BİNNUR ŞAFAK NİGİZ

Tünel

İS SERİSİ I

DOKUZ

5. BASKI

Scanned with CamScanner

BİNNUR ŞAFAK NİGİZ

İş Serisi 1

TÜNEL

Scanned with CamScanner

TÜNEL
Binnur Şafak Nigiz

© 2021, Bu kitabın tüm yayın hakları Dokuz Yayınları'na aittir. Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz.

© Dokuz Yayınları
© Binnur Şafak Nigiz

Türü Roman

Yayın Yönetmeni Ali Osman Başkuyu
Editör Şefika Aydın
Sayfa Tasarımı Ayhan Aslan
Kapak Tasarımı Gizem Ulaş
Çizimler Binnur Şafak Nigiz - R. Gaye Önel

1. Baskı Eylül 2018, İstanbul
5. Baskı Ocak 2021, İstanbul

Yayınevi Sertifika No 46270
ISBN 978-605-4787-18-5

BASKI VE CİLT
MY Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8/F
Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0212 674 85 28
Matbaa Sertifika No: 47939

DOKUZ YAYINCILIK
Kartaltepe Mah. 49. Sokak No:10/A
Bayrampaşa / İstanbul
0212 640 00 35

BİNNUR ŞAFAK NİGİZ

Tünel

İs Serisi 1

Scanned with CamScanner

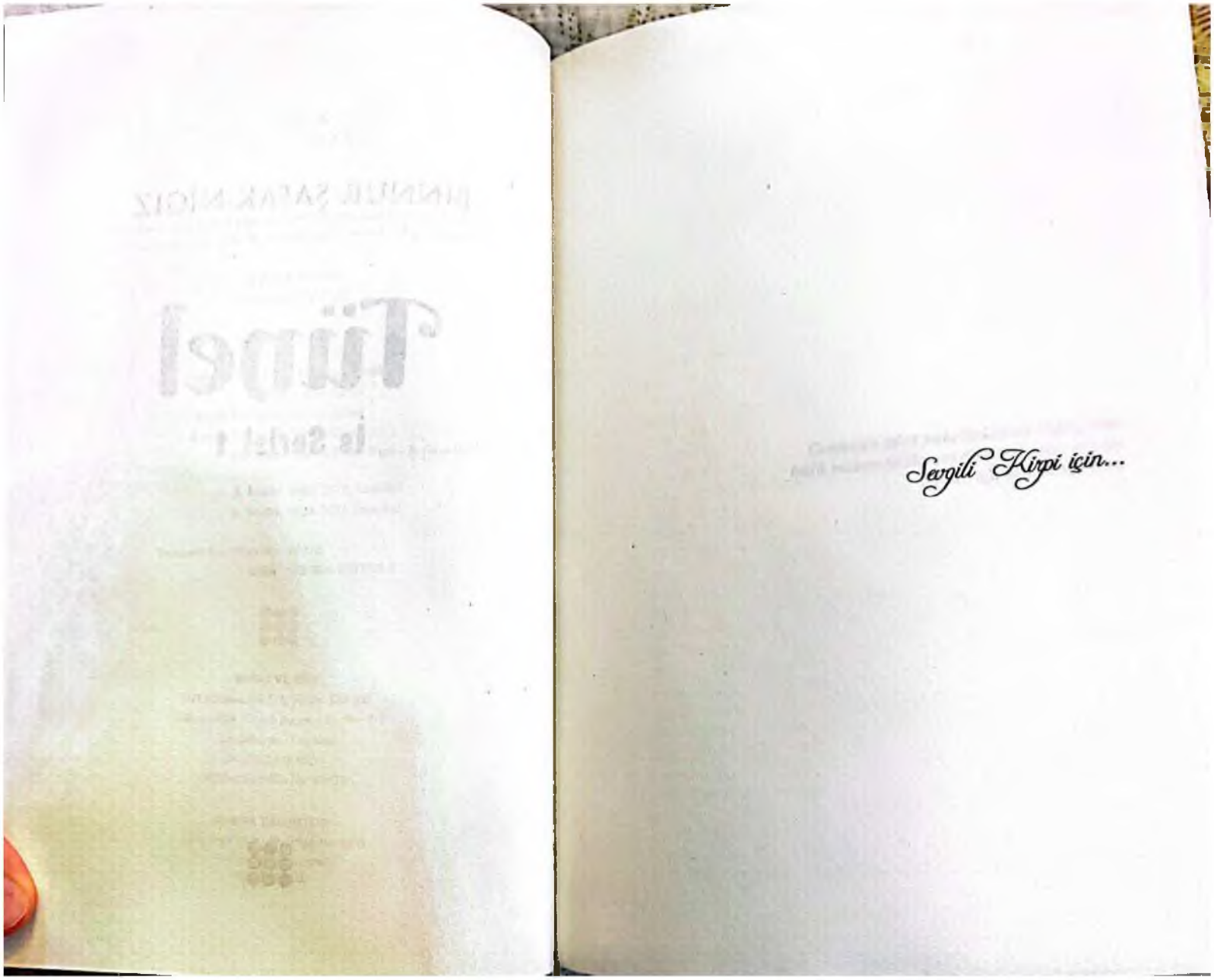

Sevgili Kirpi için...

Scanned with CamScanner

Cennetin dört nehrinden en soğuğuna,
hâlâ yanan küllerini dökmüş olan adam;
Sana rağmen; senin için.

Scanned with CamScanner

Playlist:

Yabancı Şarkılar

Raised By Swans – Stolen Lakes
The Unthanks – All in a Day
Rose Cousins – The Grate
Liza Anne – I'm Tired You're Lonely
Lewis Capaldi – Bruises
Blueneck – Pneumothorax
Alnea – Until We Meet Again
Damien Rice – Cheers Darlin'
Raised By Swans – We Were Never Young
Raised By Swans – Unrequited Stolen Lakes
Low – Down
Shamrain – Funeral
Clouds – Even If I Fall
Absence – All My Faith Lost
Raised By Swans – Old Fires
Raised By Swans – There's Hope Yet
Lord Huron - The Night We Met
NF - Paralyzed
Fleurie – Hurts Like Hell
Puzzle Muteson – By Night
Marika Hackman – Deep Green
Lana Del Rey – Lust For Life
The Weeknd – Reminder
Lana Del Rey – Carmen
BTS – The Truth Untold
Radiohead – Creep
Green Day – 21 Guns
The Weeknd – Call Out My Name
Billie Eilish – Lovely (with Khalid)

Scanned with CamScanner

Raised By Swans – I Know It's Real
Brandon Skeie – So Bad
Billie Eilish - Hostage
Zayn - Blue
Aaron – Lili
Faith Marie – Antidote
Nuit Océan – Island
Yasmin Levy - Mal De L'Amor
Yasmin Levy – Perdono
NF & Britt Nicole - Can You Hold Me
Raised By Swans – Violet Light
Raised By Swans – Spilled More Blood
Raised By Swans – Trains We Both Missed
Raised By Swans – There is No Escape
Raised By Swans – Imagined Life
Alnea – Late Reflection of a Broken Heart

Yerli Şarkılar
Lara Di Lara - Bencil
Can Kazaz – Bunca Yıl
NEYSE - Kar
Onur Can Özcan – Kibrit
Demedurde – Gece Saçlı Kadın
Suretler – Pişmanlık
Müslüm Gürses – Bakma Bana Öyle
Müslüm Gürses – Cam Kırıkları
NEYSE – Yangın
Kahraman Deniz – Suç Mahalli
Bağzıları - Leyla
Teoman – Mavi Kuş ile Küçük Kız
Ceylan Ertem – Bitince
Yıldız Tilbe – Dillere Destan
Birsen Tezer – Kuş Masalı
Jehan Barbur - Neden
Jehan Barbur – Yoluma Çıkma
Feridun Düzağaç – Alev Alev
Glasxs – Senin Gibi
Glasxs – İhtimallerin Heyecanına Üzülüyorum

Glasxs – Başka Bir Dünya Yok
Eda Tanses – İçimdeki Mor
Adamlar – Acının İlacı
Yüzyüzeyken Konuşuruz - Sandal
Sena Şener – Sevmemeliyiz
Sena Şener – Bak Bana
Sena Şener – Dostum Değil Uykularş
Şebnem Ferah – Değirmenler
Canozan & Sedef Sebüktekin – Sen Kocaman Çöllerde
Ömer Başçı – Ah Be Kadın
Moğollar – Yolum Seninle
Cihan Mürtezaoğlu – Sen Banasın
Güncel Gürsel Artıktay - Uzak Yol
Güncel Gürsel Artıktay – Kanar
Haramiler – Mavi Duvar
Can Gox – Neredesin Sen
Mazhar Alanson – Yandım
Sedef Sebüktekin – Bugün İçicem
Emir Can İğrek – Aç Bağrını
Ayna – Mimoza
Hande Mehan – Benimle Yaşa
Emre Aydın - Eylül
Emre Aydın – Geceler Kara Tren
Vega – Delinin Yıldızı
Mehmet Güreli & Jehan Barbur - Sen ve Ben
Murat Yılmazyıldırım – Ben Sana Ölüyorum
Bülent Ortaçgil & Birsen Tezer - Kimseye Anlatmadım
Müslüm Gürses – Kül Yanar mı?

Scanned with CamScanner

Giriş

Şafak çok öfkeliydi.

Genç adam, oturduğu hiçbir masadan kaybederek kalkmamıştı. Fakat şimdi o masada oturmuyor, uzanıyordu.

Yeşil gözleri usulca tavana tırmandı. Tavanda dönen beyaz tavan vantilatörünü izlemeye başladı. Zihni bulanıktı, kalbi göğsünün altında kangren olmuş gibi morarmaya, şişerek göğsünü daraltmaya başlamıştı.

Göğsünde soluk boşluğundan başlayarak kasıklarının ortasına kadar inen derin bir yarık vardı. Bu yarık ikiye ayrılmış, tıpkı etten kanlı bir kanat gibi yanlara doğru açılmıştı. Göğüs kafesi görünüyordu.

Kalbi saklanıyordu.

Kafasının içinde eski bir tanıdığa rastlamıştı, o tanıdık ona her şeyin nasıl mahvolduğunu anlatıyordu. Vantilatörün beyaz kolları devamlı olarak dönmeye devam ediyordu.

Bir süre sonra görüşü daha da bulanmaya, vantilatörün beyaz kolları birbirine dokunarak yelpaze oluşturmaya başladı. Dört tane kolu olan vantilatörün, kaç kolu olduğunu anlayamayacak kadar hızlı dönüyordu kollar. Oysa hayır, her şey aynı hızdaydı ama ecel ona doğru ilerliyor, zaman onunla oyun oynuyordu.

Yattığı masa eski bir ameliyat masasıydı, ayaklarını oluşturan demirlerdeki küfler tıpkı kızıl renkte bir sarmaşığa benziyordu. Tüm organları görünürken, orada öylece uzanmış ölümü bekliyordu. Kuru dudakları yavaşça aralanarak sözlerini içinden dışına dökmeye başladı: "İblis, sana armağan ettiğim günahlar için annemi son kez görmeme izin ver."

Scanned with CamScanner

İblis'in kara kanatlarından kopan ateşler içindeki bir tüy parçası yavaşça süzülerek yere düşüp oldukları zamanın içinde belirdi; zaman alev aldı.

Onu bu masaya yatıran bakımlı kadın tekrar içeri girdiğinde genç adamın kirpikleri tıpkı tabutun kapağı gibi bir açılıyor, bir kapanıyordu. Kadın ter içindeydi, yüreği korkuları hapsetmişti içine. Ne yapacağını bilmez haldeydi. Telaşla masanın önüne koşturdu. Genç adamın göğsündeki açık yaraya bakmak bile onu bu denli korkuturken, nasıl o et parçalarını birleştirip dikebilecekti ki?

Yakınlarda nöbetçi bir eczane bulmuştu. Elinden geleni yapmak istiyordu. Bunu Tanrı'ya borcu olarak görüyordu. Elindeki beyaz eczane poşetini ameliyat masasının kan revan içindeki beyaz örtüsünün üzerine koydu. Poşetin alt kısmına mürekkep gibi yayılarak poşetin bir kısmını kendi rengine boyayan kan, poşetin beyaz yüzeyinde damarlara ayrılarak ilerlemeye devam etti.

"Bir eczane buldum," dedi kadın panikle. Genç çocuğun alnını kaplayan teri avucuyla silerken narin parmakları tir tir titriyordu. "Seni bırakmadım, tamam mı? Eczaneye gidip geldim."

"Cenaze," diye fısıldadı genç çocuk güçsüz bir sesle. Gözlerini devamlı olarak dönen, birbirine yapışmış gibi duran vantilatörden ayırmadı. Dudaklarının derisi renksizdi, kuru ve gri yarıklarla doluydu. "Sadece birkaç harfin yerini değiştirince ortaya bu kelime çıkmıyor mu, anne?"

Eczane...

Cenaze...

Kadının kalbinde yanan ateşin içine kupkuru odunlar atılmıştı âdeta. Genç çocuğun terli alnını okşarken kadının yeşile sarılan ela gözlerinden yaşlar boşalmaya başladı. Onun annesi değildi, hatta onu tam olarak tanımıyordu bile... Aslında genç çocuk da yanındaki kadının annesi olmadığının farkındaydı.

Kadının acele etmesi gerekiyordu, genç çocuğun böyle büyük bir yarayla daha fazla yaşayamayacağının farkındaydı.

Titreyen parmaklarının terli uçlarıyla genç çocuğun alnına dökülüp ora ya yapışan saçları çeken kadının gözlerinde asılı duran ifade, genç çocuğun fısıltısına çarparak orada parçalara ayrıldı ve zamanın içine gömüldü: "Anne."

Artık acıyı hissetmiyordu. Bedeni öyle büyük bir acının eşiğinde durmuştu ki acı çekmenin ne demek olduğunu ona unutturan yine çektiği bu acı olmuştu. İşlediği günahlar tıpkı bir enkaz gibi üzerine yıkılmıştı. O kadar ağır hissediyordu ki hissetmediği tek şeyin acı olmasından ölesiye nefret ediyordu.

Tepkisizdi.

İki deri parçasının tekrar göğsünün ortasında birleştirildiğini hissettiği saniyelerde gözlerindeki o koyu renk boşluk zifiri bir okyanus misali derinleşiyordu.

Kadın hıçkıra hıçkıra ağlıyordu.

Birleştirdiği deriye sürdüğü ilaçların etkisini göstermesini beklemeden soluk boşluğundan başlayarak telaşsız ama titreyen ellerle dikmeye başlamıştı. Biliyordu, artık bu küçük adama nasıl bir acı verirse versin, canını daha fazla yakamazdı.

Masanın üzerinde küçücüktü, masanın üzerinde kocamandı.

Masanın üzerinde on altı yaşında, masanın üzerinde koca bir adamdı.

Vantilatörün kolları ağır ağır dönmeye devam etti.

Kadının gözlerinden akan gözyaşları artık genç çocuğun göğsüne damlıyordu. Belirgin âdemelması boğazında usulca kaydı, sert yutkunuşunun sesi kadının kulaklarını doldurdu. Kadının iğneyi tutan eli titriyordu. Soluk boşluğunun altına doğru derileri birbirine yapıştıra yapıştıra dikerek inmeye başladı.

Tahammül edilemez bir acıydı bu, tüm melekler kanatlarını indirmiş ağlayarak bu anı izliyordu.

Rüzgârın savurduğu bir yaprak gibiydi. Caddelerde ilerliyor, araçların siyah filmli camlarına çarpıyor, kaldırımlarda parçalara ayrılıyor, parçaları birbirinden ayrılarak şehrin farklı noktalarına uçuşuyordu.

Yüzüne çoktan oturmuş olan izin ilk kez sızladığını hissetti. Kasıklarına girip çıkan iğnenin darbelerini hissedemiyordu fakat yanağı öyle çok acıyordu ki... Artık zamanın içindeydi ama zaman onun için yok gibiydi. Gözlerini usulca vantilatörden ayırmayı başardığında kadının parmaklarını soluk boşluğundaki taze dikişlerin üzerinde hissetti. Gözleri kadının sol bileğinin iç kısmında yazan isimde takılı kaldı.

Kadının gözyaşları artık onun yüzüne damlıyor, yanık izinin oluşturduğu çukurlara yerleşiyor, bazılarıysa sanki ona ait gözyaşlarıymış gibi onun yanaklarından aşağıya akıyordu.

Uzun uzun kadının bileğinde yazan ismi izledi.

"Geçti," diye fısıldadı kadın, genç çocuğun yanağındaki yanık izine dokunup o izin çukurlarına yerleştirilmiş gözyaşlarını avuçlarıyla silerken. "Geçti, Arjen."

Ona dikişi tamamladıktan hemen sonra güçlü bir ağrı kesici vurmuştu, bu ağrı kesicinin en büyük özelliği onu derin bir uykuya yatıracak olmasıydı. Uyandığında kendini burada bulacaktı ama kadın biliyordu, bu genç çocuğun yoluna devam edebileceğine emindi; o yüzden onu burada bırakmak zorunda olsa da gözü arkada kalmayacaktı.

Scanned with CamScanner

O şu an kurtulmuştu, devamında olacakların bir önemi yoktu.

Hayatın en yüksek katına çıkmış, zeminde uzanan ölümü, bedenini aşağıya sarkıtarak izliyordu.

Nabzının yavaşladığını hissetti. Kadının yeşile yakın ela gözlerine baktı, bu kadınla belki de ilk göz göze gelişiydi. Zihnine kadının bileğindeki dövmede yazan ismin harflerini mıhlanmıştı.

Soluk boşluğundan kasık çizgisine kadar uzanan biçimsiz, yamuk dikişlerin altında eti hâlâ görünüyordu. Yine ölmemişti. Neden ölmüyordu? Oysa bir zamanlar ölmek istemişti, hâlâ istiyordu. Gözleri son kez derin bir uyku için kapandığında on altı yaşındaydı, ölmek için henüz çok yolu vardı fakat yaşayacak hali kalmamıştı.

"Uyu, Arjen."

Beyaz atletinin üzerinde genişledikçe rengi açılan, ortası kıpkırmızı duran incir lekesi vardı. Dudaklarının kenarının gerilmesine neden olan incirin dudaklarında bıraktığı tadı tekrar almak için küçük, yaralı dilini dudaklarında gezdirdi.

Annesini izliyordu.

Genç kadının uzun, sarıya boyanmış saçları beline kadar inmiş, uçları lüle lüle duruyordu ama üstleri dümdüzdü. Makyaj masasının önünde, bir numaranın kırmızı rujla yazıldığı aynanın karşısında duruyordu. Aynı renk ruju dudaklarına dokundurdu. Alt dudağında kayan ruju, üst dudağına da bulaştırmak için dudaklarını birbirine bastırdı ve ritmik bir hareketle içeri dışarı hareketler yaptı. Artık dudakları kan kırmızısı renginde yidi.

Küçük çocuk yanağını annesinin odasındaki kapının soğuk pervazına yasladı. İri, yeşil gözlerini kırpmadan ilgiyle bu güzel kadını izlemeye devam etti. Kadının gözleri oğluna kayınca kırmızıya boyanmış dudaklarında geniş bir tebessüm belirdi. Bu tebessüm, ölü topraklara atılmış ölümcül bir sarmaşık gibi büyüyerek tüm yüzünü kapladı.

"Ardiğim," dedi gülümseyerek. "Yine incir mi yedin sen?"

Küçük çocuk başını salladı.

"Yine yan bahçeden çaldın, değil mi?" Yavaşça yatağına doğru döndü, yatağın üzerinde pahalı marka bir çanta duruyordu. Çantasının içinden o dönemin en pahalı cep telefonlarından birini çıkardı. Telefon kapaklıydı, küçük bir anteni vardı ve havalı görünüyordu. Küçük çocuk büyüyünce öyle bir telefonu olmasını istiyordu. Kadın telefona bir numara tuşlarken gözleri oğluna kaydı. "Ellerini güzelce yıka, tamam mı? Kaşındırır seni incir."

Küçük çocuk sulu, büyük incirleri yemeyi çok seviyordu. O kadar çok seviyordu ki incirleri kabuğuyla birlikte mideye indiriyordu. Annesinin söy-

lediği şey bir an için gerçekten kaşınmaya başlamasına neden oldu. Küçük tırnaklarını elinin üzerine batırıp hafifçe kaşımaya başladı.

"Alo, Turgut abi, çıkıyorum ben birazdan evden. Yalçın alacak mı beni?" Kadın karşı taraftaki adamı dinlemeye başladı. Küçük çocuk hattın diğer ucundan gelen cızırtılı tok erkek sesini duyabiliyordu. "Tamam, duraktan alsın beni."

Küçük çocuk koridora doğru çıktı. Evlerinin uzun koridoru dardı, hemen koridorun sonunda bir ütü masası vardı. Annesi o ütü masasını hiç kullanmasa da o ütü masası hep açık duruyordu.

Erkek çocuğu banyoya doğru yürüdü, parmak uçlarının üzerinde yükselerek banyonun kapısını açıp içeri girdi. İskemleyi lavabonun önüne sürükledi üzerine çıktı ve tekrar parmak uçlarında yükselerek suyu açtı. Suyun altına tuttuğu ellerini güzelce yıkamaya başladığı sırada annesinin topuklu ayakkabılarının çıkardığı sesler koridoru sardı.

Kafasını yavaşça banyonun kapısına çevirdi, avucunun içine doldurduğu güzel kokulu sabunu köpürterek bileklerine, oradan da dirseklerine kadar çıkararak kaşınan yerleri sabunlamaya başladı.

"Anne?" diye mırıldandı.

"Arjen." Annesi banyonun açık kapısından içeri kafasını uzatarak geniş bir tebessümle oğluna baktı. "Aferin benim Ardiğime, büyümüş koca adam olmuş da kendi işini kendi görmeye başlamış."

Arjen'in dudakları usulca yukarı kıvrıldı, telaşsız bir şekilde ellerini durulamaya başladı. Kadın ilgiyle onu izliyordu. Suyu kapattı, iskemleden indi ve iskemleyi dizleriyle iterek yerine sürükledi.

Kapının hemen arkasında asılı duran havluya uzanmak için zıpladı ama boyu yetişmedi. Annesi gülümseyerek havluyu yerinden aldı, eğilip ona uzattı. Arjen ellerini dirseklerine kadar iyice kurulayıp havluyu annesine geri verdi.

Kadın dizlerinin üzerinde yere çöktü ve oğlunu kendine doğru çekti. Bordo ojeli parmaklarını oğlunun kollarının kenarına yerleştirip onu sıkı sıkı tuttu. İri yeşil gözlerini, oğlunun tıpkı kendisi gibi yemyeşil olan gözlerine dikerek, "Ben eczaneye kadar gideceğim," dedi buruk bir sesle. "Eczane bulmam biraz uzun zaman alabilir. Ben gelene kadar beni usluca bekle, olur mu Ardiğim?"

En son annesi manava gideceğini söyleyip evden çıktığında üç gün boyunca eve geri dönmemişti. Arjen bunu bildiği için göğsünü tıpkı onu içine çeken karanlık gecelerde hissettiği türden büyük bir korku alevi sardı.

Gözlerini irileştirip başını iki yana sallarken, "Gitme," dedi buruk bir sesle. Ağladı ağlayacaktı. Tekrar korkmak, tekrar üç gün boyunca aç kalmak, tekrar aynı çocuk kanalının önünde oturup sessizce ağlayarak annesini beklemek istemiyordu.

Scanned with CamScanner

"Ama gitmek zorundayım, Ardiğim. Eğer ben gitmezsem sana ilaçlar getiremem, değil mi?" Gülümsedi kadın. "Geçen sefer sana ne güzel meyveler getirmiştim, hatırlıyor musun?"

Arjen başını yavaşça salladı, kirpikleri gözyaşlarıyla parlıyordu ama ağlamıyordu.

Anlayışlı bir çocuk olma yükü çok uzun zaman önce binmişti sırtına. İnmiyordu.

"Kapıyı kilitleyeceğim, gelen olursa sesini bile çıkarma, tamam mı?" diye sordu annesi.

Arjen istemeye istemeye, "Tamam," diye fısıldadı. Sesinde bir çocuğun boyundan büyük kırgınlıklar vardı.

Kadının yeşil gözleri bir süre oğlunun suretinden ayrılmadı. Ellerini yavaşça çocuğun kollarından çekip ayağa kalktı. Kadın bu hayata tutunmak zorundaydı, oğluna tutunamadı. Sırtını çocuğa döndü, yavaşça koridora çıkıp koridora bıraktığı pahalı marka çantasını eline aldı. Kapıyı aralayıp dışarı çıkarken çocuğu bu kez beş gün sürecek bir yalnızlığa terk ettiğini kendi de bilmiyordu.

Aslında bu çocuk, doğduğu günden beri yalnızdı.

Kapı yüzüne kapatıldığı anda gözlerinden patır patır yaşlar dökülmeye başlayan erkek çocuğu koridorun duvarına sırtını verdi, kayarak yere oturdu. Yüzünü dizlerine gömüp kollarını bacaklarına sararak gecenin geç saatlerine kadar hıçkırmaya, için için ağlamaya devam etti.

♠

Şafak, avuçlarındaki koru gökyüzünün semalarına şiddetle çarparken, soluk mavinin üstüne yıldırım misali damarlara ayrılarak düşen kızıllık, ölümün yirmi bir gramlık kaybını simgeliyordu. Terli bedenlerin akşamdan kalma darbelerini çarşaflara akıttığı günah yavaşça kuruyordu. Tül perdeyi uçuşturan rüzgâr, bir çivinin duvara çakıldığı gibi çakılıyordu çıplaklığını bir örtünün altına gizlemeye çalışan korunmasız deri ile kaplanmış kurnaz ruhlara.

Genç kızın üşüyen bedenine rağmen, ter tanelerinin kabarcıklar oluşturduğu çıplak bedeninin yalnızca bir kısmı örtünün altındaydı. Şafağın mahmur maviyi kanın kızıl rengiyle lekelediği bu saatler, kızın belki de kürtaj masasına yatırılmış bir kadının bebeğinden vazgeçtiği gibi vazgeçtiği ruhuna tekrar gebe kalmasını sağlıyordu.

Ama ne olursa olsun, o ruh gün ağardığı an tekrar yatırılıyordu aynı kürtaj masasına ve deşiliyordu kızın rahmi kadar dar olan göğüs kafesinin kırık kapısının aralığından.

Uzun kirpiklerin altında saklanan zemberek yeşili gözler, tavanı aydınlatan soluk ışığı takip ederken bir cesedin gözleri açık terk ettiği bedeninden farksız bir cansızlıkla öylece tavanda büyüyen boşluğu izliyordu.

O tavanda, elleri ayakları ters bir yaratık gibi dolanıyordu kızın kızıla boyadığı ama altında hâlâ siyahı taşıyan gür saçlarına benzeyen yalanlar.

Üstüne kan dökülse de siyah siyahtı.

Belki de kırmızı ile kamburlaştırılan yükü artmış siyahın çaresi yakılmaktı.

Kâkülleri ile örttüğü geniş alnının çizgileri gerginleşti, iki kaşının ortasında bıçak ile üstünden geçilmiş kadar belirgin görünen büyük bir yarık oluştu ve kaşları titrek bir sıkıntıyla çatıldı. Boynundaki ter, sutyeninin göğüslerini birleştiren demirine kadar akıp, sutyenin siyah kumaşını da neminin rengiyle yıkadı.

Lacivert ojeli parmakları, örtünün dışarıda bıraktığı karnının üzerinde gezindiğinde, yüzünde oluşan acı, onun ipine serdiği maskeleri ile yan yana tutulduğunda, hiç olmadığı kadar gerçekti.

Şu anki ifadesini bir tiyatro oyuncusu olmasına borçlu değildi.

Bozuk yüzeyde dolaşan parmakları, kaşlarının daha da çatılmasına neden olurken, sıktığı dişlerinin elmacık kemiklerinde yarattığı o devasa kara gölgeler, kemiklerinin geçmişin gücüyle ezilecek kıvama gelmesine neden oldu. Elmacık kemiklerinin altında beliren kara gölgeler, kara bir geçmişin içinde kan renginde bayrak sallayan bir anının ucu sivri ve yakılmış hançerini karnına saplamıştı.

Dolgun, kan rengi dudaklarında aniden patlak veren tebessüm, gerçek bir hasedin tohumu olan tehlikeli gamzelerini gün yüzüne çıkarırken gözleri uçuşan tül perdeye kaydı ve bakışları donuklaştı, gülümsemesi yüzünde asılı kaldı.

Gördüğü kâbusun etkisi, terli ve ürpererek artçı şoklar halinde sarsılmaya başlayan, üşüyen vücudunun kasılmasına neden oluyordu. Boğazına oturan merak, soluk borusundan aşağıya doğru sarkıttığı iplerin ucundaki jiletlerle kalbini yoklamaya başladı.

Aynı saatler içinde, rüzgârın eteklerini havaya kaldırdığı tül perdenin arkasında, binanın aşağısındaki incir ağacını takip eden, sonu çıkmaz olan dar sokağın tuğla duvarına yaslanmış yeşil gözlerin sahibinin kapüşonlusunun fermuarını boğazına kadar çektiği geniş göğsü büyük bir hızla inip kalkıyordu. Gergin çenesini dikti, gözlerini bulutların parçalara ayrıldığı şafak ninnisine çevirdi. Bir erkeğe ters düşecek şekilde gür ve uzun kirpikleri, kadınları kıskandıracak kadar ihtişamlı olsa da bazı şeyler için yeterli değildi.

Scanned with CamScanner

Yumruklarını sıktı. İçinde olduğu mavi kapüşonlunun şapkası kafasına geçirilmişti, beyaz teni soğuğun ve adrenalin etkisiyle yer yer kızarmış, vücudunu sarıp sarmalayan damarlar şişmişti. Kanının hızlı hareketini iliklerine kadar hissediyordu.

Bu bir yangındı ve o henüz ölmemişti.

Yeşilin gölgelerini düşürdüğü ölü bir yaprağı andıran cansız gözleri usulca kızın hâlâ uçuşan tül perdede dolaşan gözlerinin izini taşıyan binaya çevrildi. Dudaklarındaki hareketsizlik sanki gözleriyle büyük bir anlaşma imzalamış kadar sadıktı. O binanın üçüncü katında nefes alan kızı tanıyordu.

Hayır, kimsenin kimseyi tanıyamayacağını biliyordu.

Ama ikisinin de gözleri aynı tül perdenin farklı yüzeylerinde buluştuğunda ve aynı anda yutkunuş seslerinin çağladığı bu şafak vaktinde, bilmedikleri bir şey vardı.

Şeytanın şeytanı tanımasına gerek yoktu.

Uzun kirpikler aynı anda kısıldı, korun yeşili ile ödüllendirilmiş iki çift göz şafağın bekçiliğini yapıyordu.

Cehennem cennetin üstüne yıkılmaya başladı.

Yıkılıyor cennetin üstüne cehennem, iyiler ve kötüler birbirine karışıyor.

İki şeytan ateşlerin dalgasını eteklerine çarptığı vadinin üstünde olan biteni izliyor.

Dudaklarında alaycı bir tebessüm,

Kadehlerinde cehennem ateşi...

"Cehennemime hoş geldin şeytan ama burası zaten senin inindir. Yabancılık çekmezsin."

1. PERDE
Şafak

Masada kalacağını bile bile bıçak altına yatan kız.

Kendimi tek bir cümlenin içine sığdırmamı isteselerdi, bu cümleyi seçerdim. Elimdeki satırı masumiyetimin bel kemiğine indirdiğim an, tohumumun kurak cehennem topraklarına atıldığı günle aynı takvim yaprağına aitti.

Doğduğum günden beri kendimi şeytana aitmişim gibi hissediyordum.

Okuduğum kitaplarda, izlediğim filmlerde, insanların aynı karakterler, aynı replikler fakat farklı oyuncularla defalarca kez kendini tekrar ettiği pembe dizilerin temelinde anlatılan o masumiyet kalıbına sığdırılmış hisler değil ruhumun kurak topraklarına girebilmeyi, sınırlarını kendi var ettiğim, etrafına sabrımla dikenli teller ördüğüm mayınlı bölgemin yakınına bile uğrayamayacak kadar korkaktı.

Masumiyetin bedene işlenmiş bir oya olmadığını bilecek yaştaydım.

Cehennemin kordan topraklarında köklerim, şeytanın bile sığınabildiği hastalıklı bir zihnim vardı.

İs.

Cayır cayır yanan ateşin içinden yükselen siyah dumanın, temiz şeylerin üzerinde bıraktığı kara leke.

Benim adım bu.

Ben iz değil, lekeydim.

Scanned with CamScanner

Sindiğim yerde bıraktığım kara leke kadar siyah olan saçlarımın siyahını kambur eden kızıl rengi saçlarıma dokunduralı çok da uzun zaman olmamıştı. Kızıl renk giyinen saçlarım, suyun yüzeyinde tıpkı derisi endişe ile kabarmış ahtapotlar gibi yüzüyordu ve bedenim suyun sıcaklığını algılayamayacak kadar hissizleşmişti.

Diğer insanların aksine duygu yoğunluklarını soğuk suda yaşayan biri değildim; benim inim kaynar suyun içiydi. Gözlerim banyonun küçük penceresinden içeri sızan ışığın seyrine daldı. Şafağın avucundaki mavi, gökyüzünün bağrını üzerinden kan akan kızıl bıçağıyla ortadan ikiye ayırıyordu.

Bir ölü kadar durgun olan suyun içinde hareketsiz yatan bedenim içinde bulunduğu zamanın hangi güne ait olduğunu idrak edemeyecek kadar yorgundu. Gölgesi üzerime devrilen arafa doğru giden dik yokuşu dudaklarımın arasında cayır cayır yanan bir sigarayla koşarak tırmanıyordum.

Bir anda içinde uzandığım o küçücük küvet dev bir okyanusa dönüştü.

Artık tepemde bir tavan değil, şafakla sevişen gökyüzü vardı. Su iyiden iyiye soğumaya başlamıştı. Dudaklarım ve boynum suyun içindeydi, ben ise suyun üstünde yüzen ateştim.

"Neden böylesin?" dedi tok sesin sahibi. Sesin okyanusun içinden, hatta o okyanusun dibinden geldiğini düşündüm. Bedenimden oldukça uzakta, okyanusun belirli noktalarına dağılmış bir sürü küçük kayık okyanusun üzerinde yüzüyordu. "Bir gün inşa ettiğin o yalanlar birer birer üzerine yıkılacak. Yalanlarının altında kalacaksın, İs."

Ben bunu zaten biliyordum.

Yalan, bir başka yalanın gebe bıraktığı, ne kadar doğurursa doğursun asla sadık bir anne olamayacak kadar kalleş, doğurmaktan vazgeçmeyecek kadar seks düşkünü bir fahişeydi. Tek istediği düzülerek çoğalmak ve bir gün kendi doğurduğu çocuklar tarafından öldürüleceğini bilmeden özgürce yaşamaktı.

"Sen yalancısın."

Bu ses, tıpkı yüreğimin içini kazıyarak kendine yer yapmış bir tahtakurusunun kemirti sesi gibi göğsümün derinliklerinde yaşıyordu.

Kalbimde tahtakuruları besliyordum.

"İblis," diye fısıldadı. "Asla bir iz olamayacaksın, sen lekesin."

"İzin lekeden farkı ne?" diye sordum, dişlerim soğuktan birbirine çarpıyordu. Dudaklarımın kilidini nihayet bu soru kırmıştı.

"Karnına bak, İs." Sesi acımasızlaşmıştı. Kulağıma savaş sonrası ölen gençlerin isimlerini fısıldıyordu sanki. "Sence senin karnındaki o bıçak darbeleri, o erimiş plastiğin oluşturduğu göçükler iz mi yoksa leke mi?"

Kafamı suyun içine daldırdım. Bacaklarımı aşağı sarkıtarak hareket ettirmeye başladığımda suyun içinde çırpınan ben değildim, acıydı.

"Leke!" diye çığlık atan sesim dudaklarımın hareketsizliğine rağmen zihnimin duvarlarını yumrukluyordu.

"Sen bir leke olmaya mahkûmsun!" Anıden boğazıma sarılan eller tuzlu suyun altında zaten nefes yoksunluğu çeken göğsümün altındaki işlevsiz kalbin korkuyla çarpmasına neden oldu. Gözlerimi aralamaya çalıştım. Nabzım o kadar güçsüz, nefesim o kadar yetersizdi ki gözlerimi bir türlü aralayamıyordum.

Kulaklarımın içi ve nefes dilenerek aralanan ağzım okyanusun kızgın suları ile dolmuştu. Ciğerlerimin uğradığı saldırının etkisi bedenime hızla yayıldı, bedenimin şoka girmesine neden oldu. Bu okyanusun içinde yalnız ve kimsesiz olduğumu düşünüyordum ama boğazıma Azrail'in kömür karası elleri gibi yapışan bu ellerin sahibi, ecelin geriye bırakacağı leşimle karnını doyuracak bir akbaba kadar sakindi. "Seni iz yapabilirim, bunu sadece ben yapabilirim!"

Zorlukla gözlerimi araladım, okyanusun içi söken şafağın rengiyle aydınlanmıştı.

Onu gördüm.

Açık duran ağzımın su ile çarpışarak yarattığı köpükler onun görüntüsünü puslandırsa da suyun içinde tüm belirginliğiyle ateş gibi yanan yeşil gözlerini net bir şekilde görebiliyordum.

Sanki o yeşil gözleri bir incir yaprağıydı, incir yaprağının damarlarında ateş lleriliyordu.

Suyun içi, tıpkı içine kırmızı mürekkep damlatılmış gibi kanın azgın rengine bulanmaya başladığı sırada o yeşil gözler tüm canlılığıyla tam karşımda duruyordu. Yüzünü göremiyordum ama gözleri... Sanki gözlerimin içi bir fanustu ve yeşil pullara sahip bir balık olan gözleri benim fanusumun içinde yüzüyordu.

Bir an onun gözlerinde kendimi görür gibi oldum.

Çırpınmaya başladım. Ayaklarımı delice sallıyor, ona meydan okumaya çalışıyordum ama nafileydi. O çok güçlü olmasının yanında çok da kararlıydı ve beni öldürmek istiyordu. Ellerimi onun çıplak göğsüne yerleştirip var gücümle onu itmeye çalıştığım sırada göğsünün yüzeyine yapışan avucuma ve parmak uçlarıma dolusan his, aynı anda onun gözlerine de lekesini bulaştırdı. Yırtıcı bir hayvanın av anında avına avlanması gibi yaralanmış bir hırçınlıkla baktı bana.

Bedenim yanıyordu.

O yanıyordu.

Scanned with CamScanner

Okyanus yanıyordu.

Ateşler içindeki okyanusun içinde yüzen kızıl saçlarımın boyu usul usul kısaldı, rengi siyaha çalmaya başladı. Öldürülüyordum. Hayır, ben öldürülmüyordum. Öldürülen bir süre önce öldürdüğümü sandığım küçük kızdı.

Sonra bu cinayete ben de dâhil edildim.

Kendimi serbest bıraktım.

Bu bir intihar değildi. Bizi öldürüyordu. Yeşil gözlerin sahibi bizi öldürüyordu.

Öldürdüğü ben değildim, oydu ama niye ölen ikimizdik?

Son kez onunla göz göze geldiğimde okyanusun gözyaşları ateş olup tenime dağılıyordu. Bu, katilimizdi. Katilimizin kor yeşili gözlerinde parçalanıyorduk. Nabzım, okyanusun derinliklerine tıpkı saatin üzerinden intihar ederek yere düşen sayılar gibi devrilip dağılmaya başladı.

Zaman okyanusun içinde boğulmaya başladığında son gördüğüm bana öfkeyle bakan kor yeşili gözler olmuştu.

Bedenim suyun yüzeyinde öyle hızlı yükseldi ki aldığım nefes kuş olup ciğerlerimin kafesinden firar etti. Saatin nabzı ben suyun içindeyken durmuş, ben suyun yüzeyine çıktığım anda zaman tekrar akmaya başlamıştı.

Akrep ve yelkovan tenimden akan su damlaların tam ortasına çivilenmiş, usul usul su damlaların içinde hareket ediyor, akmaya başlayan zaman beni kâbuslarımda her seferinde farklı şekilde öldürüyordu. Banyonun zeminine boşalan sıcak su zeminde âdeta bir ölüm nehri oluşturmuştu. Kollarımı küvetin iki yanına koyarak kafamı kaldırıp gri görünen tavana baktım. Parmak uçlarımdan sarkan su damlaları yerdeki su birikintisinin içine damlıyordu.

Kapının tıklatıldığını duyunca gözlerimi yavaşça kapıya çevirdim. Muhtemelen banyonun içini saran su dışarı doğru süzülmeye başlamıştı ve kapının dışında duran her kimse, bunu gördüğünü biliyordum. Kapı yavaşça aralandı.

Yağış, lacivert ojeli parmaklarının ucunda yükselip su birikintisinin içinde bana doğru yürümeye başladı. Kumral, açık kahverengi saçlarını kafasının üzerinde büyük bir topuz yapmıştı, saçları tıpkı bir kuş yuvası gibi görünüyordu. Banyonun ortasına gelince durdu, banyonun halini sakin gözlerle izledikten sonra bakışlarının radarına girdiğimi fark ettim. Yorgun yeşil gözlerimi onun tıpkı siyah gibi görünen dipsiz koyu kahverengi gözlerine sapladığımda kirpiklerimden aşağı saniyeler düşüyor, dakikalar yüzümü örmeye başlıyordu.

"Cinayete gerek yok, intihar edeceğim, diyorsun," dedi yüzümü örten zamana ait bir parça gibi.

"Hım?"

Yağış uzun süre yüzümü izledi. Derin bir nefes aldıktan sonra, "Nuriş Sultan bu banyonun halini görünce sen ölmüş olacaksın. O yüzden diyorum, senin şu yaptığına intihar derler!" dedi.

Kendimi tekrar suyun dibine ulaştırmak için küvette kayarak suyun içine girdim. Suyun neredeyse yarısından fazlası dışarı taştığı için ne kadar içine girersem girelim yüzüm suyun dışında kalıyordu. Kulaklarım suyun içindeydi, yanaklarımın belli bir kısmını da yutan su gözlerimi içine kabul etmemişti. Yağış avucunu açıp yüzüme bastırınca kaşlarım çatıldı.

"Çıkacak mısın şu suyun içinden yoksa Nuriş'ime gerek kalmadan ben boğayım mı seni? Hem bak ben öldürürsem daha az can çekişirsin." Elini yüzümden çekince nefes alma ihtiyacıyla küvetin yüzeyine çıkıp ona cins cins baktım.

"Kızım senin evin yok mu ya? On gündür evimdesin!" diye söylendim.

Yağış küvetin kenarına oturdu, oturduğu yer ıslak olduğu için altındaki kısa, gri şortun belli bir kısmı nemlenmiş, bu yüzden de rengi koyulaşmıştı. Dudaklarını büküp, "Kalbimi kırıyorsun ama ha," dedi.

"Evine gitsene sen ya."

"Bak ama alınıyorum..."

"Alınsan on gündür söylediklerime alınır giderdin, nerede o günler..." Gülerek başımı iki yana salladım. Yağış homurdanarak küvetin dibindeki suyu avuçlayıp yüzüme serpti.

"Ne alınacağım sana be? Seni kapının önüne koyarım, kimse de bir şey diyemez. Senden çok seviyorlar beni... Hadi, kaldır koca götünü. Nuriş Sultan uyanmış, kahvaltı hazırlıyor."

"Şafak daha yeni söktü," dedim yüzümü buruşturarak. "Ne kahvaltısı?"

Yanağına düşen birkaç tutam saç telini kulağının arkasına sıkıştırıp, "Şu an osura osura uyumayı inan ki ben de çok isterdim ama Ferruh Hoca kargalar boklarını yemeden hemen önce bizi derse davet ediyormuş..." dedi huysuz bir sesle. *Ah, Ferruh Hoca...* Hazırlandığımız piyes aklıma gelince yavaşça küvetin içinden çıktım.

Ben çıplak bedenimi küçük bir havluya sararken Yağış da her zamanki gibi kıçımı toplamakla uğraşıyordu. Benim umursamaz olduğumu bildiğinden ben banyodan çıkarken arkamda bıraktığım gölü o temizlemişti. Hoş, sonuçta suydu, kururdu ama bende öyle bir anneanne vardı ki eğer banyonun o halde olduğunu görseydi beni kesin öldürürdü.

Yağış ile uzun süren bir arkadaşlığımız vardı. Mazinin üzerine siyah kapaklı, eskiz yaprak defter düşürdüğü arkadaşlıklarım, hatırlayabileceğim iyi anıları bir yamyam gibi katık etmeden yemiş; kötü anıları ise arkasında ucuz alçıdan yapılma bir heykel gibi bırakmışlardı.

Scanned with CamScanner

Yağış vardı, geriisi önemli değildi.

Odamdaki boy aynasının önünde dikilirken saçlarımın uçlarından damlayan su damlaları çıplak göğüslerimin ucuna doğru akıyordu. Uzun, kızıl saçlarım, devamlı olarak kendi kısaltığım ve geniş alnıma yapışan yamuk kâküllerim vardı. Kızıl saçlarım, yakın geçmişimin kaşlarını kaldırarak bakmasına neden olacak şekilde göğüslerimi örtecek kadar uzamıştı. Saçlarımı siyah, küt kullandığım zamanın üzerinden ne kadar geçmişti?

İri bir bedene sahiptim, belim inceydi fakat kalçalarım gerçekten gözle görülür şekilde genişti. Bir süre bedenimi izledim. Her seferinde karnımdaki izle göz göze geliyordum ama onu görmezden gelmeye çalışıyordum. Parmaklarım izin üzerine yerleşti, içeri doğru göçüklere sahip olan izin yüzeyinde dolaşan parmaklarıma doluşan his, yüzümü iğrentiyle buruşturmama neden oldu.

Küçük girinti çıkıntılar, çirkin pürüzlü bir yol, tekrar girinti çıkıntılar ve uzun, içe gömük patika bir yol... İkiye ayrılan girinti ve çıkıntının arasındaki uçurumdan aşağı atmak istedim kendimi.

İğrençti.

Yağış içeri girdiğinde üzerime krem rengi kısa kollu bir tişört, altıma da beyaz, kısa, penye bir şort giymiştim. Çalışma masasının önünde dikiliyordum. Üstü başı sırılsıklamdı. Saçlarını saldı, ıslanan saçlarını silkeleyerek karıştırıp bana doğru baktı. En yakın arkadaşıma geniş bir tebessümle baktım ama o halinden hiç memnun görünmüyordu şu an.

"Bir de gülüyor," diye homurdandı üzerindeki askılı tişörtü çıkarıp yatağın üstüne atarken. Çıplak göğüslerine dik dik baktım, baktığımı görünce yüzünü buruşturdu. "Pis sapık."

"Güzel bir şeyler görünce bakmayı seviyorum, kanka, biliyorsun," diyerek tekrar önüme döndüm. Yağış giyinmeye başlamıştı. Çalışma masasının üzerindeki piyes metinlerinin olduğu kâğıt topluluğunu bir düzene sokmaya çalışıyordum, sonunda düzene soktuğum metinleri bir zımba yardımıyla tutturdum.

Zihnim çok yorgundu, henüz metinleri okuma şansım olmamıştı. Zaten bir süredir oynadığım hiçbir oyundan tam olarak bir şeyler anlayabildiğim söylenemezdi. Oyun yazarımız değiştiğinden beri oynadığımız oyunlar daha ruhani boyuttaydı.

Aniden kalçalarıma geçen dişleri hissedince olduğum yerde sıçrayıp, boğazımın derinliklerinden yükselen acı dolu bir çığlık attım. Ben daha acının etkisinden çıkamamışken Yağış kahkaha atmaya başladı. Omzumun üstünden ona baktım, hemen arkamda dizlerinin üzerinde duruyor, deli gibi gülüyordu. Kıçımı ısırmıştı...

"Ağzına sıçarım ama ha!" diye bağırdım acıyla ona doğru dönerek. Bu inilti tarzındaki hırlamam onun kaçış düdüğüydü, bunu biliyordu. Yağış'ın olduğu yerde artık yalnızca arkasında bıraktığı toz bulutu vardı. Benim ona kızdığımı anladığı anda tıpkı Road Runner* gibi bip bip diye bağırarak koşmaya başlıyordu...

Yağış benden üç yaş büyüktü, bu arkadaşlığımızın daha sağlıklı olmasını sağlıyordu aslında. Yaşıtlarımla anlaşabildiğimi söyleyemezdim, Yağış hem olgundu hem de olaylar karşısında soğukkanlılığını korumayı başarabiliyordu. Bazen küçücük bir çocuktan farksız gibi davransa da onun olgunluğu benim ışığımdı.

Kalçamda dişlerinin izinin kaldığını biliyordum. Bir an için bu düşünce beni gülümsetti. Onunla arkadaşlığımız başladığından beri vücudumda diş izleriyle yaşamaya alışmıştım. Saçlarımı gelişigüzel bir şekilde kafamın üzerinde dolayarak büyük bir topuz haline getirdim. Ayaklarımdaki lacivert ojeleri bana Yağış sürmüştü, ellerimde de aynı renk ojeler vardı ama serçe parmağımdaki ojenin yarısı soyulmuştu.

Odamdan çıkıp merdivenlere doğru ilerledim, merdivenleri sanki sırtımdan yukarı uzanan ipler varmış da biri o ipleri tutarak beni hareket ettiriyormuş gibi bir ceset misali indim. Merdivenleri indiğim anda hemen solumda mutfak, sağımda salon vardı ve çıkış kapısı da salonun çaprazındaydı.

Mutfak balkonundaki kahvaltı masasına yöneldim. Mutfak balkonunun kapısı ve pencereleri açıktı. Anneannem Nuriş -Nuriye- Sultan masanın başında oturuyor, çayını yudumluyordu ve her zamanki gibi sigarası elindeydi. Onun kahvaltısı, sigara ve çaydı.

Yağış'a kötü bakışlar attım ama o bana aldırış etmeden önündeki servis tabağına bir şeyler doldurmaya devam etti. Ardından kafasını kaldırıp bana baktı, sonra çatalını büyük salam dilimine batırdı ve pis pis sırıtarak salam dilimini tabağına yerleştirdi.

Anneannemin açık kahverengi gözlerini üzerimde hissedebiliyordum. Ona baktım. "Günaydın minnoşum," dedi anneannem çayından bir yudum alırken.

"Günaydın," diye mırıldanıp Yağış'ın karşısındaki boş sandalyeyi çekip oturdum.

"Ay yüzünü yıkamadı bu!" diyerek yüzünü buruşturdu Yağış.

"Duş aldım ya be?"

"Ay bana ne, yıkamış sayılmıyorsun... Sayılmıyor, değil mi Nuriş'im?"

* Road Runner: Road Runner, Looney Tunes ile Merrie Melodies dizilerinde yer alan çizgi film karakteridir. Karakter, animasyon yönetmeni Chuck Jones tarafından 1948 yılında Warner Bros. için tasarlandı.

Scanned with CamScanner

Anneannem sırıttı. "Birbirinizle uğraşmayın da kahvaltınızı edin bakayım," dedi.

Yağış, "Şeytan ile paylaşacaksın lokmalarını! Git yüzünü yıka!" diye söylendi.

Şeytan ile lokmalarını paylaşmak... Sırıttım ama bunu Yağış'a değil, önümdeki boş servis tabağında bana bakan yansımamı izleyerek yapmıştım.

Yağış ağzını yiyeceklerle dolduruyor, daha lokmasını yutmadan diğer lokmayı da ağzına atıp lokmalarını bana göstere göstere çiğniyordu. Yüzümü buruşturduğumu görünce, "Ne o?" diye söylendi. "İğrendin mi? Yüzünü yıkamadan oturan benim sanki... Nuriş Sultan, bir şey de şu pasaklı torununa!"

"Bir şey."

Yanaklarımın içini şişirerek tuhaf bir ses çıkararak güldüm. Yağış şok içinde anneanneme bakıyordu. Derin bir nefes alıp başını iki yana sallayarak söze girdi: "Üzüm üzüme baka baka kararır tabii, Nuriş Sultan. Sen de haklısın..."

Masanın altından çıplak ayağımla Yağış'ın bacağına vurduğumda çocuk gibi mızmızlandı.

O, benim tek ve gerçek dostumdu.

Önüme çektiğim şekersiz çayımdan bir yudum aldığım sırada Yağış'ın koyu renk gözlerini yüzümde hissedebiliyordum. Kafamı kaldırıp ona baktım, yüzünü uzun uzun izledim. Normalde gözlük kullanıyordu ama gün içinde gözlükten rahatsız olduğu için lens takmayı tercih ediyordu. Hatta neredeyse her zaman lens kullanıyordu. Lensleri şeffaf olduğundan kendi göz rengini asla örtmüyordu, onun koyu renk gözlerini gerçekten çok beğeniyordum.

"Nasıl içiyorsun şu çayı şekersiz?" diye sordu ilgiyle yüzümü izlerken. "Tadı çok kötü olmuyor mu?"

Anneannemin derin bir nefes verdiğini duydum. "Annesine çekmiş, Deniz de öyleydi genç kızken. Çayına asla şeker koymazdı," dedi Nuriş Sultan. Masaya yıldırım gibi düşüp düştüğü yerde deprem etkisi yaratan sessizlik, Yağış'ın endişeyle perçinlenmiş bakışlarının yüzümde asılı kalmasıyla derin bir uğultuya gebe kaldı.

Karnımdaki izin ilk zamanlardaki gibi çekildiğini hissettim, soluk boruma bir kutu yapıştırıcı boşaltılmıştı sanki. Geçmişin eski sayfalarına yazılan anılarımın mürekkebi akmış, geçmiş okunmayacak kadar lekeli ama bir o kadar da belirgin bir şekilde zihnime kendini saklayabileceği büyüklükte bir kütüphane çakmıştı.

Her bir rafta bir insan vardı. Ve o insanın yaptıkları. Cilt cilt, baskı baskı, sayfa sayfa, satır satır...

Deniz Şahiner. Soyadlarımızın farklı olması, kafa kâğıdımda anne adı bölümünde onun adının yazmasına engel değildi. Yağış'ın endişeli bakışlarından kaçınarak çayımdan büyük bir yudum daha aldım ama çay, boğazımda âdeta bir düğüme yol açmıştı. Yavaşça doğrulduğum sırada oturduğum sandalyenin ayakları yerde sürtünerek sinir bozucu bir ses çıkardı. "Müsaadenizle," diye fısıldadım. "Saçlarımı şampuanlamamıştım. Saçlarım çabuk yağlanıyor, biliyorsunuz. Şampuanlayayım, çıkarız."

"Tamam, aşkım," dedi Yağış uzun, düzgün dişlerini sergileyerek. Omuzlarını açıkta bırakan ince bir kazak giydiği için, sağ omzunda birlikte yaptırdığımız tek duran melek kanadı dövmesini görebiliyordum. Hatta aynı dövmenin bir de kolyesini almıştım ona. Benim de sol omzumda Yağış ile yan yana durduğumuzda onun melek kanadının diğer yarısını tamamlayan bir şeytan kanadı vardı ve Yağış da aynı şeytan kanadının kolyesini bana almıştı. Kolyelerimiz de yan yana getirildiğinde bir bütün oluşturuyordu. Yağış'ın melek kanadı kolyesinin ucu kırıktı, bu yüzden yapıştırılmıştı ama o çatlak görüntüsü olduğu yerde duruyordu; bu bizim değil, satıcının suçuydu ama yine de o kolyeyi ona almaktan vazgeçmemiştim.

Üst kata çıkıp tekrar banyoya girdiğimde ağzımda hâlâ aynı kekremsi tat vardı. Bunun nedenini sorgulamıyordum, bunun nedenini biliyordum. Yağış banyoyu öyle iyi temizlemişti ki anneannemin küveti taşırdığını anlamasının imkânı yoktu. Yerler biraz nemliydi ama onun dışında içeride neredeyse hiç su kalmamıştı. Küçük duş kabinine girip kendimi sıcak suyun altına bıraktım. Bu hissin bir an evvel beni terk etmesini diliyordum.

Saçlarımdan, yüzümden ve çıplak bedenimden aşağı akan su, mazgalların arasından kirimi pasımı da sırtlanarak kaybolup giderken gözlerim boşluğu izliyordu. Bir ressamın paletine koyduğu, ardından paletin üzerinde karıştırdığı o renklerden biri gibiydim; artık fırçanın ucundaydım ama tek renk değildim. Suyun dokunuşlarıyla ıslanan kirpiklerimden aşağı dökülen su damlalarının sesi, tıpkı kesilmiş bir bilekten akan kanın zemine düşerken çıkardığı sesler gibiydi.

Bedenimi sürttüğüm duş lifini yenileme zamanım gelmişti. Cildime sürttüğümde tıpkı sakallı bir adam yüzünü tenime sürtüyormuş hissi yaratıyordu ve bu hem iğrenç hem de can yakıcı bir boyuta sahipti. Lifi tutan köpüklü ellerim karnıma kayınca boşlukta asılı duran gözlerimden dökülen anılar karnımın üzerinde parçalandı.

İçimde koca bir galaksi ve uzayı yutabilecek kadar büyüyen boşluğun kapısının anahtarı kirpiklerimdeydi. Kısacık bir göz kırpma anı, tüm uzay boşluğunu yutmak demekti.

Girintili çıkıntılı çirkin yüzeyin üzerinde dolaşan sertleşmiş lifin yarattığı bağnaz acı, hissetmeyeceğim kadar pasifti aslında. Bir an, acının pasifli-

Scanned with CamScanner

ği kaşlarımı çatmama neden oldu. Hissettiğim acı, hissetmeyi dilediğim acının yere devrilen gölgesi bile olamazdı. Lifi sıkıca kavrayan parmaklarımın kemikleri kasıldı ve büyük bir hızla duş lifini karnıma sürtmeye başladım. Suyun altında olmama rağmen derimden kan değil de ateş dökülecekmiş gibi büyük bir hızla duş lifini karnıma sürtüyordum ve bunu yaparken yüzümde hiçbir duygu değişimi yaşanmıyordu.

Ben gözlerine uzay boşluğunu sığdıran o kızdım.

Elimdeki duş lifinin bana istediğimi veremeyeceğini anladığımda onu yere attım ve suyun sıcaklığını arttırmak için musluğa uzandım. Kırmızıya boyalı kısmı acımasızca ileri doğru çevirirken kirpiklerimden akan su burnumu yakacak kadar ısınmış, hatta haşlanmaya başlamıştı. Banyo sadece birkaç saniye içinde buhar altında kalmıştı.

Benim soğuk suya değil, sıcak suya ihtiyacım vardı.

Nefesim hızlandı. Sırtıma bıçak gibi saplanan sıcak su saçlarımın arasından içeri sızıyor, zihnimi haşlıyordu. Göğsüm büyük bir hızla kendini ileri doğru atmaya başlamıştı. Dudaklarım aralandı ve bedenim talep ettiği acının belli dozajını aldığı için gevşemeye, ardından da hissizleşerek uyuşmaya başladı.

Banyonun kapısı aniden açıldığında buharın sıcak kollarının büyük bir hızla koridora uzandığını biliyordum. "Sürtük!" diye bağırdı Yağış sinirle. "Yine mi aynı boku yiyorsun?" İçeri girdiğini biliyordum, sırtım ona dönüktü, bedenimin çıplak olmasını sorun etmiyordum; beni birçok kez çıplakken görmüştü zaten.

Yağış büyük bir hızla tepemden akan suyu kapattı, ifadesiz gözlerim omzumun üstünden onu buldu. Buhar ile kaplanan banyoda onun yüzünü seçmek çok da kolay sayılmazdı ama parlak koyu kahve gözlerdeki dehşet görebileceğim kadar net ve aydınlıktı.

"Ne zaman bu haltı yemekten vazgeçeceksin?" dedi kaşlarını çatıp kenardaki havlu ile çıplak bedenimi sararken. "Derdin ne senin? Tüm derilerinin soyulup yere dökülmesini falan mı istiyorsun?"

"Belki," derken ifadesizdim. Bana sinirle baktı ama hiçbir şey söylemedi, bedenimi havlu ile yavaşça kuruladıktan sonra beni kollarının arasına çekti. Bana sıkıca sarıldı, çenesini kaldırıp başımın üstüne yasladı. Benden birkaç santim uzundu ama bazen kolları o kadar genişliyordu ki kollarında küçücük bir kız çocuğu gibi hissetmenin enkaz tadının damaklarımda parçalanmasına izin veriyordum.

"Bugün güzel bir gün olacak," diye fısıldadı sakince.

"Bunu inanarak mı söylüyorsun?" Sesim kısıktı, yüzüm onun boynuna saklanmıştı ve ıslak kirpiklerimden damlayan su taneleri onun ince kazağını ıslatıyordu.

Burnundan hafif bir nefes vererek güldü. "Elbette hayır," dedi. "Ferruh ağzımıza sıçacak. Geç kalıyoruz!"

Gözlerim elimde olmadan irileşti. Ferruh Hoca'nın nefret ettiği şeylerden biri de öğrencilerinin geç kalmasıydı. Durup Yağış'a baktım. Her seferinde kafamı dağıtmayı nasıl başarabiliyordu? Farkında olmadan gülümsediğimi fark ettiğimde o da gülümsüyordu.

"Is," dedi bir anda ciddileşerek.

"Söyle?"

"O kokarca ağzının içindeki at dişlerini bir an önce fırçala yoksa yolda susayacak olursan asla benim şişemden içmene izin vermem." Beni itti ve lavaboyu işaret etti. "Ve lütfen bunu ılık su ile yap. Haşlak değil, ılık. Aradaki farkı biliyorsun değil mi?"

Ona düz düz baktım. "Ağzım kokmuyor."

"Eğer biraz daha fırçalamazsan ağzın at gibi kokacak," dedi, işaret parmağıyla lavabonun üstündeki rafta duran diş fırçamı gösterdi. "Hadi küçük midillim."

Yağış banyodan çıktığında işlerimi halletmiştim. Ağzımda anneannemin paraya kıyarak aldığı, ucuz olanlarla aynı işlevi gören ama fiyatı bakımından kaliteli olan diş macununun yakıcı tadı vardı. Yüzümü buruştururak sarındığım küçük havlunun içinde odama yürürken ahşap parkede ayaklarımın bıraktığı ıslak izler beliriyordu.

Aynalı elbise dolabını sürükleyerek açtıktan sonra ıslak saçlarımı sağ omzumun üstüne düşürdüm, saç diplerimi kaşıyarak bir süre kıyafetlerimi inceledim. Düzen takıntısı olan bir simetri hastasıydım ve bir şeyin birazcık bile yamuk durması tüm sinirlerimi tepeme topluyordu. Bir askı, diğer askılara göre daha önde durduğu hizayı bozuyordu, bunu görünce kaşlarım çatıldı. Homurdanarak askıyı düzelttikten sonra temiz siyah iç çamaşırlarımı ve giyeceğim kıyafetleri çıkarıp yatağın üstüne serdim.

Saçlarımı kurutup düzleştirmem yalnızca on beş dakikamı almıştı. Siyah fileli çorabı bacaklarımdan geçirip, siyah kısa ve uçları sökük görünümlü şortu da giydikten sonra üstüme siyah, biraz kısa, boğazlı dar bir badi giydim. Düzleştirdiğim saçlarımı sıkı bir atkuyruğu yapıp kâkülleri mi geniş alnımın üstüne örttüm. Bu kadarlık dekolte o çirkin izi saklamayı başarıyordu. Siyah sırt çantamı tek omzuma attıktan sonra telefonumu şortumun ön cebine sıkıştırdım, siyah kalın topuk, bilekte biten botlarımı ayağıma geçirip çalışma masamın önündeki zımbalayarak bir bütün haline getirdiğim piyes metinlerimi elime aldım.

Odadan çıkmadan hemen önce omzumun üstünden odanın içine son kez bakıp, unuttuğum bir şey var mı diye hızlı bir göz analizi başlattım.

Scanned with CamScanner

Bakışlarım bir ara komodinimin üstünde Yağış ile geçen yıl İzmir Fuarı'na gittiğimiz zaman aldığımız bir eşinin de onda olduğu birbirine sarılan kaplumbağa ve kedinin yanında duran siyah dijital saate kaydı.

26 Şubat 2018, Pazartesi.

Ağustos ayından beri devam eden kâbuslarım neredeyse altı aydır peşimi bırakmıyordu. Önceden de kâbus görüyordum fakat son zamanlarda kâbuslarım boyut değiştirmeye başlamıştı. Bazı geceler sırf bu kâbusların esiri olmak istemediğimden gözüme uyku girmiyordu.

Tarihe boş boş baktıktan sonra birbirine sarılan kaplumbağa ve kedimize küçük bir tebessümde bulundum, ardından odadan çıkıp kapıyı odamın üstüne kapattım. Ahşap merdivenleri inerken topuklu botlarımın çıkardığı sesler Nuriş Sultan'ın canını sıkmıştı.

Saklattığı dilinin sesini merdivenlerin başından duyabiliyordum.

"Söylenme," diye homurdandım kafamı merdivenin korkuluğundan aşağı sarkıtarak. Atkuyruğum tıpkı bir bayrak gibi aşağı döküldü.

"Kaç defa diyorum evin içinde ayakkabı ile gezme diye!"

"Ayakkabı değil," dedim pis pis sırıtırken. "Bot."

"Cevap veriyor bir de bana!"

Yağış omzuna astığı siyah postacı çantası, elinde de bir çörekle köşede dikilmiş beni izlerken kirişe yaslanmıştı ve iştahla çöreği yiyordu. Çantasını her akşam olduğu gibi alt katta bıraktığı için üst kata çıkmasına gerek kalmamıştı. Bir yengeç burcuna uymayacak şekilde dağınıktı.

"Anlamaz senin bu torunun, Nurişim," dedi burnunu kıvırarak. "Baştan aşağı siyah giyinmiş bir de... Kız nedir bu kasvet bugün?"

Bir an duraksadım. Giyim konusunda sert kurallarım yoktu. Renkleri sever ve sık sık kullanırdım ama bugün ruh halim karanlık bir örtü gibi omuzlarımı örttüğü için ona sadık kalmak istemiştim.

"Bu havada bot mu giyilir yahu? Dışarısı günlük güneşlik, mart ayına şunun şurasında ne kaldı? Bir de Antalya burası. Pişeceksin," dedi anneannem ve elinde çörekle merdivenin tırabzanlarına uzanıp elindeki çöreği bana uzattı. Eğilip çöreği aldıktan sonra merdivenleri indim.

"Biz çıkıyoruz, Nuriş Sultan," deyip yanağına kısacık bir buse dokundurdum. "Dedem Bey'i karşılayamıyorum, affetsin. Akşam alacağım gönlünü!"

"Aliş dede geliyordu değil mi? Ay! Aliş dede geliyor!" dedi Yağış ağzındaki çöreği umursamadan olduğu yerde zıplarken.

Kalın topuk, bantlı ayakkabılarının tangırtısı zemini sarsarken anneannem kahkaha attı.

"Kız yavaş, evi komşunun başına yıkacaksın!"

"Ama ben çok özledim onu!" dedi tekrardan bana doğru koşarken. "Yaşasın, Aliş dede geliyor!"

"Kız topuklu ile tepiniyor ona laf yok, torunun botlarıyla merdivenlerden aşağı insin, burnundan getir, Nuriş Sultan... Alacağın olsun!"

"Kıskanma be!" dedi Yağış bana pis pis bakarak. "Küçük dişli midilli."

"Hadi hadi eşek sıpaları, yetişemeyeceksiniz otobüse bak," dedi anneannem telaşla.

Anneannem bizi uğurlayıp kapıyı kapattığında Yağış apartman boşluğuna doğru uzanarak tuhaf sesler çıkarmaya başlamıştı. Canı sıkıldığında yaptığı şeylerdendi, ona aldırış etmeden merdivenleri inmeye devam ettim.

"Neden bu binada asansör yok?"

"Yağış, çünkü yalnızca ikinci kattayız?"

Yağış omzuma vurarak yanımdan geçtikten sonra, "Yine de bir asansör olmalı. Üst kattakiler ne yapıyor? Ben iki kat çıkana kadar her sabah ne çekiyorum sen biliyor musun? Beni apartman yöneticisi seçsinler, teleferik yaptıracağım. Adaylığımı koyuyorum!"

"Teleferik mi?"

"Evet..." Durdu. "Hem senin odana çıkarken de bir kat daha çıkmış oluyorum. Dolaylı yoldan üç kat çıkmış oluyorum!"

Ona düz düz baktım. "Matematiğini seveyim, yürü hadi. Geç kalacağız."

Henüz sabahın erken saatleri olduğu için güneş tam tepede değildi ve gökyüzü solgun, griye kaçık bir maviyle renklenmiş, puslu görünüyordu. Yağış ile sokağın sonundaki dik yokuştan aşağı inerken ikimiz de sessizdik. Biraz önceki haşlanmış su olayını unutmuş gibiydi ya da artık alıştığı için irdeleyip beni rahatsız etmiyordu.

Yağış bana göre çok daha hayat dolu biriydi ama bu doluluğun aslında hayatın yalnızca güzel lobunu değil, genel olarak hayatı kapsadığını biliyordum; acısını da mutluluğunu da zirvelerde yaşayan genç bir kadındı.

Ve bildiğim bir şey daha vardı.

Hayat güzel bir şey değildi.

"Sessizsin," diye fısıldadım, gözlerim yokuşun sonunda duran çocuk parkına kaydı.

"Ne zaman vazgeçeceğini düşünüyorum." Bana bakmadı, ben de ona bakmadım. Neyden bahsettiğini biliyordum ama üstünde durmadım. Günler sonra ilk kez tekrar yorum yapıyordu ama yorumunun bile kenarlarını törpüleyerek benim avuçlayabileceğim boyuta getirip, keskinliğini köreltiyordu.

Yokuşun sonunda sağa dönen ilk arada otobüs durağı vardı. Durak boştu ve güneş yüzünü bir gösterip, bir bulutların arkasına sakladığından dolayı hava çok da sıcak sayılmazdı ama nem oranı yüksek olan bu şehirde terlememek imkânsızdı.

Scanned with CamScanner

Yağış tüm yükünü bir bacağının üstüne verdikten sonra omzunu duğın saçma bir McDonald's reklamı olan camına yasladı, kollarını göğsünün üstünde toplayıp çatık kaşlarıyla otobüsü beklemeye başladı. Altında ince siyah bir külotlu çorap bir de koyu lacivert kısa bir şort vardı. Külotlu çorabın altındaki tenini görebilmek mümkündü. Omuzları açık dirseklerinde biten siyah badisi belirgin kemiklerinin izleriyle çıkıntılar kazanmıştı. İnce belini görebiliyordum, beyaz belini takip eden karnında piercing deliğinden sarkan siyah kedi şeklinde bir küpe vardı.

"Sen o badinin içinde yanmadın mı? Bir de bana diyorsun," dedim ona sokularak. "Mart ayına girdiğimiz anda pişmeye başlayacağız. Antalya dünyada değil, güneşte bence."

"Ben yaz kış üşümeyi başaran bir kızım, lütfen," dedi bilmiş bilmiş. "Hem sanki senin üstünde kısa kollu var da... Konuşuyor bir de haspam. Hem nerede kaldı bu otobüs ya? Bak görürsün, yine Yahya abinin kullandığı otobüse denk geleceğiz. Adam yoldaki karıncalarla yarış halinde sürüyor arabayı. Sanki biraz hızlı gitse, karınca oturup 'hile yapıyorsun' diye ağlayacak."

"Sen bugün çok huysuzsun," dedim iç çekip bakışlarımı yola çevirerek. Dediği gibi Yahya abinin sürdüğü otobüs büyük bir ağırlıkla ufukta görünmüştü. "Bak, geliyor."

"Ben sana demedim mi?" Dehşet dolu iri gözlerle Yahya abinin sürdüğü otobüse baktı. "Gidene kadar kesin yirmi beş yaşımdan gün alacağım ben."

"Yağış," dedim gözlerimi devirirken. "Sen zaten yirmi beş yaşındasın."

"Şerefsizlik yapma."

Otobüs önümüzde durdu, otomatik kapının açılırken çıkardığı küçük tıs sesi irkilmeme neden oldu. Yağış otobüse binerken, "Ben hâlâ yirmi dört yaşındayım, bu yaz gireceğim yirmi beşe," diye söylendi.

"Ama gireceksin," dedim arkasından otobüse binerek. Yağış beni duymazdan geldi, son zamanlarda yaş konusunda gerçekten hassaslaşmaya başlamıştı. Gözlerim boş bir yer ararken Antkartımı bir kez basıp Yağış'ın arkasında ilerlemeye başladım.

"Cam kenarına sen geç," dedi eliyle boş koltuğu işaret ederek. "Daralıyorum ben."

Aslında daraldığı falan yoktu. Benim cam kenarında yolculuk yapmayı sevdiğimi bildiğinden neredeyse her sabah bu bahaneyle cam kenarına beni oturtuyordu. Dudaklarımı dişleyerek ona baktıktan sonra cam kenarına yerleştim.

"Dönerken metroyu kullanalım," dedi kulağıma doğru. "Benim Yahya abinin kullandığı otobüste telef olmaya hiç niyetim yok."

"Yalnız o metro değil, tramvay. Hatta Antray*. Antalya'da metro mu var? Üstelik yine otobüse binmek zorunda kalacağız tramvaydan inince."

"Ya onun metrodan farkı yok. Hem ondan inince bizim hattın otobüslerinden birine bineriz."

"Olmazsa tramvaydan inince taksiye bineriz," diye bir fikir attım ortaya.

"Atilla Bey de tam olarak öyle diyordu, aşkım," dedi Yağış omzuyla yavaşça bana çarparak. "Adamdan iki kuruşu zor alıyorum bu aralar. O da haklı, şu okul zımbırtısı için işi bıraktım ve son zamanlarda ona çok fazla yük oldum. Bazen Gönülzade soyadına sahip olmak yetmiyor..."

"Hadi be oradan, Atilla amca kıyamıyor sana."

"Aynen canım hiç kıyar mı o bana?" Gözlerini devirdi. Ön koltukta oturan yaşlı kadının gözleri kısaca bize doğru kaydı ama çok bakmadı. "Direkt kuşbaşı yapar beni."

Atilla amca, yani Yağış'ın babası emekli bir astsubaydı. Aynı zamanda Atilla amcanın babası, yani Yağış'ın dedesi Gönülzade şirketlerinin sahibiydi. Yani Yağış aslında kaymak tabakadandı.

Yağış ile birlikte konservatuvara başlamamız konusunda en büyük destekçilerimizden biri de Atilla amcaydı. Hülya teyze, yani Yağış'ın annesi, Yağış'ın konservatuvar ile boş vakit geçirmesini istemese de Atilla amca bu konuda kızının arkasında durup Hülya teyzeyi bastırmayı başarmıştı. Aslında Hülya teyze haklıydı, bizim masa başı bir iş bulup daha iyi bir hayat sürmemizi istiyordu. Ona göre sahnede ekmek yoktu. Gönülzade soyadında da öyle...

Gözlerimi otobüsün camına çevirdim, dışarıda akıp giden zamanın içinden geçerken Yağış kafasını omzuma koymuştu, ben de kafamı onun kafasının üzerine devirdim. Yolculuk boyunca hiç konuşmadık. Okula varmamız neredeyse bir saatimizi yutmuştu. Fakültenin bahçesi hiç olmadığı kadar kalabalıktı bu sabah. Çatık kaşlarla kalabalığı izlerken giriş kapısının önünde dikiliyorduk.

Elimdeki kâğıtlara kısaca göz gezdirdikten sonra omzumun tekine astığım sırt çantasını çekiştirerek düzelttim. "Ders saat kaçtaydı ya?"

Yağış cep telefonunun ekranına baktı. "Yarım saat var daha. Geç kalacağımızı düşünmüştüm."

"O zaman girip çalışalım biraz," dedim bahçeye doğru ilerlerken.

Tiyatro oyunlarının çalışmalarını yaptığımız salondaki sahne biraz küçüktü ama iş görüyordu. Asıl sahne, yani oyunları sergilediğimiz velinimet diğer binadaydı, onu yalnızca oyunları sergileyeceğimiz zaman görebiliyorduk. Sırt çantamı sahnenin duvar dibine fırlatıp merdivenleri kullanma

* Antray: AntRay, Türkiye'nin Antalya kentinde bulunan bir tramvay hattıdır. İlk olarak 1999'da nostaljik tramvay hattı olarak açılmış olup Antray ise Aralık 2009 tarihinde açılmıştır. Sistem 30.1 km uzunlukta olup 29 istasyona sahiptir.

Scanned with CamScanner

gereği duymadan sahneye zıpladım. Yağış da aynı şekilde sahneye tırmanırken salondaki izleyici koltuklarında oturan birkaç hazırlık sınıfı öğrencisinin gözlerini üzerimizde hissedebiliyordum. Omzumun üzerinden onlara kaşlarımı kaldırarak baktığım esnada Yağış duvar dibine oturmuştu bile.

"Önünüze baksanıza siz?" dedim sorar gibi. Düz fönlü, sarışın kız şaşkın şaşkın bana bakınca, "Önüne?" diye fısıldadım zehir gibi bakışlarımı yüzüne sabitleyerek. "Do you know Turkish?"

"Biliyorum," dedi kız, hâlâ şaşkın şaşkın bana bakıyordu.

"İyi o zaman, hadi dön önüne!"

"Is," diye homurdandı Yağış arkamdan. "Yapma şunu."

"Dur bir dakika, arkadaşa önüne dönmenin nasıl bir eylem olduğunu öğretmeye çalışıyorum," dedim sarışına dik dik bakarak. "Evet, oraya gelip öğretmemi ister misin?"

"Neden bu kadar terssin, anlayamadım?" dedi sarışın kız bir anda.

Sahnenin ucuna kadar gelip kıza üstünlük taslayan bakışlar atarak, "Anlatmak isterim," diye mırıldandım.

"İs Tanyel." diye fısıldadı yanındaki esmer kız sarışının kulağına doğru. Egomun kasım kasım kasıldığını hissettim. "Arkasındaki de Yağış Gönülzade. Dedesi Gönülzade şirketlerinin sahibi. Biri kaymak tabakadan, diğeri de bayağı sorunlu. Onlara bulaşmamanı tavsiye ederim. Önüne dön."

Sarışın kızın buz mavisi gözlerinden geçen ürperti o kadar belirgindi ki soğuk ayazını saçlarımda hisseder gibi oldum. Kıza uzattığım ruhsuz bakışlar, kızın buz mavisi gözlerini benden kaçırmasıyla birlikte Yağış'a döndü.

Kızların görmeyeceğini bildiğimden dilimi çıkararak gözlerimi şaşı yaptım ve hemen ardından bir kahkaha patlattık.

Kahkahalarımız kızları daha da ürküttü.

Yere attığımız sırt çantalarını duvara iyice yapıştırıp kendimizi yere bıraktık. Sırtımı duvara yaslayarak çantanın üzerine yayıldım, dizlerimi karnıma doğru kırdım ve piyes metinlerinin olduğu kâğıtları kırdığım dizime koydum.

"Sayfa yirmi altıya baksana bir," dedi Yağış elindeki kâğıda dikkatle bakarken. "Bu sahne biraz uçmuş. Kim yazdı bu oyunu?"

"Bilmiyorum." Parmaklarım hızla yirmi altıncı sayfaya doğru harekete geçti. "Son iki oyundur yirmi altıncı sayfada tuhaf bir sahne oluyor." Kaşlarım çatıldı. "Bir ay içinde iki oyun aldık, iki oyunun da yirmi altıncı sayfadaki sahneleri biraz saykoydu. Oyun yazarı değiştiğinden beri böyle."

"Şu an tüm sayfalar sayko gibi geldi gözüme," diye fısıldadı Yağış çatık kaşlarla metni okurken. "Manyak mı acaba?"

Yağış'ın bahsettiği sayfayı açtım.

Kaşlarım çatıldı.

Sevgili Manla, Mantus'u bulabilecek tek kadın sensin.

"Mania mı?" diye sordum kaşlarımı kaldırarak.

"Ne?"

"Manla yazıyor burada."

"Ee?" Yağış omzunun üzerinden bana tuhaf tuhaf baktı. "Sen okumadın mı bunları? Ben uyurken okuyorsun sanıyordum."

"Hayır, okumadım."

"Senin karakterinin adı Mania." Kaşlarını çattı. "Beğenmedin mi?"

"Mania'nın anlamını biliyor musun sen?"

Yağış bir süre yüzümü inceledikten sonra, "Gavur ismi?" dedi sorar gibi.

"Geri zekâlı." Gözlerimi devirdim. "Mania'nın anlamı, Cehennem Tanrıçası."

"Ee?"

"Bu kaçık her kimse, geçen oyunda da bana saçma sapan bir rol vermişti."

"Rolleri dağıtan Ferruh Hoca değil miydi?"

"Hayır," dedim gözlerimi metne indirerek. "Şu yeni oyun yazarının tek şartı oyuncuların rollerini belirlemekmiş. Güya eski kayıtlarımızı izlemiş ve karakterlerini oluştururken buna dikkat ediyormuş falan. Hatta son iki oyunun sık sık kamera kaydına alınması sebebi de bu, biz çalışmayı bitirdikten sonra kayıtlar ona ulaşıyor, o da oturup izliyor." Derin bir nefes aldım. "Sırf güzel yazıyor diye kapris yapması da ne bileyim... İtici."

"Abartmış," dedi Yağış. "Ama güzel yazıyor."

"Her neyse... Peki bu Mantus'u kim oynuyor? Sakın bana Ömer deme..."

Ömer'den hoşlanmıyordum. Hiçbir zaman hoşlanmamıştım. İnsanlar olduğu yerde dimdik durur ve kendi etrafında bir daire çizerek o dairenin sınırlarına kendi ile alakalı sırları yerleştirirdi. Ömer'in dairesi dardı. Sırları yoktu. O kadar olması gerektiği gibiydi ki bu beni bazen fazla rahatsız ediyordu.

Kusursuz insan yoktu. Kusursuzu oynayan insan vardı ve ben gırtlağıma parmak atıp kusmak istiyordum.

"Ömer bayağı iyi çocuk aslında," dedi Yağış. "Neden ona bir şans vermiyorsun ki?"

"Sünepenin önde gideni," dedim baygın bir sesle. "Ee, Mantus'u kim oynuyor?"

"Mantus oyunda değil."

"Ha?" Tekrar sayfaya baktım. "Mantus'u bulabilecek tek kadın Mania'ymış. Hem Mantus yoksa benim bu oyundaki yerim ne?"

"Şu sayfayı iyi oku."

Mantus.

Scanned with CamScanner

Sevgili Mantus, neredesin?

Çok yoruldum, cehennem ateşiyle boğazımı ıslattım, parmaklarımı kezzaba bandım, kordan mücevherler avuçladım, közlerin üstünde yalın ayak yürüdüm, sana geldim. Sevgili Mantus, Manla burada, sen neredesin? Ben geldim.

"Ben geldim," diye fısıldadım. "Burada olmayan bir şeyle mi konuşacağım?"

"Evet, sanırım."

Sana sarılacağım Mantus. Ateşe sarılacağım. Sana sarılabilmek için kendimi ateş ile birçok kez imtihan ettim. Cehennem yalnızca birinci katmandı, yedinci katmanı senin için tattım geldim.

Haviye ateşini içtim geldim.

Haviye. Bir uçurumdu, derin bir çukurdu. İçindeki ateşte yalancılar pişerdi. Haviye, ateşin yandığı mekân manasına geliyordu. Yalancılar yüksek bir yerden o uçurumun dibinde yanan kızgın ateşe düşecekti.

Ben o ateşe düşecektim ve belki de düşmüştüm.

Ben bu ruhu bedenden sıyırdığım gün Haviye çukurlarına gömüleceğimi biliyordum. Yedinci kat.

Birinci kat cehennemdi. Öyle ki en zarifleri oydu. İkinci kat Sair, üçüncü kat Sakar, dördüncü Cahim, beşinci kat Hutame idi. Hele bir altıncı katman vardı ki Haviye'den sonra en korkuncu, en ıstırap vereniydi.

Lezâ.

Ateşe tapanların ini olan, kor halinde saf bir ateş... Şiddetli, dumansız, halis bir ateş... Okuduğum şu cümleyi unutamıyordum: *Hayır! Kuşkusuz o cehennem Lezâ, kor halinde saf bir ateştir. Derileri kavurur, soyar.*

Ferruh Hoca çalışma salonuna girdiği an bir kalabalık tek sıra halinde sahnenin önünde toplandı. Zorlanarak da olsa oturduğum yerden doğrulurken Yağış elini uzatarak beni yakaladı ve tek seferde çekip kaldırdı.

"Gençler, son durum nedir?" diye sordu Ferruh Hoca elindeki koyu yeşil tel zımba dosyanın içindeki kâğıtları çevirirken. "Sahne dört çalışıldı mı?"

Adının Şerife olduğunu bildiğim kız, "Hocam hafta sonu gerçekleştirdiğimiz çalışmaya sahnesi olduğu halde İs gelmedi," dediği an kaşlarım büyük bir hızla havaya kalktı ve tehdidin yüzümün kıvrımlarına kadar sindiği ters bakışlarımı kıza odakladım. "Hiç öyle bakma, İs, söylemek zorundaydım."

Ferruh Hoca bana bakmadan, "İs," dedi kısık bir sesle. "Bu oyunun başrolü sensin, çalışmalara hepsinden daha çok odaklanman gerekmiyor mu?"

Bir parmak, iki parmak, üç parmak, dört parmak ve beşinci parmak... Yumruklarımı sıkıp, ruhsuz bakışlarımı Şerife denen kızdan uzaklaştırdım. Tüm günü eğlenerek geçirmiştim, Şerife denen kız bana inatla çalışma olduğunu ve katılmam gerektiğini direten mesajlar atmış olsa da ben bunu umursamamıştım.

Şimdi bana sırtımı dayayıp rahat nefes alabileceğim bir yalan lazımdı.

"Evet, İs?" Ferruh Hoca bakışlarını bana çevirdi. "Bana bir açıklaman yok mu?"

Maskelerimi bir bir önüme alıp parmaklarımı yüzeylerinde gezdirerek duruma en uygun maskeyi aramaya başladım. Vakit kısıtlıydı. Ferruh Hoca'nın mavisi baskın yeşil gözlerine dikkatle bakarken zihnimde binlerce kapı açılıyor, binlerce kapı aynı hızla çarpılarak kapanıyordu.

Anıden gözlerim doldu.

Ah. Evet.

Alt dudağımı ısırarak, ıslak gözlerimle Ferruh Hocaya bakarken çenem de titriyordu. Ferruh Hoca ne olduğunu şaşırmış şekilde bana bakıp, "İs?" dedi şaşkın bir tavırla. "İyi misin?"

Burnumu çektim. "Üzgünüm," diye fısıldadım. Sesim öyle cansız çıkmıştı ki harfler bile boynunu bükmüştü sanki. "Ben... Gerçekten çok üzgünüm, efendim."

"Güzelim neden ağlıyorsun?"

Yumruklarımı sıktım. Herkes şok olmuş gözlerle bana bakıyordu.

"Bazı şeyler hiç kolay değil," dedim gözyaşlarımın arasından. Yağış'ın tuhaf bakışlarını profilimde hissedebiliyordum. Yanaklarımın içini dişledim. "Sadece... Aşamadığım bazı şeyler oldu ve ben..."

Olduğum yere çökecek gibi olduğumda Şerife kolumu tutarak, "Ay, çok özür dilerim ben," diye fısıldadı.

Gözlerimi kaldırıp Şerife'ye hayatı boyunca görüp görebileceği en boş bakışı atıp dudaklarımı oynattım: "Sen öldün."

Şerife ürperdi. Ferruh Hoca ve diğerleri hiçbir şey anlamamıştı ama Yağış'ın anladığını biliyordum.

"Çok üzgünüm," dedim tekrar dudaklarımı bükerek. "Buraya yansıtmamalıydım. Özel hayatım ve sorumluluklarımı birbirinden ayırmam gerek. Çok üzgünüm..."

"Ah benim güzel İs'im," dedi Ferruh Hoca dosyayı tek eline alıp bana doğru yaklaşarak. Elini omzuma koyduğunda zihnimde şimşekler çaktı. Temastan nefret eden tarafım dişlerini sıkarken, dolu gözlerle Ferruh Hocaya baktım. "Sorun değil, güzelim. Bir ara konuşalım, olur mu? Ve sen Şerife, bir dahaki sefere köstebeklik yapmadan önce arkadaşınla konuşmayı dene."

"Ben..." dedi Şerife şok olmuş şekilde.

"Tamam, yeterli." Ferruh Hoca benden uzaklaşıp koltuklardan birine yöneldi. "Sayfa on üç. Hadi gençler, hızlanın."

Tam arkamı döndüğümde Yağış ile göz göze geldik ve yaşlı bakan yeşil gözlerim kısıldı. Yağış da gözlerini kıstı. Ciğerci kedisi gibi sırıttığım an, Yağış kendini tutamayarak bir kahkaha patlattı.

Scanned with CamScanner

"Yağış!" dedi Ferruh Hoca uyarıcı bir sesle.

"Pardon Hocam." Yağış koluma girip fısıldadı: "Sen gerçek bir şeytansın."

Pis pis sırıtarak sayfayı çevirip kısaca göz gezdirdikten sonra kapağı kenara koydum ve sahnedeki yerimi alırken Yağış'a göz kırptım. Benim için bir sahneyi ezberlemesi bir yalanı söylemesi kadar kolaydı.

"Ah Mantus," dedim ellerimi havaya kaldırarak. Bu sahne tuhaftı. "Gökten yağan yıldız değil, yalanlarım. Görüyor musun? Sakla beni geceye, tafağın kızıl ninnisi uyutsun bizi günahlarımızın koynunda... Ah Mantus, ruhumda sayısız yanık izi. Haydi durma, bana tenini göster!"

Güldüm.

"Sevgili Mantus, bak şafak söküyor!"

♣

Eriyen kanatların sırtlara bıraktığı büyük lekeler, bir savaşın senden alıp sana bıraktıklarıydı.

Savaş artıkları.

Tramvayın penceresinde hızla geride bıraktığım her şey sanki ateşten yükselen duman gibi hızla kayboluyor, kaybolurken biraz evvel olduğu yerlere is lekesi bırakıyordu. Tramvayın içindeyken zamanın damarlarında gezinen kan gibi hissediyordum kendimi. Sırt çantam dizlerimin üzerindeydi, parmaklarımı birbirine kenetlemiştim ve uzun tırnaklarımla oynuyordum.

Beklediği hiçbir şey kalmamış bir insanın parmak uçlarında ölürdü kelimeler, bekleyeni olmayan bir insan sabırlara gömülürdü. Beklediğim yoktu, bekleyenim hiç olmamış gibi hissediyordum. Tramvay tellerinden çakan kıvılcımlarla öylece ilerlerken düşündüğüm şeylerden biri de buydu. Başımı yavaşça cama yasladım, camdan bana bakan yansımamla birbirimizi izlemeye başladık.

Kulaklığımda çalan şarkının ritmi, zihnimdeki düşüncelerin özüne dalarak onlarla dans etmeye başlamıştı. Gözlerimi yavaşça kıstım, dışarıda büyüyen ışıkların kolları uzayarak zihnime uzandılar; göz bebeklerimi oluşturan o siyah nokta, ışığı söndürülmüş bir evin aniden kararan penceresine benziyordu.

'Ne biliyor ki karşındaki?
Yargılıyor doğru bildiği yanlışı...
Yanlışsa, doğrunun kamburu...'

Kulaklığımın tekini kulağımdan çekerek çıkardım. Yağış, kulaklığın tekini kendi kulağına yerleştirdikten sonra başını omzuma yasladı, derin bir

nefes aldığını fark ettim. Bir süre o şarkıyı birlikte dinledik. Tramvaydan indiğimizde Yağış'ın telefonu çalmaya başlamıştı.

"Geliyorum ben, aşkım," dedi peronun diğer ucuna doğru yürümeye başlarken. Telefonu açtı, kulağına yasladığı sırada hâlâ yürüyordu.

Sırt çantamı tek omzuma taktıktan sonra aşağı sarkan kulaklığın tekine aldırış etmeden tek bir kulaklık eşliğinde şarkıyı dinlemeye devam ettim. Hemen peronun önünde dikiliyordum ve önümde yaklaşan tramvayın üzerinden acımasızca geçeceği kısa raylar duruyordu. Bir an gözlerim o rayların kenarlarını saran dar boşluklarda takılı kaldı.

Boşluk, boşluğu doğuruyordu. Doğan boşluk, boşluğun sarkmış göğüslerinden akan intihar sütlerini içerek bir başka boşluğu doğuracağı boşluğu yaratıyordu.

Bakışlarım raylarda dolaşmaya başladı.

Hayatı bir trene benzettiğim zamanlar olmuştu. Hızlı bir trene... Biz insanlar o tren üzerimizden geçerken hep yerinde sayıp, her gün biraz daha aşınan tren raylarıydık. Hayat üzerine aldığı yükleri her seferinde biraz daha ağırlaştırarak üzerimizden geçip gidiyordu. Yine de o trenin hareket edebilmesi için bizim varlığımıza ihtiyacı vardı. Yumruklarımı farkında olmadan sıktım.

Tıpkı parçalanarak denizin üzerinde farklı noktalara sürüklenen kaya parçaları gibi parçalanan anılar, suyun üzerinde yüzerek tekrar birleşti.

Yaklaşan tramvayın rüzgârını daha tramvayın sesini duymadan saçlarımda hissettim.

Dudaklarım aralandı: gerçekleri parçalayıp, akıttığım kanıyla beslediğim yalanlarım dilimin ucunu uyuşturmaya başlamıştı. Uzun, kızıl saçlarım tramvayın yarattığı rüzgârla arkaya doğru savruldu ve ayağım atacağı adımın açısını ayarlamadan perondan içeri doğru bir adım daha attı.

Tramvayın raylara emanet ettiği darbeleri kalbimin içinde hissettim.

Zihnimin içinde sıkıca düğümler atıp üstünden kalın yorgan iğneleriyle geçtiğim anıların tini kaçtı, anılar açılmaya başladı. Düşünmek istemiyordum ama biliyordum ki merhametinin sesini kesebiliyordun ama düşüncelerin gırtlağını kessen bile konuşmaya devam edebiliyorlardı.

Bedenim öne doğru meyletti. Saçlarım uçuşurken karanlık peron trenin ışıklarıyla aydınlandı ve o an Haviye'nin derin çukuruna düşmeye hazır olduğumu fark edip kendimi boşluğa bıraktım.

'Duvarlar sır, açıklar dar...
Çocuk yetişkin, yetişen çocuk,
Büyüdük sandık ve karşılaştık...'

Scanned with CamScanner

Omuzlarımda hissettiğim bir el, raylara sarkmış bedenimin havada asılı kalmasına yol açtı. Tramvay gürültülü bir şekilde burnumun dibinden geçti ve saçlarım, omuzlarımı yakalayan elin sahibinin yüzüne savrulmaya başladı; bomboş bakan gözlerim tramvayın yanımdan kayıp gidişini tepkisiz bir şekilde izlemişti.

Parmakları güçlüydü, avucunun içinde ateşi taşıyordu ve bu ateş beni çok yakın bir geçmişin içinde yandığım bir geceye sürüklemişti.

"Neden böylesin?" diye sorduğunu duyar gibi oldum ama belki de bu benim hayal gücümün uydurduğu bir şeydi, bilmiyordum.

Yine de bu kalın sesi sanki duymuştum. Sanki o ses, tramvayın geçerken çıkardığı sese çarparak gücünü kaybetmişti ama bir şekilde kendini bana duyurmuştu. O an bana seslenen kişinin Haviye çukurunun dibindeki şeytan olduğunu düşündüm. Omuzlarımdan elini çektiği an yaşadığım boşluk, içinden ölüsü çıkarılmış bir mezarın dibi kadar karanlıktı.

Bir süre öylece olduğum yerde dikildim. Artık arkamda olmadığını biliyordum, o kişinin Yağış olmadığını da biliyordum.

"Neden böyleyim?" sorusu döküldü dudaklarımdan. Ardından parçalanmış bakışlarım omzumun üstüne kaydı, sol tarafıma baktım. Mavi bir kapüşonlunun kapüşonunu kafasına geçirirken uzun bacaklarının attığı büyük adımları izledim. Kapüşonlu adam rayları takip eden peronun üzerinde ilerleyerek yavaşça kaybolmaya başladı.

"Neden böyleyim?" diye sordum tekrardan.

"İs?"

İrkilerek bakışlarımı Yağış'a çevirdim. Elindeki telefonu kot şortunun cebine sokarken, "Bir sorun mu var?" diye sordu.

Kulaklığımın düşmüş kolunu tutup kaldırdım, kulağımı ucuyla tıkadıktan sonra başımı iki yana sallayarak o kapüşonlunun kaybolduğu peronun ters istikametinde yürümeye başladım. Antalya soğuk bir geceye bekçilik yapıyordu. Avuçlarımı birbirine sürterek kaldırımda öylece yürürken Yağış kulağımda kulaklık olmasını önemsemeden bir şeyler anlatıyordu ama onu duymadığımı biliyordu. Duysam bile dinlemezdim, zihnime devrilen gölgenin çizdiği harfleri izliyordum.

Mantus. Rolüme kendimi neden bu denli adapte etmek zorundaydım? Bakışlarımı yola çevirdim. Hemen karşıdan gelen araçların farları, sokak lambalarının aydınlattığı caddenin ortasında küçük ateş böcekleri gibi görünüyordu. Gözümü alan far ışığı yüzünden kirpiklerim gözlerimin üzerini hafifçe örttü, o an bakışlarımın kapüşonluyu aradığını fark ettim. Tıpkı Mania'nın Mantus'u aradığı gibi...

Sanki şu an Mania gerçekten bendim, sahnedeydim ve ışıklar gözümü alıyordu. Mantus'un oyuna dâhil olmayacağını bile bile onu arayan Mania

gibi, Antalya'nın kalabalık sokaklarında o kapüşonluyu arıyordum. Beni çekip, tramvayın beni parçalara ayırmasından kurtaran ellerin sahibi o mavi kapüşonlu adamdı, buna emindim. Peronda ondan, benden ve arkası bize dönük şekilde telefonla konuşan Yağış'tan başka kimse yoktu. Üstelik duyduğum, gürültünün yuttuğu o sesin bir erkeğe ait olduğundan da adım gibi emindim.

Çok düşünüyordum. Benim derdim neydi? Ne zaman mantığıma erişemeyeceğim bir köşeye geçsem kendime bunu yapıyordum.

Biliyordum.

Ben kendi ölümümün mimarı olacaktım.

Yağış kulağımdaki kulaklığın tekini çıkarıp, "Sana diyorum!" diye homurdandı.

"Ne diyorsun?"

"Karnım aç!"

Gözlerimi devirip etrafıma baktım. Kafelerin çoğu ağzına kadar doluydu ve ağır yemek kokularının birbirine karıştığı bir restorana girmeye de hiç niyetim yoktu. Duraksadım, düşüncelerimi dağıtmanın bir yolunu bulmanın getirdiği rahatlıkla, "Gel benimle," dedim ona pis pis sırıtarak.

"Sen neden öyle pis pis sırıtıyorsun?"

"Çok seveceğin ve muhtemelen ilk kez tadacağın bir şey yedireceğim sana."

Aniden gülmeye başlayınca duraksayıp ona baktım, aklına fesat şeylerin düştüğünü anlayınca kaşlarım çatıldı. Sokağa sıralanmış dik merdivenleri inerken, "Yemediğim bir şey yedireceksin demek," dedi, gülmeye devam ediyordu. "Eğer yememiş olsaydım aklıma bir şey gelirdi ama..."

"İğrençsin," diye söylendim ama artık ben de gülüyordum.

"İki yıldır kimseyle yatmıyorum," dedi. "Aslında artık yememiş sayılabilirim..."

"Sen çok edepsiz bir şey oldun benim başıma."

"Gitgide sana benziyorum, bakire midilli," diye dalga geçti benimle. Evet, şu ana kadar biriyle yatmamıştım, hatta yatmayı da düşündüğüm söylenemezdi. Bazı şeylerin gölgesi altında yaşarken bir adamın nefesinin tenimde dolaşmasına izin veremezmişim gibi hissediyordum.

Geçmiş beni takip eden yaralı bir canavardı ve onu ben yaralamıştım, beni yakaladığı anda benden bu yaraların hesabını soracaktı.

Biriyle yatmamış olmam şu ana dek hayatıma birilerinin girmediği anlamına gelmiyordu. Yaşadıklarım aşk mıydı bilmiyordum ama uzun süren bir beraberliğim olmuştu, bu beraberliğin bana bıraktığı öyle kötü hatıralar vardı ki değil o anıları hatırlamayı, o kişinin adını bile hafızamdan kazıyarak

Scanned with CamScanner

silmek istiyordum. Aslında bana bu hatıraları veren kişi o değildi, o sadece temeli oluşturmuştu ama yine de ben o temelin dibinde yatan bu adamın üzerine enkazlar örterek onu sonsuz bir geçmiş uykusuna yatırmıştım.

"Cidden," dedi sessizlik orucunu bozarak. "Nereye gidiyoruz?"

"Koko'ya," dedim sade bir sesle.

Yağış çantasını düzeltirken, "Neyko?" diye sordu, alnımda antenlerim varmış gibi bakıyordu.

"Koko. Sahilde." Hızlı adımlar atarak onun önüne geçtim. "Seveceğini düşünüyorum. Köfte ekmek gibi düşün."

"Yiyeceğimiz şeyin adı mı Koko?"

"Hayır be," dedim gözlerimi bayıp, yorgun bir ses tonu kullanarak. "Adama Koko diyorlar."

"Ya ya ye koko jambo ya ya ye!" diye absürt bir dans eşliğinde saçma sapan bir şarkı mırıldanmaya başladı.

Onu tanımıyor gibi etrafıma bakınarak, "Cidden..." diye söylendim.

"Ne var ya? Gerisini bilmiyorum zaten..." Omzuma vurdu, ona bakmadım. "Ya tamam, sustum..."

Güldüm. Bir an tramvay istasyonunda ne olduğunu görmüş olabileceği düşüncesi zihnimi bir bıçağın ucuyla eşeledi. Acaba görmüş müydü? Yine de yapmayı planladığım şeyi söylemek zorunda kalacağım için bu soruyu ona sormaktan vazgeçtim. Görmüş olsaydı muhtemelen şu an ağzıma sıçıyor olurdu zaten. Onun ruhunu da kendi ruhumu etkilediğim gibi olumsuz yönde etkilemek istemiyordum. Biz Yağış ile siyah ve beyaz değildik, biz Yağış ile griydik. Yan yana durduğumuzda iki farklı renk değil, birbirine karışmış, birbiri olmuş bir renk görüyordu insanlar.

Koko'nun kokoreç arabasının olduğu yere geldiğimizde bizim dışımızda birkaç arkadaş grubunun daha Koko'nun ekmek teknesinin etrafına koyduğu hasır iskemle ve masalarda oturuyor olduğunu gördüm. Kokorecin kokusu sahildeki denizin tuz kokusuna karışmıştı. Yağış'ın kaşları çatıldı, boş masalardan birine doğru yürüyorduk. "Kısaca kokoreç yiyeceğiz diyebilirdin," dedi burnunun kemerini sıkarak. "Tuhaf kokuyor."

"Hiç yemedin sonuçta," dedim. "Atraksiyon yaratmak istedim."

"Bu atraksiyon leş gibi kokuyor," dediğinde karşı karşıya oturduk. Turşu bidonuna bakmaya başladı, açık renk kaşları çatık duruyordu. "Zehirlenmeyeceğim, öyle değil mi?"

"Güven bana, kokoreç sen onu yedin diye zehirlenir ama sen zehirlenmezsin."

"Şu bidonu kafana yersin," diye homurdandı. "Babam falan hep yiyor ama ben kokusundan dolayı yemeye cesaret edememiştim hiç."

"Dikkatini vererek kokladığında köfte de kokar, Yağış. Sen hiç tadına bakmadığın için tadını bilmiyorsun ve bu yüzden kokusundan yola çıkarak yorumlarda bulunuyorsun. Tadına baktığında sevme ihtimalin çok yüksek. Ben seveceğine eminim."

Koko esmer, uzun boylu ve zayıf bir adamdı. Onun bir roman olduğunu biliyordum, bunu bilmek için onun hakkında bilgi sahibi olmama gerek yoktu. Aksanı, konuşma tarzı ve sıcakkanlı yapısı onu çok çabuk ele veriyordu.

"Oj* geldiniz be canım," dedi beni tanıdığı için gülümseyerek. "Nasılsın be güzelim?"

"Aynı," dedim gülümsemesine gülümsememle karşılık verip. "Biz iki yarımını alırız, Koko. Acı olmasın."

"Ne acı yersin ne de yaptığım o mis gibi sumaklı soğan salatasından yersin be," dedi huysuzlanarak. "Ne içecen bakayım yanında?"

Yağış, "Ben bir diyet kola alabilir miyim?" diye sordu.

Koko, "Tabii ki de be canım," dedi, bana baktı. "Sen ne içersin kırmızılım sana yandı canım?"

"Kola olur," diye mırıldandım, tırnaklarımı masanın üzerine ritmik bir şekilde vurmaya başladım.

"Ey be Koko be! Bak bakayım burayı!" diye bağırdı genç bir adam. "Beş saattir seni bekleriz be, takıldın gacıların** masasına. Öldük açlıktan be ya!"

"Aman sen gene hep ölürsün açlıktan be!" diye bağırdı Koko. "Getiricem zıkkımını, sus gare aç herif."

Koko masadan uzaklaşınca gözlerim az önce ona bağıran genç adamı buldu. Hava soğuktu ama adamın üzerinde kısa kollu siyah bir tişört vardı ve tişörtün açıkta bıraktığı kollarının belirli kısımlarına dağınık şekilde yerleştirilmiş dövmeleri görebiliyordum. Yavaşça önüme döndüm.

Yağış, "Romanlar çok şirin konuşmuyor mu?" diye sordu. "Bazen onları pek anlayamıyorum ama beni gülümsetiyorlar."

Başımı sallamakla yetindim. Koko'yu severdim. Bir kokoreç arabası ile sabaha kadar burada durur, gelen ayyaşların kahrını çeker ve sabaha kadar yanan ocağın önünde yaz kış demeden ter dökerdi. Bir karısı, dört çocuğu olduğunu biliyordum. Yakın zamanda bir bebeği daha olduğu için işleri iyice sıkılaştırmış, artık gündüzleri bile ocak başı yapar olmuştu. Kendine dinlenme payı yaratmıyordu.

Küçük, sarı lambalar tepede yanıyordu ama sahil yine de loştu. Denizin diğer ucundaki ışıkların küçük sim parçaları boyutundaki parıltılarını görebilmek mümkündü. Denize düşen yakamozun dalgaların kollarında

* Yazar Notu: Karakterlerin şivelerini, konuşma tarzlarını daha iyi yansıtabilmek adına, şiveli konuşan karakterlerin replikleri olduğu gibi yazıldı.

** Gacı: Argo dilde kadın.

Scanned with CamScanner

lalifçe gidip gelişini, ninniye muhtaç bir bebek gibi beşiğinde sallanışını izliyordum.

Koko siparişlerimizi getirdikten sonra kısaca makara yapıp uzaklaştı. Yağış'ın kokoreci yerken vereceği tepkileri ölesiye merak ediyordum. Kolamın içindeki turkuaz renkteki pipeti birkaç kez kolanın içinde döndürdükten sonra koladan bir yudum aldım. Bakışlarım Yağış'ın yüzünde bir çerçeve gibi asılı duruyordu.

Kokoreçten bir lokma ısırdı.

Yavaşça çiğnemeye başladı, ifadesi başta stabil olsa da lokmayı yutmasından gözlerinin parladığına yemin edebilirdim. "Vay!" dedi kolasına uzanarak. "Güzelmiş."

"Lezzetlidir." Kendi kokorecimden bir lokma aldım. Çiğnerken, "Beğendin mi cidden?" diye sordum.

"Evet. Daha önce neden yemediğimi sorguluyorum şu an..."

"Çağlar çok sever kokoreci, keşke burada olsaydı," dedim koladan bir yudum alarak. "Onu özledim."

Yağış'ın dudakları büküldü ama yorum yapmadı. Çağlar, dayım ve demdemden sonra hayatıma kabul edebildiğim tek adamdı. Bir de eski yazarımız Haluk abi vardı, onu da çok severdim...

Erkeklere karşı ördüğüm bir bariyer vardı, Çağlar bu bariyeri yıkarak içeri girdiğinde en az benim kadar yaralıydı. İyi bir dosttu, bazen iyi bir abiydi. Gece kulüplerinde, mekânlarda şarkı söyleyerek geçimini sağlıyordu. Son iki aydır yanımızda değildi, İzmir'de bir gece kulübünde geçici olarak çalışmaya başlamıştı ama bir haftaya kalmaz geri döneceğini biliyordum.

Yağış her lokmasında biraz daha keyifleniyordu. Bense yalnızca iki lokma almış, gözlerimi denizin hırçın dalgalarına dikmiştim. Bir süre yediğim şeyin tadını alamadım. Kokular hep vardı ama tat alma yetimi kaybettiğim zamanlar oluyordu. Çatlaklarına ayrılmış, parçalanmış bir ruhun dili olmuyordu.

Yine de tadını alamadığım birçok şeyin kokusunu alabiliyordum. Bir cesedin tadına bakamazdınız ama onun kokusu her şeyi açıklardı ve bazı kokların kendine ait sesleri vardı.

Sana geçmişten bir şeyler fısıldardı.

"Baksana," dedi Yağış ağzını beyaz peçetelikten aldığı peçeteyle yavaşça silerken. "Bu ne eti?"

"O et değil." Gözlerimi denizin dalgalarından ayırarak arkadaşıma çevirdim. "Bağırsak o."

Yağış durdu, ağzındaki lokmaya aldırmadan ağzı açık bir şekilde bir süre aval aval bana baktı. Ellerini yavaşça iki yana açarak, "Ne?" dedi.

"Bağırsak."

Düz, ruhsuz, bomboş bir bakışma...

Yüzündeki ifadenin bir ev gibi çöktüğünü gördüm. "Sen bana, sana bok yedirdim mi diyorsun kibarca?"

Dudaklarımı büzüp, kaşlarımı kaldırarak, "Bilmem," diye mırıldandım, gülmemek için kendimi kasıyordum. "Sayılır."

Yağış başta idrak edemiyormuş gibi öylece yüzüme bakıp kaldı. Ardından peçetenin içini açıp ağzındakileri peçeteye tükürmeye başladı. Bunu yaparken yüzünde öyle bir ifadenin ayak izleri belirmişti ki birazdan olacakları az çok kestirebiliyordum.

"Is," dedi dişlerini sıkıp, yapmacık bir şekilde gülümseyerek. "Ne bok yedik biz?"

Kendimi tutamadım, attığım kahkaha tüm gözlerin üzerimize çevrilmesine neden olurken, "Ne bok yedin sen, Yağış?" diye sordum.

"Senin ben ağzına sıçayım!" dedi, oturduğu yerden hışımla kalktı. "Bok mu yedik oğlum biz? Bok yedik! Bok yedik, bok! Bok bu be!"

Koko, "Ay ne bağırır bu kız kuyruğuna basılmış gelincik eniği gibi?" diye bağırdı. "Abe bok değil, bağırsak o. Temizledim ben boklarını onun."

"Temizledim diyor bir de ya!" Yağış avucunu ağzına örterek yüzünü buruşturdu. "Kusacağım ben!" Aniden iskemlenin üzerine basarak masaya çıkınca ona dehşet içinde baktım. Yemek yiyen insanlara doğru bakarak bağırmaya başladı. "Ya dursanıza, yapmayın! Bok be o! Bok yediriyorlar bize!"

Biraz önce Koko'nun konuştuğu genç adam, "Sen onun ne olduğunu bilmeden mi yedin?" diye sordu gülerek.

Yağış beni işaret ederek, "Bu kız yüzünden!" diye bağırdı. "Ya bir bok bu kadar lezzetli olabilir mi? Bak bu şerefsizliktir!" Ben gülmeye başlayınca ayağını ağzıma doğru sallayıp beni ağzıma vurmakla tehdit etti. "Ayağımla girerim ağzına! Gülme!"

Aynı adam, "Sen hep böyle ne olduğunu bilmediğin şeyler mi yersin be?" diye sordu, sesindeki alay o kadar belirgindi ki yanındaki arkadaşı da gülmeye başlamıştı. Yağış ayağı havada, tek kaşını kaldırarak çocuğa doğru döndü.

"Ne dedin sen?"

"Bok yedirdi bana diye yırtınıyorsun orada," dedi adam. "Kimse sana zorla bir şey yedirmedi." Adam yamuk yamuk güldü. "Kendi isteğinle yedin."

Yağış kaşlarını kaldırdı. Ayağını indirdi, masanın üzerinde durmuş, elini de beline koymuştu. "Sana ne?" diye sordu, ardından yüzünü buruşturdu. "Tipe bak, papağana benziyor?"

Adam gülerken bir an bozuldu. "Ne?" dedi kaşlarını çatarak. "Ney? Ben mi?" Yanındaki mavi gömlekli diğer adama doğru döndü. "Bana mı dedi lan onu?" Yağış'a baktı. "Bana mı dedin be sen onu?"

Scanned with CamScanner

Mavi gömlekli arkadaşı, "Oğlum yemin ediyorum ağzımdan random atmamak için zor tutuyorum kendimi," dedi. "Cuk oturdu. Gacı iyi döşedi sana."

"Sikerim belanı, Cemil," dedi Yağış'ın papağana benzettiği genç adam. Bakışları tekrar arkadaşını odağına aldı. "Oradan bana laf yetiştireceğine otur da yediğin boku düşün biraz."

Yağış başını sallayarak, "Doğru," diye mırıldandı. Ardından bana baktı. "Sen çok hain bir insansın. Kalk gidelim, çok gerildim."

Oturduğum yerden kalkarken hâlâ gülüyordum. Borcumuzdan fazlasını masaya bıraktıktan sonra çantamı omzuma atıp arkadaşımın arkasından yürümeye başladım. Yağış genç adamların oturduğu masaya bakarak, "Biraz daha kalırsak şu papağanın tüylerini yolacağım," diye söylendi.

Genç adamın bize baktığını gördüm. Göz rengini net olarak seçemiyordum ama açık renk gözleri olduğu belliydi. "He hanım abla, yolarsın," diye dalga geçti genç adam. Yağış'ın daha da sinirlenerek homurdanmasıyla onun koluna girip çekiştirerek hızlanmasını sağladım. Yağış söylenerek yürümeye devam ederken bakışlarımı omzumun üzerinden arkama, az önceki adama çevirdim.

Saçlarıyla uğraşırken adının Cemil olduğunu öğrendiğim mavi gömlekliye sokulup, etrafı kolaçan ederek şu sözleri söyledi: "Abe Cemil, benzemem değil mi ben papağanlara? Niye dedi o gacı bana öyle? Şukar* herifim be ben, güzelim be." Saçlarını geriye doğru yatırdığını görünce dudaklarımı birbirine bastırdım. "Ne papağanıymış be o." Durdu, etrafına bakındı. "Ayna yok mu be burada?"

♣

"Bu gece de bizde kalacağını düşünmüştüm," dedim Yağışların kapısının önünde dikilirken. Oturdukları site belli bir saatten sonra çıt sesinden bile rahatsızlık duyacak türden sakin insanların oturduğu elit bir siteydi. Bu yüzden kapının önünde sessizce konuşuyorduk. Alt katın ışıkları kapalıydı, önünde durduğumuz kapının hemen tepesinde duran sensörlü lambanın yaydığı ışığın altında duruyorduk.

Aslında binadaki sakinlik bizi pek etkilemiyordu. Yağışlar ikinci katta oturduğu için sorun yoktu, alt komşularının balkonunun korkuluklarına tutunarak ikinci kata, yani Yağış'ın odasına tırmanmak mümkündü. Bunu bazı geceler odasına oradan dalış yaptığımız için biliyordum.

Yağış, çantasının ön gözünden anahtarını çıkarırken, "Kaç gündür kovup duruyorsun beni," diye fısıldadı. "Şimdi evime geldim diye oturup ağlayacakmışsın gibi bakıyorsun." Anahtarı yavaşça salladı. "Bir karar ver..."

* Şukar: Güzel, hoş.

"Şaka yaptığımı biliyorsun."

Onun varlığına alışmıştım. Sık sık bizde kalıyordu, ne zaman evine dönse onun boşluğu evin içini ağzına kadar dolduruyordu ve ben dolan evin içinde yavaşça boğulmaya devam ediyordum. Oysa o varken öyle değildi; sohbet ediyorduk, dizi izliyorduk, bir şeyler yiyorduk ya da yatağın ayrı köşelerine uzanıp sessizce telefonlarımızla ilgileniyorduk ama yine de bir arada olmak, kafamı dağıtmama yardımcı oluyordu.

Gülümsedi. "Aslında bu gece de sizde kalmayı düşünüyordum ama annem huysuzlanıyor. Sizin evdekiler beni bizim evdekilerden daha fazla görüyor..."

"Annen de haklı," diye fısıldadım.

"Bana kalsa bütün günümü seninle geçirebilirim. Evdeyken sıkılıyorum."

"Ne boklar yediğini merak ediyordur kadın haklı olarak," diye dalga geçtiğimde başını iki yana sallayarak yüzünü buruşturup elindeki anahtarın asılı durduğu süslü anahtarlığı omzuma vurdu.

"Bu yaptığının bir bedeli olacak, biliyorsun," dedi bu kez gülerek. "Hazır buraya kadar gelmişken içeri gelsene, bir şeyler içerdik."

"Beni yakışıklı bir adamı evine davet ederken attığın zarfı atarak eve atmaya mı çalışıyorsun?" Ona büyük bir tebessümle baktım ama teklifini nazikçe reddettim. Birkaç dakika daha ayaküstü sohbet ettik ve ondan ayrılıp binadaki karanlık merdivenlerin aydınlanmasını sağlayarak yavaşça merdivenleri inmeye başladım. Her beş adımdan sonra bir diğer sensörlü lamba yanıyordu. Bu bahçeye çıktığımda da devam ediyordu. Apartmanın kapısından çıkıp sitenin çıkışına yönelirken güvenlik görevlisi Mecnun abi ile kısaca selamlaştık ve kendimi ara sokağın karanlık kucak kollarına bıraktım.

Sokak sessiz ve kimsesizdi. Sokağı oluşturan paragrafları sayfaya işleyen Tanrı'nın parmaklarının arasında tuttuğu kalemin mürekkebi kaldırım taşlarının arasından dışarı taşıyordu. Her yirmi metre aralıkta bir sokak lambası olduğu için etraf loştu. Ana caddeye çıkıldığında sokak lambaları daha bitişik olduğu için karanlık seni sarmıyordu ama şu an yürüdüğüm sokak oldukça karanlık ve ıssızdı. Tanrı'nın terk ettiği bir roman sayfası gibi orada öylece yaşıyordu ama onu okuyan kimse yoktu sanki.

Sokağın sayfalarında gözlerini gezdiren bedenin sahibi yalnızca bendim.

Ruhumun kurumuş topraklarını, baş başa kaldığımda öldürdüğüm hislerin kanıyla sulamaya başladığım zamandan beri daha farklı bir insandım. Katılaşmış, kalıplaşmıştım. İnsan kalıbına girdiğim gün, bir çocuk kalıbına hiç sahip olamadığımı hissettiğim ilk gündü.

Kalıbının şeklini alan her insan katılaşmaya mahkûmdu; aksi takdirde o kalıbın içinde buharlaşır, uçar giderdi. Yürüdüm. Attığım her adım, to-

Scanned with CamScanner

puklu botumun geceye emanet ettiği telef edilmiş seslerin parçalarını sokağın görünmez duvarlarına çarpıyordu. Karanlık bir sokakta yürümenin en güzel yanı, kafanı kaldırdığında daha fazla yıldız görebilmekti.

Yıldızlar, kayıp ruhların pusulasıydı.

Burnumdan verdiğim nefes, gecenin içine beyaz bir çizik attı. Hava soğuktu, nefesim bile soğuğun sandığını sırtlanmış bir hamal kadar sancı çeken bir omuza sahipti. Tramvay istasyonunda yaşanan olayın parçaları hastalıklı zihnimin sofrasına dökülmeye başladığında kaşlarım çatıldı. Omzuma dokunan avuçların içinde yanan ateşin sıcak yalazasını hâlâ köprücük kemiklerimde hissediyordum. Sanki ateş onun avuçlarından omuzlarıma dökülmüş, köprücük kemiklerime akmıştı. İçinde soğuk ısırıklar taşıyan hafif bir meltem saçlarımın arasından geçip gitti.

Sanki ben basit bir yaraydım.

Sanki ruhumda bir cüzzam* vardı.

Yolun sonundaki yokuşta bir incir ağacı görünüyordu. O incir ağacının karşısındaki binanın ikinci katında evim, üçüncü katında odam vardı; odamın ışığı sönüktü. Uzaktan da olsa odamın penceresini görebilmek mümkündü. Hemen yolun başındaki çocuk parkına yöneldim. Her gece olmasa da çoğu gecemi bu çocuk parkının terk edilmiş, eski ve yağlanmadığı için gıcırdayan salıncağının üstünde düşünerek geçirirdim.

Aslında çocuk parklarının pek de iç açıcı anıları yoktu. Belki de ben kendi kendime eziyet etmeyi seven bir kaçıktım, bilmiyordum.

Avuçlarım sanki içinde bir şeyi saklıyormuş gibi sıkı sıkıya kapalıydı yine. Sanki avucumda bir kalp taşıyordum ve birine elimi uzatacak olsam, karşımdaki kişi o kalbi benden çalacaktı. Belki de avucumda sakladığım o kalp, göğsümün altındaki kafesin arkasına yerleştirmeye korktuğum kendi kalbimdi.

Çocuk parkının girişine adım attığım an gözlerim salıncağımın olduğu en uç köşeye çevrildi ve o an ileri doğru uzanan adımım havada kaldı.

Salıncağımın yanında her daim boş duran salıncak, şu an boş değildi.

Salıncağın üstünde hareketsizce oturan kapüşonlu adamın yüzünü göremesem de uzun boylu olduğunu anlamıştım. Uzun olduğu için epeyce kırmak zorunda kaldığı bacaklarından anladığım kadarıyla bir dev ile aynı boyda falan olmalıydı. Bir an kapüşonlunun mavi olup olmadığını anlamak için yanına gitmek istesem de adımım hâlâ havada duruyordu. Adamın parmaklarının arasında tuttuğu sigaranın ucundaki turuncu ateş küçük bir nokta şeklinde yanıyordu.

* Cüzzam: Cüzzam veya lepra, Hansen basılı (Mycobacterium leprae) adı verilen bir mikroorganizmanın yol açtığı, çevresel sinir sistemi ve deri başta olmak üzere birçok sistem ve organı etkileyebilen, bulaşıcı bir hastalıktır.

Tam geri adım atacaktım ki bir yabancıdan korkmadığım gerçeğiyle bir kez daha yüz yüze getirdim kendimi. Bir aptal gibi kaçmamayı, cesur olmayı çok değil, kısa bir süre önce öğrenmiştim.

Ben bir kadındım, bu dünyadaki en büyük yüklerin sırtıma bindiğini biliyordum; bazen taşıdığım en ağır yük, kadın olmakmış gibi hissediyordum.

Salıncağıma doğru kararlı adımlarla yürümeye başladım, adam hareket dahi etmiyordu. Dirsekleri dizlerinin üzerinde duruyordu, sigarasından kıvrılan dumanlar tahayyül edilemeyecek şekiller çiziyordu. Sigaranın ucundaki ölmüş külün cesedi yere düştü.

Ona aldırmadan hemen yanındaki boş salıncağa oturdum.

Yanan bir ateşe burnumu uzatmışım gibi ciğerlerime doluveren duman ve ateş kokusu bir an için genzimi yakınca kafamı kaldırdım, kaşlarım çatıldı. Salıncakta hafifçe hareket ettim, salıncağın artık yağlanmak için yalvaran demiri gıcırdamaya başladı.

Bir korku filmini andıran o sesi dinlerken yanımda oturan adam tepkisizdi.

Üstündeki kapüşonlunun mavi olmadığını fark ettiğimde zihnimde beliren mavi kapüşonlu adam yavaşça parçalara ayrılıp yok oldu. O olmasının zaten imkânı yoktu.

Ateşin kokusu çok yakından geliyor, ciğerlerimi sızlatıyordu. Bu rahatsız edici bir koku değildi ama beni huzursuz etmişti. Sigarasının uzayan külü bir kez daha yere devrildiğinde göz ucuyla ona baktım. Siyah kapüşonlusunun sakladığı yüzü karanlık bir gölgeyi andırıyordu. Kirpiklerinin uzun olduğunu, kapüşonludan bile belli olan uzun, siyah kıvrımları gördüğüm an anlamıştım.

Çantamdan sigara paketimi çıkarıp sigarayı dudaklarımın arasına sabitledikten sonra çantanın içindeki çakmağı aramaya başladım. Çantanın içi anacık babacık yeri olduğu için çakmağımı bir türlü bulamıyordum.

Her ne kadar onunla konuşmak istemesem de, "Ateşin var mı?" diye sordum kısık bir sesle.

Cevap vermedi.

Gerçekten bozulmuştum ama yine de aldırış etmedim. Sigara hâlâ dudaklarımın arasındayken öylece ileriyi, sokağın diğer ucunda yanan sokak lambasını izlemeye başladım. Bir an onun olduğu salıncaktan bir gıcırtı sesi yükseldi. Omzumun üstünden ona baktığım an onunla yüz yüze geldim.

Yüzünü göremiyordum.

Eli enseme kaydığı an gözlerim irileşti ve dokunduğu yerde ateşin hızla ilerlemeye başladığını hissettim. Tenim, bu dokunuşu anında tanımıştı. Diğer elinde tuttuğu sigarayı dudaklarına götürdü, aniden bana yaklaşıp

Scanned with CamScanner

sigarasının ucunu sigaramın ucuna bastırdı. Sigarasından derin bir nefes alarak sigaranın ateşini harladı. Sigaram onun sigarasının ucunda yanan ateş sayesinde yanmaya başladığında başımın içinde oturan aklıma düşen tek şey, kafamın içini terk edip gitmekti.

İntihar ve ölümün arasına girmiş bir nabız sesi zihnimin odalarını hızla kuşatmaya başladı.

Oluşan turuncu ışık yalnızca gözlerini aydınlattı.

Sanki onu hayatımda yalnızca bir kez görmüş ve asla unutamamıştım.

Simsiyah, uzun, sürmelenmiş gibi görünen kirpiklerinin arasında saklanan kor yeşili gözler ortamızda yanan ateşin bile elini uzatmaya korkacağı kadar yakıcıydı. Ateş, onun yalnızca gözlerini sunmuştu bana. Bakışları dumansız bir ateş gibi durgundu ama yanıyordu. Kor halinde saf bir ateş.

Tıpkı Lezâ ateşi gibi.

Kor yeşili gözlerine baktım.

Gözlerinde yeşil bir lezâ vardı.

Yaktı.

Sigaramı.

Söktü.

Şafak.

2. PERDE
Kor

Kor, cinayetinin faili olduğu ateşin en durgun ve aynı zamanda en de tehlikeli haliydi.

Sanki o gözlerin içinde derin bir şekilde içeri doğru kazılmış kuyular vardı ve o kuyuları mezar olarak kullanan bir katil, yaktığı cesetleri o derin çukurların içine atıp üzerlerini örtmeden öylece çürümeye terk ediyordu.

Yanmış bir ceset çürür müydü?

Onun yeşil gözlerinin içine bakmaya devam ettim. Ruhumun yanmış cesedi yeşil bir tabutun içinde gibi görünüyordu.

Elleri yavaşça benden uzaklaştı. Nabzımın etrafında dikenli teller vardı ve sanki nabzım tenimin altında her dalgalandığında dikenler damarlarıma batıyordu. Gözleri tekrar karanlık ile örtüldü ama sanki hâlâ gözlerimin içinde, burnumun dibinde duruyordu. O yeşil gözlerin belirgin rengi bana bir şeyleri hatırlatıyor, ardından da hatırlattığı şeyleri diri diri yakıyordu sanki. Yanan hatıraların külleri uçuşurken zihnimin duvarlarına yapışıyor, yapıştığı duvarda is lekeleri bırakıyordu.

Hiçbir şey söylemeden bakışlarımı telaşsız bir şekilde önüme çevirdim. Yanan sigaramı iki parmağımın arasına sıkıştırarak dudaklarımdan uzaklaştırdım. Kafamın içinde ağırlığını hissettiğim düşünceler sessizce beni izliyorlardı.

Burnundan derin bir nefes aldığını duydum, aldığı nefesin sesi sessizliğin sırtına bir ok gibi saplandı.

"Çocuk parkları."

Scanned with CamScanner

Sesi, şimşeğin gökyüzünü aydınlattıktan hemen sonra attığı çığlığın sesi kadar gür, kalın ve toktu.

"Çocuk parkları ve trenler."

Bir an için şakağıma kurşun saplanmış gibi hissetsem de tepki vermedim.

"Çocuk parkları çocuklar içindir ve trenler de yolculuk yapmak için."

Sesi çok kalındı, bu beni ürpertmişti. Dudaklarından dökülen kelimeler yan yana gelip bir cümleyi oluştururken o kadar cansız konuşuyordu ki bir an bir cesedin sesi çıksa sanırım böyle olurdu, diye düşünmeden edemedim.

"Aksini iddia eden mi oldu?" diye sordum çatık kaşlarla, ardından sigarayı dudaklarıma yerleştirdim.

"Gece yarısı çocuk parkında olan bir yabancıya, 'Ateşin var mı?' diye sorulmaz. Ateşi olmayan bir yabancı gecenin bu saatinde zaten bir çocuk parkında oturmaz," dedi dümdüz, ruhsuz bir sesle.

Ona doğru dönerken sigarayı dudaklarımdan uzaklaştırdım. "Ne saçmalıyorsun?" diye sordum, sigaranın dumanı usulca dudaklarımdan dışarı süzüldü. Süzülen gri duman ikimizin arasına bir örümcek ağı ördü. Duman dağılana dek onun yeşil gözlerinin izine dahi rastlayamadım, duman dağıldığında ise o yeşil gözler orada, yüzünün ortasında duruyordu.

"Trenler yolculuk yapmak için kullanılır, intihar etmek için değil," dedi bana bakarak. Karanlık olduğu için yüzünü tam olarak göremesem de kurduğu cümle tıpkı bir bıçak gibi zihnimin ortasına saplandı. Bıçağın kemik kadar sert olan sapı onun avucundaydı ve zihnimden oluk oluk yaşanan o ana ait olan bozuk kan akıyordu.

Sırt çantam yere düştü, bu duruma aldırmadım. Şoka uğramış gözlerle yüzünü net olarak göremediğim bu adama baktığım sırada adam yere eğildi ve çantamdan dışarı fırlayan piyes metinlerini çantanın içine tıkıştırıp çantayı bana doğru itti.

Tam dudaklarımı aralayacaktım ki kafasını kaldırıp karanlık gölgelere sahip yüzünü yüzümün yakınlarına sabitledi. "Bir de bir yabancının yüzüne sigara dumanı üflersen o yabancı seni yanlış anlayabilir," diye ekledi konuşmama izin vermeden. "Hadi eyvallah."

Salıncaktan kalktığı sırada ona şaşkına dönmüş gözlerle bakıyordum. Elindeki sigarayı yere attı, ellerini kapüşonlusunun ceplerine sokup parkın çıkışına doğru yürümeye başladı. Uzun bacaklarının onu benden uzaklaştırmak için attığı her bir adımı, benim attığım dört adımıma bedeldi sanırım.

Tam parkın çıkışında duraksadı.

"Her zaman bu kadar şanslı olmayabilirsin, Manla," dedi bana bakmadan. "Unutma, trenler yolculuk yapmak içindir."

"Mania?" Çılgına dönmüş bir şekilde adamın sırtına bakarken kaşlarım çatılmıştı. "Sapık falan mısın sen? Nereden biliyorsun bunları?"

Kafamın içinde sayısız tahmin yürütüyordum, hepsinin avuç içlerinde dehşetin izleri vardı ve delirmiş gibi kafalarını iki yana sallayarak bir şeyler mırıldanıyorlardı.

Başını iki yana salladığını gördüm, sol elini yavaşça kaldırdı ve dirseğinden kırarak avucunu ensesine bastırdı; ensesini ağır ağır ovdu. Ardından kapüşonlusunun şapkasını indirdi. Siyah saçları gür ama kısaydı. Büyük, karanlığa rağmen bir ölünün eli kadar beyaz görünen elinin uzun parmaklarını kısa, siyah saçlarının arasından geçirip saçlarını yavaşça dağıtarak kaşıdı.

"Düşen kâğıtta adının Mania olduğu yazıyordu," dedi bana bakmadan.

"O bir piyes metini."

"İyi işte," diye fısıldadı karanlık duygular uyandıran bir sesle. "Ne fark eder?"

"Gözlerin karanlıkta bu kadar iyi mi görür senin?"

Saçlarının arasında duran uzun parmaklarının hareketi kesildi. Bir süre öylece bekledikten sonra derin bir nefes aldı.

"Sevgili Mania," dedi cehennem gibi bir sesle. "Mantus'u bulabilecek tek kadın sensin."

İliklerime dökülen ateşi hissederken öylece bakakaldım.

"Evet, gözlerim karanlıkta iyi görür. Tam olarak böyle yazıyordu."

Karnıma bin tane bıçak saplanmış gibi hissederken, "Peki Mania'nın ben olduğumu nasıl anladın?" diye sordum kısık bir sesle.

Tekrar yürümeye başladığında bana cevap vermeyeceğini sandım. Parktan çıktı. Dik yokuşa yönelirken onu hâlâ görebiliyordum. İncir ağacının önünde duraksadı. "Bunu yalnızca bir trenin önüne atlamayanlar anlar." Kapüşonlusunun şapkasını kafasına geçirdi ve hiçbir şey söylememe izin vermeden dik yokuşu hızlı adımlarla tırmanıp şafağın içinde kayboldu.

"Tren değil," diye fısıldadım gözlerim boşluğa tutunduğu sırada. "Tramvay."

Sesimi yalnızca gece duydu. Parktan çıkıp eve doğru yürürken hava iyiden iyiye soğumaya başlamıştı. Dudaklarımdan dışarı soğuğun kollarına benzeyen beyaz buharlar sızıyordu. Yokuşu ciğerimi yakan soğuğa karşı duran bir şövalye gibi tırmandım. Oturduğum binanın hemen karşısında büyük, dalları neredeyse yerlere kadar uzanan bir incir ağacı vardı, o incir ağacının altında oturan siyah kedi ile göz göze geldik. "Pisi pisi," diye mırıldandım, kuyruğunu yavaşça sallayıp patisini ağzına götürdü, telaşsız bir ritimle patisini yalamaya başladığı sırada hâlâ bana bakıyordu. Binanın demir bahçe kapısını iterek açtım, içeri girdiğim an beni fark edip yanmaya başlayan cılız ışıklı sensörlü lambanın aydınlattığı dar merdivenleri yavaşça tırmanmaya başladım.

Scanned with CamScanner

Ayaklarım, omuzlarım ve en kötüsü de zihnim ağrıyordu. Bir an önce duş alıp yatağa girmek istiyordum. Anahtarı kapı deliğine sokup anneannemi uyandırmamak için oldukça yavaş bir şekilde kapının kilidini açarken, çantamın askısı omzumdan aşağı doğru kayarak beni akrobatik hareketler yapmak zorunda bırakmıştı. Kapıyı yavaşça açtım. Salonun perdelerinden içeri sızan sokak lambasının aydınlattığı koltuklar odağıma girdi. "Öldürecek beni," diye fısıldadım gözlerimi bu kez merdivenlere çevirerek. "Bir gün cidden kıracak tüm kemiklerimi..." Derin bir nefes alarak kapıyı kapattım. "Oh, Allah'tan uyumuş..."

Yine de anneannemin uyanma ihtimali, olası bir iç savaşın hızlanarak ülkeye yayılıp tüm şehirleri ateşe vermesi demekti. Yavaşça eğilerek ayağımdaki topuklu botları çıkarıp tek elime aldım ve parmak uçlarımda yükselerek mutfağa yöneldim. Mutfağın kapısı aralık duruyordu, içeriden hafif bir ışık sızıyor ve cızırtılı bir radyo sesi geliyordu.

"Hay aksi," diye mırıldandım. "Yakalandık sanırım."

Kafamı yavaşça kapıdan içeri uzatınca mutfağın balkonuna açılan cam kapının açık olduğunu gördüm. Mutfak masasının önünde sırtı bana dönük pozisyonda oturan kişi dedemdi. Önünde buz gibi olduğu şişenin etrafından akan su damlalarından belli olan bir bira şişesi vardı. Dinlediği radyo kanalında cızırtılı bir Müzeyyen Senar şarkısı çalıyordu.

Bir an gevşediğimi hissettim, ardından kalbimin hızla çarpmasını sağlayan özlem duygusunun yavaşça yükselerek boğazıma sevinç tırnaklarını batırmasıyla gözlerim iri iri açıldı. Onu çok özlemiştim, onu özlememem imkânsızdı. O benim hayatımı güzelleştiren tek adamdı. Tabii dayım bunu duyacak olursa bacaklarımı kırardı...

"Dede!"

Dedem oturduğu yerde sıçradı, endişeli gözlerle kapıya baktığı sırada yüzüme köklerini hızla salmış geniş bir tebessümle ona bakıyordum. Beni gördüğü an gözlerini saran endişe yerini şefkate devretti. "Anneannen olacak çatlak karı sandım," dedi sessizce. "Dedesinin gülü, gel bakayım!" Dedem bana kollarını açtığı anda elimdeki botları yere fırlatıp onun kollarına atılmam bir oldu. Dedem kollarına atıldığım ikinci adamdı. Kollarına atıldığım bir diğer adam ise dayımdı. Karşı cinse olan büyük bir güven kırgınlığım vardı, bunu yenemiyordum ve yenmek istediğim de söylenemezdi. Ama dedem ve dayım daima farklı, özel ve güvenilir kollar olacaktılar benim için. Bir de Çağlar vardı. Sanırım hiç düşünmeden sarılabildiğim, kan bağım olmayan tek adam oydu. "Nasıl özlemişim seni, güzel kokulu kızım benim!"

Yüzümü dedemin bira ve parfüm kokusunun sindiği sıcak boynuna bastırarak ona daha sıkı sarıldım. Tıraş kolonyasının yakıcı kokusu da boy-

nuna sinmiş, zihnime onu çizen bir resim haline gelmişti. Saçlarımın üstünü öperek, "Şu biramı içebilmek için saatlerdir gülümşahımı bekledim, nihayet uyudu cadı karı," diye homurdandı. "Bu saatlere kadar kalma sokaklarda... Bilmiyor musun, evham yapıyor."

Gülümşah... Bu dedemin, anneanneme yıllardır söylemekten bir an olsun vazgeçmediği bir sevgi sözcüğüydü. Güllerimin şahı, gül sultanım, anlamına geliyordu dedemin dilinde.

"O her zaman evham yapıyor," diye mırıldandım. "Boş ver şimdi bunları, ben çok özledim seni!" Yavaşça ondan ayrılıp önünde dizlerimin üstüne çöktüm. Ellerimi dedemin dizlerine koyup ona alttan alttan gülümseyerek baktım. "Açmışsın biranı, Müzeyyen Sultan'ı dinliyorsun bakıyorum da..."

"Benim de en büyük keyfim bu işte," dedi dedem gülerek. Gözlerim bir süre yüzüne yerleşen çizgilerin mimarı olan gülüşünde takılı kaldı. Küçüklüğümden beri onu dikkatle izlerdim. Bazen dikkatim o kadar yoğun olurdu ki onun gözlerindeki soru işaretlerini görür ve bakışlarımı hızla ondan uzaklaştırırdım. Bu huyumu fark ettiğinden beri bana sorgulayıcı bakışlar atmayı bırakmıştı.

"Yağış çok özlemiş seni. On gündür bizde kalıyordu, geleceğin günü bekleyip durdu. Bugün anneannem geleceğini söylediğinde nasıl mutlu oldu görmen gerekirdi. Sevinçten çocuk gibi oradan oraya zıpladı."

"Çocuk zaten... İkiniz de benim gözümde çocuksunuz." Dedem birasından bir yudum aldı, iki kaşının ortasında soğuğun getirisi olan küçük bir yarık oluştu. Aldığı yudumun boğazından inişini izledim. "Onu da çok özledim, gözümde tütüyor vallahi. Bırakacağım sonunda şu işi diyorum da biliyorsun makinistlik büyük dedenin mirası bana. Bırakamıyorum işte mereti." Yüzümü izledi, sonra sözlerine şu şekilde devam etti: "Ee, Yağış bugün neden burada kalmadı peki?"

"On gündür burada olduğu için annesi mızırıklık çıkardı."

"Anladım. Sabah kahvaltıya gelecek mi peki?"

"Gelir. Gelmediği gün mü var onun..."

"Hiç de rahatsız değilsin, değiliz," dedi dedem, ardından yaşının güzelliğini taşıyan o hafif tebessümün dudaklarını yeniden şekillendirmesine izin verdi. "Ailemizin bir parçası oldu benim kaplumbağa kızım."

"Kıskanıyorum ama..." dedim, kendi dediğime kendim bile inanmıyordum. Kıskanmayacağım, ona sunulan sevgilerin önüne taş koymayacağım tek insandı Yağış. Varlığım, yokluğum, benim için daima orada olduğunu bildiğim yuvamdı. Sığınağımdı.

"Sen onu kıskanmazsın, yalan atma..."

Dudaklarım yukarı kıvrıldı, küçük ön dişlerimi gösterecek kadar kısa bir aralığı iki dudağımın arasına dağıttım. Beni bir türlü terk etmeyen gü-

Scanned with CamScanner

vensizlik hissi avuçlarımı örten deri tabakasının altındaki ete sinmiş, eklemlerime zehirli sarmaşıklar gibi dolanmıştı. Ne zaman avuçlarımı bir adamın ellerine teslim edeceğimi düşünsem, o zehirli güvensizlik hissi boğazımı yararak acı tadını damaklarıma küflü çiviler şeklinde çakmaya başlıyordu. İçimde günden güne daha da büyüyüp köklerini ruhuma dolayan o çaresiz kötülük gitgide beni ele geçirmeye başlıyordu. Avuçlarımdaki kötülüğün zehriyle beslemeyeceği tek beden, hayatıma sayılı olarak yerleştirdiğim insanların ruhlarını taşıyan bedenlerdi.

Müzeyyen Senar'ın radyo frekanslarının etkisiyle cızırtılar halinde dağılan güzel sesi boşluğun topraklarına tohumlarını ekip, yerini melodinin eşsiz raksına devretmeye başladı. Avuçlarımı dedemin dizlerine tamamen bastırarak yavaşça doğrulurken onun alnını öptüm. Bu bizim için kutsal bir hareketti. Aynı şekilde o da dudaklarını alnıma bastırdıktan sonra alnını onun alnına yaslayıp, "İyi uykular, Kral," diye fısıldadım.

Burnundan nefes vererek güldü. "İyi uykular, Prenses."

♠

Uzun, kızıl saçlarım yavaşça suyun etrafında yüzmeye başladığında bakışlarım tutulduğu tipinin karnına saplanmış bir bıçak gibi karşımda duran tavana saplanmıştı. Burnumun ucu dışında bedenimin tamamı suyun dibindeydi.

Sıcak suyun içine batmış bir gemi enkazı gibi hissediyordum.

Suyun şeffaflığı tüm çıplaklığımı gözler önüne seriyordu. Banyonun tavanında dolaşan bakışlarımın yanmış cesedinden çıkan dumanlar sanki suyun sıcaklığını vurgulayan buhar ile birbirine karışıyor, telaşsızca birbirlerine dolanarak düğümler haline gelip yavaşça yukarı, tavana doğru yükseliyordu.

Şafak sökmüştü, sabah olmuştu, ben hiç uyumamıştım. Üst kata çıktığım an kendimi buraya, sıcak suyun bedenimi haşladığı gibi düşüncelerimi de haşlamasını umut ettiğim banyoya kapatmıştım. Saçlarıma bakmasam da gözümün kenarında batan siluetinden dolayı ettiği hareketin suyun içindeki lirik dansını izleyebiliyordum.

Tıpkı bir ceset, kanı çekilmiş ve ruhunun ipinin ucunu bırakmış boş bir beden gibi burada, bu küvetin içinde uzanıyordum.

Tavanda geçmişin tabanlarına bulaşan kirin ayak izleri vardı. Suyun sıcaklığı sorun değildi, bedenim sıcağa alışkın bir fırın gibiydi. Ne kadar pişersem pişeyim dışarıdan aynıydım, içeriden kabuk bağlayıp kavlamış olmam ve yavaşça dökülmeye başlamam kimsenin çıplak gözle görebileceği bir ayrıntı değildi.

Kapüşonlusunun altından bana dikkatle bakan lezâ yeşili gözlerinin içine tutunmuş eller sanki tavandaki ayak izlerinin üstünde içinde ateş olan tırnaklarını gezdiriyordu. Onun gözlerinde yer yer çürümüş, vurularak kırılmış kemiklere sahip büyük eller gördüğümü şimdi daha net hatırlıyordum. Bir gözün içine bir dünya sığdırmak mümkündü ama bir gözün içinde cehennemin altı katını hapsetmek, yedinci kata başını uzatarak bakan bir mahşer kazanı kaynatmak mümkün değildi. Bunu mümkün kılan o yeşil gözlerin sahibiydi.

Durgun bir su kadar ölü ve bulanık bakan gözlerimin şu an haresindeki deriye giydirdiği ifadeyi çok merak ediyordum. Bazen kendi mimiklerine yabancılaşan bedenim ruhumun elindeki ıslak kumaş parçasıyla acımasızca kamçılanıyordu. Bu kumaşın kalbimin derilerinden yapıldığını anlamam uzun zaman almıştı, fark ettiğimde ise elimden kalbimin soyulan derilerini kurtarmak için bir şey gelmediği gibi, soyulup açılan kalbimi iyileştirmek için de herhangi bir çaba sarf etmemiştim. Ruhum, elimde kalbimin derilerinden yaptığı bir kırbaçla ifadelerimi dövmeye başlamıştı. Uzun süre şiddete maruz kalan ifadeler yavaşça ölüyor, mimik çizgileri yerini boş, içi anlamsız kelimelerle ıslanmış kırışıklıklara bırakıyordu. Gülünce gözlerimin etrafında oluşan kırışıklığın içindeki çukurlarda sahte bir mutluluğun çürük kokulu nefesi dolanıyordu.

Akrep boynuna geçirdiği ipin diğer ucunu saatin en yüksekte duran rakamının kıskacına geçirdikten sonra son kez yelkovana bakmış, yelkovan tam akrebin üstünden kayıp geçecekken, akrep boynundaki ip ile kendini boşluğa bırakıp sallandırmıştı. Akrebe çarpan yelkovan saniyelerini yere düşürmüş, dengesi tamamen kaybolunca da zamanı boğazından kesip kanıyla geçmişin topraklarını sulamıştı.

Gözlerimi bir geçmişe yumdum, tekrar açtığımda artık geleceğin içindeydim.

Gözlerimi ne zaman kapatsam iki kaşımın arasında geçmişin çürümüş hayallerini içine doldurduğu çaresiz bir çukur oluşuyordu. Zaman ne kadar geçmiş olursa olsun o çukurun içindeki boşluğu doldurmaya yetmemişti. Sanki kurban edilmeyi, gömülmeyi ve gömüldüğü yerde çürümeyi bekleyen daha milyonlarca hayalim vardı. O çukur o kadar arsızdı ki her şeyimi alsa da bana hiçbir şey vermezdi.

Düşüncelerimin içine tekrar yeşil bakışlar sızıp, tıpkı beyaz kâğıda kalemin ucuyla bastırdığımız an dağılan mürekkep gibi dağıldığında iki kaşımın ortasındaki çukur daha da derinleşti ve yüzümün tamamını suyun derinliklerine gömüp ciğerlerimin üstünü acıyla örttüm. Suyun ne kadar derinine dalmıştım bilmiyordum, beni o suyun yüzeyine iten şey ölümün boğazımı zorlayan kalın iğneli parmakları oldu.

Scanned with CamScanner

Aniden küvetin içinden çıkıp derin bir nefes alarak boş bakışlarımı küvetin karşısında, duvarın en üst köşesinde duran banyonun küçük penceresine çevirdim. Pencerenin dar peteklerinden içeri sızan loş ışığın etrafında toz parçaları uçuşuyordu. Banyo şu an koyu mavi bir renkte gibi görünse de petekten içeri sızan altın rengi küçük ışık süzmesi ölmek üzere olan bir kış sabahının ağaçların arasından uzanarak yaprakların üstündeki buzları kristal gibi parlatan ışığıydı.

Dizlerimi suyun içinde karnıma doğru çektim, su etrafa saçıldı ve o yaratığım küçük dalganın şakırtısını dinledim. Islak dizlerimi suyun üstünde kalan göğüslerime yasladıktan sonra kollarımı bacaklarımın etrafından doladım ve yüzümden, saçlarımdan, kirpiklerimden sular sicimle akarken bir süre hiçbir şey yapmadan öylece oturdum.

Banyodan çıkıp ıslak bedenimi kurulamış, giyinmiş, ıslak saçlarımı tarağın sık dişlerini geçirerek taramaya başlamıştım. Saçlarımın uçlarından akan su üstümdeki dar, beyaz tişörtün önüne akıyor, şeffaf su lekeleri bırakıyordu. Yatağımın ucuna oturup karşımdaki boy aynasındaki yansımamdan gözümü bir an olsun çekmeden saçlarımı taramaya devam ettim.

Kalbimde huzursuz bir gölge vardı, sebebini merak etmesem de o gölgeyi düşünmeden edemiyordum. Altıma siyah, kot cinsi bir tayt giymiştim, üstüme deri bir ceket geçirip siyah zincirli botlarımı da giydikten sonra siyah spor çantamı tek omzuma atıp makyaj masamın üstüne bıraktığım küçük kâğıt tomarını alarak odadan ayrıldım.

Alt kata indim. Çantamın kayan kulpunu omzuma hizalarken gözlerim salonu taradı. Salonun ortasında duran dikdörtgen şeklindeki halıya çarpan gün ışığının çizdiği sütunun etrafında uçuşan toz kalıntıları o kadar azdı ki anneannemin gece yatmadan önce elektrik süpürgesini çalıştırdığını anlamıştım. Salonda kullandığımız halı yapısı gereği çabuk tozlanıyordu, anneannemin kronik astımı olduğu için toz ona dokunuyordu ama anneannem tozdan kendini ne kadar sakınıyorsa, sigaraya o kadar çok kucak açıyordu.

Kahvaltı masası hazırdı, anneannem masanın üstüne son tabağı da yerleştirirken beni fark edip omzunun üstünden bana baktı. "Erkencisin," dedi.

"Uyku tutmadı," diye geçiştirirken çoktan içeri girmiştim. Omzuma astığım çantayı sandalyenin üstüne bırakıp masanın üzerinde anneannemin geçen ay çok severek aldığı küçük tabakların içine paylaştırılmış kahvaltılıklara baktım. Bir büyük salamı tek seferde ağzıma atıp yavaşça çiğnerken anneannem bana kötü kötü bakıyordu. "Bakma öyle be," dedim gülerken. "Bir tanecik aldım."

"Kıracağım o patilerini bir gün," diye homurdandı ekmek sepetini masanın ortasına koyarken.

Bakışlarım kısaca balkonun cam kapısına kaydı, dışarıda kapalı bir hava vardı ama yağmur yağacak gibi görünmüyordu. "Dedem nerede?"

"Gazete ve ekmek almaya çıktı, ekmek var dedim dinletemedim. İlla tazecik ekmekten yiyecek." Nuriş Sultan yüzünü buruşturdu. "Huysuz ihtiyar, ne olacak..."

"Dedemin arkasından konuşmaz mısın?" diye sordum sahte bir kızgınlığı çehreme ekleyerek.

Yüzümün kıvrımlarında can bulan yapmacık öfkeye boş boş bakan anneannem, "Koru sen onu, hep onu koru," diye homurdandı. "Avukatısın çünkü."

Anahtarın kapının deliğine girerek ters yöne doğru çevrilirken çıkarttığı o küçük tıkırtı sessizliğin karnına bıçak gibi saplandı. Dış kapı açıldı, ardından tekrar kapandığında rüzgâr çanlarının o birbirine çarparken oluşturduğu ritmik melodiyi dinledim. "Geldi seninki," dedim sırıtırken.

"Gülümşahım," diyerek içeri giren dedem, sandalyede oturan beni görünce kocaman gülümsedi. "Dedesinin Nurşah'ı da uyanmış..."

Duraksadım. Dedem her ne kadar Nurşah dese de kullandığım ismimin yani İs'in başında duran ilk isim Nurşan'dı. Nurşan İs Tanyel... Dedem bu isimden pek hoşlanmadığını bildiğinden bana Nurşah diyordu, hoş Nurşah demesi bile beni bazen gerebiliyordu.

Dedemin giydiği ekose gömleğe baktım, saçlarını düzgünce taramıştı ve yine tıraşını olmuştu. Dedem sakalının uzamasına izin vermez, neredeyse her sabah düzenli şekilde tıraş olurdu. Pamuk kadar yumuşak ve kaymak kadar lekesiz yanaklarına yayılan tebessümün yarattığı kırışıklıklara bakarken kendimi daima güvende hissederdim. Onun yanaklarında bir yaşanmışlık vardı ve o her gülümsediğinde oluşan kırışıklıklar güven saçardı.

Dedem elindeki mis kokulu ekmeği ve düzgün şekilde katlanmış gazeteyi masanın ucuna bırakırken başımın üstünü öptü, ardından anneannemin beline sarılıp anneannemin tüm itip kakmalarına rağmen geri çekilmeden anneannemin de yanağını zorla öptü. "Ali, öpme beni sabahın köründe ya!" diye homurdandı anneannem huysuz huysuz.

"Önümde birbirinizi sevmez misiniz?" diye sordum kollarımı göğsümün üstüne bağlamış dikkatle onları izlerken. "Olan var, olmayan var."

"Kıskandın mı bakayım sen?" diye sordu dedem, ardından anneannemi serbest bıraktıktan sonra masanın diğer ucuna oturdu. "Ee deli kız nerede?"

"Şimdi ge..." Kapı çaldığında ağzımın içine takılıp dilime dolanan harfler gözlerimi devirmeme neden oldu. "Ve evet, geldi."

Oturduğum yerden kalkıp kapıyı açmaya giderken dedem arkamdan neşe içinde gülüyordu. Ayaklarımı sürüyerek kapının önünde durdum, sabırsız arkadaşım bir kez daha zile bastı. Kapının kulpunu çevirdiğim an

Scanned with CamScanner

yüzü yüzümün önüne düşünce huysuzca kaşlarını çattı. "Benim anahtarımı ne zaman yaptıracaksınız ya?" diye cırladı.

"Günaydın Yağış," dedim ona düz düz bakarak.

"Anahtar konusunda ciddiyim..." dedi, ona aldırış etmedim. Geri çekilip içeri girmesi için bir boşluk yarattım, kolumun altından geçerek içeri girdikten sonra tıpkı bir baykuş gibi kocaman gözlerle içeriyi taradı, ardından bakışları hızla beni merceği altına aldı. "Aliş dedem geldi mi?"

Kaşlarımı kaldırıp, "Bilmem ki," diye mırıldandığım sırada dedem içeriden, "Deli kızım!" diye bağırdı ve o an Yağış beni iterek tıpkı Speedy Gonzales* gibi mutfağa doğru koşmaya başladı. Arkasından bakakaldım, ardından mutfağa doğru ilerledim. Dedem ve Yağış birbirlerini severken ben sessizce onları izliyordum. Yağış tıpkı küçük bir kız çocuğu gibi şımararak dedemin kucağına oturuyor, ona sık sık sarılarak yanaklarından öpüyordu. Sonunda hasret giderebilmiş olacaklar ki kahvaltıya başlayabilmiştik.

Anneannem her zaman olduğu gibi bir şeyler yemek yerine çayını ve sigarasını içiyordu. Bu durum dedemi her zaman olduğu gibi sinirlendirmişti. Anneannem sağlığını önemsemezdi, sigarayı bırakması gerekse de bunu yapamıyordu. Dedem on iki yıl önce geçirdiği büyük kalp rahatsızlığı ve girdiği sayısız ameliyattan sonra sigarayı bırakmıştı ama anneanneme sigarayı bıraktırmayı başaramıyordu.

Anneannem eve geç gelmem konusunda beni her zamanki gibi uyarmış olsa da söyledikleri bir kulağımdan girip diğerinden çıktığından onu pek dinlememiştim. Evden çıkıp durağa doğru yürümeye başladık.

Antalya çok soğuk bir şehir olmasa da bugün soğuk bir günün pençeleri arasında kıvrandığı kesindi. Aslında mart ayına son birkaç gün kalmış olmasına rağmen nedense bir türlü ısınmıyordu bu aralar. Öyle şehvetli bir rüzgâr esiyordu ki hemen yanından geçip arkamızda bıraktığımız her ağaç, sanki kökünden kopacak gibi sallanıyordu. Dalların bükülüşü, yaprakların hışırtısı ürkütücü bir sanat senfonisinin ölüm ezgileri gibiydi. Bir elimde pides metinleri duruyordu, diğer elimi ise deri ceketimin cebine sokmuştum.

"Bugün hava berbat," dedi Yağış omzunu otobüs durağının camına yaslayarak. Gözlerini kısarak yolun diğer ucuna baktı. "Ve bil bakalım otobüsü kim kullanıyor?"

Alt dudağımı dişleyerek gülmemek için kendimi tuttum. "Yahya abi..."

"Adam otoyolda kaplumbağalar ile yarışıyor..."

"Seninle mi yani?" diye bir soru attım ortaya.

"Kaplumbağalar olarak Yahya abiden daha hızlıyız biz," dedi. "Canım kaplumbağalar..."

* Speedy Gonzales: Hızlı Gonzales ya da orijinal adıyla Speedy Gonzales, Looney Tunes'da yer alan hayali bir faredir. Çok hızlı olduğundan dolayı kediler onu yakalayamaz. Genellikle sarı şapka, kırmızı fular takar ve beyaz gömlek ile beyaz pantolon giyer.

Yağış kaplumbağaları gerçekten çok seviyordu. Piknik alanında denk geldiğimiz bütün kaplumbağaları eve götürmek için sırtlanıyordu ama kaplumbağaların doğal ortamında yaşamaları gerektiğini söylediğimde ağlaya ağlaya onları oldukları yerlere geri bırakıyordu. Sanırım sevgi söz konusu olduğunda Yağış'ın kalbi küçük bir çocuğun kalbinin şeklini alıyordu.

Yahya abinin otobüsü önümüzde durunca Yağış dudaklarını bükerek otobüse bindi, ben de arkasından binip kartımı bastım. Yağış'ın Yahya abiyi görünce girdiği menopoz benzeri bunalımları çok seviyordum. Beni eğlendiriyordu.

Yahya abi her zamankinden daha yavaş, daha fazla zıplatarak sürmüştü otobüsü. Sanırım Yağış haklıydı, otoyolda bir kaplumbağa ile yarışıyor olsaydı kaplumbağa çoktan okula varmış olurdu. Otobüs ne zaman bir rampada zıplasa, Yağış, "Ben sana ne dedim?" diye sorup homurdanmaya başlıyordu. "Şu genç yaşımda ağzımda diş kalmadı! Ne zaman zıplasak dişlerim birbirine çarpıyor ya!"

Okulun önüne geldiğimizde Rima ile karşılaşmıştık. Rima'nın bölümü farklıydı, hatta hemen yan binada derslere giriyordu ama arkadaşlığımız okulda başlamıştı diyebilirdim. Mavi iri gözleri, güzel bir yüzü vardı ve her gün farklı renkte şallar takardı. Tıpkı Rima gibi şal takan bir kız arkadaşımız daha vardı; Anka. Rima'nın tam aksi yoğun kahverengi gözleri vardı, güzel bir kızdı. Onu Yağış aracılığıyla tanımıştım, o da bizim okuldaydı ama ders saatlerimiz birbirine çok uymuyordu. Nadiren, ek çalışmalarımız olursa karşılaşıyorduk.

Rima elindeki pet şişenin içinde ısındığından emin olduğum sudan bir yudum aldı, pet şişenin mavi kapağını yavaşça şişenin ağzına koyarak çevirmeye başladı. O esnada kampüsün içindeki Starbucks'tan aldığım filtre kahveyi yudumluyordum. Ağacın altına oturmuştuk, çalışmanın başlamasına yaklaşık bir saat vardı.

"Sizin şu Çağlar bayağıdır görünmüyor ortalıklarda," dedi Rima. "Geçenlerde aynı derse girdiğim bir kız onu sordu bana. Nerede falan diye."

Gözlerimi devirirken kahveden bir yudum aldım. "Seda sordu değil mi?"

"Aynen." Başını sallayarak yavaşça çimlerin üzerine oturdu. Açık mavi şalının ucunu omzunun arkasına attı. "Seninle arkadaş olduğumu biliyor, haliyle Çağlar'ı da yakından tanıdığımı sanıyor. Bayağı takmış kafayı."

"Beni de gördüğü her yerde Çağlar ile ilgili soru soruyordu, en sonunda tersledim ve bir daha cüret edemedi," dedi Yağış elindeki kalemi çevirirken. "Hiç sevmiyorum şöyle tipleri."

Gözlerimi gökyüzüne çevirdim, güneş bulutların arkasında saklanmaya devam ediyordu. Rima ve Yağış sohbetlerinin rotasını Çağlar'a çevirmiş,

Scanned with CamScanner

onun hakkında konuşuyorlardı ama bir yerden sonra onların sohbetinden tamamen koparak uzaklaşmıştım. Yine içinde olduğum zamandan kopmaya başladığımı fark ettim. Kafamın içindeki seslerin inmesi gereken durağı çoktan geride bırakmıştım ve sesler, inecekleri durağı kaçırdıkları için zihnime saplanıp kalmışlardı.

İçinde bulunduğum zamana yeniden sarktığımda artık bir tiyatro sahnesindeydim. Karanlığı izledim. Henüz salonun ışıkları bile açılmamıştı ve sessizlik duvarların üstüne kan gibi sıçramış, karanlığa sarılmıştı. Bakışlarım omzumun üstünden salonun ortasını dolduran boş koltuklara kaydı. Bu koltukların hınca hınç dolu olduğu zamanları biliyordum. Şimdi böyle bir boşluğa bakmak, bir mezara bakmak gibiydi.

Belki de dünya gerçekten bir tiyatro sahnesiydi ve insanlar o tiyatro koltuklarına oturarak önlerine sunulanları izliyor, yaşıyor, hissediyordu. Oyun bittiğinde o koltuklar boşalıyor, yeni bir oyun için başka insanlar tarafından tekrardan dolduruluyordu.

Ferruh Hoca içeri girdiğinde karanlığın sakladığı boş koltuklar bir anda aydınlandı. Rima boş koltuklardan birine oturup bana el salladı. Dersi olmadığı için buradaydı, bizi izleyecekti; zamandan koptuğum saniyelerde duyduğum birkaç kelimelik cümleden yola çıkarak bu sonuca varmıştım.

Yağış'ın koluma dokunduğunu hissedince onun da benim gibi sahnede olduğunu fark ettim. Gözlerine perde gibi inmiş bir şüpheyle bana bakıyordu. "Senin neyin var?" diye sordu, normalde bunu yapmazdı ama bazı kopukluklar yaşadığımı fark etmiş olmalıydı.

"Önemli bir şey değil. Saçma sapan şeyler." Yutkundum. Ona parkta karşılaştığım, tramvayda beni kurtaran adamdan bahsetsem ne düşünürdü? Muhtemelen bir yabancıyla konuşmamı umursamazdı, böyle şeylere takan biri değildi ama tramvay olayını eğer görmediyse ki görmediği her hâlinden belliydi, bu durum onu sarsabilirdi. "Boş ver."

"Söz konusu sen olduğunda hiçbir şeyi saçma bulmuyorum, İs," dedi ciddi bir sesle. Koyu renk gözlerine de eklemişti bu ciddiyeti. Gözünü bile kırpmadan bakıyordu bana.

"Bunu daha sonra konuşalım," dedim sadece. Sesimin tonuna dolanan yılanın derisinde dün gece gördüğüm gözlerin yeşilinden bir ateş yanıyordu.

Yağış bir süre yüzümü izledi, eşelediği toprakta aradığını bulamayınca kabullenerek, "Tamam," dedi.

Ferruh Hoca bir süre salonun dolmasını bekledi. Beklerken bir yandan da Rima ile sohbet ediyordu. Sonunda öğrenciler çalışma salonunu doldurduğunda Ferruh Hoca oturduğu yerden kalkıp ellerinde kâğıtlarla masasına doğru yürümeye başladı. Bir şeyler anlatmaya başlamıştı ama artık

orada değildim. Ne onun söylediklerini duyuyordum ne de anlattıklarını dinleme gibi bir çabanın içine giriyordum. Kelimeler kulaklarımdan içeri giriyordu ama zihnim onları misafir etmiyordu.

Kaç saniyeyi, kaç dakikayı ayaklarımın önünde parçalamıştım; yelkovan kaç kez akrebin derisinin üzerinden bıçaklarıyla geçmişti bilmiyordum. En son, "Sayfa otuz iki," diyen Ferruh Hocanın sesi ile birlikte düşüncelerim bir bataklığın en dibine gömülüp çamur tarafından yutuldu.

Parmaklarım hızlıca sayfaların etrafında aktı. Otuz ikinci sayfayı açtıktan sonra bir adım öne çıktım. Bakışlarımı Ferruh Hoca'ya çevirip ona dikkatle bakmaya başladığımda o da beni izliyordu.

"Evet, İs?"

Başımı sallayarak gözlerimi metine indirdim, ardından kâğıtta yazanları göremeyeceğim şekilde kâğıdı aşağı indirip dimdik durdum. Bakışlarım aradığı avı, yani gerek duyduğu boşluğu bulduğunda o boşluğa kilitlendim ve derin bir şekilde aldığım nefesi harflerin etrafına dağıtarak dışarı bıraktım.

"Onu, henüz onu tanımadığım zamanlarda bile özledim," diye fısıldadım, ses tellerimi koparıp bir ok yaparak kelimelerimin kalbine sapladım. "Mania olmaktan hiçbir zaman vazgeçmedim. Onu göremesem bile varlığı hep buradaydı, benimleydi, bendeydi." Elimi yavaşça göğsümün üzerine götürüp kara zorla yutkundum. "O gerçek olmasa bile daima burada kalacaktı."

Ferruh Hoca'nın büyülenmiş bakışları yüzümün duvarında asılı duran çerçevenin içindeki ifademde takılı kalmıştı. Derin bir sessizlik yaşandığında bu sessizliğin mimarı olmaktan ilk kez gurur duyamıyordum. Kendimi yerle yeksan eden yine bendim. Bazı zamanlar kendime olan güvenim şaha kalksa da çoğu zaman ölümü dileyen bir ateş böceği gibiydim. Işık saçıyor olmam içten içe yanıyor olduğum gerçeğini değiştirmiyordu.

Gözlerimi yumdum, ruhu verebilmek için kendi ruhumdan koparıyordum. Dişlerimi sıkarak, "Bir gün gelecek, biliyorum," diye fısıldadım. "Bir gün benim için gelecek, biliyorum."

Mantus bir zehir gibi.

Mantus...

Kendi kadınını öldüren bir iblis, bir şeytanı kendi kadını yapabilecek kadar günahsız bir cehennemdi.

Zihnimde büyüyenler bunlardı, düşüncelerim bu yöndeydi. Mantus bir cehennemdi. İblisti. Günahsızdı ama günahı yaratandı. Avuçlarında dişi bir şeytanın rahmine akıttığı evlatlarının kanı vardı; kötülüğü doğurması için cehennemine kabul ettiği dişi şeytana âşık olmuştu.

Mania da aşk maskesini yüzüne takarak şeytanı olan Mantus'u kandırırken Mantus'a âşık olmayı planlamıyordu.

Scanned with CamScanner

Belki kurgu bu yönde değildi ama kısa aralarda Mantus hakkında yaptığım kısıtlı araştırmalardan bu sonuca varmıştım. Üstelik piyesin belli kısımlarında Mania karakterine yüklenen replikler beni Mantus'un böyle biri olduğu düşüncesine itmişti.

"Bir gün benim için gelecek..." Sertçe yutkunurken acıyı biçen kalbim sızladı, buna anlam veremedim. "Bana elinde yanmış gerçekler, kül olmuş günahlar ve hâlâ kor gibi yanan bir kalp ile gelecek."

"Buna inanıyor musun?" diye sordu Yağış, bu onun rolüydü. Fenriz. Kafanı kaldırıp Fenriz'e baktım, karşımda duran arkadaşım değildi, başka biriydi. Öyle kendini vererek oynuyordu ki buna şaşıp kalmıştım. "Mantus diye biri yok, Mania. Neden bunu anlamıyorsun? Defalarca düştün, defalarca yandın, defalarca... Bak, yanında mı? Uyan, Mania, bu yalnızca bir hayal, bu yalnızca bir yalan, bu yalnızca bir oyun... Bu... Bu bir tuzak..."

Çaresizlik dizlerimin bağını çözerken ışıklar yavaşça söndü ve tek bir ışık tavandan bana doğru uzanıp tenime dokundu. Nefesler tutulmuştu. Dizlerimin üstüne yavaşça düşerken yere çökmem için omuzlarımdan tutup beni iten Mantus'un kendisiydi sanki. "Ne zaman şafak sökse bir kor atar göğsümün içinde, bu benim onun için yanan kalbimdir."

"Ruhun yanıyor, Mania." Fenriz yavaşça çöktü, bana sokulup omuzlarıma dokundu. Artık ikimiz de ışığın altındaydık. Rolüm gereği gözlerimin dolması gerekiyordu. İstediğim an gözlerimi doldurabilme yeteneğimi kullandığımı bildiklerinden dolayı şu anda da dolan gözlerimi bu yeteneğe bağlıyorlardı. Yanan genzimi tırmalayan hissi yutarken Yağış'ın farklı bir ruh giyinmiş bedenine sığındım.

Başımı yavaşça Fenriz'in omzuna bırakırken, "Ruhum yanıyor. Tıpkı gökyüzü için geceyi yakan, gece ile birlikte yanan yalancı şafak gibi."

"Mania..."

"Mantus'u bulabilecek tek kadın benim."

Zehirli bir ok yılanına benzeyen gözlerini anımsadığım an kalbim o yılan tarafından sıkılıyormuş gibi hissettim. Dişlerimi birbirine bastırarak o adamın gözlerini hafızamdan silmeye çalıştım. Şimdi sırası değildi.

"Mantus," diye fısıldadım, ılık nefesim Yağış'ın boynuna akıyordu. "Neredesin?"

Tuhaf bir his yumağı bedenimde yuvarlanmaya başladı. Ferruh Hocanın büyülenmiş bir şekilde, 'Aman Allah'ım!' dediğini duyduğumda yüzümü Yağış'ın boynundaki sığınağımdan usulca uzaklaştırıp dizlerimin üzerinde durarak Ferruh Hoca'ya baktım. Gözlerinde umut gibi parıldayan hayranlığı görebiliyordum.

"Kesinlikle gün geçtikçe daha da başarılı oluyorsun. Zaman sana çok güzel şeyler katıyor, İs."

Bir an yüzümün boş arazisine yerleştirebileceğim bir ifade bulamadım. Hocaya öyle düz baktım ki adamın gözlerini saran parıltının söndüğünü gördüm. Bir duvar, cansız bir nesne gibi öylece ona bakarken kaşlarım çatıldı ve anlden yüzüme yayılan yapmacık tebessüm Ferruh Hoca'nın da tekrardan gülümsemesini sağladı.

"Kendimi kaptırdım," diye yalan söyledim. "Gerçekten beğendiniz mi?"

Beğendiğini zaten biliyordum ama bunu onun ağzından duymak istiyordum çünkü egomun okşanmaya ihtiyacı vardı. Kendimi insanlar tarafından şişirilen bir balon gibi hissediyordum ve elimde iğne vardı, kendi kendimi yine ben patlatacaktım.

"Elbette çok beğendim," dedi tek solukta. Gözüm Rima'ya kaydı, ellerle onay işareti yaparak bana öpücük attı, gülümseyerek gözlerimi tekrar Ferruh Hoca'ya çevirdim. "Harikaydın, Sahne Perisi." Ferruh Hoca güldü, ardından bakışlarını diğer öğrencilere çevirdi. "Aynı performansı sizden göreceğim günler de gelecek mi benim?"

"Hocam siz de hep İs'i övüyor, bizi gömüyorsunuz," dedi adının Muzaffer olduğunu bildiğim turuncu saçlı, çilli çocuk.

"Övülmesi gerekeni över, gömülmesi gerekeni de gömerim, Muzaffer," dedi Ferruh Hoca alaycı bir sesle. Ardından gözleri Yağış'a kaydı. "Benim yirmi beşlik öğrencimde de büyük ilerleme var. Tebrik ederim, Gönülzade."

"Yirmi beşlik mi?" Yağış homurdanarak ayağa kalktı. "Ama hocam daha yirmi beş olmadım ben."

"Gruptaki tek yirmi beşlik sensin," dedi Ferruh Hoca, artık gerçekten yüksek sesle gülüyordu.

"Hayır ya!" Yağış kaşlarını çatarak hemen arkada metnin replik dışındaki seslendirmesini yapmak için duran Hasan'ı gösterdi. "Hasan yirmi altı yaşında! Ben daha yirmi dört yaşındayım ya!"

Hasan'ın homurdandığını duydum. Anka çalışma salonundan içeri kafasını uzattığında onunla göz göze geldim. Dersi olmadığı halde okula gelmişti, bizim için geldiğini fark edince ona el salladım. El sallayarak Rima'nın yanına doğru ilerledi, boş koltuğa oturdu. Rima deli gibi gülüyordu.

"Tamam tamam, sulandırmayın." Ferruh Hoca gülmeye devam ederek elindeki kâğıtları karıştırdı, ardından, "Diğer sayfaya geçiyoruz," dedi ciddiyete bürünerek.

♠

Kışın son rüzgârı saçlarımın arasından geçip düşüncelerimin çivi misali çakıldığı zihnime dokunurken önümdeki karton bardağın içinde dalgalanan kahvenin yüzeyine düşen yansımamı izliyordum. Bir bacağım diğer bacağı-

Scanned with CamScanner

mın üzerindeydi, ayağımı hafifçe salladığım için botumun topuğu önümde duran masanın bacağına çarpıyordu. Yüzümde boş, ayrıntıları yanmış, donuk bir ifade vardı. Rima hemen yanımda telefonuyla ilgileniyordu ve Anka da yeni aldığı romanın sayfalarını karıştırıyordu. Önümde duran piyes metinlerinin sayfaları rüzgârın etkisiyle uçuşmaya başlamıştı.

Kahvemden bir yudum alıp rüzgârın etkisiyle yuvarlanan dolma kaleme uzandım. Mavi dolma kalemin kapağını açıp kapağı dişlerimin arasına yerleştirdim. Piyes metinlerinin arasına sıkıştırdığım boş kâğıdı çıkarıp en üste yerleşirdim.

Sevgili Mantus,

Durup mavi dolma kalemin bembeyaz kâğıdın üzerine bıraktığı gök yarası rengindeki izi izledim. Yalnızca bir oyun karakterinin bu denli ruhuma dokunuyor olması benim sorunlu bir ruha sahip olduğumdan mı kaynaklanıyordu yoksa Mantus ile aramda bir bağ mı oluşmuştu bilmiyordum. Belki de varlığı dünya üzerinde belirgin bir ize sahip olmayan bir şeyle bağ kurmak daha kolaydı. Kalemi parmaklarımın arasında çevirirken gözlerimin aynasında yazdığım o iki kelimenin gök yarası yansıması vardı.

Hemen yan masada oturan Hale'nin telefonda sevgilisiyle tartıştığını duyabiliyordum. Diğer tarafımızdaki masada Ömer ve arkadaşları vardı. Ömer'in rahatsız edici bakışları omuzlarımda tur bindiriyordu. Önemsemedim. İki kelimeden oluşan çizdiğim harfleri izlemeyi sürdürdüm. Ağzımdaki kapağı alıp dolma kalemin ucunu kapatarak kalemi masanın ortasına bıraktım.

Anka'nın bakışlarını yüzümde hissedince gözlerim onu buldu. "Neyin var?" diye sordu ilgili bir sesle. Gözlerimi tekrar kâğıda çizdiğim harflere indirip başımı iki yana salladım.

"Hiç."

"Çok dalgın görünüyorsun," dedi Anka. O hep böyleydi, biraz meraklıydı ama bu merakı can sıkıcı boyutta değildi; yalnızca bizi gerçekten önemsediği için her şeyin yolunda olup olmadığından emin olmaya çalışıyordu.

"Yorgunum," diye yalan söyledim harfleri işlediğim kâğıt parçasını piyes metinlerinin arasına koyup bakışlarımı tekrar arkadaşıma çevirerek. Bordo bir şal takmıştı, gözlerinin üzerine çektiği siyah eyelinerın kuyruğunu yine abartılı bir şekilde bayağı uzatmıştı. Bu beni gülümsetti. "Ne okuyorsun?" diye sordum.

"Sevdiğim bir yazarın yeni kitabı," dedi gülümseyerek. "Binnur Şafak Nigiz'den Asi Çakıltaşı Serisi'nin ilk kitabı, Kehf."

"Yazarın ismini duymuştum," dedim başımı sallayarak.

Rima, "Ben de okumaya başladım bu kitabı," dedi gözlerini telefon ekranından ayırıp Anka'nın önünde duran kitaba indirerek. "Karan Çakıl favori karakterim olma yolunda kesin adımlarla ilerliyor."

Merakla Anka'nın önünde duran koyu mor kapaklı kitaba baktım. Onu bir ara okuyacaktım. Tam karşımda duran boş sandalye çekilince sandalyenin bacakları yerde sürüklenerek çirkin bir ses çıkardı. Bir an için tüm gözler kısaca olduğumuz masaya döndü. Yağış elindeki karton kahve bardağını masaya koyarken oturup göz kırptı. Ardından yüzünü buruşturarak dudaklarını yaladı.

"Bugün hiç bitmeyecek falan sandım," dedi yorgunluğunu vurgulayan puslu bir sesle. "Ferruh Hoca bu oyun için çok hevesli. Canımızı çıkarıyor."

Anka kitabın kapağını tekrar açıp, "Ferruh Hoca çok sıkı kuralları olan bir hoca. Şu ana kadar hiç dersine girmedim ama giren arkadaşlarımdan duyduğum kadarıyla bir şeyi kolay kolay beğenmiyormuş. İyi ki sizin bölümde okumuyorum. Bütün gün ağlardım ben," dedi dudağını öne doğru uzatıp bükerek.

Uzun, ince parmaklarımı sıcak karton bardağın etrafına sarıp arkadaşlarımı izlemeye devam ettim. Yağış sandalyeye yaslanıp kahvesinden bir yudum aldı. Kafasını kaldırıp etrafı kolaçan etti. Koyu renk bakışları yan masada duraksadığında kaşları çatıldı. "Ömer buraya bakıyor."

Yanaklarımın içini dişleyerek, "Umurumda değil," diye homurdandım.

"Ama sen onun bayağı umurundaymışsın gibi görünüyor."

Rima telefonunu masanın üzerine bıraktı. Tıpkı Yağış gibi gözlerini yan masaya çevirip bizi izleyen Ömer'e baktı. Yanaklarının içini havayla doldurduğunu gördüm. Tekrar bana baktığı sırada o havayı dışarı boşaltmıştı. "Cidden," diye homurdandı. "Öyle dikkatli bakıyor ki benim bile sinirlerimi bozdu."

"Bakıp durmayın şuna," dedim ağzımda kekremsi bir tatla.

"Her neyse," dedi Yağış. Ardından sigara paketinden bir dal sigara çıkarıp iki dudağının arasına yerleştirdi. Çakmağın ucundan fırlayan ateşin çizdiği turuncu, kızıl hareleri izlerken sessizdim. Sigarasının ucunu tutuşturdu, derin bir nefesi içine çekerek sigaranın ucunda yanan ateşin kasılarak damarlara ayrılmasını sağladı. Sigaranın ucundaki turuncu ateş Yağış'ın aldığı nefesle daha da aydınlandı ve tütün, ateşin dokunuşları altında kemikleri kırılıyormuş gibi çatırdadı. Çektiği nefes zayıf yüzünün yanaklarını içeri göçük bir biçimde kavislendirmişti. Sigarayı ojeli parmaklarının arasına aldı. "Akşam bir şeyler yapalım mı?"

Rima, "Ben katılamam," dedi sessizce. "Evdeki sorunları biliyorsunuz, zorlamaya değmez."

Scanned with CamScanner

"Sanırım ben de katılamayacağım," diye mırıldandı Anka. "Kardeşim henüz çok küçük ve annemler bu hafta evde olmayacağı için onunla kalmak zorundayım. Yalnız kalamıyor."

Yağış koyu kahverengi gözlerini yüzüme dikince, "Bakarız," dedim. Aslında kaçış yoktu, zihnime bir gemi enkazı gibi batmış olan düşüncelerin farkındaydı ve bunları öğrenmek istediğini biliyordum. Şimdi masada yalnız olmadığımız için hiçbir şey sormuyor, sadece beni izliyordu.

Bir sessizlik yaşandı. Yaşanan sessizliğin üzerinde öylece ilerleyen şeytanın ayaklarının altında veba gibi bulaşan kötülük çamurları arkasında mezar genişliğinde izlerken bırakırken o şeytan benim ruhuma ulaşmak üzereydi. Kampüsün kafesinin cam kapısının arkasında beliren Ferruh Hoca'yı gördüm. Beyaz kazağının kollarını dirseğine kadar sıvamış, saçlarını ıslatarak şekillendirmişti. Bir elinde mavi, tel bir dosya tutuyordu, diğer elinde ise kulağına sabitlediği cep telefonu vardı.

Kafenin cam kapısını açıp içeri girerken cep telefonunu kapatıp pantolonunun ön cebine koydu. Olduğumuz masaya doğru ilerlemeye başladı. Rima da Ferruh Hoca'nın bize doğru ilerlediğini görmüştü ama ağzımızın alacağı herhangi bir şekilden bile dudaklarımızın arkasında saklanan kelimeyi anlayacak türden bir adam olduğu için ona sessizce bakıyorduk.

Ferruh Hoca, Ömerlerin masasının çevresini saran boş sandalyelerden birini çekerek bizim masanın önüne getirdi ve masamıza oturdu. "Merhaba kızlar," dedi. Ağır parfüm kokusu masanın ortasına bir yıldırım gibi düşmüştü.

Yağış gerilerek Ferruh Hoca'ya baktı ama yorum yapmadı. Başımızı sallayarak hocayı selamladık. Anka önündeki kitabı çantasının içine yerleştirdikten sonra şalını düzeltip bana baktı, hocanın neden burada olduğunu merak ettiğini gözlerine yerleşen ifadeden anlayabilmiştim.

"Şu oyunun yazarıyla mailleşiyorum," dedi, bu bilgiyi neden bizle paylaştığını hâlâ anlayamamıştım. "Kayıtları istiyor benden sık sık."

Kaşlarım çatıldı. "Ee?" diye sordum kendimi tutamayarak. İndirilen perdeden sarkan suratım gerçeğin buharıyla sisli bir görünüm kazanmıştı. Ferruh Hoca bakışlarını bana çevirdi. Mavi, yeşil yanardönerli gözlerinde kendimi gördüm.

"Seninle çok yakından ilgileniyor," dedi aniden. Artık masadaki herkes bana bakıyordu. "Yeni bölümler ekleyecekmiş oyun için. Bu kez daha uzun, dizi tadında olacak türden kısımlara ayrılmış bir oyun olmasını istiyor."

Huzursuz bir his sarmaşık gibi tüm bedenimi sararken bakışlarını Ferruh Hoca'nın rengini beğendiğim gözlerine sabitlemiştim. "Senin mail adresini istiyor benden," dediğinde duraksadım. "Senden izin almadan vermek doğru gelmedi bana."

"Neden benim mail adresimi istiyor ki?"

Yağış'ın meraklı bakışları bir bana bir hocaya dönüyordu. Ferruh Hoca, "Seni çok başarılı bulduğu için sanırım. Kötü bir amacı olmadığına emin olabilirsin," dedi açıklayıcı bir üslupla. "İnanılmaz oyunlar çıkarıyor ortaya. Onun gibi bir kalemi kaybetmek istemiyorum, İs. Anlıyorsun, değil mi?"

Bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Mail adresimi vermenizin hiçbir sakıncası yok," dedim istemeye istemeye. Karton kahve bardağını kavradım, biraz öncekinin aksine buz gibi olmuştu. "Ben de bu oyunu yaratan kişiyi tanımak isterim ama Haluk abiye de haksızlık yapılmasını istemem. Onun kalemi de çok güçlüydü. Ben şu an iyi bir oyuncu olma yolunda ilerliyorsam bunu Haluk abiye borçluyum, hocam, biliyorsunuz."

"Elbette. Haluk'un mükemmel bir kalemi olduğunu tüm bölüm biliyor," dedi gülümseyerek. "Hatta bu yaz kuracağımız yeni grubun oyunlarını tekrardan Haluk yazmaya başlayacak."

Yağış da ben de sevinmiştik bu habere. Rima ve Anka Haluk abiyi tanıyorlardı ama onu yalnızca tarot falı bakan, mistik güçlere sahip biri olarak biliyorlardı. Oysa Haluk abi bu yeteneğinin yanı sıra muhteşem de bir kalemme sahipti. Ferruh Hoca oturduğu yerden kalkarken, "Tamamdır öyleyse," dedi. "Mail adresini ona ulaştıracağım. Kendinize iyi bakın, kızlar."

Ferruh Hoca kafenin içindeki kalabalığa karıştı, biraz sonra cam kapıdan dışarı çıkıp gözden kaybolduğunu gördüm. Sessizlik, çarmıha gerdiği iki bedenin ortasına kazık gibi dikilmiş, ucundaysa bir meşalenin en kızgın ateşi yanmaya başlamıştı.

Yağış, "Cidden o yazarla mailleşecek misin?" diye sordu.

"Elbette hayır," dediğimde Rima da Anka da gülüyorlardı. "İşim gücüm yok onunla mı uğraşacağım? Bir iki cevap veririm, o kadar."

Rima, "Ee neden Ferruh Hoca'nın senin mail adresini vermesini istedin o zaman?" diye sordu.

Ona döndüm. "Ne deseydim? Adamın en gözde öğrencisiyim şu an. Hiç kalkamam şu üstüne kurulduğum tahttan."

Rima ağzı açık bakakaldı bana. Kız da haklıydı, arkadaştık ama çoğu zaman yaptığım cinlikleri görmezdi. Böyle bir cevap beklemediği için dumura uğramıştı resmen. Anka sessizdi, bazı şeyleri görse bile görmüyor gibi davranırdı. Bu yüzden yine bir yorumu olmadı ama Yağış deli gibi gülerek, "Sürtüksün sen," dedi. "Harbiden ağır sürtüksün."

Rima ve Anka'dan ayrılıp tramvay istasyonuna doğru yürürken kitapçıya uğramıştık. Bahsettikleri yazarın kitabını satın almıştım. Kitapçıdan çıktığımız an tramvay istasyonunun hemen karşısındaki pastaneye girdik. Yağış özel günlerinde çok fazla tatlı tüketirdi, sanırım özel günleri epey yakınlarda olacak ki pastaneden elinde bir tabak dolusu çikolatalı pasta ile çıkmıştı.

Scanned with CamScanner

"Görgüsüz, sokağın ortasında böyle gezilir mi?" diye çemkirdim.

Önüme geçti, kaldırım taşlarının çizgilerine basınamak için zıplayarak ilerlerken bir yandan da pastasını yemeye devam ediyordu. "Kıskanma," dedi dil çıkararak. Dili çikolata içindeydi...

"İğrençsin."

"Kıskanma!"

"O yediklerin doğrudan kıçına gidecek demek isterdim de zaten bir lokma kıçın var arkanda... Gitse bile çok büyük bir etkisi olacağını sanmıyorum."

Sekerek yürümeye devam ederken, "Ne kadar kilo verirsen ver, her zaman koca bir götün olacak, İs," dedi neşeli bir sesle. "Ben ise her zaman istediğim pantolonun bedenini bulabileceğim..."

Gülerek perona doğru yürümeye başladım. Kitabın içinde olduğu tornanın ipleri parmak boğumlarımı kesecek gibi acıtıyordu. Elimi yavaşça aralayıp avucuma baktığımda avuçlarım ile eklemlerimi birbirine bağlayan köprülerin kızardığını gördüm; parmak boğumlarım ise bembeyazdı.

Bazı izlerin ruha dokunun bir hafifliği vardı.

Peronun önünde dikilirken Yağış başını omzuma yaslayıp, "Ne zaman gelecek bu tramvay ya?" diye sordu.

O, küçük bir kız çocuğunun ayak izlerini bıraktığı kum parkının içinde yürüyen beyaz elbiseli, kırmızı bandanalı kızdı benim için. Topuklan soğuktan kızarıyordu, yüzünde asil bir gülümseme vardı ve tüm kayıpları gözlerinin içine gömüp beni kendi dünyasında bir kum tanesi olmaya ikna edebiliyordu.

Başımı omzuma yasladığı başının üzerine koyup, "Huysuz kaplumbağa," diye fısıldadım. "Adet öncesi hep böyle huysuz oluyorsun sen."

"Bak nasıl da biliyor özel günümün yaklaştığını." Başını kedi yavrusu gibi salladı, kumral saçları yüzümü okşadı. "Acaba seninle mi evlensem ben?"

Kaşlarımın ortasında düşünce çukuru oluştu. "Geleceğimizi görebiliyorum ben, Yağış." Yüzümde tuhaf bir ifade büyüttüm. "Bir evin içinde iki tekli sallanan koltuk, onlarca kedi, onlarca köpek..."

Bu düşünce ikimizi de güldürmüştü. Tramvay yolculuğumuz uzun sürmemişti, istikametimiz ev olmadığı için farklı bir durakta inmiştik. Çok sık olmasa da arada takıldığımız bir mekâna gelmiştik. Demir kapıdan içeri girdiğimiz anda bir yılan gibi aşağı doğru kıvrılan dar merdivenleri inmeye başladık. Karanlık duvara çarpan ışığın çizdiği rotasız renkler bir belirliyor bir kayboluyordu. İçinde roman olan torbayı daha sıkı tuttum. Attığım her bir adımda gittikçe yükselerek göğüs kafesimin zonklamasına neden olan müziğin içinde bile duyulan botlarımın zincirlerinin birbirine çarparken çıkardığı sesleri duyuyordum.

Mekânın özüne indiğimizde gözlerim kısaca kalabalığı taradı. Hafta içi olduğundan çok fazla insan yoktu ama yine de masaların çoğu dolu sayılırdı. Yüzüme düşen kızıl saç telini kulağımın arkasına sıkıştırdım ve kâkülerimi düzelttim. Kızıl bir ışık devamlı olarak tepemde yanıp sönüyordu.

"Burası bomboş ya!" diye bağırdı Yağış. Gözlerim insanların üzerinden jilet gibi kayarak barın önünü buldu. Yağış kolumu tutup beni masalardan birine doğru çekiştirmeye başladı. Yüksek sandalyelerden birine oturdu, önünde duran ince, uzun, yuvarlak masanın ortasında bir kül tablası ve kuru yemiş tabağı vardı. Karşısına oturdum. "Ne içiyoruz?" diye sordu bana.

"Kafamı dağıtacak bir şeyler olabilir."

"Şhot atalım mı?" Sırıttı. "Ne dersin? Hem o arada sen de dökülmeye başlarsın belki."

Hiç düşünmeden kabul ettim bunu. Uzun boylu, iri bir adam siparişimiz olan shotları getirdi. Başparmağımla işaret parmağım arasındaki gergin perdeyi hafifçe dilimle ıslattım, ardından shotların yanındaki tuzu oraya koyup sol elime limonu sağ elime de tekila bardağını aldım. Tuzu dilimle ağzıma aldıktan sonra teklayı kafama diktim ve limonu yaladım. Beynim zonklıyormuş gibi kısa bir sızı hissetsem de bu sızı bir süre sonra yerini keyifli bir yangına bıraktı. Arka arkaya shotları atıyorduk, dünya umurumuzda değildi resmen.

"Ee?" diye sordu Yağış. "Bana anlatmayacak mısın cidden ne olduğunu? Hiçbir şey olmadı deme, bir şey olduğunu bildiğimi biliyorsun."

Kafamın iyi olduğunu hissettiğim için kendimi serbest bırakmıştım. Kuru dudaklarımı yalayarak, "Serserinin tekiyle karşılaştım geçen gece," diye mırıldandım. Yağış'ın kaşları havalandı.

"Kim?"

"Bilmiyorum," dediğimde Yağış son shotını atıyordu. "Yüzünü bile görmedim."

"Karşılaştın ama yüzünü bile görmedin?" Bana tuhaf tuhaf baktı. "Canını sıkacak bir şey mi yaptı? Askıntı falan mı oldu?"

"Hiçbir şey yapmadı." Pusfu bir his karnımı ağrıtıyordu. "Sorun da bu galiba."

"Ne?" Güldü. "Bir şey yapmasını falan mı istiyordun?"

"Ya saçmalama..."

"Daha açık anlatmaya ne dersin?" Limon dilimini ağzına alıp yavaşça emmeye başladı, ilgili gözleri yüzümdeydi.

"Garip bir adamdı işte ya. Yüzünü falan da görmedim zaten ama konuşmaları biraz tuhaf geldi bana. Ondan."

"O yüzden mi tüm gün mal gibi gezdin?"

Scanned with CamScanner

Kaşlarım çatıldı. Alkol ağzımı açardı normalde ama bu kez sessiz kalmak istiyordum, pek bir şey söylemedim. Yağış güldü, yarım saat kadar gördüğüm o yabancı adamla ilgili sorular sordu ama hiçbirini cevaplamadım. Bir süre sonra o da soru sormaktan vazgeçip eğlenmeye kaldığı yerden devam etmeye başladı.

Çok geçmeden masaya bira şişelerinin geldiğini görünce duraksadım. Sanki zihnimde devamlı olarak dönen vantilatör sıcak üflüyordu. Yağış bira şişelerinden birini eline aldı, kafasının güzel olduğunu görebiliyordum ve ben de sanki kuş gibi hafiftim, rüzgârın üzerinde yürüyordum.

Zihnimin içini sarmaşık gibi saran şarkı sözlerine kulak kesildim. Türkçe bir şarkının hızlandırılmış haliydi. Normalde slow bir parça olmasına rağmen insanlar bu parçanın kanatları altında çılgınlar gibi dans ediyorlardı. Bana ait bira şişesine uzanıp buz gibi biradan bir yudum aldım.

Sanki insanlar ile aramda iki durak arası bir boşluk vardı; inmem gereken duraktan hep iki durak önce indiğim için mi onların yanına varamıyordum yoksa onlar mı benimle aynı durakta ineceklerine beni inandırıp, ben o durakta indiğim an cam kapının tekrar kapanmasını ve beni dışarıda bırakışlarını sessizce izliyorlardı bilmiyordum.

İlgilenmiyordum.

Artık gerçekten sarhoştuk ama kendimizi kaybetmemiştik, mantık hâlâ ikimizin olduğu yerde oturuyordu ve bizi terk etmeme konusunda kararlı görünüyordu. Omzumun üzerinden kalabalığa baktığımda sığ sularının dibini ayak yaran kayalarla dolduran o geçmiş, başımdan aşağı kaynar su gibi döküldü.

Benden iyiliğin cesedini göstermemi isteseler di onlara uzun zaman önce yanmayı bıraktığı için simsiyah olmuş kalbimi gösterirdim.

Elimdeki bira şişesini yavaşça masanın üzerine baktım. Gözlerimi kalbimin soğuyan cesedini bile tekmelemekten çekinmeyecek türden insanlar olduğunu bildiğim insanlardan ayırmadım. Koyu kahverengi saçları göğüslerinin üzerinde biten, saçlarıyla aynı renk gözlere sahip olan beyaz tenli kız kafasını kaldırdığında benimle göz göze gelmeyi beklemiyordu.

Beni gördüğünde onu ısıtan güneşin bile üşüdüğünü düşündüm.

Bakışlarını benden uzaklaştırmaya çalıştı. Çabasını gözümle gördüm ama üstünde durmadım. Gözlerimi saran boşluk anlatamadığım hislerin, kuramadığım cümlelerin mimarıydı. Yanındaki sarışın kız omzuna dokununcu ürperdi, sanki omzuna dokunan benmişim gibi korktuğunu görmüştüm. Ona dokunan sarışının adının Hande olduğunu biliyordum. Yanında olan diğer kişiler henüz varlığımı fark etmemişlerdi.

Onu tanıyordum. Özge.

Özge'nin bakışları ben hariç her yere dokunuyor, bedeni kalbinin verdiği kırmızı alarmı doğrularcasına telaşlı hareket ediyordu. Hande'nin bakışları bizim olduğumuz masaya dokununca mavi gözlerinin iri iri açıldığını gördüm. Ardından hızla Özge'ye doğru dönüp bir şeyler söyledi.

Biraz sonra yanlarında olan diğer kişilerin de gözleri hızla bizim tarafımıza doğru dönmeye başlamıştı. "Aa!" diye bağırdı bir tanesi yüksek sesli müziğe rağmen sesini bize duyurmayı başararak. "Bakın orada kim varmış?"

Özge'nin bakışları donuktu. Bağıran arkadaşına bakmıyordu bile. Yağış'ın bakışları müziğin içinden geçerek gürültüyü yaran sesin sahibine dönünce çehresini öfkenin saniyeler içinde kapladığını gördüm. Yüzüne sek rakıya damlatılan su gibi damlayan ve anında kıvam kazanan bir nefret, kin dağıldı.

Tavandaki kızıl ışık alçaldı, sanki bir silah gibi namlusunu bir bir bedenlerimize doğrultmaya başladı. Sanki ışık Rus ruleti oynuyordu bizimle. Herhangi birimizin bedeninde durup orada patlayacak, parçalara ayıracaktı.

"Vay canına!" Bu sesin sahibi uzun boylu bir adamdı. Onu daha önce görmüş müydüm bilmiyordum. Bize doğru yürümeye başladığında insanlar hayretler içerisinde adama bakıyordu. Genç adam masanın önünde durup bana elini uzattı, bana uzattığı eline bomboş gözlerle baktım ve hemen ardından aynı boş gözleri onun yüzüne taşıdım. "Saçlarını boyamışsın ama bakışlarını saçların gibi boyayarak değiştiremezsin," dedi adam alayla. "Hâlâ aynı hırsla bakıyorsun."

Dişlerimi sıktım. Geçmiş farklı bir formla enseme çökmüştü. Yanaklarıma açılan mezarları izlerken gözlerindeki alay yerini usulca öfkenin doldurduğu bir şarjöre bıraktı. Kirpiklerim tıpkı bir ok gibi dimdik dursa da ruhum boynunu bükmek üzereydi. Geçmişle karşı karşıya geldiğimde suçlu da olsam suçsuz da olsam boynumu büküyordum.

"Senin amacın ne?" diye sordu Yağış sert bir sesle. "Ondan uzak dur."

"Seninle konuşmuyorum," dedi adam gözlerini benden bir an olsun ayırmadan. "Şu an bu şeyle konuşuyorum."

O kükreyen İs neredeydi? Bir bakışıyla insanları hizaya sokan, maskeleriyle oyunların perdelerini yakan? Oturmuş, tepemde dikilen adama ruhu çekilmiş yeşil gözlerle bakarken bunun cevabını merak ediyordum. Lise yıllarında yaşananların sayfalarını doldurduğu o kitap tekrar önüme koyulmuş gibi hissediyordum. Işık adamın ve benim yüzlerimizin arasında hain oyununu oynarken benim kalbim göğsümün altında âdeta yalpalıyordu. Kanımdaki alkol miktarının çok fazla olduğunu şimdi daha iyi anlıyordum.

Kalbim tıpkı yorgun bir kuş gibi dengesini kaybederek kendini göğsümdeki kemikten kafese çarpıyordu.

Scanned with CamScanner

"Onunla düzgün konuş," dedi Yağış, sesi sakindi ama en çok sakin gibi göründüğü zamanlarda korkulmalıydı ondan. "Def olup git. Sana ve senin gibilere ayıracak vaktimiz yok bizim."

Elimi kendi boğazımın üzerinde gezdirdim, ince parmaklarım boynumun kıvrımlarında turladı. Gözümü bir an olsun kırpmadan, "Bıraksana, Yağış," diye fısıldadım zehirli bir sesle. "Öyle güzel konuşuyor ki ağzını her araladığında dudaklarına bakma isteğimin önüne geçemiyorum."

"Kız arkadaşım burada olmasaydı seninle eğlenebilirdik," dedi çapkın fakat kin dolu bir gülümsemeyle. "Her zaman senin gibi bir katili becermek istemişimdir. Çok ateşli." Dişleriyle alt dudağını kavradı, kendi dudağını arsızca ısırdı. Midem bulanıyordu. Gözlerimden kusmak, kalbimden çığlıklar atmak istiyordum. Ama yapmadım. Bunun yerine dudaklarımı kullanarak yüzüme işgüzar bir tebessüm çizdim.

Yağış dişlerini sıkarak, "Hemen siktir olup gidiyorsun orospu çocuğu," diye fısıldadı.

"Sen o zamanlar bu paçavrayı tanımıyordun bile," dedi adam Yağış'a dönerek. "Sırf sahnede kalabilmek uğruna birinin ölümüne göz yumdu bu karı." Tekrar bana baktı. "Lisedeyken Gözde'yi canından eden o oyunun başrolünde olabilmek uğruna hem hocayla hem de hocanın senden küçük oğluyla yattığın söyleniyor, bu doğru mu pedofili orospu?"

Ona öylece bakakaldım. Özge yani gözlerimin önünde o rol için intihar eden Gözde'nin kız kardeşi sessizce masamızı izliyordu, bunu biliyordum. Bir an Gözde'nin koyu renk gözlerini hatırladım. O gözleri en son gördüğümde yanaklarından aşağı intihar eden gözyaşlarını tepkisizce izliyordum.

Aynı saniyeler içinde Yağış resmen kükreyerek kalktı masadan. Saniyelerin dakikanın üzerine döküldüğü zaman diliminde dolu bira şişesini kavrayan Yağış'ın gözlerini saran o hırçın ifadeyle burun buruna kaldım. Şişenin savrulurken çıkardığı uğultu müziği yardı, içinden geçti ve ardından çok geçmeden önümde dimdik duran adamın ayaklarının dibinde diz çöktüğünü gördüm. Yaralı bir hayvan gibi anırmaya başlamıştı.

Yağış'ın göğsü hızla inip kalkıyor, elinde kana bulanmış kırık bir şişeyle tıpkı bir savaşçı gibi dikiliyordu.

"Orospu çocuğu!" diye bağırdı elindeki kırık şişeyi sallayıp tekmesini hırsla adamın kasıklarına geçirirken. "Aşağılık! Şerefsiz, piç kurusu!"

"Onur!" diye bağırdı sevgilisi olduğunu düşündüğüm genç bir kız. Diğer kızların, "Katil ve katilin arkadaşı zengin züppe yine yaptı yapacağını!" diye bağırdıklarını duyuyordum. Umurumda değildi. Önümde kanlar içinde yerde diz çökmüş olan adama bomboş gözlerle bakmayı sürdürüyordum. Akan kan yavaşça zemine damlıyor, koyu renk kanın üzerinden geçen

ışıklar kanın içinde parlıyordu. Bir karmaşa yaşandı. Masaya doğru koşuşturan insanların şaşkınlıkları sis bulutu gibi yükselip mekânın duvarlarına dokunarak her yeri sarmıştı.

Onur ayaklarımın dibinde can çekişirken yavaşça doğrulup kalktım. Bir eliyle ayağımı kavrayınca gözlerimi indirip ruhsuz gözlerle baktım ona. Ardından bakışlarım hemen önüme gelmiş, hüngür hüngür ağlayan kumral sevgilisine kaydı. Henüz on beş, bilemedin on altı yaşlarındaydı. Liseye gittiğine emindim.

"Onur," dedim iğrenen bir sesle. "Bana pedofili orospu diyen herif, on altı yaşında bir kız çocuğunu altına alan gerçek pedofili bir sapık sanırım?" Ayağımla onu itip yanından geçtiğim sırada Özge ifadesiz gözlerle beni izlemeye devam ediyordu. Mekânın sahibi Hayri abi hızla bizi oradan uzaklaştırmaya başladı. Yağış'ın birinin kafasında şişe parçalamış olmasına rağmen mekândan hiçbir şey olmamış gibi çıkarılmamızı sağlayan kişi Hayri abiydi. Hayri abinin bizi kurtarma sebebi Çağlar'dı, bunu biliyordum, Çağlar uzun süre onun yanında çalışmıştı.

Arnavut kaldırımlarında öylece yürümeye başladığımızda ikimiz de birbirimizin omuz hizasında ilerliyorduk. Ortamıza ateş gibi düşen sessizlik, "Düşünme bunları," diye fısıldamasıyla son buldu. "Sadece saçmalıyorlar."

"Umurumda değil," diyebildim sadece.

"Umurunda olmadığını biliyorum."

"İyi," diye mırıldandım.

"Kendini suçlamaktan vazgeç, İs," derken sesi öyle sertti ki bir an sadece olduğum yere çökmek ve hüngür hüngür ağlamaya başlamak istedim. Alkolün etkisi yüzünden attığım her bir adım suyun içine düşüyordu sanki. O yüzün içine adımlarımla yazılar yazıyordum. Kelimeler beni anlatıyordu.

"Ben kendimi suçlamıyorum," diye yalan söyledim.

"Sen o rolü hak ettiğin için aldın," dedi bana bakarak. "O kızın intiharının sorumlusu sen değilsin."

"Nereden bilebilirsin?" diye sordum bir anda sinirlenerek. "Orada değildin."

Adımları bir bıçak gibi kesildi. "İşte bu yüzden insanlar seni suçluyor," dedi dişlerinin arasından. "Çünkü sen susuyorsun. İnsanların sana yaptığı her şeyi sesini bile çıkarmadan izliyorsun." Gözlerini yumdu. "Susarak iyi biri olmuyorsun, kabullenmiş oluyorsun."

"Benim iyi biri olmak için susmadığımı sen çok iyi biliyorsun." Yüzümdeki ifadesizliğin surlarına yılan gibi kıvrılan öfke, zayıf bir nabız halinde tenimin altında çarpıyordu. "Artık umursamıyorum, anlasana. Gözde intihar etmeyi seçti ve intihar etti, oradaydım, onu öylece izledim anlıyor mu-

Scanned with CamScanner

sun? Kendini pencereden aşağı attığı anda onu durdurabilirdim ama yapmadım. Sadece izledim. Ve bu şu an umurumda bile değil."

Dibimizden hızla geçen araçların korna sesleri düşüncelerimin içinde dolaşıyordu. Farların ışıkları gözümü aldığı sırada adımlarımı hızlandırıp Yağış'ı geride bıraktım.

"Sen o kızın intiharını izlemedin!" diye bağırdı arkamdan. Sesi caddede yankı uyandırdı, adımlarım bir bıçak gibi kesildi. "O an kim olsa ne yapacağını bilemezdi, anlamıyor musun? Sen o kıza rolünü verebileceğini söylemek için sınıfa çağırmıştın, bunu biliyorum. Bunu bana anlattığında gözlerinde gerçeği görmüştüm. Neden her şeyi anlatmıyorsun?" Bağırmaya devam ederken sözlerine şu şekilde devam etti: "Neden böylesin?"

Neden böylesin?

"Sen o kıza iyilik yapacaktın," diye fısıldadı.

İşte bu yüzden kötüydüm. Kötü olmanın hiçbir yararını görmemiştim ama iyi olmak bir bıçağı o kişinin eline verip o bıçağı ileri doğru dimdik tutmasını istemek ve o kişiye sarılmaktı.

İyilik yaptığın her insan tarafından bir kez bıçaklanırdın.

Bıçağı uzatan sendin, yakınamazdın.

"Şimdi artık neden kimseye iyilik yapmadığımın cevabını da vermiş oldun, Yağış," diye mırıldandım. "Ben kötü olmayı seçtim."

"Sen kötü biri değilsin," diye fısıldadı zayıf bir sesle.

Esen rüzgâr saçlarımın arasından geçip gitti. İkimiz de sessizdik. Ben kendi topraklarını şeytana satan o kız değildim, ben topraklarına şeytan ekip günah biçen o kızdım. Çıkarlarım için harcadığım ne kadar şeytan varsa hepsi Haviye'nin dibinde beni bekliyordu.

Yağış'ın ince kolları belime dolandı, ellerini karnımın biraz altına koyarak bana arkadan sarıldı. Yüzünü ensemdeki saçlara gömdükten sonra bir süre öylece bekledi. Ondan bana cayır cayır akan güven, bir başka insanda asla bulamayacağım muazzam bir duyguydu.

"Bir gün başına iş alacaksın," dedim gözlerim kısılırken. "Çocuğun kafasında şişe parçaladın."

"Orada o şişe darbesi yüzünden öleceğini bilsem bile o şişeyi onun kafasına çarparken ikinci kez düşünmezdim."

"Çünkü salaksın sen."

Yağış'ı evine bırakıp kendi evime doğru yürürken omuzlarımda oturan yükün kucağına ağır şeyler alarak beni biraz daha çökertmeye çalıştığını hissediyordum. Cebimdeki telefon yavaşça titreyince kaşlarım çatıldı. Duraksayıp telefonumu çıkardım. Ekranda mail kutuma gelmiş bir bildirim duruyordu.

Gönderen: J
Bana ilham veriyorsun. (03.26)

Gönderen: İş Tanrısı
Anlamadım? (03.27)

Gönderen: J
Adresini hocandan aldım. İzin verdin diye biliyorum? (03.28)

Gönderen: İş Tanrısı
Evet. (03.29)

Telefonu cebime tıkıp yürümeye devam ettim. Onunla uğraşacak halde değildim. İncir ağacının önünden geçerken sokak lambalarından birinin yanmadığını fark ettim. Bir elimi deri ceketimin içine soktum, çocuk parkına uzanan dik yokuşu inmeye başladım. Saat çoktan gecenin üçünü geçtiği için eve nasıl gireceğimi düşünüyordum. Gerçi anneannem artık geç gelmeme alışmıştı, üniversite hayatına atıldığımdan beri eve erken geldiğim pek görülmemişti.

Çocuk parkının önüne gelince bakışlarım boş salıncakları buldu. Orada kimse yoktu. Zaten ona ilk kez o gece denk gelmiştim, tekrar denk gelmemizin imkânı yokmuş gibi görünüyordu. Her zaman oturduğum salıncağa yürüdüm, elimdeki torbayı salıncağın demirden dirseğinin sırtına yasladıktan sonra salıncağa bindim. Botlarımın burnuyla önümdeki temiz kumu eşeleyerek bir çukur açarken sessizce olduğum yerde sallanmaya başladım. Bir adım ileri, bir adım geri şeklinde kendimi sallarken salıncağın demirlerinden yükselen gıcırtı sesini dinliyordum.

Bir mail daha geldi.

Gönderen: J

Bir süredir sana yazmayı düşünüyordum. Yazarken ne hissediyorsam sen yazdıklarıma can verirken aynı şeyi hissediyorum. Şu an elimde bugün çalıştığın sahnenin videosu var. Biraz önce hocan mail yoluyla bana ulaştırdı. Eğer yanımda kâğıt kalem olsaydı yazardım. O kadar etkilendim. Mania karakterini sevdin mi? Ya da nefret ettin mi? Çünkü geçen seferkinden daha farklı oynadığını fark ettim. (03.36)

Scanned with CamScanner

Gönderen: İs Tanrel

Mania karakterini sevmem veyahut ondan nefret etmem neden umurunuzda olsun ki? Sonuç itibariyle size hissettirebilmişim. Tiyatro benim işim değil, tutkum. Kim olacağım değil önemli olan. Ya da olmam gereken kişiyi sevmem veya ondan nefret etmem de değil. (03.39)

Gönderen: J

Mania sana mı benziyor? (03.41)

Gönderen: İs Tanrel

Bu da nereden çıktı? (03.42)

Gönderen: J

Küçük bir soru sordum, oldukça ters ve inkâra dayalı bir cevap aldım. Buradan çıkmış olabilir. (03.44)

Ona cevap vermek yerine telefonu tekrar cebime sokup sallanmaya devam ettim. Mania karakterini tam olarak anlayamıyordum. Gerçi ben kendimi de anlamıyordum. Bazı sahnelerde güçlü, yıkılmaz, acımasız ve gaddar bir kadınken; bazı sahnelerde öyle naif, öyle kırılgan, öyle yufka yürekli ve sadıktı ki onu tam anlamıyla çözebilmemin imkânı yoktu. Neden böyleydi?

Oyun yazarının neden böyle bir soru yönelttiğini bilmiyordum ama onda bıraktığım izlenim güzeldi, bunu hissedebilmiştim. İnsanların beni yaptığım şeylerde başarılı bulması hoşuma gidiyordu, bu gerçeği yok sayamazdım.

Omuzlarım yavaşça dikildi, ojeli tırnaklarımı salıncağın örgülü zincirlerine geçirip soğuğu avuçladım.

Ruhumda kapanması zor, dikiş tutmayan iltihaplı yaralar vardı. İltihap olarak akan, düşüncelerimin pis kanı ile harmanlanmış akıtılamayan gözyaşlarıydı. Bu gözyaşlarının benim gözlerime ait olduğunu bilmek kabullenemediğim ikinci gerçekti.

Gözde'nin yüzü tekrar, tekrar ve tekrar olmak üzere durmadan aynı sahneyi başa sararak gözümün önünde belirmeye başlamıştı. O iyi biriydi, onu hatırlıyordum, insanlara zararı dokunmazdı, sessiz ama başarılıydı. Onun aksine ben her zaman hırslı, önde, gaddar ve egoluydum. Onun gözlerimin önünde kendi canına kıydığı gün onun gerçekten çok bencil bir insan olduğunu düşünmüştüm. Bana büyük bir yara bırakıp gitmişti. Oysa benim zaten yeterince yaram vardı.

Gözde'nin ölümünden sonra sorguya alındığımı hatırlıyordum. Çünkü o kendini sınıf camından aşağıya bırakırken sınıfta olan tek kişi bendim. Bu bile beni durdurmamıştı, sorgu bittiğinde ve Gözde'nin cenazesi kaldırıldığında ben o oyuna, ona vermeyi düşündüğüm rolün altında çıkmıştım. Umursamadan oynamıştım, alkışları toplamıştım, insanların çoğu daha o zamanlardan bana kötü gözle bakmaya başlamıştı. Dedikodular her yerdeydi, tıpkı veba gibi hızla yayılmıştı.

Ruhuma uzanan, benden daha fazlasını istediği için dikenlerini bana batıran kötülük dalları... Kökleri cehennemin dibinden fışkırıyordu.

Ben yalancıydım, şeytandım, tehlikeliydim, ben aklınıza gelebilecek içinde kötüyü taşıyan her şeydim ama kötüler de iftiraya uğrardı. Birçok kez iftiraya uğradığım için biliyordum.

Eğer Mania olsaydım, Mantus beni istemezdi.

Gönderen: J

Bana bir şey söyle ama söylerken dürüst ol. (04.10)

O an parmaklarım çözüldü. Ne yazdığımı umursamadan harflere dokunmaya başladım. Küçük duraksamalar, gözlerimi yumup gecenin ayazını hissetmem, parmaklarımın soğuk yüzünden hareketlerini yavaşlatması, dudaklarımın arasından soğuğun beyaz kollarının dökülmesi... Hepsi zamanın yazarken ayrıntılar eklediği bir piyes gibiydi.

Gönderen: İs Tanrel

Sanki güneş kanatlarının üzerine çarpmış, kanatlarım eriyip sırtıma akmış. Görenler bunu iş lekesi sanmış, çürük gök renginde bir şafak kanın bozuk rengine boyanmış. Melekler şeytanların bebeklerini doğurmuş, şeytanlar ellerinde yetim bebeklerle cennetin topraklarından kovulmuş. Adına kötü demişler, öldürülen tüm iyilerin. (04.26)

"İyilik içimde çürüdü yazar," diye hıslıdadım telefonun ekran ışığı yavaşça sönüp beni gecenin karanlığına sürgün ederken.

Maili okumuştu biliyordum, cevap yazmadı. Sonbahar yapraklarının ezilme sesini duydum, içimden kayıp yere düşen harfler birbirlerinin kemiklerini kırarken bakışlarım yavaşça havaya kalktı ve parkın diğer ucuna baktım. Ellerini ceplerine koymuştu, üstünde koyu yeşil bir kapüşonlu vardı ve kapüşonlunun şapkasını kafasına geçirmişti. Ona baktığım an adımları bıçak gibi kesildi, olduğu yerde dikilirken gözleri benim üzerimdeydi.

Scanned with CamScanner

Karanlıkta lezâ yeşili gözlerini göremesem de o gözlerin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum.

Yağmur hafif hafif çiselemeye başladı.

Ayağa kalkarken torbayı almadım. Çiseleyen yağmur kirpiklerime vuruyor, gözlerimi kısmam için beni teşvik ediyordu. Ona doğru küçük adımlarla yürürken tıpkı cansız, içi boşlukla doldurulmuş bir manken gibi öylece bana bakıyordu. Aramızda iki adımlık mesafe kaldığında durdum, sokak lambasının ışığı ikimizin ortasından bir sütun çizmişti. Işığın sütunu etrafından kayan yağmur damlalarını görüyordum. Uzun, zehirli iğneler gibiydiler.

Ateşin kokusunu aldım, ardından o ateşin gözlerine baktım.

Simsiyah kirpiklerinin altında yanan yeşil gözleri zehirliydi, düzgün burnunu takip eden yüzüne baktığımda bakışlarım donuklaştı. Soğuğun etkisiyle, ölü yatırılan mermer kadar beyazlayan yüzünün sol kısmında kavlamış bir yanık izi, o yanık izinin tam karnında büyük bir bıçak yarası vardı. Yanık izini takip eden yola baktım, sakalları orada daha seyrek çıkıyordu, bunun sebebi yüzünü süsleyen yanık izi olmalıydı.

Aslında çok belirgin değildiler, yine de izlerin daha aydınlık bir ışığın altında nasıl duracağını merak ettim. Burnunun dibinde durmuş, bir yabancıya dikkatle bakıyordum ama o bunu önemsemiyordu, yüzüne çıkartma gibi yapışmış bir ifadesizlikle bakışlarıma karşılık veriyordu.

Bakışlarım dudaklarına kaydı, kalın olan dudaklarının rengi kan gibiydi.

"Neden böylesin?"

Kalın sesindeki vadinin eteklerine cehennem ateşi çarpıyordu. Donup kaldım. Bakışlarım dudaklarını takip eden düzgün burnuna, burnunun çaprazında duran izlere ve ardından lezâ yeşili gözlere kaydı. Yüzü neden izlerle kaplıydı? Başına ne gelmişti? Her şeyden önemlisi de bana bu soruyu neden soruyordu?

Cevap vermeyeceğimi fark edince, "Seni korkuttum mu?" diye sordu erkeksi bir sesle.

"Neden korkayım?" diye sordum, konuşurken ikimizin de dudaklarından soğuğun sisi yükseliyordu.

Lezâ yeşili gözlerin sahibi bana cevap vermedi.

"Seni tanıyor muyum," diye sordum, göğsümde çatırdamaya başlayan alev sanki onu yakan elleri görmüş gibi harlanmıştı.

"Bilmem," dedi ifadesiz bir alayla. Yüzünü yavaşça geri çektiğinde sokak lambasının ışığı onun teniyle olan temasını sonlandırdı ve izleri tıpkı silgiyle silinmiş gibi yok olup karanlığa karıştı. "Beni tanıyor musun?"

Anlam veremeyen gözlerle ona baktım, çiseleyen yağmur saç diplerimi nemlendirmişti ve yüzümde yağmur damlacıkları oluşmuştu. Ondaki

tanıdıklığı zihnime göstermek istedim ama bir şeyi istemek, yapabilmeye yetmiyordu.

"Sen beni tanıyor musun?" diye sordum tıpkı süzme bir mal gibi, şu an adam benim hakkımda ne düşünüyordu bilmiyordum ama aydınlık şeyler düşünmediği kesindi. Karşısına geçmiş onu tanıyıp tanımadığımı ona soran bendim, şimdi de kalkmış ona beni tanıyor musun diye soruyordum.

"Tanıyorum." Şu an yalnızca gözlerini görebiliyordum, ürpertici ses tonundaki vurgu kalbimin hızla çarpmasına neden oldu. Bir adım gerileyip çatık kaşlarla ona baktım. Beni tanıyordu. Bana doğru bir adım attığında gırtlağımdan dilime doğru tırmanmaya başlayan kelimelerin içinde panik vardı. "Seni yiyecekmişim gibi davranma," derken kalın sesindeki ima duraksamama neden oldu. "Korkunç göründüğümü biliyorum ama kaçma. Seni tanıyorum."

"Ne?"

"Seni tanıyorum." Sesi artık daha derindi, genç birine benziyordu ama sesi oldukça olgun, fazlasıyla kalın ve toktu. "Çünkü dün seni görmüştüm." Burnundan sert bir nefes verdi, gülüyor gibiydi. "Altına işedin mi doğru söyle?"

"Deli mi ne," diye tısladım dişlerimin arasından. Tam ileri doğru adım atacaktım ki aldığı derin nefesin uyarıcı sesi durmama neden oldu. Akrebin sırtına pençelerini geçiren yelkovan kaç kez aynı yaranın üstünü deşmişti bilmiyordum ama sonunda, "Evine mi gidiyorsun?" diye sordu.

"Seni ne kadar ilgilendiriyor?" diye sorup ona boş boş baktım, yeşil gözlerinin üstüne çöken karanlık ateşin üstüne atılan siyah çalılar gibiydi. Ateşi altında bıraksa da ateş tarafından yakılmaya mahkûmdu. Karanlığı yakan gözlerine bakmamak için ekstra çaba göstererek bakışlarımı sokak lambasına çevirdim. Yağmur hızını belli belirsiz arttırmıştı ama altında durulmayacak kadar yoğun yağmıyordu.

Ben sokak lambasının turuncu ışığına bakarken onun da bana baktığını biliyordum.

"Mantus'u bulabildin mi?" diye sordu aniden, sesinin taşlıklarına takılan kelimeler yara bere içinde gibiydi. Bu sorusu bir avuç dolusu çivi yutmuşum gibi hissettirdi. Sanki sorusunun iki ucu vardı; bir uçta gerçek, diğer uçta yalan asılı duruyordu ve dilimin her ikisine de meyli vardı.

Diğer elimi de deri ceketimin cebine koydum. Gözlerimi kısıp ışıktan uzaklaştırdım. İleri doğru bir adım attığımda ona bakmamam gerektiği konusunda kendimi tembihliyordum. Tam bir adım atmıştım ki yavaşça sola doğru kaydı ve o an yaralı yüzüyle yüzüm denk düştü. Uzun boyundan dolayı kafasını eğmiş, bedenini yan yatırmıştı. Omzu omzuma değiyordu ve değdiği yer cehennem ateşi sıçramış gibi kavlıyor, çekiliyor, cayır cayır yanıyordu.

Scanned with CamScanner

Kapüşonlusu yavaşça arkaya kaydı, siyah saçları turuncu ışığın altında özgürlüğüne tutundu. Saçları ile ensesinin birleştiği yerden hoş bir koku alıyordum, erkeksiydi, parfüme benzemiyordu ama güzel bir kokuydu. Şampuanı, diye düşündüm. Şampuanı olsa gerekti.

Dişlerini sıktı, çene kemiğinin belirginleştiğini yanağıma baskı yapan kemiğinin burgulu kavisinden hissettim. Kendimi geri çekemiyordum, bu an tuhaf bir dejavu yaşıyordum. Biri ellerimi ve ayaklarımı bağlamış, bu da yetmezmiş gibi bedenime buzlu su dökerek şoka sokmuş, hareketlerini engellemişti sanki.

Sol yanağındaki izin kavislerini yanağımda hissettiğimde kalbimde şiddetli bir kan akışı hissettim. Sanki kalbimde büyük bir delik açıldı, açılan delikten oluk oluk kan akmaya başladı. Tenime elektrik verilmiş gibi büyük bir şokla kendimi geri çektim, o hâlâ bıraktığım şekilde duruyordu. Gözlerini yumduğunu elmacık kemiklerinin üstüne devrilen uzun kirpiklerinin kadife siyahı gölgesinden anlayabilmiştim.

"Amacın ne senin be?" diye tısladım, sesim gür çıkmıyordu; kendimi yorgun, tükenmiş, yaşam enerjisi çekilmiş gibi hissediyordum.

"Beni tanıyor musun?" diye sordu gözlerini dahi açmadan.

Beni tanıyor musun?

"Tanıyor muyum?" Sorusuna soruyla karşılık vermiştim, zihnim ise şu an burada ne döndüğünü anlamaya çalışıyordu. Kuru bir soğuğun üstüne ıslak şekilde yağan yağmur hücrelerimi uyuşturmuştu. Tenim maruz kaldığı ısı kaybı yüzünden bembeyaz kesilmiş, yer yer kızarmıştı.

Elini ağzına götürüp hafifçe öksürdü, öksürürken çıkan tok sesi dinlerken kaşlarım çatılmıştı. "Ben de sana soruyorum," dedi ama aldırış etmedim. Yanından kayıp geçtiğimde arkamda bıraktığım romanın içinde torba umurumda bile değildi. Parkın çıkışına doğru hızlı adımlarla yürürken omzumdan kayıp duran çantamı yine omzum yardımıyla yukarı çıkarmaya, sabitlemeye çalışıyordum. Onun yakıcı bakışlarını sırtımda hissettiğimde bu da beni durdurmadı. İçimden bir ses ondan kaçmamı, burada durmamamı söylüyordu.

Belki de benim için tehlikeli olan o değildi, onun için tehlikeli olan bendim.

"Mania," diye fısıldadığında aramızda açılan mesafeye rağmen sesi sanki kaburgalarımın içinde yankılanıyormuş gibi irkilerek adımımın havada asılı kalmasına neden oldu. "Adım Korhan."

Korhan.

Ceketin ceplerinde duran ellerimi yumruk yaptım, tırnaklarımı avuçlarıma batırırken doğrudan ileriye yokuşun başındaki incir ağacına bakıyordum.

Ruhumun dağlarının eteklerine oya olan acı, daima benimle kalacağını bildiğim sadık gardiyanımdı. Derin bir nefes aldım, aldığım nefesin merminin tabancanın boşluğunu doldurduğu gibi doldurduğunu ve nar ağacı dikenleri gibi düşüncelerime battığını hissettim.

Tekrar bir adım daha attığımda, "İsmim Is," dedim önemsemeyeceğini düşünerek. Muhtemelen telaffuzdan dolayı adımın İz olduğunu düşünecekti belki de, insanlara ismimle alakalı açıklama yapmaktan oldum olası nefret etmiştim ama şu an benden bir açıklama beklemeyeceğini biliyordum.

Nasıl anlarsa anlasın, umurumda olmazdı.

"Is," dedi.

Telaffuzu baskın, harfleri aksanlıydı. İlk kez birinin tek seferde ismimi doğru telaffuz ettiğini duymuş, hatta bu doğruluğu bilerek vurguladığını fark etmiştim.

"Korhan," diye fısıldadım geceye doğru. Şimşeğin sesinden önce gökyüzünün yakasını yırtan ışıltılı rengi tüm sokağı kederine boyadı. Ardından gök öyle bir gürledi ki o an ikimizin de birbirine dönük olan sırtlarından birbirlerine birer bıçak uzandı, biz birbirimize bakmadan birbirimizin sırtlarını hedef aldı.

Şubat ayının son yağmuru kaldırımları dövmeye başladığında bu gece, burada, sırtım bu adama dönükken içine düştüğüm yalanın ilk günü olduğunu bilmiyordum.

Scanned with CamScanner

3. PERDE
Taşikardi

Nasıl güzel bir intihar biçimiydi bir yalanın aldığı ilk nefes olmak. Ruhum, bedenimden kaçıp gitmek isteğiyle doluydu; ruhumun şeffaf bileklerine asılan is yarası düşüncelerim ise ruhumun kaçıp gitmesine engel oluyordu. Zihnim beni tutuyordu. Zihnim kaybolmama izin vermiyordu. Zihnim, içinde korkunç fikirleri mahkûm etmiş bir hapishaneydi. Belki de timarhane...

İfadesini kaybeden boş bakışlarım tavanda dolaşırken yağmurun ıslattığı saçlarım yastığımın üstüne serilmiş, yastığın kılıfını nemlendirmişti. O kadar hareketsizdim ki aldığım nefes göğsümü şişirmese yatakta uzananın bir ceset olduğu düşünülebilirdi. Gözlerimi bile kırpmadan tavanı izlemeyi sürdürdüm. Tavanın sol köşesinde, duvar ile bütünleşen yerde bir örümcek ağı vardı ama ağı ören örümcek ortalarda görünmüyordu. Örümceğin yakınlarda bir yerde olduğunu bilmek belimdeki kavisin belirginleşmesine neden oldu. Hafifçe kasıldım, bakışlarımı örümcek ağından ayırdım ve doğrulup kalktım.

Bir çift yeşil göz sanki odanın her yerindeydi, sanki hâlâ üzerimdeydi.

Yağmur hiç durmamıştı. Havanın bozuk gri rengi odamın içini aydınlatıyordu. Nemli saçlarımın bir kısmı yüzümün yarısını örtmüştü. Tırnaklarımı yatağın kenarında toplanan kırışmış örtünün etrafına saplayarak örtüyü avuçladım. Gözlerimin içi ağrıyordu.

Kimseyi özleyemeyen kalbim, birini özlemeyi özlüyordu.

Neden bu kadar boş yaşıyordum?

Scanned with CamScanner

Gözlerim, odanın en ucundaki duvarın kenarında duran kavlayıp kabarmış boyaya kaydı. Ağrıyan gözlerim değil, geçmişimdi. Kendimi temiz hissettiğim, zararsız bulduğum, masum olduğum bir zaman var mıydı? Bir rahimden kanlar içinde söküldüğümde gerçekten cennet gibi mi kokuyordum? Kokumu benden alıp götüren neydi? Belki de yalanlar benim terimdi.

Belim bükük oturduğum için karnım içeri göçmüş gibi duruyordu. Karnıma bakmadım. Çıplak, her zaman soğuk olan ellerimden birini karnımın üstüne kapattım. Soğuk avucumda pürüzlü yüzeyi hissettim. Gözlerim yavaşça kısıldı, kirpiklerim birbirine dokunmak için saniyeleri ezip geçmişin üstünden atladı. Gözlerimi yumduğumda ağlayabilmenin ne kadar zor bir eylem olduğunu tekrar fark etmiştim. Canım bu kadar yanarken ağlayamamak benim cezam mıydı?

"Yeniden renklere aldanamam," diye fısıldadım kirpik diplerim sızlarken. "Sindiğim yerde leke olmaya mecburken, bir rengin daha katili olamam."

Omuzlarım ağrıyordu. "Sahte bir kanatla uçamam."

Acı beni terk etmeyecekti.

Ben duşumu alıp üstümü giyinene kadar yağmur durmuştu ama hava hâlâ gri bir perde çekilmiş gibi duruyordu. Dipleri hâlâ ıslak olan saçlarımın ince tellerinin arasından sık dişli fırçayı geçirirken boyalı olduğu için çabuk dolanan saçlarımı çözmenin ne kadar zor olacağının farkındaydım.

Yüzümü buruşturarak fırçayı acımasızca saçlarıma bastırmaya başladım. Saç diplerim kopacak gibi acırdı, hatta çoğu saç telimi bu uğurda feda ederdim. Bu sorun değildi, kurban verdiğim şeyin saçlarım olması benim için hiçbir zaman büyük bir sorun olmamıştı.

Evden çıkarken Nuriş Sultan'a görünmedim, dedem de muhtemelen erken saatte gazete falan almaya çıkmış olmalıydı. Alt kata uzanan merdivenleri ağır ağır inerken Yağış'a evden çıktığıma dair bir mesaj atmıştım. Okula gitmeden önce biraz yürümek, kafamı dağıtmak istiyordum. Dün geceden sonra beni sıkmak istemeyeceğini, kararıma saygı duyacağını biliyordum ama onu endişelendirmek de istemiyordum. Bordo kazağımın uçlarını avucumun içine aldım, üstümdeki deri ceketin kolları kısa olduğu için kazağımın kollarını kapatmıyordu.

Altımdaki siyah kot pantolon yeni yıkandığı için daha sıkıydı, yürürken zorlanmıyordum aksine beni tam istediğim gibi kavradığı için rahattım. Binanın dışa açılan demir kapısını ittiğimde hâlâ nemli olan düz saçlarım yüzümü örtmüştü. Saçlarımın yarattığı parmaklıkların arasından dışarı baktım, bahçedeki kurumuş sonbahar yapraklarının üstü sırılsıklamdı. Ölü yapraklar su birikintilerinin üstünde tıpkı eski bir sandal gibi yüzüyordu. Tek omzuma taktığım sırt çantamı kulpundan tutarak düzelttikten sonra

kafamı kaldırıp tam karşıma baktım ve o an durağın bakışlarımın buzdan zeminine ateş düştü.

Buz parçalanarak alev almaya, cayır cayır yanmaya başladı.

Korhan oradaydı.

Kalçasını bir motosiklete yaslamış, kollarını göğsünün üstünde toplamıştı. Gri kot pantolonun altında siyah postallar vardı, siyah postallarının bağcıklarını bağlamamıştı. Üstünde lacivert bir kapüşonlu vardı, kapüşonunun ipleri çok uzundu ve siyahtı, şapkasını da kafasına geçirmişti. Kapüşonlunun şapkası o kadar büyüktü ki onun yüzünü seçemiyordum ama lezâ yeşilli gözlerinin bende olduğunu biliyordum.

Sabahın kuru rüzgârı saçlarıma çarpıp yüzümdeki saçları sol omzuma doğru uçuşturmaya başlamıştı, iki kaşımın ortasında derin bir çukur açıldı.

"Yürüyecek misin?" diye sordu, kalın sesinin tanıdık tınısı karşısında suratımı bir kapıya çarpmışım gibi hissetsem de dışarıya renk vermedim.

Omuzlarımın üstünden çevreme kısaca göz gezdirdikten sonra ona doğru yürümeye başladım. "Senin burada ne işin var?" diye sorarken sesimin gergin çıktığını çok sonradan fark etmiştim.

Korhan yüzüme bakmadı, içimden bir his onun yüzüne bakmamam gerektiğini fısıldadı ve bu hisse ayak uydurdum. Onun yüzüne bakmadım, baksam da kafası kapüşonlunun şapkasının içindeyken yüzüyle alakalı pek de ayrıntıya girebileceğimi sanmıyordum. Korhan yavaşça arkaya doğru uzandı, motosikletin çaprazında kalan yere eğildi ve yerden bir torba alıp tekrar doğruldu. Torbayı gördüğüm an bunun dün içinde satın aldığım kitabın olduğu torba olduğunu anladım, gözlerim irileşti. Bana bakmadan torbayı bana doğru uzattı.

Torbayı elinden alırken, "Orada kalmıştı," dedim kısık bir ses tonuyla, aldırış etmedi. "Sağ ol."

Motosiklete binmek için sırtını bana döndüğünde hâlâ olduğum yerde öylece dikiliyordum. Bir an onun omzunu tutmak, yüzünü kendime doğru çevirmek istedim ama bunu yapamadım. Zaten bu isteğin sebebini de anlayabilmiş değildim. Korhan motosikletin üstüne binince motosikletin ne kadar yüksek olduğunu fark etmiştim ama Korhan o uzun bacaklarıyla motora öyle rahat atlamıştı ki öyle atlayabilmek için çalışmam gerekirdi. Acaba motosiklete bu kadar havalı binebilmek için çalışma falan mı yapıyordu? Gerçi o kadar uzun bacağım olsa ben her yere atlardım sanırım.

"Motosikletinin modeli ne?" diye sordum aniden, Korhan'ın sırtının gerildiğini görür gibi oldum.

"Motorlardan anlar mısın?" Soruma soruyla karşılık verince durdum, anladığım falan yoktu ama kullanmayı az çok biliyordum. Tamam, benim kullandığım elektrikli bisikletti ama o da motor sayılırdı... Sessizliğime kar-

Scanned with CamScanner

şı boğazında hafif bir hırıltı duyuldu, gülüyor gibiydi. "Ben de öyle tahmin etmiştim," dedi kuru bir sesle.

"Anlamak zorunda değilim. Sordum sadece." Yüzümü ekşittikten sonra omuz silktim. "Güzelmiş."

"Güzeldir," dedi tekrardan bana bakmadan. "Ama bunu şimdilik kullanıyorum. Benim yavrum henüz gelmedi."

Motosikletine kızım diyen erkekleri görünce boğazıma parmak atıp dün akşam ne yediysem hepsini ortaya dökercesine kusmak istiyordum. Ama bu adam kızım değil, yavrum diyordu... Bir motora. Gözlerimi devirdim, tam sırtımı dönecekken, "Ee?" dedi aniden. "Atlamayacak mısın?"

Göğün gümbürtüsünü duydum, omzumun üstünden tek kaşımı kaldırarak ona baktığımda sırtı hâlâ bana dönüktü. "Bana mı dedin?"

"Senden benden başka biri mi var burada?" diye sordu laubali bir sesle. Delikli deri eldivenlerine baktım, soğuktan kızarmış uzun parmakları eldivenin delikli kısmından dışarı çıkmıştı. Motosikletin gidonunu sıkıca kavradı, beyazlık parmak boğumlarına kireç gibi yayıldı. "Atla?"

"Neden atlayacakmışım?"

"Atlayacağını ikimiz de biliyoruz. Neyi tartışıyoruz, İs?" dedi, kelimelerinin temelinde uyuyan canavarın kirpikleri titriyordu. Sesinin kalınlığı bir an duraksamama neden oldu, o konuştuğunda kendimi tuhaf hissettiğimi fark ettim. Sanki ses tonunda bir gizem vardı, çözülmeyi bekleyen bir sır... Ya da ben ses tonundan etkilendiğim için saçma sapan teoriler üretiyordum.

"Ben öyle bir şey bilmiyorum?"

"Tamam, artık biliyorsun. Atlayacak mısın?"

"Sen..." Aniden motosikletten kükreme gibi bir ses yükselince olduğum yerde sıçrayıp geri adım atarak ürkmüş gözlerle motosiklete baktım. Korhan'ın omuzları yükseldi, güler gibi bir ses çıkardı ama yüzünü göremediğim için kesin olarak güldüğünden emin olamadım.

"Ne yapıyorsun be?"

"Bu kez kesin işedin," dedi alayı etrafına çit gibi örmüş donuk bir sesle.

"Salak mısın sen ya?"

Motosiklet hareket etti, etrafımda yavaşça döndü ve hemen önümde durdu. Korhan bana bakmadan çeneslyle hafifçe omzuna doğru işaret yaptı. Bir an yüzünün sınırlarını görür gibi oldum ama o kadar hızlı hareket etti ki her şey bulanıdı. "Atla."

"Tanımadığım etmediğim adamın mot..."

"Gece tanıştık. Sen İs'sin ben de Korhan," diye böldü lafımı. "Atla."

Tam karşı çıkmak için ağzımı açacaktım ki yokuşun sonunda dedemin belirdiğini gördüm. Dalgındı, bakışları henüz bizi bulmamıştı ama bu bulmayacağı anlamına gelmezdi. Yanımda bir adam görürse kızmazdı

ama yine de onu huzursuz etmek istemiyordum. Kendime düşünme payı bırakmadım, zihnimi susturdum ve asla atlayamayacağım o motosikletin arkasına tek seferde atladım. Rahatımı bulamamıştım, omzumda asılı duran çantamın kulpu dirseğime kadar kaymıştı ve popom sinir bozucu bir şekilde dışarıya doğru kavislenmişti.

Korhan hiçbir şey söylemedi, bakışları omzunun üstünden yavaşça yoksa doğru kaydı ve deri eldivenlerinin açıkta bıraktığı soğuktan kızaran parmaklarının boğumları tekrar beyazlayana kadar gidonu sertçe asılarak motoru hareket ettirdi. Önünde durduğumuz incir ağacının önünden öyle hızlı geçtik ki yere dökülen incir yaprakları ıslak olmalarına rağmen uçuştular.

Motosiklet ara sokaklardan birine girdiğinde dedem beni görmediği için içim rahattı ama bir yabancının arkasında oturduğum için bir yanım hâlâ huzursuz hissediyordu. Motorun güçlü lastikleri her bir dönüşte yerde biriken yağmur suyunu etrafa sıçratıyordu. Ayaklarımı koyacağım yeri bulmam uzun zamanımı almıştı ama sonunda artık daha rahat oturabiliyordum. Motosiklet hızlandıkça salık saçlarım omuzumun üstünden kayıyor, arkama doğru tıpkı bir flama gibi havalanarak uçuşmaya başlıyordu. Kokusunu çok net alabiliyordum. Kokusu sanki cayır cayır yanan bir ateşe burnumu uzatıyor, yanan ateşin sıcağını içime çekiyormuşum gibi hissettiriyordu.

Yağmur tekrar atıştırmaya başladığında motorun üstünde olduğumuz için küçük yağmur damlaları sanki ağzı ölüme susamış ustura parçaları gibi tenime düşmeye başladı. Gündüzün elini uzatmadığı, her daim gecenin pençelerinin arasındaymış gibi görünen karanlık bir sokağa girdiğimizde motoru yavaşlattı. Yaklaşık on beş dakikadır onun arkasında olduğumu fark etmiştim ve çiseleyen yağmurun motorun hızı üstümün tıpkı sağanağa kapılmışım gibi ıslanmasına neden olmuştu.

Motosiklet aniden durdu ve o an göğsüm onun geniş sırtına çarptı; bedenim bu yabancı bedeni bir mıknatısın zıt kutbuymuşçasına sıkıca kavradı. Korhan'ın dimdik durduğunu fark ettiğimde ben çoktan ona yapışmıştım bile. Birkaç saniye öyle kaldık.

Bir şeyler dank ettiği anda hızla kendimi ondan uzaklaştırdım, ardından tek seferde hiç zorlanmadan motorun üzerinden indim. Pantolonumun gerilen bağları gevşeyince buruşmuştu. Buruşan yerleri parmaklarımla düzeltirken saçlarımdan yağmur suları damlıyordu.

"Arkana binmek istediğim için binmedim bu arada," dedim pantolonumu tırnaklarımla ütülemeye devam ederken. Islak saçlarım yüzümü örtmüştü. "O an binmek zorunda kaldım."

"Neden açıklama yapıyorsun?"

Kafamı kaldırıp bana dönük olan sırtına baktım. Ortasında durduğumuz sokağın sonu çıkmazdı, tuğla bir duvar ile örülmüştü. Aynı şekilde kar-

Scanned with CamScanner

şılıklı iki tuğla binanın arasında duruyorduk ve caddeden yükselen araba sesleri vızıltı sesi gibi güçsüz geliyordu.

"Sana açıklama yaptığım falan yok." Gayet de vardı, adam mal değildi. Sanırım. Omzumun üstünden sokağın açıkta kalan kısmına baktım. "Kahretsin ya. Neredeyiz şu an biz?" Bakışlarım tekrar içinde durduğum daracık sokakta dolaştı.

Kitabımın içinde olduğu torbayı aldım ve yanağıma yapışan, ıslanarak koyu bir renk alan saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdım. Aralarında olduğumuz binaların çatısı dışa doğru kule gibi durduğu için kenara geçmiştim bu yüzden yağmur artık beni ıslatamıyordu.

"Hemen ileride okuluna giden otobüslerin geçtiği bir durak var," dedi Korhan umursamaz bir sesle. Aniden donup kafamı kaldırdım, kısılan gözlerime yayılmış bir şüpheyle, "Sen benim hangi okulda okuduğumu nereden biliyorsun?" diye sordum, kuşku sesime de bulaşmıştı.

Birkaç saniye bile sürmeyen sessizliğin ardından, "Seni parkta gördüğüm zaman piyes metinlerin vardı. Hani şu Mania zımbırtısı falan. Konservatuvar öğrencisi değil misin sen? Senin aksine ben hızlı düşünürüm."

Tek kaşım anında havalandı. "Ha sadece bu yani?"

Yine bana bakmadı. "Başka bir şey olmasını mı isterdin?" diye sordu, sesinde anlam veremediğim sert bir ima soluyunca ona sırtımı dönüp sokağın diğer ucuna doğru yürümeye başladım. Belki bir şeyler söylemem gerekirdi ama söyleyecek hiçbir şey bulamıyordum. Bu sohbeti uzatmanın bir manası da yoktu üstelik.

Arkamdan seslenmedi, öylece gitmemi bekledi. Yüzünü her bir kıvrımına kadar merak etmiş olsam da dönüp adamın kafasını kendime çevirerek yüzünü inceleyecek değildim. Derin bir nefes alıp bahsettiği durağa doğru yürümeye başladım. Yağmurdan korunmak için durağa sığındığımda bir motosiklet sesinin caddede büyük bir gürültü koparttığını işittim. Ardından o motosikletin sesi gitgide daha da uzakta çınladı, yavaşça zayıfladı. Otobüs hemen önümde durdu, eski otomatik kapı sinir bozucu bir ses çıkararak açıldı.

Omzumun üstünden motosikletin sesinin yok olduğu caddeye bakarken, "Sapık mıdır nedir ya," diye homurdanıp otobüse bindim.

♣

Kalın bir kitap sertçe önüme koyulunca kaşlarımı kaldırdım.

"Demek bensiz okula gelirsin ha?" Yağış gözlerine yayılmış huysuz bir ifadeyle bana bakarken kahvemden bir yudum daha aldım.

"Evet?" dedim sorar gibi. Saçlarım kısmen de olsa kurumuştu. "Sana mesaj atmıştım."

"Ben o mesajı rüya sanıyordum. Sizin eve gidip seni orada bulamayınca yaşadığım şokun resmini çiz desen... Çizemem. Çizim yeteneğim sıfır ya." Sandalyeyi çekip yanıma oturdu. "Cin Ali'den öteye gidemiyorum, onun da gövdesini yamuk çiziyorum."

Kafamı iki yana sallayarak güldüm. "Uyku tutmadı beni. O yüzden erken çıktım evden."

Yağış'ın koyu kahverengi gözleri yüzümün surlarını turladı. Ardından gözlerini önüme koyduğu kitaba indirip kitabı önüne çekerek sayfalarını karıştırmaya başladı. Kitabın sayfalarını karıştırırken saçını topuz yapmak için kullandığı kalemi saçlarının arasından çekerek çıkardı. Kumral saçları omuzlarına dökülünce bir an için gözüme olduğundan daha güzel göründü. Kalemin başını dudaklarının arasına koymadan hemen önce, "Çağlar akşam Antalya'ya geri dönüyor," dedi sakin bir sesle. Kalemin başını dudaklarının arasında gezdirdi, gözlerini kaldırıp bana baktı. "Sahnesi varmış bu gece. Ne yapacağız?"

Çağlar yaklaşık sekiz, dokuz ay önce annesini kaybetmiş, memleketi olan Bursa'yı tamamen terk ederek Antalya'ya yerleşmişti ve kazancını gece mekânlarında kimi zaman şarkı söyleyip kimi zaman da bateri çalarak sağlıyordu. Yaşadıkları kolay şeyler değildi ve Çağlar gerçekten güçlü bir adamdı.

"Ezberlemem gereken üç sahne var ama Çağlar'ı görmeye gitmezsek canımıza okur," dedim.

"WhatsApp grubuna yazdıklarını görmedin mi? En son iki gündür gruba yazmadığımız için Anka ve Rima'ya sarmış grupta. Rima onu pek tanımadığı için çekinmiş tabii. Sohbet geçmişini okurken Anka ve Çağlar'ın ikimizin dedikodusunu yaptığını gördüm..." Güldü. "Rima da öylece onlara katılmaya çalışmış ama pek katılamamış."

Güldüm. Ona bu sabah olanları anlatmak isteyen tarafım ağır bassa da başım öyle çok ağrıyordu ki bu konulara girmemin zihnimi daha çok yoracağını bildiğimden sessiz kaldım. Derse giderken farkında olmadan elim birkaç kez telefonuma gitmiş ve mail kutumu kontrol etmiştim, meçhul yazarımızdan herhangi bir mail gelmediğini görünce de içten içe rahat bir nefes almıştım. Belki de adam son yazdığım şeyden sonra benim deli olduğumu düşünüp benimle konuşmaktan vazgeçmişti. Haksız da sayılmazdı.

"On üçüncü sahneyi baştan alıyoruz, İs," dedi Ferruh Hoca elindeki kâğıtları çalışma masasının üzerine bırakırken. Elimdeki piyes metnini bir köşeye

Scanned with CamScanner

bıraktıktan bağdaş kurarak oturduğum yerden yavaşça kalkıp avuçlarımı kotumun üstüne sildim.

Bana verilen rolün ruhunu boş derimin altına yerleştirirken gözlerime puslu bir ifade kondurdum. Yavaşça dizlerimin üzerine çökmeden hemen önce kafamı kaldırıp beni hedef alan yakıcı beyaz ışığa baktım. Işığın etrafında toz zerrecikleri uçuşuyordu. Sertçe yutkunup ağır hareketlerle dizlerimin üstüne devrildim. Ellerimi dizlerimin üzerine koyup gözlerimi ışıktan ayırmadan, "Sana benzemeyen binlercesini gördüm," diye fısıldadım sesim titrerken. "Sana benzemeyen binlercesinden seni dilendim." Avuçlarımı yavaşça dizlerime sürttükten sonra yere koydum ve bastırdım. Kafamı önüme eğdim. Saçlarım yüzüme doğru düştüğünde karanlıkta beni izleyen tüm gözlerin üzerimde olduğunu biliyordum. Mania'nın ruhu çığ gibi büyüyordu içimde. "Kendi kanımı yuttum, senin cehennemini içtim, ateşini astım yüreğime. Ben senin yokluğunun gerçeğine susup, varlığının hayaliyle yetinmeyi öğrendim."

Başımı tekrar ışığa doğru kaldırırken gözlerimden yaşlar akmaya başlamıştı. "Sustuğum kadar yaralandım, yaralandığım kadar bekledim. Şafağın bağrında yirmi altı dikiş izi, gözlerimin aynasında yanan bir ev var. Saat sabahın beşi, akrep yandı, yelkovan kırıldı ve sen yine gelmedin."

"Yavaşça fısılda acını," dedi Fenriz beni izlerken. Yağış yabancı biri gibi bakıyordu yüzüme. "Yelkovanın kırılan ucunu kalbine sapla, elindeki iğne ipliği yere bırak, dikmek zorunda değilsin şafağı. Aynaya bakmayı kes. Yanan ev değil, sensin Mania."

Bir süre bomboş gözlerle birbirimizi izledik.

Devam eden sahneler beni öyle çok içine çekmişti ki çalışma bittiğinde bir enkazdım ama çaktırmıyordum. Çoğu zaman rol yaparken o kadar çok içine girerdim ki oynadığım karaktere bürünürdüm. Sanırım bu ayrımı yapabilmeyi öğrenmiştim artık. Birkaç sahnenin daha üstünden geçildiğinde Ferruh Hoca bizi serbest bıraktı. Telefonum çalmaya başladığında sahnenin merdivenlerini iniyordum. Arayan kişi dayımdı.

"Evet yakışıklı?" diyerek açtım telefonu.

"Küçük canavar dayısını özledi mi?"

Dudaklarım yukarı kıvrıldı. Dayım Giray, kırk iki yaşında olmasına rağmen ne zaman onunla dışarı çıksam onu erkek arkadaşım sananlar olurdu. Yaşını hiç göstermediği gibi eğlenmeyi çok sever, yanındaki kişiyi de nasıl eğlendireceğini çok iyi bilirdi. Küçük yaşlardan beri denizin üstündeydi, yıllardır kaptanlık yapıyordu ve her limanda bir sevgili olayını biraz fazla abartmıştı... Ta ki eşi Leyla ile tanışana kadar. Uzun süredir çok iyi giden bir evliliği, benden yaklaşık beş yaş küçük bir kızı, on yaş küçük bir de oğlu vardı. Mutlu bir ailesi olduğu için onun adına seviniyordum.

O mükemmel bir babaydı.

"Çok özledim," dedim dudaklarımdaki tebessüm yok olmadan. Yağış hemen arkamda yürürken elime verdiğim içinde kitap olan torbayla durmadan kıçıma vuruyordu. "Yine nereye demir attın bakalım, Giray Kaptan?"

"Şu an Göcek'teyim," dedi, şu an ensesini kaşıdığına yüzde yüz emindim. Tırnaklarının çizdiği hışırtı seslerini duyabiliyordum. "Eğer işim çıkmasaydı Antalya'ya gelecektim ama son anda işler yine ters gitti. Bir tur var önümüzde, üç dört gün sürecek. Yengen yanımda ama Ege ile Hüma'yı kaynanaya bıraktık."

"Ya şu kadına kaynana demesene," dedim kıkırdarken.

Güldü. "E ama kaynana."

"Duymasın yakar çıranı."

"Yakar yakar..." dedi ciddiye almadan. "Ee Yağış nerelerde? Yanında mı?"

"Evet," dedim omzumun üzerinden Yağış'a cins cins bakarak. "Kıçıma vurup duruyor."

"Yalan!" diye bağırdı Yağış.

"Delisiniz siz," dedi dayım gülerken. "Dayısının güzeli, şimdi kapatmam gerek. Seni tekrar arayacağım, tamam mı?"

"Tamam," dedim uysalca başımı sallayarak. "Kendine iyi bak."

"Sen de," dedi gülerek. "Dikkatli oluyorsun, kendini bilmezin biri askını falan olursa bıçağı gereken yerine takıyorsun. Merak etme ben üstlenirim. Tamam mı dayıcım?"

"Tamam... Görüşürüz."

"Görüşürüz güzelim."

Telefonu kapatıp cebime attığımda Yağış koluma girdi. Birlikte okulun kafeteryasına girdik. Birer tost ve meyve suyu aldıktan sonra masalardan birine yerleştik. Bir ayağımı diğer bacağımın diz kapağına koydum ve bu sabah Korhan'ın getirdiği romanı çıkarıp ilk sayfasını açtım.

Yağış tostundan bir lokma aldığında ekmeğin çıtırtısı kaşlarımı çatmama neden oldu. Ufacık bir ses bile konsantrasyonumu bozup beni sinirlendirebiliyordu. Dişlerimi sıkıp sesi duymazdan gelmeye çalıştım. Diğer sayfayı çevirdiğim sırada, "Sende bir şey var," dedi, ağzındaki lokmayı bitirmediği için sesi komik çıkmıştı.

"Bende hep bir şey var," diye itiraf ettim parmağımı sayfanın kenarına sürterken. Parmağımın ucundaki ter, sayfanın berrak yüzüne mürekkebin izini kaydırdı. Damgaladı.

"Bugün her zaman olduğundan daha düşünceli görünüyorsun, küçük dişli midilli," dedi Yağış düşüncelerinde yanan mumun sıcaklığını benden sakınmadan.

Scanned with CamScanner

Bir an gözlerimi kaldırıp ona bakmak, dudaklarımın arkasına mühürlediğim kelimelerin üstündeki kilitleri kırıp parçalamak ve ona açılmak istedim. *Dökülmek.* Döküldüğüm yerden onun tarafından toplanmak istedim. Ama bu bana çoğu zaman haksızlıkmış gibi geliyordu. Birilerinden medet ummak sırtıma neşter kesiği sancılar bırakıyordu. Ona bakmadım.

"Düşünmeyi bırakan biri değilim, biliyorsun. Ve her gün düşüncelerime bir yenisi ekleniyor. Ben de sırf bir yenisi daha eklendi diye diğer düşünceyi zihnimden kovmuyorum. Böylelikle düşünecek daha fazla şeyim oluyor."

Tostundan bir ısırık daha aldı. Bir şey demedi ama gözleri üzerimdeydi, biliyordum. Kafamı okuduğum romanın satırlarına veremiyordum. Cümleler sanki başka kapılara açılan anahtarlar gibiydi. Birbirinden bağımsız gibi görünüyordu gözüme. Kitabın yirmi altıncı sayfasına geldiğimde bakışlarım yavaşça sayıya kaydı, ardından gözlerim usulca sayıdan ayrıldı ve kitabın ortasına tırmandı. Hemen ortada duran ilk cümleye baktım. Cümle şöyleydi:

Aslında şu an baktığım gözlerde hiçbir şey göremiyordum.

Bir an kitabın ortasında lezâ yeşili gözler alev aldı sanki.

Oysa kitapta bahsedilen gözlerin rengi siyahtı.

Kitabın kapağını sertçe kapattıktan sonra önümde duran kahve fincanının kulpuna parmaklarımı geçirip telaşla yutkundum. Kaşlarım tekrar çatılmış, damarlarım alnımın çatını zehirli sarmaşıklar gibi sarmıştı.

"Duydunuz mu?" dedi bir kız arka masadan. Bize söylemediğini bilsem de dikkat kesildim. "Şu oyun yazarı değişmişti ya hani... Yeni oyun yazarı şu an fakültedeymiş. Yani... Burada!"

Gözlerim farkına varmadan irileşirken dün adama attığım mail aklıma gelince karnıma bir ağrı girdi. Cidden saçmalamıştım.

Yağış, "Aha," dedi kafasını kaldırıp kızların olduğu masaya doğru bakarken. "Burada mıymış o değişik?"

"Hani kendini göstermiyordu?" diye sordum bomboş bir sesle. "Şimdi şov yapmaya mı gelmiş yani?"

Sorduğum soruya rağmen neden karnımda böyle bir sızı baş göstermişti hiçbir fikrim yoktu. "Ya aşırı merak ediyorum adamı," dedi Yağış. "Acaba yapacağımız çalışmalardan birine girecek mi?"

Midem aniden bulanmaya başlamıştı. Önümde duran tostu kendime doğru çekip elimdeki kitabı masanın diğer ucuna doğru ittim. Hızlı bir şekilde tosttan iki lokma ısırdıktan sonra, "Amacı şov yapmaksa kesin girer," dedim huzursuz bir sesle.

Yağış'ın kaşları çatıldı. "Senin neyin var?"

Tam ağzımı açacakken, "İs, Ferruh Hoca seni çalışma salonunda bekliyor, acele edecekmişsin," dedi Şerife bir masaya vurup dikkatleri üzerine

çekerek. "Biz serbestmişiz arkadaşlar. Bugün başka çalışma olmayacak, dağılabilirsiniz."

Karnıma yumruk yesem böyle hissetmezdim, emindim. Yüzüme oturan ala bula olmuş bir ifadeyle Şerife'ye bakarken Şerife bana değil diğer gruplara bakıyordu.

"Niye seni çağırıyor ki şimdi bu?" diye sordu Yağış huzursuz bir sesle.

"Hiçbir fikrim yok," desem de bir fikrim vardı. Sadece öyle olmamasını diliyordum çünkü dün attığım o saçma mailden sonra o şahsı görmek istemediğimden yüzde bir milyon emindim. Oturduğum yerden kalkıp, "Sen beni burada bekle, sonra çıkarız," dedim ve kafeteryadan ayrıldım. Koridorda yürürken zaten daima soğuk olan ellerim şimdi buz kesmişti. Çalışma salonunun kapısının önünde durdum, bakışlarımı yavaşça tavana doğrultup derin bir nefes aldım. Yüzümü işgal eden o saçma sapan ifadeyi karalayıp maskelerimden birini suratıma geçirdim.

Çalışma salonunun kapısını aralarken nefesimi tutmuştum. Ferruh Hoca hemen sahnenin önünde dikiliyordu ve sırtı bana dönük şekilde duran adam da onun önündeydi. Adam ile ilgili gözlemlediğim ilk şey uzun boyu, ince ve uzun bacaklarını saran takım elbisenin ütülenmiş pantolonuydu. Takım elbisesinin ceketini giymemişti, siyah gömleği jilet gibi ütülüydü ve geniş sırtında gerilmiş, parçalanacak gibi duruyordu. Işıkta daha açık renk duran saçları gürdü, düzgün bir şekilde taranmış, havalı bir şekil verilmişti.

Ferruh Hoca'nın gözleri adamın kolunun kenarından bana doğru kaydığında yüzünde geniş bir tebessüm çiçek açtı. "Ah, İs geldi!"

Adam duraksadı. Çalışma salonunun kapısını kapatırken az önce buz kesen ellerim şu an ter içindeydi. "İs, güzelim gel." Ferruh Hoca bana doğru yürüdü. "Seni oyun yazarımızla tanıştırayım. Buraya gelmesi benim için de büyük sürpriz oldu!"

Bir an arkamı dönüp kapıyı çarparak oradan kaçmayı düşünsem de bunu yapamazdım. Dişlerimi sıktıktan sonra hafifçe gülümseyerek Ferruh Hoca'ya doğru yürüdüm. Adamın sırtı hâlâ dönüktü, yüzünü göremiyordum ama pahalı ve ağır erkek parfümü kokusunu soluyabiliyordum. Adamın hemen önünde durduğumda Ferruh Hoca, "Tanıştırayım," diyerek adamı işaret etti, adam o sırada yavaşça bana doğru döndü. Tıpkı saçları gibi açık renkli duran sakalları çok uzun değildi. Ela gözleri sarı spot ışıklarının altında çok daha açık, kehribar renginde görünüyordu. Gür kirpikleri gözlerinin üzerine dikilmiş mezar taşları gibi dursa da o kadar güzel görünüyordu ki bir kadını bile kıskandırabilirdi. Hafif kemerli burnunun devamında belirgin bir sus çizgisi vardı. Üst dudağı inceyken, alt dudağı üst dudağının tersine oldukça dolgun görünüyordu.

Scanned with CamScanner

Göz göze geldiğimiz an dudağının kenarı hafifçe yukarı kıvrıldı. "Büyük yetenek sensin demek?" dedi, sesi hafif aksanlı gibi olsa da kalın ve toktu.

Her nedense hayal kırıklığına uğramış gibi hissettim. "Merhaba," dedim mesafeli, negatif bir sesle. Adamın ilgili gözleri yüzümün çerçevesini tarar-ken, "İs Tanyel," diye düzelttim adamı. "Büyük yetenek değil. İs Tanyel."

Adam elini yavaşça bana doğru uzattığında eline değil gözlerinin içine bakıyordum. "Erdem," dedi aynı kalın sesle. "Erdem Demirel."

Bakışlarım ela gözlerden sıyrıldı ve bana uzanan ele doğru kaydı. Te-mastan hoşlanmayan o yırtıcı, ruhuma dişlerini geçirirken elimi adama doğru uzattım, parmaklarımız birbirine temas ettiği an gözlerimi tekrar gözlerine çevirdim. "Memnun oldum, Tanyel," dedi adam gür bir sesle.

"Memnun oldum."

Sonunda onun adını öğrenmiştim. Hoş, attığı maillerde isim değil bir harf kullanıyordu. J harfi. İsminin J harfiyle başlayacağını düşünmüştüm ama adının içinde bile J harfi yoktu. Yine de dün gece o saçma sapan mesajı attığım adam oydu. Karşımda duruyordu. Ona sormak istediğim soruların hepsini geri yutmuştum, artık sormak falan istemiyordum. Sanki büyüsü bozulmuştu. Elimi adamın elinden kurtardım, avuç içimi pantolonuma si-lerken Erdem'in gözleri yavaşça elime doğru kaydı. Dudaklarındaki tebes-süm biraz daha genişledi ama hiçbir şey söylemedi.

"Mail yoluyla konuşmuştunuz zaten sanırım," dedi Ferruh Hoca oluşan sessizliğe oklarını fırlatarak.

"Evet," dedi Erdem gözlerini yüzümden çekmeden. "Mailleşmiştik."

Karnıma bir ağrı daha saplandı. Gözlerimi adamdan uzaklaştırıp Fer-ruh Hoca'ya diktim ve, "Hocam ben artık gidebilir miyim?" diye sordum kısık bir sesle.

Ferruh Hoca bir an şaşırır gibi olunca, "İşin mi var?" diye sordu Erdem. "Gitmen gereken bir yer mi var yoksa?"

Alnımda oluşan o derin çizginin sert varlığına engel olamadım. Kaşla-rımı çatmamak için yanaklarımın içini dişleyip yapay bir tebessüm eşliğin-de bakışlarımı Erdem'e doğrulttum. "Hım?" dedim sorar gibi. "Evet?"

"İs çok yoruluyor çalışmalardan dolayı," dedi Ferruh Hoca gülümseye-rek. "Size de çalışmaların videolarını sık sık gönderiyorum zaten, görüyor-sunuz. Biraz vakit geçirmek, eğlenmek onun da hakkı."

Ya ne demezsin, diye iç geçirdim.

"Elbette," dedi Erdem gülümseyerek. "Tekrar tanıştığıma çok memnun oldum, İs."

"Hıhım," diye mırıldandım. "Ben de öyle." Bakışlarımı Ferruh Hoca'ya çevirdim. "Teşekkürler, Hocam. Çıkıyorum öyleyse?"

"Tabii ki." Ferruh Hoca gülümsedi. Erdem denen adamın gözlerinde-ki dikkate maruz kalmanın getirdiği rahatsızlık hissiyle bakışlarımı tekrar ona dokundurmadan çalışma salonundan çıktım. Kapıyı tekrar kapayana dek gözlerinin sırtımda olduğunu biliyordum.

♠

Karşımda duran aynaya düşen yansımamı izlerken sessizdim. Üzerimde balıkçı yaka, ince ve dar bir badi vardı. Altıma da buz mavisi, dizlerinden yukarı doğru eskitilmiş şekilde yırtıklara sahip bir kot pantolon giymiştim. Kızıl saçlarım hafif nemliydi, uçlara doğru bukle bukle olan saçlarım nemli olduğu için daha koyu görünüyordu. Siyah far ile göz kapaklarımın üstünü boyamış, rimel yardımıyla zaten uzun kirpiklerimi âdeta kaşlarıma kadar uzatmıştım. Ayağımdaki topuklu, süet botlar dolgun bacaklarımı olduğun-dan daha ince ve uzun gösteriyordu.

Bir süredir aynada gördüğüm kadınla birbirimizi tanımıyormuşuz gibi davranıyordum.

Siyah, küçük, zincirli çantayı omzuma takarak aynanın önünden ayrıl-dım. Alt kata indiğimde Yağız'ı ve dedemi salonun ortasında şakalaşırlar-ken bulmuştum.

Anneannem mutfak kapısından kafasını dışarı doğru uzatarak, "Çok geç kalmayın, o bacaklarınızı taze fasulye kırar gibi kırarım," dedi anaç bir tavırla.

Yağız, "Ya nasıl da sinirlenliyor..." dedi genişçe sırıtarak. Koyu bir göz makyajı yapmıştı, dudakları tıpkı benim dudaklarım gibi doğal tonlarda bir rujla renklendirilmişti. "Oraya gelirsem torununu ısırdığım gibi ısırırım seni!"

"Hadi oradan," diye homurdandı anneannem, ifadesi anında yumuşa-mıştı. "İçki içmek yok. Bak anlarım ben içerseniz... Tamam mı?"

Dedem kaşlarını çatarak, "Rahat bıraksana sen çocukları," diye çıkıştı. "Sen hiç genç olmadın mı? Sanki ananın karnından direkt anneanne olarak çıktın."

"Sen bana laf yetiştireceğine kalk da bir işin ucundan tut." Anneannem gözlerini dikerek dedeme baktı, ardından tekrar mutfağa girdi.

Anneannem Çağlar'a karşı soğuk bir tutumu varmış gibi görünse de aslında Çağlar annesini kaybettiği için Çağlar'a karşı fazla hassastı. Çağ-lar'ın geldiğini biliyordu, sırf bu yüzden geç kalsam bile sorun etmeyece-ğine emindim. Çağlar'a içten içe güveniyordu. Ama dışarıdan bakan biri anneannemin Çağlar'ı zerre sevmediğini düşünebilirdi.

Scanned with CamScanner

Evden ayrılıp taksiye atladık, sadece on beş dakika içinde Çağlar'ı bulacağımızı bildiğimiz mekânın önüne gelmiştik. Taksiden indiğimiz sırada gözlerim kısa süreliğine bile olsa ayrı kaldığım arkadaşımı odağına alınca sevinçle parladı. Çağlar mekânın demir kapısının önündeki korumalarla laflıyordu. Sırtı bize doğru dönüktü ama tüm kolunu kaplayan ve boynundan ensesine doğru kıvrılan dövmelerden anında tanımıştım onu. Beyaz, kısa kollu tişörtünün kollarını omuzlarına kadar sıvamıştı ve sadece bir kısmı uzun olan saçlarını Yağış'ın deyimiyle çöp poşeti düğümü gibi toplamıştı.

"Her geçen gün biraz daha mı uzuyor bu herif?" diye sordu Yağış bana sokularak. "Önce hangimiz atlayalım?"

"Boşluğuna denk gelecek olursak geçen seferki gibi yere kapaklanırız."

Yağış bu dediğimi umursamadı. Çağlar'ın ensesine kollarını sarıp sırtına atlayınca Çağlar'ın karşısında duran esmer, sakallı koruma dehşet içinde ona bakakaldı. Çağlar hiç beklemediği bu eylem karşısında dengesini kaybedecek gibi olsa da son anda toparladı ve ellerini Yağış'ın bordo ojeli parmaklarının üzerine örterek, "Ulan kaplumbağa!" diye bağırdı gülerek. Yağış resmen Çağlar'ın sırtında öylece asılı duruyordu şu an. Çağlar sanki sırtında Yağış yokmuş gibi rahatça bana doğru döndü, ellerini Yağış'ın boynuna sarılmış olan parmaklarının üzerinden çekerek kollarını genişçe açtı. "Bozuk Salça da buradaymış!"

Yağış'ın açık renk saçları Çağlar'ın omuzlarının önünden aşağı sarkarak göğsüne kadar uzanmıştı. Dudaklarım yukarı kıvrıldı, dişlerimi göstererek gülümsedim ama bana açtığı kollarının arasına girmedim. Onu gerçekten özlediğimi fark etmiştim. Birini özlemek, o kişiyi gördüğünde dinen bir duygu değildi. Bazen birini yanındayken de özleyebiliyordun.

"Kızım kollarımı açtım, gelsene şuraya!" dedi Çağlar, çatık kaşlarının uzandığı vadinin eteklerine yerleştirilmiş koyu renk gözleri canlı bakıyordu. Yağış kollarını Çağlar'ın boynuna iyice dolayınca Çağlar'ın alnını saran yeşil damarlar belirginleşti. "Kaplumbağa yavaş, öldüreceksin beni."

Onların bu çocuksu hallerini izlerken yavaşça bana açılan kollarının arasına girdim. Başka bir adam olsa bu eylem bana çökmüş bir evin enkazının içinde kalmışım gibi hissettirirdi ama Çağlar söz konusu olduğunda daha rahattım. Yine de garipti.

Bir erkeğe dokunmak hepsinden daha zor geliyordu bana.

Çağlar da bunun farkındaydı. Beni çok zorlamadı. Şefkatini, özlemini hissettirecek tonlarda kısa süreliğine de olsa sıkıca sarıldı ve geri çekildi. Yağış da Çağlar'ın sırtından nihayet inmişti.

"Sizi öyle çok özlemişim ki bıcırıklar," dedi Çağlar mekânın demir kapısını açarken. İçerideki gürültü içinde olduğumuz sokağa kollarını uzattı.

Işıklar dönerek açık duran kapıyı, yani bizi hedef aldı ve tenime dokunarak usulca kıyıyı döven dalga gibi geri çekildi.

Kaburgalarımda inanılmaz bir baskı hissettim, biraz sonra bu baskının asıl sebebinin yüksek sesli müzikten kaynaklandığını fark etmiştim. Mekânın içine inen taş merdivenleri inerken ışıklar durmadan hareket ediyor, dönen disko topunun üzerindeki parlak aynalara yansıyarak etrafın renklere boyanmasına neden oluyordu.

Işıkların karanlığı devirişini seyretmeye başladım. "Bu gece sahnem yok," dedi Çağlar, etraf çok gürültülü olduğu için kulağıma doğru eğilmişti, kulağıma doğru konuştuğu sırada baskı kulağımın içinin gıdıklanmasına neden olmuştu. "Yarın gece başlayacağım. Bu gece eğlenebildiğimiz kadar eğlenelim bence."

Kalabalığın içinde ilerliyorduk. Mekânın içindeki herkes yabancıydı. Bu benim açımdan daha keyif vericiydi çünkü canımı sıkacak kimseyi görmeyi istemiyordum. Ortada duran boş masalardan birine geçtik.

Yağış, "Tabii ki de vişne votka içeceğim ben," dedi.

Çağlar hemen yanımda dikiliyordu. Bileğindeki siyah kayışlı saate baktı, ardından gözleri omzunun üstünden kayarak beni odağına kabul etti. "Sen ne içeceksin?" diye sordu. Şarkı sanki göğsümün içinde zonkluyordu. Saç diplerimi kaşırken yanaklarımın içini de havayla doldurdum. Bir şeyler içmek iyi fikir olabilirdi. Geçen gece aldığım alkolün kafasını bile tam olarak yaşayamamıştım. Gevşemeye ihtiyacım vardı.

"Votka istiyorum ama benimkinde çok fazla vişne suyu olmasın."

Çağlar kahve çekirdeği rengindeki gözlerini gözlerime dikip tek kaşını usulca havaya dikti. Şu an kafasında, *bu iki salak kesin aynı anda sarhoş olacak, ayıkla şimdi pirincin taşını*, altyazılı bir muhasebe dönüyor olmalıydı. Çağlar'ın gür kirpiklerine yansıyan rengârenk ışıkların çizdiği yolu izlerken, "Sorun çıkarmayacağım," diye güvence verdim ona. "Geceye ayak uydurabilmem için gevşemem gerek, Bay Baget Çorabı."

Gözlerini kısarken yüzünü ekşitti. "Sence de baget çorabı olayını fazla abartmadın mı?"

"Nedenmiş?" Güldüm. "Senden başka babet çorabı giyen bir baterist tanımıyorum."

Durmadan zayıflayıp güçlenen, bir yanan bir sönen keskin ışıkların altında Çağlar'ın kalabalığa karıştığı o kısa anı seyrettim. Henüz hiçbir şey içmemiş olsam da ortamdaki içkilerin kokusu başımın dönmesine neden olmuştu. Sanki zihnimde bir karadelik açılmıştı ve karadeliğin içine anılarımı boşaltıp kayboluşlarını izliyordum. Girdiğim o kısa transtan Yağış'ın dokunuşuyla çekilip normal hayata döndürüldüm. Bakışlarım arkadaşıma

Scanned with CamScanner

kaydı. Açık renk saçlarını sağ omzunun üstüne atmıştı, gözlerimin içine dikkatle bakıyordu.

"Düşünmeyi bırak," dedi duyabilmem için yüksek sesle.

Sessiz kaldım. Ortamızda duran yüksek, yuvarlak masanın üzerinde kuru yemişlerin ve patlamış mısırın olduğu büyük kâseler vardı. Ağzıma bir tane patlamış mısır attım, bakışlarım tekrar dans eden kalabalığa doğru kaydı. Saat henüz erken olduğu için içip sapıtan, saçma sapan danslar eden tipler henüz ortada görünmüyordu. Yağış'ın bakışlarının yüzümde dolaştığını hissetsem de bilerek o bakışlara yanıt vermiyordum. Çağlar elinde iki votka bardağıyla dönmüştü. Bardaklardan bir tanesinin içi vişne rengindeyken, diğeri o kadar açık renkli duruyordu ki sanırım neredeyse hiç vişne suyu koymamışlardı içine.

Çağlar açık renkli olan bardağı benim önüme koyduktan sonra diğer bardağı Yağış'ın eline verdi ve alnıyla Yağış'ın alnına vurup, "Sapıtmak yok," dedi düz bir sesle. "Sabah baş ağrısından deliye dönmek istemezsin, Çalı Süpürgesi."

Yağış dudaklarını öne doğru uzatınca Çağlar başını iki yana sallayarak güldü. Çok iyi biliyordu ki Yağış asla kafayı bulmadan kalkmayacaktı bu masadan. Renkli pipeti votka bardağının içinde gezdirdim, ardından vişne suyu az olduğu için tadı daha baskın olan votkamdan bir yudum alıp gözlerimi kıstım. Masada dönmeye başlayan muhabbetin ucunu çoktan kaçırdığım için yalnızca içkimi içiyor, arada bir de kafamı sallayarak onları dinlediğimi göstermeye çalışıyordum. Aslında dinlediğim falan yoktu. Bana konuyla ilgili bir soru sorsalar, yüzlerine boş boş bakmaktan başka yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Çaprazımdaki masada dans eden üç kızdan ikisi Çağlar'ı işaret ederek gülüşüyorlardı. Votkamın son yudumunu alıp gözlerimi arkadaşıma çevirdim. Kızlara değil etrafına bakıyor, biraz önce kısa boylu bir adamın önüne bıraktığı buz gibi birayı içiyordu. Yağış ikinci votkasını bitirmişti, ben de üçüncü votkamın henüz yarısındaydım. Yağış bu kadar hızlı gittiğim için kızıyordu. Henüz çok bir şey içmiş sayılmazdım ama sanırım vişne suyunu olabildiğince az koydurduğum için olsa gerek, kanımda hareket etmeye başlayan alkolün etkisini iyiden iyiye hissetmeye başlamıştım.

Biraz sonra ise beşinci bardağı içmeye başladığımı fark ettim. Üçü ne ara bitirip dörde geçmiş, dördün dibini görüp beşe atlamıştım hiçbir fikrim yoktu.

Yağış, "Aşkım çok hızlı gidiyorsun," dedi yüzünü buruşturarak. Kafası iyi olmuş gibi görünüyordu, keyfi yerine gelmişti ama hızlı içmem onu rahatsız ediyordu. Ben cevap vermeyince kaşlarını çatarak Çağlar'a döndü

Müziğin etkisiyle ayağımın altında yer sarsılıyordu. "Şu masadaki kızlar sana fena ilgi atıyor, haberin olsun." Yağış işaret parmağıyla doğrudan kızları gösterince kızlar ona şaşkın şaşkın baktılar. Bu durum beni güldürmüştü.

Çağlar, Yağış'ın havada duran parmağını tutup indirmeye çalışarak, "Bak yine geçen seferki gibi olacak, sakin durun," dedi gergin bir sesle. "Ben ne zaman sizle gece dışarı çıksam sonumuz ya hastane ya da karakol olmak zorunda mı, kızım?"

"Olması gerekiyorsa olur," dedim gülmeye devam ederken. Yağış homurdanarak kızlara bakıyordu. Çağlar bana cins cins bakınca omuz silktim. "Ben bir bardak daha votka alabilir miyim?"

"Biri şu kıza sek içtiğini söyleyebilir mi lütfen ya?" diye isyan etti Çağlar. Yağış'ın havada duran elini elinin içine hapsederek masanın üstüne koydu. "Kızlar, sorun istemiyorum, tamam mı?" Derin bir nefes aldı. "Neden normal insanlar gibi dans etmiyoruz?"

Ben Yağış ve Çağlar'ın aksine küçük arkadaş grubumuzun en küçük üyesiydim ama bana hiçbir zaman onlardan küçük olduğumu hissetmezlerdi. Yine de Çağlar bazen ikimizin de babasıymış gibi davranıyordu, oysa henüz sadece yirmi altı yaşındaydı. Durmadan yüzümü hedef alan ışık yüzünden gözlerim yanmaya başlamıştı. Sipariş vermek için yanımdan geçen genç çocuğa doğru elimi kaldıracakken Çağlar elimi havaya yakaladı ve beni dans pistine doğru sürüklemeye başladı.

Kalabalığın içinde umursamazca dans etmeye başladık. Yağış elindeki votka bardağını elime tutuşturmuştu. Bir süre olduğum yerde düzensiz bir ritimle öylece dans ettim, ardından gözlerim dans pistinin zeminine düştü. Üstünü ayakların ezdiği zemin titriyordu. Işıklar zeminin yüzeyinden kayıp geçerken üzerine damgalanmış, tabanlarını içkinin ıslattığı ayak izleri görünüyordu.

Bir an buraya ait olmadığımı düşündüm.

Buraya ait olmadığımı fark ettim.

Buraya ait olmadığımı gördüm.

Gözlerim Çağlar ve Yağış'ı aradı. Orada, kalabalığın ortasında kahkahalar atarak dans ediyorlardı. Düşüncelerimin açık yaralarından sızan kanın kokusu zihnimin dört bir yanını sardı, ardından burnum o kanın kokusunu soludu.

Midem bulanmaya başlamıştı. Boşluğa düşen bir ruhun haritası çizgiler olurdu. Elimi kaldırdım, avucumu açıp çizgilere baktım. Haritam paramparçaydı.

Diğer elimde tuttuğum boş votka bardağı avuçlarımın arasından kayarak zemine çakılınca dibimde dans eden birkaç bedenden çığlıklar yüksel-

Scanned with CamScanner

di. Parçalanan votka bardağının şeffaf cam parçaları etrafa saçılmış, dam
pistine bir ölüden akan kan gibi sızmaya başlayan vişne suyuyla karışmış votka akmaya başlamıştı.

Tıpkı o votka bardağı gibi parçalandığım zamanlarım olmuştu. Kara bulutlar gözyaşına acıkmış birer vahşi gibi kalbime saldırmış, çevremdeki herkes yaşamaya devam ederken ben ortada darmadağın, tuzla buz olmuş cam kırıkları gibi onların ayaklarının altında kalmış, ezilmiş, dağıtılmıştım.

Şimdi dağılan parçalarımı bulamıyordum.

Parçalarımı bile parçalamışlardı.

Bir an her şey puslu görünmeye başladı. Zihnimin içine döşediğim cümleleri oluşturan kelimeler, o kelimeleri var eden harfler... Her şey puslu idi. Yağış bana doğru koşup beni kolumdan çektiğinde durup ona bakıp tım ama hareket etmedim. Kafasını eğip, "Dans edelim!" diye bağırdı. Herhangi bir tepki veremedim, yalnızca ona bakıyordum.

Ruhum koyu renk bir gölge gibi kalbimin üstünü örtmüştü.

"İs?" dedi tek kaşını kaldırıp sırıtarak. "Hadi!"

"İstemiyorum," diyebildim nefesim boğazıma oturup ses tellerime ince kesikler atmaya başladığında.

"Mızıkçılık yapmasana," diye homurdandı. Kolumu biraz daha sert çekince boynumda sanki yabancı bir nefes dolaşıyormuş gibi irkildim. Birilanet karnımın üzerine tekme geçirmiş gibi sarsılınca bileğimi sertçe çektim. hal böyle olunca Yağış şok olmuş gözlerle bana baktı. Sık nefesler alarak Yağış'a bakıyordum ama hiçbir şey söyleyemiyordum. Ne o ne de ben tepki vermeden birbirimize bakmaya başladığımızda, "Sorun ne?" diye sordu Çağlar aramıza girerek.

"Her zaman yaptığı şeyi yapıyor," dedi Yağış dümdüz bir sesle. Gözleri siyah bir buz gibi bakıyordu. "Sorun çıkarıyor."

Omzuna yatırdığı oklardan birini çekip kalbime saplasaydı bu kadar çok kan akmazdı. Göğsüm içeri doğru kanamaya başladı. Yüzüme rüzgâr değmeyen bu hissin içimde yarattığı deprem tüm kelime konutlarını bir bir yıkmaya başladı. Ona duvarı yıkılmış bir okul gibi baktığımda gözlerinin çevresini donduran buzlar kırılır gibi oldu ama ne o ne de ben geri adım atmadık.

"Evet," dedim buz gibi bir sesle. "Her zaman yaptığım gibi."

"Saçmalamayın," dedi Çağlar şok içinde.

"Siktir et," dedim yanlarından sıyrılıp geçerken. Yağış arkamdan gelmedi ama zaten gelmesini istemiyordum. Şu an olmazdı. Beni anladığını biliyordum. Yalnızca bir tokat yedim diye koskoca sarımsak tarlasını yakacak değildim. Masaya doğru yürüdüm ve yüksek sandalyelerin üzerine astığım

çantamı aldım. Başım efsane dönüyordu, gözlerimin önünde parmaklıklar vardı, parmaklıkların arasından insanları izliyordum ama biri o parmaklıklara vurarak parmaklıkların titremesine neden oluyordu. Görüntüler, sesler hatta düşünceler bile birbirine karışmıştı.

Çağlar kolumu tutunca kendimi geri çektim. "Nereye gidiyorsun sen?" diye sordu gergin bir sesle. Tam gözlerimin içine bakıyordu. Kahvenin hoş tonuna sahip gözlerini takip eden keskin kaşları çatıktı ve alnının ince derisini zorlayan damarların içinde akan kanın baskısını görebiliyordum.

"Gerilmenize gerek yok," dedim. "Bu gecelik benden bu kadar, tamam mı? Başım efsane ağrıyor. Onu eve bırakırsın."

"Bu halde hiçbir yere gidemezsin," diye itiraz etti.

"Sarhoş değilim," diye yalan söyledim. Yalan benim ustalık alanımdı. Çağlar durdu, suratıma boş boş baktı. "Ona bir şeyler yedirmeden eve gönderme. Yoksa ayılmaz ve kusma ihtimali var. Bir şeyler yiyince toparlayacaktık." Çantamı omzuma astım. "Daha iyi bir gece olmasını isterdim, Çağlar. Ama gerçekten başım çok ağrıyor."

"Nasıl gideceksin sen?" diye sordu söylediğim her şeyi kulak arkasına atarak. "Bizim çocuklardan birine söyleyeyim, o bıraksın seni eve."

Gözlerimi devirdim. İstediğim tek şey yalnız kalmaktı benim. "Taksiye bineceğim," dedim, çok yorgundum. "Onunla ilgilenir misin lütfen? Ne zamandan beri benim bakıcılığımı yapıyorsun?"

"Senin bakıcılığını falan yapmıyorum ben. Sen benim arkadaşımsın, mal mal konuşma." Yüzünü saran sakal tabakasını gergin bir tavırla kaşıdı. "Asabımı bozuyorsun iki dakikada yemin ederim."

"Tamam, gerilme." Elimi omzuna atıp hafifçe vurdum. "Günler çuvala girmedi. Görüşürüz sonra."

"İs, tek başına gitmeni istemiyorum, diyorum. Bunun neyini anlamıyorsun?" diye homurdandı huzursuz bir sesle. "Yağış'ın seni çok sevdiğini biliyorsun. Yarın sabah uyandığında hatırlaması bile bir mucize olacak ama eğer hatırlarsa it gibi pişman olacak. İçki şişede durduğu gibi durmuyor, bunu en iyi sen bilirsin."

"Onun söylediği şeye alınmadım. Ona asla alınmam." Bu kez yalan değildi. Yalnızca canım yanmıştı, o kadar. Gerçeği duymak çok incitmiyordu beni. "Ayrıca yalnız kalmaya ihtiyacım var. Bana çocukmuşum gibi davranmanı istemiyorum."

Çağlar her ne kadar dil dökse de beni ikna edemedi. Zaten vızır vızır dönen başımın içindeki beyin durmaksızın çalışıyor, hatıraları pişirip pişirip önüme sunuyordu; bir de Çağlar'la uğraşamazdım. Mekândan çıkarken attığım her adım boşluğa düşüyor gibi hissediyordum. Sanki bir adım atı-

Scanned with CamScanner

yordum ve attığım adım ayaklarımın altında eziliyor, kırıntıları magmaya dökülüyordu. Boş bir sokakta yürümeye başladım. Hemen omzumun hizasındaki caddeden tek tük arabalar geçiyordu. Arabaların far ışıkları bazen sırtıma, bazen yüzüme dökülüyor hemen ardından karanlığa doğru kayarak kayboluyordu.

Martın ilk yağmuru atıştırmaya başladığında ağaçlar tarafından çevrilmiş bir sokağın kaldırımında yürüyordum. Saç diplerime iğne gibi saplanan yağmur damlalarının soğuk çiğliği zihnimin içinde çınlamaya başlamıştı. Avuçlarımın içinde yılan gibi kıvrılan çizgilerin arasından düşüncelerimin pis kanı akıyormuş gibi hissediyordum. Avuçlarımı sıktım ve burnumu çektim. Bir an yabancı bir gölgenin tenime düştüğünü hisseder gibi olunca ürpererek arkama baktım ama kimse yoktu. Caddenin diğer ucunda bir motosiklet sesi duymuştum, sonra birkaç aracın fren ile korna sesleri motosiklet sesini yutup gecenin içinde boğarak yok etti.

Yağmur biraz daha hızlandı. Boğazım yanıyordu. Dilimin ucuna votkanın acı tadı geliyordu ve şakaklarıma saplanan ağrı sanki kör olacakmışım gibi hissettiriyordu. Uzun süre lens taktıktan sonra lensin göze nasıl battığını lens kullanan çoğu insan iyi bilirdi. Sanki saatlerdir lens takıyordum ve lens bir süre sonra gözüme batmaya başlamıştı. Kısık gözlerle ileriye baktım. Karşıdan tek tük geçen araba farlarının ışıkları kirpiklerimdeki aralıktan içeri nokta şeklinde doluşuyordu.

Sanki kirpiklerimin göğünde ışık karları yağmaya başlamıştı.

Burnumu çekince yağmur suyu burun deliklerimin içine girdi, genzimi acımasızca yaktı. Yere düşen gölgeme baktım. Yağmur damlaları gölgenin üstüne düşüyor, gölgemi ıslatıyordu. Adımlarım yavaşladı ve durdum. Bir araç hemen dibimden geçerken ışığıyla sokağı daha aydınlık bir hale getirdi, ardından umut tohumları ektiği o sokağı tekrar karanlığın makasıyla budadı.

Yere düşen gölgenin elinde oyuncak bir ayı vardı. Saçları tam tepesinden sıkı bir atkuyruğu şeklinde bağlanmıştı, kısa şortunun kenarlarının kıvrımı belli oluyordu. Bileklerine takılı boncukların şeklini gördüğüme yemin edebilirdim. "Toprak attım ben senin üstüne," diye fısıldadım o gölgeyi izlerken. Yağmurun tatsız olduğunu bildiğim acı suyu dudaklarımdan içeri kayıyor, dilimi ıslatıyordu. "Canını söktüm, aldım, çıkardım senin." Bir adım atıp gölgemi çiğnemeye çalıştım ama o küçük gölge de benimle birlikte bir adım attı. "Neden hâlâ acıyorsun?" diye sordum ona. "Çıkmış can acımaz." Tırnaklarım avuçlarıma saplandı. "Acır mı?"

Başımı sol omzuma yatırdım.

"Acımaz."

Kendi yalanlarımın kanıyla ıslattığım dudaklarım hiçbir zaman doğruya kurumuyordu.

Biraz daha yürüdüm. Bu karanlığı yırtacak bir yıldız bulamasam da ölmüş bir yıldızın cenaze törenine tek başıma katılabilirdim. Yürüyordum. Düştüğüm zamanlar bile dizlerimin üstünde yürümeye devam etmiştim ama artık yürürken arkamda iz bırakmak istemiyordum. Sanki ayaklarım bir soba borusuydu ve tabanlarımdan yere is lekeleri dökülüyordu.

Saçlarım artık sırılsıklamdı. Hemen dibinde bir sokak lambasının olduğu banka doğru yürüdüm. Bank sırılsıklamdı ama ben de kuru sayılmazdım, umursamadım. Turuncu sokak lambasının altındaki başıboş banka oturdum. Hemen karşımda bir sürü ağacın olduğu bir park vardı ama park çocuk parkı değildi, içindeki ağaçlara ev sahipliği yapıyordu.

Etimden cımbızla derim çekiliyordu.

Bir motosiklet sokağın başında kükredi. Kafamı kaldırıp bakacak halim yoktu. Kıyafetlerimin altındaki tenim buz gibi olmuştu.

"Kedi yavrusu sırılsıklam olmuş," dedi tok bir ses. Tanıdık sese tepki veremeyen zihnimin iki kanadı bir kapı misali sıkıca örtülmüş, ortasına asma kilit vurulmuştu.

"Kedi yavrusu sokağa bırakılmış," diye fısıldadığımda sokak lambasının turuncu ışığı, yağmurun ıslatmayı sürdürdüğü bedenime yapışan karanlığın derisini etimden sıyırıyordu.

"Çirkin." Ona bakmasam da onun bana baktığını hissedebiliyordum. "Gidecek yerin kalmadı mı?"

"Hiç olmadı ki."

Bana bakışlarının ağırlaştığını fark ettim. Kafamı kaldırıp ona bakmasam da gözlerinin içine düşen ifadenin yoksun çukurlarında çürüyen duyguların kokusunu solumuştum. Yine buradaydı. Karşıma çıkıp durması sorun değildi. En azından şimdilik umurumda bile değildi. Uyuşmuş hissediyordum. Ömür boyu burada, yağmurun altında, turuncu sokak lambasının altında oturabilirmişim gibi hissediyordum. Kendime bile anlatamadığım, hatırlatamadığım, düşünürken dili olmayan zihnimi ısırarak susturmak istediğim şeyler vardı. Şu an hepsi boğazımdaki boşluğa asılmıştı. Ağzımı açsam, bir anı kusacakmışım gibi hissediyordum. Bu histen tiksindiğimi düşündüm.

"Hasta olacaksın," dedi kalın sesinin etrafına bulaşmış anlaşılması güç bir duyguyla.

"Hastayım ben zaten," diye itiraf ettim. "Siktir etsene."

Kafamı kaldırsam o merak ettiğim yüzü görebilirdim ama ona bakacak gücü kendimde bulamıyordum. Hiçbir şey söylemeyince, "Neden karşıma çıkıp duruyorsun sen?" diye sordum gözlerimi yerden çekmeden. Kirpiklerim ıslanmıştı, ağlamış gibi görünüyor muydum yoksa? Ağlamamıştım. Ben ağlamazdım. Sadece rol yapardım.

Scanned with CamScanner

"Bu kez gerçekten tesadüftü," dedi kuru bir sesle.

Duraksadım. Kafamı kaldırdığımda yağmur görüş alanımı puslandırdığı için onun hatıramda yüzen izli yüzünü tam seçemedim. Sokak lambasının altında duran yalnızca bendim.

"Bundan öncekiler planlı mıydı yani?" diye sordum buram buram alkol kokan kelimeleri yan yana getirerek.

Korhan buna cevap vermedi. Onun yerine, "Sen içtin mi?" diye sordu.

"Ne fark eder?"

"Evet, içmişsin," dedi boğuk bir sesle. "Evine gidebilecek misin?"

"Giderim," diye çıkıştım. "Ayaklarım var benim."

"Yok demedim."

Gözlerimi devirip bakışlarımı dizlerimin üstünde duran ellerime çevirdim. Tırnağımla diğer tırnağımdaki ojeyi kazımaya çalışırken yağmur hâlâ yağıyordu ve bedenim çivi gibi olmuştu. "Her neyse," dedim umursamaz görünmeye özen göstererek. "Beni yalnız bırak."

Korhan derin bir nefes aldı. "Yalnız kalmak isteyen biri için çok fazla yalnızsın," dedi, acımasız bir tınıyla seslendirdiği bu cümle yıldırım olup üstüme düşerken ruhumun yanık eteklerine kor bir ateş gibi sıçradı.

"Kaybol," dedim, dişlerimi sıkıyordum ve sesim pürüzlü çıkmıştı. "Sinirlerimi bozuyorsun. Sapık gibi önüme çıkıp durma. Polise şikâyet ederim seni."

Korhan genizden gelen bir ses çıkartarak alayla güldü. Yerdeki kaldırım taşını söküp kafasına fırlatma isteğini bastırmaya çalıştım.

"Sapığımdır belki," derken sesi bu kez alaydan uzaktı. Yine de korku kalbimi biraz bile aralamadı. Onun sapık olmadığını biliyordum. Yani kısmen.

"Islanıyorsun," diye mırıldandım. "Burada beni beklemene gerek yok."

"Seni beklediğimi kim söylemiş?"

Bir an bu söylediği içime oturdu. "İyi, sıktır git o zaman," dedim ona bakmadan.

"Bakıyorum da sinirler bir hayli gergin," diye dalga geçti ama aslında sesinde dalga geçtiğine dair herhangi bir duygu kırıntısı bulamamıştım. Aldırış etmedim. Yine de bir yanım şu an onun burada olmasından hoşlanmıştı. Bunu içtiğim içkiye bağlıyordum. Gölgesi üstüme düşen bu adamın burada olması iyi hissettiriyordu ama ayıldığımda her şeyin geçeceğini biliyordum.

"Gidiyorum o zaman."

Durdum. Bunu söylemesini beklemiyordum. Peki ya ne bekliyordum? Bir yabancının oturup benimle burada sabahlamasını falan mı? Üstelik bu yağmurda? Gülmemek için kendimi sıktım ama burnumdan verdiğim nefesin alaycı soluğuna engel olamadım. Korhan motosikletin üstündeydi, motordan tuhaf bir ses çıktı ve motor yavaşça ileriye doğru hareket haline geçti.

Kafamı kaldırıp ona baktığımda bana dönük sırtını gördüm. Bu kez kafası bir kapüşon tarafından örtülmemişti. Siyah saçları yağmurun hırçın darbeleriyle sırılsıklam olmuştu. Dudaklarım aralanır gibi olduğunda etraf şimşeğin rengine boyandı, birkaç saniye yanan ışık söndü. Gök şiddetle gürüldedi.

Motosiklet tam hızlanacakken, "Korhan," dedim kendimi tutamayarak. Yağmur tenimi döverken motosiklet durdu ama Korhan dönüp bana bakmadı. "Ben de seninle gelebilir miyim?"

Hiçbir şey söylemedi. Dişlerimi sıkarak ondan cevap bekliyordum oysa. Bir dakika boyunca sessizce öyle durdu. Ardından omzunu hafifçe arkaya itip kafasını geriye doğru attı ve arkasını işaret ederek, "Burada sadece seni bekleyecek değilim, Çirkin. Atla," dedi ifadesiz bir sesle.

Oturduğum yerden kalktığımda üstümden yere sular damlıyordu resmen. Çatık kaşlarla ona doğru adım atmaya çalıştım. Oturduğum zaman her şey yolundaydı ama şu an başım tıpkı bir gemi pervanesi gibi şiddetle ve büyük bir hızla dönüyordu. Sendeleyerek motosiklete binebilmek için Korhan'ın kolunu tuttum. Korhan'ın kaskatı kesildiğini hissetmiş olsam da kendimi geri çekmedim ve iki elimle onun tek koluna asılırken bir bacağımı motosikletin diğer tarafına atarak binmeyi başardım. Dengemi kurmaya çalışırken bir elimi kolundan çekip diğer koluna koyarak kalçamı motorun üstüne yerleştirmeye çalıştım.

"Alan geniş olunca sığdırması zor oluyor, haklısın," dedi erkeksi bir sesle, bu sesin içine alayı sıkıştırmıştı.

Ne demeye çalıştığını anlamadığım için üzerinde durmadım. Onun da üstündeki sırılsıklam olmuştu, ensesinden de hoş bir koku geliyordu. Henüz sönmemiş ama her an sönecekmiş gibi olan kor ateş kokusu... Yağmur kokusunun üstüne yağdığı için mi böyleydi yoksa?

Ensesine doğru sokulduğumda sıcak nefesim onun ense köküne çarparak tekrar yüzüme dokundu. Burnumu ensesine en yakın noktada durdurup, "Böyle güzel kokman akıl işi değil," diye fısıldadım. Korhan'ın omuzlarının kaskatı kesildiğini kendi gözlerimle gördüm. Hiçbir şey söylemedi ama motosikletin hızını arttırdı. Hızlanan motosiklet yüzünden yağmurun da hızı artmıştı, yüzüme bıçak gibi saplanan damlalar yüzünden gözlerimi kapatmak zorunda kalmıştım.

Ensesinden gelen kokuyu içime çekmeye devam ettim. Motosiklet bir su birikintisinin içine girince tekerlekler su birikintisini acımasızca oydu, suları etrafa sıçrattı. "Kes şunu," dedi Korhan buz misali soğuk harfleri sıralanarak. "Koklayıp durma."

"Ama güzel." İçince susmayı iyi bilirdim ama şu an ağzımın dikişi patlamış gibi kelimelerle dudaklarıma kesikler atmaya başlamıştım. "Güzel kokma o zaman."

Scanned with CamScanner

"Aptal," dedi, sesi gergindi.

"Korhan," diye fısıldadım alnımı ensesine dayadığım sırada. Korhan aniden fren yapınca alnım tamamen ensesine yapıştı. Hiçbir şey sormadım, kafamı kaldırıp etrafıma bile bakmadım. Kafam bedenime ağır geliyordu şu anda. Korhan motosikleti tekrar çalıştırdığında alnım hâlâ ensesindeydi. Ensesi ateş gibiydi. Alnımı oraya yasladığımdan beri yazgım yanıyordu.

"Korhan."

"Söyle," dedi, sesi buz gibiydi.

"Motosikletinin frenleri tutuyor mu?" diye sordum, sesim kendi altında ezilmiş gibi kısıktı.

Duraksadı. "Evet," dedi. "Ne oldu?"

"Tutmasaydı ölmem için bir sebep olurdu," dedim gözlerimi yumup başımdaki ağrının dinmesi için dua ederek. Gözde karanlığın içinde bizi izliyordu sanki. "İntihar değil, kaza."

"Geberirken beni de mi yanında götürmek istiyorsun?" Sorusu düm-düz olsa da her nedense o sorunun içine bu bilmeceyi çözmem için saklamış olduğu bir ipucu olduğunu düşündüm.

"Yaşayınca eline ne geçecek?"

"Ben birlikte ölmek için doğru adam değilim," dedi kuru bir sesle.

"Doğru adam diye bir şey yoktur," diye yalanladım onu. "Neyse. Olmayan sikime de dert değildi zaten doğrusu yanlışı."

"İçince gerçekten ağzın bozuluyor, değil mi?" diye sordu, sanırım şu an gülüyordu.

"Genel olarak ağzım bozuk benim," diye fısıldadım bilincim kara bulutlar tarafından örtülürken.

"Biliyorum."

Sustum. Her nedense bildiğini biliyordum.

Kalbimin üstünde geçmiş ağlıyordu.

Motosiklet bir sokak lambasının hizasındaki çöp kovasının önünde durdu. Sırılsıklam olmuş halde motosikletten indiğimde duvardan sarkan sarmaşıklar sayesinde şu an ıslanmıyordum ama yağmur hâlâ yağıyordu. Korhan motordan indi, sırtı bana dönük şekilde sarmaşıkların uzandığı yolu takip ederek siyah demir kapıyı açtı. Motosikletin önüne dikilmiş Korhan'ı izliyordum.

"Orada beklemeyeceksin herhâlde?" diye sordu bana bakmadan. Sarmaşıklar demir bahçe kapısının üstünden aşağı sarkıyor, taş duvarların arasından yılan gibi kıvrılarak uç veriyorlardı.

Bahçeden içeri girdi, ben de arkasından içeri girdim. Bahçe kapısının önünde iki merdiven vardı. İki katlı binanın bahçesinde birkaç tane

gül ağacı ve büyük bir incir ağacı vardı. İkinci kata uzanan merdivenleri tırmanırken Korhan'ın önümde attığı adımları seyrediyordum. Sensörlü lamba onu fark edince kısık bir cızırtı çıkarttı, hemen ardından yanmaya başladı. Korhan arka cebinden bir anahtar çıkarıp o anahtarla kapıyı açtı. İçeri girerken, "Ayakkabılarını çıkart," dedi, sesinin sınırlarına yağmurun uğultusu çarpıyordu.

Yavaşça eğilip ayağımdaki topuklu botların önündeki bağcıklarını çözmeye çalıştım. Bu sırada Korhan da ayağındaki botları çıkarıp ayakkabılığa koymuştu. Sonunda botlardan birini çıkarabildim ama dengemi kaybettiğim için omzumu hemen dibimdeki duvara çarpıp, duvara yaslanmıştım. Korhan'ın bana baktığını hissedince bakışlarım otomatikman hole doğru döndü ama orası o kadar karanlıktı ki Korhan'ın dikilen siluetinden başka hiçbir şey göremiyordum.

"İçince götü başı dağıtıyorsan içmemelisin," dedi, kelimelerin arasına sıkıştırdığı sert uyarı karanlıkta fosforlu renklere sahip noktalar gibi şınladı.

"Ben alkole çok dayanıklıyımdır bir kere," diye yalan söyledim. Öyle bir dünya yoktu. Alkole dayanıklı kimse yoktu. Herkes içmesi gerektiği kadar içerdi ve sonunda o göt baş mutlaka dağılırdı. Kimse kusura bakmayacaktı yani.

"Görüyorum," dedi Korhan dalga geçer gibi.

"İyi o zaman el at da diğer tekini de çıkarayım şu botun."

"Cidden bu kadar yüksek topuğa sahip bir şeyi neden giyiyorsunuz ki?" Başını iki yana salladığını gördüm ama yüzü hâlâ net değildi. "Onurunuzla kısa kalın daha iyi."

"Ben kısa boylu değilim," diye homurdandım.

"Boyun kaç, 1.50 mi?"

"Benim boyum 1.64," dedim kendimi savunarak. "Ortalama bir boya sahibim."

Burnundan sert bir nefes vererek güler gibi tuhaf bir ses çıkarınca kaşlarım çatıldı. "Bu açıdan senin beni görebilmen imkânsız ama ben o çirkin suratının aldığı her şekli görebiliyorum," dedi alayla. "Kaşlarını çatınca daha çirkin oluyorsun."

"Güzelim dedik de sanki," diye söylendim. Kolumu duvara tamamen yaslayıp diğer ayağımı yukarı doğru çektim. Korhan'ın bana baktığını biliyordum ama şu an umurumda olduğu da söylenemezdi. İstediğini düşünebilirdi. Diğer botu da çıkartıp içeri doğru fırlatınca, "Kafama atsaydın," dedi Korhan.

"İstiyorsan neden olmasın?"

"İçeri gir," dedi sorumu yanıtsız bırakarak.

Scanned with CamScanner

"Çoraplarım sucuk gibi olmuş," diye homurdandım. "Onları da çıkarayım mı?"

"Sucuk gibi mi?" Durdu. "O ne demek?"

Çoraplarımı tek tek çıkarırken, "Sucuk gibi terledim, sucuk gibi ıslandım falan derler. Hiç mi duymadın?" diye sordum ama sesim sanki bana ait değilmiş gibi çıkıyordu. Kelimeler ağzımın içinde kayıyor, harfler dilime batıyor, saçma sapan sesler çıkarıyordum.

Yalın ayak kaldığımda içeri girdim. Hol dardı, Korhan'ın yanından geçerken ıslak omzum onun omzuna sürtündü. Çantam kolumdan kayıp yere düştü ama aldırış etmedim. Sanki ıslak bir ateşe avuçlarımı sürtmüşüm gibi ürpermiştim. Karanlığın nefesi enseme dökülürken ateşin nefesi de boynumda tır atıyordu. Korhan'ın sıcak nefesini yakınımda hissedince gözlerim karanlığın içinde kısıldı ve kirpiklerim birbirlerine temas etti. Karnımda anlam veremediğim bir hareketlilik hissettim. Soluk borum boyunca bir gül uzandı, ağzımı açsam gülün yaprakları dudaklarımda açacaktı. Dikenleri boğazıma saplanıyordu.

"İçeri doğru ilerle," diye fısıldadı yakıcı bir sesle. Yutkunmamak için kendimi zor tuttum. Konuşurken aralanan dudaklarından dökülen kelimelerin arasına sıkışmış sıcak nefes doğrudan boynumu hedef alarak şah damarımın üstüne karanlık gibi çökmüştü.

"Çok karanlık," dedim zorla yutkunarak. "Önümü göremiyorum. Işık yok mu?"

Büyük ellerini belimde hissettiğim an içimde besleyip derinleştirdiğim Haviye çukurunun içine kor ateşler yuvarlandı, döküldü. İki eliyle belimi sıkıca kavradı. Bu dokunuş diğer dokunuşlara benzemiyordu, bana zarar verecek gibi değildi. Islak kıyafetim tenime yapışmıştı, bu yüzden ellerini sanki tenimin üstündeymiş gibi çok net hissediyordum.

Avuçlarında yanan ateşi, buz kesmiş tenimin üstünde hissedebiliyordum.

Okyanusun bileklerine kesikler atan dalgalar gibiydi.

"Bu taraftan," dedi boğuk bir sesle. O an arkama geçtiğini anladım, çünkü sıcak nefesi bu kez sırılsıklam olan saçlarımın arasına kayıp, zihnimin içine çivi gibi çakılmıştı.

Önümü göremediğim zamanlarda bana yol gösterecek olan şeyin her zaman yeni bir yalan olduğunu düşünürdüm. Zihnim durmadan çalışır, çıkış yolunu bir yalanın ucunu tutup kendine doğru çekip büyüterek yaratırdı. Ama şimdi arkamda tanımadığım, yüzünü net görmediğim ama sesini ve kokusunu çok iyi bildiğim bir adam tarafından tutuluyordum. Etraf karanlıktı. Yolu bilmiyordum ve o adam bana yolu gösteriyordu.

Kimseye güvenmeyen tarafımı elindeki kamçıyla dövüp duran terk edilme duygusu, göğsümün askısında asılı duran bir palto gibiydi. İnsanlar-

la değil bağ kurmak, aynı ortamda durmak, soluk almak bile eziyetti benim için. Kıyametin benden kasırgalar şeklinde vurarak alıp götürdüğü o kadar çok şey vardı ki artık gözümü kapatıp kendimi bir insana bırakabilecek kadar cesur değildim.

"Yürüyecek misin artık, ıslak kedi?"

İrkildim. Bana doğru bir adım attığında ayaklarının ucu topuklarıma değdi. Bu his içimdeki günah denizini köpürtürken ben de bir adım attım ve Korhan ellerini belimden çekmeden bir kapının önüne kadar benimle bu şekilde yürüdü. Bir elini belimden ayırdı, diğeri hâlâ belimdeydi. Uzanıp kapının kolunu çevirdiğinde sokak lambasının, penceresinden içeriye sızıp içini aydınlattığı odanın kapısı usulca açıldı, içeri girdim. Diğer elini de belimden çekip odanın diğer ucuna yürüdü. Karanlık bile olsa sokak lambasının ışığı sayesinde birçok detayı görebiliyordum. Mesela hemen pencerenin önünde bir masa vardı, duvar kenarında tekli bir koltuk, tekli koltuğun yanında bir sehpa... Koltuğun rengini pek seçemiyordum ama simsiyah olmadığına emindim. Kahverengi ya da o tonlarda olabileceğini düşündüm.

Bir kenarı duvara yaslı, çift kişilik bir yatak vardı. Yatağın çaprazında küçük cam bir şifonyer ve yatağın hemen yanında tek bir tane komodin... Korhan şifonyerin önünde diz çöküp camını açtı. Bir kazak çıkarıp kazağı yatağın üstüne attı. "Bunu giy," dedi düz bir sesle. "Ben duşa giriyorum."

Kalbim tuhaf bir sızıyla çarpmaya başladı. Benim burada ne işim vardı? Cesaretimi bu tarz şeylerden yana kullanmak yerine başka alanlara çevirsem başarılı olabilirdim ama şu an bela çekmekten başka yaptığım bir şey yoktu. Ama kendimi o kadar rahat, o kadar özgür hissediyordum ki şu an bu adam beni burada öldüreceğini söylese bile korkmazdım. Bunun nedeninin yalnızca içki olmadığını düşünüyordum ama yine de başımın dönmesi geçmek bilmiyordu.

"Gerek yok," dedim gözlerimi pencereye çevirip içeri sızan ışığın özüne dalarken. Yere serilen ışığın üstünde yağmur damlalarının karanlık gölgesi kayıyordu.

"Gerek olmasa giy demezdim." Sesinde bir kesinlik vardı. Eğer o kazağı giymezsem, sanki beni soyup zorla giydirecekmiş gibi konuşmuştu. Bu düşünce duraksamama neden oldu. O büyük elleri tenimde gezinse ne hissederdim? Korkar mıydım ya da iğrenir miydim? Bana dokunmasına izin verir miydim? Anılarım tarafından kıstırıldım. Karnımdaki izin çekildiğini, kasılarak sızladığını hissettim.

Korhan şifonyerden birkaç parça kıyafet alıp odadan çıktı. Birkaç dakika olduğum yerde çevremi inceledim. Üstümdeki ıslakları çıkartıp köşeye koydum. Korhan'ın yatağın üzerine bıraktığı kahverengi kazağı elime al-

Scanned with CamScanner

dım. Yün kazak çok büyük görünüyordu, biraz da uzundu. Yalnızca sutyen ve külotla biraz daha dikkilecek olursam ona yakalanabilirdim. Bu yüzden hiç düşünmeden kazağı üstüme geçirdim, ıslak saçlarımı kazağın içinden çıkarıp sırtıma saldım. Kazağın içinde onun kokusuna benzer bir koku ve bir de sıcaklık vardı. Sanki az önce cam şifonyerden çıkartılmamıştı da Korhan'ın teninden çıkmıştı.

Dibimde duran ayaklı lambanın varlığını fark ettiğimde ilk işim lambayı yakmak oldu. Kızıl ışık yanık bir kokuyu beraberinde getirerek etrafı aydınlattı ama o kadar boğuk bir renkti ki sanki ışık yoktu. Zihnim bir şeyleri yerli yerine oturttuğunda odada ağır bir koku olduğunu fark ettim. Korhan odanın içindeyken kokuyu net alamamıştım, çünkü onun kokusu o kadar keskindi ki kokuya darbe vuruyordu.

Gök gürüldedi.

Cehennemin yedinci katından düşmüştüm.

Kırmızı renkteki ışık odanın içini kör bir insanın yere düşürdüğü gölge gibi aydınlatmaya çalışıyordu. İçeride gerçekten ağır bir koku vardı ama bu rahatsız edici bir koku değildi. Sert tütün ve biraz da esrar kokusu. Artık daha net soluyabiliyordum. Arka arkaya devrilmiş içki şişelerinin ağzından sızan alkolün kokusu... Bu çok tanıdıktı. Sanki daha önce burada bulunmuşum gibi hissettiriyordu. Birleşip odanın içini esir alan kokuları içime doldurduğumda boğazımı yakan o kusma isteği bir kez daha göğüs kafesimi zorladı. Kanımda dolanan alkolün titrettiği dizlerim hissizleşmişti.

Zayıf ışığın aydınlattığı yatağın üstüne daha dikkatli baktım, üzeri darmadumandı. Hemen yatağın ortasında siyah bir kül tablası vardı, bunu da yeni görüyordum ve kül tablasının içinde bir sürü izmarit cesedi uyuyordu.

Yatağın karşısındaki tekli koltuğun çaprazında duran sehpanın üzerinde açık şekilde duran bir çakı, tütünü içine saracağı beyaz çarşaf kâğıtları ve bir de kurşun kalem vardı.

Ondan önce, gölgesini hissettim.

"Ne yaptın?" Sıcak nefesi enseme akınca bel kemiğim çekilir gibi titredi. İrkilerek geri çekildim, omzumun üstünden ona çatık kaşlarla baktığımda ifadesiz yüzünü yakan acı yeşil gözleriyle burun buruna geldim. Yüzü yine gölgeler tarafından emilmişti.

"Ne yapıyorsun ya?" diye çemkirdim. "Yaklaşma öyle sinsi sinsi."

Üst dudağı yavaşça yukarı çekildi, alt dudağı bu harekete kavislenerek yardım etti. Kızıl ışık cansız bir şekilde yüzünün belli kısımlarını belirginleştirdi. Sinsi tebessümü keskin bakışlarının kısılmasına öncülük ediyordu. Ona doğru döndüm.

"Ne o?" diye sordu, bakışları dudaklarıma doğru hareketlendi, ifadesinin altında yatan ima heyecanlanmama neden olmuştu. "Korktun mu, Kedi?"

Saçlarına yağan yağmurun kokusu tenindeki ateş kokusuna karışmıştı. Bakışlarımı ondan uzaklaştırdım. Duş almayacak mıydı?

"Is."

Sesindeki o anlam veremediğim tını kemiklerimi acıtırken, "Hım?" diye mırıldandım.

"Neden burada olduğunu sorguladın mı hiç?" diye sordu hiç ummadığım bir anda. Sorduğu soru kafama bir şeylerin dank etmesine neden olunca bakışlarımı yavaşça ona doğru çevirdim. Ben neden buradaydım? Tek istediğim uzaklaşmakken onun peşine takılmak da ne demek oluyordu?

"Bilmiyorum," dediğimde gerçekten neden burada olduğumu bilmediğimi ben de yeni fark ediyordum. "Sanırım uzaklaşmaya ihtiyacım vardı."

"O uzak yer benim yanım mı oluyor?"

Sorusu bir zelzele yaratıp göğüs kafesimi salladı. "Karşıma çıkıp duran sensin," dedim hiç gocunmadan. "Uzakları yakınıma getiren sensin."

"Karşına çıkmamı istemiyor musun?" diye sordu sanki az önceki itirafım onun için hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi. Tekrar yüzüne baktım, loş kızıl ışığın altında karanlık bir gölge gibi asılı duran yüzünün sınırlarını incelemeden duramadım. Gözlerimin içine dikkatle bakıyor olsa da sanki ona bakıyor olmam onu rahatsız ediyordu. Hoş, karanlığa hapsolmuş bu yüze bakarken ayrıntıları göremeyecek kadar körleşmiştim.

"Karşıma çıkıp durmanın bir sebebi mi var?" diye sordum gözlerinin içine yansımamı yerleştirirken.

"Bu da nereden çıktı?"

"Eğer karşıma çıkmanı istemezsem karşıma çıkmayacakmışsın gibi konuştun," dedim onu seyrederken.

"Karşına çıkmayacağımı söylemedim," dedi tok bir sesle. "Karşına çıkacağım."

"Yani karşıma isteyerek mi çıkıyorsun?" diye fısıldadım.

Bana doğru bir adım attığında geri adım atmak istedim ama yapamadım, sanki bedenim tıpkı bir çivi gibi ayaklarımdan yere çakılmıştı. "Karşına isteyerek çıkıyorum da demedim," dedi yakıcı bir sesle. "Karşına çıkacağım dedim."

Bana doğru bir adım daha attı, aramızdaki mesafe o kadar çok azaldı ki artık nefesinden yükselen sigara ve rakı kokusunu soluyabiliyordum. Aramızdaki boy farkına inatla kafamı kaldırıp ona baktım ama artık yüzü neredeyse hiç görünmüyordu. Görebildiğim tek şey gözlerinin renginin temsil ettiği cehennemin aksine araf karanlığıydı. "Sen kimsin?" diye fısıldadım gözlerimi gölgesinden çekmeden.

Gözlerinde cehenneme uzanan bir davet vardı.

"Korhan." Sesi bir fısıltı gibiydi, sanki bir sırrı zihnime üflüyordu.

Scanned with CamScanner

İki bacağımın arasına koyarak yatağın üzerine abandı ve bunu yapmasıyla birlikte belim geriye doğru büküldü, yatağa uzanmak zorunda kaldım. Korhan bemen üzerimde, dizi iki bacağımın arasında duruyordu. Boynundan gelen o ıslak ateş kokusunu alabiliyordum. Başım dönmeye başladığında kolunu yavaşça uzattı, hemen komodinin üstündeki abajurun ipini çekti. Loş kızıl ışık yavaşça silindi ve sarı ışık güçlü bir şekilde Korhan'ın yüzünü hedef alarak yanmaya başladı.

"Ateşle oynama," dedi kanayan bir yara gibi.

İçi iri fakat çekik duran kısık bakışlara sahip yeşil gözlerin aynasına yansımam düştü. Küçük ve düzgün burnunun ucu havaya bakıyordu. Dudakları dolgundu. Önüme serilen görüntü bir yapbozun kayıp parçalarıydı sanki. Parçalar yavaşça birbirlerine kemik gibi kaynamaya başladı. Kirli sakalının seyrelidiği yere baktığımda kalbimde bir volkan patladı. Sol yanağında bir yanık izi vardı, yanık izinin keskinleştiği noktada o gür sakalı seyreliyordu. Hemen yanık izinin üzerinde hafif bir bıçak izi vardı. Yüzüne bütün olarak baktığımda cildinin ne kadar bozuk bir görüntüye sahip olduğunu fark ettim. Tam gözlerimin içine bakarken alnının ortasında beliren kalın damar hızlı hızlı atıyordu. O gece belli belirsiz gördüğüm izlerden daha fazlasına sahipti.

"Bak," dedi ateşlerin içinden bana fısıldayarak. Ama sanki bakmamı istemiyordu. "Hâlâ uykun var mı?"

Pürdikkat onun gözlerinin içine baktığım sırada dişlerini sıktı. Yanakları içeri doğru gömüldü, yanık izi gerildi ve yüzünde birkaç bıçak izi daha belirdi. İki kolunu kafamın iki yanına koymuştu; kollarının arasında kalan kafam, o avuçlarını yatağa bastırdığı için yatağın içine doğru gömülmüştü. Bir an bu yatağın bir tabut, onun da üstüme kapanan bir tabut kapağı olduğunu düşündüm.

Bir süre hiçbir şey söylemeden birbirimizin gözlerinin içine baktık. Dışarıda bardaktan boşalırcasına yağan yağmurun sesini duyamayacak kadar ona odaklanmıştım. Gözlerini yavaşça benden uzaklaştırdı, tam üstümden kalkacakken kafamın hizasında duran bileğini kavrayarak kalkmasına engel oldum. Kaşları anında çatılırken irileşen gözlerini yüzüme çevirdi.

"Uykum var."

Korhan'ın gözlerinin içine sinen şaşkınlık yavaşça büyüdü, harelerinin yeşiline karıştı. Burnundan sert bir nefes verdiğinde o nefes kâküllerimin aralığından açıkta kalan alnımın üstünde parçalara ayrıldı.

"Uyu, Çirkin."

Göğsümün üstüne göğsünün içinden mermiler dökülmeye başladı.

Taşikardi. Bu gece göğsüme emanet ettiği hastalığın adı buydu.

"Bundan bahsetmediğimi biliyorsun," dedim köşeye sıkıştırılmış bir av gibi öylece onu izlerken. Bir adım daha attığında çıplak ayaklarının ucu çoraplarımın ucuna değdi.

"Neyden bahsediyorsun, Kedi?"

"Bana kedi deme," dedim. Yutkunmamak için kendimi zor tutuyordum.

"Sana ne diyeyim?" Sesi genzinden geliyordu. Bu ürpermeme neden oldu. Kendimi tutamayıp yutkundum.

"Adımı söyleyebilirsin."

"İs," dedi kısık bir sesle. "Adını seviyor musun?"

Karnıma bir bıçak saplasa bu kadar acı çekmezdim. "Uykum var," diye yalan söyledim. Benim kurtuluşum yalanlardı. "Eve gitmek istiyorum."

Elini kaldırdığı an kalbim öyle hızlı çarpmaya başladı ki buna anlam veremedim. Büyük elini yanağıma yerleştirdiğinde birinin bana dokunma düşüncesi bile midemi bulandırırken, onun bana dokunmuş olması karnımın içinde çok başka bir hissin etime doğru batmasına neden oldu. Büyük avucunu yanağıma biraz daha bastırdı, farkında olmadan gözlerimin kısıldığını hissettim; kalp atışlarım bu kez yavaşladı. Sanki kalbim birazdan atmayı bırakacaktı.

Sanki birazdan kalbimin içindeki tüm kan kuruyacaktı.

Gözlerimin kısıldığını fark ettiğinde, "Demek küçük kedinin uykusu geldi," diye fısıldadı, sesi sek rakı gibiydi. "Bana bunu yapmayı kes."

Aniden gözlerimi açtım. Sesi bu kez sert çıkmıştı. Ben ona ne yapmıştım ki? Gözlerimi kaldırıp karanlık gözlere sabitlediğimde dişlerinin gıcırtısını işittim. Sözlerine şu şekilde devam etti: "Sonradan iğreneceğin şeylerin temelini atma."

"Ne?"

Üstüme yürüdü, eli hâlâ yanağımdaydı. Attığı adım benim de geri adım atmama neden oldu. Dizimin arka tarafı yatağın ucuna çarpınca sendeledim ama düşmedim. Korhan elini yanağıma biraz daha sert bastırdı. Parmak boğumlarının altında akan kanın uğultusunu duyuyor, tenine çarpan nabzın hareketini yanağımın üstünde hissedebiliyordum. Göğsümde bir taşikardi* başladı.

"Kendini hayal kırıklığına uğratmak istemezsin," dedi, sesi bir depremin arkasında bıraktığı enkaz gibiydi, belki de o depremin ta kendisiydi. Anlam veremiyordum şu anda. "Uykunu kaçıracak şeyler yapmaktan vazgeç."

"Neyden bahsediyorsun?" diye sordum şaşkına dönmüş bir şekilde. Korhan üstüme biraz daha gelince bedeni bedenime yaslandı, dengemi kaybedip yatağın ucuna oturmak zorunda kaldım. Korhan durmadı. Dizini

* Taşikardi: Yürek çarpıntısı. Kalbin hızlı hızlı çarpması biçiminde kendini gösteren kalp rahatsızlığı.

Scanned with CamScanner

4. PERDE
İhtilal

Alnımı mezar taşının soğuk yüzeyine yasladım.

Kızıl saçlarımın uçları ıslaktı. İçinde durduğum mezarlık bir sis bulutu tarafından örtülmüştü. Uzaklarda bir yerde yanan sokak lambalarının ışığı mezarlığın yakınlarına dahi uğramıyordu.

Karanlıktaydım. Zifiriydim.

Avuçlarımı toprağa bastırdım, tırnaklarımı toprağın içine geçirdim ve toprağı sıkıp avucumun içine aldım; alnımı yavaşça geri çektim, bu kez daha sert bir şekilde alnımı mezar taşına vurdum. Gözlerimi açtığımda mezar taşıyla göz göze geldim. Üstünde yazan yazılar okunmuyordu. Üstümdeki kısa elbise dizlerimi açıkta bırakıyordu, açık kalan dizlerim de toprağın içine gömülmüştü.

Gözlerimi kapatmadan alnımı mezar taşına bastırdım.

Tenime çiğ yağmıştı ama üşümüyordum. Karnım kasılıyordu.

Kalbimde merhamet denen bir illet taşıyordum.

"Buna bir son ver," dedi tanıdık ses. Tüm tanışıklığımızın üstüne yabancı hatıralar serpiştirmişti. Alnımı bir kez daha mezar taşına hafifçe vurdum.

"İs."

Gözlerimi sıkıca yumup onu duymazdan geldim; kafamı bir kez daha mezar taşına yavaşça vurdum. Susmadı:

"İs."

Durdum. Gözlerimi açıp birbirine karışmış mezar yazısına baktım.

Scanned with CamScanner

"Topla göğsünün valizini, git buradan," dedi, sesi benim sesimin birebir aynısı olan ama benim sesim olmadığını bildiğim o ses. "Vicdan paltonu yokmadan onlar, giy ve kaç buradan."

Kafamı yavaşça kaldırıp mezar taşının biraz üstüne baktım. Kalbim göğsümün altındaki kan nehrinin içinde boğulmaya başladı. Üstünde tıpkı benim üstümde olduğu gibi askılı beyaz bir elbise vardı. Bu elbise benim elbisemin aksine kirliydi. Üstünde bir sürü iş lekesi, yanık izleri vardı. Gözlerim elbisesinin askısının çıplak bıraktığı omuzlarına kaydı.

Beyaz omuzlarındaki açık yara izleri gözlerimin dehşetle aralanmasına neden oldu. Sanki o yara izlerinin altında bir dövme ya da bir iz vardı da onu kapatmak için omuzlarının derisini kaldırmıştı. Açık yaradan hafif hafif sızan kan, teninin üstünde kurumuştu. Siyah saçları yaranın bir kısmını örtüyordu, saçlarının uçlarında yanıklar vardı ve tütüzlenmişti.

Gözlerim yüzüne kaydığında bakışlarımız buluştu. Saç rengimiz dışında her şeyimiz aynıydı. Hayır, değildi. Onun bakışları, gözlerindeki ifade bile yakılmıştı.

"Sen?" diyebildim, dilimin ucuna gelen tüm harfler onun gözlerinin kazanına düştü, yandı.

"Beni yaktılar. Yerini söylemedim. Seni de bulmadan kaç buradan."

Gözlerimin içine geleceği göstermek istercesine baktığında şu an bu mezarlıkta ölüler ve ikimizden başka kimse yoktu. Onun da bir ölüden farkı yoktu.

Tırnaklarımı tamamen toprağın içine gömdüm. "Seni en son gördüğümde saçların kasaydı," diye fısıldadım yaşlar gözlerimde birikirken. Gözlerim bedeninde dolandı. "Sana bunu kim yaptı?"

Bana benzeyen yüzüne bakmaya katlanamıyordum. Saçlarını görmek istemiyordum. "Bana bunu sen yaptın," dedi durgun bir sesle. Kafamı kaldırıp tekrar o gözlerin içine baktım; yeşil irislerinin içinde gri noktalar gecenin karanlığında bile parıl parıl parlıyordu. Sanki gözlerinin gecesinde alevleri sönmüş gri ateş böcekleri uçuşuyordu.

"Sana bunu ben yapmış olamam," diyebildim toprağı tırnaklarken. "Yalan söylüyorsun."

"Biz hep yalan söyleriz, İs," dedi bembeyaz kesilmiş elini diğer kolunun dirseğine götürürken. "Ama birbirimizi inandıramayız yalanlarımıza."

"Sana bunu yapmış olamam."

"Sana bunu yaptırdılar."

Elimi toprağın içinden çekmeye çalıştığım sırada toprağın içinde biri elimi öyle sıkı kavradı ki farkında olmadan acıyla inledim. Karşımda duran siyah saçlı İs'in bakışlarında hiçbir değişiklik yaşanmadı, sanki toprağın altında elimi yakalayan kişiyi tanıyordu.

"İs!" diye çığlık attım karşımda duran kıza bakarken. "Yardım et bana!"

Başını iki yana sallarken o kadar ruhsuzdu ki bana yardım edemeyeceğini görmüştüm. Kendimi geri çekmeye çalıştığımda mezarın içine çekilmeye başladığımı fark ettim. Gözlerim dehşetle irileşti. Alnım sızlıyordu. Bir süre sonra şakaklarımdan hızla bir sıvının aktığını fark edince gözlerimi kırpıştırdım. Siyah saçların sahibi orada dikiliyor, öylece beni izliyordu. Onun omuzlarındaki açık yaralardan sızmaya başlayan kan kollarına doğru akıyordu.

"İs!" diye bağırdım ne yapacağımı bilemez halde. Alnımın şakır şakır kanamaya başladığını fark edince kendimi geriye doğru atmaya çalıştım. Kirpiklerim kanın kızıl kollarında yavaşça ıslanıp boğuluyorlardı. Toprağın içinden ellerimle birlikte bembeyaz kesilmiş büyük bir erkek eli dışarı çıktı; o el ellerimi sıkıca kavramıştı.

"Kaç!" diyebildi, eli yavaşça kolundan aşağı akan kanın üstüne gitti. "Yalvarırım kaç!"

O toprağın altında beni çeken şey tıpkı kanıma susamış gibi bana yapışmıştı. Beni içeri, toprağın altına, yanına çekmek istiyordu.

Parmaklarımı parmaklarına kenetledi. Bembeyaz, büyük ve tanıdık ellerine şok içinde baktım. Bana benzeyen kadın hüngür hüngür ağlıyordu ama sesi çıkmıyordu. O kadın ağlıyordu ama bana yardım etmiyordu. Omuzlarından sicimle inen kan kuru toprağın üstünü ıslatmaya başladığında dudaklarından dökülen her çığlığın sonunda anlamını bilmediğim Arapça bir kelimeyi inliyordum ama kelimenin tam olarak ne anlama geldiğini bilmediğim gibi, zikir ettikten hemen sonra kelimenin harflerinin neye benzediğini bile unutuyordum.

Son kez mezar taşına alnımı çarpmadan hemen önce gözlerim buğulu harflere ve sayılara takıldı. A harfi ile başlayan bir isim, son iki harfi E ve N idi. 1993 sayısını gördüğüme emindim. Sonra alnım sertçe mezar taşına çarptı, bilincimin kuyusundan kanlar çekilmeye başladı. İçi cayır cayır yanan, dışı ıslak toprağın içine battım.

Mezar beni yuttu.

Bacağımdan tutulup aşağı çekiliyormuşum gibi hissettiğim o anda havada yakalanıp tekrar yerime çekildim; gözlerim aralandı. Alnım kan ter içindeydi; boynumdan akan ter, ince ve uzun bir patika çizerek sutyenimin demirine kadar akmıştı. Büyük bir el elimin üstünde duruyordu, elim ise karnımın üzerindeydi. Bir an olduğum yeri, içinde bulunduğum konumu idrak edemedim. Gözlerim bir süre tam ortasında siyah bir leke olan tavanda gezinse de elimin üstündeki elin sıcaklığı yüzünden ter içinde olan parmaklarıma saplanan tuhaf hissi yok sayamıyordum.

Scanned with CamScanner

Sertçe yutkundum, gördüğüm o tuhaf kâbusun izleri zihnimin duvarlarına kendi tırnaklarıyla çirkin şekiller çiziyordu. Boğazıma bir gemi gibi batmış olan acı yüzünden yüzümü buruşturdum. Boştaki elimi, karnımın üstünde duran elimin üzerine yerleştirilmiş büyük eline koydum ve bakışlarımı hemen yan tarafımda yatan adama çevirdim. Yüzünü yastığa gömmüştü, yalnızca profilinin bir kısmını görebiliyordum.

Kalbim sıkışırken, "Nasıl ya?" diye fısıldadım pürüzlü bir sesle. Andan kalkıp uzaklaşmak istesem de yapamadım. Bakışlarım karnımın üstüne kaydı; rahatsızlık uyandıran bir his tenimi karıncalandırdığı anda elimi karnımın üstünde kaydırdım, biraz yukarı çıkardım. Onun eli de benimkini takip etmişti.

Rahatsız bir şekilde kıpırdanıp ondan uzaklaşmaya çalıştım ama omzum omzuna değiyordu. O benim aksime yüzüstü yatıyordu ama yine de birbirimize aşırı yakındık. Resmen kendi kural ihlalimi yine kendim gerçekleştirmiştim. Kendime inanamıyordum şu an.

"Kıpırdanıp durma," dedi pürüzlü, erkeksi bir sesle.

"Sen uyanık mıydın?" diye sordum, sesim sertti.

"Balina gibisin, kıpır kıpır durmuyorsun. Az önceye kadar uyuyordum ama sayende şu an uyumuyorum. Rahat dur."

"Ben neden senin yatağındayım?" diye sordum tek kaşımı kaldırıp elimi elinin altından sertçe çekerek. Eli karnımın biraz üstüne geldiğinde kendimi geri çektim. Korhan tek gözünü açtı, yastığa gömdüğü yüzünün bir kısmını daha önüme sererek, "Bana sarhoştum hatırlamıyorum pozları kesme sakın," dedi, sesinde aşılmaz bir bariyerin önünde yanan ateşin parkardığı o koyu çatırtı vardı.

Kan saniyesinde beynime sıçradı. "Seninle yatmadım," dedim anlıden "Sadece uyudum."

"Benimle yatmadın, evet," dedi rahat bir tavırla. Yüzünü tamamen yastığa gömüp yok etti. "Uyudun."

"Sana benimle uyu dememiştim ben!"

"Cırlama."

Yatağın diğer ucuna doğru kayarak doğruldum. Korhan hâlâ yüzü yastığa gömük şekilde yatıyordu. Bakışlarım odayı karanlık bir renge boyayan kalın perdelere kaydı. Saat kaçtı?

"Telefonum nerede benim?" diye sorduğumda cevap alamadım. "Saat kaç?" Onu dürttüm. "Sana diyorum." Cevap alamadım, bir daha dürttüm. "Hey!"

"Hasbin Allah ya." Kafasını yastıktan kaldırıp yüzüme baktı. Odanın içi karanlık olduğu için dün bana sunduğu o izler belli belirsiz gölgeler şeklin-

de görünüyordu. "Her şeyin vestiyerde. Bir daha sakın o uzun tırnaklarını orama burama batırayım deme. Suç aleti taşıyor diye ihbar ederim seni."

"Kurban ol sen benim tırnaklarıma." Yataktan kalkacaktım ki anlıden saçlarımı kavradı ve canımı acıtmayacak şekilde, sanki bir çocukmuş gibi saçımı çekti. Eline vurup ona ters ters baktım. "Ne yapıyorsun sen be 3/A sınıfında mı sandın kendini?"

Yüzünü tekrar yastığa gömdü. "Uykum var," dedi pürüzlü bir sesle.

"Yat zıbar o zaman."

Yataktan kalkıp odanın çıkışına doğru yürüdüm. Üstümde onun gibi kokan bir kazak vardı, bu kazaktan kurtulup bir an önce kendi kazağımı giymeliydim. Yastığın kenarından beni izlediğini biliyordum, aslında bilmiyordum ama hissedebiliyordum.

"Nasıl gideceğini biliyor musun?" diye sorarken sesi çok umursamazdı. "Yol bilmezsin iz bilmezsin."

Duraksadım. "Taksi diye bir şey var."

Yastığın kenarından bana baktığını gördüm. Kısık bakan yeşil gözlerinin duvarlarına örülmüş kahverengi ve sarı sarmaşıklar vardı. "Paran bol herhâlde," dedi, kalın sesinin çatlaklarından uyku sızıyordu.

"Gitmemi istemiyorsun herhâlde?" dedim sorar gibi.

"İstemesem gitmezsin," dediğinde kaşlarım çatıldı.

"Benim canım yeter ki gitmek istesin."

"İstemiyor demek ki," dedi, ona cins cins baktım. "Baksana hâlâ laf yetiştirmeye çalışıyorsun." Gözlerimi devirdim, Korhan yavaşça doğrulup kalktı, kısa kestiği saçlarını yavaşça karıştırdı. "Ben bırakacağım seni."

"Hiç gerek yok," dedim olduğum yerde yalı kazığı gibi dikilirken.

"Sikerim gereğini, bırakacağım dedim işte." Pürüzlü sesi çok huysuz yükseliyordu. Ben onu izlerken o yatağın üstünden indi, şifonyerden kısa kollu bir tişört çıkardı. Üstündeki terli tişörtü çıkarırken ayaklı lambanın yaydığı kızıl ışık bu açıdan onu hedef aldığından onu daha net görmemi sağlıyordu.

Sırtını bana döndü, çıplak sırtını gördüğümde bir an duraksadım ve bakışlarımı ondan uzaklaştırmak yerine çok daha büyük bir dikkatle onun çıplak sırtını izlemeye devam ettim. Gözlerimi kaçıran biri olmamıştım hiçbir zaman, ilgimi çeken şeyleri izlemeyi seviyordum. Zayıf ve uzundu, bedeni kas yığını değildi ama ince olmasına rağmen derisinin altında kasılan kasları görebiliyordum. Omuzları beline oranla genişti, beli o kadar inceydi ki bir an nefes alma gereksinimi hissettim. Bu kadar ince bir belin bu denli hoş görünebileceğini hiç düşünmemiştim.

Arkası bana dönük olmasına rağmen kolunu saran dövmeyi görebiliyordum. Dirseğinin biraz altına kadar gelen bu dövme tek bir dövme ol-

Scanned with CamScanner

mamasına rağmen, ahenkli bir şekilde birbirlerini tamamlamış ve tek bo
dövme gibi durmuştu. Diğer kolunda dövme yoktu ama elinin iki bileğin
de de anlamını bilmediğim bir dilde, tuhaf şekillerle çizilmiş birkaç döv
me daha vardı. Tişörtü kafasından geçirip kollarını kaldırarak deliklerden
sokarken ince beli bedeninin yükselmesinin de etkisiyle daha da inceldi.
Aniden bana doğru dönüp tişörtünün önünü aşağı çektiği sırada onunla
göz göze geldik. Lezâ yeşili gözleri şu an çok daha kahverengimsi bir renge
sahip görünüyordu, elasının üstünde biriken yeşil nehirde sarı sonbahar
yaprakları yüzüyordu.

"O kedi gibi bakan gözlerinle banyo yapmak güzeldi. Afiyet olsun bu
arada," dedi alayla.

"Afiyet olsun derken?"

"Gözünle yedin ya hani az evvel," dedi burnu büyük bir tavırla. "Onden
diyorum."

Ona düz düz baktım. Gözlerim kısa kollu tişörtünün açık bıraktığı
köprücük kemiklerine kaydığında duraksadım. İki köprücük kemiğinin de
biraz üstünde iki farklı şekilde küçük dövme vardı. Tişörtün aşağı doğru
inen göğüs kısmını yukarı doğru çekerken gözlerinde tedirgin bir ifade be-
lirir gibi oldu. Nefes boşluğuna kadar uzanan koyu bir çizgi görmüştüm,
aşağı doğru indikçe daha da bozulan bu çizginin tam olarak ne olduğunu
anlayamasam da bir iz olduğu kesindi. Bir dikiş izi olabilir miydi? Rengi
koyuydu. Bedeninde de yüzündeki izlerden olabileceği düşüncesi karnıma
ağrılar sapladı. Gözlerimi örttüğü göğüs kısmından uzaklaştırdım, tekrar
köprücük kemiğindeki dövmelere baktım.

"Elif ve Vav," dedi düz bir sesle.

"Anlamadım?"

"Çözmeye çalıştığın dövmelerin ne olduğundan bahsediyorum."

Gözlerimi hızla köprücük kemiklerinden uzaklaştırdım. Ona bakmam
onu tedirgin ediyormuş gibi hissediyordum.

"Elif senin için özel biri mi?" diye sordum saf saf.

Güldüğünü fark edince kafamı kaldırıp ona baktım. "Elif ve Vav birer
harftir. Elif ve Vav'ın hikâyesini bilmiyor musun?"

"Bilmek zorunda değilim," dedim umursamaz görünmeye çalışarak.
"Derse geç kalacağım. Eve gidip giyinmeliyim."

Korhan birkaç saniye gözlerimin içine baktı. Ona baktığımda yüzünü
değil de gözlerini görüyordum sanki sadece. Bir perde kararıyor, bobinler
dönmeye başlıyor ve ışık onun gözlerinde yanıyordu. Islak kıyafetlerim ku-
rumamıştı ama pantolonumu nemli de olsa giymek zorunda kaldım. Kor-
han üstüne bir ceket aldı ama ceket bu kez kapüşonlu değildi, asker yeşi-

liydi ve uzun ipleri vardı. Bana gri bir hırka attıktan sonra, "Bunu üzerine
geçir," dedi kuru bir sesle. "Motorun üstündeyken götün donar."

Gri hırkayı üstüme geçirirken boş bakışlarım odasında gezinmeye de-
vam ediyordu. "Odan hep böyle mahzen gibi midir?" diye sordum sonunda
konuştuğumda. "Çok karanlık burası."

"Gece hiç rahatsız olmuş gibi görünmüyordun."

"Şu an gündüz."

"Vay canına," dedi sahte bir şaşkınlıkla. "Ciddi olamazsın."

Gerçekten onun iki bacak arasına sağlam bir tekme geçirmek istiyor-
dum ama o kadar yorgun hissediyordum ki bir an önce eve gidip üzerimi
değiştirmeli ve ışınlanarak okula gitmeliydim. Evden çıktığımızda kapanan
telefonuma küfürler ediyordum. Korhan bana aldırış etmeden hızla merdi-
venleri indi, bahçede yürümeye başladı. Islanan çimlerin, ağaçların kokusu
ciğerlerimin içinde küçük huzur oyukları açarken derin bir nefes aldım, te-
lefonumu cebime sıkıştırdım.

"Yağış ağzıma sıçacak," diye homurdandım. "Anneannemden bahset-
miyorum bile."

"Koskoca kızsın, kimseye açıklama yapmak zorunda değilsin," dedi
önümden yürürken. Bir eli eşofmanının cebindeydi, ayağına öylesine geçir-
diği postalların bağcıklarını bağlamamıştı. Bahçe kapısını açıp dışarı çık-
tığında ben de onu takip ettim, ardından son kez arkamda bıraktığım eve
bakıp son basamağı da indim ve demir bahçe kapısını kapattım. Yerler hâlâ
ıslaktı, havada nem vardı ama çok soğuk sayılmazdı. Gökyüzü hâlâ kopkoyu
renkteydi.

"Hava yağacak gibi görünüyor," dedim ellerimi birbirine sürterek ısıt-
maya çalışırken.

Yaz kış soğuk olan ellerimi kalbime benzetiyordum.

"Yağsın," dedi Korhan. Motosikletin üstüne binip ayağıyla alttaki şeyi
kaldırdı, kulağının arkasına sıkıştırdığı sigarayı dudaklarının arasına yerleş-
tirip eşofmanının ön cebinden çakmağını çıkardı. "Şeker değilsin, erimezsin."

"Düşük kalite esprilerinin kapatma düğmesi falan yok mu?"

"Espri yapmadım," dedi, dudaklarının arasında sigara olduğundan sesi
garip çıkmıştı. "Senin espri anlayışın buysa ben ne yapayım? Halkın sesi-
yim ben. Git şimdi, beş kişiden dördü bu cümleyi kurar. Mahallenizin abisi
Korhan'ım ben." Bir an durup ona baktım, sigaranın ucunu tutuştururken
bana bakıyordu. Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırıp kafamı iki
yana salladım.

"Tamam, mahalle abisi Korhan. Beni eve bırakır mısın artık?" diye sor-
dum tek bacağımın üstüne yüklenip kaşlarımı kaldırarak.

Scanned with CamScanner

Motosikleti çalıştırırken, "Mısın mı dedin sen?" diye sordu, dudakları nın arasında duran sigarayı tek elini

Onu tanımıyordum, saçma sapan bir şey yaptığımı düşünmesem de yaptığım şeyin çok doğru bir şey olmadığının da farkındaydım. Düşünce lerimi kilitlediğim kapıların altındaki küçük boşluklara bezler sıkıştırdım, herhangi olacak bir sızıntının önüne geçtim. Benim yapımda pişmanlığa yer yoktu. Onun arkasına binerken artık bonden yüzünü saklama gereği duymadığını fark etmiş olsam da yine de aramızda dimdik duran o duvarın soğuk yüzeyini yanağımda hissedebiliyordum. Olması gereken de buydu.

Ona sokulduğum an motosiklet resmen yırtıcı bir hayvan gibi gürledi, ardından pürüzsüz zeminin üstünde âdeta uçmaya başladık. Saçlarım ar kaya doğru savruluyor, bazen rüzgârın açısı değişiyor ve saçlarım bu kez onun ensesine dolaşıyordu. Yanağımı sırtına yasladım, soğuk tenimi parça parça ısırırken gözlerimi yumdum. Hızı sevdiğimi fark ettim.

Parmaklarım onun ceketini sıkıca kavramıştı. Ne kadar süredir böyle, yanağım onun sırtına yapışık şekilde duruyordum bilmiyordum ama aldığı nefesin sesleri aklımın içinde çınlıyordu. Sanki ben bir akıl hastanesiydim ve o benim çığlık atarken boğazını yırtmış, tırnaklarının arasında çizdiği duvarların kanı olan en hastalıklı hastamdı. Nefesinin esrarengiz sesi bana bunu hatırlatmıştı.

Motosikletin yavaşladığını fark ettiğimde gözlerimi açtım. Saçlarımın gözlerimin etrafına diktiği kızıl parmaklıkların arasından tanıdık sokağın altımda akıp gidişini seyrettim. Parkın önünden geçerken parmaklarım iyice gevşedi, onu yavaşça serbest bıraktım. Motosiklet yokuşun başında durdu, ondan uzaklaştım ve motosikletin üzerinden indim.

Üstümdeki ona ait kazağın önünü yine ona ait olan bol hırkayla örterken, "Sağ ol," dedim, birkaç adım daha ondan uzaklaşıp kafamı kaldırdım, ardından ona baktım. Omzunun üstünden bana doğru baktı, sivri duran çenesinden yukarı doğru kayan bakışlarım sakallarının seyrelddiği yerde duraksadı. Yanık izi çok daha net, pürüzlü bir şekilde yüzünün çerçevesini doldurmuştu. Bozuk cildini izlerken gözlerim farkında olmadan gözlerine kaydı ve o an yine göz göze geldik, gözleri şimdi daha yeşildi.

"Sıkıntı yok," dedi gözlerimin içine bakarken, sesinin düzlüğü bana ütülenmiş bir gömleği anımsatmıştı; her ne kadar jilet gibi keskin görünse de aslında yumuşaktı.

Tam sırtımı ona doğru dönecektim ki, "Çirkin," diye seslendi, sesi duraksamama neden oldu, tekrar ona baktım ama bu kez dikkatim dağıldığı için onu inceleyemiyor, sadece bakmış olmak için ona bakıyordum.

"Hım?"

Bir şey diyecek gibi oldu, dudaklarının aralanıp kapandığını görmüş tüm ama sandığımın aksine sadece, "Hiç," dedi düz bir sesle. "Git hadi."

"Tamam." Yavaşça bakışlarımı ondan uzaklaştırmış olsam da onun ba kışlarının benim üzerimde olduğunu biliyordum. Sarsak bir adım attıktan sonra durdum. Ona bakmadan, "Dikkatli ol," dedim elimde olmadan.

Kısa bir sessizliğin hemen arkasından, "Her zaman dikkatliyim," dedi ve hızla yürüyerek ondan uzaklaşmaya başladım.

♠

Avucumun içinde bir evin camları patlamıştı.

O evin içinde küçük bir kız çocuğunun açık mavi külotlu çorabının üzerinde koyu mor çiçek desenleri vardı. Kız çocuğu kısa bacaklarını bile örtmeye yetmeyecek kadar minik olan kot eteğinin ceplerinde bilyeler saklardı. Küçücük ellerini kot eteğinin ceplerine daldırır, içinden bir renk geçirir, her seferinde içinden geçirdiği renkte bir bilyeyi dışarı çıkarır ve avucunun içindeki bilyeyi izleyerek geleceği gördüğünü sanırdı.

O kız çocuğu bir süre sonra çok sevdiği bilyelerden nefret etmeye başlamıştı.

Geniş alnına rağmen çember takar, küçücük suratına büyük gelen alnını ise hiç gizleme gereği duymazdı. Bir gün evin patlayan camları kızın önce kulaklarına saplandı; kızı sağır etti. Ardından gözlerine saplandı; kızı kör etti. Daha da sonralarında fırlamaya devam eden cam kırıkları kızın ruhunu, kalbini, çocukluğunu parçaladı; kızı yok etti.

Bir salıncak sallandı, paslı ve zincirleri yağlanmadığı için gıcırtıları ürperticiydi. Bir kadın son şarkısını söylemek için mikrofonuna dokundu. Bir adam parkın çıkışına doğru yürüdü. Takvim yaprakları uçuştu, bugün de durdu.

"Bugün seni izleme şansım oldu," dedi omzuma dokunan Seda. "Harikaydın."

"Aslında yorgundum," diye itiraf ettim ama yine de iyi iş çıkardığımı biliyordum. Eve girmemle çıkmam bir olmuştu, bu yüzden üzerimde hâlâ Korhan'ın kazağı vardı. Demlenen filtre kahveyi önüme çektim, bardağıma yavaşça doldurdum. Seda'nın elinde buzlu çay vardı.

"Yağış seni arıyordu az önce," dedi çayından bir yudum daha alarak. "Onu sahnede göremedim?"

"Bugün ona ait bir sahne yoktu, o yüzden geç gelmiştir," diye mırıldandım. Muhtemelen gece olan o küçük tartışmamızı hatırlamıyordu ya da hatırlıyordu ve gerçekten pişman olmuştu.

Scanned with CamScanner

"Sabah aceleyle çıktığım için telefonumu şarj edemedim," diye mırıldandım. "Telefonum kapalı diye delirmiştir kesin."

"İstersen ver telefonunu ben halledeyim. Priz var şurada."

Çantamdan cep telefonumu çıkarıp Seda'ya uzattım. Aynı model cep telefonlarını kullandığımız için şarj cihazı problemi yaşamamıştım. Seda karşıdaki prize telefonumu şarj olması için taktıktan sonra tekrar yanıma geldi. Kafeterya bomboştu, ders çalışmak için köşeye oturmuş üç beş öğrenci dışında neredeyse kimse yoktu.

Seda ela gözlerini üzerimde gezdirip, "Bu kazak biraz büyük mü sanki sana?" diye sordu, kaşları çatılmıştı. Sonra durdu ve genişçe gülümsedi. "Yoksa erkek arkadaşının falan mı?"

Mideme saplanan krampa rağmen usta bir şekilde, "Hayır," dedim. "Çağlar'ın."

Seda'nın gözlerinde parlayan ışığı gördüm. Çağlar'a karşı ilgisi olduğunu biliyordum. Rima'yı bile sıkıştırdığına göre sıra bende olmalıydı. "Çağlar..." diye fısıldadı, gözlerimin içine bakıyordu. "Ne zamandır görünmüyor ortalarda. İyi mi?"

"Evet," dedim umursamadan.

Seda yüzüne doğru düşen açık kumral, sarı gibi duran saçlarını geriye doğru itip sertçe yutkundu. "Şey..." Durdu, yanaklarının kızardığını görebiliyordum. Çağlar'la birlikte olabileceğine inanıyor muydu gerçekten? Çağlar otomobillere âşık olurdu, kadınlara değil. "Yani..."

"Kendine bunu yapma," dedim bir anda. Durdu, gözlerimin içine baktı. Tırnaklarını masanın üzerine ritmik hareketlerle vurmaya başladım. Seda gözlerinin içinde balon gibi şişerek tüm harelerini kaplamaya başlayan soru işaretleriyle bana bakmaya devam ediyordu. "Herkes gibi olmak istemezsin. Onu tam olarak tanımıyorsun ama boş bir hayranlık uğruna kendine bunu yapıyorsun."

"Ama biz onunla..."

"Yattığınızı biliyorum," dedim ama bunu onu incitmek için değil, uykusundan uyandırmak için söyledim. "Ama onunla sadece yattınız. Birlikte değilsiniz, Seda."

Buzlu çayına indirdiği ela gözleri kırgınlıklarla doluydu. Onu izlerken ne söylemem gerektiğini düşünüyordum ama onu şimdi incitmemek için kendimi hırpalarsam ileride onun benden daha fazla hırpalanacağını biliyordum. Parmaklarımı filtre kahveyle doldurduğum fincanın yüzeyine sardım. Kıyıda ilerleyen bir canavar misali aramızda ilerleyen sessizliğin arkasında bıraktığı geniş ayak izleri kıyının ıslak kumlarını damgalıyordu. Bir dalga misali o izlerin üzerine çarparken sarf ettiğim sözler şöyleydi: "Sana

bir şeyler vadetmedi, bunu biliyorum. Onunla birlikte olmak istedin, o da bunu istedi ve yattınız. Ona seni kullanmış gibi davranarak işleri dramatize etmediğin için teşekkür ederim. Sen aklı başında bir kadınsın. Onunla hiçbir karşılık beklemeden yattığını biliyorum ama hiçbir şey beklemeden yattığın birinden yattıktan sonra bir şeyler beklemeye başlayamazsın, Seda."

Derin bir nefes aldı ama bu bana kızdığından değildi, aksine haklı olduğunu gördüğü için böyle derin nefes alma ihtiyacı duymuş olmalıydı. İnsanların kalbini kırmak benim için zor değildi, kırardım ve sırtımı dönüp yürürdüm ama şu an amacım gerçekten onu kırmak değildi. İçinde ne olduğunu bilmediği bir odanın kapısını zorluyordu. İçeride onu bekleyen bir canavar da olabilirdi, bunu olasılığı düşünmüyordu.

"Çağlar'ı pek tanıdığım söylenemez, evet," dedi sonunda konuştuğunda. "Ama onunla yatmadan öncesinde de onu gördüğümde kalbim göğsümün içinden çıkıp ona doğru koşacakmış gibi hissediyordum." Elini kalbinin üzerine bastırdı, dudakları titriyordu. "Hâlâ öyle hissediyorum. Adı geçince bile içim içime sığmıyor."

Tepkisiz gözlerle Seda'yı izlerken kahvemden bir yudum aldım.

"Sanırım ona gerçekten âşık oldum, İs."

"Bu saçmaydı işte," dedim yüzümü buruşturarak, ardından elimdeki fincanı masanın üzerine bıraktım. "Seninkisi yalnızca hayranlık."

"Şu an içten içe çok aptal olduğumu düşünüyorsun," dedi yarım yamalak gülümseyerek. "Ama yine de bu hisse dur diyemiyorum. Aşk değil mi yani bu? Bilmiyorum. Sen hiç âşık oldun mu?"

Uzun zaman önce ellerimde patlayan evin camlarının kırıkları kalbime batmış gibi hissettim.

"Hayır," dedim, sesimdeki gölgeler şeytanın elinde kadehiyle dikildiği vadinin eteklerinde çarpışan lavdan dalgalar gibi bir gidip bir geldiler.

Benim göğsümde uyuyan bir melek vardı. Kanatları bir adamın buzdan elleri tarafından sıkıca kavranmış, tam eklem yerlerinden, kıkırdaklarından çatır çatır kırılmış ve parçalanmıştı. Meleğin gözyaşları kaburgalarıma aktı gecelerce; aktığı yeri eritti, erittiği yerleri soğuttu ardından taş etti. Karnımdaki izin gerildiğini, çekilir gibi acıdığını hissedince sertçe yutkundum. Bıçağın soğuk yüzeyi sanki yavaşça orada dolaştı, ardından plastikler eriyip açık yarayı alçı gibi doldurdu. Ben şu ana kadar hiç âşık olmamıştım, olamazdım. Beni âşık olacağım yerden kırıp, ellerime tutuşturdukları kırıklarla birer parmaklık yapmaya zorlamışlardı.

"O zaman nereden bilebilirsin ki?" diye homurdandı Seda soğuk çayından bir yudum daha aldıktan sonra. "Aslında bilebilirsin. Neden bir ilişki yaşamaktan kaçınıyorsun? Ömer fena biri değil. Hem sana ilgisi olduğunu da neredeyse tüm okul biliyor."

Scanned with CamScanner

"Ömer zerre ilgimi çekmiyor. Ve burnunu sokmaman senin için doğru bir seçim olurdu."

Seda geri çekildi, sessizlik masanın üstüne bıçak gibi saplandığında kahvemi içmeye devam ettim. Zihnim cevap anahtarı olmayan bir sınav kâğıdı gibiydi. Sorularla doluydum ama çözemiyordum. Elimde bir kalemle her bir sorunun sayısının üzerine çentik atıyor, diğer soruya geçerken ar-kada bıraktığım soruyu hafızamdan siliyordum.

Sonunda telefonumun şarjı dolunca telefonumu ve çantamı alıp kafe-teryadan çıktım, koridorda yürümeye başladım. Telefonumu açtığımda Ya-ğış ve Çağlar'dan gelen aramaları, mesajları görmüştüm. Yüzümü buruştu-rarak mail kutuma girdim. Duraksadım, o yazar bana bir mail atmıştı, mail yaklaşık iki saat önce atılmıştı ve mailin gönderici ismi değişmişti.

Gönderen: Erdem Demirel

Manio'nın Mantus için ağladığı sahnede takılıyor-sun. İçten ağlamıyorsun. Neden? (14.26)

Gönderen: İş Tanvel

Sahnede bir potluk olduğunu düşünmüyorum. Ferruh Hoca gayet başarılı buldu. (16.26)

Kaşlarımı çatarak yürümeye devam ettim. Derdi neydi bu herifin? Ayrıca her sahneyi böyle yakından takip etmesi de çok rahatsız ediciydi. Haluk abiyi arıyordum resmen. Piyesleri onun yazdığı zamanları hatırlıyor-dum, üzerinden çok uzun zaman geçmemişti ama o oyun yazarken ona çay götürdüğüm anları tıpkı dün gibi hatırlıyordum. Mail kutuma yeni bir mail düştüğünde kampüsün çıkışına gelmiştim.

Gönderen: Erdem Demirel

Sahnede potluk olduğunu söylemedim, sahne bir ku-maş değil potluk olsun. (16.30)

"Allah aşkına çok komiksin sen ya," diye söylendim bomboş gözlerle ekrana bakarak.

Gönderen: İş Tanvel

Bu komik değildi. (16.32)

Gönderen: Erdem Demirel

Komik olmak için yazmamıştım. Manio'nın ağladığı sahneyi biraz daha çalışman gerek. Övgülere alışmışsın, küçücük bir eleştiri alınca tırnaklarını çıkarıyorsun. (16.36)

"Eleştiri yapmayı öğren o zaman ayı," diye homurdanarak telefonu ce-bime sokup kaldırımda yürümeye başladım. "Mağaranda duvarlara taşlara yazıyorsun herhâlde yazılarını."

"Lan sen kendi kendine mi konuşuyorsun, Bozuk Salça?"

Kafamı sesin geldiği yöne çevirdiğimde Çağlar'ın spor bir arabanın ca-mından kafasını çıkarmış beni izliyor olduğunu gördüm. Araba yavaş yavaş beni takip ediyor, karınca adımlarıyla ilerliyordu resmen.

"Uğraşma benimle senden çıkarırım bütün hıncımı bak," diye söylendim.

"Telefonun bu saate kadar neden kapalıydı senin?" diye sordu, söyledi-ğimi yok sayarak. "Sen bizi kanser etmek falan mı istiyorsun?"

"Çağlar, cidden hiç sırası değil. Kafam kazan gibi."

"Atla, bir şeyler içmeye gidelim," dedi. "Yağış'ı bizim mekâna bıraktım, orada seni bekliyor."

Kaldırımdan indim, arabanın ön kapısını açıp araca binerken, "Dün geceyi hatırlamıyor değil mi?" diye sordum. Çağlar göz ucuyla bana baktı, emniyet kemerimi bağlarken ben de ona bakıyordum.

"Tam hatırladığı söylenemez. İçince başka bir boyuta geçiyor, biliyor-sun. Kırgınlık falan yok aranızda değil mi?" Direksiyonu kırdı, hafifçe çe-virip aracı hızlandırdı. Araç kampüsün önündeki düz yolda pürüzsüz bir hızla ilerlemeye başladığında dışarıdaki meraklı gözlerin araca döndüğünü gördüm, aldırış etmedim.

"Saçma sapan şeylerden dolayı ona kırgınlık yapacak değilim. Çocuk muyuz biz? Hem kendince haklıydı."

Arabanın içi pahalı, ağır bir erkek parfümü kokuyordu. Bu koku Çağ-lar'ın uzun zamandır kullandığı kokuydu ama aracın ona ait olmadığını bili-yordum. Çağlar genelde günlük ya da haftalık araçlar kiralar, onlarla takılırdı ama hiçbir zaman bunlarla hava atmaya kalkmazdı, ihtiyacı olduğu için kira-lıyordu. Şu ana dek kiralara verdiği paraları kenara atsaydı altına son model bir araba çekebilirdi ama yapmıyordu. Anlık yaşamayı severdi Çağlar.

"Sizin en çok bu huyunuzu seviyorum," dedi gözlerini ön camdan trafi-ğe dikerek, kısaca sinyal verdi ve hemen dibimizdeki arabanın önüne geçti. Ön konsoldaki sigara paketi aracın yaptığı hız ve ani duraksamalarla bir düşecek gibi dibe geliyor, bir ön cama doğru fırlıyor, çarpıyordu. Sigara pa-ketini alıp içinden bir dal sigara çıkardım, dudaklarımın arasına sabitle-

Scanned with CamScanner

dim. Ön konsoldaki çakmağı alıp sigaranın ucunu tutuştururken kaşlarımı çatarak akan trafiğe baktım.

"Sen duş almadın mı?" diye sorduğunda sigaradan ikinci dumanı almıştım. Yanaklarım ısındı, bakışlarımı yavru bir köpek gibi Çağlar'a doğru çevirdim.

"Kokuyor muyum lan?"

"İçki kokuyorsun," dedi ve duraksadı. "Bir de esrar."

Duraksadım. "Ne?"

"Bildiğin esrar dumanının kokusu sinmiş sanki üstüne. İçtin demiyorum, esrar içilen bir ortamda falan mıydın?"

"Yok," diye geçiştirdim. "Ya tüm günü böyle mi geçirdim ben insanların içinde?"

"Anlamaz o veletler, takılma. Nereden bilecekler esrarı falan? Bildikleri tek şey Shakespeare'den Hamlet onların..."

"Tamam, esrarkeş Çağlar," diye dalga geçtim. "Sen çok biliyorsun çünkü."

Güldü. "Zamanında ortamında bulunduğumuz oldu bizim de yani şimdi, kızım," dedi ciddi bir sesle.

Bir benzinlikte durduk, Çağlar aracın deposunu fulledikten sonra marketten bir şeyler alıp camdan bana uzattı. Kucakladığım poşetin içinden bir bisküvi çıkardıktan sonra paketini açtım, telaşsız bir şekilde yemeye başladım. Çağlar araca tekrar bindi, telefonum birkaç kez titredi ama duymazdan geldim. Geçen geceki mekânın olduğu sokağa girdiğimizde akşamın karanlığı çökmeye başladığından havadaki bozuk bulutlar çok daha koyu görünmeye başlamıştı. Çağlar mekânın çaprazında bir boşluğa park ederken ben de emniyet kemerini çözüyordum. Araçtan indiğimizde havanın soğuduğunu fark ettim.

"Mart ayına girdik ama hava hâlâ bozuk," diye homurdandım. "Bir sıcak bir soğuk resmen. Antalya'da olduğumuza inanasım gelmiyor."

"Küresel ısınma, küresel ısınma," diye dalga geçti.

Ensemde sebebini anlayamadığım bir ağrı vardı, yavaşça ovarak Çağlar'ı takip ettim. Mekânın giriş kapısının önünde korumalar yoktu, henüz akşam karanlığı yeni çöktüğünden iş başına geçmemişlerdi. Mekânın merdivenlerini indik, ortam loştu ama birkaç farklı renkteki ışık bir yanıp bir sönüyordu. İçeride hafif bir müzik sesi vardı, yine de herkes birbirinin ne konuştuğunu duyabiliyordu.

Barın önü boştu, barmen henüz gelmemişti. Hemen barın sırtını dayadığı duvara yaslı duran içkilerin köşelerindeki ışıklar yanıyor, içki şişelerini âdeta pazarlıyordu. Yağış'ın sırtı dönük şekilde localardan birinde oturduğunu görünce Çağlar bana oraya gitmem konusunda küçük bir işaret verdi, ardından yanımdan ayrılıp DJ kabinine doğru yürüdü.

Yağış kumral saçlarını tepeden sıkı bir topuz yapmıştı, ensesinin kenarlarından fırlayan daha koyu renk saç tutamları ona doğal bir görüntü kazandırmıştı. Üstünde siyah, tek omzu düşük kısa kollu bir tişört vardı, sigarası kül tablasının içinde yanar vaziyetteydi.

"Kaplumbağa," diyerek omzuna dokunduktan sonra yanındaki boşluğa kendimi attım; çantamı yana fırlattım.

"Şiktir!" dedi dehşet içinde. "Leş gibi içki kokuyorsun."

"Ve esrar," dediğimde bana alık alık baktı. Gözleri kısaca üstümdeki kazağa kaydı. "Ne zamandan beri bu tarz kazaklar giyiyorsun?" diye sordu, sesi hâlâ şaşkın çıkıyordu.

"Yeni tarzım, mahalle ablası İs tarzı diyoruz biz buna," diye dalga geçtim, bir an için Korhan'ın sesi zihnimde bu cümleyi tekrar etti.

"Saçın yağlı görünüyor," dedi Yağış bana dik dik bakarak. "Dün geceden sonra duş almadığını hissediyorum."

"Doğru bir his. Yağmurda yıkanmıştı aslında," dedim tekrardan umursamayarak. Kül tablasında yanan sigaraya uzandım, Yağış'ın yanan sigarasından bir duman alıp sigarayı tekrar kül tablasına bıraktım. "Dün eve nasıl girdin?" diye sordum her şeyi kenara iterek. "Atilla amca anlamadı değil mi sarhoş olduğunu? İçkine bir şey demez de seni sarhoş görmeyi sevmiyor."

"Çağlar'ın yanında sabahladım."

Çağlar yanımıza geldi, benzin istasyonunda aldığı abur cubur poşetini ortaya bıraktıktan sonra, "Bu deli kendi kendine konuşuyor, Yağış," dedi bana cins cins bakarak.

"Ya üfl Hadi işine baksana sen," dediğimde gülerek saçlarımı karıştırdı.

"İy yağlı bunun kafasıl"

"At ağızlı yemin ederim ya," dedim elini iterken. "Elleme saçımı yal"

"Dün duş almamış belli," dedi Yağış. "Hem sen benim telefonlarımı nasıl açmazsın, ağzına sıçan boku doldururum senin! Geri zekâlı midilli! Geldim okula, yoktun bir de! Neredeydin sen? Salak kanı!"

"Okuldayım. Hem kapalı bir telefonu nasıl açayım ben ya?"

"Sus, cevap verme banal"

Sessizlik oldu.

"Cevap versene lan!"

"Bak yemin ederim ruh hastasısın sen," dedim gülmeye başladığım sırada. "Gerçekten hastasın."

Çağlar poşetin içinden bir tane çikolata aldıktan sonra, "Gece sahnem var, biraz çalışacağım. Siz takılın burada ve alkollü içeceklerden uzak durun. Alkolsüz tüm kokteyller köpeğiniz olsun, hesaplar benden. Bakın keyfinize," dedi ve Yağış'ın da benim de yanağımızdan birer makas aldıktan

Scanned with CamScanner

sonra koşar adımlarla boş sahneye doğru yöneldi. Boş sahnenin hemen tavanında yeşil bir ışık yanıp sönüyordu, genç bir adamın gitarının akordunu yaptığını gördüm. Çağlar kısa sahnenin üstüne çıktıktan sonra köşedeki bagetlerden birini aldı, parmaklarının arasında ustaca döndürdü, ardından hafifçe davula vurup bize doğru bakarak göz kırptı.

"Bak bak, şunun hareketlerine bak. Artist," diye söylendi Yağış.

"Özlemişim onu," diye itiraf ettim.

"Sen mi ben mi?" Durup bana baktı. "Bak akşamki söylediklerimden do_"

"Hatırlamıyor gibi yapmanı tercih ederim," diye fısıldadım ona değil Çağlar'a bakarken. "Biz çocuk değiliz."

"Seni çok sevdiğimi biliyorsun değil mi?"

"Biliyorum," diye itiraf ettim ama başka bir şey söyleyemedim. Böyle yoğunlaştığımız zamanlarda ondan da kendimden de kaçmak istiyordum. Birini sevmek benim için çok zordu ama Yağış'ı çok seviyordum. Değer verdiğim, sevgimi sunduğum her şeyin ruhumu yavaş yavaş parçalara ayırdığını biliyor olmama rağmen ona değer veriyor, sevgimi zor da olsa sunuyordum. Bunun karşılığında bir gün bana bıçak çekecek olursa, çektiği bıçağı o bana saplamadan önce ben o bıçağın üzerine yürür ve ona bu acıyı çektirmez, o bıçağı kendime ben saplardım.

Mekân yavaş yavaş dolmaya başladığında saat kaçtı bilmiyordum, anneannemden de dedemden de ses yoktu. Telefonu çıkarıp masanın üzerine bıraktım, yavaş yavaş içeri doluşan kalabalığı seyretmeye başladım. Önümde Çağlar'ın masaya gönderdiği bir Churchill vardı, ağır ağır onu yudumluyordum. İçeri giren kızlar o kadar bakımlıydılar ve o kadar göz alıcı giyinmişlerdi ki... Yüzümde makyaj yoktu, saçlarım abartılacak kadar olmasa da yağlıydı, üzerimde bir erkek kazağı vardı. Buradaki yüzü boyalı, üstü başı marka kokan kadınların yanında küçük bir erkek çocuğuna benzediğimi düşündüm.

Bir sigara yakıp gözlerimi kalabalığa çevirdim. Tam o sırada kalabalığın içinde ilerleyen kapüşonlu dikkatimi çekti. Kalbim tuhaf bir şekilde çarpmaya başladığında damarlarımın içindeki kan ırmağında yüzen hisler etime battı. Yavaşça kalabalığın içinde ilerledi, barın altındaki boşluktan kayarak barın diğer tarafına geçti. Kafasındaki kapüşonu geriye attı, kafasını kaldırıp kalabalığa kısaca göz gezdirdi. Hızla eline bir bez aldı, gözlerini kalabalıktan bir an olsun ayırmadan tepkisiz bir yüz ifadesiyle hızla bardakları kurulamaya başladı.

Onun geldiğini fark eden birkaç kişi bara yaklaşmış, içkilerini almaya başlamıştı bile. Elleri öyle hızlı hareket ediyordu ki onu şok içinde izlerken olanlara anlam yükleyemiyordum şu an. Hızla tekilaları dolduruyor, viski şişesini çekiyor, kadehleri tek tek değil tek seferde şişeyi ustaca hareket

ettirerek dolduruyordu. Sigaranın dumanı ona bakan gözlerimin önünde örümcek ağları örmeye başladığında, "Şşh," dedi Yağış kolumu dürterek.

"Söyle," diyebildim.

"Önündeki içecek bitmiş. Ben vişne suyu alacağım, bir şey istiyor musun?"

Duraksadım, birkaç saniye hiçbir şey söyleyemedim çünkü hâlâ olayın şokundaydım. Barmenlik mi yapıyordu? Dün gece burada olmadığına emindim, şimdiyse buradaydı ve bar kısmına geçmiş içkileri dolduruyordu.

"Ben alırım," dedim anlden. "Sen otur."

"Cidden mi?"

"Evet," dedim oturduğum yerden kalkarak, elimdeki sigarayı kül tablasına bastırarak tek seferde söndürdüm. "Vişne suyuydu, değil mi?"

"Evet, aşkım," dedi Yağış.

Kalabalığın içinde yürümeye başladığımda Korhan'ın varlığımdan haber olduğunu biliyordum çünkü olduğum yöne kesinlikle bakmıyordu. Sarışın kızın votka vişnesini kıza doğru ittikten sonra yavaşça sırtını tezgâha dönüp şişelere uzandı. Bar tezgâhının önüne geldiğimde sırtı hâlâ bana dönük duruyordu. Aniden bana doğru döndüğünde elindeki vişne şişesini daha sıkı kavradı ve o an yanıp sönen bar ışıklarının altında göz göze geldik. Birkaç saniye gözlerimin içine baktıktan sonra tepkisiz bir şekilde gözlerini benden uzaklaştırdı. Şişenin kapağını açıp kadehlerden birini ortaya doğru çekti.

"Ne alırsın?" diye sordu, sesi bomboştu.

Dirseğimi yavaşça tezgâha yasladım. "Burada mı çalışıyorsun?"

"Sayılır," dedi mesafeli bir sesle. Bana değil doldurduğu kadehe bakıyordu. Birkaç kişi daha geldi, tekilalarını istediler. Korhan bana bakmadan istenileni yaptı. Gözleri tekrar bana döndüğünde ortam artık daha karanlık ve müzik daha baskındı. "Ne içeceksin?"

"Bir buzlu vişne suyu bir tane de bira istiyorum."

"Bence iki tane vişne suyu istiyorsun," dedi mesafeli bir sesle. "Hazırlıyorum."

"Hayır, bir tanesi bira olacak."

"Evet, ikisi de vişne suyu olacak. Hazırlıyorum."

"Şaka mısın?" diye sorduğumda vişne suyunu dolduruyordu. Yeşil gözlerini kaldırıp bana ters bir bakış attı, durup kaşlarımı çattım. "Barmen olduğunu bilmiyordum."

"Sana ne iş yaptığımı söylediğimi hatırlamıyorum," dedi aynı soğuk tonlamayla. Doldurduğu vişne sularını önüme doğru itti. "Başka bir şey istiyor musun?"

"Bira istiyorum."

Scanned with CamScanner

"Hâlâ kazağımı giyen pasaklı kedilere bira servisi yapmıyorum," der-
ken alev alev yanan lezâ yeşili gözleriyle doğrudan gözlerimin içini hedef
almış, göz bebeklerimin içine çukurlar kazmaya başlamıştı.

"Bu senin işin," dedim dişlerimin arasından.

"Evet, benim işim insanlara içki servisi yapmak. Kedilere değil."

"Komik değilsin şu an," dedim, bana düz düz baktı.

"Komik olmaya çalışmıyorum."

Yüzümü buruşturarak vişne sularını alıp, "Dengesiz," diye homurdan-
dım, sinirle ondan uzaklaşmaya başladım. Sırtımı dönüp kalabalığın içinde
yürürken onun o ateş saçan gözlerinin ağırlığını sırtımda hissedebiliyor-
dum ama kuyruğumu indirip ona bakmadım.

Vişne suyunun birini Yağış'ın önüne bırakırken Yağış da o sırada me-
sajlaşıyordu. Kafasını kaldırıp bana kısaca baktı, öpücük attı ve gözlerini
tekrar telefonuna indirdi. Homurdanarak süslü pipeti çeviriyor, bir yandan
da buz gibi vişne suyunu içiyordum ama kesinlikle kafamı çevirip barın
olduğu yöne dahi bakmıyordum. Çağlar'ın sırası geldiğinde baterinin zil-
lerinden kopan o çığlık herkesin duraksamasına neden oldu, arkada çalar,
sinir bozucu kulüp müziği sustu, mikrofonun mekanik sesi duvarlarda çın-
layarak rahatsız edici bir uğultu yarattı.

"Bu gecenin ilk şarkısını bozuk salçam için söyleyeceğim," dedi Çağlar,
kafamı kaldırıp tekrar Çağlar'a baktım. "Kendisi bugün biraz bakımsız ama
görüp görebileceğiniz en güzel Antalya kızıdır. Tabii yanındakinden sonra."
Yağış kahkaha atınca Çağlar göz kırptı. Arkada basgitarın sesi yankılandı,
Çağlar mikrofonu hizaladıktan sonra bageteri parmaklarının arasında hız-
lıca çevirdi. Hep çalıp hem söylemek konusunda onun üstüne tanımıyor-
dum, tanımadığım kadar da vardı. Gecenin ilk şarkısı duvarlarda çınlamaya
başladığında Yağış çoktan yanıma zıplamış, kafasını omzuma koymuştu bile.

Gözlerim birkaç kez çizdiğim sınırları hiçe saymış, sınır ihlali yaparak
bar kısmına kaymıştı ama Korhan buraya hiç bakmıyordu. Sanki ben bura-
da değilmişim, benim varlığımdan bile haberdar değilmiş gibi içki servisi
yapıyor, aralıklarda da durmadan içkileri kafasına dikiyordu. Önümde du-
ran vişne suyunun hepsini içememiştim, neredeyse yarısı duruyordu. Saat
hızla ileri doğru hareket ediyordu, Yağış huzursuzlanmaya başlamıştı.

"Taksiye binip gitmeli miyim?" diye sordu kısık bir sesle.

"Tek başına yollamam seni. Beraber gidelim. Çağlar iner şimdi, roman-
tikler için kapanış saati. Asıl eğlence şimdi başlayacak." Yağış'ın saçlarını
okşadım. "Söyleriz, o bırakır bizi eve."

"Benim yüzümden keyfini bölme, sen kal istersen."

"Salak salak konuşma," diye söylendim. "İstersen Atilla amcaya mesaj
atayım, bizde kalacağını söyleyeyim? Bu gürültüde ararsak bu kez sadece

senin değil, benim de ağzıma sıçar." Atilla amca alkol almamıza, sabahlara
kadar eğlenmemize kızmazdı, aksine kızının artık büyüdüğünün farkın-
daydı ve bazı şeyleri göz ardı ediyordu ama Çağlar'ın sahne aldığı türden
gece mekânlarını pek sevmiyordu. Atilla amca subay emeklisiydi, evet ama
soyadı köklü bir ailenin varlık içerisinde büyüyen olduğundan biraz kay-
mak tabakadandı... *Ah şu Gönülzade soyadı...* Ona göre gitmemiz gereken
yerler bu tarz mekânlar değil, daha elit partilerin yapıldığı yerler olmalıydı.

"Mesaj attığın zaman ararsa ya?"

"Bu saatler onun kitap okuma saatleri, bir saatten önce göremez mesa-
jımı ve uyuduğumuzu sanıp rahatsız etmez," dedim, Yağış bana şok olmuş
koyu kahverengi gözlerle baktı.

"Sen şeytansın," dedi şok içinde. "Gerçekten, şaka yapmıyorum."

"Hiçbir zaman şaka yaptığını düşünmedim."

Duraksayıp yüzüme baktı, aniden sırıtınca anlam veremese de o da
gülümsedi. Atilla amcaya aceleyle ama oldukça sevimli bir mesaj döşedim.
Düşündüğüm gibi olmuş, mesaj iletilmişti ama Atilla amcadan herhangi bir
arama falan gelmemişti. Çağlar sahneden indiğinde elinde içkisiyle masa-
ya geldi, ayağa kalkıp hareket etmek bile istemiyordum ama mekân şu an
resmen yıkılıyordu.

Yanıp sönen ışıkların altında ter içinde dans eden bedenlerden dalga
dalga yayılan alkol, cinsellik ve eğlence eğilimleri mekânın daha da patla-
masına neden olmuştu. Şu an şurada şu koltuğa kıvrılıp uzansam, dizlerimi
karnıma kadar çeksem benden mutlusu olmazdı ama kaskatı olmuş şekilde
kalabalığı izlemekten başka yapacak bir şeyim yoktu.

"Gerçekten sıcak bir duşa öyle çok ihtiyacım var ki," diye söylendim
Çağlar'a bayık gözlerle bakarken.

"Anneannen ve dedeni haberdar ettin mi sen?" diye sordu Çağlar viski-
sinden bir yudum aldıktan hemen sonra ıslanan dudaklarını elinin tersiyle
kurulayarak.

"Sabah aceleyle çıktım, çok yoğun çalışma var falan sanıyorlar kesin.
Bir de dün gece alkol aldığımı biliyorlardır, Yağış'ın evinde uyuyakaldım
falan sanmışlardır."

"Valla Nur teyze birazdan arar seni," dedi Çağlar, anneanneme Nuriye
teyze değil de Nur teyze demeyi tercih ediyordu.

"Dedem izin vermez, sıkma kızı der."

"Dedenin iyi niyetini suiistimal ediyorsun," dedi Çağlar gülerek.

"Dedem için sorun yok, başım belaya girmediği sürece gençliğimi ya-
şamamı istiyor adam."

"Ali amca harika bir adam, her eve şart onun gibisi," dedi Çağlar. "Atil-
la abi öyle mi? Yalı tarzı partiler yerine bu tarz mekânlarda takıldığını

Scanned with CamScanner

bilmiyor kızının. Yemin ederim şu kızı kurbanlık kuzu gibi yatırır kıtır keser."

Ben gülerken Yağış gözlerini devirdi. Dudaklarımda silinmeyen bir tebessümle bakışlarımı kalabalığa çevirdiğim an Korhan ile göz göze gelmeyi bekleniyordum. Boğazıma bir şey saplanmış gibi hissettiğim saniyelerde öylece ona bakakaldım; dudaklarımda yarım yamalak asılı duran tebessüm saniyeler içinde silindi. Korhan kısaca bana, ardından Yağış ve Çağlar'a baktıktan sonra gözlerini bizden ayırıp önünde duran kadehlere çevirdi. Aniden omuzlarıma bir durgunluk çöktü, tuhaf bir his boğazıma oturunca yavaşça ayağa kalktım.

"Ben biraz hava alacağım," dedim kuru bir sesle. "Kapıya çıkıyorum."

"Ön kapıdan çıkarsan içeri geri girmen biraz zor olur," dedi Çağlar kaşlarını çatıp kalabalığa bakarak. "Arka kapıdan çık. Girmesi kolay olur, oradan alım yapmıyorlar ama sıkıntı olmaz. Sizi biliyorlar artık."

Çağlar'ın işaret ettiği yöne doğru yürüdüm, kalabalıktan sıyrılıp tenhalaşan bölmeye girdiğimde kafamı kaldırıp çevremi inceledim. Duvarlar oldukça yeni gibi görünse de ürkütücü bir his salgılamıyor desem yalan olurdu. Boş koridorda yürüdüm, büyük demir kapı aralıklı duruyordu. Dışarıdan sokak lambasının turuncu ışığı içeriye, koridora doğru çok hafif bir şekilde sızıntı yapıyordu. Demir kapıyı itip tamamen açtım, dışarı çıktım. Hemen karşımda tuğla bir bina vardı, bina yüksekti ve çöp kovaları çaprazıma sıralanmıştı. Çöp kovalarının önünde duran büyük, siyah çöp poşetlerinin içi çöplerle doluydu. Hantal bir kedinin yavaşça kafasını kaldırıp bana doğru baktığını gördüm, tehlike arz etmediğimi fark edince büyük başını yavaşça yere koydu; gözlerini ağır ağır kapattı.

Kafamı kaldırıp gökyüzüne baktım, gökyüzü sanki akşamüstü kapalı değilmiş gibi açmış, yıldızlarla dolmuştu. Karanlığın kumaşının üstüne dikilmiş elmastan düğmeler gibi parıldayan yıldızlara bakarken kaşlarımın ortasında derin bir düşünce yarığı vardı.

"Pisi pisi," diye fısıldadı biri enseme doğru. Bel kemiğimden yukarı doğru hızla çıkan o elektrik akımını andıran his beni titretirken aldığım nefes boğazımda parçalara ayrıldı. Ateş gibi sıcak bir el yavaşça belime dokundu, el o kadar sıcaktı ki kazağın kalın kumaşından bile hissedebilmiştim bedenime akın eden ısıyı.

Kocaman açılmış gözlerle ona doğru döndüğüm an elini yavaşça benden uzaklaştırdı, birkaç adım geriledim ve, "Geri zekâlı mısın?" diye hırladım. "Şunu yapıp durma."

"Daha önceden de mi yapmıştım?" diye sordu bana doğru bir adım atıp dudaklarının arasına sigarayı yerleştirerek.

"Ne yapıyorsun burada?"

"Hava alıyorum," dedi umursamaz bir sesle.

"Şimdi mi hava alasın tuttu? Arkamdan geldin resmen."

Sigarasını yakmadan parmaklarının arasına aldı ve tek kaşını kaldırdı. "Bu ne kendini beğenmişliktir?"

"Yalansa yalan de."

"Yalan," dedi düz bir sesle.

"Yalancı," diye hırladım.

"Memnun oldum," dedi boş bir tuvali andıran yüz ifadesiyle. "Ben de Korhan."

"Sapıksın sen," dediğimde hâlâ aynı ifadeyle yüzümü izliyordu. Gece böceklerinin sesi yaşanan kısa sessizliği bölmekten geri durmadı. "Her yerde karşıma çıkıyorsun."

"Dünya küçük olduğu için olabilir mi?"

"Hadi orada." Sesim sertti. "Amacın ne senin? Harbiden sapık falan mısın?"

"Sapık olsam dün gece yatağımdayken yapmak istediğim şeyi yapardım," dedi açıkça. "Sence sapık mıyım?"

"Sadece cinsel yoldan mı oluyormuş sapıklık?" diye savunmaya geçtim. "Sen resmen beni takip ediyorsun."

"Burada çalışıyorum," dedi, çatık kaşlarla onu izlemeye devam ettim. "Devamlı olarak değil. Ben hiçbir yerde devamlı olarak çalışmam. O yüzden beni daha önce burada görmemiş olman normal. Seni takip etmiyorum."

"Buraya daha önce geldiğimi nereden biliyorsun o zaman?" diye sordum sert bir sesle.

"Bilmiyorum," dedi, sesi benim aksime dümdüzdü.

Şu an saçmalamadığımın farkındaydım. Belki de az önce barın önündeki davranışı yüzünden bir şeylerin intikamını almaya çalışıyordum, bilmiyordum. Gözlerimi ondan ayırdım, ona sırtımı dönüp derin bir nefes aldım.

"Kazağımı çok sevdin galiba," dedi alayı sesinin kumaşına bir desen gibi işleyerek. "Belki de asıl sapık sensindir."

"Aceleyle evden çıktığım için değiştirme şansım olmadı."

"He inandım, tamam," dedi, aniden ona doğru döndüm ve benden uzak olduğunu düşündüğüm adamın burnumun dibinde olduğunu o an anladım. Ellerim onun kapüşonlusunun karın kısmından göğüs kısmına kadar sertçe sürtünürken bedenim tüm ağırlığını onun bedenine hapsetti. Korhan'ın kor yeşili gözleri çok hafif irileşir gibi oldu, ardından o görüntü tıpkı bir dilek feneri gibi söndü, gökyüzünde usulca kayboldu; bakışları düzleşti. Nefesinden dökülen tütün ve içki kokusu ciğerlerimin içine yüz tane bıçağı baş üstü dikerken büyümüş gözlerle ona baktım. Dudakları çok hafif

Scanned with CamScanner

aralıklı duruyordu, boyum ondan kısa olduğu için gözlerini indirerek bana baktığını gördüm. Bakışları daha da kısaldı, gözlerinin içindeki yeşil vadinin kayalıkları kararttı; gözleri artık çok daha farklı bir renge sahipti.

"Kollarıma çok mu meraklısın, Çirkin Kedi?"

Göğsümü sıkıştıran o his yine oradaydı. Bu kez daha arsız davranarak göğsümün yel değirmenlerinin dönen uzun, kemikten kollarına kalbimi fırlatıyordu. Onu iterek geri çekildim.

"Dengesiz dengesiz hareketler yapma," diye söylendim telaşla. "Banın önünde tanımıyor gibiydin beni. Hayırdır?"

"Ne o, alındın mı?"

"Ne alınacakmışım sana ben? Tanımam etmem."

"Tanımaz etmezsin ama aynı yatakta uyursun," dedi alayla. "Bakın siz şu işe."

"Falan filan," dedim huysuzca. Tam yanından geçip gidecektim ki bir anda onun gözlerinin içine bakıyorken buldum kendimi. Karşı koymaya çalıştım ama her ne kadar çırpınsam da o gerçekten kuvvetliydi. Uzun, güçlü parmakları bileklerimi tıpkı bir kelepçe gibi yakalamış, akrep misali kıskacının içine almıştı. Dizimi kırıp kasıklarına geçireceğim anda öyle hızlı bir manevrayla dizlerimi iki bacağının arasına sıkıştırdı ki hızına yetişemedim. Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım.

"Şşh," diye fısıldadı yakıcı nefesini yüzümün semalarına bırakarak. "Oraya zarar vermek istemezsin, Kedi."

"Aptal!" diye tısladım. İması mide bulandırıcı gelmese de beni rahatsız etmişti. "Bırak, yoksa burayı ayağa kaldırırım!"

"İçeride bu kadar gürültü varken ben burada sana zevk çığlıkları attırsam kimsenin ruhu duymaz," dedi aniden gökyüzü gibi kararan bir sesle. Ne olduğunu anlayamadan kasıklarımda bir uyuşma hissettim, midemi bulandırması gereken bu cümlenin içimde yarattığı o kasırgadan nefret ettiğimi düşündüm ama aslında etmemiştim. "O yüzden uslu bir kedi ol ve dizini çok sevdiğim yerlerimden uzak tut."

"Kafa atarım," diye tehdit ettim gözlerinin içine dik dik bakarak. "Cidiyim. Yaparım."

"Kafanı kırdığınla kalırsın." Alnını sertçe alnıma vurdu. Kalbim endişeyle çarpmaya başladı, geri çekilmeye çalıştım ama elleri bileklerimi daha sıkı kavradı. Parmaklarının izinin tenimde kaldığından yana hiçbir şüphe barındırmıyordum içimde. Emindim. İzi tenime bulaşmıştı. Gözlerimi gözlerine diktim, birkaç saniye alnı alnımda onun gözlerinin içine nefretle baktım ama gözlerimde gördüğünün nefret olmadığını çok iyi biliyordum.

"Çok cesur bakıyorsun," derken sesi kısıktı, irkildiğimi hissettim ama hiçbir şekilde bunu dışa yansıtmadım. "Gerçekten cesur musun peki?"

"Şunu kessen iyi edersin."

Burnundan verdiği nefes sus çizgime çarpıyordu, sanki bu konuşmam için zihnimi tetikliyordu. Parmak uçlarımdan başlayarak damarlarıma doğru uzanan kanlı patika yollarda bir sürü mum yanıyor, yanarken eriyen mumların cesetleri kanımın içinde donuyordu.

"Cesur kedi," diye fısıldadı, nefesinden dökülen içkinin kokusunu soludum. Gözlerimi hızla onun gözlerinden uzaklaştırıp alnını alnımdan çekmeye çalıştım. "Bana bak," dedi kuru bir sesle. Elimde olmadan ona baktım. "Üstündeki kazak bana ait."

"Bilmediğim bir şey söyle," diye homurdandım.

"Ve Kedi, benim kazağımla başka bir adamın arabasına binersen küçük kuyruğuna teneke bağlarım."

Duraksadım, o benim aksime kendinden emin bir ifadeyle doğrudan gözlerimin içine bakıyordu; bir an gerçekten ne diyeceğimi bilemedim. Göğsümün içinde bir yığın mermi kovanı varmış gibi hissediyordum. Çağlar'dan bahsettiğini biliyordum ama onun arabasında olduğumu nasıl görmüştü hiçbir fikrim yoktu. Alnını alnımdan yavaşça uzaklaştırdı, bileklerimi bırakmamıştı ama tutuşu gevşedi. Şu an ona gerçekten ağır laflar edebilir, gerekirse tüm mekânı kafamıza toplayabilirdim ama hiçbirini yapmak gelmiyordu içimden.

"Kazağıma bir kedi haricinde bir de köpek kokusu sinmesini istemiyorum," dedi tünelde ilerliyormuşum hissi veren sesiyle. Ardından sıkıca tuttuğu bileklerimi yavaşça serbest bıraktı.

Ruhumun içindeki o korkunç karanlığı aydınlatmak imkânsızdı. Biri göğsüme güneşi bassa, güneş kalbimin buzdan kül tablası içinde tıpkı bir sigara gibi sönerdi. Sanki göğsümün kafesinin önünde bir bekçi vardı, elinde buzdan kılıç tutan bir gardiyan... İçeri girebilecek olan her ışık pıhtısını kılıcının keskin ucundan geçiriyor, kesip parçalıyordu.

Sokak lambasının turuncu ışığı altında öylece yüzünü izlerken demir kapının diğer tarafında Yağış'ın belirdiğini gördüm. Bakışlarım Yağış'a doğru kaydı, çatık kaşlarla önümde duran adama bakıyordu. "Yağış?" diye fısıldadım, Korhan'ın yüzünde herhangi bir duygu değişimi yaşanmadı.

"Bir problem mi var?" diye sordu Yağış tedirgin bir sesle. "Güzelim?"

"Hayır," dedim hızlıca. "Ben de şimdi geliyordum zaten."

"Gecikince endişelendim," dedi Yağış, gözleri hâlâ Korhan'ın sırtında dolaşıyordu. Bakışları beni bulunca kaşları çatıldı, dudaklarını oynatarak, "Kim lan bu?" diye sordu.

Scanned with CamScanner

Hiçbir şey demeden Korhan'ın yanından geçip Yağış'a doğru yürümeye başladım. Korhan orada öylece bekledi, bize doğru dönmedi. Yağış'ın koluna girip onu içeri doğru çekiştirdim, gözlerindeki soru işaretlerinden korunmak adına ona bakmamayı tercih ediyordum. Karanlık koridorda yürürken, "O adam kimdi? Seni rahatsız mı ediyordu?" diye sordu birkaç kez.

"Hayır," diye direttim onu çekiştirirken. "Anlatacağım. Çıkalım şuradan."

Mekândan apar topar çıktığımızda Çağlar'ın kiraladığı aracın arka koltuğunda oturmuş, Çağlar'ın arkadaşlarıyla olan konuşmasını bekliyordu. Aracın önünde elinde bir sigara bir de bira şişesiyle iki uzun boylu adamla sohbet ediyordu. Aracın tavan lambası yanmıyordu, içerisi karanlıktı. Yağış'a Korhan hakkında kısaca birkaç şey anlatmıştım ama dün olanlardan ve o karmaşık tesadüflerden bahsetmemiştim. Birkaç saniye duraksadıktan sonra, "Flört mü ediyorsunuz?" diye sordu şaşkın şaşkın.

"Hayır," dedim. "Öyle bir şey değil."

"Ne peki? Arkadaş falan mı oldunuz?"

"Bilmiyorum," diye itiraf ettim. "Sadece öylesine bir şeyler işte."

"Yabancı bir adamdan bahsediyoruz, İs," dedi tedirgin bir sesle. Gözlerinin içine baktım, kahverengi gözleri karanlıkta simsiyah görünüyordu. "Tamam, bu tür şeyler kulağa çok seksi geliyor ama... Tehlikeli olabilir."

"Dikkatli olduğumu biliyorsun. Hem sandığın gibi bir şey değil. Dedim ya, öyle konuşma şansımız oldu birkaç kez, o kadar."

"Burada mı çalışıyormuş?" diye sordu ön camdan dışarıya bakarak. "Çağlar'a soralım mı, belki tanıyordur?"

"Çağlar'a söylememiz ya da sormamız gereken bir şey yok, Yağış, lütfen."

"Neden panik yapıyorsun?" Yağış bana kuşkulu gözlerle baktı. "Benim tanıdığım İs panik falan yapmaz. Anlatmadığın başka şeyler mi var?"

Dişlerimi sıktım. Saklamanın ne manası vardı ki? Bir şekilde yalana bulanıp duruyordum, alışmıştım ama bir yerden sonra insanın gerçekleri de kusmaya ihtiyaç duyduğu oluyordu. Bakışlarımı camdan dışarı çevirirken, "Dün onun evinde kaldım," dedim tek seferde, hiç düşünmeden. Yağış'ın geçirdiği şoku sessizliğinden anlayabiliyordum ama dönüp ona bakmıyordum şu an.

"Şaka?"

"Hayır," dedim. "Gerçek bu."

"Dün gece sarhoş değil miydin?"

"Hayır. Yani sadece biraz."

"Bak, tamam," dedi ellerini bacağının üstüne koyarken. "Onunla yatmadığına ve hâlâ bakire olduğuna yüzde bin beş yüz elli milyon altmış altı bin yetmiş beş kez inanıyorum ve biliyorum çok saçma bir sayı oldu bu

ama o kadar çok inanıyorum, düşün. Ama İs... Sen aklını falan mı kaçırdın? Tamam, evet senden her türlü manyaklık beklenir ama bu çok fazla. Ben bile şaşırdım şu an... Sana zarar verebilirdi!"

"Bana zarar vermedi," dedim kuru bir sesle. "Aksine, onunla gitmeyi isteyen bendim."

"Ha?"

"Ciddiyim," dedim.

Bana alık alık baktı. Çağlar sürücü kapısını açıp araca bindi, kapıyı çarparak kapattıktan sonra arkasına doğru baktı. "Ne kaynatıyorsunuz?"

Yağış dudaklarını araladı, hemen ardından hızla sıkıca kapatıp bana yan yan baktı. "Hiç," diye geçiştirdim Yağış'a çevirdiğim bakışlarımı kısarak. Bu konunun burada kapanmadığını biliyordum ama en azından içim artık daha rahattı. Çağlar alkollü araç kullanmaya bayılırdı, onu ne kadar uyarırsak uyaralım bizi kaale almayacağından bu kez ağzımızı bile açmadık. Arka koltukta olduğumuzdan emniyet kemerini bağlamadım. Yağış tıpkı bir cenin gibi kıvrıldı ve dizime uzandı. Yol üstünde sabaha kadar açık olan restoranlardan birine girip bir şeyler yedik, saatin bu kadar çabuk geçmesine şaşırmıştım. Tekrar araca bindiğimizde oturduğum sokağa girene kadar Yağış'ın saç diplerini okşadım, yaptığı sıkı topuz çoktan bolarmış ve çözülmüştü.

Çağlar binanın önüne park ederken ses sistemini açmıştı, gözlerimi kocaman açarak, "Ne yapıyorsun sen ya?" diye çıkıştım korkuyla. "Tüm mahalleyi ayağa kaldıracaksın!"

"Oha bu benim en sevdiğim şarkı!" dedi Yağış kucağımdan doğrulup ellerini havaya kaldırırken.

"Lan saat sabahın bilmem kaçı oldu kapatın şunu!" diye bağırdım aracın kapısını açtım, kendimi hışımla dışarı attım. Şafak neredeyse sökmek üzereydi, Gökte çizgiler oluşturan soluk mavi ışık, tanı ağrıtmaya başlamıştı. Çağlar aracın kornasına basmaya başlayınca olduğum yerde sıçrayıp bakışlarımı şiddetle ona çevirdim. Sokakta çınlayan şarkının etkisiyle birkaç kişinin uyandığını biliyordum.

Çağlar araçtan indi, sırtını arabaya yasladı. "Namaza kalkın namaza alooooo!" diye bağırmaya başladı.

Dehşet içinde onu izlerken artık onu susturmaya çalışmaktan vazgeçmiştim. Şimdi dedem ve anneannem de uyanacaktı, bundan emindim. Başımı iki yana sallayarak ona bakıyordum. "Namaza kalkın namaza, alooooo!" diye bağırmaya devam etti. Yağış araçtan inmiş, köşede çömelmiş deli gibi gülüyordu.

Yan apartmanda, dördüncü katta oturan Erdal amca pencereyi açıp kafasını dışarı çıkardığında olduğum yerde kaskatı kesildim. Çağlar bunu

Scanned with CamScanner

önemsemedi, kolunu aracın camından içeri sokup kornaya bir kez daha bastı. "Namaza kalkın, alooooo!"

"Oğlum hepimiz namazlarımızı kıldık, sabah ezanı okunalı çok oldu," dedi Erdal amca. "Hadi sen de gecikme, kıl namazını."

Çağlar kafasını kaldırıp Erdal amcaya baktı. "Erdal abi ateistim ben."

Arkada bangır bangır çalan müziğe rağmen hepimizin üstüne sinen sessizlik, Erdal amca ve Çağlar'ın uzun uzun bakışmasından doğmuştu. Erdal amca başını iki yana salladı, içeri girip pencereyi sıkıca kapayarak perdesini çekti. Yağış çömdüğü yerde devrilmiş, yere kapaklanmıştı ve haykıra haykıra gülüyordu. Ortada durmuş olan biteni izlerken ağzım açık kalmıştı. Çağlar bakışlarımı fark edince, "Ne be? Allah Allah ateistim," diye söylendi omuz silkerek.

"Allah Allah?" diye sordum.

"Ağız alışkanlığı o..."

Hâlâ yerde debelenerek gülen Yağış, "Tutun beni, kaldırın!" diye bağırdı nefes nefese. "Allah!" Hâlâ deli gibi gülmeye devam ediyordu.

"Tüm mahalleyi ayağa diktiğiniz için çok aşırı teşekkür ederim şu an ya," diye söylendim apartmana doğru yürümeye başlayarak. "Kaldır şunu, Çağlar."

Çağlar, Yağış'ı üst kata, kapının önüne kadar çıkardıktan sonra apartman boşluğunda sessizce, "Bana bak, İs, git keselen bir şey yap leş gibi esrar gibi kokuyorsun," diye fısıldadı ama apartman boşluğunda bu fısıltı tıpkı mikrofonla bağırmış gibi çınladı.

"Allah belanı versin, Çağlar," diye söylendim sinirle. Bu da apartman boşluğunda çınladı.

"Uykum var," dedi Yağış kapıyı açmam için kolumu çekiştirirken. Bu da apartman boşluğunda çınlamıştı...

"Gerçekten daha ne yapabilirsiniz anneannem! uyandırmak için çok merak ediyorum," diye sorduğum anda Çağlar bir anda bana doğru eğilip kapı ziline bastı ve ağzım neredeyse göğsüme kadar indi açılırken.

"Bunu," dedi Çağlar yüzünde kocaman, sırtlan yavrusuna benzeyen bir sırıtma eşliğinde.

Yağış yine gülmek için yere doğru kayacakken onu kolundan tutup yukarı çektim. "Allah gerçekten belanı versin, Çağlar!" diye bağırdım sinirle.

Kapının kilidinin çevrildiğini fark ettiğim an nefesimi tuttum. Kapı tok bir ses çıkararak açıldı, aralanan kapının ağzından dedem kafasını uzattığında biri kalbimin üstüne soğuk su dökmüş gibi ferahladığımı hissettim. "Dede," diye mırıldandım tuttuğum nefesi usulca geri verirken.

Dedem parmağını dudağına örterek sus işareti yaptı. "Sizin Allah canınızı almasın," diye söylendi. "Sen bilmiyor musun senin anneannen ufacık

bir ayak sesine kulaklarını dikerek uyanır. Ne bu gürültü? Mahalleyi birbirine kattınız!"

Dudaklarımı bükerek dedeme baktım, böyle durumlarda hep bunu yapardım ve dedem hemen yumuşardı, yine öyle olmuştu; dedem hemen yumuşadı. Çağlar sırıtmaya devam ediyordu. Yağış kahkahasını tutmak için elini ağzına örtmüştü.

"Dua et bugün ayakları çok ağrıyordu, çok kuvvetli ağrı kesici içti de kuş uykusuna yattı. Yoksa çoktan binmişti ensene!" Gözleri Çağlar'a kaydı, ona cins cins bakarak, "Gülme len sen de gevşek," dedi.

"Ya Ali amcam sen var ya bir tanesin," dedi Çağlar yumruğunu dedemin yumruğuna vururken. "Hadi ben gittim. Kızları sağ salim teslim ettiğime göre Antalyalı güzellere çivi çakma işlemlerine başlayabilirim..."

"Pezevenk," dedi dedem gülerek. "Hadi siktir ol git."

Dedemin kolunun altından içeri girdiğimizde dedem hâlâ kapının ağzında Çağlar ile sohbet ediyordu. Ayakkabıları alt katta çıkarıp parmak uçlarımızda yükselerek üst kata doğru çıkarken Yağış hemen arkamdaydı; cins cins sesler çıkararak kahkahasını yutmaya çalışıyordu.

"Bak yemin ederim bir çakarım, yuvarlanarak aşağı uçarsın," diye fısıldadım omzumun üstünden ona kötü kötü bakarak. Ev şu an karanlıktı, salonun penceresinden içeri giren sokak lambasının ışığı merdivenleri belli belirsiz aydınlatmaya yetmişti. Ayaklarımızın altında gıcırdayan ahşap merdivenlerin üstüne olabildiğince hafif adımlarla basarak üst kata çıktık. Yağış üstündekilerle yatağıma atladıktan hemen sonra uyku pozisyonunu aldı.

"Sana kıyafet vereyim," dedim elbise dolabına doğru yürürken ama sahteden horlamaya başlayınca istemediğini anladım ve üstelemedim. Yüzüstü yatmış, yatağın neredeyse tamamını kaplamıştı; elini de yastığın soğuk tarafına, yani alt tarafına sokmuştu. Yağış'ı odada bırakıp birkaç parça çamaşır alarak banyoya geçtim. Üstümdeki bana ait olmayan kazağı çıkarırken kazağın tenime sürterken elektriklenmesi beni ürpertmişti. Kazağı kenara astıktan sonra üstümdeki tüm kıyafetlerden kurtuldum ve haşlak suyun altına girip gözlerimi sıkıca yumdum.

Tenimle birlikte yanmasını istediğim o kadar çok anı vardı ki.

♠

Zamanı ikiye bölen akrebin zehri göğsümde kanıyordu. Avuçlarımda sanki bir sürü diken vardı ve ne zaman yumruklarımı sıkacak olsam, dikenler daha derine batıyordu. Gözlerim bir süre odanın boş duvarında asılı durdu. Bazen bakışlarımdaki anıların kirpiklerimden bir çerçeveyle odamın bomboş duvarlarına asıldığını hissederdim.

Scanned with CamScanner

beni böyle ürkütüyordu. Bazen Manía'nın gerçekten var olduğunu, sevdiği adamı arayan o kadın olduğunu, bir köşede benden yardım dilendiğini düşünüyordum. Bu düşünce çok komikti.

Telefonumu elime aldığımda sonunda üç gün önce telefonuma düşen o maili okumam gerektiğini düşündüm.

Gönderen: Erdem Demirel
Rol yapamıyorsan gerçekten ağla. (18.26)

Gönderen: Erdem Demirel
Hissedemiyorsan gerçekten yaşa. (18.28)

Bomboş gözlerle baktığım maili izlerken telefonun ışığı söndü, Erdem'in yazdığı kelimeler sönen ışığın altında kalıp yok oldu ama zihnimin ortasında ateş gibi yanmaya devam etti. Telefonu yatağın diğer ucuna fırlattıktan sonra ayaklandım. Saçlarımı hızlıca tarayıp gelişigüzel bir şekilde topuz yaptım. Beyaz bir tişört ile açık renk bir kot pantolonu giyip hızla odamdan çıktım. Sanki küçük kurtçuklar içimde dolanıyor, zayıf bile olsa ışık saçan her bir noktamı kendi bedenleriyle sıkıştırıp kapatıyordu. Spor ayakkabılarımın bağcıklarını bağlarken anneannem mutfaktan kafasını uzatmıştı.

"Sonunda burnunu çıkardın o odadan," diye söylendi. "Nereye gidiyorsun bu saatte? Birazdan yemeğe oturacağız."

"Yağışlarda yiyeceğim," dedim doğrulup ona öpücük atarak. "Belki onlarda kalırım bu gece."

"Ama tavuk kızartmıştım senin için." Anneannem dudaklarını bükerek bana bakınca başımı omzuma doğru yatırıp, "Isırırım kız seni," dedim. "Popom yine aldı başını gidiyor, Nuriş Sultan, rejimdeyim ben."

Biraz naz etse de sonunda gönlü olunca evden çıktım. Yalnız kalınca sırtımı koltuk bilen tüm sıkıntılar yine omuzlarımdan bacaklarını sarkıtmıştı. Henüz karanlık çökmüş sayılmazdı ama sokak lambaları yanıyordu. Yokuş aşağı ağır ağır inerken ellerim kotumun ön ceplerindeydi. Kafamın içinde bir kalabalık, bir kaos ortamı vardı. Hiçbir zaman susturamadığım kirli düşünceler, bazen beni bile korkutan korkunç fikirlerle yaşıyordum.

Bazen kendime akıl sır erdiremiyordum.

Bir insana zarar vermek benim için zor değildi, gaddar olduğumu biliyordum. Bir gün birinden gerçekten nefret edecek olursam onun soluk borusunu sökebilir, kalbine bir hançer saplayabilirdim. Bu düşünce kanımı dondursa da zihnimde birçok kez cinayet işlemiştim. Aslında ben bir zihnin içinde korkunç bir katildim, yalnızca elim kan tarafından lekelenmemişti.

O kadar çok anımız yoktu ki onunla olan anısızlığım bile bir anıydı. Babamın gölgesinden kaçmış, annemin boşluğunda yaşamaya alışmıştım.

Metinlerin yazılı olduğu kâğıtları elime aldım, yattığım yerden yavaşça doğrulup sırtımı yatak başlığına yasladım. Sayfaları karıştırmaya başladım. Üç gündür yalnızca çalışmalara katılıyor ve sonrasında kendimi odaya kapatıp zamanı boşluğun kollarında boğarak öldürüyordum. Erdem denen adamın söylediği şey kafamı bulandırmaya başlamıştı. Gerçekten işlii bir şekilde ağlayamıyor muydum?

Gözlerim elbise dolabının çaprazındaki koltuğa kaydı, koltuğun sırtına serdiğim kazak orada duruyordu. Korhan'ın kazağı... Onu üç gündür hiç görmemiştim, belki de artık hiç görmeyecektim. Kaşlarım çatılırken gözlerimi hızla metinlere çevirdim.

"Yavaşça yanıyor cehennem. Ben kendime saplanan o günahım, Mantus," diye mırıldandım, ardından diğer sayfayı çevirdim. "Tenimdeki cennetin serin suları sana ısınıyor. Günahlar kasıklarımda sana kaynıyor."

Derin bir nefes aldım. Okurken ruhumu veremediğimi fark ettiğimde bağdaş kurarak kaşlarımı çattım. "Yavaşça yanıyor cehennem," diye fısıldadım tekrardan. Bu kez sesimin rengi koyulaşmıştı. "Ben kendime saplanan o günahım, Mantus."

Piyes metinlerini yatağın kenarına koyduktan sonra avuçlarımı yüzüme bastırdım; yüzümü avucumdaki kader çizgileriyle yıkadım. İlk gösterimde beni izlemeye gelen tek kişi anneannemdi. Dedem işte olduğu için gelememişti, o zamanlar on bir belki de on yaşındaydım. Sahnedeyken gözlerimi seyircilerde nasıl büyük bir beklentiyle gezdirdiğimi çok iyi hatırlıyordum. Bir süre sonra anneannem ve dedemden beni izlememelerini istedim. Heyecanlandığımı, bu yüzden beceremediğimi söyledim; yalandı. Sadece eksik parçalar gözüme girsin istemiyordum. Eksik parçaları görmektense, bir boşluğa bakmayı tercih etmiştim.

Gözde'nin intiharından sonra herkes tiyatroyu bırakacağımı düşünmüş, belki de bu beklenti içine girmişti ama öyle olmamıştı. Ben aşkım olan tiyatroya daha sıkı sarılıp kimseye istediğini vermeden dimdik devam etmiştim yoluma.

Erdem'in neden içten ağlamamı istediğini sorgulamaya başladım. Sonuçta ben ağlamak istediğim an ağlayabilecek kadar sinsi bir insandım ama adam gerçekten ağlamamı istiyordu sanki. Hissetmediğim bir acıyı nasıl yaşayarak ağlayabilirdim ki? Manía, Mantus'a dönülmez bir şekilde âşıktı, bağlı ve sadıktı. Ben sadık bir kadın değildim, âşık ve bağlı ise hiç değildim. Aradığım bir Mantus yoktu, olmayacağından da emindim. Manía ve ben tamamen farklı iki kadındık, ilk kez canlandıracağım bir karakter

Scanned with CamScanner

Çocuk parkının önüne geldiğimde kafamı kaldırıp hemen tepemde yanan sokak lambasına baktım. Sokak lambasının ışığının etrafında uçuşan sinekleri, güveleri izledim. Salıncaklardan biri boş olmasına rağmen ağır ağır sallanıyordu, ucu kırık sarı kaydırağa çevirdim gözlerimi.

Boş parklar, ölü bir çocuğun odasındaki terk edilmiş oyuncaklara benziyordu.

Birkaç dakika sokak lambasının önünde dikildim, kalbime karışmış bir sakinlikle loş parkın içindeki sessizliği izledim. Sigara paketini yanıma almadığım için tütün isteğiyle gıcırdayan dişlerimi sıkıyordum, parktan uzaklaşmaya karar verdim. Gri bir Volkswagen Golf hemen dibimde yanaşıp durduğunda kafamı o tarafa çevirdim. Gösterişli bir araba değildi, çoğu gencin altında gördüğüm biraz birikimle herkesin sahip olabileceği türden bir arabaydı. 2015 model olduğunu düşündüm, çünkü serinin diğer arabalarına pek benzemiyordu ve Çağlar'ın bir aralar sık sık kiraladığı modeldi. Aracın sürücü kapısının camı mekanik bir ses çıkararak aşağı doğru kayarak açıldı, Korhan kafasını dışarı uzattığında şaşkınlığın tıpkı mürekkep gibi dağıldığı gözlerimi yüzüne diktim.

"Neden beni hiç yanıltmıyorsun?" diye sordu tek kaşını kaldırarak.

Onu üç gün aradan sonra tekrar karşımda görmenin şaşkınlığıyla, "Pardon?" diye sordum.

"İçimden bir his senin şu an parkta olduğunu söylemişti, yanılmamışım," dedi umursamaz bir sesle. "Birini mi bekliyorsun?"

Kollarımı göğsümün üzerinde topladım. "Hayır."

Bana şüpheli gözlerle baktı. "O zaman?" diye sordu.

"Yağış'ın yanına gideceğim."

"Şu o gece baskın yediğimiz kızdan bahsediyorsun sanırım," dedi sakince. "Evi uzak mı?"

"Hayır, değil."

"Atla seni bırakayım diyeceğimi düşündüğün için mi böyle söylüyorsun?" diye sordu keyifli bir sesle. Yüzüne boş boş baktım, hurursuz bir şekilde yüzünü karanlığa doğru çekti ve kafasını aracın içine geri soktu. "Yanlış düşünüyorsun."

"Öyle bir şey düşünmedim," diye yalan söyledim ama tam olarak öyle düşünmüştüm.

Korhan yavaşça hareket etti, diğer kapıya doğru uzanıp kapıyı açtı. Açılan ön yolcu kapısına bakarken kaşlarım hâlâ inatla çatık duruyordu. Kafasını kaldırıp bana baktı. "Bin seni bırakayım," dedi alaycı bir sesle.

"Yanlış düşünüyordum hani?"

"Ha düşünüyordun yani?" Güldü, ona boş boş baktım. "Atla demedim zaten, bin dedim."

"Sen haddini nasıl bu kadar çok aşabiliyorsun ya?" diye sordum eğilip gözlerimi yüzüne dikerek. Saniyeler ikimizin önünde birbirlerinin üstüne devrildi, birkaç saniye tepki bile vermeden yüzüme baktı. Onun gözlerinin içine ne kadar bakarsam bakayım gerçek bir tepki göremeyecekmişim gibi hissediyordum. Sanki bir maske kullanıyordu, yüzündeki izler tamamen bir illüzyondu ve asıl sihir onun zihninde başlıyordu.

En büyük izleri düşüncelerinde taşadığını düşündüm.

Bu düşünce cesaretimin birkaç adım gerilemesine ve ruhumun, önündeki kilitlerini susturduğum bozuk yüzeyli duvara çarpmasına neden oldu.

"Bineceğini ikimiz de biliyoruz, İş," dedi aniden katılaşan bir sesle.

"Benimle ilgili bildiğin hiçbir şey yok senin." Sırtımı dönüp ters yönde yürümeye başladım. Araç hareket etmediği için beni takip etmediğini biliyordum. Bu anlık bir boşluğa sürüklenmeme neden olsa da kendimi toparladım ve adımlarımı daha güçlü atmaya başladım. Ara sokaklardan birine girdiğimde güçlü bir şekilde yere bastığım o adımların altında ezilmeye başlayan benliğim duraksamama yol açtı. Sessizliğimin doğurduğu sesler beni sağır ediyordu. Kulaklarımı iki elimle tıkayıp çığlık atsam bile bu sessizliğin zihnimde çok daha fazla patırtı çıkaracağını biliyordum.

Arkamda ilerleyen aracı fark ettiğimde omzumun üstünden yolun diğer ucuna baktım. Farları aniden yaktı, yanan farların parlak ışığı yürümü bedef aldığından gözlerim hissettiği yanmayla kısılmıştı; şakaklarıma sert bir ağrı saplandı. Bir elimin uzun parmaklarıyla gözlerimin önüne şeritli perdeler yaptım ve parmaklarımın arasındaki boşluktan arabaya bakmaya çalıştım.

"Sen gerçek bir ruh hastasısın," diye söylendim ağzımın içinden.

Arabayı aniden hızla üstüme sürmeye başlayınca, "Delinin zoruna bak ya!" diye bağırdım yüzümü ışıktan korumaya çalışarak.

Tam ayaklarımın dibine gelmeden hemen önce aracı ani bir frenle durdurdu, tekerleklerin çığlığı sokağın sessizliğini sırtından bıçaklarken geri çekilip elimi yüzümden uzaklaştırdım. Aracın farlarından yayılan keskin ışık usulca söndü. Sinirden kudurmak üzereydim. Aracın kapısını sertçe açıp dışarı çıktı. "Geri zekâlı mısın sen?" diye bağırdım ona doğru yürürken. "Ne istiyorsun, oğlum sen benden?"

Altındaki lacivert eşofmanı biraz yukarı çektikten sonra saçlarını karıştırdı, yüzünde umursamaz bir haylazlıkla yüzüme boş boş baktı. "Ezecekti beni ya!" diye söylendim, ellerimi kaldırıp tam göğsüne vuracaktım ki, "Şşşh," diye fısıldayarak bileklerimi havada yakaladı ardından hafifçe sıktı. "Sakin."

"Geri zekâlı," dedim tekrardan. "Sinirlerim tepemde zaten. Bir de seninle uğraşamam."

Yakaladığı bileklerimi onun büyük avuçlarının içinden kurtaramayınca gözlerimi onun cehennem çukurunu andıran yeşil gözlerine dikip tırnakla-

Scanned with CamScanner

rımı avuçlarımın içine sapladım. Hilal şeklinin avuçlarımda bıraktığı izlerin hafif sızısını hissederken gözlerimi dahi kırpmadan ona bakıyordum.

"Sinirli olduğunu görebiliyorum," dedi soğuk bir sesle.

"O zaman neden benimle uğraşıyorsun?" diye sordum, sesim zayıflamıştı.

"Sinirli olduğun için."

"Beni rahat bırakmanı istiyorum," diye fısıldadım gözlerinin içine bakarken. "Beni rahat bırak."

"Mümkün olmayacak bir şey istiyorsun," dedi, gözlerini bile kırpmıyordu.

"Ne?"

"Sen zihnini rahat bırakıyor musun da ben seni rahat bırakacağım?"

Bir mum sanki kalbimin üstünde eriyor, eridikçe kalbimin üstünde donuyordu. Bileklerimi bir kez daha çekiştirdim ama bırakmadı. "Sen çok saçmasın," diye sızlandım. "Bunu yapman çok saçma. Senin ağzını burnunu dümdüz etmiyor olmam daha saçma."

"Sıkıyorsa bir dene," dedi, sesi eğleniyor gibi çıkmıştı.

"Neden benimle uğraşıyorsun? Durmadan benimle uğraşıyorsun."

"Yalan atma üç gündür uğraşmıyordum," dedi bileklerimi daha sıkı kavrayarak.

"Sen bu cesareti nereden buluyorsun ya?" diye sordum, yapmacık bir gülümseme dudaklarımı şekillendirmişti.

"Cesur adamımdır biliyor musun?" Bana daha büyük bir dikkatle baktığında onun cehennem yeşili gözlerinden uzaklaşmam gerektiğini hissettim, bakışlarımı yavaşça boynuna doğru indirdim. Üstündeki tişörtün yakası yuvarlak ve dar olsa da nefes boşluğundan başlayan o izi görebiliyordum. Boynunda çok kalın bir damar vardı, nefes boşluğunu ikiye ayıran o vadinin kemikleri o kadar çok belirgindi ki insanda dokunma isteği uyandırıyordu.

"Bak burası benim mahallem ve beni bu şekilde sıkıştırdığını görürlerse seni döverler," diye söylendim, sonra gözlerimi tekrar gözlerine çevirdim. Lezâ yeşili gözlerinin üstünü örten kahverengi yaprakların kuru bedenleri dağınık duruyordu.

Bana alay dolu bakışlarını doğrulttu. "Hadi be, donuma yaptım," dedi aynı alayı sesine de pay ederek.

"İster inan ister inanma ama döverler seni. Eskitene kadar döverler hem de!"

Güldü. Uzun ve güzel dişleri vardı, gülüşünde tuhaf bir aura hissettim. Kalıplara doldurulmuş hüzün tıpkı buz parçaları gibi dökülüyordu gözlerinden.

"Tamam, inanmıyorum," dedi. "Eskitene kadar dövmedikleri sürece inanmayacağım."

"Bırakacak mısın artık bileklerimi?" diye sordum sinirle.

"Bileklerimi bir kez daha onun büyük ellerinden kurtarmaya çalıştığımda, "Bileklerini bırakmam için direksiyonu tutmam gerek. O yüzden arabaya kadar bana eşlik et, direksiyonu tutayım," dedi tekrar alayla.

"Bir şeyleri tutmayı çok seviyorsun herhâlde," diye hırladım gözlerimi kısarak.

Gözlerindeki alay tıpkı ölmüş bir yıldız gibi söndü, yerine ifadesizlik bir örtü misali gecenin tenine serildi. Sırıttım. Bana kötü kötü baktı ama bileklerimi bırakmadı. "Çirkin," dedi uyarı içeren bir sesle. "Tuttuğum zaman bırakmamam için yalvaracağın yerler de var."

Büyük bir vişne çekirdeği yutmuşum gibi tıkandığımda bileklerimi serbest bıraktı. Boşa düşen ellerimi bir an için kullanamadım, bu yüzden ellerim iki yana düşmüştü.

"Zihninde ne tür bir kaos var bilmiyorum ama kafanın içindeki savaşta dökülen kanın kokusunu alabiliyorum. Savaşa kısa bir mola vermek istiyorsan benimle gelirsin," dedi ciddi bir tavırla. "Ya da gelmezsin ve kendi kendini yemeye devam edersin. Karar senin." Bana sırtını dönüp aracına doğru ilerlemeye başladı. Ardından araca bindi, sonra kapıyı sertçe kapattı.

Yalnızca birkaç saniye olduğum yerde öylece dikildim ve onun söylediklerinin analizini yaptım. Uzun uzadıya düşünmeyi seven biri değildim, çünkü düşündüğüm zaman düğümler daha da karışıyor, sıkılaşıyordu sanki. Çözeceğim varsa da çözemiyordum. Oysa elimde bir makas varken tüm düğümleri kesip doğrayabilirdim, ben bunu kendime çok küçükken öğretmiştim.

Dişlerimi sıktım, belirginleşen elmacık kemiklerimin üzerinde bir nabız atıyordu sanki. Korhan'ın bana bir zararı dokunmamıştı, onunlayken bir şeyleri biraz olsun susturabilirmişim hissi öyle baskın geliyordu ki... Bu hissi yok sayıp yoluma devam edemiyordum. İnsanlar soru sormaya bayılırdı ama Korhan onlara benzemiyordu. Sanki acıdan ölsem bile dönüp bana ne olduğunu sormaz, anlatmamı beklerdi. Belki de kafamda kurduğum oyunun karakterlerinden biriydi ve bu özellikleri kafamda ona yükleyen bendim.

Düşüncelerimin bağı çözüldü, elimdeki makasın açık ağzından birkaç fikir yere döküldü. Ön yolcu koltuğunun açık duran kapısına doğru yürümeye başladığımda nefesimi tuttum. Son kez bir delilik yapıp onun arkasından giderek onunla aynı geceye karışabilirdim.

Araca binip kapıyı kapattığımda ona değil ön cama bakıyordum. Hiçbir şey söylemedi. Aracın tavan lambası yanmıyordu, içerisi karanlıktı ama hız ve tarih göstergesinin küçük kırmızı ışıkları yanıyordu. Korhan vitesi ileri doğru aldı, hiçbir şey söylemeden tek eliyle hızlıca direksiyonu çevirdi ve

Scanned with CamScanner

araç ilerlemeye başladı. Hakkımda ne düşündüğünü tahmin etmem imkânsızdı. Merak etmiyorum desem yalan olurdu.

"Hem motosikletin hem de araban mı var?" diye sordum sonunda konuştuğumda sesim pürüzlü çıkmıştı. Henüz trafiğe çıkmamıştık, boş bir yolda ilerleyen aracın içini bir aydınlığın içine kabul edip bir karanlığın koynuna iten sokak lambalarının ışığı Korhan'ın profilinde parlayıp sönüyordu. Düzgün ve küçük burnuna bakarken bir an dikkatim dağıldı.

"Motosiklet bana değil arkadaşıma ait, benimki bir süredir benimle değil ve evet, araba bana ait. İkinci el."

"Uygun bir fiyata almışsındır o zaman," dedim kuru bir sesle.

"Pazarlık konusunda çok iyiyimdir."

"Biraz daha birikim yapıp bir üst modelini ya da sıfırını alabilirdin," diye fısıldadım.

"Beğenemedin mi arabamı?"

"Ne alakası var?" diye çemkirdim.

Bana yandan bir bakış attı. "Sen dua et seni götü yere sürten Tofaş'a bindirmedim."

Gözlerimi devirip tırnaklarımı kot pantolonumun bağlarında gezdirirken, "Bu gece çalışmayacak mısın?" diye sordum.

"Ben bir yerde devamlı olarak çalışmam dedim ya," dedi kuru bir sesle. "Hem bu gece başkasının sırası."

Bakışlarımı tekrar yola çevirdim, kafamı aracın koltuğuna yasladım. "Nereye gidiyoruz?" diye sordum kısık bir sesle. Sorun değilmiş gibi hissediyordum, şu an arabayı farklı bir şehre sürse bile sesimi çıkarmazdım sanki. Bazen öyle büyük bir boş vermişlik hissi yaşıyordum ki biri birkaç saat içinde öleceğimi söylese o son birkaç saati bir duvarı izleyerek hiçbir şey hissetmeden geçirebilirdim. Bazense öyle büyük bir endişeyle kavruluyordum ki hiçbir şey olmasa bile sanki dünyadaki tüm kötülükler şimdi enseme çökecek, yaşanılanların tüm sorumlusu ben ilan edilecekmişim gibi hissediyordum.

Bu çok boktandı.

"Bir kulübe ya da pahalı bir restorana gitmiyoruz," dediğinde sesi de kendisi gibi çok rahattı. "Hem cebimde o kadar para yok hem de eşofmanla gidince çok ilgi çekiyorum."

"Zaten üstüm başım öyle bir yer için uygun değil," dedim ona yandan bir bakış atarak.

"İyi o zaman bana gidiyoruz"

Cevap vermedim. Ben gerçekten çıldırmış olmalıydım. Sıralanmış sokak lambalarını takip eden gözlerim yavaştan kısılmaya başlamıştı. Gecenin karanlık perdesi gökyüzünün üstüne çekilmişti. Yıldızların ışıkları sokak lambalarının sıklaşan kalabalığından dolayı pek seçilmiyordu ama ay, gökyüzünün tam ortasında devasa boyuttaydı. Araç ilerledikçe ay da bizi takip ediyordu.

Hareketsiz gökyüzünün etrafında dönen fanilerdik.

Korhan aracı evinin önüne çektiğinde kafamı kaldırıp ön camdan dışarıya baktım. Hemen evinin önünde bir sokak lambası yanıyordu, birkaç metre ileride bir sokak lambası daha vardı ama o neredeyse sönmek üzereydi, çok şavksız duruyordu. Araçtan indiğimde o birkaç saniye aracın içinde oyalandı ve sonra o da kapıyı çarparak arabadan indi. Elini boynuna götürdü, boynunu yavaşça ovalarken bahçe kapısının önündeki iki basamağı tek adımda tırmanıp demir kapıyı iterek açtı.

Birkaç saniye olduğum yerde durdum, sessizce onun hareketlerini gözlemledim. Omzunun üstünden bana baktığında bedenini büyük bir kısmı karanlıkta kaldığı için yüzünün yalnızca yarısını seçebiliyordum.

"Filmin yarında gidip duran internet gibisin farkında mısın? Duraksayıp duruyorsun," dedi. "Yürüyecek misin artık?"

"Susup yürüsene sen," diye homurdandım sonunda yürüdüğümde. Önde ben onun arkasında üst kata uzanan bahçe merdivenlerini tırmandık, sensörlü lamba onu algıladığı an yandı ve binanın önünü aydınlattı. Tuncu sensörlü lambanın kapağının içinde hapis kalan sinek durmadan lambanın kapağına çarpıyordu, onun sersemlemiş gölgesini görebiliyordum. Korhan kapıyı açtıktan sonra sırtını kapıya yaslayarak geçmem için bana öncelik verdi. Dibinden sıyırılarak geçtim, önümde uzanan puslu bir şekilde de olsa tanıdık gelen karanlık koridora doğru yürüdüm.

"Ayağındaki ayakkabıları çıkar, sosyete," diye seslendi bana, adımlarım bıçak gibi kesildi. Yavaşça eğilip spor ayakkabılarımın bağlarını çözdüm, doğrulup tek tek ayakkabıları çıkardım, çıkardığım ayakkabıları kenara bıraktıktan sonra, "Oldu mu, mahalle abisi?" diye sordum ona bakarak ama içerisi o kadar karanlıktı ki onu göremiyordum şu an. Sensörlü lamba sönmüştü.

"Oldu, kraliyet kedisi."

"Ne tarafa doğru yürümem gerekiyor?" diye sordum tamamen yön duygumu kaybetmiş bir şekilde aptal aptal etrafa bakınırken. "Işık falan yok mu ya?"

Küçük bir tık sesi duymamla birlikte koridorun tavanında sallanan sarı ampulün cızırdayarak yandığını gördüm. Yanan ampulden yayılan ışık ortamı aydınlatırken bakışlarım duvarlarda gezindi. Duvarlarda birçok çizim vardı, çoğu sert bir yüzeye çizilmiş olan çizimlerin birkaçı da kâğıda çizilip camla kaplanmıştı. Geçen sefer geldiğimde bunlara dikkat etmediğimi fark ettim. Korhan ayakkabılarını çıkarıp vestiyere koyduktan sonra bana doğru yöneldi ve yanımdan geçip odanın kapısını açtı.

Scanned with CamScanner

"Bu ev bir yalı ya da konak değil," dedi sabit bir sesle. "Tek oda var, o da benim odam."

Kaşlarım havaya kalktı, birkaç saniye açılan kapının aralığından karanlık odaya baktım. Başımı iki yana salladıktan sonra yanaklarımın içini havayla doldurdum ve açtığı kapıdan içeri girdim. Ayaklı lambayı yakmış, oda tıpkı o gece olduğu gibi az da olsa aydınlandı, göz gözü görecek şekli aldı. Pencerenin dibine yerleştirilip duvara yaslanmış masanın üstünde bir kül tablası duruyordu.

"Yemeğini falan bu masanın üzerinde mi yiyorsun?" diye sordum çevremi incelemeyi sürdürürken.

"Küçük bir mutfak var, fark etmiyor. Burada yediğim de oluyor."

"Fena sayılmaz," dedim imrenerek. "Hatta bayağı iyi. Rahat ve kolay."

"Öyle mi?" Ona doğru bakıp kafamı salladım.

Üstündeki tişörtü yakasından tutarak yukarı kaldırdı, tişört teninden sıyrılırken beli yükselmenin etkisiyle daha da inceldi. Bedenindeki kemikler belirginleşmişti, ışık bir an için gittikçe daha da çıplaklaşmaya başlayan tenini aydınlattı. Bakışlarımın donuklaştığını, gözlerimin doğrudan tenine saplandığını fark ettiğimde gördüğüm şey nefesimin kesilmesine neden oldu. Nefes boşluğundan başlayarak aşağı doğru inen o çizgi kasığına kadar bozuk şekilde iniyordu. Bu oldukça kalın ve koyu renkli duran bir dikiş iziydi. Yanılmamıştım.

Sol göğsündeki tüylerin seyreldiği yerde ise kabarık, bakıldığında hâlâ tazeymiş gibi duran bir yanık izi vardı. Tişörtü küçük bir top şeklinde sokttu, yatağın üstüne fırlattı. Bana sırtını döndüğünde hâlâ gördüğüm şeyin şokuyla olduğum yerde öylece dikiliyordum. Gri bir sporcu atleti çıkardı, üstüne geçirdi. Rahatlığı beni rahatsız etmiyordu. Belki de rahatsız olacak zamanı bulamamıştım, çünkü gördüğüm izler gerilmeme neden olmuştu.

Kolundaki ve köprücük kemiklerindeki dövmeleri artık daha net görebiliyordum. Ayağındaki çorapları çıkardı; kemikli, büyük ama güzel ayakları vardı. Çorapları birbirinin içine geçirdikten sonra kenara koydu, yatağın ucuna oturup bana baktı.

Yaşanan kısa sessizliğin içinde kaybolduğumu hissettim. Bana hiçbir şey sormadan öylece bakıyordu ama sanki konuşmam gerekiyormuş gibi hissettiriyordu. Anlatmam gereken şeyler vardı, uzun zamandır içimi kimseye dökmemiştim ve o, bunun farkındaymış gibi sakince beni izliyordu. Böyle bir şeyi aklımın ucundan geçirdiğim falan yoktu, kimseye kendimi anlatacak kadar basite indirgemeyi düşünmüyordum içimdekileri.

Yine de konuşmam gerektiğini fark ettiğimde, "Burada olmamın sebebi senin de dediğin gibi zihnimde çıkan o savaştan biraz olsun uzaklaşmak istemem," diye açıkladım. Hiçbir şey söylemeden gözlerimin içine bakmayı

sürdürüyordu. Gözlerine çakılı duran şeytani ifade kaybolmuştu ve kirpiklerine bulaşan anlayış, dudaklarının soru işaretlerine gebe kalmasına engel olacak kadar sıkı kapanmasına neden olmuştu. Masanın dibindeki sandalyeye oturdum, gözlerimi perdesi açık duran cama çevirdim. Sokak lambasının aydınlattığı sokak cansız görünüyordu. "Tiyatroyla ilgilendiğimi biliyorsun, o gece parktayken metinlerimi görmüştün," dedim kısık bir sesle.

"Evet," dedi, sesi çelik gibiydi.

"Birkaç gündür kendimi sadece oyuna adadım diyebilirim," diye itiraf ettim ona bakmadan. "Oyunlarımızı yazan bir yazar var, onunla mailleşiyorum bazen. Ben birinin beni eleştirmesine katlanamam ve ilk kez eleştirildim. Aslında katlanamadığımı da bilmiyordum, eleştirilince farkına vardım. Her zaman övgülerle sahneden inmiş birinin bir gün bir eleştiriye takılıp düşmesi kulağa çok saçma gelebilir ama takıntılıyım. Yani tiyatro konusunda gerçekten takıntılıyım."

Birkaç saniye sessiz kaldı. Sonunda, "Nasıl bir eleştiri?" diye sorduğunda ses tonu hâlâ aynıydı.

"Ağlamam gereken bir sahne vardı, ağlamış olmama rağmen ağlayamadığımı düşünüyor," dedim kuru bir sesle. "O kadar gerçekçi ağladım ki çevremdekilerin bile gözleri doldu."

"Demek ki onun gözleri dolmamış. Ona hissettirememişsin. Sonuçta bu oyunun yazarı o değil mi? Hissedememiş."

"O ruh hastası benim gerçekten ağlamamı istiyor," diye söylendim.

"Salya sümük anırmalı mıydım yani?"

Kafamı Korhan'a doğru çevirdiğimde ifadesiz bir yüzle beni izliyor olduğunu gördüm. Şu an onun düşüncelerini merak ediyordum. Erdem'in neden gerçekten ağlamamı istediğini merak ediyordum. Aslında ihtimaller vardı. Erdem gerçekten akıl hastası olabilirdi. Yazdıklarını önüme koyup incelediğimde bu tezimde herhangi bir yanlışlık göremiyordum. Evet, bence Erdem akıl hastasıydı. Derin bir nefes aldım.

"Saçma buluyor olabilirsin," diye fısıldadım. "Ama tiyatro benim için bir aşk."

"O zaman hisset ve hissettir," dedi duygusuz bir sesle.

Hissetmek eylemi benim için tabutun içinde hapsolan ölü bedenin içinden çıkıp giden ruhtu. Ben bir tabutun içinde yaşıyordum, ölü bir bedendim; hissettiklerimi sırtına alıp uçup giden ruhumu uzun zaman önce kaybetmiştim. Benim hissettiklerim çok sakat bir yerden kırılmıştı, kaynama şansı olmayan bir kemik gibi sallanıyordu.

Sessiz kaldığımı gören Korhan üstünde durmadı, ayağa kalktı ve, "Çareni biliyorum," dedikten sonra odadan çıktı. Birkaç dakika olduğum yerde öylece durup onu bekledim, neyden bahsettiği konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Scanned with CamScanner

Korhan bir elinde tuttuğu iki çay bardağı ve bir büyük rakı şişesiyle odaya tekrar girdiğinde kaşlarımı kaldırarak ona hayretler içerisinde bak-tım. Masaya doğru yürüdü, çay bardaklarını önüme bıraktıktan sonra şişe-yi de sertçe masanın üstüne koydu, kafasını eğdi ve sandalyenin üstünde oturan bana dikkatle baktı. "Bak, çare," dedi keskin çenesiyle şişeyi işaret ederek. "Çözemediği hiçbir şey yoktur kendisinin."

"Oturup rakı mı içeceğim?" diye sordum ona alık alık bakarken.

"Ben içeceğim," dedi omuz silkerek. "İster katılırsın, ister izlersin. Sana kalmış, Çirkin."

Durdum. Şu ana kadar dayımdan başka hiçbir erkekle karşılıklı oturup rakı içmemiştim. Her türlü içkiyi birileriyle içebilirdim ama rakının gözle-min yeşil gözlerini izleyerek içilen rakının damakta bıraktığı o iz bile bir de bir ağırlığı vardı. Rakıyı kaldırabilen tek adam dayımdı gözümde. Dayı-farklı sızlardı, şimdi ondan başka bir adamın, üstelik yeşil gözlü bir adamın karşısına oturup rakı içmek nasıl hissettirirdi ki? Asla tatlı sızıyı hissetmez-dim, göğsüm öyle ağrıyla sızlamazdı.

Korhan birkaç saniye gözlerimin içine baktıktan sonra, "Ben suyu alıp gelene kadar vaktin var, Çirkin," dedi, kelimeleri sesi gibi buğuluydu. "Ka-rarını ver."

Önüme koyduğu anahtarların hepsi farklı kapıları açıyor gibi görünse de aslında o bana hep aynı noktaya varacağım kapıların anahtarını bıra-kan bir gardiyan gibiydi. Bana sırtını dönüp odadan çıktığı an düşündü-ğüm ilk şey bu olmuştu. Parmaklarının arasında salladığı aynı anahtarlığa bağlı farklı anahtarların şakırtısı zihnimde şangırdıyordu. Gözlerim yatağa, oradan da tekli koltuğun hemen yanında duran sehpaya kaydı. Sehpanın üstündeki çakı yine ağzı açık şekilde duruyordu. Sehpanın üstünde bir kül tablası daha vardı. Kül tablasının içinde üç tane izmarit cesedi uyuyordu, bir tanesi yalnızca yarıya kadar içilmiş ve kül tablasına bastırılırken orta-dan ikiye kırılmıştı.

Korhan elinde bir sürahiyle içeri girdi, cam sürahinin yüzeyi buğulan-mıştı, bu bile suyun dişleri sızlatacak cinsten buz gibi soğuk olduğunun kanıtıydı. Diğer elinde de bir tabak, tabağın kenarında iki tane çatal vardı. Tabağın içinde peynir olduğunu fark ettiğimde bakışlarımı tekrar pencere-ye çevirdim.

Korhan hemen karşımdaki boş sandalyeyi ayağıyla çekti, elindekileri masanın üzerine bıraktı ve sandalyeye oturduktan sonra elini rakı şişesine uzattı. Şişeyi aldığında gözlerim tekrardan ona doğru dönmüştü. Bana bakarken rakının kapağını ustaca açtı, kadehi önüne çekti ve şişeyi baş üstü devirdi; küçük delikten akmaya başlayan sıvıya kaydı gözlerim; rakının usul usul doldurduğu çay bardağındaki şeffaf sıvının milim milim yüksel-

şini izledim. Bardağın yarısından çoğunu rakıyla doldurduktan sonra şişeyi kenara koydu, gözlerini üstümden bir an olsun ayırmadan sürahideki buz gibi suyu rakı dolu bardağın içine devirdi.

Suyun akarken çıkardığı sesi dinledim. Keslimiş bir damardan fışkırıp yere dökülen kanın sesine benziyordu.

İnsanları izlediğim zamanlar kafamda onlarla ilgili bir düşünce oluş-masına engel olmaya çalışırdım. Hangi zihinde dikiş tutmayan bir yaradan akmayı sürdüren kan gibi devamlılığını sürdüren bir sevgi, hangi zihinde toprağı çamurlaştıracak türden bir kin vardı bilmek istemiyordum. Ama Korhan'ı izlerken kafamdaki düşüncelerin birbirine çarpıp durmasına en-gel olamıyordum. Ona baktığımda ilk dikkatimi çeken gözlerindeki gayya* boşluklarıydı. Kalbinin üstü porselenle kaplanmış gibiydi, porselenin üs-tünde çatlaklar olduğunu hayal ediyordum.

Az önce küçük bir kız çocuğunun zihni gibi dupduru ama tehlikeli gö-rünen o rakı ile dolu bardak, saf suyun topraklarına girmesiyle birlikte bu-landı, büyüdüğünü keşfeden bir kız çocuğunun ruhu gibi renk değiştirdi, asıl berraklığını yitirdi; değişti.

Gözlerim yavaş yavaş bardaktan ayrılıp Korhan'ın yüzüne doğru hare-ket etti, gözlerine ulaştığımda gaym boşlukları bir anlığına olsun aralandı.

"İçecek misin, Kedi?" diye sordu, sesinin topraklarında dikeninden ze-bir akan sarmaşıklar yaşıyordu. Birkaç saniyeyi onun gözlerinin yeşil ateş bankasına yatırdım, kararsızlık kanımda tıpkı küflenmiş bir jilet gibi yüzer-ken sürtündüğü damarlara kesik izleri bırakıyordu.

Korhan dudaklarını ince belli bardağa yasladı. Dolgun dudaklarının üst kıvrımı bardağın şeffaf camına yapıştı, aldığı yudumla birlikte boğazın-da hareket eden rakının ademelmasını bir aşağı bir yukarı taşıyışını izle-dim. Korhan bunu yaparken gözlerini yüzümden bir an olsun ayırmamıştı.

Düşünmeyi bir kenara bırakarak rakı şişesine uzandım. Önüme çekti-ğim ince bellinin içini küçük delikten akan rakıyla doldururken gözlerimi Korhan'a dokundurmuyordum ama onun büyük bir memnuniyetle beni izlediğini çok iyi biliyordum. Belli bir miktar rakıyı ince belliye doldurdu-ğumda Korhan, "Yeterli," dedi beni durdurmak ister gibi sınır çizerek. Sanki bu komutu bekliyormuşum gibi rakı şişesini masanın kenarına bıraktım. Korhan sürahinin içindeki suyu rakı kadehimin içine devirdi, su yavaşça yine o tanıdık sesi çıkararak akmaya başladı. Sürahiyi masanın zeminine bıraktıktan sonra, "İç bakalım," dedi. "Daha önce rakı içmiş miydin?"

Cevap vermedim, tam şu an zihnim kendini tüm seslere kapatmıştı sanki. Tepkilerim aniden kıyıya çarpan dev bir dalganın yavaşça geri çekil-

* Gayya: İslam inanışına göre, Tanrı buyruklarını yerine getirmeyenlerin içine atılacakları, cehennemde bulunan bir kuyunun ya da derenin adı.

Scanned with CamScanner

diği gibi geri çekilmişti. Buz gibi soğuk olan bardağı parmaklarımın arasına sabitlediğimde derin bir nefesi içime çektim.

Rakının tadından önce kokusunu aldım.

Dudaklarım soğuk kadehe dokunduğu an içimde bir kapı açıldı. Tırnaklarımı avuç içlerime geçirip, *"Baba!"* diye sayıkladığım, ateşler içinde kavrularak zorla uykuya daldığım bir gece kendini tekrar etti. Kuruyan dudaklarımı ıslatan rakı dudaklarımın arasından içeri sızdı, damağımda parçalandı. İlk yutkunuşta tuhaf bir tat bıraksa da ikinci yudumla birlikte kendini benimseten içkinin bardağını sıkıca kavradım ve soğuk bardağı dudaklarımdan uzaklaştırdım.

Gözlerimi gözlerine çevirdiğim an, durgun korlarla kaplı Leza'nın sakin ateşi tenime sıçradı. Boynumda hafif bir sıcaklık hissettim, o sıcaklık usul usul kulaklarıma doğru yürüdü ve rakının tadından çok kokusunun ağırlığı altında ezildim.

Bir yudum daha aldım.

Korhan da beni takip ederek rakısından bir yudum aldı ve kadehi hafifçe sallayarak masanın üzerine bırakıp çatala uzandı. Peynirden küçük bir çentik aldıktan sonra ağzına attı, tek kaşını kaldırarak bana baktı. Rakıdan bir yudum daha almıştım.

"Yavaş," diye fısıldadı.

Umursamadım. Peynirden bir lokma aldıktan sonra gülerek başımı iki yana salladım. "Şu halime bak," diye fısıldadım rakı kadehini dudaklarıma dokundururken.

"Ani gelişmeseydi senin için güzel bir rakı sofrası hazırlardım," derken sesinde alay vardı. Yavaşça aşağı doğru eğildi, masanın altından küçük bir kutu çıkarıp masanın üzerine koydu. Kutuya dikkatle baktığımda bunun eski bir radyo olduğunu fark ettim. Yüzümde alaycı bir tebessümle onu seyrederken radyoyu açmaya çalışıyordu. Kasetli bir radyoydu, bana çocukluğumdan bir kareyi hatırlatmıştı.

İnce bellinin dibindeki son damlayı da kafama diktikten sonra kendi bardağımı tekrar rakıyla doldurdum ama bu kez suyu daha az koydum; rakının rengi artık daha sert bir beyazdı, bulanmamıştı.

Korhan bir yandan radyoyla uğraşıyor, bir yandan da doldurduğu ikinci kadehin sonunu dikmeye çalışıyordu. Hızlı gitmeye başlamıştık. Aldığım her yudumda kulaklarım daha fazla yanıyor, rakının kokusu tenime yayılıyordu.

Rakı şişesinin neredeyse dibine geldiğimizi fark ettiğimde saatin kaç olduğunu bilmiyordum.

"Bir kadeh de bana doldursana," dedim parmaklarının arasında sallanan kadehe bakarken. Kadehin içindeki bulanık duran rakı, beyazına kavuşamamıştı. Acı yeşil gözlerini kaldırıp yüzüme baktı. Yeşil gözlerinin içinde

sarı yarıklar vardı. Gözlerinin beyazına kan oturmuştu ve alkolün kanında ne kadar baskın olduğunu vurgularcasına baygın bakıyordu.

"Daha önce hiç rakı içtin mi, Çirkin?" diye sordu tekrardan aklımı başımdan alan kalın sesiyle.

"Bir adamla içmedim," diye itiraf ettim. *Yani dayımdan başka bir adamla.*

Korhan'ın gözleri bir süre gözlerimde oyalandı. Bakışlarında kül olmuş bir cehennem, yeniden doğan bir şeytanın aldığı ilk soluk vardı. Uzun kirpikleri gözlerinin üstünü örttü. Kısık bakışlarını parmaklarının arasında duran bardağın içindeki rakıya doğrultmuştu. "Ben o adam olamam," dedi kopmuş, yere düşmüş bir parça gibi.

İrkildim. "Ne?"

Gözlerini rakıdan ayırmadı. "Su ve rakı birbirine karışınca en günahkâr beyaza dönüşür," dedi durgun bir sesle. "En bulanık beyaz olurlar."

Sertçe yutkundum. Rakının o yakıcı kokusunu soluyabiliyordum. Kül tablasının içinde yanan sigara kendi sardığı sigaralardan biriydi. İçinde yalnızca tütün barındırmadığını biliyordum. Eski radyosunda çalan kasette eski bir Müslüm Gürses şarkısı dönüyordu. Sözlere adapte olamasam da arkadan Müslüm Gürses'in sesine eşlik eden o buruk melodiyi duyabiliyordum.

"Bana karışma, Is," dedi Korhan dişlerini sıkıp gözlerini gözlerime tıkı ateş almak üzere olan bir namluymuşçasına doğrultarak. Boşta duran eliyle içi boş rakı bardağını önüne çekti ve bardaktan elini çekip rakı şişesine uzandı. Boş bardağın yarısına kadar sek rakı doldurdu ama rakının içine su katmadı. Kadehi masanın üstünde iterek önüme getirdi. Gözlerini gözlerimden çekmiyordu. "Sana karışmama izin verme."

Belli bir süre gözlerimi onun yeşil gözlerinden ayırmadım. Ardından elimi su şişesine götürdüm, şişeyi alıp bardağın içine suyu dökmeye başladım. Korhan dişlerini daha sert sıkınca elmacık kemikleri belirginleşti; yanağındaki bıçak izleri daha derin çukurlar şeklinde önüme serildi.

"Neden böylesin?" diye sordu, dönüp dolaşıp aynı şarkıyı dinleyen bir insanın gözlerine kazınmış ifadenin aynısı onun yeşil gözlerine kazınmıştı.

"Neden mi böyleyim?" Fısıltım güçsüzdü. "Balkon demirlerinden aşağı sildiğim ruhumun ceplerinden dökülen her şeyi sokak çocuklarına hibe ettim ben."

'Tasoların' da döküldü mü yerlere?" diye sordu gözlerini yüzüme dikmiş pürdikkat beni seyrederken. Burnumu çekip ince belliyi parmaklarımın arasına aldım. Buz gibiydi. Çatık kaşlarımın altında açık duran durgun gözlerim rakının bulanık renginin yüzeyinde dolandı.

* Taso: Taso, bir cips markası tarafından doksanlı yılların başlarında ortaya çıkarılan, disk şeklinde plastik oyuncaklardır.

Scanned with CamScanner

"Evet," diye onayladım onu. "Rengârenk ataçlarım, bilyelerim ve tokalarım da döküldü."

"Sokak çocukları onları Tanrı'nın hediyesi sanmıştır," diye fısıldadığında kafamı kaldırıp ona baktım. Yüzünün cehennemin sınırlarında şeytanı görür gibi oldum ama iyi kamufle ediyordu.

"Belki de yalnızca şeytan günah çıkartıyordu," dedim hiç düşünmeden.

"Sen şeytan mısın?" diye sordu. Israrla gözlerimin içine bakıyordu.

"Hayır," diye mırıldandım, acı mıhlanıp pili bitmiş bir saat gibi kalbimde durdu. "Şeytan günahın elçisidir. Ben günahım."

"Ne?"

Dudağım yavaşça yukarı doğru kıvrıldı. Korhan'ın bakışları dudaklarıma kaydı. "Şeytan kendini benden kurtarmaya çalışıyordu işte," diye mırıldandım.

Korhan hiçbir şey söylemedi. Yüzünde, ifadesinde herhangi bir değişim yaşanmadı. Kadehini kaldırdı ve gözlerini gözlerime mıhlayarak, "Günaha," dedi ateşi içinde taşıyan kadeh misali bir sesle. "Çirkin."

Kadehimi kadehine vururken, "Günaha," diye fısıldadım.

Ona gitmeyeceğimi biliyordum, onun da bana gelmeyeceğinden son derece emindim ama sanki her sokağın sonunda birbirimize çarpmaya mahkûmduk. İçimdeki boşluğun nedeni insanlar değil, bendim. Göğsüme bir çukur kazmıştım ve kalbime sakladığım tüm insanları kazdığım çukurun içinden çıkarıp dışarı atmıştım; çukur açık kalmıştı, üstünü örtmeye gerek yoktu çünkü karanlık bir mezarlığa girmek sanıldığı kadar kolay değildi.

Bir gün karanlık mezarlıklardan korkmayan biriyle karşılaşacağımı hiç düşünmemiştim.

Dudaklarımdaki rakının acı ıslaklığını emerken ona baktım. "Bu şarkının adı ne?" diye sordum, kafamın güzel olduğunu hissedebiliyordum.

"Bakma bana öyle."

"Müslüm Gürses dinleyen bir tip olduğunu düşünmemiştim," dedim şarkıya kulak kesilerek. "Bir acayipsin."

"Rakı içerken Led Zeppelin dinleyecek değildim değil mi?" Bir an gerçekten güleceğini sandım, gözleri kan çanağı olmuştu ama yine de bilinci o kadar berrak görünüyordu ki bir an ona özenmeden edemedim. Rakı şişesini havaya kaldırdığında şişenin dibinde yalnızca birkaç damla yüzdüğünü görünce kaşlarını çattı. "Lan bu yüzlüktü be," dedi huysuz bir tavırla. "Sünger gibi emmişiz ulan!"

Elimde olmadan avucumu dudaklarıma kapatarak derin, içimden kopup gelen ve ruhumdaki fırtınaların şimşekleri gibi patlayan bir kahkahayı esir olduğu yerden serbest bıraktım. O kadar büyük bir istekle gülmüştüm ki gözlerimin kenarlarında parlayan yaşlar yanaklarımdan süzülmek üzereydi.

"Gülme lan," dedi alaycı bir sesle, o da gülmek üzereydi.

Sırtımı sandalyeye yasladım. Onu taklit ederek, "Sünger gibi emmişiz ulan!" dedim sesimi kalınlaştırarak. Bana düz düz baktıktan sonra başını sol tarafa doğru çevirip yamuk yumuk güldü.

"Geri zekâlı ya," diye homurdandı.

"Bakma bana öyle bakma," diye fısıldadım Müslüm Gürses'e eşlik ederek, bir yandan da gülüyordum. "Bir bakışta tanıyamazsın beni..."

Korhan kollarını göğsünün üstünde topladı, sırtını sandalyeye yaslayıp kaşlarını kaldırarak bana baktı. Gerçekten eğleniyor gibi görünüyordu şu an. "Göremezsin," diye fısıldadım. "Ruhumun gizli derin... Derin köşelerini..."

"Hadi canım," dedi alayla uzun, güzel dişlerini göstererek gülerken. İki işaret parmağımı da ileri doğru uzatıp iki yana salladım. "Göremezsin..."

"Diyorsun?"

"Dedim," diye fısıldadım, hâlâ gülüyordum.

"Senin kafan bayağı güzel şu an."

Bir dirseğimi masaya yaslayıp pencereden dışarıya bakarken gülmeye devam ediyordum. Boynumdaki damarların belirginleştiğini camdaki yansımamdan görebildim, boynumun kıpkırmızı olduğundan da emindim şu an. Kulaklarımdaki yangın o kadar fazlaydı ki avuçlarımı kulaklarıma basıp kıvranmak istiyordum ama yapmadım. Bir süre gülüşüm dudaklarının üstünde asılı kaldı ama devamlılığını sürdüremedi, dişlerimin titrediğini hissettiğim an onları birbirine bastırdım; çenemi kilitlemeye çalıştım. Arasına devamlı olarak aynı adam ve aynı kadının girdiği o saçma sapan düşüncelerimin yakalarını birbirine yaklaştırıp o düğmeyi deliğe bir türlü geçiremiyordum.

Korhan aniden avuçlarını masaya vurunca olduğum yerde sıçradım, kalbim hızla çarpmaya başladı. "Kalk," dedi aniden. Gözlerimi kaldırıp ona baktım, oturduğu yerden kalkmıştı. "Alkolün etkisi eriyip kaybolmadan tadını çıkar."

Gözlerimi ağır ağır kırpıştırırken, "Nasıl yani?" diye fısıldadım, aslında şu an gerçekten uykum vardı.

"Kalk kalk," dedi eliyle kalkmamı işaret ederek. "Sakın sızayım deme."

"Nereye kalkayım?"

"Ayağa," dedi kolumdan tutup beni yukarı çekerken. Ona karşı koyma şansım olmadığından beni tıpkı oyuncak bir bebekmişim gibi kaldırdı, çekerek masadan uzaklaştırdı. Ayakta durmak zor değildi ama sanki tabanlarımı yerleştirdiğim zemin kayıyordu ya da Korhan'ın parkelerinde yürüyen merdiven falan vardı, bilmiyordum. Korhan elini dirseğime yerleştirdi ve

Scanned with CamScanner

masaya doğru uzanıp şişeyi aldı, şişeyi ağzına dayadı; son birkaç damlayı büyük bir azimle yutmaya çalıştı. Ağzım kulaklarımda ona bakıyordum.

Şişeyi masanın üstüne bıraktıktan sonra, "Şimdi kolunu bırakacağım ama ayakta durabiliyor musun?" diye sordu, ona boş boş baktım. Bana saçmaladığımı hoşmuşum gibi davranmasına hiç de gerek yoktu çünkü ben sarhoş falan değildim şu an. Sadece kafam biraz çakırdı, gevşemiştim, hepsi buydu. Düz bir çizgide pürüzsüz bir şekilde yürüyebilirdim.

"Ben sarhoş değilim yalnız," dedim zorla. "Bırak yani."

"Ha, bırakayım yani?"

"Bırak yani," diye geveledim.

Dirseğimi aniden bıraktığında başta ayakta durmak çok kolaymış gibi gelse de bir an geriye doğru sendeledim ve ayaklarımın boşlukta asılı kaldığını düşündüm. Öyle ki sanki yerde bir zemin yoktu ve ben bulutların üstünde yürüyordum. Korhan aniden dirseğimden yakalayıp beni tıpkı bir kanun kaçakçısıymışım gibi tuttu. "Tabii ya," dedi alayla. "Sarhoş değil, yeni doğmuş bir ceylan sadece..."

"Komik mi?" diye homurdandım ama gülmek istiyordum.

"Komiklik olsun diye konuştuğumu mu düşünüyorsun?" diye sordu. Bir an tan sonra beni yavaşça yürümeye başladı ardından yatağın ucuna oturttu. "Bana bak," dedi, önümde hafifçe eğildi, ardından yüzünü yüzüme yakın bir noktaya sabitledi.

Gözlerimi hafifçe kaldırdığım an onunla göz göze geldim. Yüzü yüzüme öyle çok yakındı ki sıcak nefesi sus çizgimin üstünde eriyordu. "Hım?" diye fısıldadım.

"Aşırı savunmasız görünüyorsun şu an," diye fısıldadı, sesi yakıcıydı.

"Hıhım," söylendim. Bakışlarımı yüzünden ayırmadan ona öylece bakmayı sürdürüyordum. Arka planda çalmayı sürdüren şarkının sesi biraz bozuk ve kısık geliyordu, bunu kasetin eski oluşuna bağlamıştım. Müzik her ne kadar kısık sesli de olsa zihnimde öyle büyük bir çığlık koparıyordu ki bazen Korhan'ın söylediği şeylere sağırmışım gibi hissediyordum. Bir şeyler söylüyordu, dudaklarının kıpırdadığını görüyordum ama kendimi söylediklerine adapte edemiyordum. Gözlerimi dudaklarına dikmiş ne de diğini anlamaya çalışırken aniden sırtım yatağın yüzeyine çarptı ve topuzum dağıldı, saçlarım yayılarak yatağın üstüne serildi. Kocaman gözlerle karşımda duran tavana baktım, ardından tavanın yerini lezâ yeşilli gözler aldı; kirpiklerim gözlerime ağır gelmeye başlamıştı.

Kollarını başımın iki yanından geçirdiğini gördüm, ellerini yatağın yüzeyine bastırdı; ellerini bastırdığı yerlerde geniş, derin çukurlar oluştu. Kafam ellerinin yarattığı çukurun içine gömüldü.

"Ateş gibi," dedi pürüzlü bir sesle.

"Hım?" diye fısıldadım, boynumdaki ateş yavaşça göğüs kafesime doğru indi. Kıyafetlerimin içindeki bedenimde yanıp sönmeye başlayan bir ışık vardı sanki. Sıcaklık yavaşça tüm bedenimi kapladı, tuhaf bir güdüyle kıvranma isteğini yutmaya çalıştım ama farkında olmadan belim kıvrıldı; sertçe yutkunurken dudaklarımı yaladım.

Ayaklarım yere basıyor, bacaklarım aralıklı duruyordu ve o hemen bacaklarının arasındaydı; üzerime abanmıştı. Eşofmanının kot pantolonuma yaptığı baskıyı hissettiğimde gözlerim daha da kısıldı. Kafamın içinde her daim yanan o sokak lambasının ışığı sönmüştü. Karnının biraz altını, kasıklarını kasıklarıma yapıştırdı ve o an farkında olmadan dudaklarım küçük bir o harfi şeklinde aralandı.

Gözümü bile kırpmadan gözlerinin içine bakarken ne olduğunu kavramaya çalışıyordum. Kasıklarında bir ateş vardı, ateşin içinde kan kaynıyordu. Kasıklarım onun ateşiyle yanmaya başladı.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldadım, aslında bedenim ne yaptığının gayet farkındaydı ama mantığım donup kalmıştı, çözemiyordu.

Gözlerinde iki dipsiz kuyu, derin boşluk, yeşil mezar gördüm. Mezarları oluşturan çukurlar göz bebekleriydi, göz bebekleri gitgide genişledi ve neredeyse tüm harelerini kapladı.

Gözleri artık mezar karasıydı.

Kasıklarını yavaşça kasıklarımdan uzaklaştırdı, sonra ağır ağır onları tekrar birbirine yapıştırıp dişlerini sıktı. Elmacık kemikleri yüzünün mermerlerini yardı, dışarı doğru kavislendi; yanaklarının içe çöküşü içi su dolu kuyuların karanlığını anımsatmıştı bana. Yavaşça geri çekildi, yüzünü yüzümden uzaklaştırdı, ardından ayağa kalktı. Üstümden kalktığında hâlâ yatağın üzerindeydim, ayaklarımı yere bastırdım ama doğrulmadım, gözlerimi tavana dikip olup biteni anlamaya çalıştım.

Odanın içindeki tıkırtıları dinledim, ne yaptığına bakmadım ama sanırım kıyafetlerini karıştırıyordu. Yavaşça doğruldum, bakışlarımı pencereden dışarıya çevirdim, derin bir nefes aldım; başım dönüyordu. Zorlanarak da olsa ayağa kalkmayı başarmıştım, Korhan sırtı bana dönük şekilde yere çökmüş ceketlerinden birini çıkarmaya çalışıyordu.

Koltuğa doğru yürüdüm, kasıklarıma çöken karanlığın içinde yanan yıldızlar benim şehvetimdi, bunu bilmek bedenimin kasılmasına neden oluyordu. Koltuğun yanındaki sehpanın önünde durdum, ağzı açık şekilde duran çakıya baktım. Çakı hoş bir havaya sahipti, kabında tuhaf motifler vardı.

Tam parmaklarımı açık duran çakıya uzatacaktım ki, "Gidiyoruz," dedi kalın bir sesle. Omzumun üstünden o tarafa baktığımda kapının önünde

Scanned with CamScanner

dikildiğini gördüm, gözleri pürdikkat beni seyrediyordu. Zorlanarak ona doğru döndüm, birkaç adımın sonunda kendimi kapının eşiğinde bulmuştum. Korhan ceketi üstüne giymemişti, kolunun iç tarafına asmıştı.

Evden çıkarken hiç konuşmadık, arada bir kolumu tutup adımlarımı güçlendirmem konusunda bana yardımcı oluyordu ama inatla onun elinden kurtulup kendim yürümeye çalışmıştım. Alkolün beni çarpmadığını düşünürdüm, bunu kabullenmezdim ama gerçekten çarptığı zamanlar oluyordu sanırım. Yine de kimse bunu kabul etmek istemezdi. Aracın direksiyonuna kendi başıma yürümeye çalışmamı izleyen tekir sokak kedisi biz arabanın önüne geldiğimizde bize kuyruğunu dönüp çöp kovasına doğru yürüyerek gözden kayboldu.

Ön yolcu koltuğuna binip aracın emniyet kemerini bulmaya çalışırken Korhan da sürücü koltuğuna yerleşmişti. Göstergelerin küçük ışıkları yandı, Korhan ikimizin de camlarını yarıya kadar indirdi. Bana yandan kısa bir bakış atıp, "Bağlamana gerek yok," dedi rahat bir tavırla. "Seni öldürmem."

Emniyet kemerini çekiştirmeye devam ettim, klipsini tırmıklarken, "Olsun," diye homurdandım. "Yoldayken öldüresin tutar belki."

Başını iki yana sallayarak vitesi geri aldı, gözleri kısacık dikiz aynasından arkayı kontrol ettikten sonra direksiyonu çevirdi; bir düğmeye bastı. Aracın bastarının göğsümün içinde titrediğini hissettim. "Gecenin bu saatinde?" dedim güler gibi bir ses çıkararak.

"Uyansın pezevenkler," derken sesi keyifliydi. Parmakları birkaç yerde daha gezindi ve yine ağır bir şarkı çalmaya başladı.

"Kıro musun?" diye sordum gülüşlerimin arasından. Açık camdan içeri akın eden rüzgâr az önce onun dağıttığı saçlarımı savururken yüzümü açık cama çevirdim, gözlerim kısık bakıyordu; rüzgârın yüzüme geçirdiği dişleri hissetmeye başlamıştım.

Sesi biraz daha yükseltti, Müslüm Gürses'in o ruhunun verdiği ağırlığı taşıyan eşsiz sesi aracın içi de dâhil olmak üzere geçtiğimiz her sokakta bir anlığına da olsun çınlarken bir elimi arabanın camından dışarı çıkardım. Rüzgârın avucumdaki çizgilere dokunmasına izin verdim. Parmaklarımı yavaşça hareket ettirirken kendimi bir çocuk gibi hissediyordum. Küçük bir çocuk gibi.

"İster misin ulaşalım o yıldızlara?" diye sordum şarkıya eşlik ederek. Resmen bağırmıştım.

"Geleceği koy aklına," diye bağırdı Korhan hiç beklemediğim bir anda. "Kal benimle."

Kahkaha attım, sokakta yürüyen birkaç genç kafasını kaldırıp bize bakmıştı. Muhtemelen eğlence mekânından yeni çıkmış olsa gerekti. "Bırak

yalnızlığını yalnızlıklara!" diye bağırdım gençlere doğru, gençler gülmeye başladığında Korhan aracı biraz daha hızlandırdı ve, "Yüreğini al yanına, kal benimle!" diye bağırdı, artık o da kendini tutmuyor, gülüyordu.

"Kendimi şehrin delisi gibi hissediyorum," dedim gülerken. Sokak lambalarının ışıkları tenimde şeritler çizmeye başlamıştı, cadde bomboştu. Trafik ışıklarının renkleri zihnimde içi boya dolu balonlar gibi patlıyor, düşüncelerimi kendi renklerine boyuyordu.

"Mahalle ablası diyelim biz ona," dedi bir eliyle burnunu kaşıyıp diğer eliyle direksiyonu kırarak. "Sıritmıyorsun böyle ortamlarda..."

Şarkının ortalarına doğru başımı hâlâ yukarıda duran cama yasladım. Saçlarım camın açık kalan kısmından dışarıya uçuşurken araç bir tekelin dibinde yavaşladı, kaldırıma yakın bir yerde durdu. Kafamı kaldırıp Korhan'a baktım, şarkı hâlâ çalmaya devam ediyordu. Korhan arabadan indi, tekelin önündeki dolabı açarak iki bira alıp dolabı kapattı. Tekelden içeri girdi, kasada biraların ücretini ödeyip elinde siyah bir poşetle dışarı çıktı.

Tüm bunlar olurken ben yalnızca zamanın ortasında durmuş, öylece onu izliyordum. Biralardan birinin kapağını dişiyle açtıktan sonra biradan bir yudum aldı, diğer bira hâlâ poşetin içindeydi. Aracın açık duran pencresinden poşetin içinden çıkardığı birayı bana uzattı, tam alacakken birayı geri çekti ve o biranın da kalın kapağını dişiyle açtı. Biranın şişesinin ağzından yükselen soğuk buharın yavaşça yok oluşunu izledim. Korhan bana birayı verdikten sonra ön camın önünden dolaşıp tekrar sürücü koltuğuna bindi, kapıyı sertçe kapattı.

Biranın soğuk tadı dişlerimi sızlatıyordu. Araç bazen o kadar çok hızlanıyordu ki şişenin ucu dişlerime çarpıyordu, o sırada Korhan'a kötü kötü bakmayı ihmal etmiyordum.

Aracı denize yakın bir tepede durdurduğunda şarkının sesini biraz olsun kısmıştı, birasını kafasına diktikten sonra şarkının sesini biraz daha kıstı. Artık kafam gerçekten güzeldi, bunu ne kadar inkâr edersem edeyim, kendim de fark etmiştim. Gözlerimin üstünde bir ağırlık, üstümde anlam veremediğim bir rahatlık vardı.

"Nasıl daha içten ağlayabilirim?" diye sordum onun da hiç beklemediği bir anda. Aslında bu soruyu sormayı ben de beklemiyordum. Dudaklarımdan öylece fırlamıştı, kendimi tutamamıştım. Gözlerimi ona doğru çevirdim, bakışları ön camdan dışarıya kilitlenmişti, kaşları çatıktı. Birayı bir kez daha kafasına dikti, ardından burnunu çekti. Dudaklarını yavaşça yaladı.

"Yakın zamanda hiç ağlamadım," dedi düz bir sesle. "Ağlayan birine sor."

Aslında Korhan sanki vardı ama yoktu da. Ona baktığımda onu burada görüyordum, belki de sırf bu yüzden onun yokluğunu kendime kanıtlayamıyordum.

Scanned with CamScanner

"Birinden öğrenmek istemem," dediğimde, "O halde neden benden öğ
renmeye çalışıyorsun?" diye sordu. "Ben biri değil miyim?"

Bira şişesini avuçladım. "Karnım acıktı benim."

Birkaç saniye sessiz kaldı, gözlerimi dizlerime çevirirken biradan bir yudum daha almıştım ama sanki bir yudum daha alırsam kusacakmışım gibi hissediyordum.

"O zaman kedinin aç karnını doyurmak gerek," dedi, tekrar aracı çalıştırdığında gözlerim şehri saran loş ışıklardaydı.

Sessiz kaldım. Yol beni hiç bilmediğim bir yere götürüyor olabilirdi ama sesimi çıkarmadan gözlerimi gitgide daha da boşalan, kedilerin bile terk ettiği sokağa diktim. Gördüğüm her şey zihnimin gerisinde bir anı olarak bırakırken belki de yarın sabah asla hatırlamayacağım çoğu yerdeki birçok ayrıntıyı kendi kendime içimden tekrar ettim. Büyük bir elektrik direğinin önünden geçmiştik, elektrik direğinin hemen dibinde bir çöp kovası vardı ve çöp kovasının önünde bir valiz duruyordu; valizin yüzeyi yırtık pırtık ve eskiydi. Hemen ardından karanlık bir sokağa girmiştik, bu sokağın üçüncü arasının bir Roman mahallesine çıktığını biliyordum, hatta yanılmadığım mahalleden hâlâ yükselmekte olan çalgı seslerinden anlayabilmiştim.

Kepenkleri indirilmiş, ışıkları söndürülmüş bir sürü dükkânın önünden geçtik. Yine sahil kısımlarında bir yere yaklaştığımızda fark ettiğim ilk şey burada hayatın hâlâ sanki saat çok erkenmiş gibi akmaya devam ettiğiydi.

Sahil lokantasının önünde durduğumuzda gözlerimi lokantanın içine diktim. Lokantanın önünde bir bahçe vardı, bahçeye atılmış masaların sadece iki tanesi doluydu. Bir de önü açık ama tavanı kapalı bir kısım vardı, oradaki beyaz floresan lambalar yanıyordu ve çatal kaşık seslerini duyabiliyordum.

Korhan, "Umarım çorbacı nedir biliyorsundur," dedi alayla.

Ona yan yan baktım ama tepki vermedim. Araçtan inerken şarkıyı tamamen kapatmıştı, ben de araçtan indim ve sarsak adımlarla lokantanın bahçesine giden iki tümseği tırmandım. Korhan neredeyse dizimden daha kısa olan ahşap kapıyı iterek açıp içeri girdi, lokantanın önündeki iki adam Korhan'a elini kaldırarak kısaca selam verdi.

Bahçedeki masalardan birine oturduk, hemen tepemizde kollan gökyüzüne uzanan büyük ağacın dallarına yerleştirilmiş sarı ampullerin birkaçı bozulmuştu ama diğerleri yanıyordu. Önümdeki masanın üstü cam kaplıydı, camın altı ahşaptandı. Adam önümüze kaşıkları, çatalları bıraktıktan sonra önümüzde duran servis tabaklarını açtı ve, "Kaç gündür uğramıyordun?" diye sordu Korhan'a bakarak.

"Fırsatım olmadı," dedi Korhan.

"Ne yiyeceksin?" diye sordu adam gülümseyerek.

"Soruya bak anasını satayım, bilmiyorsun sanki. Bir kelle paça."

Korhan'a düz düz baktım. Adamın gözleri bana doğru döndüğünde bakışlarını Korhan'dan ayırdı ve odağına adamı aldı. Adam birkaç saniye varlığımı sorgulayan gözlerle bana baktı, sanki burada olduğuma inanamıyormuş gibiydi. Onu tanımadığımdan emindim, onun da beni tanımadığını biliyordum ama neden bana böyle uzaylıymışım gibi bakıyordu hiçbir fikrim yoktu.

"Siz ne alırsınız?" diye sordu, gözlerine yansıyan o şaşkınlık sesine de bulaşmıştı.

"Ona da bir işkembe," dedi Korhan, durup bakışlarımı ona çevirdim ama tepki vermedim çünkü ağzımın içindeki dişler dökülmüş gibi uyuşmuş hissediyordum.

"Ortaya soğan salata?" dedi adam sorar gibi.

"Sumaklı," dedi Korhan. "Bir de sarımsak sosunu ortaya getir sen."

Aslında böyle ortamlara çok yabancı sayılmazdım. Yine de bu masada sıra ettiğimin farkındaydım. Benim gittiğim tek yer Koko'nun kokoreç yaptığı sahildi, onun dışında hiç böyle bir yerde yemek yememiştim. Çevreme bakındığımda gördüğüm yüzler hep erkeklere aitti, birkaç tane kadın vardı ama onların hepsi tarzı bana çok uzaktı. Dirseklerimi cam yüzeye yasladım, yüzümü avuçlarımın arasına alıp gözlerimi kırpıştırarak Korhan'a bakmaya başladım.

"İlk defa böyle bir yere geliyorum," diye itiraf ettim. "Dayım falan hep gelir ama hiç peşine takılıp gelmedim."

"İlkler iyidir," dediği sırada adam önümüze bir sepet ekmek, bir tabağın içinde de yağda pişmiş pide koymuştu. Korhan yağlı pidelerden birini aldı ve ısırdı, gözleri üzerimdeydi.

Baygın gözlerle çevremi izlemeye başladım. Sırayla siparişlerimiz masadaki yerini alıyordu. Önce sumaklı soğan salatası gelmişti, daha önce görmüştüm ama hiç tadına bakmamıştım. Tuhaf tuhaf sumaklı salatayı izlerken adam bir çorba kâsesinin içinde şeffaf renkte bir sıvı getirip ortaya koydu. Kokusu oldukça ağır olan bu şeyin sarımsak sosu olduğunu anladım.

Sırasıyla birkaç baharat daha masadaki yerini aldı ve en son çorbalarımız geldi. Adam, "Afiyet olsun gençler," dedikten sonra masadan uzaklaştı. Korhan bir pide daha aldı, ardından kaşığını sarımsak sosuna daldırıp kaşığına doldurduğu sosu çorbasının içine döktü. Birkaç baharat daha ekledikten sonra kaşığı çorbaya soktu, çorbayı güzelce karıştırdı, ardından pideden bir lokma aldı. Kaşığına doldurduğu çorbayı tek lokmada ağzına attı.

Pidesini çiğnerken gözleri tekrar beni bulmuştu, çenesiyle çorbamı işaret ederek, "İçsene kızım," dedi ağzı dolu şekilde. "Soğuyunca bir şeye benzemez."

Scanned with CamScanner

Çorbaya kaşığımı daldıracaktım ki, "Ulan hiç mi bir şey bilmiyorsun sen?" diyerek durdurdu beni Korhan ve kaşığı elimden alıp sarımsak soğa na soktu, kaşığın belli bir kısmını sosla doldurduktan sonra çorbanın içine döktü. Çorbama limon sıktı, ardından baharatları azar azar ekleyerek çor bamı hızla karıştırdı. Hızlıca karıştırdığından dolayı birkaç damla etrafa sıçradı, gülerek ona baktığımda onun da sırıttığını gördüm. Kendimi hiç olmadığım kadar rahat hissediyordum şu an.

"Hadi bakalım, göm," dedikten sonra kaşığı elime tutuşturmuş, sıcak pidelerden birini de tabağımın önüne koymuştu.

Restoranın içinde ağır bir şarkı çalıyordu ama söyleyen kişiyi tanıyor, şarkının adını bile bilmiyordum. Şarkının ağırlığına rağmen insanlar neşeli görünüyordu, bunu yadırgamamıştım. Hatta bir süre sonra öyle ki hissediyordum ki artık pideyi çorbaya banıyordum ve bunu yaparken Korhan ile konuşmaya devam ediyordum.

Korhan sumaklı salatayı aynı şekilde ekmekle girişmişti ama bunu iç renç bulmamıştım, aksine gözüme çok doğal bir adam olarak görünmüştü. Ekmeğimi bandığım çorbanın tadı bir ara değişik geldi ama üstünde dur madım. Korhan'ın bakışları bazen değişiyordu ama sonra yine toparlıyor, büyük dişlerini göstererek sırıtıyordu. Şişe suyu açtıktan sonra dudaklarını şişeye yasladı ve şişeyi resmen vakumlayarak suyu içti; avuçları içindeki şişe buruşmuş, şekil değiştirmişti.

"Sadece barmenlik mi yapıyorsun?" diye sormadan hemen önce sinde ben de aynı şekilde bardağa döktüğüm suyu içmiştim.

"Hayır," dedi buruşan şişeyi masanın üstüne bırakıp pideye doğru uzanarak. "Ağır eşya da taşıyorum bazen," dedi, anlayamadığımı fark edince, "Hamallık," diye düzeltti. "Sonra farklı işlerle de uğraşıyorum."

Kaşlarım hayretle havaya kalktı, bulanık bir zihinle, "Zor olmuyor mu?" diye sordum.

"Hayır." Omuz silkerek pideden bir lokma aldı, hızlıca çiğnediği için yanağının bir tarafı şişmişti. "İnşaatta çalışmışlığım da var. Bana zor gelmez."

Gözlerim yanağındaki yanığın biraz üstündeki bıçak izine takıldı ama kafamda gezinen soruyu rafa kaldırdım. "Okuyor musun?" diye sordum.

"Yok," dedi.

"Okudun mu peki?"

"Evet," dedi beni şaşırtarak. "BESYO."

"Neden beden eğitimi öğretmeni olmadın ki o zaman?"

"Yüzme dersi veriyorum her yıl belli aylarda."

"Yüzüyor musun yani?"

"Evet," dedi gözlerimin içine bakarak. "Birinciliğim var."

"Hadi be?"

"Evet."

"Çok iyiymiş," diye fısıldadım, suyumdan bir yudum daha içtim.

"Eyvallah."

"Başka?" diye sorduğumda elini koluna doğru koydu ve çıplak kolunu ovdu, avucunun altında kolunun üstündeki dövmenin dalgalanışını izledim.

"Çizlyorum bir de," dedi durgun bir sesle. "Dövme falan."

"O işte çok iyi para var," dediğimde bana düz düz baktı.

"Herkese çizmem."

Sohbetin devamında Korhan bir çorba daha içmişti ama ben o kadar çok yemişim ki kafamı cam yüzeye koyup uyumak üzereyken Korhan tarafından zorla uyandırıldım ve araca kadar mızmızlanarak yürütüldüm. Aracının önüne geldiğimizde sokak lambasının altında öylece dikiliyorduk. Korhan, "Su sigarayı içelim, gideriz," dedikten sonra cebinden sigarasını çıkarıp yaktı, o sigarasını içerken ben etrafıma bakınıyordum.

Zayıf bir çocuğun bize doğru yürüdüğünü fark ettim, sırtımı aracın kapısına yaslanıştım. Çocuk, Korhan'ın önünde durduktan sonra Korhan'ın elini sıktı ve, "Abim, görünmüyorsun," dedi hayranlık dolu gözlerle Korhan'ı izleyerek.

"Sen bu saatte sokakta ne yapıyorsun lan pezevenk?" diye sordu Korhan elini geri çekip sigarayı parmaklarının arasına alırken. "Baban merak edecek."

"Arkadaşlarla mekândaydık, abi, yeni çıktık. Karnımızı doyuralım dedik." Çocuğun gözleri bana doğru kaydı, bahsettiği arkadaşları restorana girmişti ve ona el kol yapıyorlardı. "Abla kim?"

Çocuğa küçük dişlerimi göstererek sırıttığımda gözlerim küçücük kalmıştı, sabah uyandığımda bunları hatırlayacak olursam aynanın önünde kendime yumruk atacağıma emindim. Çocuk güldü, kıvırcık saçlarının uçları saç diplerinden daha açık renkteydi, derin gamzeleri yanaklarının iki kısmını da boşluklarla süsledi.

"Abi, abla sarhoş mu?" diye sordu, hâlâ gülüyordu.

Korhan çocuğa dik dik baktı. "Sana ne lan yavşak?"

"Tamam, abi, bir şey demedim." Çocuk başını önüne eğdi. "Ee sen ne yapıyorsun?"

"Kedimi gezdirmeye çıkardım," dedi Korhan bir anda. Bakışlarım ondan ona doğru döndü, çocuğa bakıyordu. Sigarayı dudaklarından uzaklaştırdı, ölü kül yavaşça kaldırıma döküldü. Çocuk birkaç saniye Korhan'ın söylediğini idrak etmeye çalışır gibi öylece Korhan'a baktı ama sonra söylenen bu şeyin üstünde durmadı. Basket maçı için sözleştikten sonra restorana gitmiş, Korhan da sigarasını yere fırlatıp ayakkabısının tabanıyla sigaranın ucunda hâlâ yanan ateşi ezerek tek seferde söndürmüştü.

Scanned with CamScanner

Arabaya bindiğimizde artık uyku öyle ağır bir şekilde üzerime çök-müştü ki aracın içinde hafif tonda çalan şarkının sözlerini takip bile ede-miyordum. Araba çok yavaş ilerliyordu, açık duran camdan içeri süzülen rüzgâr bile hafif hafif dokunuyordu tenime. Kollarım buz gibi olmuştu ama üşüdüğümü dile getiremeyecek kadar halsiz hissediyordum kendimi. Sanki yüzyıllardır aranan o huzuru tam şu an yakalamıştım, avuçlamıştım ve ka-natıp parçalayana kadar sıkarken tenimin altına sinmesine izin vermiştim.

"İçerisi çok ağır kokuyor," diye fısıldadım.

Korhan burnundan sert bir nefes vererek, "Sarımsak sosuna ekmek bandığın için olabilir mi?" diye sordu. Gözlerim aniden açıldı, gözlerimi hızlıca kırpıştırdım ve tepki vermek adına bakışlarımı ona doğru çevirdim; yanağım koltuğa yaslandı.

"Hadi be?"

"Harbiden."

"Niye söylemedin ya?" diye fısıldadım, zordan konuşuyordum resmen. Ağzımın içinde tuhaf bir tat vardı.

"Valla tadından anlamanı bekledim ama hiç garipsemedin biliyor mu-sun?" Gülerek bana baktı. Yanağım koltuğa yapışmış, ağır ağır kırpıştırdı-ğım gözlerimle ona bakıyordum. Duvara çarpmış gibi duraksayan bakışları yüzümde asılı kaldı, araç aniden sarsılınca korkuyla başımı ön cama çevir-dim. Neredeyse bir çöp kovasına çarpacaktı.

"Yavaş," diye fısıldadım.

Şarkı değişti, aniden Led Zeppelin'den bir şarkı çalmaya başladığında başım koltuğa yaslı şekilde cansız bir şekilde gülmeye başladım, o kadar halsizdim ki kafamı kaldıracak halim yoktu ama yine de gülüyordum. "Kül-tür şoku yaşıyorum," diye fısıldadım az önce Müslüm Gürses çalan aracın içinde şimdi çalan Led Zeppelin'e kulak kesilirken.

O da ciddi bir şekilde gülmeye başlamıştı, bir süre sonra şarkıya kar-şan gülerken çıkardığımız o anlamsız sesler oldu. Kalbimin içinde pişmeye başlayan o şey ruhumun kemiklerinin birbirine doğru sokulmasına, yavaş yavaş kaynamasına neden olmuştu. Korhan'ın varlığının bir alçı olduğunu düşündüm. Yavaşça ruhumu sardığını ve kırılmış ruh kemiklerinin birbir-ine sokulmasını sağlarken benden bir parça haline geldiğini düşündüm. Bu düşünceyi sarhoşluğun arkasına sakladım, sarhoşluğuma sığındım.

Bir gün kemikler tamamen kaynayınca alçı çıkarılırdı, o da çıkıp gider miydi eğer onu içime kabul etsem?

Kimse ömür boyu kırılmış kemiğini kaynatan bir alçıyla yaşayamazdı. İnmem gereken bir durak vardı, şu an içinde olduğum trenin tekerlekleri-nin altında parçalanan zaman dolduğunda bu trenden elbette inmek zo-

runda kalacaktım. İneceğim durağı geçmeyi göze alsam bile son durağın bir yerde beni beklediğini biliyordum. Şarkı yavaşça yok olup yerini yine beni şaşırtacak şekilde ağır bir şarkıya bırakırken, çalan şarkının sözlerini hafifçe fısıldadım.

"Hasretin canımda cam kırıkları."

Araç durdu ama şarkı durmadı. Göz kapaklarım yavaşça gözlerimin üstünü örtmeye başladı. Bir şeyin üzerimi örttüğünü fark ettim, buz kesen tenim biraz olsun ısınmıştı. Tanıdık kokuyu içime doldurdum. Üstümü ör-ten onun ceketiydi. Bir el alnımda dolaştı, terleyen alnımı okşadı ve saçla-rımı geriye doğru taradı.

Sanki bu gece kökten ve tümden değişimimin ilk günüydü.

Alnımın üstünde dolaşan elini yakalayıp göğsümün biraz altına, kar-nımın biraz üstüne yerleştirip sıkıca kavradım, güçlü parmaklarını sıktım. Sesini çıkarmıyordu, *kökten ve tümden değişim,* diye iç geçirdim içimden. O bunu duymadı.

"Korhan."

"Arjen," dedi narin bir yaranın tene dokunduğu gibi içime dokunarak.

"Bana Arjen de."

"Arjen," diye fısıldadım parmağını daha sıkı kavrayıp uykunun kolları-na düşerken.

"Çirkin," dediğinde bedenim kasıldı, derin bir nefes aldım. Sanki fısıl-dadığı bu şey, benim ikinci adımdı ve ben ilk adımı hatırlamıyordum.

İşaret parmağını avuçladım, sıktım. İlk kez bu kadar büyük bir güven-sizliğin içinde kendimi güvende hissettim. Farklı zamanlarda açılmış aynı iki yaraydık. Fısıltım bir kanın bedenden çekildiği an kadar sessiz ama ha-raretliydi:

"İhtilal."

Avut yüreğimi,
Bu ihtilal bir kış ayı kadar soğuk,
Ateşi istiyorum,
Ve avuçlarında kibrit cesetleri.
Önce yak ağzımı, sonra öp beni.

Bir kulaç daha at yangınımda,
Biliyorum, yanacaksın.
Çetin geçen bir kış, avuç yakan bir kar gibi.
Kibritin yanmış ucunu yalayan bir dil,
Yalanlara bakire bir ağız gibi.

Scanned with CamScanner

Avut yüreğimi,
Bu ihtilal bir yılan gibi zehirli,
Ateşi istiyorum,
Ve avuçlarında yangının isleri.
Önce yak kalbimi, sonra durma,
Sev beni.

Karanlıkta yanan ışık,
Işığı altına alan bir karanlık gibi,
Önce doğur,
Biraz büyüt,
Sonra öldür beni.

Bir şafak vakti,
Söküklerime söküklerini yaklaştır,
Önce parçalo,
Sonra dik beni.
Biraz sev,
Ve durma, öldür beni.

Cesedimin üstünü cesedinle ört,
Cehennem çok soğuk,
Günahlarını ateşe ver,
Yak cehennemi,
Yak beni,
Yak seni.
Durma, bu kızıl şafak vakti,
Cehennemi sen tutuştur,
Yalanlarınla yak bizi...

ATEŞİN İHTİLALİ
Piyes yazarı J.

5. PERDE
Kırık Hale

Benim günahlarım şeytanın boynuna taktığım melek halesinden bir tasmaydı.

Aynanın karşısına geçip oturuyor, karşımda duran kadının gözlerinde şeytanın bileklerinden akıttığım cehennem ateşinin ışıltısını izliyordum. Şeytan masumdu. Bileklerini günahlarının jiletine teslim ederken benim onun kulu olduğumu düşünüyordu fakat boynunda benim kırdığım bir melek halesini tasma olarak taşıyordu.

Meleğin halesi bana aitti.

Ben kendi kendimi kırmaktan hiçbir zaman çekinmedim.

Gözlerimi ağır ağır aralamaya çalıştığımda şakaklarıma saplanan ağrı o kadar kuvvetliydi ki bir an gözlerimin eriyip beynimin içine aktığını sandım. Esneyerek ağzımı kapadım ve gözlerimi zorla da olsa araladım. Odağıma giren ilk görüntü hemen boynuna sokulduğum adamın boynunda çarpan kalın, mavili yeşilli, içinde yaşam akan o kalın damardı. Kalın damarın atışıyla göz göze geldiğimde bir an duraksadım, kaşlarım çatıldı. Yaşam, burnumun ucundaydı. Sertçe yutkunup hafifçe öksürerek boğazımı temizledikten sonra telaşsız bir şekilde geri çekilip boynuna sığındığım adama baktım. Gökyüzünü kaplayan gri bulutlar aracın içini aydınlatmaya yetmemişti ama onun yüzünü şu an daha net bir şekilde görebiliyordum. Yüzünün hatlarını oluşturan kıvrımlara bakarken bir an göğsüme dolan nefesin kalbimi yaktığını hissettim.

Scanned with CamScanner

Yüzü hem nasıl bu kadar güzel hem de nasıl bu kadar kusurlu olabiliyordu ki?

Aracın içinde ağır bir koku vardı. Yüzümü ekşitip gözlerimi onun kusursuz güzelliğinden uzaklaştırdım.

"At ölüsü kokuyor burası be," diye homurdandım yavaşça ondan uzaklaşmaya çalışarak. Ona sokulduğum için bedenim iki büklüm olmuştu. Tüm kemiklerim ağrıyordu.

"At ölüsü değil o kokan. Senin ağzın," dedi gözlerini bile açmadan.

İrkilerek sırtımı koltuğa yaslayıp ona baktım. Gözleri hâlâ kapalı duruyordu. Kollarını göğsünün üstüne toplayıp sıkı duran yumruklarına çözdü ve büyük ellerini dirseklerinin kenarlarına yerleştirdi.

"Uyuyor musun uyumuyor musun belli bile değil. Hortlak gibisin," diye söylendim huysuz bir sesle.

"Sen kıpır kıpır olana dek ben de uyuyordum." Gözleri hâlâ kapalıydı. "Kurt falan mı var sende?"

Elimin tersini alnıma koydum. "Başım çatlıyor benim."

"İçine ekmek bandığın sarımsak sosundandır."

Dün gecenin silikleşen izleri zihnimde tekrardan belirince donakaldım. Başımı iki yana sallayarak, "Eve gitmem gerek benim," dedim, sesim pürüzlüydü.

"Gidersin. Acelesi yok."

"Kim demiş acelesi olmadığını ya?"

Korhan gözlerini açıp derin bir nefes aldı. Şu an bana değil, ön cama bakıyordu. Birkaç saniye hiçbir şey söylemedi. Gözleri yavaşça bana doğru döndüğünde etrafı kanlanmış yeşil gözlerinin kucağına düştüm. Gözleri öyle acı bir yeşildi ki içinde yanan ateşin bile rengini o yeşilden aldığını düşündüm. Yeşil alevler gözlerinin haresinin içine kurduğu cehennemine yayılmaya başlamıştı.

"Acelen mi var?" diye sordu sonunda konuştuğunda. Uykulu, erkeksi ve tok sesi o kadar seksiydi ki... Düşüncelerimin gittiği yol gitgide daha da karanlığa batıyordu.

"Evet," dedim. "Eve gitmeliyim."

"Leş gibisin," dedi gözlerini gözlerimden ayırmadan. "Bu şekilde eve gitmen daha büyük bir sorun yaratmaz mı?"

Duraksadım. Leş gibi sarımsak ve rakı kokuyordum. Dağılmış haldeydim. Anneanneme nasıl bir yalan söylersem endişelenmemesini sağlardım ki? Derin bir nefesi ciğerlerime doldurdum, nefesi dışarı bırakırken omuzlarım düştü.

"Ne o?" diye sordu. "Hazırlıksız yerden mi yakalandın?"

Duraksadım ve ona baktım. "Ne demek istiyorsun?"

Yeşil rengi yoğunlaşmış gözleri birkaç saniyeliğine beni cehennemine kabul etti. O cehennem o kadar sıcaktı ki gözlerim yalnızca gözlerindeki cehennemin yansımasına bakarken bile yanıyordu. O cehenneme girdiğimi düşünmek bile tüm bedenimin acımasına neden olmuştu. Önüne geleni cayır cayır yakmaktan bir an olsun çekinmeyecek gibi bakıyordu.

Cevap vermedi ama bu sessizlik sanki onun verdiği en doğru cevaptı.

"Eve gideceğim," dedim, kendimden emin göründüğüme emindim ama içeride işler pek de öyle ilerlemiyordu.

"Keyfin bilir," dedi ardından. "Bir şey olursa mesaj atarsın."

Duraksadım. "Ha?"

"Gece telefon numaramı kaydettin," dedi omuz silkerek. "Sonra da uzun uzun telefonumu çaldırdın."

"Şaka?"

"Akşam gerçekten kafan güzeldi, Çirkin."

Korhan aracı kullanmaya başladığında aramızda elle tutulur başka bir konuşma geçmedi. İçerideki ağır kokunun çıkması için arabanın camlarını sonuna kadar açmıştı. Gözlerimi ön cama diktim, tek kelime etmeden ileriyi, alımızda akıp giden yolu izlemeye başladım. Çok zorluk çıkarmamış, aracı evime doğru sürmüştü. Evin yakınlarında arabasından inmek istemedigimden yokuşun başında durmasını rica ettim.

"Sağ ol," dedim kapıya uzanırken.

"Kaçıyor gibisin."

Duraksadım. "Ne alakası var?"

Sessiz kaldı, sadece gözlerimin içine baktı. Sertçe yutkunup arabanın kapısını açtım ve kendimi sokağa bıraktım. Ondan uzaklaşmak istediğim söylenemezdi, yanındayken kendimi rahat hissediyordum. Kendimi kendi önüme koyup, etrafıma tek tek tuğlalar dizdiğim günler olmuştu; Korhan o tuğlaları devirmeden üstüne tırmanan ve içeri girebilen bir adamdı. Bunun aslında ne kadar tehlikeli olduğunun farkındaydım. Yokuşu tırmanırken onun gözlerini sırtımda hissedebilmeme rağmen dönüp arkama bakmadım. Üstüm başım leş gibiydi, bunu anneanneme nasıl açıklayabileceğim konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Neyse ki şans benden yana davrandı.

Eve girdiğimde anneannem evde değildi. Üst kata nasıl çıkmıştım, üstümdekileri nasıl çıkararak kendimi banyoya atmıştım hiçbir fikrim yoktu. Tek hatırladığım sıcak su ile doldurduğum küvetin içine gömülüşüm, kalbim patlar gibi çarparken tekrar küvetin içinden kalkışım ve sıcak suların

Scanned with CamScanner

taşıp fayansa dökülüşüydü. Islandığı için koyulaşan kızıl saçlarım ağırlaşıp sırtıma yapışırken ıslak kirpiklerimi kaldırıp tavana baktım. Tenim, sıcak suyun etkisiyle kıpkırmızı olmuştu; bedenimi kaplayan derinin incelttiğini, gevşemeye başladığını hissedebiliyordum. Bedenimi tekrar yavaşça suyun içine kaydırdım, dudaklarım suyun içine gömüldü ama burnum suyun yüzeyinde, gözlerim ise suyun üstünde duruyordu. Saçlarımın küvetin içindeki suyun üstünde yüzdüğünü gördüm, gözlerimi yavaşça yumdum ve kendimi tekrar küvetin dibine bıraktım.

Suyun içinde gözlerimi araladığımda dizlerimi karnıma çekip kafamı suyun yüzeyine çıkarmadan dişlerimi sıktım. Zihnimde kendi sesim yankılanıyordu, sesim bana şunu soruyordu: *"Bu adam nereden çıktı?"*

♠

Erdem Demirel sınıftan içeri girdiğinde kaşlarım benim isteğim dışında çatıldı. Adam içeri girerken sokağın soğuğunu sırtına asmıştı sanki. Eğer Antalya'da olduğumuzu bilmesem adamın geldiği yerin gerçekten çok soğuk bir yer olduğunu düşünebilirdim. Ferruh Hoca sanki beklediği şey buymuş gibi ayaklanıp, "Ah, ben de sizi bekliyordum," dedi, yüzündeki aydınlık ifade beni bir anlığına şaşkına uğratmıştı.

Gözlerimi Erdem'e diktim, üstünde uzun boyunu sergileyen dar bir takım elbise vardı, takım elbisenin içine kravat takmamıştı. Dışarıdaki sıcak havaya rağmen nasıl böyle giyinmişti aklım almıyordu. Ben böyle giyinsem bir köşede fenalık geçirip ölürdüm kesinlikle.

Erdem'in gözleri aniden bana döndüğünde yanaklarımdaki kanın çekildiğini hissettim, göz göze gelmemiz pek iyi olmamıştı. Sanki tüm dikkatimi ona vermiş onu izliyormuşum gibi hissetmesini hiç istemesem de şu an öyle hissettirdiğimden emindim. Yanaklarımın içini dişledim, gözlerimi kaçırmak istedim ama bunu yapmadım. Ona karşı mağlup olmaya niyetim yoktu.

"İs," dedi Ferruh Hoca, gözlerim Erdem'den ayrılıp Ferruh Hoca'ya kaydı ama Erdem'in gözlerinin hâlâ benim üzerimde olduğunu hissedebiliyordum. Yoğun bakışları öyle rahatsız ediciydi ki. "Erdem Bey boş sınıflardan birinde senden sahnelerden birini canlandırmanı istiyor. Ezberinde olan bir kısımmış. Kamera kayıtlarında net görüntü olmadığından bir de canlı görmek istemiş."

Bir an gerçekten kaşlarımı alnıma kadar çıkarıp sert bir şekilde çatmak istedim. Her ne kadar egom tüm insanların arasından seçildiğim için okşanmış olsa da bir yanım adamdan aldığı negatif enerji yüzünden ondan olabildiğince uzak durmak istiyordu. Yine de karşı çıkmadım. Tek arzum, içimde

bir şehvete dönüşen tutkum olan tiyatro benim için her şeyin önüne geçebilecek bir değere sahipti. Bir insanın canının bile. Yavaşça oturduğum yerden kalkarken elimdeki kalemi bırakmadım, avucumun içinde sıkıca tutup iki merdiveni tek adımda indim. Yağış'a baktım. Meraklı gözleri bendeydi.

"Beni bekle, tamam mı? Unutmadım, çıkışta spor salonuna yazılacağız."

Başını geriye atarken gözlerini devirdi. "Öf ama yal"

Ferruh Hoca rahatsız olduğunu belli eden bir homurtu çıkarınca Erdem'in yanından sıyrılıp geçtim, kapıya yöneldim. "Gidelim," dedim son derece soğuk, duvarları etrafına örmüş bir sesle.

Koridora çıktıktan birkaç saniye sonra arkamda kapanan kapının sesini duydum ama dönüp o tarafa bakma gereği duymadım. Erdem'in arkamdan ilerlediğini biliyordum, attığım adımların sesi duvarlarda yankılanmadan bir başkasının attığı adım sesleri adım seslerimin üstünü örtüyordu. Gözlerim çevreyi taradı, girebileceğimiz boş bir oda veya sınıf fark etmez, boş bir yer aramaya başladım.

"Benden rahatsız mı oluyorsun?" diye sordu erkeksi bir sesle. Adımlarım bıçak gibi kesilecek sandım ama bu olmadı, aksine hiçbir şey olmamış gibi yürümeye devam ettim.

"Tanımadığım biri hakkında hiçbir şey düşünmem, hiçbir şey hissetmem," dedim, gözlerim etrafı tarıyor, aralık duran kapıları hafifçe açıp sınıfları kontrol etmeye devam ediyordum. Sonunda boş, oldukça küçük bir sınıf bulduğumda içeri girdim. Erdem verdiğim cevabın üzerinde durmamıştı, bunu umursamadım.

"Hangi sahneyi istiyorsun?" diye sordum avucumdaki kalemi parmaklarıma alıp döndürmeye başlarken.

Erdem kaiçasını köşedeki masaya yasladı, kollarını göğsünde toplayıp gözlerini yüzüme dikti. Yanağıma düşen saç tellerini kulağımın arkasına sıkıştırdım. "Söyleyecek misin?"

"Önce sana sormam gereken birkaç soru var," dedi, sesi düzdü.

Sırtımı boş duvara yasladım, parmaklarımın arasındaki kalemi çevirmeye devam ederken, "Sor," dedim umursamaz bir edayla.

"Sahiden göründüğün kadar umursamaz mısın, İs?"

Parmaklarımın arasında dönen kalem hareketini durdurdu, tek kaşımı kaldırarak Erdem'e baktım. "Bu seni ne kadar ilgilendiriyor?"

Dudaklarında belli belirsiz bir tebessüm büyüdü, o kadar görünmez bir tebessümdü ki mimik yapmak için yapılmış bir hareketti. "İlgilendirmese sormazdım değil mi?"

Ona boş boş baktım.

"Pekâlâ. O halde asla affedemeyeceğin şeyden bahset bana. Yalan mı?"

Güldüm. "Hayır," dedim. "Yalanı neden affetmeyeyim ki?"

Scanned with CamScanner

"Yazarlar yalanı sevdirmeli," dedi gözlerini yüzüme dikerek.

"Yazar değilim o zaman?" diye sordum kaşlarımı kaldırıp onu dinlerken.

"Biri sana hiç, büyük bir yalan söyledi mi?" Gözleri değirmen taşının içine bakıyordu. Dudaklarının yukarı kıvrıldı.

"Söyledi."

"Affettin mi?"

"Affettim, hâlâ söylüyor ve ben durmadan affediyorum."

Erdem durakladı. "Hayatındaki adamdan söz ediyorsun sanırım. Seni defalarca yaptığı her yanlışı kabullenen kadınlara benzemiyordun oysa."

Alayla gülümsedim. "Sevdiğim adam mı? Başımı iki yana salladım. "Hayır. O, kişi bir adam değil, bir kadın."

"Kadın mı?"

Çiftî sanki vücut boşluğuna sızlanmış, bir çekiç, tırnak-ardan çıkarılana vurulmaya başlanmış gibi. Çiftî vücut boşluğu delerek yaraya işeri giriyor, kanatıyor, kanatıyordu.

"Hayır," dedim gözlerinin içine bakarak. "Benim."

Bir an afallad-ğını gördüm, gözlerinin içine bakışı onu ele vermiş gibi oldu ama ben bana uzattığı ipi tutup kendime doğru çekmedim, onu çözmeye çalışmadım. Umursamadan, bomboş, cansız gözlerle onu izlemeyi sürdürdüm.

"Yalancı olduğunu mu ima ediyorsun?"

"Hayır," diye yalanladım suratarak. "Ben görüp görebileceğim en dürüst kadınım."

Onunla yalnızca alay ediyordum. Bir yalancıya nasıl olurda da yalancı olup olmadığını sorardı? Hangi yalancı dürüst bir şekilde yalan söylediğini itiraf ederdi ki? Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Baksana," dedim, gayet eğleniyordum şu anda. "Bazen senin gibi sadece içi boş sorular sorarak karşısındaki kadını etkileyebileceğini sanan bir adamın böyle harika bir oyunu yazabileceğine inanasım gelmiyor biliyor musun?"

"Ne yani?" Alayla güldü. "Benden bir tane daha olduğunu mu düşünüyorsun yoksa?"

"Eminim olsaydı sana benzemezdi," dedim alayla karşılık vererek.

Bir an durakasar gibi oldu ama bu o kadar küçük bir anıdı ki kaşlarını kaldırarak ona baktığım anda ifadesi eski haline geri döndü. "Sanırım yazdığım oyundan çok etkilendin," dedi lafı değiştirmek istiyor gibi.

Aslında etkilendiğim doğruydu. Ondan değil, kaleminden etkilenmiştim. Parmaklarımın arasında çevirdiğim kalemin ucunu avucuma bastırıp

gözlerimi gözlerinden çekmeden konuştum. "Kalemin etkileyici," dedim devamla. "Ama senin için aynısını söyleyemeyeceğim."

Gülüdü, onun dişleri bana Kurban'ın dişlerini hatırlatmıştı ama Kurban'ın dişleri onun dişlerinden daha ölümcül, daha bakımlı görünüyordu. Gözlerim dişlerinden sıyrılıp hemen karşımdaki projektör perdesine yöneldi.

"Dürüst olmak güzel bir şey," dediğimde kaşlarını çattı ama onu bakmadım. "Seni Mania'ya hemen yollayacağım."

"Mania'ya mı benziyorum?"

"Evet," dedi pürüzsüz bir sesle. "Birbirinize çok benziyorsunuz. Mania'ya sevmek doğru bir karar vermişsin."

Bir an durakladım, gözlerimi onun gözlerine çevirirken şüphe kalbimde serpilmeye başlamıştı. Mania'nın gözlerindeki çizgilerle acımasız adımlar atmaya başlamıştı. "Mania resimdeki kadın sen değil miydin?"

Yüzünde herhangi bir duygu değişimi yaşanmadı, gözlerinin içine bakarken birkaç saniye sessiz kaldı. "Benim," dediğinde sesi kuruydu. "Ama Mania'yı canlandırmak istemeseydin onu bir başkasına verirdim."

Kaşlarını kaldırdım. Karşımdaki adam duygularını, düşüncelerini iyi kontrol edebilen birine benemiyordu ama sanki biri onun önüne oturmuş, yüzündeki ifadeleri saklayabilmesi için tuğlaları yüzünün önüne bir bir yerleştirerek alayla sırıtmıştı.

"Bir şeyse," dedim kalemi yavaşça yan tarafaki masaya bırakarak. "Sanat sahneyi istediğini söyleyecek misin? Enbere alabildiğim bir sahneyse, sana nasıl oynadığımı gösterebilirsin. Geçen sefer gerçekten ağlayamadığım, ağlayışımın seni tatmin etmediğini söylemiştin. Belki şimdi istediğini alırsın."

Dudakları garip bir alayla yukarı kıvrılırken eliyle sınıfın ortasını işaret edip gözlerini yüzümde gezdirdi. "Buyurun o halde. Sahne sizin."

Gözlerimi devirdim. "Kaçıncı sahne?"

"En son erberlediğin kısımdan alalım."

"Sana inanmamı sağla," diye fısıldadım avuçlarının içini açıp yere diz çökerken. Avuçlarımın içinde hayali bir ayna olduğunu düşündüm. Sahne gereği Mania'nın üstünde kanlı beyaz bir gecelik, parçalanmış avuçlarının içinde ise etrafı kıraklarla dolu bir aynanın kırılmış camı vardı. Bir an için olduğum yerden tekrar silindiğimi ve onun parmaklarının döşediği dünyaya içine çekildiğimi hissettim. *"Sana inanmamı sağla. Sana inanmamı sağla."* Sesim titriyordu. Yabancı bir gözün beni izlediğini bilmek beni germedi, sanki şu an karşımda Erdem yoktu, başka biriydi, onu tanımıyordum ve o tanımadığım kişinin yanında şu an çok daha özgürdüm. Mania'nın yatağı-

Scanned with CamScanner

nın yanındaki ahşap, eskimiş komodinin üstünde bir çay tabağının içine yapıştırılmış beyaz, uzun mum yavaşça eriyor, titreyen ateşiyle Manla'nın harabesini aydınlatıyordu.

"Herkes bana senin için yok diyor, gelmeyecek diyor, hiç olmadı da yor," diye fısıldadım acılar içinde. "Dimdik duruyorum, omurgamın üstüne oturmuş tüm şüpheleri itip atmak, yere düşürmek ister gibi. Sana inanmamı sağla, Mantus. Sana inanıyorum ama sen sana inanmamı sağla."

Manla'nın acısı o kadar kuvvetliydi ki Mantus ile aralarında neyin geç tiğini, Mantus'un ona ne yaptığını bilmediğim halde sanki onun acısına ortakmışım gibi, ne zaman onun cümleleri benim dudaklarımdan dökülse kalbim yanmaya başlıyordu.

"Beni kandıran gölgeni al buradan, bana seni ver," diye fısıldadım. "O *sen değilsin,*" dedim, bir an tırnaklarımı avuçlarıma geçirme gereği duy dum. İnanılmaz bir acı hissediyordum, tarifi imkânsızdı. Sanki yıllar ön cesinde yaşıyorduk, ben Manla'ydım, harabeye dönmüş bir köşkün içinde Mantus'un geleceğine, gerçek olduğuna, var olduğuna hem kendimi hem de etrafımdakileri inandırmaya çalışıyordum. "O sen değilsin, Mantus. Yal varırım bana gerçek seni ver."

"Bu kadar yeterli," dedi Erdem bir anda.

İçine yerleştiğim o köşk bir anda çöktü, gözlerimi kaldırdığımda ken dimi o sınıfın içinde buldum. Sertçe yutkunup Erdem'e baktım, bana değil, projektör perdesine bakıyordu. "Nasıl bu kadar yaşayabiliyorsun?" diye sordu bana bakmadan. Gözlerimi yere diktim, birkaç saniye sessiz kaldım.

"Rol yeteneğimin iyi olduğunu söylerler."

"Yaşamak ve rol yapmak farklı şeyler," dedi. "Sen yaşıyorsun."

"Demek ki yaşamam gerekiyor," dedim ve yavaşça doğrulup kalktım. "Bittiyse çıkıyorum."

Erdem yüzümü inceledi, birkaç saniye yalnızca birbirimizin yüzüne baktık. Bu çok saçmaydı. "Böyle özel şovlara gelemiyorum, yani izlemek istiyorsan çalışma saatlerimizde gelip bir köşede izleyebilirsin. Bunun dışında bu tekrarlanmayacak." Yanından sıyrılıp geçtim. Hiçbir şey söyleme di. Sınıftan çıktığım an o dimdik duran omuzlarımın düştüğünü hissettim. Garip bir ağırlıktı bu. Sanki karanlık bir gölge omuzlarıma oturmuştu. Sır tımı kapalı kapıya yaslayıp koridora baktım, her gün gördüğüm doluluğun aksine bugün koridor çok boştu. Yavaşça doğrulup çıkışa yürüdüm.

Yağış kampüsün bahçesindeydi, sırtını geniş gövdeli ağaca yaslamış kollarını göğsünün üstüne toparlamıştı. Tek kulağına astığı kulaklıkta çalan şarkı kampüsün diğer ucundan bile duyulabiliyordu. Diğer kulaklık göğsüne doğru sarkmış duruyordu. Beni fark etmedi. Ona doğru yürüdüm,

yanına yaklaştığım anda kulağındaki kulaklığı çıkarıp kendi kulağıma tak tım. Yüzümü buruşturarak kulaklığı geri çıkarırken gözlerini yüzüme çe virmişti. "Bu saatte ne bu melankoli?" diye homurdandım.

"Dalmışım öyle," dedi sessizce.

Sırıttım. "Salona gidiyoruz," dedim kesin bir kararla. "Kaçışın yok. Bu gün yazılacağız o spor salonuna."

Dudaklarını sarkıttı. "Is, hadi sende o popo varken spora gitmen nor mal de ben bu çırpı gibi bacaklarımla neden gelmek zorundayım?"

Etini çimdirdim, yüzümü buruşturarak kıvranıp inledi. "Spor sağlıklı olmak için yapmamız gereken bir aktivite. Ne alakası var benim popomla?"

"Ya hadi be oradan, ben bilmiyorum sanki koca götünü eritmek için spor salonu diye tutturduğunu..."

"Hadi oradan ya. Bir kere bendeki Brezilya kalçası, ne anlarsın sen be düz götlü!"

Gözlerini yüzüme dikerek homurdandı. "Bebeğim madem Brezilya gö tün var, neden spor salonuna gidip onu Afrika götüne çevirmeye çalışıyor sun sen?"

Omzuna çarparak yürüdüm. "Beni takip et."

"Is bazen senden ölesiye nefret ediyorum," diye homurdanarak arkam dan yürümeye başladı. Okulun çıkışında mavi bir spor araba vardı, direk siyonun başındaki kişiyi anında tanımıştım. Gözlerimi devirerek kaldırıma çıktım. Yağış arkamda söylenerek yürümeye devam ediyordu. "Çağlar pa rayı araba kiralarına veriyor, yemin ederim," diye hayıflandım. "Şu zamana kadar kiraladığı arabalara verdiği parayla kendine beş altı tane cip alırdı."

"Farklı arabaları kullanmayı seviyor," dedi Yağış kolunu omzuma atıp gözlerini spor arabaya dikerek. "Onun için böylesi daha eğlenceli. Çağlar'ı hep aynı aracın içinde düşünemiyorum, o da kendini düşünemiyor kesin."

"Çağlar'ın otomobillerle olan hayatı da seks hayatına benziyor cidden," diyerek güldüm, Yağış buna kahkaha attı. "Bir gün ona bineyim, bir gün buna bineyim, yarın şuna bineyim..."

"Sıpa yemin ederim," dedi. "Bir gün başımızı belaya sokacak."

"Erken yaşta hala olmak istemiyorum, umarım korunuyordur." Yüzümü buruşturdum. "Düşünsene, belki şu anda gayri meşru bir çocuğu vardır..."

"Yok artık," dedi Yağış gülmeye devam ederken.

Çağlar aracın camını indirdi, kafasını dışarı uzattı. Çaldığı ıslığı takip eden sözler şu şekilde olmuştu: "Keyifler yerinde bakıyorum da."

"Seni çekiştiriyorduk," dedim yüzümü buruşturup ön kapıyı açarak. Ön koltuktan yavaşça arka koltuğa doğru atladım. "Bizi spor salonuna ışınla sana."

Scanned with CamScanner

"Şen ol," dedi adam. "Aman bir daha onun hatası
[illegible] onun suçu. Seni ona ödünç vermiş gibime [illegible]
[illegible] ve onun olduğunu anın olduğun gece bir [illegible]
[illegible]
"Evlenmemizden [illegible] onun olduğunu mu?"
"Şimdi," dedim ne diğin [illegible] gülümsedi. "Söyle [illegible]
"Şimdi," dedim ne diğin [illegible] gülümsedi. "Söyle [illegible]
"Bakar," dedi Çağlar [illegible]. "Bu [illegible] [illegible]
[illegible] ve bir [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible]

"He olur burası he."

"Bak elimde kalırsın," diye söylendim.

"He kalırım he," dedi etrafa bakmaya devam ederken.

"Arkadaşınız spor yapmak istemiyor sanırım," dedi Orkun kaşlarını kaldırarak.

"He istemiyorum he," dedi Yağış, etrafa bakınmaya devam ediyordu.

Orkun yavaşça gülüp boğazını temizledikten sonra, "O halde yalnızca siz mi başlıyorsunuz?" diye sordu.

"Hayır," dedim kendimden emin bir sesle. "Arkadaşım da başlıyor."

"He başlıyorum he."

"Kes sesini."

"He kesiyorum he."

Gözlerimi devirdim. Aylık ücretten, giriş ve çıkış saatlerinden, gruplar şeklinde yapılan çalışmalardan konuşup, sonunda anlaştığımızda merdivenleri inmeye başlamıştık ki birinin arkamdan hafifçe ıslık çaldığını duyar gibi oldum. Kafamı çevirip salonun içine baktığımda bir ayağım merdivenin basamağında diğeri havada kalmıştı. Baktığım yerde kimse yoktu, yalnızca birinin geçerken siyah eşofmanını ve beyaz havlusunun ucunu görmüştüm.

"Yürüsene kızım," dedi Çağlar omzumdan iterek.

Alt kata indiğimizde kaydımızı yaptırırken tombul sarışının hemen yanında dikilen Orkun'un gözleri üçümüzün üstünde dolaşıyordu. Çağlar kendi adını soyadını, yaşını ve telefon numarasını verince duraksayıp meraklı gözlerle ona baktım. "Ne var?" diye sordu omzunun üstünden bana bakarak. "Ben de başlıyorum spora."

Ona cins cins baktım. "Bak sapıklık yapmaya geleceksen, hiç gelme."

"Hayır kızım," diye karşı çıktı. "Vücut çalışmaya geleceğim ben."

Tek kaşımı kaldırdım. "Emin misin?"

"Evet," dedi, gözleri üst kata tırmanan merdivenlere kaydı. "Oradaki at gibi hatun var ya, onu kaldırarak çalışacağım," diye fısıldadı.

Ücretleri ödeyip dışarı çıktık. Yağış ve Çağlar araca doğru yürürken bir an için duraksadım. Sırtımda gezindiğini hissettiğim gözlerin varlığı beni rahatsız etmişti, yavaşça salona doğru döndüm. Spor salonunun önünde kimse yoktu, gözlerim yavaşça binanın duvarlarında gezindi. Hemen üst kattaki her yeri boydan boya cam olan kısma baktım. İçeridekı koşu bandını ve spor aletlerini görebiliyordum, beyaz bir havluyu tekrar görür gibi oldum.

"Hadisene kızım!" diye bağırdı Çağlar. İrkilerek gözlerimi Çağlar'a çevirdim ve yavaşça arabaya doğru yürümeye başladım.

Saçlarımı sımsıkı bir atkuyruğu şeklinde topladım. Uzayan kâküllerimi tel bir tokayla tuttuup geniş alnımın ortaya çıkmasına neden olurken yüzümü buruşturarak aynaya baktım. İnsanlar alnımın geniş, hatta bayağı açık olduğunu söylüyordu ama ben aynaya baktığımda normal bir alın görüyordum. Belki de ona alıştığım için boyutu bana normal geliyordu... El kremiyle ellerimin üstünü nemlendirdikten sonra kuruyan dudaklarımın da üzerinden nemlendiriciyle geçtim.

Üstümde siyah, yarım bir spor atleti altımda siyah bir tayt vardı, tayt normal taytlardan biraz daha dardı ama içindeyken çok rahat hareket edebiliyordu. Taytı karnımın biraz üstüne kadar çekip beni rahatsız eden o damgayı örtmüştüm. Bu taytın spor için uygun olduğunu biliyordum, çünkü bunu zaten spor ürünleri satan bir mağazadan satın almıştım. Üstüme siyah, kolları kısa kapüşonlu bir ceket geçirip fermuarını yukarı kadar çektim. Ceket uzundu, dar taytın toparladığı geniş kalçalarımın bir kısmını örtüyordu.

Dün kaydımızı başlattığımız için geç kalmadan bugün başlamak istiyorduk. Spor çantasının içine bir havlu, yedek kıyafetler ve kulaklığımı koydıktan sonra spor ayakkabılarımın bağcıklarını bağlayıp odadan çıktım. Anneannemin kızarttığı pişinin* kokusunu alabiliyordum ama azmetmek zorundaydım... Aslında geniş kalçalarım problem değildi, aksine güzel bile diyebilirdim ama insanların bakışları bazen bunalmama neden olmuyor desem yalan olurdu.

Spor çantasını omzuma asıp merdivenleri hızlıca inerken anneannem kafasını mutfak kapısından dışarı uzatıp bana baktı. Bakışlarını hisseder hissetmez gözlerim kapıya kaydı. "Hayrola?" dedi sorar gibi, kaşları havaya kalkmışb. "Yine mi kahvaltı yapmadan çıkacaksın?"

"Spora gidiyorum," dedim omuz silkerek. "Şimdi bir şeyler yersem kesin çıkarırım."

Anneannem elini mutfak önlüğünün önüne silerek mutfaktan çıktı. "Ne sporu bu yahu?"

"Spor salonuna yazıldık biz dün Yağış'la birlikte. Akşam geldiğimde çok yorgundum, o yüzden söylemeyi unutmuşum. Spordan çıkınca biraz Yağış'la takılırım, çok geç kalmam."

Anneannem kaşlarını çattı. "Durduk yerde icat çıkarıyorsun sen benim başıma. Nereden çıktı bu spor salonu şimdi?"

"Geç bile kaldım," dedim. "Hem sıkılaşmam hem de biraz kilo vermem gerek."

Başını iki yana salladı. "Mis gibi pişi yapmıştım. Peynirle yeseydin biraz."

* Pişi: Mayalı hamurun yağda kızartılması biçiminde yapılan bir tür börek.

Scanned with CamScanner

Güldüm. "Nuriye Sultan ben ne diyorum sen ne diyorsun, kız?" Yanağından makas alıp kafamı uzatarak mutfağa baktım. "Dedem nerede?"

"Dayın geliyormuş bugün, Marina'ya gitti, dayını bekleyecek."

"Tamam, benden önce gelecek olursa benim yerime öp kocacığını" sırıttım, anneannem kalçama sertçe vurup, "Hadi oradan be, edepsizi" diye söylendi.

Evden çıkıp yokuş aşağı indim, parkın önünden geçerken arada bir parkın önünde yatarken gördüğüm büyük, siyah köpeğin yanına çöküp köpeğin çenesinin altını yavaşça okşamıştım. Ağzının kenarından salyan akıyordu, büyük dili dışarıdaydı ve nefes nefese bana bakıyordu. Sırıtarak başının üstünü de biraz okşadıktan sonra doğrulup kalktım, otobüs durağına doğru yürümeye başladım. Yağış ve Çağlar'ın direkt olarak spor salonuna geleceğini bildiğimden vakit kaybetmek istemiyordum. Otobüs çok dolu değildi, oturacak yer bulabilmiştim.

Spor salonuna yakın bir durakta inip spor salonunun olduğu kaldırımda yürümeye başladım. Hemen salonun yanındaki marketten küçük bir su alıp salona girdim, tombul sarışın yine aynı yerde oturuyordu. Beni görünce göz kırptı, herhangi bir bileklik ya da kart gibi bir şey vermesini bekledim ama bunu yapmadı. Üst kata uzanan merdivenleri tırmanıp erkek ve kadınların çalıştığı salona girdim. Salon çok dolu değildi, gerçekten büyük olduğu için şanslıydım. İnsanlarla sıkış tepiş çalışmaktan hoşlanmıyordum.

İki kadın koşu bandının üstünde ağır tempoyla yürüyor, bir adam halter kaldırıyor, birkaç adam da bu açıdan göremediğim aralıkta konuşuyorlardı. Tüm salonun bir duvarını boydan boya kaplayan aynanın önünden geçip dolapların önüne geldim, dolabı açıp çantamın içinden havlumu ve kulaklığımı çıkardım, çantayı dolaba sokup dolabı kapattım.

Tam arkamı dönecekken, "Hazırsan başlayalım," dedi tanıdık bir ses. Olduğum yerde panikle sıçrarken kalbim ağzıma gelmişti. Omzumun üstünden sese doğru döndüğümde görmeyi asla beklemediğim o yüzün sahibi karşımda durmuş, dikkatli gözlerle yüzüme bakıyordu. Leza yeşili gözlerinin rengi pencereden vuran güneş ışığı yüzünden çok daha açık görünüyordu. Bir gözünün yeşili, diğer gözünün yeşilinden daha açıktı, koyu yeşil olan gözünün içinde kahverengi lekeler vardı. Üstünde siyah bir sporcu atleti, altında siyah eşofman vardı ve ensesine yerleştirdiği beyaz havlu kuru görünüyordu.

"Hassiktir!" dedim aniden ona doğru dönüp sırtımı dolaplara yaslayarak. "Sen burada ne yapıyorsun?"

Kaşlarını kaldırdı, gözleri hâlâ ifadesiz ama son derece dikkatliydi. Donuk bakışlarını yavaşça salonun içine çevirdi, kısaca etrafa göz gezdirip bakışlarını tekrar gözlerime perçinledi. "Spor?" dedi.

Yüzümü buruşturdum, tüm bunlar bir tesadüf olmaktan çıkmaya başlıyalı çok olmuştu. "Sen sapık gibi beni mi takip ediyorsun?" diye sordum azarlar gibi.

Başını yavaşça omzuna düşürdü. Bomboş, ruhsuz gözlerle yüzümü inceleyip, "Belki," dedi. "Neden olmasın?"

Gözlerim salona kaydı, Çağlar ve Yağış'ı aradım ama henüz gelmemişlerdi. Derin bir nefes alarak bakışlarımı Korhan'a çevirdim. "Senin amacın ne ya?"

"Hocam," dedi genç kadınlardan biri. Korhan gözlerini benden ayırıp kadına çevirdiğinde bir an donup kaldım. "Dünkü hareketi kaç kez yapmam gerekiyordu?"

"On beş," dedi düz bir sesle. "Üç set."

"Üç tane on beş yani?" diye sordu kadın saf saf.

"Evet," dedi Korhan. "Şimdiden çok yüklenme."

Kadın başını sallayıp bizden uzaklaşmaya başladığında Korhan gözlerini tekrar yüzüme çevirmişti. Bir yanardağ gibi sıcak bakan gözleri ifademi ören buzların damarlara ayrılarak çatlamasına neden oluyordu. Yanaklarım ısınmaya başladı. Tenime hücum eden kan bedenimin cayır cayır yanmasına neden olurken sertçe yutkunup kaşlarımı çatarak Korhan'a baktım. "Sen spor hocası mısın?"

"Olamaz mıyım?"

"Ama bana belirli bir işin olmadığını söyledin."

"Yok zaten," dedi kaşlarını kaldırarak. "Her işi yapıyorum ben."

"Spor hocası olduğuna inanmak istemiyorum," dedim buzun arkasında beliren soğuk bir gölge gibi. Aslında inanıyordum. Belinin incecik olmasına rağmen kolları gerçekten heybetli görünüyordu, çok cılız değildi. Ama onu buradaki diğer aylarla aynı kefeye de koyamazdım. Garip, güzel bir fiziği vardı. Sporcu atletinin yakası yuvarlak ve biraz açık olduğundan nefes boşluğuna kadar uzanan dikiş izini görebiliyordum.

"BESYO mezunu olduğuma, yüzmede birinciliklerim ve derecelerim olduğuna inanmıştın," dedi alay eder gibi. "Bunlara inanıyorsun ama spor hocası olabileceğime inanmıyorsun, öyle mi?"

Ona düz düz baktım, o da aynı şekilde bana bakmaya başlamıştı. Birkaç saniye kendime zaman tanıyıp düşünmeye çalıştım. Antalya çok küçük bir yer değildi, durmadan benim önüme çıkıp durmasına kader falan diyecek bir romantik de değildim, tesadüflere inanırdım ama bu kadar tesadüf insana sinir bozucu gelmeye başlıyordu. Derdinin ne olduğunu anlayamıyordum ama onu derin bir sorguya almak da gelmiyordu içimden.

Scanned with CamScanner

"Dikilmeye gelmedin umarım," dedi, gözleri yüzümün sınırlarına değ
şediğim mayınları patlatacak o ayağın sahibiymiş gibi bakıyordu. "Hadi
başlayalım."

"Ben kendim yaparım, bir hocaya ihtiyacım falan yok."

"Daha önce spor yaptın mı?" diye sordu, gözlerindeki boşlukta alay
aradım ama bulamadım.

"Dans ettim," dedim omuz silkerek.

"Başta sana formalite gereği kullanacağın şeyleri nasıl kullanman gerektiğini göstermek zorundayım. Sonra ne halin varsa gör."

"Koşu bandı," dedim ona düz düz bakarak.

Başını olumlu anlamda salladı. "Onunla başlaman gerek zaten. On beş dakika koşu bandı." Sırtını bana dönüp salonun ortasına doğru yürümeye başladı. Ben de arkasından ilerliyordum. Koşu bandı duvarı kaplayan camın hemen önünde duruyordu. Dışarıdan gelip geçen insanları görebiliyordum, insanlar birer karınca boyutundaydı. Koşu bandının üzerine çıktım, Korhan da hemen yanımda dikiliyordu. Koşu bandının üstündeki küçük kırmızı düğmeyi gösterdi. Düğmeyi yavaşça alıp kaldırdı, koşu bandından garip bir ses çıktı ve tüm ayarlar bir anda sıfırlandı.

"Eğer acil bir durum olursa bu kırmızı butonu kaldırman yeterli," dedi gözlerini yüzümden ayırmadan. "Koşu bandı anında duracak."

Başımı salladım.

"Bu taraftaki sayılar yürüyüş için, bu taraftakiler koşu için. Burada ikiden başlıyor, iki kaplumbağalar için, kediler için değil. Sen dört ile başlayacaksın, ısınan bir kedi için ideal. Şu artı şeklindeki düğmeye basarak tempoyu yavaşça arttırabilirsin. On beş dakika içinde altıya kadar çıkarmaya çalış."

Telefonumu, kulaklığımı, elimdeki su şişesini koşu bandının köşesindeki boşluğa koyduktan sonra üstümdeki ceketi çıkardım, havluyu enseme koydum. Korhan'ın bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum. Karnımın açıkta kaldığını fark edince bir an gerildim. Korhan karnıma değil, yüzüme bakıyordu ama yine de görmesini istemediğimden taytı biraz daha yukarı çıkarıp, tam izin üstüne çekerek izi kapattım. Taytın iyi yanı buydu, karnımdaki o şeyi kapatmakta zorlanmıyordum.

Korhan sakince *start* yazan düğmeye bastı, geri sayım başladığında gözlerimi Korhan'a çevirip telaşsız ama ışığı loş gözlerle ona baktım, o da beni izliyordu. Koşu bandı yavaşça hareket etmeye başladı, iki yazan düğmeye bastım, ardından yavaşça arttırmaya başlayıp ağır ağır yürümeye başladım. Korhan hâlâ yanımda dikiliyordu. Sertçe yutkunup gözlerimi camdan dışarıya sabitledim, ona bakmak konsantrasyonumu ciddi derec-

de etkiliyordu. Sanki ona bakarsam dengemi kuramayıp yere pataklanacak, koşu bandının üstünde kayarak geriye doğru düşecektim. Yavaşça eğildi, koşu bandının altından bir şey çekerken onun sıcak nefesini kalçalarımın arasında hissetmiştim. Yüzü resmen oranın hizasında duruyordu!

Doğrulurken, "On beş dakikayı tamamladığında sayıları yavaşça düşürmeye başla, ikiye kadar düştükten sonra da stop butonuna bas," dedi erkeksi bir sesle. "Gözüm üstünde, Kedi."

Gözlerimi devirdim. Yavaşça hızlanmaya başladığımda Korhan'ın bana sırtını dönüp hemen yan taraftaki kadının yanına gittiğini gördüm, kaşlarım çatıldı. Camdaki yansımalarını izlemeye başladım. Kadın koltuk gibi bir şeyin üstünde oturuyor, kollarını hemen tepesinde duran iki demir çubuğa sarıp demir çubuğa asılarak kendini yukarı çekiyordu. Platin rengine boyanmış olan saçları terli, dipdiri duran vücuduna yapışmıştı. Korhan'a gülümseyerek baktı, farkında olmadan biraz daha hızlandım, Korhan eğilip kadının oturduğu yerin altında küçük bir şeyi çevirdi, kadın dudaklarını büzdü.

"Hocam böyle çok zor oluyor ama ya!" dediğini duydum, gözlerimi camdaki yansımadan çekip sokaktaki insanlarda gezdirmeye başladım. Baldırlarım yanıyordu, bunun dışında kötü hissettiren bir şeyler daha vardı ama bunu hamlığıma vermeye çalışıyordum.

Koşu bandının onuncu dakikasında Korhan'ın dediğini umursamayıp sekize kadar çıkmıştım, hızlı bir şekilde koşar adımlarla yürürken biri ense me sert bir şaplak attı. Nefes nefese sağıma baktığımda Yağış eşofmanlarını giymiş, olduğu yerde koşuyor gibi zıplıyordu. "N'aber midilli?" diye sordu sırıtarak.

"O hareketle olmaz yalnız bu işler," dedim gözlerimi yüzüne dikerek. Kalbim çok hızlı çarpıyordu, bedenimdeki her şeyin hareket ettiğini hissediyordum şu an. Yağış dudak büzdü. Yan tarafımdaki koşu bandını işaret ederek, "Bin yavrum," dedim, gülüyordum ama dudaklarımı şekillendiren gülücüklerin bıçağından damlayan zehir kalbimi öldürüyordu.

Çağlar'ın sesini duyar gibi oldum ama önemsemedim. Yağış, Orkun'un yönlendirmesiyle hemen yanımdaki koşu bandına bindi. Orkun, Korhan'ın bana anlattıklarının aynısını Yağış'a anlatırken on beşinci dakikam dolmak üzereydi. Gözlerim tekrar camdaki yansımaya kaydı, Korhan kenarda oturmuş, hafifçe öne eğilmiş, elindeki oldukça büyük görünen siyah dambılı tek kolunu kırarak ileri geri hareket ettiriyordu. Her seferinde patlayacakmış gibi şişen pazılarındaki damarlar dışarı fırlayarak tıpkı ağacın kökleri gibi ince derisinin altında kabarıyorlardı; pazılarından yavaşça süzülen teri izledim.

Yağış, "Bu o değil mi?" diye sordu koşu bandının üzerinde Korhan'ın kaplumbağa diye adlandırdığı hızda yürürken.

Scanned with CamScanner

"Sen sesini kes ve o şeyi biraz hızlandır. O ne öyle ya? Ağır çekime alınmış sahne gibi görünüyorsun şu an."

"Valla bu bile hızlı geliyor bana inanır mısın? Ben saçtığıma bile pişman olan bir insanım."

Göz ucuyla yan tarafıma bakıp camdan çok da belli olmayan o görüntüyü daha net görmeye çalıştım. Korhan doğrudan yere bakıyordu, dudakları hafif aralıklıydı ve dambılı her göğsüne doğru çekişinde dudaklarının arasından sert bir nefes veriyordu. *Büyüleyici.*

"O da mı burada spor yapıyormuş?" diye sordu Yağış meraklı meraklı. "Konuştunuz mu?"

"Hocaymış burada," dedim gözlerimi tekrar cama çevirirken.

"Hadi be!" dedi heyecanlı gözlerini yüzüme dikerek. "İyi de o burda çalışmıyor muydu?" Yavaşça ona doğru uzanıp hızını aniden arttırdım. Yağış durraksadı ardından koyu kahve gözleri denizin ortasında büyümeye başlayan bir hortum gibi genişleyerek kocaman açıldı. Hızlı adımlar atıyor, bir yandan da, "Durdur lan şunu!" diye bağırıyordu. "Allah! Uçuyorum! İs durdur!"

Önemsemedim, on beş dakikam dolmuş olsa da içimdeki stresi atamadığımdan koşma hızına getirip aniden koşmaya başladım. Yağış köşeye koşu bandının kenarlarına tutunuyor, can çekişir gibi bağırıyordu ama hiç kimse onu ciddi anlamda önemsemiyordu, çünkü hızı gayet yürünebilir seviyedeydi...

Koşarken baldırlarımdaki ağrı yavaşça kalçama kadar taşındı, belim ağrımaya başladı ama bunu önemsemedim. Sanki içimde bir ateş yanıyordu, o ateşin içinden zıplayarak geçip bir dilek diliyordum; dilediğim dilek ateşin içine düşüp yanıyor, kül oluyordu. Ben o dilekten vazgeçiyordum.

Alnımdan sicimle inen ter damlası burnumun ucuna aktı, burnumun ucunda asılı kaldı; sus çizgime damladığında sertçe yutkunup dudaklarını yaladım. Gözlerim camdaki yansımaya kaydı. Korhan hâlâ oradaydı, dambılı diğer eline almış aynı hareketi diğer kolu için yapmaya başlamıştı. Avuçlarımı sıktım, uzun tırnaklarım avuç içlerime batarken tempoyu arttırıp biraz daha hızlı koşmaya başladım. Korhan kafasını kaldırıp cama baktığında camın çok da berrak olmayan yansımasında göz göze geldik.

"Sen," diye seslendi bana çenesiyle işaret ederek. "Senin on beş dakikan doldu ve sana ilk günden koş dememiştim."

Onu duymazdan geldim. Korhan'ın dambılı yere bıraktığını fark ettim, bana doğru yürüdüğünü cama düşen yansımasından görebilmiştim. Bedenim kasıldı ama bu beni durdurmadı, tırnaklarımı tamamen avucuma geçirip daha hızlı koşmaya başladım. Korhan aniden kırmızı butonu havaya kaldırdı, koşu bandı öyle seri bir şekilde durdu ki bir an dengemi kaybettim, Korhan dirseğimin altından tutarak düşmeme mani oldu.

Kalbim öyle hızlı çarpıyordu ki içimde mevsimlerden yazdı, kavruluyordum; nabzım öyle yavaşlamıştı ki bileklerimde kıştı, yavaşça donuyordum.

"Neyi kanıtlamaya çalışıyorsun?" diye sorduğunda iyiden iyiye gerilmişti. Dilinin ucunda *Jilet döndürüyormuş*, kelimeleri sarf etmeden hemen önce harfler bileklerini kesiyormuş gibi acımasız bir ses tonu kullanarak sorduğu bu soru içimde hiç bilinmedik noktalara ayak bastı. Dirseğimi onun kolundan kurtarıp ellerimi koşu bandının köşelerine koydum, nefes nefese yüzüne baktım. "İlk günden bu kadar yüklenirsen ikinci gün hiçbir şey yapamayacak kadar yorgun olursun."

İkinci gün geleceğimi de nereden çıkartmıştı?

Ensemdeki havluyu boynuma doğru sürttüm, gözlerinin içine bakarken konuşamıyordum. Öyle hızlı nefesler alıyordum ki aldıktan sonra verdiğim her nefes bir cevaptan farksızdı. Dudakları bir an yukarı çekilir gibi oldu ama hızla ifadesi yok oldu. Yüzündeki ize baktım, etrafı kırmızı gibi duruyordu, sebebini merak ettim ama soracak kadar cesur değildim.

Koşu bandından yavaşça inip havluyla yüzümü kurularken Çağlar hemen karşıda, bir kiloluk dambılları eline almış, dişisini etkilemeye çalışan Arizona kertenkelesi figürleri sergiliyordu. Kulaklığım ve telefonumu elime alıp terimi kurulamaya devam ettim.

Korhan, Yağış'ın temposunu arttırıp, "Kaplumbağa mısın sen?" diye sordu tek kaşını kaldırarak. "Hadi, hareketlen."

Yağış az önce hızlanan koşu bandının daha da hızlanmasıyla, "Yavaş!" diye çemkirdi, sonra durup Korhan'a cins cins baktı: "Sana neyiniz acaba?"

Göz ucuyla ikisine baktım. Korhan kaşlarını kaldırdı. "Ne?"

"Sana diyorum neyiniz?"

"Sana ne diyor," diye çevirdim arkadaşımın kurduğu soru cümlesini. Korhan kaşlarını kaldırmaya devam etti, başını yavaşça sallayıp eliyle hızlanmasını işaret etti. "Güvendiğin kürdan bacaklarınsa, basenlerinin gayet kilo almaya elverişli olduğunu söyleyebilirim. Karpuz yata yata büyür, hareket etmeyen karpuzun pazarda fiyatı fazla olur ama taşıması da güçtür. Hadi. Hareketlen."

Yağış duraksadı, bir an koşu bandı ayağının altında hızla kayınca gerçekten düşeceğini düşünüp panikledim ama son anda toparladı. Korhan tekrar eski oturduğu yere dönüp dambılı eline alırken hemen karşısındaki bisiklete bindim, bisikletin pedalını yavaşça çevirmeye başladığımda karşı karşıya olduğumuz için istemesek bile birbirimize bakarken buluyorduk kendimizi.

Yaklaşık yirmi dakika boyunca çevirdiğim bisiklet pedalı adalelerimin yanmasına neden olurken Çağlar elinde bir dambılla yavaşça Korhan'a doğru yaklaştı. Kaşlarını kaldırarak ikisini izliyordum. Korhan, Çağlar'ın ona

Scanned with CamScanner

yaklaştığını fark edince hareketlerini kesmeden kafasını yavaşça omzuna doğru çevirdi, gözlerini kaldırarak Çağlar'a baktı. Çağlar, Korhan'a doğru eğilip, "O kaç kilo?" diye sordu, gözlerini Korhan'ın elindeki büyük, siyah dambıla dikmişti.

"60," dedi Korhan rahat bir şekilde. Dirseğini kırarak dambılı göğsüne doğru çekti, dudaklarından sert bir nefesi dışarı verdi. Çağlar'ın yüzünün aldığı şekli görebiliyordum şu an.

"Tek kolunla mı kaldırıyorsun sen onu?" diye sordu Çağlar.

"Evet."

"Hı, kolay gelsin o zaman sana." Çağlar bana doğru döndü, Korhan kaşlarını kaldırarak Çağlar'a bakarken Çağlar bana doğru yürümeye başlamıştı. Yavaş adımlarla bana doğru yaklaştıkça yüzünün kaybettiği renk pigmentlerini daha net görmeye başlamıştım. Resmen bembeyaz olmuştu. Dudaklarını oynatarak konuştu: "Altıma sıçtım altıma."

Gülmemek için kendimi sıkarken dibimde bitti, ben pedalı çevirmeye devam ediyordum, Çağlar kulağıma doğru eğildiği sırada gözlerim hâlâ Korhan'daydı, o da dambılını kaldırırken bir yandan da bizi izliyordu. Lezzetli yeşili gözlere yayılan ifade rahatsız ediciydi, güvenilir değildi ve karnıma kramp saplanmasına neden oluyordu.

"Bu herif var ya, geçenlerde bana seni sordu. Yüzündeki mimiği sabit tut, söylediğim şeyin ne olduğunu anlamasın gebertirim seni. Düz düz bakmaya devam et." Yavaşça çekilip burnunu kaşıdı, tekrar eğilip önüme geçerek Korhan ile göz kontağı kurmama engel oldu. "Seni tanıyıp tanımadığını sordu, elinde bir çakı bir de elma vardı, çakıyla elma soyuyordu ama koyayım. Bir ara cidden arabamın lastiğine çakıyı sokacak falan sandım. Bana da sokabilirdi."

Çağlar uzun boylu, spor geçmişi olan bir adamdı. Bir adamdan korkmayacağını, geri durmayacağını bilirdim. Şu an işin dalgasında olduğuna emindim ama onun da Korhan'ı tekinsiz bulduğunun farkındaydım. Hem ne diye beni arkadaşıma soruyordu ki? Gözlerime sıcak sudan taşan buhar gibi oturan ifadeyi görmemesi için bakışlarımı ondan uzaklaştırmaya çalıştım. Çağlar ensemdeki havluyu alıp yüzümü sildi. "Nereden tanıyorsun sen bunu?" diye sordu kısık bir sesle.

"Boş ver," dedim, Çağlar önümde olduğundan şu an onu göremiyordum ama onun ikimizi izlediğini biliyordum. Yağış koşu bandından çoktan inmişti, yerdeki pilates topuna oturmuş yerde kendi kendine zıplıyordu. "Benden bu kadar!" diye bağırdığında Çağlar da ben de gözlerimizi ona çevirdik. "Ah çok yoruldum..."

"Pilates topunun üstünde zıplayarak oyun oynuyorsun yarım saattir," diye homurdandım.

"Oyun oynayarak da kalori yakılır bir kere."

Gözlerimi devirip bisikletten indim. "İlk günden çok yormamak lazım," dedim yorgun bir sesle. "Ben duş alıp giyineceğim, siz de duş alın bence."

Dolaptan kıyafetlerimi aldım. Yağış arkamdan duş kabinlerinin olduğu kısma yürürken pek konuşamadık, her ne kadar Yağış hiçbir şey yapmamış olsa da ikimiz de yorgun hissediyorduk. Hızlı bir duş alıp üstümü giyindikten sonra saçlarımın suyunu lavaboya sıkıp çantanın içine attığım küçük fırça tarakla saçlarımı hızlıca taradım, ardından omuzlarıma saldım. Altımda dizleri yırtık lacivert bir kot, üstümde siyah askılı tişörtle salonun içine çıktığımda Korhan hâlâ aynı yerde ağırlık kaldırmaya devam ediyordu. Sırtımı renkli duvara yaslayıp karşımdaki aynaya baktım, Yağış'ın çıkmasını bekllerken aynadaki yorgun yansımamı izliyordum. Korhan elindeki ağırlığı bir köşeye bırakıp yavaşça ayağa kalktı, yanıma gelip gözlerini yüzümde gezdirdi. Bir an duraksadı.

"Şampuanın güzel kokuyor."

Kafamı kaldırdım, dalgın gözlerim gözleriyle bir noktada birleşti, sessizce ona baktım. Gözleri artık ıslak saçlarımda geziniyordu. Yanaklarımın ısındığını hissettim. Şimdi dönüp ona hâlâ Dalin kullandığımı söylesem, benimle dalga geçer miydi? Kokusundan ayırt edemiyor muydu?

"Evet," diye geçiştirdim. "Güzeldir."

Gözlerini yüzüme indirdiğini hissettim ama bu kez ona bakmadım.

"Sana pek uymuyor bu koku. Güzel ya, ondan."

"Çirkin bulduğun biriyle neden muhatap olup duruyorsun o zaman?" diye sordum, sesim umursamaz çıkmıştı ama aslında umursuyordum. Ona karşı hep soğuk durmaya çalışıyordum, aslında bu insanlara olan genel duruşumdu. Buzun üstüne kazıyordum kelimeleri, bir buz benim yerime kelimelerimi okuyordu.

"Belki çirkinleri beğeniyorum ben," dedi çivi gibi bir sesle.

"Git başka bir çirkinle ilgilen o zaman." Doğruldum, tam yürüyecektim ki bileğimi tutarak beni durdurdu. Terli, sıcak ve nabzının deli gibi attığı avucu bileğime öyle bir baskı uyguluyordu ki zihnim tekrar uğuldamaya başlamıştı. "Senden çirkinini bulamadım," dedi, sesi erkeksiydi.

Nabzım kulaklarımda çarpıyordu. Bileğimi çekerek onun güçlü avuçlarından kurtarıp ona cins cins baktım. Yağış'ın bize doğru yaklaştığını fark ettiğimde bakışlarım kısaca Yağış'a kaydı. Yağış kaşlarını çatıp, "Ne oldu?" diye fısıldadı, hatta fısıldamamış, yalnızca dudaklarını hareket ettirmişti.

Hızla sırtımı dönüp salondan çıkarak merdivenleri inmeye başladım. Yağış arkamdan bana yetişmeye çalışırken bir yandan da, "Ne oldu ya? Bir şey mi dedi?" diye bağırıyordu. Çağlar ikimizden önce duşunu alıp giyin-

Scanned with CamScanner

miş, çoktan arabasına binip bizi beklemeye başlamıştı bile. Bugün de alt da başka bir araba vardı. Arka koltuğun kapısını hızlıca açıp araca bindi Yağış da arkamdan arabaya bindi. Çağlar dikiz aynasından kaşlarını kal dırarak bana baktı, saçları hâlâ ıslaktı, saçlarından dökülen su damlaları dövmelerinin üzerine gözyaşı yolları döşüyordu.

"Ne olduğunu söyleyecek misin?" diye sordu Yağış meraklı gözlerle yü zümü izlerken.

"Hiçbir şey olmadı, bir şeyi de uzatma. Öyle havadan sudan konuşu yorduk işte."

Gözlerini devirip kafasını koltuğa yasladı, ayaklarını ön sürücü koltu ğuna doğru uzattı. Spor ayakkabılarıyla Çağlar'ın kafasını dürterken, "Sür şu arabayı bir kebapçıya," diye homurdandı.

Çağlar direksiyonu kırıp park alanından çıkarken, "O adamın olayı ne ya?" diye sordu dikiz aynasından bize bakarak. "Yemin ederim kolum kadar beli var, incecik, o beliyle nasıl kaldırabiliyor oğlum o 60 kilo şeyi? Bir de tek koluyla. O şeyi kaldırırken kesin altına sıçtı var ya, cool pezevenk, bera çok korkuttu."

"Kıskandın mı?" diye sordu Yağış, spor ayakkabısıyla bir kez daha Çağ lar'ın kafasını dürttü.

"Lan çek şu ayağını ya," diye homurdandı Çağlar. "Ne kıskanacağım lan? Benim dövmelerimle kapışamaz bile onun dövmeleri. Hem ben biliyo rum onu, bizim mekânda gördüm."

"Dövmeleri kapışamaz belki ama kasları kapışır," dedi Yağış ardından göz ucuyla bana baktı. "Elbette görmüşsündür, orada çalışıyor."

"Sen nereden biliyorsun bunu?" Çağlar duraksadı. "Harbiden, o herif seni nereden tanıyor, Bozuk Salça?" Çağlar'ın gözleri dikiz aynasından bana doğru kaydı. "Bana hiç tekin gelmedi o."

"Konu neden dönüp dolaşıp şu adama geliyor ya?" diye sordum usulca saçlarımı karıştırırken. "Gerçekten kabak tadı verdi."

Çağlar ana caddeye çıkarken, "Yüzünü gördünüz mü?" diye sordu aniden. Konforlu koltuğun içinden bir anda dikenler sırtıma uzanıp batı sanki. Kaynar su içtiğimizde nasıl fokurdarsa midemiz, aynı şekilde şu an fokurdadığını hissedebiliyordum. "Nefes boşluğundan aşağı inen şey de dikiş iziydi galiba. Kanım dondu görünce. O dikiş izi nereye kadar iniyor merak ettim anasını satayım. Ciddi bir kalp ameliyatı falan mı oldu desem, kalp ameliyatı için seni oradan kesmeye başlamazlar."

Yağış, "Ben de dikkat ettim ama... Ya boş ver, hem bize ne ya," diye geçiştirmeye çalıştı.

"Yüzündeki de yanık iziydi galiba, yanığın içinde büyük bir dikiş izi vardı. Fark etmesin diye yüzüne bakarken ize bakmadım ama ağırlık çab

arken yan oturuyordu ya, görünüyordu bayağı yanağı. Yakışıklı herif aslın da, bayağı çekici ama o iz nasıl oldu merak ettim. Başı belaya falan mı girdi acaba?" Çağlar tek eliyle sakallarını kaşıdı. "Yazık lan."

"Durdursana şu arabayı," dedim aniden. Anlam veremediğim bir hiş göğsümü zonklatıyordu. Sanki avuçlarım donmuştu, donduğu için zaten yanan avucuma bir kova kaynar su dökülmüştü. "Çağlar, şu arabayı durdur."

Çağlar duraksadı, gözleri dikiz aynasından beni buldu. "Neden? İyi misin? Kusacak mısın?"

"Neden yazık dedin ki?" diye sordum bir anda. "Acınacak bir hali yoktu."

Çağlar'ın yüzündeki ifade sarsıldı, ne diyeceğini bilemiyor gibi baktı. Ben de başımı iki yana salladım. "Sırf o yanlış anlar diye yüzüne uzun bakmaktan utandın ama o yan duruyorken yanağının fotokopisini çektin yani öyle mi?" diye sordum, sesim sert çıkmıştı. Sanki dilimin ucundaki kelimeler savaş oklarıydı ve dilim gergin bir yay gibi bir bir hepsini Çağlar'a saplamak istiyordu. "Neye yazık? Yüzünde sivilce olan bir insana dönüp yazık demiyorsan, yüzünde herhangi bir iz olan birine de diyemezsin."

Duraksadı. "Neden bu kadar gerildin ki? Ben kötü anlamda söylemedim. Anlıyorum da yakışıklı adam, başına ne geldiğini merak ettim yalnızca."

"Ya sana ne, ne geldiyse geldi başına. Seni ne ilgilendiriyor bu durum?" diye bağırdım elimde olmadan. "Sivilceli bir insana gidip başına ne geldi de sivilcen çıktı diyemiyorsanız, yüzünde iz olan insana da bunu yapamazsınız. Ah yazık, sivilcesi çıkmış acaba ne yedi de çıktı, ne sürdü de çıktı, demiyorsunuz. Sivilcenin içinden irin akar, saf pisliktir. Yanık izi hissizliktir."

Öyle büyük bir sessizlik yaşandı ki o an neden böyle bir tepki verdiğimi ben bile anlayamamıştım. Onun yüzü bir ormansa, yanağındaki iz yanmış bir ağaçtı. Yandı diye ağaç olmaz mıydı artık hiçbir ağaç? O tek bir ağaçla orman olandı. Tırnaklarımı avucuma bastırırken, "Ben burada ineceğim," diye fısıldadım.

Çağlar karşı çıkacak gibi olsa da Yağış, Çağlar'ın kolunu sıkarak buna engel oldu. Çağlar aracı yavaşça kaldırıma yakın bir yere sürüp durdurdu, kapıyı açıp çıkarken hiçbir şey söylemedim. Aracın kapısını yavaşça kapattım. Araçtan çıktığım an akan trafiğin içinde çınlayan korna sesleri kulaklarımı tırmalamıştı. Kaldırımda sakince yürümeye başladım.

Tanrı bize sancılı bir karın veriyorsa bir insan daha yaratıyor, o insan Tanrı'nın ona verdiği yetenekleri kullanarak bir ilaç buluyordu. Bu dünyada çaresi olmayan bir hastalığın var olduğuna inanmıyordum. Tanrı oradaydı, ayın ucuna oturmuştu belki, belki güneşi avuçlarının arasında tıpkı bir misket gibi çeviriyordu; bekliyordu, verdiği gücün kullanılabileceği anın gelmesini bekliyordu. Biliyordum, bir yüzü değiştirmek gerçekten ko-

Scanned with CamScanner

laydı, cebinde paran varsa bu yalnızca bir çocuk oyuncağıydı; ama değ
yüzünün altında öyle bir iz vardı ki suratının derisinin üstüne beş tarih
bile diktirsen, o iz ile yaşamaya mahkûmdun. Aslında Çağlar'a değil, ken
dime kızmıştım. Diğer insanlar gibi düşünmediğimden değil, daha sert bir
cevap verip tüm insanların ağzını dikemediğimden kendime kızıyordum. O
koca ağızları eleştirmekten, yargılamaktan ve iftira atmaktan başka bir şey
biliyor muydu acaba?

Gözlerim yerdeydi, biri aniden omzuma çarptığında hissettiğim acıyı
yüzümü buruşturdum. Başımı omzuma doğru çevirip bana çarpan kızın
baktım. Kız, koyu kumral saçlarını eliyle arkaya doğru itip gözlerini, önce
rek bana baktı. Benden birkaç santim uzundu, çelimsiz görünüyordu. "Ün
ne bak?" dedim sert bir sesle. "Göremeyeceğin kadar küçük değilim bence."

"Konuşabiliyor musun sen hâlâ ya?" diye sordu kız, sesindeki alay
kadar barizdi ki. Duraksadım. Kıza dikkatlice baktım, onu kesinlikle tan
mıyordum.

"Aynı lisedeydik," dedi sırıtarak. "Yediğin bokları bilmemem anormal
olurdu değil mi? Konservatuvar okuyormuşsun, yüzsüzlükte sınır tanı
yorsun değil mi?"

Gözlerimi devirdim. "Kızım, git işine, bela aranma."

"Gerçekten söyledikleri kadar kötü kalpli misin onu merak ediyorum,"
dedi kız bana doğru dönüp elini beline koyarken. Kızın teninden yoğun bir
sigara kokusu geliyordu. Kıza doğru dönme gereği duymadım, omzumun üs
tünden kıza boşboş gözlerle bakmaya devam ettim. Artık o kadar ciddiye
alamıyordum ki bu kadar boş vermiş olmama ben bile anlam veremiyordum.

"O kıza bunu gerçekten yaptın mı?" diye sordu. Bana acıyan gözlerle
bakıyordu ama o gözlerde acımanın dışında somut bir yargı vardı. Elimi
uzatsam, parmaklarımı gözlerine daldırsam o yargıya tırnaklarımı geçire
bilirdim. O kadar oradaydı ki onu yok sayamıyordum. Bunu saklayamıyor
du. "Onu ittin mi?"

"Yapmadım desem inanacak mısın?" diye sordum boşboş bir sesle.

Bir an duraksar gibi olduğunu gördüm. Gözlerimi gözlerine diktim,
ona öyle kararlı, öyle dikkatli gözlerle bakıyordum ki bir an gerçekten buna
katlanamayıp gözlerini gözlerimden ayırdı. "Senin gibi bir şeytana inana
cak değilim." Gözlerini gözlerime tekrar çevirdiğinde o gözlerinde gördü
ğüm yargı ya da acıma değil, direkt olarak korkuydu. "Özge senin yüzünden
neler yaşadı, bir fikrin var mı? Kardeşi senin yüzünden öldüğünde Özge'nin
neler yaşadığından haberin var mı senin?!"

"Yok," dedim omuz silkerek. "Git teselli ver o zaman."

Kızın dişlerini sıktığını gördüm. "Sen korkunç bir insansın. O zaman
lar seni gördüğümde imrenirdim, harika bir oyuncu olacağını düşünürdüm

ama şimdi sana baktığımda gerçekten bir oyuncu görüyorum. Ama harika
değil. Sen bir oyuncusun. Sen oyuncu olabilmek için birini öldürdün!" Dur
du ve sonra fısıldadı: "Şeytanın sol kolusun."

"Ee?"

"Ve arsızsın da."

"Hım," dedim çenemi sıvazlayarak. "Peki ya sonra? Başka neyim?"

Bana gözlerini dikerek baktı ama ben onun aksine ona yapmacık bir gü
lümsemeyle bakıyordum şu an. Çantamın ön gözünden sigara paketimi çı
karıp hemen yanımdan geçen yaşlı kadına yol vermek için karşımdaki kızın
üstüne doğru yürüdüm. Kız geriledi, gözlerini yüzüme dikip hareketlerimi
analiz etmeye kaldığı yerden devam etti. Dudaklarımın arasına yerleştirdi
ğim sigarayı dudaklarımı açıp kapatarak hareket ettirip kaşlarımı kaldırdım.
umursamazlığının tek sebebi var; o da arsızlığın."

"Böyle altı boş, içimde yaprak oynatmayan hakaretleri savurmaya de
vam mı edeceksin yoksa siktir olup gidecek misin onu merak ediyorum.
Benim işim yok, sorun değil, beklerim."

"Elbet vazgeçeceksin ve bir gün tıpkı depreme maruz kalmış bir bina
gibi çöküp kendi enkazının altında kalacaksın."

"Çok fazla kurguya bağlı aşk romanı okuyup, üç dört sezon daha fazla
ekranda kalabilmek için klişeyi beşe ona katlayan yaz dizileri izliyorsun."

Yüzüme karman çorman bir ifadeyle baktığında şu an söylediklerim
den hiçbir şey anlamadığını net bir şekilde görebilmiştim. Sigaramın ucunu
yakıp zehri içime doldurdum. Kararlı bir şekilde bir adım daha atarak onun
dibine kadar girdim. "Bana edecek bir hakaretin var mı, yoksa artık yolu
muza devam mı edelim?"

"Zavallısın," dedi, sesi tam şu anda gerçekten titriyordu. "Annen ve ba
ban senden utanıyor olmalı!"

Belki bunu asla yapmayacaktım. Ateşin izin verdiği şeyler vardı. Par
maklarımın arasında duran sigarayı aniden kızın soluk borusunun biraz
aşağısına bastırdığımda kızın dudaklarından dökülen çığlıkla birlikte kaldı
rımda yürüyen kalabalığın gözleri üzerimize döndü. "Hava mı daha serttir
yoksa kendini en tepeden yere attığın, çakıldığın zemin mi?" Kız acı içinde
yüzünü buruştururken ona biraz daha yaklaştım. "Cevap veriyorum," diye
fısıldadım şeytandan kiraladığım ateşler içindeki sahnenin ortasında. "Siga
ramı söndürmek için çok kül tablası kırdım ama o kül tablasını duvara fırlat
tığımda kül tablası hiç kırılmadı, demek ki neymiş? Sigaram daha sertmiş."

Etrafımızdaki insanların hayret dolu bakışlarına aldırış etmedim. Çoğu
gözün sahibi ne olduğunu anlayamamıştı ama karşımdaki kızın boğazına

Scanned with CamScanner

oyuk gibi iz bırakan sigaramın ateşi sönmemişti. Sigarayı dudaklarımın arasına yerleştirirken kıza doğru eğildim. Öyle büyük bir acı çekiyordu ki elini boğazının altına örtüp inlemeye başladığında kaşlarım alayla yukarı kalktı. "Seni tanımayan birinin karşısına geçip hakaret etmek, banda basılıp o sik benim bu sik senin zıplayarak zevk çığlığı atmaya benzemez," diye fısıldadım. "Ve inan bana sen benden daha küçük durumdasın. Çünkü seni tanımayan, adını dahi bilmeyen bir kadının lise hayatıyla ilgili birçok ayrıntıyı o kadından daha iyi biliyor, takip ediyorsun. Acıdım."

"Orada ne oluyor?" dedi orta yaşlarda bir kadın. "Nesi var onun?" Çemberimizdeki çember büyümüştü, kızın çektiği acı hafiflediğinde ve kız kalkısını kaldırıp nefret ile harmanlanmış korku dolu gözlerle bana bakmaya başladığında sigaramın dumanını usul usul kızın yüzüne doğru üfledim.

"Hey, siz kavga falan mı ediyorsunuz? Ona vurdun mu?"

"Ne vurdum, abla, polis çağır," diye söylendim. "Duyar mı kasıyorsun bas bas bağırarak? Sana ne?"

Kadın aniden bana doğru döndü. Ben kızın bana saldırmasını, kızla dövüşmeyi bekliyordum ama teyzemiz kızdan önce davranacağa benziyordu. "Münasebetsiz!" diye bağırdı beni işaret ederek. "Yol ortasında kabadayılık mı taslıyorsun el âleme sen? Şu saçlara, şu tipe bir bak!"

"Ne varmış saçımda ve tipimde?" Kaşlarımı kaldırıp sigarayı baş ve işaret parmağımın arasına alarak tuttum. "Ne oluyor, sen neden ciyakiyorsun şu an?"

"Boyamış saçlarını kırmızıya, şu giyime kuşama bak! Edep kalmadı edep!" Kadın üstüme yürüdü, diğer kız kenara çekilmiş, eli boğazında yakınızca izliyordu. Bir tepki vermemesi beni şaşırtmıştı ama şu an sinirlerimin tepeme çıkmasına neden olan tek şey şu karşımda kendi kendine kahkaha hindi kılıklı karıydı. Kaşlarımı çatıp sigarayı dudaklarımın arasında yerleştirdim. "Hareketlere bak! Umursamıyor tavırları sergiliyor bir de!"

"Umursamıyor olduğum için olabilir mi acaba?" diye mırıldandım, ardından sigaranın dumanını burnumdan verirken, "Ya bir şey soracağım sen ne yapıyorsun?" diye sordum. "Şu sabah kuşağı programlarında kamera arkasında eline yirmi lira verilip, izleyici koltuğuna oturtularak gelene gidene sallayan teyzelere benziyorsun şu an."

Kadın dibime kadar geldi, koyu kahverengi gözlerinden ateş püskürtüyordu. Onu ne kadar kızdırdığımı görebiliyordum, sigaramın uzayan ölmüş külünü yere silkip göz kırparak başımı salladım. "Ne o beni mi dövecek sin?" diye sordum, sesim öyle tehlikeli bir tınıda çıkmıştı ki kadının yüzündeki o ifade bir an yığılır gibi oldu.

"Sana anan terbiyeyi verememiş, ben mi vereyim burada?" Bağırarak söyledikleri nabzımın tekrar hızlanmasına neden oldu. Alt dudağımı ısırıp

hınçla kadına doğru atılacaktım ki biri bileğimden yakalayıp beni geriye doğru çekti. Kendimi öne doğru iterek bileğimi tutan güçlü elden kurtulmaya çalıştım. Kadın irkildi. "Sana ne benim annemden? Sen git kendi içinden çıkardığına analık yap da herkes ana nasıl olurmuş görsün o zaman!" diye bağırdım, gözüm resmen dönmüştü. Eğer o el bileğimi bırakmasa, karşımdaki kadının yaşını önemsemeden kadını parçalayabilirdim.

"Terbiyesiz!" diye bağırdı kadın. "Senden şikâyetçi olacağım!"

"Hadi lan oradan, olmazsan en adi o..."

"Şşh!" diyerek susturdu biri beni, ardından bileğimi tutan el aniden bir yılan gibi belime dolandı. O güçlü yılan belimi sıkıca kavrarken soluğumun kesileceğini sandım. Kelimeler ağzımın halkasına takılıp geriye doğru devriliyordu, dişimi dilime batırdım ve gözlerimi yumdum. Bacaklarım belimin yakalanmasının etkisiyle havaya kalktı. Çırpındım, güçlü koldan kurtulamayacağımı anlayınca bacaklarımı serbest bıraktım.

"Bırak beni ulan ayı!" diye bağırdım şiddetle. "Kavga ayıracağım diye oramı buramı mı elliyorsun?"

"Oramı buramı ellemek elbette isterim, Çirkin," dedi o tanıdık ses. Kulağıma doğru dökülen sıcak nefesin içinden kayan bir fısıltıyı anımsatan sesin sahibini gerçekten tanıyordum. Bedenim aniden bir buz kütlesine dönüştü. Hareketlerim öyle hızlı bir şekilde dondu ki karşımdaki kadın arkasını dönüp homurdanarak yürümeye başladığında hâlâ aynı şekilde karşıya bakıyordum ve onun kucağındaydım.

Kalabalık sanki hiçbir şey olmamış gibi dağıldı. O kız hâlâ oradaydı ama şu an bizden daha uzak bir köşede dikiliyordu. Bakışları üzerimizdeydi, onu umursamadım. Korhan beni yavaşça yere bıraktı, ona doğru dönüp kocaman olmuş gözlerle yüzüne baktım. Spor salonunda olması gerekmiyor muydu? Allak bullak olmuş ifadem beni ele verirken, "Antreye çıktım," dedi kaşlarını kaldırarak. "Sonra da miyavlama seslerini duydum." Kafasını omzuna doğru düşürdü. "Boş zamanlarında başka hayvan türleriyle dövüşmü yapıyorsun sen? Yabani sokak kedisi seni."

"Ya kes be!" diye homurdanıp kıza yandan ters bir bakış attım. Yere düşen sigaram hâlâ yanıyordu ama ateş çoktan izmaritin dibine kadar gelmişti. Sinirle sigaranın üstüne bastım, kızın gözlerinin içine bakarak sigarayı acımasızca çiğneyip, ezdim. Onu da tıpkı bu sigarayı ezdiğim gibi ezmek istiyordum.

Korhan kaşlarını kaldırdı. Gözleri bakışlarımı takip ederek kıza doğru kaydı, kız Korhan'ın da ona baktığını fark edince olduğu yerde irkilerek bakışlarını farklı bir yöne çevirdi. Kızın eli hâlâ boğazında durduğundan Korhan, "Sen o kızı gırtlakladın mı?" diye sordu, sesi sanki normal bir şey soruyormuş gibi rahattı.

Scanned with CamScanner

"Hayır," dedim omuz silkerek. "Gırtlağına sigara bastım."

Yeşil gözlerinin aynasında parıldayan ateş benim bedenimi yakan ateşin aynısıydı. Onun gözlerinde kendi öfkemi, kendi kontrolsüzlüğümü ve kendi ateşimi gördüm. Bir süre etrafımızda olan hiç kimseyi zerre umursamadan herkesin varlığının üstüne bir sünger çekerek birbirimizin gözlerinin içine baktık. Göz bebeklerinin tıpkı uyuşturucusunu almış bir bağımlının göz bebeklerinin genişlediği gibi genişlediğini gördüm. Tıpkı hapını dilinin üstüne koyup sodayla yutarak daha sert bir şekilde parlayan gözlerinin rengini göz bebekleriyle örten o bağımlı gibi.

"Gırtlağına bastın," diye tekrar etti beni, sesi tehlikeli boyutta sakindi.

"Evet," dedim dişlerimin arasından. Bir yırtıcıdan farksızdım, dönüp o kızın ya da herhangi birinin boynunu dişlerimle parçalayabilir, kopan boynunu bir köşeye fırlatırken damarlarını kuklalarıma ip olarak ayırabilirdim. Şüphesiz benimle bir derdi olan herkese vicdanım bir an olsun sızlamadan bunu yapabilirdim. Aciz kanını taşıyan damarlarıyla küçük kuklalar oynatabilirdim.

Başını yavaşça salladı. Gözlerimi devirip ona sırtımı döndüm. Kalabalığın içinde umursamaz bir tavırla, hızlı adımlarla ilerlemeye başladım. Korhan'ın arkamdan geldiğini fark ettim ama bu beni durdurmadı, hatta adımlarımı bile yavaşlatmadı. Ara bir sokağa girdiğimizde aniden ona doğru döndüm, mesafemizin ne kadar az olduğunu ona doğru döndüğüm anda burun buruna geldiğimizde anlayabilmiştim. Kafamı kaldırıp benden oldukça uzun olan bu adama baktım. Gözlerini indirip bana baktı. Elimi onun iki göğsünün ortasına bastırıp yavaşça iterken gözleri yüzümden ayrılarak göğsüne koyduğum elime kaydı. Birkaç santim geri gitmesini sağladıktan sonra tam elimi göğsünden çekecektim ki onun göğsünde duran elimin ince bileğini sertçe kavradı. Yeşil gözler yavaşça gözlerime tırmandı, gözlerine karanlık çökmüştü.

Gözlerimi gözlerine diktim, dudaklarım aralanacak gibi oldu ama duraksayıp dudaklarımı birbirine bastırdım. Olduğumuz sokak bomboştu, dardı, sanki unutulmuş, silinmiş gibi ıssızdı ama hemen onun arkasında kalan caddeden gelen korna ve araba seslerini duyabiliyordum. Bir de kendi kalbimden yükselen o sesi duyuyordum. Öyle sinir bozucu bir gürültüyle çarpıyordu ki damarlarıma çaktığı sinyallerle damarlarım da kaskatı kesilmişti.

"Her yerde karşıma çıkmaktan vazgeç," dedim kuru bir öfkeyle, her ne kadar sinirli olsam da sesim zayıf çıkmıştı.

"Benim karşıma çıkan sensin," dedi, sesi öyle sakindi ki bazen beni onu takip ettiğime inandırıyordu.

"Gittiğim her yerde olan sensin."

Bileğimi onun güçlü avucundan kurtarmaya çalıştım. Üstüne kapüşonu olan bir ceket giymişti, altında bugünkü spor atletin olduğunu görebiliyordum.

"Gittiğin her yerde beni arayan sensin," dedi aniden. Eğer bana bir tokat atmış olsaydı böyle bir etki yaratmazdı, bundan emindim.

Ona öylece bakakaldığımda yüzünde tek bir değişim dahi yaşanmadan bana bakmaya devam ediyordu. Bana karmakarışık hissettirdiği için onu öldürebilirdim. Evet, bunu hiç düşünmeden yapabilirdim.

"Yalanlamadın," dedi, harfleri durgundu, sanki yalanlamamı istemişti ama benden bu istediğini alamayınca hayal kırıklığına uğramıştı. Elimi hırsla çekerek bileğimi o güçlü parmaklarının hapsinden kurtardım.

Yalanlamak zorunda değildim. Geri çekildim. Onun gözlerinin içine bakarken ne söylemem gerektiğini bilmiyordum. Arkamı dönüp hızla ondan uzaklaşmaya başladım. Bundan başka bir çarem yokmuş gibi hissediyordum. Onun etrafında olmamalıydım, belki de olmalıydım. Bunu oturup uzun uzadıya düşünmem gerekti.

Çünkü onun gölgesi beni korkutmaya başlamıştı.

♠

İçinde rehin kaldığım geçmişin tavanı üzerime çöktüğünde ben içimde başlattığım yangını yanıma yaklaşan herkese sıçratmaya yemin etmiştim. Kendimi cennette girişin yasaklandığı bir oda gibi hissediyordum. İyiliğin ortasındaydım ama bir o kadar da iyiliğin sınırlarından çıkarılmıştım. Kendimle ilgili fark ettiğim ilk şey, aynada gördüğüm kadının kendine bile oynamaktan kaçınmadığı ölümcül oyunların haritasını gözlerimde taşıdığımdı.

"Bu bilyeler Kıyas abime ait," dedi anneannem fileli poşetin içindeki rengârenk bilyeleri yavaşça sallayarak. Filenin delikleri o kadar dardı ki o güzel bilyeler düşüp dağılacak diye yüreğim ağzıma gelmişti.

Abi kelimesi Kıyas ve benim aramıza çekilmiş kalın bir çizgi, sınırdı. Hafızamda silik bile olsa bazı gölgeler vardı ve bu gölgeler üzerime çöktüğünde ruhum boğulmaya başlıyordu. Bazen küçücük yaşıma rağmen ölümün ensemde olduğunu hissederdim. Anneanneme baktım. Permalı saçlarının uçları dişlerinden daha açık renkliydi. Dilim henüz bir şeyleri pişiremediğinden ona anneanne diyemiyor, an an ya da anna diyorum.

"Kıyas abim oynamama izin verir mi, an an?"

Anneannem eğilip dudaklarını alnıma bastırdı. Alnımdaki sıcaklığı dudaklarıyla ölçer, ateşim olup olmadığını bu şekilde anlardı.

Scanned with CamScanner

"Kıyas abin az önce okuldan geldi. Alt kattaki komşunun oğluyla dersler hakkında konuşuyorlar. Gelsin, izin alırsın ve beraber oynarsınız tamam mı benim güzel suratlım?"

Başımı yavaşça salladım. Bilyelerden gözümü ayıramıyordum. Anneannemin bilye filesini elime uzatınca heyecanla uzanıp filenin ucunu tuttum. "Bak Kıyas abin için çok kıymetli bu bilyeler. İzin almadan açma. Ben şimdi pazara gidiyorum. Kızıma kiraz alacağım, akşam kirazdan küpe yapacak kendine. Tamam mı? Uslu dur, Kıyas abini üzme."

"Tamam anne."

Anneannemin evden çıktığını uzun, dar koridorun hemen sonundaki ahşap kapı çarptığında anlamıştım. Filelerin içinde parıldayan bilyelere kocaman gözlerle bakarken akan burnumu çektim. Yaz aylarında bile burnumun aktığı oluyordu. Henüz yaz ayında değildik ama okulların tatiline az kalmış, havalar ısınmıştı. Ne zaman okula başlayacağımı o kadar çok merak ediyordum ki.

Kapı tekrar açıldığında kapının üstündeki rüzgâr çanları şangırdadı. Bu sesi çok seviyordum. Kafamı kaldırıp salonun açık kapısından koridora baktım. Kıyas'ı gördüm. Sırt çantasını çıkarıp portmantoya koyarken spor ayakkabılarını da ayaklarıyla iterek çıkarmaya çalışıyordu. Terli saçlarını geriye doğru itip göz ucuyla bana baktı.

Elimdeki bilye filesini kaldırıp yavaşça salladım. Birkaç bilye birbirine çarpıp hoş bir ses çıkarınca dudaklarım yukarı kıvrıldı. "Kıyas abi," dedim şen bir sesle. "Oynayabilir miyim?"

Kıyas'ın kaşları öyle hızlı çatıldı ki bunun bana olumsuz bir cevap olarak döneceğini fark ettim. Elimdeki file poşetle dudak bükerek ona bakarken yerdeki halıda bağdaş kurmuş oturuyordum. Kısa, mavi şortumun açıkta bıraktığı kısa, zayıf bacaklarımda halının yüzeyi yüzünden kırmızı tekeler, kabarıklar oluşmuştu.

"Benden habersiz mi aldın sen onları?" diye bağırdı sinirle. Henüz orta bire gidiyordu ama yaşıtlarından biraz daha zayıftı. Yine de uzun boyluydu. Kalbim korkuyla sıkışırken kekeleyerek, "Yok, yok," dedim panikle. "An an verdi, abinle oynayın dedi."

İçeri girdi. Ayağındaki beyaz çorapları çıkarıp bir top haline getirdi. Ona korku dolu gözlerle bakarken yerde oturmaya devam ediyordum. "Oynarız," dedi gözlerini yüzüme dikerek. "Ama bir şartla."

Duraksadım. Elimdeki filenin içinde duran bilyelere bakıp, "Ne?" diye sordum saf saf.

"Hani sen geçen sefer resim çizip bana göstermiştin ya," dedi kaşlarını kaldırarak.

"Hıhım."

"Ben de her güzel olan resim için sana ödül vermiştim hani," dedi yanıma çöküp gözlerini bilyelere indirerek.

Başımı ağır ağır salladım ama sanki karnıma bir bıçak saplanmıştı. Midem öyle çok bulanıyordu ki anneannemin getireceği kirazlardan yiyemeyecektim kesin. "Bu sefer ödül olarak öpücük vermeyeceğim," dedi gözlerini yüzüme çıkardığında. "Başka bir şey yapacağız."

Kalbim daha büyük bir korku duygusunun bedenime yayılmasıyla eş zamanlı olarak sanki göğsümden fırlayacakmış gibi çarpmaya başladı. Geçen hafta yaptığım resimleri ona gösterdiğimde bana güzel olanlar için seni ödüllendireceğim deyip her resim için beni öpmeye çalışmıştı ama bu o kadar hoşuma gitmemişti ki ağlayarak kaçmıştım ve o da bunu kimseye söylemem karşılığında bundan sonra yaptığım bütün resimlere bakıp not vereceğini, not verirken beni öpmeye çalışmayacağını söylemişti.

Kıyas bilye filesini elimden aldı. Filenin içinde bilyeleri sallayarak birbirlerine çarpmasını sağladı. "Ne dersin, bilyelerle oynamak istemiyor musun?" diye sordu. Karnım çok acıyordu. Omuzlarımda da bir acı baş göstermişti ama hiçbir şey söylemeden korku dolu gözlerle Kıyas'a bakıyordum.

"İstiyorum," dedim gözlerimi bilyelere indirip burnumu çekerek.

"Güzel. Eğer ağlamazsan bilyelerimden birkaç tanesini sana verebilirim." Yavaşça bana yaklaştı. Bedenim anlamsız bir şekilde kilitlenmiş, gözlerimi Kıyas'a dikmiş ne yapacağını merakla bekliyordum ama bir yanım şu an kapının açılmasını ve içeri anneannemin ya da dedemin girmesini istiyordu. Kıyas elini omzuma koyup beni kucağına doğru çektiğinde afalladım ama ne olduğunu anlayamadığım için kendimi geri çekmedim. Beni karnının üstüne oturttuktan sonra sırtını kanepenin kenarına yasladı ve küçük bedenimi istediği şekilde açılayıp karnının üstünde hareket etmemi sağladı. Yüzüm yanmaya başlamıştı. Karnının üstünde ileri geri hareket ediyordum, kıyafetlerim üzerimdeydi ve hiçbir şey hissetmiyordum, canım yanmıyordu ama yine de garip bir rahatsızlık vardı. Hem beni neden karnının üzerinde hareket ettiriyordu ki? Elindeki bilye filesi sırtıma çarpıyordu. Bedenim onun karnının üstünde hareketlendikçe bilyeler birbirlerine çarparak sesler çıkarmaya, sırtıma sürtünmeye devam etti.

Bir an o hoş gelen bilye sesi, o kadar korkunç bir sese dönüştü ki odanın tavanı sanki kafama çöküyormuş gibi korkuyla Kıyas'ın üstünden inip onu ittim. Kıyas'ın elindeki bilye filesi yere düştü, filenin ucundaki ip çözüldü ve bilyeler hızla yere yayılmaya başladığında koşarak odadan uzaklaşmak için büyük adımlar atmaya başladım. Birkaç bilye ayağımın altına battı, dengemi yitirip yüzüstü düştüm, yanağım yere yapışmıştı. Gözlerim hemen gözümün önünde hareket eden mavi bilyeye takıldı. Bilyenin içinde sim gibi parıldayan ama simden çok su damlasına benzeyen şekiller vardı.

Scanned with CamScanner

Kıyas yanımdan geçip giderken ağlayarak bilyenin içindeki şekilleri b-
lemeye devam ettim.

Geçmiş küçük bir kızın üstüne yıkılmaya başladığında geleceği yaratan zaman acının katili oluyordu. Bağrıma açtığım kapkara bir oyuk, o oyuğun içinde şehirleri birbirine bağlayan denizler vardı. Bağrımda birçok şehrin yolcu taşıyan gemisini batırıyordum.

Fiziksel şiddetin de cinsel şiddetin de duygusal şiddetin de ne olduğunu çok erken yaşlarda öğrenmiştim. Belki diğerlerine göre şanssım vardı, benim bir vicdansızın deneği olmamıştı, kendimi bir şekilde bu kötü sondan koru-mayı başarmıştım. Benim gibi yüzlercesinin olduğunu biliyordum. İnsanlara baktığımda tükürmek için deşilmiş çürük kokan mezarlar görüyordum.

Bir gün kendimi yüksek bir binanın en tepesinde, kollarımı gökyüzüne doğru kaldırıp Tanrı'ya sarılmayı dilerken boynum dik bir şekilde yerde pü-rüzsüz duran betona bırakmayı istiyordum. Kanım özgür bedenimin çata-yan zincirlerinin oluşturduğu boşluklardan hızla akmaya başlayacak ve ben, ilk kez adımın hakkını vererek olduğum yere en hakiki lekemi bırakıp Tan-rı'nın yanına, bulutlara uçacaktım.

Gözümden akan bir damla yaş burnumun ucuna doğru kaydı, bilyeleri izlerken o gözyaşı burnumun ucunda donup kaldı. Ağlayamadım.

Korkuyordum. İnanın bana, çok korkuyordum. Ben bir yalancıyım ama bu kez inanın bana, çok korkuyordum.

Dudaklarımı birbirine bastırdım, gözlerimi yavaşça yumdum. Uyuyup unutmak istiyordum. Her şeyi geride bırakabilmek istiyordum. Dayım gel-mişti, onu görememiştim, işlerini halletmek için Manavgat'a geçmişti. Da-yım burada olsaydı bir şeyleri kapı dışarı etmek daha kolay olurdu. Kıyıda köşede sakladığım o kadar çok hatıra vardı ki... Bazen mutfağa gidip ekmek bıçağını almak ve kendi kalbime saplamak istiyordum ama ekmek bıçağına kıyamıyordum.

Üç gün önce Korhan'dan resmen kaçmıştım. Belki de artık yoluma çık-maz, beni gördüğü yerde benimle muhatap bile olmazdı.

Gözlerimi yumdum.

Umurumda değildi.

Gözlerimi açtım.

Umurumdaydı.

Dizlerimi karnıma doğru çektim, tırnaklarımı kendi avucumun içine sapladım.

Umurumdaydı.

Üç gündür uyuyamıyordum.

Eskiden bir İs vardı, parklarda boş salıncakları sallardı. Kumlara bir adamın asla o adama benzemeyen yüzünü çizerdi. Kumların üstüne uzanır, çizdiği yüz bozulana kadar o yüzü okşardı. Eskiden bir İs vardı, zaman ona kirli ellerini uzatmamıştı. İnsanlarla tanışmamıştı. Gözlerimin dolduğunu hissettim ama yaş akmadı. O kız çocuğunu özlemiyordum. *O kız çocuğunu özlüyordum.* Geri gelmesini istemiyordum. Bir ölüyü öldüremeyeceklerini ben zaten biliyordum ama bir ölüye işkence etmelerinden korkuyordum.

Ben insanların kirli elleriyle öldürdüğü o kız çocuğunun cinayetini üstlenmiştim. Tüm suç delillerini içime saplayıp o cesedi kucağıma alarak karanlığa doğru kaçarken, o kız çocuğunun katili artık bendim. Hiç suçla-madım insanları. Suçlandım. Eskiden bir İs vardı, boynunda mavi boncuklu kolyeler, kollarında rengârenk boncuktan bilezikler, elinde uzun bir incir dalı; kumlara çizdiği adamla, diğer çocukların babalarının kucaklarında yanından geçip gidişini izlerdi.

Eskiden bir İs vardı, o ben değildim.

Eskiden de resmim kötüydü, hiçbir zaman babama benzemedi çizdi-ğim o kum portreleri. Şimdi de çizebildiğim söylenemezdi. Aslında çizmeyi öğrendiğim zamanlar kalemi elimden alan o canavar çizebildiğim güzel her şeyi yüzüme tokat olarak vurmuş, beni onların çirkin olduğuna inandır-mıştı. Artık Tanrı bana o resimlerin aslında güzel olduğunu söylese bile ben onları tekrardan çizmezdim.

"Sen başımda olsaydın ya da annem beni bırakıp gidip durmasaydı güya beni doyurmak için." Sertçe yutkundum. "Ben bu insan olmazdım belki." Gözlerim pencereden dışarıya uzandı. "Belki de hamurumda vardı benim. Sizi suçluyorum işte."

Affettiğim o kadar çok şey vardı ki affedemediğim.

Affedemediğim o kadar çok şey vardı ki affettiğim.

"Çalışmam gerek benim," diye fısıldadım yavaşça doğrulurken. "Beni bırakmayan tek şey için çalışmam gerek."

Komodinin üstünde duran kâğıt destelerini aldım, hızlıca kalkıp üstü-me bir hırka geçirdim, altımdaki şortun uyurken giydiğim o kısacık şort olmasına aldırış etmeden parmak arası terliklerimi de ayağıma geçirip odadan çıktım. Evin bütün ışıkları sönmüştü. Anneannem ve dedem muh-temelen uyuyorlardı. Üç gün önce olanlardan sonra ne Yağış ne de Çağlar ile tek kelime etmemiş, onları aramamıştım. Onlar da beni aramamıştı ama açmayacağımı bildikleri için aramadıklarını biliyordum. Üç gündür spor salonuna uğramamıştım -uğramayı da en azından şimdilik düşünmüyor-dum-, günümün çoğu odamda geçmişti. Anahtarımı alıp evden çıktım, ko-şar adımlarla apartmanın merdivenlerini inip kendimi bahçeye attım. Ka-

Scanned with CamScanner

famı kaldırıp gökyüzüne baktım. Gökyüzündeki yıldızlar siyah bir kumaşın üstüne konmuş ateş böcekleri gibi yanıyordular.

Rulo şekline soktuğum kâğıt destelerini daha sıkı kavradım, diğer elimin parmaklarını bükerek hırkayı avucumun içine çektim, kumaşı sıktım. Sertçe yutkunup bahçenin demir kapısını iterek dışarı çıktım. İncir ağacının altında uyuyan kedi yavrusu ayak seslerim yüzünden kulaklarını kıpırdattı ama gözlerini açmadı. Turuncu bir ışık yayan sokak lambasının ışığı altında yokuş aşağı indim, parkın önüne geldiğimde karanlığa gömülmüş parka baktım. Hemen ortasında bir elektrik direği vardı, direk alçaktı ve soluk mavi, kirece benzeyen renkte bir ışık yayıyordu şu an. Oysa geçenlerde ışık turuncuydu. Sessizce izlemeyi sürdürdüm. Bu ışık parkın yalnızca ortasındaki o yuvarlak kısmı aydınlatmaya yetiyordu.

Burnumu çekip yavaşça parka girdim, ışığın altına doğru yürüdüm. Hemen kenardaki banka kâğıtları koyduktan sonra tekrar ışığın altına geldim ve omuzlarımı dikerek karşımdaki karanlığa baktım. Derin bir nefes aldım.

"Ve şimdi kesiyor soluğumu, sana susayıp dokunduğum bir başka teni saran idam ipi," diye fısıldadım gözlerimi kırpmadan karanlığa bakarken. *"Ben kustuğum yokluğunda boğuluyorum, Mantus."*

Mania'nın kalbini parçalayan o acı orada duruyordu. Uzansam o acıya dokunabilirdim. Sertçe yutkundum. *"Şimdi elime verdiğin o bıçakla şafağı parçalıyorum gecenin göğsünde. Bir fahişe o, kanını akıtıyorum gecenin güneş ile uyuduğu çarşaflara. Güneş bilmiyor, Mantus, gece onu şafak ile aldatıyor."* Karanlığa doğru bir adım attım, olduğum o sahneyi değil de Mania'nın olduğu o karanlık, izbe odayı hayal ettim.

"O bir fahişe," diye fısıldadım karanlık bir sesle. *"Ve sen hâlâ gelmedin."*

Burnumu çektim. *"Ve biliyordum."* Gözlerimi yere düşürdüm. *"Benim yüreğimin kanını çeken, beyaz, patlamış bir ampule çeviren kalbimi, senin kalpsizliğindi. Damarlarımı doladım boynuma; intiharım, senin yazdığın biricik piyesindi."*

Durdum. Karanlığa bakarken dişlerimi sıktım. Her şey o kadar saçmaydı ki. "Aptal Mantus!" diye bağırdım aniden karanlığa doğru. Sanki Mantus oradaymış, bir köşeye geçmiş, Mania ve beni izliyormuş gibi hissediyordum. "Neredesin?" Gözümü ovdum, ağlamayacaktım. "Aptal!" Burnumu çektim. "Varlığına inandırdığın birini yokluğunla yüzleştiremezsin! Aptal!"

Gözlerimi yere indirip omuzlarımı düşürdüm. "Uykum da geldi zaten aptal Mantus," diye homurdandım. "Gidiyorum ben zıbarıp uyumaya, gel Mania'nı al şuradan, çıkın gidin be zihnimden!" Burnumu hırkamın koluna silip yavaşça uzanarak kâğıtlarımı aldım. Sırtımı dönüp yavaşça yürümeye başladım. "Çalışamadım da zaten," diye homurdandım terliklerimi şaklatarak yokuşu tırmanırken.

Eve döndüğümde gerçekten uyuyamayacağımı düşünmüştüm, her ne kadar uykunun olduğunu düşünsem de yatakta dönüp duruyordum. Gözlerimi sıkıca yumdum, uykunun benim kapımı çalmasını beklemeye başladım.

Ve zaman yavaş yavaş yarıyordu gecenin takvimini, güneşin zeminine düşüyordu geçmiş yaprakları, gelecek buz tutmaya başlıyor, kasım yavaş yavaş erliyordu avuçlarımda. Koşuyordum. Sonunun nereye gittiğini bilmediğim, karanlık ve ıssız sokakta arkama bakmadan, soluklanmak için bir saniye bile durmadan, ayağımın altındaki zemin bataklıkmış gibi korkuyla, dehşet içinde koşuyordum. Kasımın son günlerini yaşıyorduk, takvim yaprağının üstünde yazan rakamın iki ve altı olduğunu biliyordum ama henüz sayılara tam olarak hâkim olmadığımdan bu rakamların yan yana durduğunda yirmi altı anlamına geldiğini bilmiyordum. Belki de biliyordum ama matematiğim hiçbir zaman iyi olmamıştı.

Belki de benim rakamlarım yirmi altıya geldiğinde dönüyordu, ben yirmi altıdan sonrasını saymayı bilmiyordum.

Kıyas'ın, Gürbüz'ün, Faruk'un ve Coşkun'un beni bulmalarından ölesiye korkuyordum. En hızlı Kıyas koşardı, biliyordum; beni kâbuslarımda bile sobeler, sonra bana istemediğim şeyleri yaptırırken o acımasız yeşil gözlerle gözlerimin içine buz gibi bakardı. Sanki canımı yakmıyormuş gibi. Sanki beni bir şeylere mecbur etmiyormuş gibi.

Çocukluğumu, genç kızlığımı çalan adamların elinden çekip kopartmaya çalışırken yalnızca kalbini alabildiğim küçük kız çocuğunun durmuş kalbiyle karanlığa doğru koşarken, asıl karanlıktan kaçtığımı biliyordum. Beni kucaklayıp asıl karanlıktan kurtarmaya çalışan karanlık o kadar güvenliydi ki gözyaşlarım çeneme akmadan onun rüzgârdan elleri tarafından siliniyor, donuyordu.

"Kaçamazsın!" diye bağırdı biri, bu benim ecelimin sesiydi, nefesinden gelen çürük kokuyu alabiliyordum. "Ne kadar kaçarsan kaç, yıllar geçse de parmak izlerimiz dolaşacak zihninde. Tenini elimizden kurtardın belki, vücudun kaçmayı başardı ama bil ki ruhun bizim zindanlarımızda çürümeye, zihnin bizim yaktığımız cehennemde devamlı olarak yanmaya mahkûm, küçük fahişe! Lekelisin sen, damgalısın. Kimse kurtaramaz seni. Sen kendi kendinin katili olacaksın!"

Koştum, ondan kaçabildiğim en uzağa kadar kaçmak istedim. O ses beni parçalamadan o sesten uzaklaşmam gerektiğini biliyordum. Sonum karanlık bir odada, beyaz bir gömleğin kolları sırtıma bağlı şekilde kendi kendime sallanıp mırıldanarak olmamalıydı.

"Senin güzel teninde benim çürük nefesim dolaşıyor."

Scanned with CamScanner

"Sus!" diye çığlık attım, çektiğim acı o kadar gerçekçiydi ki.

Adımlarım yavaşladı, nefesim sıkışmıştı, ayaklarımın altındaki zemin kayıyordu. Derin bir nefes aldım, kafamı kaldırıp önümde uzanan yola baktım. Terk edilmiş binanın tuğla duvarlarından rutubet akıyordu.

"Yalvarırım," dedim Tanrı'ya. "Yalvarırım zamanı durdur, duran zamanın içinden geçeyim."

Bunun olmayacağını biliyordum, yine de ümit ediyordum. Aldığım soluk göğsüme şiş giriyormuş gibi hissettiriyordu. Nefes neden bitmiyordu? Zamanın dolmasına uzun zaman yokmuş gibi hissetsem de bazen bu nefesten asla kurtulamayacağımı düşünüyordum. Avuçlarımı açtım, içindeki çizgilere dolup donmuş kanın çizdiği yolları izledim. Verdiğim her nefeste oluşan beyaz buhar havanın ne kadar soğuk olduğunu kanıtlıyor olsa da tenim alev alev yanıyordu.

"Kendimi kaybetmeden sana gelmemin bir yolu yok mu?" diye fısıldadım. "Zaman ruhumu benden almadan, sana yaralarımla, çırılçıplak gelebilmemin bir yolu yok mu? Yaratıcı, kalbim küfleniyor."

İnanıyordum, sesimi duyduğuna, beni gördüğüne, orada olduğuna inanıyordum. Duvarından rutubet akan bina bir Yaratıcı değildi, ama ben bu duvara bakarken ona sesleniyordum. Biliyordum, o her yerdeydi. Bana şah damarımdan daha yakındı.

"İs," dedi o acımasız sesin sahibi. "Hayatına girecek olan her yüz elbette farklı olacak, fakat bil ki sana hep aynı eller dokunacak."

Kabul etmedim, gözyaşlarım buz tutmuş yanaklarımdan aşağı kayıyordu. Gözyaşlarım öyle sıcaktı ki ıslattığı yanağımı âdeta yakıyordu. "Lütfen," diye fısıldadım. "Lütfen bana dokunmalarına izin verme."

Gözlerimi yavaşça araladım, dizlerimi karnıma çekerek cenin pozisyonu almıştım, alnımdan süzülen ter damlası burnumun ucuna kadar kaydı. Karşımda duran camı açık pencereye baktım. Önüne örttüğüm tül perde rüzgârın etkisiyle uçuşuyordu. Yutkundum. Boğazıma acı bir tat doldu.

"Biliyorum," dedim kendi kendime. Şafak söküyordu, kâbuslar artık normal bir rüyaymış gibi hissettirse de midem her defasında aynı yoğunlukla bulanıyordu.

Bir süre hareket dahi etmeden, yalnızca gözlerimi ara sıra kırpıp bir türlü bitiremediğim o nefesi ciğerlerine doldurarak uçuşan tül perdeyi izledim. Günün bu saatlerini seviyordum. Kâbuslarımın bekçisi bu saatler olmasına rağmen, bu böyleydi.

Telefonumun titrediğini hissettim, gözlerim telefonun ekranına kaydığında kaşlarım çatıldı. Onun telefon numarasını aldığını söylemişti ama ismini bu şekilde kaydetmiş olmam, şaşırmama neden olmuştu.

Arjen : Uyumadın (05.26)

Gözlerim birkaç saniye mesajın üstünde dolandı. Derin bir nefes alarak parmaklarımı dokunmatik tuşların üstünde gezdirdim.

İs : Evet. (05.27)
Arjen : Ben olmadığım içindir (05.27)
İs : Bu ne kendini beğenmişliktir? Genelde bu saatlerde uyumuyorum, uyursam da kısa sürüyor işte. (05.28)
Arjen : Yanımda uyurken salyaların akıyordu (05.29)
İs : Buna asla inanmayacağım. (05.29)
Arjen : İnanmaman güzel (05.30)
Arjen : Ama aktı (05.30)
Arjen : Ve bana mesaj yazarken cümlenin sonuna nokta koyma (05.31)
İs : Sebep? (05.31)
Arjen : Keyfim (05.32)

"Bu nerenin delisi ya?" diye homurdandım, telefonun ekranına cins cins bakarken aslında gördüğüm kâbusu bir şekilde kapı dışarı edebilmemi sağladığını fark etmiştim. Korhan garip bir adamdı, kesinlikle anlaşılması güçtü. Belki de gerçekten deliydi, benimle uğraşarak vakit geçiriyordu.

İs : Yazım kurallarına uyuyorum, hepsi bu. (05.34)
Arjen : Benim kurallarıma da uymayı öğrenirsin (05.35)
Arjen : Ve imla kılavuzu musun kızım sen? Gören de mesaj değil de roman yazıyor falan sanacak (05.35)

Kaşlarımı çatarak telefona bakmaya başladım, cevap yazmak yerine cins cins ekrana bakıyordum. Bir mesaj daha geldiğinde kaşlarımı kaldırdım.

Arjen : Kaldır o koca götünü de, hadi in aşağı (05.37)
Arjen : Bakma ulan ekrana alık alık (05.37)
Arjen : İn hadi, yokuşun başındayım (05.38)

Kaşlarımı çattım. Ne diye buraya geliyordu? Bana gelecek değildi. Belki de öyleydi. Yalnızca dizlerime kadar örttüğüm kavuniçi rengindeki yorganı çıplak ayaklarımla itip esnedim. Elimi yatağa bastırdım, kara zorla doğruldum. "Bu adam benim başıma bela mı ya?" diye homurdandım söken şafağa bakarken. Yine de bir yanım yatakta kalıp boşluğa bakmayı reddediyor, beni ona gitmem için tembihliyordu.

Scanned with CamScanner

Ayaklarımı soğuk parkeye bastırıp birkaç saniye ayılmak için bekledim. Kalkıp elbise dolabına doğru yürüdüm ama o kadar halsizdim ki üzerime bir şeyler giyecek hali bile kendimde bulamıyordum. Enerjim emilmiş gibiydi. Altımdaki şorta baktım, gerçekten çok kısaydı, üstümdeki tişört karnımı açıkta bırakıyordu ve saçım başım da darmadağındı. Derin bir nefes alarak makyaj masasının altında duran parmak arası terlikleri çekip aldım, ayağıma geçirdim ve üzerime gri, ince bir hırka alıp saçlarımdaki bozulmuş topuzu düzeltme gereği duymadan odadan çıktım.

Merdivenleri yavaşça inerken bir yandan da esniyordum, elimdeki cep telefonunu bol hırkanın cebine koyup kapının kilidini çevirerek açtım, anahtarı cebime atıp evden çıktım. Apartman boşluğu bile soğuktu, çıplak bacaklarıma çarpan soğuğu o kadar net hissetmiştim ki bir an eve geri dönüp yorganın altına girmek istedim. Apartmanın kapısını iterek açtım, bahçede dolaşan tekir kedi beni görünce koşarak demir parmaklıkların arasına girdi, gözden kayboldu. Kollarımı göğsümün üstünde toplayarak bahçeden çıktım, yokuşun başına doğru yürümeye başladım.

Korhan oradaydı, kapüşonlusunun şapkasını kafasına geçirmişti, sırtı bana dönük şekilde dikiliyordu, büyük ellerini kot pantolonunun cebine sokmuştu. Koyu gri kapüşonlusunun şapkasının olduğu yerden sarkan iplerini görebiliyordum. Sokak o kadar boştu ki terliklerimin ayak tabanlarıma her yapışışında çıkan sesi duyduğuna emindim. Korhan telaşsız bir şekilde bana doğru döndü, yeşil gözlerinin üstüne de ağaran tanın solgun mavisi çökmüştü ama gözleri yine de yeşil görünüyordu.

Topuzumdan çıkan saçı kulağımın arkasına itip kollarımı tekrar göğsümde toplayarak ona baktım. Yüzündeki o iz silik bir şekilde görünüyordu, yine de gölgeleri çok belirgindi. Bakışlarımı yüzündeki izde oyalamadan gözlerine tırmandırdım. Öyle dikkatli bakıyordu ki.

Gözleri yavaşça hareket etti, beni süzmeye başladı. Bu hareketi karnıma bir ağrının daha saplanmasına neden olurken gözlerimi yüzüne diktim. Gözleri ayaklarımda durdu.

"Güzel terlik," dedi, sesi eğleniyor gibi çıkmıştı.

Ayaklarımı içe doğru çektim, parmaklarımı bükerken kaşlarım çatıldı. "Ne varmış terliklerimde?"

"Güzel dedim zaten."

Ona boş boş baktım. Ayaklarımdan çektiği gözlerini tekrar gözlerime odaklarken sertçe yutkundum. "Ee?" dedim. "Bu saatte burada ne arıyorsun?"

"Kedimi," dedi gözlerimin içine bakarak. "Şöyle yeşil gözlü, totoman, şişko bir kedi. Gördün mü buralarda?"

Duraksadım, bir an algılayamayıp, "Senin kedin mi vardı?" diye sordum şaşkın şaşkın. Ardından jetonum köşelerini bükerek kendi kendine düşmeyi başardı. Yüzümü buruşturdum. "Gerçekten komik değilsin."

"Komik olmaya çalışmıyorum."

"Her neyse. Ne istiyorsun o şişman kediden?" Ona boş boş baktım.

"Kedi odamda miyavlamadığı için uykuya dalamadığımı fark ettim."

Rüzgârın uğultusu o kadar kuvvetliydi ki birbirimize bakarken rüzgârın o ıslıklı sesi ikimizin arasından kayıp geçti. İncir ağacının yaprakları esen rüzgârın etkisiyle bışırdadı. Gözlerinin içine büyük bir dikkatle bakmaya devam etti. "Hım?" diye sordum.

Bana doğru bir adım attı. "Bir kere söyleyince anlamıyor musun?" Gözlerini indirerek yüzüme baktı. "Yoksa ikinci kez duymak isteyecek kadar hoşuna mı gitti?" Kaşlarımı kaldırarak ona baktım, kafasını eğmeden yalnızca gözlerini indirerek baktığında aramızdaki o boy farkı daha çok çarpıyordu sanki suratıma. "Hım?" diye sordu beni taklit ederek.

Kafamı kaldırarak ona baktım, gözleri kısılırken aslında benim geri basmayacağımı, geri çekilmeyeceğimi bildiğini biliyordum. "Meydan okumamı mı istiyorsun, Arjen?" diye sordum, sesim keskindi.

Dudakları sinsi bir kıvrımla yukarı kıvrıldı. "Okuyabilecek misin?"

"Elbette. Yeter ki canım istesin."

"Ha, canın istiyor yani," dedi alayla.

"Cidden," diye homurdandım gözlerimi devirerek.

"Ee?" diye sordu. "Kedimi gördün mü?"

Dudaklarım bir an yukarı kıvrılacak sandım, derin bir nefes alıp kaşlarını kaldırdım. "Sanırım kediyi buralarda bir yerde gördüm," dedim alayla.

Dudakları alayla yukarı kıvrıldı. "O koca kıçlı kediye süt vermeyeceğim."

Tek kaşımı kaldırdım. "Aç kalırsa miyavlamaz."

Gözleri kısıldı, bir an o gözlerin yeşil bir girdaba dönüştüğünü gördüm. "Ben onu miyavlatacak yolları biliyorum. Miyavlatırım."

Duraksadım, bir an diyecek hiçbir şey bulamadım, onun çekimine kurban gittim. Onun gözlerinde gördüğüm şeyler gözümü korkutmuyor desem yalan olurdu. Bana tek gözü kör olan şeytanın Tanrı'ya baktığı gibi bakıyordu. Sanki bir zamanlar bana tapmıştı, şimdiyse benden ölesiye nefret ediyor, bana meydan okuyordu.

Buna anlam veremiyordum.

Scanned with CamScanner

"Bana benimle uyumak istediğini mi söylemeye çalışıyorsun?" diye sordum kendimi beğenmiş bir tavırla. Gözlerine yayılan o saf alay o kadar gerçekçiydi ki sanki aklımdan geçen her şeyi zaten biliyordu.

"Geleceğini biliyorum," dedi. "Geleceğini gözlerinde görebiliyorum."

Kaşlarımı çatsam da yüzümde silinmeyen bir alay vardı. Nasıl oluyordu da kendinden bu kadar emin olabiliyordu? "Kediye çok güveniyorsun herhâlde," diye mırıldandım.

"Kendime güveniyorum."

Kollarımı yavaşça çözdüğümde ellerim onun karnına sürtündü. Birbirimize ne kadar yakın olduğumuzu anlamama sebep olan bu hareket kalbimin hızlanmasına neden olmuştu. "Evine gelmeyeceğim," dedim omuz silkerek. "Ben bir sokak kedisiyim."

"Sokakta uyuyalım diyorsun yani?" Kendinden emin bir şekilde, net ve hızlı cevaplar veriyor oluşu beni şaşırtıyordu. Aslında cevap vermiyor, gerekirse her şeye bir soruyla karşılık veriyordu.

Kaşlarımı kaldırdım. "Benden önce nasıl uyuyorsan bundan sonra da öyle uyuyabilirsin, diyorum."

"Yani uyuma diyorsun."

Duraksadım, gözlerinin içine çöken karanlık, şafağın ışığını yutacak kadar koyuydu. Sokak lambaları patlamış bir kaldırım taşından farksız baktı bana.

"Her neyse," dedim omuz silkerek. "Üstüme bir şeyler giyip geleceğim."

"Çıkaracağın şeyleri neden giyiyorsun, Kedi?"

Tükürüğüm boğazıma takıldı, tam öksürecekken onun gözlerine yayılan kurnaz ifadeyi gördüm. Kaşlarım anında çatıldı. "Espri anlayışın çok vasat," diye söylendim. "Komik falan da değilsin."

"Komik olmaya çalışmıyorum ve espri falan da yapmadım."

"Bel altı vurmayı seviyorsun anlaşılan."

Gözleri kısıldı. "Belinin altına bir kez vursam sen de seversin."

İrkileceğimi düşündüm ama bu olmadı. Kasıklarımda hissettiğim o anlamsız karıncalanma bedenimin ürpermesine neden olurken ima ettiği şeyin hayali avuçlarımın terlemesine sebep oldu. Onun bedeninde bir şey vardı, kör bir bıçağın ucunu dilime sürtüp kelimelerimi dilimliyormuşum gibi hissettiren bir çekimin içinde onunla mücadele ediyordum. Yavaşça çekildim.

"Üstüme bir şeyler giyip geliyorum."

"Araba hemen şurada," dedi çenesiyle parkın olduğu yeri işaret ederek. "Ben de gavat değilim, seni bu halde insan içine çıkarmam ama zaten kimse görmeyecek o beyaz bacaklarını, merak etme."

Gözlerinin içine bakarken kolunu ovuşturdum. "Böyle eve dönemem ama değil mi?"

"Bert ettiğin şey buysa, koca götünü içine sığdırabileceğin kadar geniş eşofmanlarım var."

"Çok ilgini çekiyor galiba, durmadan ondan bahsediyorsun," diye homurdandım. Gözlerindeki o hınzır ifade tekrar alev aldı, havadaki esintiye rağmen şu an üşümüyordum, bedenim resmen yanıyordu.

"Gözüme batıyor," dedi sinsi bir sesle.

"Bakmazsan batmaz?"

"Gözüme sokma?"

"Kıçımı senin gözüne sokmuyorum," diye homurdandım.

"Spor salonunda onu suratımın dibine soktun, burnum az daha arasına girecekti," dedi son derece ciddi bir konudan bahsediyormuş gibi.

"Arkamda eğilen sendin, ben senin burnuna falan sokmadım onu," dedim dudakları yukarı kıvrılır gibi oldu ama bu çok kısa süren bir hareketti. Beni aniden kolumdan kavrayarak çekmeye başladı. Gözlerim irileşti, onu durdurmaya, kendimi geri çekmeye çalıştım ama bu girişimim sonuç vermedi. Ondan kaçtığımı fark etmiş miydi bilmiyordum ama sanki bileğimi bırakırsa kaçacakmışım gibi davranıyordu. Buna anlamlandıramadım. Onun odasında yalnızca bir kez uyumuş olmama rağmen neden günlerdir bedenim o yatağı, uykularım onun kollarını istiyordu, bilmiyordum.

Aracın ön yolcu koltuğuna binip dizlerimi karnıma çektim, Korhan arabayı çalıştırıp hızlı bir şekilde sürmeye başladı. Konuşmuyorduk. Aracın radyosunun göstergesine baktım, adını bilmediğim hafif bir şarkı çalıyordu ama Korhan sesi öyle çok kısmıştı ki sözleri bile tam olarak algılayamıyordum.

Gözlerimi çıplak dizlerime indirdim. Onun evinin önüne geldiğimizde arabayı evin hemen önüne park etti. Araçtan indiğinde ben de yavaşça araçtan indim ve Korhan'ı takip ederek bahçeye girip merdivenleri tırmanmaya başladım. Kendimi tekrar burada, bu evin içinde bulmayı beklemiyordum aslında. Korhan odaya girdiği an üstündekini çıkardı, oda neredeyse karanlık olduğu için onun çıplak tenini görememiştim. Kendini yatağın üstüne bıraktı, gözlerini yüzüme çevirdiğini hissedince bakışlarım yüzüne kaydı. Bir kolunu yatağa doğru açmıştı, diğer kolu kalçasının hizasında dümdüz duruyordu. Bana hiç uymayacak şekilde çekingen bir tavırla ona bakmayı sürdürdüm.

"Gelecek misin, Kedi?"

Gözlerimi kıstım, dudaklarımı birbirine bastırıp yavaşça ayağımdaki terlikleri çıkardım, parmak uçlarımda yürüyerek yatağın ucuna geldim. Oturup yanağıma düşen saç telini kulağımın arkasına ittim. "Ben neden burada olduğumu anlamıyorum."

Scanned with CamScanner

"Üç gündür uyuyamadığını biliyorum," dedi, sesi toktu.

"Bunun burada olmamla ne ilgisi var?"

"Bir ilgisi olmasa burada olmazdın, değil mi?"

Ona değil yere bakıyordum, onun gözlerinin de sırtımda olduğunu bili-yordum. "Üç gündür uyumadığımı nereden bilebilirsin ki?"

"Bilirim," dedi kuru sesiyle. Yavaşça yatağa çıktım, kafamı onun koluna yerleştirdiğimde kafasını çevirip yanağını kendi koluna bastırdı ve gözleri-min içine baktı. Ben de aynı şekilde onun gözlerinin içine bakıyordum. Bu odanın tavanı sanki bir mezarın üstüne örtülmüş topraktı, biz onunla bu mezarın içindeydik.

Gözleri gözlerime sanki bir şeyler söyler gibi bakarken dudaklarımıza vurulan asma kilidin anahtarı yatağın altındaydı sanki. Gözlerim yavaşça ağırlaşmaya, zihnim kendini o hariç her şeye kapatmaya başladı. Sesler ka-sıldı, duyduğum tek ses onun nefesinin sesiydi. Uzun, kıvrımlı kirpiklerini ağır ağır kırparak gözlerimin içine bakarken ikimiz de aynı anda sertçe yutkunduk.

"Uyu Çirkin," diye fısıldadı. Sesi, birinci cinayetini işlemiş olmasına rağmen eve döndüğünde küçük kızını saf bir şefkatle kucaklayan babanın sesine benziyordu. Suçluydu ama suçsuzdu.

Gözlerim yavaşça kapanmaya başladı. Kirpiklerim birbirine tutundu, uyku dalları gibi birbirlerine sarmaşıklar şeklinde dolandı.

Zihnim kâbussuz bir uykuya gömüldü.

Gözlerimi açtığımda görüş alanıma giren ilk şey onun ateş gibi yanan boyun girintisi olmuştu. Verdiği o sıcak nefesleri saçlarımın arasında hisse-debiliyordum. Sanki günlerdir aynı pozisyondaymışız gibi her yerim sızım sızım sızlıyor, eklemlerim ağrıyordu. Sertçe yutkundum.

Boynundan gelen o sıcak koku o kadar yoğundu ki yanmış bir kâğıt kokluyordum sanki. Burnumu yavaşça çektim. Zihnimin koltuklarına yer-leşmeye başlayan düşünceler yavaş yavaş burada olduklarını belli etmeye başladıklarında yüzümü boynunun girintisinden uzaklaştırdım.

Gözlerim pencereye doğru kaydı, perde kalın olduğu için içeriye ışık sızmıyordu. Yavaşça ondan uzaklaştım, ondan uzaklaşmamla birlikte yü-züstü uzandı; kollarını yastığın altına soktu. Çıplak sırtına baktım, ardın-dan gözlerim komodinin üstündeki eski saate kaydı. Saatin dört olduğunu gördüğümde gözlerim irileşti, öğlen dört falan mıydı? Bu kadar uyumuş muyduk sahiden? Yavaşça yataktan indim, küçük adımlarla pencereye doğ-ru yürüdüm ve perdeyi kaldırıp dışarıya baktım.

Gördüğüm manzara şoka girmeme neden olmuştu. Dışarısı kapkaran-lıktı. Şafak bile henüz sökmeye başlamamıştı. Ben neredeyse yirmi dört

saattir, yani koskoca bir gündür bu adamın kollarının arasında mıydım? Şu bir şaka falan mıydı? Elimi alnıma koyup dehşet dolu gözlerle sokağa baktım, sokak lambaları hâlâ yanıyordu, büyük bir köpek sokak lambasının altında durmuş ileriyi izlerken hareketsizdi. Perdeyi indirip odanın için-de yavaşça yürümeye başladım. Gözlerim Korhan'a kaydı, yatağın üstünde yüzüstü uzanmış, uyumaya kaldığı yerden devam ediyordu. Bir an neden burada olduğumu sorguladım.

Benim burada, bu evde, bu adamın yanında ne işim vardı?

Neden bunu yapıyordum?

Kaşlarım çatıldı, içinde olduğum hırkaya daha sıkı sarıldım. Üşümeye başlamıştım ama üşüme sebebim soğuk değildi, düşüncelerim beni titret-miştî. Gözlerim onun biçimli ensesinde, geniş omuzlarında, incecik duran belinde gezindi. Aldığı huzurlu nefeslerin kaldırıp indirdiği sırtını seyrettim. Parmak uçlarımda ona doğru yürüdüm, yatağın ucunda dikilip gözlerimi be-denine indirdim. Sırtına bakarken derin bir nefes alıp ayakucunda duran ör-tüyü yavaşça kaldırdım ardından o örtüyü sırtına kadar çekerek onu örttüm.

"Benim burada olmamam gerek," diye fısıldadım, bu fısıltıyı kendim bile duyamamıştım. "Ben yıllar sonra ilk kez korkuyorum." Gözlerimi yu-mup burnumdan içeri sert, burnumdaki kemiğin dahi sızlamasına neden olacak kadar yoğun bir nefes çektim. Terliklerimi giyip yavaşça kapıya yö-neldim, odadan yavaşça çıkıp küçük, dar koridorda ilerledim, çıkış kapısını açıp kendimi gece böceklerinin öttüğü karanlık ve soğuk sokağa bıraktım.

Sağlam adımlar atmak istiyordum ama aklım yatağın üstünde bırak-tığım o adamdaydı. Ondan uzaklaşmam gerekiyordu. Bu kadar gevşemem, kendimi bu kadar salıvermem yanlıştı. Bunu yapmamalıydım. Bunu yap-mayacaktım.

Tam araya kıvrılacakken, "Çirkin!" diye bağırdı biri arkamdan. Oldu-ğum yere çakılmış gibi hissederken gözlerimi ileriye dikip adımlarımı ani-den durdurdum.

"Sen uyumuyor muydun?" diye sordum ona bakmadan.

Bana doğru adımladığını işittim, olduğum yerden santim kıpırdamaz-ken parmaklarım hırkamın geniş ceplerine kaydı. Cep telefonumun yanın-daki sigara paketini ezerek avuçladım.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu, sorusu bir bıçağın ete saplanışı gibiydi.

Yavaşça ona doğru döndüm, sigara paketini çıkarıp dudaklarımın ara-sına bir dal sigara yerleştirmeden önce, "Çakmak versene," dedim. Korhan kırışmış kotunun cebinden bir çakmak çıkarıp bana doğru attı. Çakmağı havada yakaladım, sigaranın ucunu çakmağın ateşiyle tutuşturduğumda bedenim titriyordu.

Scanned with CamScanner

"Küçük bir kız çocuğuna bakıyormuşum gibi hissettiriyorsun," dedi hiç beklemediğim bir anda, sesi ise denizin kalbine ağrı gibi batan o gemiyi benziyordu.

"Benim için arkasına geçip saklanacağım güzel bir çocukluğum olmadı. Kalkmışsın bana kız çocuğu gibisin diyorsun. Senin bu gördüğün o kız çocuğunun tabutu. Benden ona olacak tek şey bir tabut."

Gözlerimin etrafına yayılan damarlar, gecenin göğsünü örttüğü siyah kumaşı yırtan şimşek ipliklerini andırıyordu. Avuçlarımda tuttuğum ne kadar diken varsa, gül olarak göstermekten korkmadım ben hiç. Avucundaki gülleri diken sanan insanlar tanımıştım, bir farkımız olmalıydı. Tuttum, avucuma mezar taşı gibi dikilmiş dikenlerin üzerine kâğıtlardan keserek yaptığım sahte gül yapraklarını sapladım. İnsanlar avuçlarımda onlara uzananın gül olduğunu sandı. Geçmişini ne kadar süslersen o kadar çok yanarsın ama bilirsin, ne kadar yanarsan yan, süslediğin geçmişin içinde yanan ateşi kimse göremez. Geçmişimi kimsenin görmesini istemedim, insanların beni sevmesini değil, yalanlarıma inanmasını istedim. Bir yalanın karlardan daha beyaz, daha soğuk ve daha öldürücü olduğunu öğrendiğimde karların altında çırılçıplak ölüm uykusuna çağrı yapmayı, ölümü beklemeyi, yalanların içine saplandığım çukurda boğulmaya tercih etmiştim. Ama mümkün değildi.

Ben artık ağır şeyler yaşamış bir kız çocuğu değil, yalancı bir kadındım.

"Yine de sana bakarken bir kız çocuğu görüyorum şu an. Titreyen bir kız çocuğu. Çirkin bir kız çocuğu."

"En son gerçekten kız çocuğu gibi hissettiğimde babam beni bir park köşesinde terk edip gitmişti, biliyor musun?" Kafamı kaldırıp ona baktım, bunu neden ona söylemiştim bilmiyordum, sigaranın dumanı gözümü yakıyordu. Sigaramı içip neredeyse bitirene kadar konuşmadık. Kafamı kaldırıp ona baktım. "Bir çocuk parkı."

"Zihnin şu an çok şeffaf," dedi, yeşil gözleri o kadar yoğun bakıyordu ki bu yoğunluğun harelerinde pişirdiği zehirden kaynaklı olduğunu düşündüm. "Şu an sana bakmak aynaya bakmak gibi. Kes şunu. Konuşmanı istemiyorum."

"Ben kız çocuğu değilim. Bir ölüyü geri getiremezsin, Korhan," dedim parmaklarımın arasında duran izmariti yere atarak. Terliklerimin sert tabanıyla sigaranın ucunda yanan turuncu ateşi griye dönene dek çiğnedim. "Bitmiş bir sigarayı tekrar yakıp, onu içemezsin."

"Bitmiş bir sigaranın izmaritini yakar, onu yine içerim," dedi Korhan. "Ama sen onu çiğnedin."

Duraksadım. Daha ben onun ne demeye çalıştığını anlayamamışken Korhan dibimde bitti. Kafamı kaldırıp gözle görülür boy farkımıza aldırış

etmeden onun gözlerinin içine bakmaya çalıştım. Karanlık, yüzünün hatlarını gecenin içine çekmişti. Yine de bana baktığını biliyordum şu an. Sokak lambasının altında olduğum için benim yüzümü çok net bir şekilde tüm çıplaklığıyla görebildiğine emindim.

"Bazen çocukluğunu öyle biri öldürür ki," dedi yere eğilip terliğimin dibinde duran sönmüş izmariti parmaklarının arasına alırken. "Yansa bile, sönse bile, bitse bile, çiğnenip ezilse hatta yok edilse bile, o kişiyi seversin." Korhan ezilmiş sigara izmaritini dudaklarının arasına yerleştirince kalbime tekme yemişim gibi soluksuz kaldım. "Önemli olan kimin yaptığı."

"O pis," diyebildim.

"Eğer sen onu çiğnemiş olmasaydın bir evsiz onu alıp dibinde kalanı çok rahat içebilirdi." Gözlerimin içine baktığını görebiliyordum ama gözlerinin olduğu yerde sanki gözleri değil de iki derin çukur vardı. "Ama sen onu ayaklarının altında ezdin. Şimdi bu izmariti ezen kişiyi görmeyen kişi, nasıl dudaklarının arasına koyar bu izmariti?"

Dudaklarının arasında duran ezilmiş izmarite bakarken sertçe yutkundum. "Sen onu ezdiğimi gördün."

"Senin ezdiğini gördüğüm için." Elimdeki çakmağı alıp ateşlediği anda aramızda yanan o ateşin turuncu ışığı bir anlığına da olsa yeşil gözlerini ele verdi. İzmaritin ucunu yaktı, ezilmiş izmarit zorla da olsa rahatsız edici bir koku eşliğinde yandı. Korhan izmaritin dibinde bir içimlik bile olduğuna inanmadığım kısmı içine çekti. O rahatsız edici koku yoğunlaşırken onun dudaklarının arasında duran izmaritin acı tadı sanki benim damağıma yayıldı. Korhan'ın dudaklarının arasından sızan dumanı izledim. Korhan izmaritin ucunda güçlükle yanan ateşi yere sürterek söndürdü. Yerde bırakılan kara lekeye baktım. Korhan izmariti köşeye fırlatıp yavaşça doğrularak ayağa kalktı.

"Sen önüne gelen her şeyi yok etmeye alışmışsın," dedi acımasızca. "Sana, al bak bu çocukluğun, desem sen o çocuğun gırtlağına bıçağı saplarsın."

Ona öylece bakakaldım. "Sen saplamaz mısın?" diye sordum.

"Saplamam," dedi kararlı bir sesle. "Ve ona sarılmam da."

"Ne?"

"Sen sarılırsın, ben sarılmam."

"Nasıl yani?"

"Sen sarılırken o çocuğun boğazına bıçağı saplarsın." Yüzümü izlerken sözlerine şu şekilde devam etti: "Ama ben ne sarılırım ne de bıçağı saplarım. İyi olacağına inandırdığın birini öldürmek o kişiyi gerçekten iyi etmek sana göre."

Scanned with CamScanner

Ona verebilecek bir cevap bulamadım. Karşı çıkmadım, sorgulamadım ya da söylediği şeyi yadırgamadım. Sadece ona baktım.

"Benden kaçıyorsun," dedi bu kez "Neden?"

"Ben senden kaçmıyorum," diye yalan söyledim. Aslında ondan kaçtığım o kadar barizdi ki. Her şey ortadaydı. Ona çekiliyordum, bu çekimden korkup ondan kaçarken buluyordum kendimi. Gözlerimin içine öyle bir baktı ki bir an o gözlerde bana uzanacak herhangi bir kötülük olmayacağına inandım.

"Benden kaçıyorsun," dedi. "Neredeyse yirmi üç saat boyunca kollarımda uyudun, uyandığında çareyi benden kaçmakta buldun. Beni uyandırmadan tüymeye çalıştın." Bana doğru bir adım attığında yüzü karmaçorman görünüyordu. "Benden neden kaçıyorsun?"

Şafak yavaş yavaş sökülmeye başlıyordu.

"Seni korkutuyor muyum?" diye sordu aniden. Duraksadım. Bakışlarım yavaşça bakışlarının çelmesine takıldı, onun güzel yüzüne baktım. "Sorun yüzüm mü?"

"Ne?" Şaşkına dönmüştüm. Gözlerimin içine öyle büyük bir dikkatle bakıyordu ki bu resmen bana ıstırap veriyordu. Ama gözleri... Bana verdiği bu ıstıraba rağmen o gözlerde hiçbir duygu belirtisi yoktu. Ne hissettiği hakkında en ufak bir fikrim bile yoktu.

"Benden korkuyor musun?"

"Senden korkmuyorum," dedim başımı iki yana sallayıp yüzümü buruşturarak. "Bu da nereden çıktı?"

"Arkadaşının yüzüme nasıl baktığını gördüm," dedi buzdan soğuk bir sesle. "Onun yüzüme bakınca ne gördüğü, ne düşündüğü benim sikimde değil." Bana doğru bir adım attı. "Sorun yüzüm mü?"

Afallayarak geri çekildim. "Sen saçmalıyorsun."

Bana doğru bir adım daha attı, üstüne öylesine geçirdiği gri tişörtü bir anda çıkarıp yere savurdu, gözlerim şokla irileşti. Kalbim öyle hızlı çarpıyordu ki... Ellerini göğsündeki yanığa vurdu, ardından parmağını nefes boşluğundan başlayıp kasığına kadar inen dikiş izi boyunca kaydırdı. "Sorun bunlar mı? Bunları saklarım yanındayken," dedi gözlerimin içine bakarak. "Sorun yüzüm mü? Yanındayken ışığı hiç yakmam eğer bu seni korkutuyorsa. Kaçma."

Geri adımlar atarken artık kaçacak bir yerim kalmadığını anladım. Sırtım sokak lambasının kalın direğine yaslandı. Ona hissettirdiğim bu şey bana o kadar ağır geldi ki ona böyle hissettirdiğim için kendimi öldürebilirdim.

Sertçe yutkundu. "Sorun yüzüm mü?" diye sordu kısık bir sesle, yüzünü yüzüme yaklaştırdı.

Ellerim soğuktan yeterince yanmıştı, bir kez de ateş yaksa ne olurdu ki? Elimi kaldırıp izli yüzüne avucumu bastırdım. Çatık kaşlarla gözlerimin içine bakarken avucumu yanağına bastırmamla gözleri kısıldı, kaşlarındaki o çatık çizgilerin bir anlığına yok olduğunu gördüm. Başparmağımla elmacık kemiğini yavaşça okşadım, başımı iki yana salladım.

"Hayır," diye fısıldadım. "Sen çok güzelsin. Yüzün çok güzel."

Gözleri gözlerime takıldı, bileklerimde her daim taşıdığım o kelepçelerin en sert yüzeylerinden çatlamaya başladığını hissettim. Avucumu yanağından çekmedim. "Bana anlatma," dedi yanağını avucuma bastırarak. "Göster."

Yalnızca birkaç saniye. Yelkovan henüz bir kadranın üstünden geçmemişti ki cehennemin buz tutmuş kapıları, cehennemde aniden harlanan ateşin nefesiyle eridi; kapı çatladı, kırıldı, parçalandı. Cehennemin içindeki ateş, cennetin benzinle sulanan topraklarına yayılmaya başladı.

Öyle hızlı, öyle seri bir şekilde dudaklarıma yapıştı ki dişlerinin dişlerime çarpığını hissettim. Belim çok daha sert bir şekilde sokak lambasının direğine çarptı. Dudaklarıma doğru boğuk, erkeksi bir sesle inledi. Dişleri dudaklarımın derisinin üstünden geçti, dili dudaklarımı aralamak için açılıkla dudaklarımın kapısına saldırırken gözlerim kısıldı. Bir an ona gerçekten karşılık veremeyeceğimi düşündüm ama yelkovan diğer kadranın üstüne düştüğü sırada aniden kucağına zıpladım. Bacaklarımı onun incecik beline doladığım lahzada[1] Korhan hırlayarak beni tamamen direğe yasladı.

Dudaklarımı araladım ve o sıcak dil ağzımın içine girdi. Beni öyle tutkulu, öyle şehvetli öpüyordu ki dudaklarımda başlayan o yangın kasıklarıma kadar inmeye başlamıştı. Kollarımı onun boynuna dolarken dişlerimi dudaklarına batırdım, dili damaklarımın etrafında turladı. Bu beni inletti. Dudaklarında hissettiğim şey yalnızca şehvet ve tutku değildi, çaresizliğin tohumu tam burada atılmıştı. Ve ben, o çaresizliğin tohumuna kendi dudaklarımla suyunu verirken o çaresizliğin bir gün büyüyüp beni de içine çekeceğini bilmiyordum.

Bu ilk öpüşme için çok ağırdı, hızlı ve ateşliydi, ona ayak uydurabilmek için var gücümle dudaklarına saldırırken onun ıslak dilinin dudaklarımın iç kısmında dolaştığını hissedebiliyordum. Hırlayarak beni bir kez daha direğe yasladı, dudaklarımın tamamını ağzının içine çekti, öyle yoğun bir şekilde emdi ki gözlerimin kararmaya başladığını hissettim. Tam şu anda kollarının arasında bilincimi yitirebilir, öylece bayılabilirdim. Onun kucağında olmama rağmen öyle halsiz hissediyordum ki kendimi. Kalbim kan değil, ateş pompalıyordu.

[1] Lahza: Zamanın bölünemeyecek denli kısa parçası.

Scanned with CamScanner

Uzun parmaklarımı onun saçlarının arasına daldırdım, kısa kesilmiş saçlarının arasında dolaşan parmaklarım öpüşmenin daha da harlanmasına neden olurken, dudaklarımı ağzının içinden çıkarıp beni tekrar sertçe öpmeye başladı. Başını sağa sola yatırıyor, her seferinde burunlarımız birbirine sertçe sürtünüyordu. Dili dilimin üstünde kaydı, dünya sarsılarak başıma yıkılmaya başladı. Uzun tırnaklarımı yavaşça ensesine indirdim, ensesine batırırken kısık bir sesle inledim.

Kırık hale onun sırtına saplanmış, göğsünden çıkmıştı; göğsünden çıkan kırık halenin kalbi göğsüme saplanmış, sırtımdan çıkmıştı.

Arjen beni öpmekten vazgeçmedi.

6. PERDE
Diken Sırtlı

Geçmiş denen hayalet, ilerlediğim geleceğe doğru attığım adımları takip ederek hemen arkamda yürüyor, benimle birlikte geleceğe gidiyordu.

Denizin oluşturduğu zarif dalga, gecenin kollarının arasında sakin bir kız çocuğunun salıncakta sallandığı gibi yavaşça kıyıya vuruyor, ardından geri çekilerek denizin kollarına geri gömülüyordu. İleri geri hareket eden bir salıncak gibi... Gözlerimi daha sıkı yumdum, dalganın kıyıyı döverken çıkardığı o naif sesi dinledim. Bir romanın sayfaları hızla aralanmaya başladı ve yıldırım, altı katlı bir binadaki tek çocuk odasına düştü. Çocuk odası saniyeler içinde alev aldı, saniyeler içinde yandı, saniyeler içinde söndü, saniyeler içinde küle döndü.

Arjen'in dudakları dudaklarımdan ayrılmadı, yelkovanın ibresi geleceğe doğru bir adım daha attı, dalga kıyıyı bir kez daha dövdü ve o salıncak, üzerinden inip ağlayarak uzaklaşan küçük kız çocuğuna rağmen gıcırtılı sesler çıkararak sallanmaya devam etti.

Onun kucağında geçmişinden kaçan, geçmişi onu tanımasın diye sıyrıldığı deriyi bir kanıt gibi arkasında bırakarak yeni derisiyle bir adamın kollarına kıvrılan o yılan gibiydim. Çatallı dilim ikiye ayrılıyordu, bir ucundan zehir, bir ucundan şifa akıyordu ve ben kendimi hem zehirliyor hem de kendi kendimi iyileştirerek hayatımı bir şekilde devam ettiriyordum.

Büyük elleri oradaydı, kalçalarımda... Bir meleğin başını okşayan şeytanın günahkâr avucu gibiydi; kötülük ama aynı zamanda şefkat doluydu.

Scanned with CamScanner

Aciz bedenim ona sığındığında, cennetten kaçmış ve şeytanın büyük cüb-
besinin eteklerinin altına sığınmış Lilith'in* soyunu devam ettiren o günah-
kâr torunlardan biri gibi hissediyordum.

Dilimi diliyle buluşturdum, istasyonda bir tren hareket etti ve peron-
daki yolcular sanki peronlara değil de kalbime basıyormuş gibi büyük bir
acıyla gözlerimi daha sıkı yumdum. Dili dilime dolandı, kelimelerimi dilim-
den diliyle söküp almak, o kelimeleri kullanarak yeni cümleler kurmak ist-
yor gibi açlıkla saldırıyordu bana.

Erkeksi, karanlık inlitisini dinledim; inlitisi bana bir şeyleri anlatmaya
çalışıyordu, kaçmam gerektiğini fısıldıyordu, kaçsam bile peşimden gele-
ceğini söylüyordu, bir gölge gibi beni takip edeceğini, ondan kurtulama-
yacağımı izah ediyordu. Ama aynı zamanda o inilti hızla beni terk ediyor,
benden uzaklaşıyor; peşimden gelmeyi reddederek beni öylece ortada bıra-
kıyordu. Ellerim hızla yüzüne tırmandı, sakallı yanaklarını avuçladım. Ar-
dından yanağındaki bozuk dokuyu hissettim, bu karanlık bir güdü olarak
göğsümü kabarttı, ağzının içine doğru çaresizliği pelerin gibi taşıyan bir
tutkuyla inledim.

Sanki şafağın bağrında parlayan yıldızlar üzerimize yağıyordu; sanki
gece ve gündüz bir olup, şafağı öldürecekleri o cinayetin planını gökyüzüne
çiziyordu.

Sanki zaman sadece bize dokunmuyor, Tanrı sadece bizi görmüyordu.

Dudaklarım dudaklarından ayrıldığında bunun felaketim olacağını
düşündüm; bu dudaklardan koparılırsam kemoterapisi kesilmiş bir kan-
ser hastası gibi öylece ölümü bekleyecektim. Beni tekrar aynı açlıkla, kut-
luktan çıkmış gibi öpmesini bekliyordum. Yanağını beklentimi arttırarak
okşadım, Korhan gözlerini sıkıca yumdu ve dişlerini sıktı; yanaklarında
ölümün bir karışlık çukurları oluştu, o çukurlara dudaklarımı gömmek is-
tediğimi düşündüm.

Bir süre gözlerini açmadan öylece bekledi, ben de onun kucağında ne-
fes nefese kalmış bir halde onu izliyordum. Kirpikleri neredeyse kaşlarına
değecek kadar uzun olduğundan, gözlerini yumduğu an o uzun kirpikler
gözlerinin çukurunu toprak gibi örtmüştü.

O da en az benim kadar hızlı soluyordu.

"Kedi," diye fısıldadı, gözlerini açmadan söylediği bu kelime sanki
mümkünmüş gibi kalbimin daha da hızlı çarpmasına neden olmuştu.

Yanağını okşadım, Korhan kaşlarını çattı ama gözlerini açmadı. Du-
dakları kıpkırmızı görünüyordu, dakikalardır öpüştüğümüz için benim de

* Lilith: Lilith, Musevilik ve Hıristiyanlık apokrif inançlarında Âdem'in ilk eşidir. Lilith Havva gibi Âdem'in kaburga kemiğinden değil, aynen Âdem gibi topraktan yaratılmıştır.

dudaklarımın o halde olduğuna emindim. Beni kucağından indirmedi, sa-
dece bekledi.

"Neden bana bakmıyorsun?" diye sordum soluk soluğa.

"Çünkü çok çirkinsin," dedi gözlerini açmadan.

Alnımı sertçe alnına bastırıp kaşlarımı çatarak yüzüne baktım, dudak-
ları yukarı kıvrılır gibi oldu. Kalçalarımda duran avuçları sıkılaştı, kalçala-
rımdaki baskıyla gözlerim kısıldı; inlememek için kendimi sıktım. O bana
dokunduğunda cehennemin kuyularından cennetin suları taşıyordu.

Avucum yanağını okşayarak arkaya doğru kaydı, ensesine tutundum
sonra da alnımı alnına sürttüm. Nabzım o kadar hızlı çarpıyordu ki dama-
rımdaki kanın tıpkı lav gibi kaynadığını düşünmeye başlamıştım.

"Biraz daha kucağımda kalacak olursan, senden aldığım tek şey kasık-
larını sızlatan ateşli bir öpücük olmayacak," dedi karanlık bir sesle.

Boynumdan yanaklarıma fırlayan ateşler anında kızarmama neden
olurken yavaşça kucağından indim, gözlerim etrafta dolanıyordu. Korhan
gözlerini açmıştı ama ben ona bakmak yerine o hariç her yere bakıyordum
çayan. Gözlerinin yüzümde dolanmaya başladığını, beni sanki ilk kez gördü-
ğü bir şeymişim gibi incelemeye başladığını hissettim.

Gözlerim gözleriyle çarpıştığında kelimeler bu çarpışmanın etkisiyle
etrafa savruldu.

Elimi yavaşça saçlarının arasına daldırdım, darmadağın olan saçları-
mı geriye doğru attıktan sonra yine kendimden emin ifademi takınmaya
çalıştım ama sanki o ifade bir maskeydi ve Korhan elindeki çakmağı çak-
mış, maskemin ucunu yakmıştı.

"Eve gitmem gerek," dedim sonunda konuşabildiğimde. Zihnimin için-
de hâlâ o salıncağın sesi duyuluyordu. Korhan gözlerime uzun uzun baktı.

"Seni bırakırım."

Sadece başımı salladım. Bu halde tek başıma gitmem akıl işi olmazdı.
Yanaklarım yanıyordu, ne konuşmam gerektiğini bilmiyordum. Biz az önce
dakikalar boyunca öpüşmüştük ve bu normal bir öpücük değildi, kasıkla-
rımdaki yankısı hâlâ süren bir öpücüktü.

İçeri girdiğimizde Korhan bana kendine ait bir eşofman vermişti, saba-
hın soğuğuna rağmen onun motoruna binmeyi beklemiyordum ama o, san-
ki o öpücük ikimizi de sarhoş etmiş ve ikimizin de ayılmaya ihtiyacı varmış
gibi motosikletine atladı; ben de bu fikre karşı çıkmadan ona uyup arkasına
bindim. Sabahın içine yayılmış olan soğuk esintiye rağmen üzerinde yal-
nızca incecik kısa bir tişört vardı, bu tişört az önce üzerinden sökercesine
çıkarıp yere attığı tişörttü. Kaskını takmadı ama büyük kaskı benim kafama
zorla geçirmişti. Kollarımı onun incecik beline doladım, kafamdaki kaska

Scanned with CamScanner

rağmen yanağımı onun sırtına yasladım. Kasktan dolayı sırtını hissedemesem de böyle durmanın iyi geldiğini fark etmiştim. Ona yaslanmanın.

Motosiklet yokuşun başına gelene kadar motosikletin hızıyla doğru orantılı çarpan kalbim bir an olsun yavaşlamadı ya da sakinleşmedi. Deli gibi çarpmaya, intihar eder gibi kendini göğsüme doğru atmaya devam etti. Motosikletten yavaşça inip kafamdaki kaskı çıkardım, kızıl saçlarımı omuzlarıma döküldü, gözlerimiz tekrar kesiştiğinde güneşe bakıyormuşum gibi yanıyordu gözlerim. Kaskı ona uzattım, bacaklarını açarak bacaklarından aldığı güçle motorun üstünde öylece dururken kaskı benden aldı.

"Okula gidecek misin?" diye sordu.

Başımı salladım. "Evet," dedim.

"Kaçta?"

"Belli olmaz," diye mırıldandım. "Dersim saat kaçta bilmiyorum."

Yeşil gözleri yüzümde dolandı. "Ama okuldan kaçta çıkacağın belli?"

"Evet," dedim. "Öğlen sonu dört gibi çıkıyorum."

"Kampüsün çıkışında olurum," dedi kafamdan çıkardığım kaskı kendi kafasına geçirirken.

Bir an aval aval baktım, gözlerim gözleriyle buluştu ve o, bu bakışmayı sonlandırarak kaskın göz kısmındaki camı aşağı çekti, gözleri hızla görüş alanımdan çıktı. Avuçlarını motosikletin gidonlarına yerleştirdi, gidonu yavaşça çevirince motosiklet bir anda kükredi; olduğum yerde yavaşça sıçradım.

Beni korkutmaktan vazgeçmeyecekti.

"Hadi," dedi kaskın altından gelen boğuk sesiyle. "Çık şu yokuşu, ben gir de gideyim."

"Git sen."

"Hadi," diye diretti. "Eve girdiğini göreceğim."

Arkamı dönüp hızla yokuşu tırmanmaya başladım, kaskın altına sakladığı yırtıcı bakışların varlığını sırtımda hissedebiliyordum. Tam bahçe kapısını aralayacakken gözlerim yokuşun aşağına doğru kaydı, onun hâlâ orada olduğunu gördüm. Kafasını sallayarak içeri girmemi işaret etti, gözlerimi kısarak içeri girdim.

Merdivenleri tırmanıp evi bulmam, içeri girip odama koşturmam ne kadar zamanımı almıştı bilmiyordum ama anneannem uyanmadan eve girebildiğim için şanslıydım. Dünün hesabını ona nasıl verecektim merak ediyordum, Yağış'ta kaldığımı söylesem bile inanmazdı, Yağış'ı aradığına emindim. Duş almak için odamdan çıkıp banyoya geçtim, ona ait eşofmanı çıkarırken tenim karıncalanıyordu. Tamamen çırılçıplak kaldıktan sonra bir süre soğuk banyonun içinde öylece dikildim, hemen karşımdaki boy aynasına bakıyordum; gözlerim karnımın yüzeyini kaplayan ize kaydı.

İçine doğru batmış çirkin bir bıçak izi, bıçak izini takip eden dikiş izleri ve yine dikiş izlerinin etrafında kabarmış, yağ dökülmüş bir zemin gibi parlayan yanık izi...

Parmaklarım izin üzerinde dolaştı, bu bir lekeydi. Dudaklarım sızladı. Korhan sanki buradaydı, kolları çıplak belime dolanıyor, beni yavaşça altına alıyor ve tam birleşeceğimiz sırada geçmiş Korhan'ın yüzünde belirerek benim çığlık çığlığa ağlamama neden oluyordu. Geçmişi geçirmenin bir yolu yok muydu? Hislerin en yüksek seviyeye çıkıp, zirveye tırmandığı anlarda bile içimizdeki hisleri söker gibi koparıp alan geçmişten kurtulamıyordum.

Vanaya uzandım, sıcak su büyük bir hızla küvetin içini doldurmaya başladı. Çıplak kalçamı buz gibi olan küvetin soğuk mermerine yaslayıp küvetin içini dolduran suyun yükselişini izledim. Bir faninin yaşam tası gibi doluyordu; tas dolduğunda, fani ölüyordu. Küvet doluyordu, yalnızca izliyordum, ben hiç ölmüyordum.

Ayak parmaklarımı içeri doğru çektim, soğuk fayansa bastığım için kan topuklarıma oturmuştu. Korhan'ın dudaklarının dudaklarımın üstündeki o hırçın varlığını hatırlayınca olduğum yerde ürperdim. Küvetin içini dolduran su aniden taşmaya, tenimi ıslatarak banyonun fayansına akmaya başladı. Tepki vermedim, suyu kapatmadım, su büyük bir hızla akmaya devam etti ve banyonun fayanslarına katilin bedenden döktüğü kan gibi yayılmaya başladı. Bir süre sonra akan su küçük bir göl oluşturmuştu. Çıplak ayaklarımı hafifçe salladım, suya çarpan ayaklarım küçük dalgalar oluşturdu; bu dalgalar şeffaf çemberler çizerek dağılıp yok oldu.

"İs?" dedi anneannem banyo kapısının arkasından. "Orada mısın?"

Birkaç saniye sadece yeri kaplayan suyu izledim. "Evet," diye mırıldandım. "Buradayım."

"Allah kahretmesin!" diye bağırdı anneannem aniden. "İs, ne yapıyorsun sen içeride? Su sızıyor!"

"Küvet taştı," dedim anneannemin paniğini önemsemeden.

Anneannemin kapının arkasındaki homurdanışlarını duyabiliyordum ama tek kelime etmeden suyu izlemeye devam ediyordum. Bir süre daha söylendikten sonra, "Duşunu aldıktan sonra mutfağa in, konuşacaklarımız var," dedi huysuz bir sesle. "Şu an bu evi ayağa kaldırmıyorsam eğer bu akşam dayın yemeğe geleceği içindir."

Gözlerimi kapıya çevirdim. "Nerede olduğumu sormayacak mısın?" diye sordum. Anneannem evhamlı bir kadındı, şu an ortalığı kaldırması gerekirken tek kelime etmeden homurdanarak banyo kapısının arkasından yavaşça uzaklaştı, merdivenlerden aşağı indiğini duydum ve suyu kapatıp kendimi sırt üstü küvetin içine bıraktım. Bedenim küvetin dibine gömüldü;

Scanned with CamScanner

kızıl saçlarım bir ahtapotun kızıl kolları gibi hızla suyun yüzeyine yayıldı, kıvrılarak yüzmeye başladı.

Soğuk suyun zihnime indirdiği bir bıçak darbesi etkisi vardı. Zihnim bu bıçağa sarılabilecek kadar çok sıkılmıştı kendinden. Burnumdan vermeye çalıştığım nefes suyun içinde baloncukların oluşmasına neden oldu, baloncuklar yukarı kabararak suyun altındaki yüzümü örtüp suyun yüzeyinde küçük, hareketli toplara dönüştü.

Ellerim suyun içinden çıktı ama yüzüm ve bedenim hâlâ suyun içindeydi. Gözlerimi yumdum, ıslak avuçlarımı küvetin iki yanına bastırarak mermeri sıktım. Nefesim artık ciğerimi yeterince besleyemediğinde ve kalbimin atış sesi kulaklarımın etrafında zonklamaya, kulak zarımı patlatacak gibi zorlamaya başladığında aniden kendimi yukarıya doğru çekerek suyun yüzeyine çıktım.

Duştan çıkmadan önce bir şekilde banyodaki suyu temizlemeyi başarabilmiştim, anneannemin daha fazla sinirlenip köpürmesini istemiyordum. Sinirlendiğinde gerçekten çekilmesi güç bir kadın oluyordu, bazen dedeme üzülüyordum. Odama geçtim, altıma koyu renk bir kot geçirip üzerime koyu yeşil ince bir kazak giydim, deri ceketimi omuzlarıma atıp süet botlarımın fermuarını çekerek çantamı omzuma attıktan sonra odadan tamamen ıslak saçlarla çıktım.

Mutfağa indim, anneannem masanın önünde oturmuş taze fasulye ayıklıyordu. Kafasını kaldırıp bana baktı, hemen arkasındaki balkonun cam kapısından içeri sızan güneş ışığını arkasına almıştı. "Kahvaltını yapmadan çıkamazsın," dedi tek seferde.

"Karnım aç değil," dedim.

Nuriş Sultan elindeki bıçağın keskin yüzeyini fasulyenin kılıfında dolaştırdı. "İs," dedi ketum bir sesle. "Problem istemiyorum."

"Problem yaratmıyorum," diye homurdandım.

"Dün ortalarda yoktun," dedi. "Senin için ne kadar korktum biliyor musun? Bana neden bunu yapıyorsun?"

Bir süre sessizce yüzüne baktım. "Sadece uyuyordum," diye fısıldadım.

"Uyuyordun?" Anneannem kaşlarını kaldırdı. "Nerede uyuyordun?"

"Nuriş Sultan..."

"İs, sana neler olduğunu anlamıyorum ama lütfen en azından birinde kalacağında beni bundan haberdar et."

"Özür dilerim," dedim yalnızca.

"Kahvaltını yap," dedi sadece.

Her ne kadar istemesem de sırf onu biraz daha kırmamak için birşeyler atıştırıp evden çıktım. Okuldayken zaman ilk kez akmıyor, olduğu yerde

donmuş öylece bekliyordu sanki. Yağış ve Ferruh Hoca'nın tatlı atışmalarıyla dolu bir çalışmanın sonunda sınıftan çıkarken Yağış'ın gözlerini sırtımda hissedebiliyordum. Sessizce koridorda ilerlemeye başladım, hemen arkamda yürüyordu ama benimle konuşmak gibi bir hamlede bulunmuyordu. Sadece arkamdaydı.

"İs," diye mırıldandı. Kalabalığa rağmen onun sesini duydum, omzumun üstünden ona doğru baktım. Elinde tuttuğu piyes metinlerini dürerek kâğıttan oluşturduğu dürbünü havaya kaldırdı, dürbünün deliğinden bana bakarak genişçe gülümsedi.

"Him?"

"Beni beklemeyecek misin?" Kâğıttan dürbününü indirip gözlerimin içine baktı.

"Durdum?" dedim kaşlarımı kaldırarak.

Dudakları yavaşça yukarı kıvrılırken başını sallayarak hızla bana doğru yürüdü, omzuyla omzuma çarptı. "Hâlâ bozuk muyuz?"

"Bozuk muyduk?"

"Kızgın olduğunu düşünmüştüm."

"Hayır," diye yalanladım.

Yağış omzunu omzuma sürterek yürümeye devam ediyordu. "Pastaneye gidelim mi? Çağlar ismarlayacakmış, dışarıda bizi bekliyor. Hem Rima ve Anka da gelecekler."

Duraksadım, Korhan'ın dışarıda beni bekliyor olma ihtimali çok yüksekti. "Hayır," dedim dikkat çekmemeye özen göstererek. "Siz gidin."

"Hani aramız bozuk değildi?"

"Aramız bozuk değil zaten."

"O zaman neden bizimle gelmiyorsun?"

Derin bir nefes alarak, "Çünkü başka birine söz verdim," dedim.

Yağış'ın koyu kahverengi gözleri benim yeşil gözlerimde uzun uzun bekledi. "Başka biri?" dedi, kopkoyu gözlerine parçalar halinde yayılmış bir soru işareti ordusu vardı.

Merakın bileğindeki damarları anımsatan bakışlarına karşılık vermeden, "Korhan," dedim kısaca.

Yağış duraksadı, başta bu isim ona bir şey çağrıştırmadı, gözleri yüzümde dolandı. "Şu garip adamdan mı bahsediyorsun?"

"Evet."

Yüzüne far tutulmuş bir tavşan edasıyla olduğu yerde kaskatı kesildi. "Sen ciddi misin?"

"Evet?"

"İyi de onu tanımıyorsun bile," diye karşı çıktı aniden. "Tanımadığın bir adamla ne işin var?"

Scanned with CamScanner

"Vakit geçirmeden kimseyi tanıyamazsın zaten, Yağış," dedim düz duvara bakarak. "Bir zamanlar seni de tanımıyordum?"

Yüzünü buruşturdu. "Yapma," diye homurdandı. "Bu aynı şey değil, biliyorsun."

"Farkı ne?"

Tekrar yürümeye başladık ama Yağış durumdan pek memnun görünmüyordu, kuşkucu bir ifadeyle etrafına bakmaya başladı. "Farkı, o bir erkek ve bana hiç tekin gelmiyor. Tamam, yabancı birileriyle takılmak çok seksi geliyor olabilir ama senin güvenliğin benim için seksi gelebilecek her şeyden daha önemli!"

"Çağlar gibi mi düşünüyorsun?" diye sordum kısık bir sesle.

Yağış bana baktı. "Ne?"

Zamanın bana verdiği yaralar yüzümde bir iz bırakmamıştı, o yüzden ona aynada gördüğüm pürüzsüz bir yüzle bakabiliyordum ama bu, yüzümün altında yaralar olmadığı anlamına gelmiyordu. Neden görüntüsü yüzünden onu tehlikeli biri gibi görüyorlardı ki?

"Onun görüntüsü... Sorun onun görüntüsü mü?"

Yağış birkaç saniye sessizce yüzüme baktı, bakışlarını kalabalığa çevirirken, "Bu bizim için bir sorun olsa bile, senin için sorun olmadığı o kadar belli ki, İs," diye fısıldadı. "Hem... Neden sorun olsun ki?"

"Çağlar'ın ön yargılı tavrı midemi gerçekten bulandırdı."

"Bu konuda hemfikiriz sanırım. Ama Çağlar da öyle söylemek istemedi aslında. Tamam, başta ben de o izlerin sebebini merak ettim ama onun bir canavar olmadığını biliyorum. Sadece... Onu tanımıyorsun."

"Tanırım."

"Ondan etkileniyor musun yoksa?"

Kalbim garip bir sızıyla atmaya başladı. Bu sorunun cevabını düşündüm, lügatımda bu soruya ait olan cevabı oluşturabilecek kelimeler yokmuş gibi hissediyordum. Gözlerimi kalabalıktan ayırmadım, bu soruyu kolay arkası etmek istesem de Yağış susacağa benzemiyordu.

"Ondan etkileniyor musun?" diye sordu tekrardan.

"Onu tanımıyorum," diye söylendim.

"Ama tanırsın?"

Yanaklarımın içini havayla şişirdim. "Çok konuşuyorsun."

"Siktir!" Yağış aniden gülmeye başladı. "Sen o heriften etkileniyorsun!"

"Öyle bir şey söylemedim!"

"Baştan söyleyeyim, belki de düşüncelerimin aksine iyi bir heriftir falan bu umurumda değil, çünkü ona gıcık oldum. Adam gayet açık bir şekilde, nezaket kurallarının yakınından dahi geçmeden benim ileride bir şişko olacağımı, vücudumun şişkoluğa elverişli olduğunu söyledi!"

"Kilolu olmak kötü bir şeymiş gibi konuşuyorsun." Gözlerimi devirdim. "Gerçekten ön yargılarla dolusun, Yağış."

"Hayır, bebeğim, şişman olmak çok seksi bir olay fakat ben zaten bu küçücük götümle bile yürümeye üşenen bir canlıyım, şişmanken beni yerimden anca vinçle kaldırabilirsiniz, anlıyor musun?" Yüzünü buruşturdu. "Yürümek ufak götlüyken bile zor bir aktiviteyken, hem bu dünyanın yükü hem de götümün fazlalaşan yükünü kaldıramam ben ya!"

Gülerek başımı iki yana salladım. Kampüsün çıkışına doğru yürümeye başladık. Yağış artık tek bir yorum bile yapmıyordu. Çağlar'ın kiraladığı araçlardan biri olduğu çok net belli olan aracı fark ettiğimizde Yağış göz ucuyla bana bakıp, "Senin Azrail nerede?" diye sordu.

Bir an için bu sorunun, cehennemin aralanmış kapısının içinden bana fısıldandığını düşündüm.

"Onun bir adı var," diye homurdanıp gözlerimi etrafta gezdirmeye başladım. Gelmemiş miydi? Zaman, saç tellerimden birer tel alarak dakikaları örmeye başlamıştı. Çağlar'ın içinde olduğu siyah spor arabadan çıktığını fark ettim ama gözlerimiz birbiriyle temasa geçmedi; Rima ve Anka da yanındaydı. Kampüsün olduğu sokağın sonunda bir motorun âdeta kükrediğini duydum, gözlerim yavaşça sokağın sonuna doğru kayarken motorun sesi daha da yakından gelmeye başladı ve o an, kampüsün çıkışındaki tüm gözler sokağın girişine döndü. Son model, yeşil bir motosiklet görüş alanıma girdiğinde kalbim kan değil, adrenalin pompalıyordu.

Motosiklet sadece saniyeler içinde önümde durdu. Yarattığı rüzgâr kalemle tutturduğum kızıl saçlarımın yanaklarıma düşen tellerinin savrulup gözlerimi örtmesine neden oldu. Yağış hâlâ yanımda dikiliyordu ama sanki şu an koskoca kampüs boştu, sadece ikimiz buradaydık ve o kaskın arkasından beni izliyordu. Ne yüzünü ne de gözlerini göremiyordum; kasktaki siyah cam onun yeşil gözlerini benim yeşil gözlerimin arazisine sokmuyordu ama benim yeşil gözlerim onun yeşil gözlerinin yanında, onun yanan arazisinin içindeydi. Siyah camı kaldırdı, artık sadece gözleri görünüyordu ve gözleri, güneşin altındayken zehirli ok yeşiliydi, okun ucundan akrebin iğnesinden sızan o ölümcül sıvı akıyordu.

İkimize odaklanan gözlere aldırış etmeden başımı yavaşça sallayarak ona baktım, yeşil gözler gözlerime âdeta saplanmıştı. O gözlerden kurtulamamanın sancısıyla, "Sen git," dedim Yağış'a, bunu Korhan'a bakarak söylemiştim. "Kızlara selam söyle. Benim yerime de eğlenin."

Yağış âdeta kekeleyerek, "Tamam," dedi.

Lezâ yeşili gözlerinin üstüne ve altına dikilmiş, yanan kibrit çöplerini anımsatan gür kirpiklerini seyretmeye başladım. Yağış yanımdan yavaşça

Scanned with CamScanner

uzaklaşmaya başladığında ben hâlâ olduğum yerde, hemen önümde duran adama bakıyordum ve onun da gözleri benim gözlerimdeydi; bir süre sonra kalabalık bu durumu normal karşıladı, meraklı bakışların bir kısmı bizden uzaklaştı ama bir kısmı hâlâ bizim üzerimizdeydi.

Kafasındaki kasktan dolayı boğuk çıkan sesiyle, "Daha ne kadar bekleyeceğiz, Kedi?" diye sordu.

Omzumda asılı duran çantanın bezden kumaşını hafifçe sıkarak, "Canım ne kadar isterse o kadar bekletirim," diye homurdandım.

Kaşlarını kaldırdı. "Bin," dedi erkeksi bir sesle. Bir an altındaki motosikletin pedalına ayağını bastırınca motordan korkunç bir kükreme sesi yükseldi ve ikimizden ayrılan o gözler, tekrar bize döndü. Yanaklarımın içini ısırarak ona baktım.

Kalbimdeki bu ritim bozukluğunun sebebini az önce kükrettiği motosikletin korkunç sesine bağlayarak arkasına atladım. Motosiklet yavaşça hareket ederken farkında olmadan tişörtünün kenarlarına yapışıp tişörtünü sıkıca kavramıştım bile. Tişörtü parmaklarımın arasında kırıştı. Korhan elini yavaşça kaldırdı ve pazısı genişlerken kaskın önündeki siyah camı sert bir ses çıkartmasına neden olacak şekilde kapattı. Motosikletin arkası o kadar kalktı ki kalçam elimde olmadan havaya kalkıyordu; bu bir an için çok rahatsız hissetmeme neden oldu. Kampüsün olduğu sokaktan çıktığımızda motor normal bir hızda caddede ilerliyordu ve kalemle topladığım saçlar rüzgârın fiskeleri tarafından dövülerek dağılmaya başlamıştı.

Bir süre nereye gittiğimizi bilmeden, onun beni geçirdiği sokakları izleyerek arkasında öylece bekledim. Motosiklet sonunda yavaşladığında limana yakın bir yerdeydik. Sonunda durdu ve ben arkasından inerken o da kafasına taktığı kaskı çıkarıp kısa saçlarını karıştırdı. Rüzgârın darmadağman ettiği saçlarımın arasında duran kalemi çektiğim an kızıl saçlarım sanki bunu bekliyormuş gibi dağılarak belime kadar aktı. Korhan'ın gözlerinin saçlarımda dolaştığını fark etmiştim. Lezâ yeşili gözler saçlarımda dolaştıktan sonra yüzüme tırmandı, gözlerimiz bir kez daha birbirine takıldı.

Kollarını göğsümün üstünde toparlayıp, "Motosikletlere verecek parayı nereden bulduğunu merak etmiyorum desem yalan olur," diye söylendim. Hemen arkamızda bir ağaç vardı, ağacın yapraklarının gölgesi bedenimi altına almıştı. Korhan kaşlarını kaldırdı. Çenemle altındaki motosikleti işaret ettim. "İki böbrek parası bu."

"Böbrek satmışım, almışımdır."

"İki böbreğini de satsan karşımda olamazdın..."

"Kendi böbreğim olduğunu da nereden çıkardın?"

Yüzümdeki kan çekildi, anında kireç gibi olmuş bir suratla ona baktım. Yeşil gözlerinde güneşten bir ekmeğin ışıltılı kırıntıları vardı. Alt dudağını

yavaşça yaladıktan sonra güçsüz bir tebessüm dudaklarını şekillendirdi, gözlerim elimde olmadan tadına baktığım o dudaklara kaydı. Yaladığı dudağı parlıyordu, bir an ona yaklaşmak ve yüzünü avuçlarımın arasına alıp o dudakların tadına tekrar bakmak istedim.

"Organ mafyası değilim, merak etme," dedi, eğlendiği her halinden belliydi. "Öyle işlerle uğraşan bir şerefsizin evladı olsaydım, fare deliği kadar bir odam olmazdı. Ya da ikinci el bir arabam."

"Ama böyle bir motosikletin var," diye söylendim.

"Ha organ mafyasıyım yani?"

Ona düz düz baktım. "Sadece motosikletin beni şaşırttı. Geçen sefer de şaşırtmıştı. Bu senin kendi yavrun mu? Bahsettiğin hani."

"Evet," dedi gururlanır gibi motosikletine bakarak. "Bu benim yavrum."

Aniden motosikletini tekmeleme isteğiyle dolmuş olsam da sessizce başımı salladım. "Hangi enayiden arakladın?" diye sordum.

"Şöyle diyelim, senin götünü büyüterek uyuduğun gecelerde ben gece ve gündüzü birbirine karıştıracak kadar çok çalıştım. Bu motosikleti aldığım günü hatırlıyorum." Güldü, gülerken gözlerinin etrafı kırışmıştı. "O kadar yorgundum ki on üç kilo vermiştim ve artık ona sahip olduğum halde o gece onun üstünde sokağı bir tur gezemedim bile. Uyuyakalmışım. Bir hafta köpek ölüsü gibi yattım."

"Ne kadar çalışman gerekti?"

"Beş farklı işte, altı ay. Altı ay boyunca her gün en fazla yarım saat, bir saat uyumuşumdur. Bazen hiç." Derin bir nefes aldı. "Koy götüne, uykuyu sikeyim. Uyuyunca daha çok yoruluyorum ben."

"Ne?"

"Kâbuslar," dedi kısık bir sesle.

"Kâbus mu görüyorsun?"

Cevap vermedi, artık bana bakmıyordu. Gözlerim gözlerini takip etti, bakışları denizin yüzeyinde parıldayan güneş ışıklarındaydı. Küçük, sarı sim parçaları gibi duran ışıklar bana çocukluğumdan bir anı hatırlatsa da o anın ne zamana ve neye ait olduğunu zihnimden uzaklaştırdım.

"O kadar çok çalışılır mı? Ya bir şey olsaydı sana?" diye sordum, konuyu değiştirmem onun da işine gelmiş olacak ki gözleri bana çevrildi. Pantolonunun cebinden sigara paketini çıkardı, sarı Camel Box paketine baktım, rengi ağarmış gibi duruyordu. Paketin içinden bir dal sigara çıkarıp dudaklarının arasına yerleştirdi ve sigarayı uzun parmaklarının arasında tuttuğu bordo çakmakla yaktı. Sigaranın ucunda yanan turuncu ateş çatırdadı, Korhan gözlerini kısarak gözlerimin içine bakarken zaten zayıf olan kemikli yüzü, sigarayı içine çekmesinin etkisiyle daha da çöktü; kemikleri gün yüzüne çıktı.

Scanned with CamScanner

Sigarayı baş ve işaret parmaklarının arasına alarak dudaklarından uzaklaştırdı, dumanı önce burnundan ardından ağzından dışarı bırakırken kısık bakan gözleri hâlâ gözlerimdeydi.

"Adam dediğin çalışmaktan çekinmez," dedi kuru bir sesle.

"Bir motosiklet uğruna kendi canını çıkarmışsın," dedim kaşlarımı çatarak.

"Çıkan can olsun, yavrum," dediğinde duraksadım, kalbim yine anlamsız bir ritim tutmuş, deli gibi çarpıyordu. "Şeref, namus olduğu yerde kalsın."

Hiçbir şey demedim. Ne diyebilirdim ki? Daha önce onun gibi biriyle karşılaşmamıştım. Ona her baktığımda şaşkınlığım daha da katlanıyordu. Tüm kusurların birleşip nasıl böyle bir tablo oluşturduğunu anlamıyordum. Derin bir nefes alıp kalçasını motosikletine yasladı, sigarasını içmeye devam ediyordu. Onu rahatsız etmemek için yüzündeki yaralara, izlere bakmamaya çalışıyordum ama o izler öyle güzeldi ki farkında olmadan o izleri incelerken buluyordum kendimi.

"Sana da bir kask almak lazım," dedi sigarasının dumanı dudaklarından dışarı süzülüp, ölümcül bir raksı dudaklarının sınırlarında gerçekleştirirken. Kurduğu bu kısa cümle bir bıçak olup zihnimi deşmeye başladı. Ellerimin buz kestiğini hissettim.

"Bana mı?"

"Evet," dedi başını sallayarak. "Her defasında benim kaskımı veremem sana. Hem koca kafalısın, kaskımı kırar o kafan. Kaskım değerli. Bu yüzden sana kask alacağım."

"Koca kafalı mıyım?" Ona dehşet dolu gözlerle baktım, bu adam neden bana sallayıp duruyordu? "Ben mi koca kafalıyım?"

"Burada senden başka koca kafalı var mı, Çirkin?" diye sordu, gözlerindeki muzip parıltı cinlerimin tepeme toplanmasına neden olmuştu. Bir an o kaskı almak ve onun kafasını dağıtana kadar kafasına vurmak istedim.

"Sen kendi koca kafanı sokacak kask bulduysan, ümidimi yitirmemen gerekir," diye söylendim. "Hem gerek yok, bir daha binmeyeceğim senin motosikletine!"

"Kendin inanıyor musun bu dediğine?"

Ona doğru yaklaştım, kafamı kaldırıp yüzümü yüzüne yaklaştırdım ve, "İnanıyorum," dedim, sesimin rüzgârı onun yüzünü okşarken gözleri münkünmüş gibi daha da kısıldı. Gözünü dahi kırpmadan bana bakıyordu.

Elini anıden belime koyunca ne olduğumu şaşırmış şekilde ona bakakaldım, büyük avucunu bel boşluğuma bastırdı; bedenim kendiliğinden ona doğru yapıştı. Göğsüm göğsüne yaslanırken burnumun ucu burnunun ucuna dokunmuştu. İri iri açılmış gözlerim gözlerinin kancasına takılmış bir balık gibi çırpınırken nefesimi tuttum.

Yoğun bakan kısık gözleri aklımı başımdan alacak kadar tehlikeliydi, gözlerimi kırpıştırdım ama o gözlerini kırpmamaya devam ediyordu. Parmaklarının tenime gömüldüğünü hissettim. Sigaranın dumanı hayaletlerin sırtından sarkan harfleri çalarak sadece ikimizin okuyabileceği kelimeleri aramıza örüyordu.

"Kendi yalanlarına kendini mi inandırıyorsun sen?" diye sordu kısık bir sesle. Dudaklarının arasından fırlayan kelimelerin sıcak dokunuşu, bir kibritin ucunda yanan ateşin benzinle yıkanmış tenime düşüşü gibiydi. Nefesinden gelen sert tütün kokusuyla sertçe yutkundum.

"Yalan söylemedim," dedim ama bu iki kelime o kadar zor çıkmıştı ki dudaklarımdan, Korhan da bunu fark edebiliyor olmalıydı.

"Yalan söylemedin mi?" diye sordu tekrardan, sesi bir kemanın yayı gibiydi, bu kemanın yayının ucu bıçaktandı ve sesi kalbimi hedef almıştı. Yay kalbime saplanıyor, ucu sırtımdan dışarı çıkıyordu.

Yakınlığımızın getirdiği baş dönmesi buradaydı, dünya sanki ikimizin önünde duruyordu ama ikimiz dünyanın içinde durmuyorduk, dışındaydık; olan biteni izliyorduk. Gözlerinin yoğunluğu ayak bileklerimin bile titremesine neden olduğunda gözlerimi gözlerinden uzaklaştırmak adına dudaklarına indirdim ve aslında bu yaptığımın çok daha sakıncalı bir hareket olduğunu, karnıma saplanan o tutkunun kasıklarımda erimeye başlamasıyla anlayabildim.

"Bu konuda yalan söylemedim," dedim, gözlerimi dudaklarından ayıramıyordum.

Sigarasının ucunda uzayan ölü kül yere döküldü ama küle bakmamıştım, külün düştüğünde çıkardığı o duyulması imkânsız sesi duyabilecek kadar dikkat kesildiğim için düştüğünü duymuştum.

"Eğer motosikletime tekrar," diye fısıldadı, yüzünü yüzüme biraz daha yaklaştırdı. "Tekrar, tekrar ve tekrar binmek zorunda kalırsan, yalan söylemiş olduğunu kabul edecek misin?"

Dudaklarına bakarken sertçe yutkunup, "Belki," dedim, dilimin ucundaki harfler yanıyor, ateşleri kirpiklerime kadar dokunuyordu. Kirpiklerim titriyordu.

Parmaklarının baskısı daha da derinleşti, ona bakmasam da lezâ yeşili gözlerinin çok daha yoğun baktığını hissedebiliyordum. Çevremizden gelip geçen insanların umurunda bile değildik, aslında bu işime geliyordu.

"Kendini mi sorguluyorsun?" diye sordu sonunda konuştuğunda, dudaklarının hareketi dikkat dağıtıcıydı ama yine de sorusunu zihnime gönderebildim ve kafamın içinde saniyeler içinde büyük, kanlı bir savaş başladı.

"Niçin?"

Scanned with CamScanner

Parmakları yavaşça bel boşluğumdan aşağı doğru hareket etmeye başladı, o an tenimden geçen korkunç bir ürpertiyle onun dudaklarına kilitlenen bakışlarımın kilidini kırdım; gözlerim gözlerine saplandı. Ay, gecenin teninde soyundu ve güneş, gökyüzünden silinmeye başladı. Parmak uçlarının baskısını kalçamda hissettim. Gözlerinde yanan cehennem ateşi, gözlerimin koridoruna açıldı; cehennem ateşi, cehennemden uzaklaşarak benim koridorlarıma akmaya başladı. Sadece birkaç saniye içinde boğazıma kadar ateşle doldum ve artık damarlarımda akan kan değil, lavdı.

"Bunun için," dedi, sesi ateşin çatırtısı gibiydi.

Parmaklarının baskısını tenimi saran kumaşa rağmen sanki tenimdeymiş gibi hissediyor olmanın getirdiği panikle tırnaklarımı farkında olmadan onun kollarına batırdım. Korhan duraksadı, ben de duraksadım. Tişörtünün açıkta bıraktığı damarlı kollarına sürttüğüm tırnaklarım üzerinden tişört giydiğini bilmiyordum ama onun dipdiri tenini hissetmek benim içimdeki karanlık tarafın daha da yoğunlaşmasına neden oldu.

"Sana bir soru sordum," dedi gözlerini gözlerimden ayırmadan. "Bu sorunun cevabı beni tırmalaman olmamalı, değil mi?"

Tırnağımı kolundaki kalın damara âdeta sapladım, dudaklarım kelimelere karşı dikilmiş bir kumaş gibiydi, asla aralanmıyordu. "Seni miyavlatırım," dedi aniden. Bedenim paniğin getirisi olan kırmızı alarmı vermeye başlamıştı ama beni tüketmeye başlayan bu hisse yenik düşmeyecektim. Korhan burnunu burnuma yasladı, gözlerini gözlerimden ayırmadan ağzıma doğru fısıldadı. "Seni bağırta bağırta miyavlatırım."

Kirpiklerim sanki ateşin önündeymişim de, hemen önümde göğe doğru yükselerek yanan o dev ateşi izliyormuşum gibi titriyordu. Parmaklarının arasında tuttuğu sigarayı, yakın duran yüzlerimizin arasına soktuğunda geri çekilmek istedim ama buna izin vermedi. Dudaklarımızın arasına belli bir mesafe koyduktan sonra sigarayı dudaklarının arasına yerleştirdi, sigarayı içine çektiği anda dudaklarımın hemen dibinde duran sigaranın ateşi harlandı; ısıyı dudaklarımda hissedince gözlerimi yumdum.

"Korhan," diye fısıldadım elimde olmadan. Ateşin ısısı uzaklaştı, gözlerim hâlâ kapalıydı. O an dumanın dudaklarıma temasını hissettim ve gözlerim aralandı. Lezâ yeşili gözler cehennemden aldıklarıyla hemen karşımda duruyor, cayır cayır yanıyordu.

"Arjen," diye düzeltti.

"Korhan?" Bir an için ikimiz de duraksadık. Korhan'ın eli hâlâ kalçalarımın biraz üzerinde duruyor, parmak uçları kalçalarıma temas ediyordu. Bu yabancı sesin sahibi kimdi bilmiyordum ama Korhan benden uzaklaşma

gereği duymadan kafasını sesin geldiği yöne doğru çevirip kaşlarını çattı. Bakışlarım Korhan'ın bakışlarını takip ederek sesin sahibine döndü. İri yarı, bedeni dövmelerle kaplanmış, beyaz tenli, saçları sıfıra bilerek vurulmuş ya da doğuştan öyle olan bir adam hemen dibimizde duruyordu. Siyah güneş gözlükleri gözündeydi, kaslarını belli eden dar, siyah bir tişört giymişti ve top sakalı komik görünüyordu.

"Bayağıdır görünmüyorsun ortalarda," dedi adam.

Korhan beni yavaşça serbest bıraktı ama bedenim bedenine hâlâ yakındı. Korhan adama, "Gözlerin beni mi arıyordu?" diye sordu alayla karışık sert bir sesle.

Adamın ince dudakları yukarı kıvrıldı. Bir adım geriledim ve hemen arkamdaki ağacın köklerini saldığı kaldırımın üstüne çıktım. Adam elini Korhan'a doğru uzattı ama Korhan adamın eline bakmaktan ileri gitmedi. Adam burnundan sert bir nefes verip rahatsız edici bir tınıyla güldü. "Neden tokalaşmıyorsun, oğlum, bok mu var elimde?" diye sordu, alaycı sesi sinirlerimi tepeme toplamam konusunda bana yardımcı olmuştu.

"Bu elimde sigara var," dedi sigarayı tuttuğu parmaklarını havaya kaldırarak.

"Diğer elin götüne mi kaçtı, oğlum?"

"Diğer elimle az önce kedi sevdim."

Adam durdu, gözlerimi adamdan uzaklaştırıp Korhan'a çevirdim.

"O zaman sigarayı kedi sevdiğin eline al?" dedi adam, şaşırmış görünüyordu.

"Ben bir kediyi seviyorsam, ona dokunduğum elle bir sigaraya bile dokunmam." Korhan rahatsız edici bir şekilde gülümsedi ama bu daha çok tehdit içeren bir hareket gibi duruyordu. "Huyum kurusun."

Adamın dudakları tekrar yukarı kıvrıldı, zehirli bir tebessüm tüm yüzünü kapladı ama gözlüklerin kapattığı gözlerini göremediğim için bu ifade tam olarak kalıplaşmadı. Bir adım geri attım, Korhan da elini üstümden çekerek derin bir nefes aldı. Bu adam kimdi? Arkadaşı mı? Adama soğuk davrandığını fark etmiştim.

"Uğramıyorsun hiç," dedi adam.

"Sonra konuşalım," dedi Korhan adama dik dik bakarak. "Ortam yeterince müsait değil."

Adam elini ensesine koydu, ensesini ağır ağır kaşırken ensesindeki kısa kılların çıkardığı o hışırtı midemi bulandırmıştı. "Bende sana göre bir cigara var," dedi adam. Duraksadım. Cigara diyerek neyden bahsediyordu? Gözlerim Korhan'ı buldu, Korhan'ın yüzündeki ifade gerilmişti.

"Burada konuşulacak bir konu değil," diye tekrarladı.

Scanned with CamScanner

"İstemiyor musun?"

"İstemediğimi söylemedim," dedi Korhan, sesi kuru bir yaprak gibiydi.

Adam bana bakmadan sırtını döndü, yavaşça uzaklaştı ve az ilerideki durup sırtını hemen ilerideki ağaçlardan birinin gövdesine yasladı. Güneş gözlüklerini kaldırdı, başının üstüne sabitledi. Ardından çenesini dikerek gökyüzüne baktı. Korhan'ın bakışlarını yüzümde hisseder hissetmez tekrar ona doğru döndüm, gözlerinin içine baktım.

"Beni burada bekle," dedi, bunu söylerken gözlerimin içine bakmaya devam ediyordu. Gözlerinin gözlerime verdiği mesajlar zihnimde bir yığın oluşturarak beni içinde kaybolmaya zorladığında yalnızca başımı salladım. Korhan benden uzaklaşıp adama doğru yürümeye başladı. Adamın yanında durduğunda farkında olmadan onları izlemeye başlamıştım. Adam pantolonunun cebinden küçük bir paket çıkartıp bunu Korhan'a uzattı ve Korhan, elindeki sigara izmaritini yere fırlatarak az önce izmariti tuttuğu eliyle sanki adamla tokalaşıyormuş gibi adama uzattı. Adamın elindeki paketi avucunun içine transfer ederek elini geri çekti ve elini kendi cebine attı.

Yüzümü buruşturdum, aptal değildim. Huzursuzluğun gece gibi çöktüğü gözlerimi kalabalığa çevirdim. Herkes az önceki alışverişten bihaber şekilde işine, yoluna ve hayatına devam ediyordu. Birkaç saniye daha önümüzdeki zaman tasını doldurdu. Çok geçmeden Korhan yanıma döndü, adam bizim aksi yönümüzde ilerleyerek yavaşça gözden kaybolmuştu.

Bakışlarını yüzümde hisseder hissetmez kafamı kaldırdım ve o anlık yeşili gözlerinin ağına takıldım. Şehrime yağmaya başlayan bir sonbahar yağmuru gibiydi, kışı sırtında taşıyarak benden saklıyordu ama ben sırtındaki kışın soğuğunu onun bakışlarından bile hissedebiliyordum.

"Önümde uyuşturucu satın alman ne kadar mantıklı bir hareket? Seni polise şikâyet edebilirim," dedim kaşlarımı kaldırarak. Beni gerçekten sinirlendirmişti.

"Uyuşturucu almadım ki," dedi umursamaz bir sesle.

"Ben aptal değilim."

Kaşlarını kaldırdı. "Sana aptal demedim, aptal olduğunu düşündüğümü mü düşünüyorsun?"

"Sana ne verdi?" Tek kaşımı kaldırdım. "Cigara dedi. O ne demek?"

"Esrar," dedi kısaca.

"Esrar bir uyuşturucu değil mi?" Ona düz düz bakıp başımı iki yana salladım. "Seni şikâyet etmeyeceğimi mi düşünüyorsun? Esrar kullandığını biliyorum ama önümde satın alamazsın. O pezevenk bir uyuşturucu satıcısı mı?"

Korhan kollarını kaldırarak bana doğru yürüyünce bir adım geriledim. Yüzünde karman çorman bir ifadeyle, "Hey, hey, hey!" dedi kendini savunur

gibi. "Ben uyuşturucu satıcılarından esrar satın almam. Çalıştığım yerden eski bir tanıdığım. İyi cigara bulunca getirir, uzun zamandır görüşmüyoruz. Görünce verdi işte."

"Her zaman yanında mı taşıyormuş o şeyi?"

"O da içiyor," dedi Korhan tek kaşını kaldırarak. "Hem ben neden sana açıklama yapıyorum?"

"Bilmem?" dedim sorar gibi. "Neden yapıyorsun?"

"Bilmiyorum." Gözlerimin içine baktı. "O anın kıymetini bil, bir daha açıklama yapmam çünkü."

Dişlerimi sıktım. "Yasal değil," dedim sinirle. "Hem hiç mi çekinmiyorsun? Beni tam olarak tanımıyorsun bile. Ya seni enseletirsem?"

Bana yaklaştı, bir elini saçlarımın üzerinden kaydırdı, eli ensemde durunca kafamı kaldırıp ona baktım, çok gergin hissettiğimi fark etmiştim. "Öpüştüğün adamı mı ispiyonlayacaksın?"

"Beni tanımıyorsun."

Gözlerindeki o yoğun ifade yine orada, gözlerinin tam merkezinde aktif haldeydi. "Tanımadığın adamların seni öpmesine izin mi veriyorsun?" diye sordu ama bu soru sanki onu daha da sinirlendirmişti, lezâ yeşili gözlerinin koyulaştığını, ardından da yüzündeki ifadenin daha da gerildiğini görür gibi oldum.

"Düzgün konuş," dedim dişlerimin arasından. "Önüne gelenle öpüşen bir kadına mı benziyorum?"

"Seni tanımadığımı söyleyen sensin?"

Sanki bir camın arkasında oturuyor, ikimizi izliyordum ve o bunun farkında bir şekilde kafasını o cama çevirip, camın arkasındaki beni görüyormuş gibi cama öyle dikkatli bakıyordu ki her seferinde onunla göz göze geliyordum.

Ne diyeceğimi bilemez şekilde, "Esrar da bir uyuşturucu," diyerek konuyu değiştirmeye çalıştım.

"Bir şeylerin farkını sana anlatmak istemiyorum," dedi düz bir sesle, ardından durup gözlerimin içine pürdikkat baktı. "Bu farklılıkları senin kendin deneyimleyerek bulmanı, görmeni de istemiyorum."

"Allah Allah?"

"Ya öyle," dedi dalga geçer gibi ama yüzü hâlâ ciddiydi.

Buzdan bir kalıp gibi bakıyordu ama gözleri cayır cayır yanıyordu. Yanaklarımın içini ısırarak, "Eve gitmeliyim," dedim. Korhan, ensemde duran avucunu tamamen enseme bastırarak kafamın ona doğru yaklaşmasını sağladı. Baskıyla aşağı inen bakışlarımı kaldırıp ona baktım, yüzünü saran ifadesizliğin temelinde uyuyanları merak ediyordum.

Scanned with CamScanner

"Bu kadar erken mi?" diye sordu.

"Ne yapacağız ki? Burada mı duracağız tüm gün?"

"Ne yapmak istiyorsun?"

Bir an hücrelerim alev aldı, onunla yapabileceğim her şeyi kısaca hayal ettiğimi fark ettim ve bu farkındalık şoka uğramama neden olurken az önce alev alan tüm hücrelerim saniyeler içinde dondu. Bir süre yüzümü izledikten sonra aniden geri çekildi, duvara çarpmış gibi öylece bakakaldım ona. Aldırış etmeden, "O zaman seni eve bırakayım, Çirkin Kedi," dedi keyifli bir sesle. "Hem buranın tadını kaçırdı zaten o gavat."

Her ne kadar karşı çıkmasını, yanında kalmamı sağlamasını istiyorsam da hiçbir yorumda bulunmadan başımı sallamakla yetindim. Korhan beni motosikletiyle evin hemen aşağısındaki yokuşa kadar bıraktı. Hiçbir şey söylemeden, hatta ona bakmadan yokuşa doğru yürümeye başladığımda onun şaşırdığını hissetmiştim ama buna aldırış etmemiştim. Binaya girdiğimde bana mesaj atmasını bekledim ama o bana mesaj atmadı.

♠

"Nasıl özlemişim seni sidikli," diye homurdandı dayım yanağımdan sert bir öpücük alırken. Gözlerimi kısarak kollarımı onun boynuna sardım, sevgimenin eşsiz tadını çıkarırken gözlerim resmen parlıyordu.

"Ben de seni özledim... Liman liman gezip, her limanda bir sevgili mi yaptın kendine yoksa sen?"

Ege ve Hüma anneannemle birlikte mutfaktaydı, yengem Leyla sofrayı topluyordu. Bugün akşam yemeğini salonda yemiştik. Dayımın bitirdiği rakının şişesini eline alan yengem, "Maşallah, yine dibine atlamışsın bakıyorum da," diye homurdandı.

"Kafam güzel ama sen hâlâ kafamdan daha güzelsin," dedi dayım, yengeme muzip bir sesle. Sonra bana daha sıkı sarılıp beni dizine oturttu. "Kız sen kilo mu verdin?"

"Vermişim değil mi? Değil mi?" dedim heyecanlı heyecanlı.

"Hayır, hâlâ kocaman popon var arkanda, İs abla," dedi Ege kafasını mutfaktan çıkarıp bana dilini çıkararak. Ona gözlerimi kısarak cins cins baktım. Ege, dayımın en küçük çocuğuydu. Bir de büyüğü Hüma vardı, Ege ile ablası Hüma birbirlerine katlanamıyorlardı.

"Gelirsem oraya kulaklarını çeke çeke kepçe yaparım senin," diye homurdandım.

"Yapamazsın ki, babaannem seni döver."

"Hiç de dövemez, babaannene mi güveniyorsun?"

"Baba, beni dövecek senin yeğenin!"

"Aramma o zaman bacaksız," dedi dayım gülerek.

"Allah benim bacağımdan alıp İs ablamın poposuna mı vermiş baba?"

Ayağımdaki ev terliğini çıkarıp gelişigüzel fırlattım. Ege anında arkasında koca bir toz bulutu bırakarak kaybolunca dayım güldü. Dayımın nefesinden gelen rakı kokusunu alabiliyordum, bu aslında benim her zaman alışkın olduğum kokuydu, hatta bu koku bana her zaman dayımı hatırlatırdı fakat bu kez öyle olmamıştı. Bu kokuyu soluduğum anda yoğun bakan yeşil gözler gözlerimin önünde tıpkı köstekli bir saat gibi sallanmaya ve beni etkisi altına almaya başlamıştı. Sanki evin her tarafında o vardı. Duvarlarda, koltuk kenarlarında, yanan ışıkta, dibi görmüş rakı şişesinde, pencerenin dışındaki yakamoz görüntüsünde...

Acaba çıldırıyor muydum? Tam olarak tanımadığım bir adamın üstümde böyle büyük bir etki bırakmış olması beni korkutmuyor desem yalan söylemiş olurdum.

Dayım, "Çok düşünceli görünüyorsun," dedi kısık bir sesle. "Bunun bir nedeni var mı?"

Gözlerimi dayımın yeşil gözlerine sabitledim, bir süre gözlerinde oyalandım.

"Hayır," diye yalan söyledim, yalan benim dilimin attığı terdi. "İyiyim."

Zaman, dayımın yeşil gözlerini kaplayan bahar yaprakları gibi anılara geçiş veriyordu. Dayıma baktığımda birkaç yıl önce yaşanan bir anın kesitleri zihnimde dallanıp budaklanmaya başlıyordu. Bir koruluktа koştuğumu, ayaklarımın altında derin yaralar vardı; çorabıma yayılmaya başlayan kanın ıslaklığını hissedebiliyordum. Dayımı çağırıyor, bağırarak ağlıyordum ve sonunda dayıma çarpıyordum. Koruluğun ortasında dizlerinin üstüne çöküyordu, ben sarsıla sarsıla ağlarken onun kucağına sığınıyordum. Dayım uzun zamandır sığındığım tek insandı. O günü unutamıyordum. Nedenini sormadan beni bağrına basışını, çığlıklarımı dinleyişini, gözyaşlarımı büyük, nasırlı avuçlarıyla silişini ve gözlerime zehri çekilmiş yeşil gözlerle bakışını... Dayım benim için bir dayıdan fazlasıydı.

Yüzünde buruk bir gülümseme belirir gibi oldu ama bu tebessümün dalları onun gözlerine ulaşmadı, yalnızca dudaklarını kapladı. İçimde fırtınalar koptuğunu görebiliyordu ama her nedense, benim gözlerime baktığında o kopan fırtınalardan bihabermiş gibi davranmaya çalışıyordu. Gemisinin dümenindeydi, cayır cayır yanan bir okyanusun içinde ilerliyordu; o okyanus benim kalbimdi. Dümeni ne zamana kırsa, kalbimden yükselen acı dolu bir dalga onun gemisinin güvertesini kırarak yavaşça gemisinin su almasına neden olmaya başlıyordu.

Scanned with CamScanner

"Her zaman yanındayım, unutma," dedi dayım gözlerimin içine bakarken.

Başımı yavaşça salladım. "Biliyorum."

"Güzel. Ee?" Güldü. "Okul nasıl gidiyor? Dersler falan."

Leyla yengemin tekrar salona girdiğini fark ettim ama hâlâ dayıma bakıyordum. Omuz silkerek, "Fena sayılmaz," dedim. "Ferruh Hoca hepimizi zorluyor, onun dışında iyiyiz."

"Şu Ferruh ile bir tanışsam mı artık ben?" Dayım dişlerini göstererek güldü. Gözlerinin etrafında oluşan kırmızı damarları izledim, iyiden biye kafası güzel olmuşa benziyordu ama içkiye karşı bağışıklığı oldukça yüksekti, ne kadar içerse içsin körkütük sarhoş olduğunu görmemiştim hiç.

"Aslında iyi bir adam. Sadece her şeyin mükemmel olması için uğraşıyor."

"Bence bu iyi bir şey. Ordunun başında kim varsa ordu o kişiye göre şekillenir, unutma."

Başımı yavaşça salladım.

"Ee, Çağlar nerelerde? Göremiyorum bayağıdır pezevengi. Özledim."

Çağlar ile aramızdaki kara kediyi anımsayınca bir an keyfim kaçsa da "Her zamanki gibi," dedim omuz silkerek. "Araba kiralamaktan vazgeçmiyor. Minal dolusu araba alırdı zaten."

Sırıttım. "Gel de bunu ona anlat," dedim. "Asla adam olmayacak."

"Onu da adam edeni çıkar elbet," dedi dayım göz kırparak. "Yağış ve Çağlar'ı özledim, ne yalan söyleyeyim ikisi de burnumda tütüyor. Çağırsana onları, balkonda otururuz."

Dayımı kıramayıp Yağış'ı aramış, Çağlar'a haber vermesini söylemiştim. Sanki ikisi bu daveti bekliyormuş gibi bir saat demeden kapıda bitmişler, dayım ve Çağlar kapının önünde bir güreşe tutulmuş, tüm apartmanı ayağa kaldıracak şekilde gülmeye başlamışlardı. Hüma ve Ege benim gibi değillerdi, erkenden uyudukları için bu eğlenceyi kaçırmışlardı. Annemanem homurdana homurdana odasına çıktı. Leyla yengem, ben, Yağış, dayım ve Çağlar balkona geçtiğimizde şehir o kadar sessizdi ki koskoca sokakta yalnızca bizim balkondan yükselen sesler çınlıyordu.

Çağlar'ın bana kaçamak bakışlarını yakalıyordum. Tıpkı suçlu bir yavru köpek gibi kulaklarını indirerek kendini acındırmaya yönelik rahatsız edici bakışlar atıyor, aklınca beni yumuşatmaya çalışıyordu. Bugün Korhan'ın motosikletine binip uzaklaştığımı görmüştü, muhtemelen bu konu hakkında Yağış ile kapsamlı bir konuşma yapmış olmalıydı ama bir süre bana bu konudan bahsedeceğini düşünmüyordum.

Yengem, dayımın dizine oturup yanağını dayımın başına yasladı. Yağış bacaklarını kucağıma uzatınca ona kötü kötü baktım, bana öpücük atıp, "Bak Giray abi nasıl da seviyor karısını, sen de beni sevsene, kocacığım," dedi yayık yayık.

"Beni de çocuğunuz olayım mı?" dedi Çağlar yanağını yanağıma yaslayıp, sakallarını yanağıma sürterek. "Beni de sevecek misin?"

"Ulan kıllı toparlak çekil, sırnaşma yeğenime," dedi dayım gülerek.

"Senin bu yeğenin bana küstü," dedi Çağlar, ardından yanağımdan maskas aldı. "Gönlünü nasıl alırım, onu düşünüyorum."

"Hayırdır, neden küstürdün?"

Çağlar'a uyarı dolu bir bakış attım. "Hiç," dedi bakışlarımın ciddiyetini anlayıp asıl söylemek istediklerinin üzerini mürekkepli kalemle çizerek. "Her zamanki kaprisleri. Bu ikisinin kaprislerini benden başkası çekemez."

"Kes be sesini," dedi Asilla. "Oyuncak ayı."

Çağlar bir an durdu, ellerini yavaşça havaya kaldırıp avuçlarını açarak yüzünü garip bir ifadeye büründürdü ve abartılı bir şekilde, "Ne?" diye sordu.

"Oyuncak ayı," dedi Asilla omuz silkerek.

"Teddy'e benziyorsun aslında," dedi dayım başını sallayarak. "Filmini izlemişsindir kesin. Aynı sen..."

Çağlar yıkılmış gibi bir dayıma bir Yağış'a bakarken herkes gülüyordu. Aniden telefonumun titrediğini hissettim, cebimden telefonu çıkartıp ekran kilidini kaldırdığımda o tuhaf çarpıntı hissi tekrar göğsümde dolanmaya başlamıştı. Mail bildirimi dikkatimi çekti.

Gönderen: Erdem Demirel
Yeni sahneler göndereceğim. (00.05)

Kaşlarımı çattım. Henüz yeni sahneler için çok erkendi, daha ilk kısmı bile hallemiş sayılmazdık.

Gönderen: İş Tanyel
Henüz çok erken değil mi? (00.08)

Gönderen: Erdem Demirel
Buna ben karar veririm. (00.10)

Yağış ayağıyla göğsümün altına hafifçe dokunup, "Kim?" diye fısıldadı. Herkes kendi âleminde olduğundan söylediğini yalnızca ben duyabilmiştim.

"Şu yazar."

"Bu saatte ne diye yazıyor sana?"

Scanned with CamScanner

"Ne bileyim," diye fısıldadım.

Gönderen: İs Tanyel
İyi, yani oyuncular bulursun o zaman. Diğerleri bunu duyacak olursa, çoğu oyunu bırakır haberin olsun. (00.12)

Gönderen: Erdem Demirel
Göndereceğim sahneler yalnızca senin için olacak. (00.14)

Gönderen: İs Tanyel
Hiç komik değilsin. (00.15)

Gönderen: Erdem Demirel
Komik olmaya çalışmıyorum. (00.17)

Aniden, "Ne istiyor bu herif benden?" diye hırlayınca tüm gözlerin üstüme döndüğünü hissettim. Dayım kaşlarını çatmıştı, Çağlar'ın gözleri telefonuma kaydı ama ekranı kapattığım için hiçbir şeyi göremedi.

Yengem, "Sorun ne, güzelim?" diye sordu kaşlarını kaldırarak.

"Bizim oyun yazarı biraz manyak," dedim. "Önemli bir şey değil."

"Bu saatte sana mesaj falan mı atıyor?" diye sordu Çağlar kaşlarını çatarak. "Ne alaka?"

"Yok, her neyse tamam. Sorun yok," diye geçiştirmeye çalıştım ama dayımın gözleri hâlâ benim üzerimdeydi. Telefonu cebime koyup kendimi sohbete vermeye çalıştım, yine de bir yanım o Allah'ın cezası yüzünden sinirden kudurmaya devam ediyordu. Yağış'ın bizde kalmasına karar vermiştik, Çağlar'ı yolcu etmek için Yağış ile birlikte alt kata kadar indim.

Erdal amcanın yine pencerede olduğunu fark eden Çağlar, "Aha benimki orada," dedi, bunu o kadar sesli söylemişti ki Erdal amca duymuş, gözlerini bize indirmişti bile. "Erdal abi!" diye seslendi Çağlar. "Aman ha, kaçırma namazını!"

"Hadi be oradan, kâfir," diye homurdandı Erdal amca ve camını sertçe kapatıp perdesini çekti.

Çağlar kollarını kaldırarak, "Hayydaa!" diye bağırdı. "Ne dedim ki şimdi ben?"

"Uğraşma şu adamla..." Yağış gözlerini devirdi. Aniden durdu, ağzını gözünü yamultup Çağlar'a baktı. "Bak bir gün böyle olacaksın. Allah çarpacak seni. Sekiz şeklini alacaksın olduğun yerde..."

Çağlar ürpererek Yağış'a bakıp, "Seni çarpmış çarpacağı kadar, tipe bak," dedi korkuyla.

Sessizce ikisini izlerken yorum yapmıyordum. Çağlar'ın bakışlarını yüzümde hissedince ona baktım. Yağış ortamdaki sessizlikten bir şeyleri anlamış olacak ki, "Hadi ben kaçtım," dedikten sonra Çağlar'ın yanağından makas alıp hızla binaya girerek gözden kayboldu. Birkaç saniyeyi sessizliğe yatırdık, ikimiz de konuyla ilgili konuşmuyorduk. Hatta birbirimize tek kelime bile edemiyorduk. Aramızda oluşmuş buzdan bir duvar vardı ama buz o kadar inceydi ki o şeffaf duvarın arkasında beni izleyen Çağlar'ı görebiliyordum.

Çağlar, "Hâlâ küs müyüz, Bozuk Salça?" diye sordu, gözleri yüzümde dolanıyordu.

Kafamı kaldırıp onun kahverengi gözlerini izledim, başımı iki yana sallayarak yutkundum "Küsmedik. Sadece beni kızdırdın."

"Neden bu kadar sinirlendiğini anlamıyorum," dedi kaşlarını çatarak. "Ben kötü bir amaç güderek söylememiştim o şeyleri. Öyle düşünmediğimi biliyorsun."

Başımı yavaşça salladım. "Biliyorum, biraz hassas davrandım."

"Ben de senin yanlış anlamana neden olacak laflar ettim," dedi ensesini kaşıyarak. "Ama biliyorsun, sen ve Yağış benim için değerlisiniz. Sizin etrafınızda gördüğüm her şeyi potansiyel bir tehlike olarak algılıyorum ben."

Gözlerinin içine baktım, Çağlar yamuk bir şekilde gülümsedi. Omzundan boynuna kadar uzanan dövmeyi görebiliyordum.

"Bugün hakkında pek bir şey sormayacağım," dedi, bugün olanları hatırlayınca yanaklarının içini dişledim. "Bu hayat senin hayatın, yanlış senin yanlışın, doğru senin doğrun. Sadece, biliyorsun... Nasıl bir yanlış yaparsan yap, ben günün sonunda senin yanlışlarının üstünü çizip onları görmezden gelmen için elimden geleni yapacağım. Aynı şekilde doğrularını da kendi doğrum kabul edip, seni destekleyeceğim." Gözlerimin içine parlayan gözlerle bakıyordu. "Ama dikkatli ol. Mantıklı davran, kendini daima koru ve yanlış yaptığını düşündüğün anda bizden yardım istemekten asla çekinme, İs."

Yavaşça yaklaştım ona. Kollarının arasına girerken bir an olsun düşünmedim. Çağlar'la tanıştığım o günü hatırladım. Bizi dayım tanıştırmıştı. O zamanlar annesini yeni kaybetmişti, yolunu bilmeyen bir yırtıcı gibiydi, yaralıydı ve insanlara karşı güveni yoktu. Nereye gittiğini bilmiyordu, neden nefes aldığını bilmiyordu, sadece yaşıyordu ama yaşamak ona anlamsız geliyordu. Onunla tanıştığım zamanlar, zaman benden çok büyük parçalar koparıp götürmüştü. Tıpkı benim gibi onun da çok büyük parçaları kayıptı ve birbirimizi belki de bu yüzden anlayıp sevmiş, dost olmuştuk.

Çağlar'ın ağır erkek parfümü kokusunu soludum, hiç değiştirmezdi bu kokuyu. Gülümsedim. Kollarını bir mengene haline getirerek bana sıkı sıkı sarıldı, burnumu göğsüne bastırıp gözlerimi yumdum. Bir dostun kolları-

Scanned with CamScanner

nın sıcaklığının cehennemde yanan ateşin sıcaklığıyla aynı olmadığını fark ettim. Çağlar sıcaktı fakat cehennem değildi, onu depremi haber veren sıcak bir rüzgâra benzetiyordum.

"Ben her zaman yanındayım," dedi sadece. Bu ona daha sıkı sarılmama neden olan dört kelimelik bir cümleydi.

"Daima," diye fısıldadım. Ne demek istediğimi bildiğinden bana daha sıkı sarıldı, gülümsediğini hissettiğimde ben de hâlâ gülümsüyordum.

O an her nedense izlendiğimize o kadar emindim ki.

♣

Kül tablasının içindeki izmarit cesetlerini izlerken önümde duran kâğıt yığınının içindeki cümleler, onları okumadığım halde bana bir şeyler fısıldıyordu. Parmaklarımın arasında tuttuğum sigaranın uzayan külü yavaşça kot pantolonumun üzerine düştü, biri avuçlarını omuzlarıma koyup aşağı doğru bastırmış gibi hissederken gözlerimi kül tablasının içinden ayırmadan izmaritleri izlemeye devam ettim.

Zihnimin içinde bir kuyu vardı, bu kuyunun içinde öldürdüğüm uykuların cesetleri yüzüyordu; onları bu kuyunun içinde boğmuştum. Sigarayı dudaklarıma yaklaştırdım, süzülen duman gözlerimi yaksa da gözlerimi yummadım, hâlâ aynı noktaya bakıyordum. Dudaklarım sigara ile birleşti ve ciğerlerim zehri süzgecinden geçirerek boş dumanı dudaklarıma geri itti.

Kâğıtların içine ardı sıra sıralanmış cümleler kafamın içindeydi, onları ezberlemiştim, yedinci sayfadaki sahnenin bir kısmı durmadan zihnimde-ki sahnede kendini tekrar ediyordu. Tavanda yanan sarı, küçük lambaların ışığı tenime yıldız yağmuru gibi yağıyor, ışığın altında kör bir kadın gibi öylece oturuyor, dudaklarımın silah olarak kullandığı ateşle öldürdüğüm o izmaritleri izliyordum.

"Ezberledin mi?" diye sordu aniden tanıdık bir ses. Kafamı kaldırıp hemen karşımdaki sandalyeye oturan adama, yani Erdem'e baktım. Neden burada olduğunu bilmiyordum, ona bomboş gözlerle bakmıştım ve o, ela gözlerini gözlerimin kumaşına bir iğne gibi sokmuş, dikkatle beni izliyordu.

"Ezberim iyidir," dedim yalnızca. Sigaranın külü tekrar uzamıştı, Erdem'e dikkatle bakıyor olsam da gözlerim uzayan külü de takip edebiliyordu. Kül yavaşça kot pantolonumun üzerine yıkılınca Erdem'in bakışları parmaklarımın arasında duran sigaraya kaydı.

"Önünde duran kül tablası parmaklarının arasında tuttuğun sigaranın külünü silkmen için var, biliyorsun değil mi?"

Bir an söylediği şey o kadar tanıdık geldi ki gözlerimi hızla ele geçiren o ifadeyi görmesinden korkarak yutkundum. Sigarayı dudaklarımın arası-

na yerleştirdim, nikotinin çatırtısını dinleyerek zehri içime çekerken, kendi kendime vakit yaratmaya çalışıyordum.

"Boş zamanlarında öğretmenlik yapıyorsun demek," dedim alay dolu bir sesle. Sigaranın dumanı bordoya boyanmış dudaklarımın arasından usul usul süzülerek ikimizin arasında hareket eden örümcek ağları çizmeye başladı.

Kaşlarını kaldırdı. "Ne?"

"Oyun yazarlığından ziyade öğretmenlik de mi yapıyorsun?"

Ela gözleri uzun uzun yüzümde dolandı, dudakları alayla yukarı kıvrıldı ama bu öyle bir tebessümdü ki buzdan meşaleleri vardı ve meşalelerin üzerinden soğuk su fışkırarak yere akıyordu. Ona baktığımda göğsümde yabancı bir his dolanıyordu, kaburgam bu hisse direniyordu fakat durmadan yüzümü buruşturma isteğiyle gözlerimi kırpıyordum.

"Gerçekten eğlenceli bir kadınsın," dedi gözleri ilgiyle gözlerimi deşerken. Ona atabileceğim en boş, en anlamsız bakışı attığımda keyfi iyiden iyiye yerine gelmişe benziyordu. "Yazdıklarıma bu denli hayranken, bana öpki bir pislikmişim gibi bakman sence de büyük tezatlık değil mi?"

Fırtınanın yaklaşacağını hisseden deniz gibi sakin dalgalarımı gemilerin eteklerine vurarak onları uyarıyordum. Gemiler zihnimde yanan ateşin içinde pişen kelimelerdi; dalgalarım geminin sırtını silahıyla sıvazlayan bir teröristten farksızdı.

"Senden hoşlanmak zorunda olduğumu düşünmüyorum," dedim, ardından parmaklarımın arasındaki sigaranın ateşini kül tablasının içindeki sönmüş cehenneme gönderdim. Ateş cehennemi tekrardan yakmadı, sönmüş bir cehennemde daha fazla yaşayamadı, söndü.

Ortamda bir cinnet sakinliği vardı. Kampüste ara sıra denk geldiğim, adını bilmediğim, her hafta aynı yırtık kotu giydiğini düşünmeye başladığım, saçlarını ensesinde kestirmiş yeşil saçlı kızın gözleri bana dokundu. Göz ucuyla kıza baktım, kız bakışlarını benden uzaklaştırıp masalardan birine çevirdi ve mekânın diğer ucundaki küpeli, uzun saçlı çocuk sigarasını bir bardak suyun içine batırarak söndürdü.

"Evet, elbette benden hoşlanmak zorunda değilsin."

"Neden etrafımda dönüp duruyorsun?" diye sordum kaşlarımı kaldırarak.

Erdem duraksadı, dudaklarındaki alaycı tebessüm silinmedi ama gözlerine yayılan şaşkınlık o kadar nesneldi ki birazdan göz pınarlarından mürekkep şeklinde hayret dolu kelimeler akabilirdi.

"Etrafında dönüp durduğumu mu düşünüyorsun?"

"Öyle bir şey düşünmüyor olsam sana bunu direkt olarak sormazdım, değil mi?" Burnumu çekip kollarımı göğsümün üzerinde birleştirdim, du-

Scanned with CamScanner

daklarımı bir antidepresan gülümsemesi şekillendirdi. "O kadar öğrenci arasından neden durmadan benimle karşılaşıyorsun? Ya da şunu mu sormalıyım, neden kasıtlı olarak durmadan önüme çıkıyorsun?"

"Sadece iki kez karşılaştık," dedi.

"Hım." Arka arkaya birkaç antidepresan daha yutmuşum gibi gülümsemem daha da büyüdü, yanağımda yapay bir psikoz çukuru oluştu. "Neden gizemli davranmaya çalışıyorsun?"

Erdem dirseklerini kırarak kollarını masanın üzerine yasladı. "Belki de gerçekten gizemliyimdir," dedi yalnızca, sesi esrarengizdi; gözlerim gözlerinde soluklandı. Bakışlarımı önümdeki kâğıt destesine indirdim, uzun uzun kâğıtlara baktıktan sonra gözlerim tekrar onu kafesinin içine kabul etti.

"Tüm insanların kalbi aynı anda atabilir mi sence?" diye sordum aniden.

Duraksadı. "Ne?"

"Bir cevabın var mı?"

"Tüm insanların kalbi aynı anda duramayacağı gibi, tüm insanların kalbi aynı anda atamaz," dedi Erdem, sesinin sarmaşıklarında açan çiçeklerin içinde binlerce kelimenin harfleri saklanmıştı ama tüm zehirli çiçekleri parmaklarımla bir bir koparsam da bulduğum harflerle onun sakladığı kelimeleri oluşturabilmemin imkânı yoktu.

"Bu Mantus'un cevabı mı olurdu yani?" Kaşlarımı kaldırdım. "Mantus düz bir adammış." Erdem gözlerinin içine bakıyordu. Başımı sallayarak sayfalardan birini kaldırdım ardından sertçe yutkundum. "Mania söyle diyor," diye fısıldadım. "Sevgili Mantus, tüm insanlığın kalbi aynı anda atabilir mi?"

Erdem yarım bir şekilde gülümsedi. "Orada Mantus'a ait bir replik yok, yani onun fikrini kimse bilemez, değil mi?"

"Sen bilebilirsin," dedim aniden. "Bilemez misin?"

"Ben Mantus değilim."

Tam gözlerinin içine baktığımda dudaklarım hâlâ o gülümsemeye ev sahipliği yapıyordu. "Biliyorum," diye fısıldadım. "Sen o değilsin."

"Yeni sahneler yarın sabah elinde olur," dedi, yüzünde karmaşık bir ifade belirmişti. Pürdikkat onu izlemeye devam ettim.

"Neden sadece benim için?" diye sordum. "Yani yeni sahne olayı. Diğerlerine değil de neden sadece bana?"

Buna cevap vermedi. Yavaşça oturduğu yerden kalktı, benden uzaklaşmaya başladığında bana bir hoşça kal bile demeyiş olması ilgimi çekmişti. Yağış okulda değildi, sabah erkenden uyanıp eve gitmek zorunda kalmıştı ve bugün çalışması olmadığı için okula gelme gereği de duymamıştı. Çalışma bittiğinde Rima ile biraz takılmış, ardından ondan ayrılarak kampüsten çıkmış, sokakta öylece başıboş halde yürürken zihnimi kurcalayan çoğu şeyi susturmayı başarmıştım. Sadece rüzgârın sesini duyuyordum.

Uykum vardı, gece gözüme bir damla uyku girmemişti. Aslında uyumak istiyordum ama sanki yatağımın yüzeyinde dikenler vardı da uyumama mani oluyordu. Caddedeki araçların hareket halinde olmasını umursamadan kendimi caddenin ortasına attım, araçların çaldığı kornalara aldırış etmeden kendimi karşı kaldırıma kadar zorla taşıdım.

Kızıl saçlarım belime kadar ırl dalgalar halinde dökülmüştü, hava çok sıcak değildi ama yine de saç diplerimdeki teri hissedebiliyordum. Tek omzu düşük kazağımın ortaya serdiği çıplak omzumu kaşıya kaşıya kıpkırmızı yapmıştım. Korhan mesaj atmamıştı, buralarda da yoktu. Acaba spor salonunda mıydı? Söylediklerini hatırladım. O bir işte çok fazla çalışan bir adam değildi, onu her işi yaparken görmek mümkündü. Sanırım Korhan tek bir yere köklerini bırakmayı sevmiyordu.

Tıpkı bir seyyah gibiydi.

Benim fıtratımda bir erkeğin peşine takılmak yoktu, ya o gelmek zorundaydı ya da bir daha asla görüşmemeliydik fakat bu kez öyle olmuyordu. Kendime akıl sır erdiremiyordum. Ayaklarım da, ellerim de, zihnim de benden bağımsız hareket etmeye başlamıştı. Kafamı kaldırdığımda asla gelmem dediğim evin önündeydim, asla yapmam dediğim şeyin tam ortasındaydım. Bir an sırtımı bu eve dönmek, koşarak uzaklaşabildiğim kadar uzaklaşmak istedim ama sanki bu evden ne kadar uzaklaşırsam uzaklaşayım, bu ev tıpkı bir canavar gibi beni takip ederek peşimden gelecekti.

Neredeyse akşam olmuştu. Acaba evde miydi?

Onu özlüyor muydum? Arıyor muydum? Onu önemsiyor muydum? Tüm bu düşünceler tıpkı bir is gibi kalbime sinmişti.

Yavaşça içeri girdim, merdivenleri tırmandım ve kapının önünde dikildim. Ellerimi birkaç kez kaldırıp indirdim, kapıya vuracak halim yokmuş gibi hissediyordum. Zili çalsam bana kapıyı açar mıydı? Belki de evde bile değildi. Tam sırtımı dönmüş, merdivenleri geri inmeye başlamışken kapı aniden açılınca adımlarım havada asılı kaldı; olduğum yerde öylece donakaldım.

"Nereye gidiyorsun, Kedi?" diye sordu Korhan.

Tırnaklarımı avucuma batırdım, omzumdaki çantayı yavaşça yukarı çektikten sonra omzumun üstünden ona baktım. Üstünde tişört ya da kazak yoktu, altındaki eşofmanın belindeki iplerinin ucu yakılmıştı. Bedeninin bir kısmı evin içinde olduğundan yüzü de gölgeli duruyordu; yüzündeki yanık izini göremiyordum.

"Ben..." Kendimi sersemlemiş hissediyordum. Önüme düşen kızıl saç tutamlarını kulağımın arkasına sıkıştırdım.

"Sen ne? Gelmeyi öğrettim de kapıyı çalmayı öğretemedim mi sana ben?" diye sordu. Lezâ yeşilli gözleri karanlığa rağmen o kadar belirgindi

Scanned with CamScanner

ki içindeki ölmüş sarı yaprak cesetlerini görebiliyordum. Gözlerine düşen karanlık gölgem bana mı aitti yoksa bu gölge ona mı aitti bilmiyordum, anlam veremiyordum.

Belki de onun gözlerine düşen gölgem çoktan ona ait olmuştu.

"Ben sadece seni merak ettim," dedim tek nefeste.

Labirentin sonunda durmuş, labirentin başında beni bekleyen adama baktım. Bu labirent onun zihniydi, her bir duvarı benim için oraya dikilmiş gibi hissediyordum. Elimdeki haritayı kemiren şüphe yavaşça büyümeye başlıyor, elleri ayakları ters dönmüş bir yaratığa dönüşerek labirentin ortasında beliriyordu. Korhan bana, ben o yaratığa bakıyordum ve labirentin duvarları aniden çökmeye başlıyordu.

Korhan kapıyı sonuna kadar açtı, hiçbir şey söylemeden sırtını açtığı kapıya yaslayıp gözlerini yüzüme dikti. Ona karşı koyamayan tarafım elindeki silahı bir köşeye bıraktı, teslim oldu. Merdivenleri yavaşça çıktım, onun yanından geçerken onun yüzüne bakamamıştım ama o bana bakmaya devam ediyordu Koridora kadar sinmiş olan içki kokusunu soluduğumda yutkundum. Bu kadar erken saatte mi başlamıştı içmeye? Ne zamandan beri içiyordu? Onun odasının kapısını açtığımda gözüme vuran o ışık anidden gözlerimi yakınca, elimi gözlerimin üstüne koyarak ışığa karşı siper ettim. Gözlerimin içine sinen o acı bir süreliğine her yanı karanlığa boyadı, birkaç saniye bekledikten sonra içeri girdim. Korhan'ın çıplak ayaklarının dokunduğu zeminin çıkardığı sesleri dinlerken gözlerimi nihayet aralamayı başarmıştım.

Hemen yatağın karşısında, pencerenin önünde duran masasının üzeri içki şişeleriyle doluydu, yerdeki kırılmış kadeh dikkatimi çekti. Cam kırıkları odanın etrafına saçılmıştı. Korhan çıplak ayaklarıyla içeri girdi, cam kırıklarının üstünden geçti. Cam kırıklarına bastığında çıkan ses gözlerimi sıkıca yummama neden oldu. Boş şişeleri topladıktan sonra odadan çıktı, odaya tekrar girdiğinde elinde bir bira şişesi vardı. Bira şişesinin kapağını dişiyle açtıktan sonra birasından bir yudum aldı. Ardından şişeyi masaya koydu ve sonra diz çöktü, yere saçılmış cam kırıklarını avucunun içinde toplamaya başladı.

"Elini keseceksin," dedim telaşla.

"Kıpırdama yerinden," dedi uyarıcı bir sesle. "Yatağa otur. Yere basma."

"Süpürge falan yok mu?"

"Yok," dedi Korhan. "Kıpırdama."

"Bu saatte içmeye mi başladın?" diye sordum yutkunarak.

"Benim için böyle şeylerin bir saati yoktur, Çirkin." Birasından bir yudum daha aldıktan sonra avucuna doldurduğu cam kırıklarını masanın

üzerine bıraktı. Sessiz kaldım ve bu sessizliği sürdürerek onu izlemeye devam ettim.

Korhan neredeyse tüm cam kırıklarını topladıktan sonra avucunu eşofmanının kumaşına silip gözlerini yüzüme çevirdi. Bira şişesini kafasına dikti, birayı kana kana içtikten sonra neredeyse boşalan şişeyi masanın üzerine bıraktı. Bana yaklaşmaya başladığında içime çöken o huzursuzluk aniden genişleyerek bedenimin şeklini almaya, beni sıkıştırmaya başlamıştı.

Korhan hemen önüme geldiğinde kafamı kaldırıp ona baktım ama o başını eğmemiş, yalnızca gözlerini indirerek yüzüme bakmaya başlamıştı. Neden burada olduğumu merak ediyordum, beni buraya sürükleyenin gerçekte ne olduğunu merak ediyordum, içimde büyümeye başlayan bu hissin bana neler yapabileceğini merak ediyordum.

Yavaşça eğildi, teninden gelen alkol kokusunu soluyunca nefes alma ihtiyacım ikiye katlandı. Gözlerim uzun uzun gözlerinde dolandı, gözlerinin üstüne serildi, geleceğin ördüğü ağa takıldı.

Ben güçlüydüm, bir kadının içinde barındırdığı, barındırabileceği tüm güçlerin farkına varmıştım. Gücümü nasıl kullanmam gerektiğini, nerede nasıl hareket etmem gerektiğini kendime kendim öğretmiştim ama bu adam söz konusu olduğunda nasıl oluyordu da böyle yanılabiliyor, böyle hissedebiliyordum. Onu tanıyalı daha ne kadar zaman olmuştu ki? Kaç gün? Kaç hafta?

"Ne düşünüyorsun?" diye sorduğunda gözlerinden gözlerime akan iltihap, onun içindeki yaranın aynısını benim içime de açmaya başlamıştı.

"Senin kim olduğunu," diye fısıldadım.

Duraksadı, sonra dudakları ağır ağır yukarı kıvrıldı ama bu kıvrım, şeytanın ters dönmüş boynuzu kadar ürkütücüydü.

"Korhan Arjen Alacahan," dedi. Şeytan durdu, Tanrı'nın önüne düşen gölgesine dikkatle baktı.

"Korhan Arjen Alacahan," diye fısıldadım onu taklit ederek.

Büyük eli yavaşça boynuma kaydı, avucunu boynumda hissettiğimde gözlerimi yumdum. Kirpiklerim gözlerimin çukurunu doldurdu, Korhan'ın nefesi gitgide daha da yakınlaşıyordu. Avucunu boynuma bastırdı, nabzım avucunun içinde çarparken beni iterek yatağa uzanmamı sağladı. Gözlerimi açmadım. Korhan'ın üstüme çıktığını fark ettiğimde artık yatağın üstünde, onun altında savunmasızdım.

Gözlerimi araladım.

Lezâ yeşili gözler karşımdaydı.

Gözlerimi yumdum.

Korhan yoktu.

Scanned with CamScanner

O boş sokakta yavaşça ilerliyordum. Önümde ya da arkamda kimse yoktu, ka-
famın üstünde bir gökyüzü, ayağımın altında yeryüzü ve ben bu sokakta yapa-
yalnızdık. Yıldızlar fahişenin parmaklarındaki fenerler gibi zevki vaat eden bo
ışıltıyla gökyüzünde parlıyor, kendini yeryüzüne peşkeş çekiyordu. Tenimi dov
duran buz kırağı soğuğu hissediyordum, kalbimde sönmek bilmeyen bir korku
ateşi yanıyordu ve ayağımdaki ayakkabılar ayaklarımı sıkıyordu.

"Keşke güçlü olmak zorunda olmasam!" diye bağırdım sokağın sonun-
daki lambadaki cızırtılı ışığa bakarken. "Keşke bu kadar güçlüymüşüm gibi
davranmasam!"

Gölgesi benimleydi yaşananların. Enseme çöküyor, azap dolu çukurlar-
da beni boğan elleri boğazıma sararak beni çukurların dibine çekiyordu.
Gözlerimden hızla akan gözyaşları yanaklarımda suyun sancısını taşıyan ya-
nık izleri bırakıyordu. Turuncu ışığa baktım, etrafında uçan küçük güvelerı
sinekleri izledim. Artık hareket etmiyordum, ayakkabıların ayaklarımı daha
fazla sıkmaya başlamıştı; ağlıyordum ve yalnızca öylece dikiliyordum.

Akan burnumu kolumun tersiyle sildiğimde artık fahişelerin avuçlarında
duran fenerlerin ışığı azalmış, şafağın göğüslerinden mavi bir ışık akmaya
başlamıştı. Ellerim karnıma doğru kaydı, karnımdan boşalan kanların sıcak-
lığı avucumun içindeki çizgileri büyük bir hızla, önü kesilemez bir arzuyla dol-
durmaya başlamıştı. Gözlerimden akan yaşlar artık soğuktu, dudaklarımda ise
kuru ve ölmüş deriyi yavaşça yaladım, dilimin ucunda bir bıçak vardı; bu bıçağı
yuttuğum kelimelerim oluşturmuştu. Dudaklarımın parçalandığını hissettim.

Beni parçalamışlardı.

Tenime giren bıçağın ucu karnımı öyle şiddetli bir şekilde yırtmıştı ki
çığlık atamayacak kadar büyük bir acıyla olduğum yatağa gömülmüş, elinde
bıçakla bana öylece bakan adamın gözlerinin içine bakmıştım. O benim ilk
katilim değildi, o gün onun gözlerinin içine baktığımda onun son katilim ol-
mayacağını da kendi gözlerimle görmüştüm.

Ona göre o benim son katilimdi, bilmediği bir şey vardı; ben ondan önce
defalarca kez öldürülmüştüm, ondan sonra da öldürülmeye devam edecektim.

"Biliyor musun, Coşkun," diye fısıldadım çektiğim acıya rağmen gözle-
rimi onun gözlerine ucu yanmış bir şiş gibi saplarken. "Sen beni şu an bu
yatakta beceriyor olsaydın, karnıma saplanan bu bıçaktan aldığım zevki ala-
mazdım. Bir bıçak bile beni senden daha iyi becerir."

Otuz beş ya da kırk yaşlarındaydı. Soluk soluğa bana bakarken kendi-
si de yaptığı şeyin yeni farkına varabiliyordu. Bedenimde ilerleyen acı öyle
kördü ki gözlerimi bir çaputla bağlamışlardı sanki ve ben yalnızca karanlığı
görüyormuşum gibi hissediyordum. Coşkun bana bakıyordu ama bana bak-
tığında ne görüyordu bunu bilmiyordum. "İs," diye fısıldadı, sesinde anlam
veremediğim bir tını vardı.

Yalnızca on altı yaşındaydım, karnımda bir bıçakla, sevgilimin enişte-
nin yatağında yatıyordum.

Yalnızca on altı yaşındaydım, ilk kez öldürülmüyordum.

"Seni seviyorum," dediğinde karnımdaki bıçağın oradaki varlığını hisse-
debiliyordum ama gözümü bile kırpmadan ona bakıyordum.

"Seni hiçbir zaman sevmedim." diye fısıldadım. "Seni hiçbir zaman sevmedim."

"Ben seni sevmiyorum," diye fısıldadı. "Ben seni sevmiyorum."

"O benden daha genç diye mi?" diye sordu, avucundaki bıçağı daha sıkı
kavradığını hissetmiştim, dudaklarım aralık duruyordu ve on altı yıllık ha-
yatım boyunca hiç bu kadar çok nefes daralması yaşamamıştım. Gözlerinin
içine baktım, gözlerinin içinde karanlığın ağları okyanusun yüzeyini sarmıştı
ve ben o okyanusun dibindeydim, yukarı doğru yüzsem bile o ağlara takılıp
tekrar dibe batacağımı biliyordum. "Neden onu seviyorsun? Ben olgun bir
adamım, sana istediğin her şeyi verebilirim, aptal!"

Benim gözümde yalnızca sevdiğim kişinin ablasının eşiydi ama ben onun
gözünde karısının erkek kardeşinin sevgilisi olarak kalamamıştım.

Gözlerimi yumdum, fiziksel şiddetin her türlüsüne alışkındım fakat bede-
nimden sızan kan beni korkutmaya başlamıştı. Ölümü hissetmek istiyordum
ama yaşamayı da meyilli bir insandım. Yaşadığım her şeye rağmen yaşama-
ya gönüllü bir enayiydim. Coşkun yüzünü boynuma soktuğunda karnımdaki
bıçak daha da derine saplandı.

"Eğer benim olmazsan canını alırım," diye fısıldadı karanlık bir sesle.
"Sonrasında da cansız bedenine defalarca kez sahip olur, seni toprağa bile
vermem. Anlıyor musun beni? Seni toprağa bile vermem!"

"Sana benim için neler yapabileceğini sormadım," diye fısıldadım, söy-
ledikleri kanımı donduruyor, bedenimden akan kanım yatakta soğuyordu.
"Benim için nelerden vazgeçebilirsin, Coşkun?"

"İs."

"Coşkun," diye fısıldadım. "Öldür beni."

Eli yavaşça kazağın altına girdi, karnıma kaydı. Sanki geçmiş karnımın deri-
sinden yapılma bir romandı; Korhan karnıma dokunduğu an, geçmişin say-
faları açılmaya başlayacaktı. Elimi büyük bir hızla onun bileğine indirdim,
bileğini güçsüzce kavrayıp, "Hayır," diye fısıldadım. Dudakları dudaklarıma
çok yakındı, nabzı sanki tenimin altındaydı, benim nabzımdı. "Orası değil."

Karanlık çökmüştü.

Karanlığa rağmen lezâ yeşili gözlerini görebiliyordum, gözleri yeşil
bir ateş gibi parlıyordu. Uzun uzun gözlerime baktı, karnıma dokunmadı
ama eli hâlâ orada duruyordu ve ben de hiç kuvvet uygulayamıyor olsam da
onun bileğini tutarak güya onu karnımdan uzaklaştırmaya çalışıyordum.

Scanned with CamScanner

Elini yavaşça karnımın üzerinden kaydırarak iki göğsümün arasına bastırdı, göğüs boşluğumda onun avucunun sıcak baskısını hissettiğimde göz gözeydik. Parmaklarını göğüs kafesimdeki kemiklere bastırınca nefesim kesildi, biraz daha eğildi; artık burnu burnuma sürtüyordu. Dudaklarından verdiği o sıcak nefes dudaklarıma çarparak kelimelerimi benden alıp götürüyordu.

"Burası mı?" diye sordu, kalın sesi mayın tarlasında yürüyormuşum gibi irkilmeme neden oldu.

Başımı ağır ağır salladım. Nefesindeki alkolün kokusu çok keskindi. "Burası."

Dudakları dudaklarıma o kadar yakındı ki sanki biz o zaman diliminde çeyrek vardık, beş kalasıydık.

"Bana açıklaman gereken şeyler yok mu?" diye sordum kısık bir sesle. Bana neyi açıklamasını bekliyordum bilmiyordum ama bir yanım sanki onun anlatması gereken şeyler varmış gibi hissediyordu. Böyle hissetmekten kendimi alıkoyamıyordum. Dışarıda esen rüzgârın hareket ettirdiği ağaç dalı yavaşça pencerenin camına vururken Korhan bir elini kafamın yanına koyup tamamen yatağa bastırdı, diğer eliyle de kaburgalarımı burmaya devam etti.

"Yok," dedi kalın bir sesle.

"Neden?"

"Senin bana açıklaman gereken şeyler var mı?" diye sordu Korhan bana biraz daha yaklaşarak.

"Belki vardır," diye ortaya açık uçlu bir yanıt attım, bana kaşlarını kaldırarak baktı.

"Hadi ya?" dedi alayla. "Sen açıkla, belki sıra bana da gelir, Çirkin."

Elimi kaldırdım, avucumu Korhan'ın göğsüne bastırarak tam gözlerinin içine baktım. Kıyamet yeşili gözleri üzerimdeydi. Hastalıklara çare bulan bir doktorun geliştirdiği ilaç gibiydi, ben o hastalıktım. Onun şifası benim kefenimdi. Kalbi avucumun altında çarpıyordu, benim kalbim de onun avucunun altında çarpıyordu.

"Tüm insanların kalbi aynı anda atabilir mi sence?" diye sordum kısık bir sesle.

Dışarıdaki dal bir kez daha pencerenin camına çarptı, Korhan'ın gözlerine körelmiş bir bıçak saplanmıştı sanki. Öyle bir bıçaktı ki bu, ne saplandığı yeri kanatıyordu ne de saplandığı yerden çıkıyordu.

"Şu an ikimiz hariç tüm insanlığın kalbi aynı anda çarpıyor, Çirkin," dedi, kalbi atışını durdurdu, kalbim atışını durdurdu. "Şimdi tüm kalpler sustu," diye fısıldadı, o an ikimizin de kalbinin aynı anda çarptığını hissettim. "Yalnızca ikimizin kalbi çarpıyor."

Bu cevap benim için yeterliydi. Bu cevap, belki de görmem gereken ikisi kalın bir perdenin arkasında benden saklanan her şeyin asıl yüzüydü. Gözleri kızıl saçlarımda dolandı, dudakları ağır ağır yukarı kıvrılırken, "Hangi saç boyasını kullanıyorsun?" diye sordu aniden.

"Palette," dedim kaşlarımı kaldırarak. "Neden sordun?"

"Ne kızılı bu?" diye sordu bu kez, saç telimi parmağına dolamıştı. Hâlâ üzerimde olduğu için hareket edemiyordum.

"Sonbahar kızılı," diye fısıldadım.

"Hım..."

"Ne oldu?"

"Kendi saç rengini neden kullanmıyorsun?"

"Bilmem, kızıla alıştım sanırım."

"Hiç özlemiyor musun?" diye sordu aniden.

Kaşlarımı çatarak, "Neyi?" diye sordum.

"Eski saçlarını."

Durdum, kût, siyah saçlı o kızı düşündüm. Sanki odanın bir köşesinde öylece dikiliyor, ikimizi izliyordu. Dudaklarında sigaradan dökülen ölü bir kül kadar cansız duran bir tebessüm vardı, gözleri sönmek üzere olan bir kor parçası gibi bakıyordu.

"Bazen," diye mırıldandım.

Korhan yavaşça doğrulup kalkınca yatakta öylece kalakaldım. Gözlerimi yüzüne diktim ama o bana bakmadan üstüne bir tişört geçirdi, yavaşça kapıya doğru yönelirken, "Küçük bir işim var," dedi. "Hemen geleceğim."

Hiçbir şey söylememe izin vermeden evden çıktı. Kapının çarptığını duyduğumda hâlâ yatağın üzerinde öylece uzanıyordum. Derin bir nefes alıp doğrularak kalktım, etrafıma bomboş bakışlar atmaya başladım. İçerisi karanlık değildi ama aydınlık da sayılmazdı. Yalnızlıktan ya da karanlıktan korkan bir insan olmasam da bir an için izleniyormuş gibi hissederek ürperdim. Korhan'ın çakısı ağzı açık bir şekilde sehpanın üzerinde duruyordu, gözlerim çakının parlak bıçağında dolandı. Yavaşça ayağa kalktım, odanın içinde gezmeye başladım.

İçimdeki çocuk zihnimin bir köşesine öylece kıvrılmış benim hareketlerimi izliyordu. O benim aksime karanlıktan pek hoşlanmıyordu. İçime yerleşip, o çocuğu korkutan bu karmaşayı nasıl yok edebilirdim bilmiyordum. Derin bir nefes aldım, odadan çıkıp dar koridorda yürümeye başladım.

Ev bir kutu kadar küçük olmasına rağmen bu evde yalnız olduğumdan mıdır bilinmez bir an için bana çok büyük gibi gelmişti. Koridorun tavanındaki sarı lambayı yakmak için düğmesine bastım, lambanın küçük bir cızırtı çıkarttığını işittim; önce voltajı oldukça düşük bir şekilde etrafı aydınlattı, ardından rengi biraz daha canlandı.

Scanned with CamScanner

"İstemiyor musun?"

"İstemediğimi söylemedim," dedi Korhan, sesi kuru bir yaprak gibiydi.

Adam bana bakmadan sırtını döndü, yavaşça uzaklaştı ve az ilerideki durup sırtını hemen ilerideki ağaçlardan birinin gövdesine yasladı. Güneş gözlüklerini kaldırdı, başının üstüne sabitledi. Ardından çenesini dikerek gökyüzüne baktı. Korhan'ın bakışlarını yüzümde hisseder hissetmez tekrar ona doğru döndüm, gözlerinin içine baktım.

"Beni burada bekle," dedi, bunu söylerken gözlerimin içine bakmaya devam ediyordu. Gözlerinin gözlerime verdiği mesajlar zihnimde bir yığın oluşturarak beni içinde kaybolmaya zorladığında yalnızca başımı salladım. Korhan benden uzaklaşıp adama doğru yürümeye başladı. Adamın yanında durduğunda farkında olmadan onları izlemeye başlamıştım. Adam pantolonunun cebinden küçük bir paket çıkartıp bunu Korhan'a uzattı ve Korhan, elindeki sigara izmaritini yere fırlatarak az önce izmaritli tuttuğu eliyle sanki adamla tokalaşıyormuş gibi adama uzattı. Adamın elindeki paketi avucunun içine transfer ederek elini geri çekti ve elini kendi cebine attı.

Yüzümü buruşturdum, aptal değildim. Huzursuzluğun gece gibi çöktüğü gözlerimi kalabalığa çevirdim. Herkes az önceki alışverişten bihaber şekilde işine, yoluna ve hayatına devam ediyordu. Birkaç saniye daha önümüzdeki zaman tasını doldurdu. Çok geçmeden Korhan yanıma döndü, adam bizim aksi yönümüzde ilerleyerek yavaşça gözden kaybolmuştu.

Bakışlarını yüzümde hisseder hissetmez kafamı kaldırdım ve o anlarda yeşili gözlerinin ağına takıldım. Şehrime yağmaya başlayan bir sonbahar yağmuru gibiydi, kışı sırtında taşıyarak benden saklıyordu ama ben sırtındaki kışın soğuğunu onun bakışlarından bile hissedebiliyordum.

"Önümde uyuşturucu satın alman ne kadar mantıklı bir hareket? Seni polise şikâyet edebilirim," dedim kaşlarımı kaldırarak. Beni gerçekten sinirlendirmişti.

"Uyuşturucu almadım ki," dedi umursamaz bir sesle.

"Ben aptal değilim."

Kaşlarını kaldırdı. "Sana aptal demedim, aptal olduğunu düşündüğümü mü düşünüyorsun?"

"Sana ne verdi?" Tek kaşımı kaldırdım. "Cigara dedi. O ne demek?"

"Esrar," dedi kısaca.

"Esrar bir uyuşturucu değil mi?" Ona düz düz bakıp başımı iki yana salladım. "Seni şikâyet etmeyeceğimi mi düşünüyorsun? Esrar kullandığını biliyorum ama önümde satın alamazsın. O pezevenk bir uyuşturucu satıcısı mı?"

Korhan kollarını kaldırarak bana doğru yürüyünce bir adım geriledim. Yüzünde karman çorman bir ifadeyle, "Hey, hey, hey!" dedi kendini savunur

gibi. "Ben uyuşturucu satıcılarından esrar satın almam. Çalıştığım yerden eski bir tanıdığım. İyi cigara bulunca getirir, uzun zamandır görüşmüyoruz. Görünce verdi işte."

"Her zaman yanında mı taşıyormuş o şeyi?"

"O da içiyor," dedi Korhan tek kaşını kaldırarak. "Hem ben neden sana açıklama yapıyorum?"

"Bilmem?" dedim sorar gibi. "Neden yapıyorsun?"

"Bilmiyorum." Gözlerimin içine baktı. "O anın kıymetini bil, bir daha açıklama yapmam çünkü."

Dişlerimi sıktım. "Yasal değil," dedim sinirle. "Hem hiç mi çekinmiyorsun? Beni tam olarak tanımıyorsun bile. Ya seni enseletirsem?"

Bana yaklaştı, bir elini saçlarımın üzerinden kaydırdı, eli ensemde durunca kafamı kaldırıp ona baktım, çok gergin hissettiğimi fark etmiştim. "Öpüştüğün adamı mı ispiyonlayacaksın?"

"Beni tanımıyorsun."

Gözlerindeki o yoğun ifade yine orada, gözlerinin tam merkezinde aktif haldeydi. "Tanımadığın adamların seni öpmesine izin mi veriyorsun?" diye sordu ama bu soru sanki onu daha da sinirlendirmişti, lezâ yeşili gözlerinin koyulaştığını, ardından da yüzündeki ifadenin daha da gerildiğini görür gibi oldum.

"Düzgün konuş," dedim dişlerimin arasından. "Önüne gelenle öpüşen bir kadına mı benziyorum?"

"Seni tanımadığımı söyleyen sensin?"

Sanki bir camın arkasında oturuyor, ikimizi izliyordum ve o bunun farkında bir şekilde kafasını o cama çevirip, camın arkasındaki beni görüyormuş gibi cama öyle dikkatli bakıyordu ki her seferinde onunla göz göze geliyordum.

Ne diyeceğimi bilemez şekilde, "Esrar da bir uyuşturucu," diyerek konuyu değiştirmeye çalıştım.

"Bir şeylerin farkını sana anlatmak istemiyorum," dedi düz bir sesle, ardından durup gözlerimin içine pürdikkat baktı. "Bu farklılıkları senin kendin deneyimleyerek bulmanı, görmeni de istemiyorum."

"Allah Allah?"

"Ya öyle," dedi dalga geçer gibi ama yüzü hâlâ ciddiydi.

Buzdan bir kalıp gibi bakıyordu ama gözleri cayır cayır yanıyordu. Yanaklarımın içini ısırarak, "Eve gitmeliyim," dedim. Korhan, ensemde duran avucunu tamamen enseme bastırarak kafamın ona doğru yaklaşmasını sağladı. Baskıyla aşağı inen bakışlarımı kaldırıp ona baktım, yüzünü saran ifadesizliğin temelinde uyuyanları merak ediyordum.

Scanned with CamScanner

Bir an bu daracık koridorun duvarlarının, tavanının, hatta zeminin bile binlerce aynayla döşenmiş olduğunu düşündüm. Attığım her adımda başka benzeyen bir ordu beni takip ediyordu ve ben hangisi benim gerçek yansımam bilmiyordum. Gözlerimi hangi yansımaya diksem, o yansıma sanki karşımdaymış gibi gözlerimin içine bakıyordu.

Uzun, bordoya boyanmış tırnaklarımı avucumun içine saplayarak gözlerimi kıstım ve o an, aynaların dört bir yanı dikenlerle doldu. Dikenlerin gölgesi bedenimi altına alarak beni kendimden sakınırken ne olduğunu anlayamadım. Gözlerim yavaşça dikenlerin batmış şekilde saplandığı bedenekaydı, o an sanki aynanın hemen karşısında dev bir kirpi beni izliyordu.

İrkilerek gözlerimi yumdum, gözlerimi açtığımda aynalar orada değildi ve ben kaç dakikadır burada bu şekilde bekliyordum bilmiyordum ama hemen karşımda, yerde duran bir kirpi vardı.

Olduğum yerde sıçrayarak çığlık atmaya başladım. Dış kapı açılmıştı, Korhan elinde bir poşetle karşımda duruyordu ama ben Korhan'a değil, yerde duran kirpiye bakarak çığlık atmaya devam ediyordum.

"Arjen!" diye bağırdım dehşet içinde. "Koridorunda bir kirpi var!"

Korhan'ın şaşkın bakışlarını yüzümde hissedince kafamı kaldırıp ona baktım, kaşlarım çatık duruyordu. "Görmüyor musun?"

"Görüyorum," dedi kaşlarını kaldırarak. Dış kapı hâlâ açık duruyordu. Korhan içeri girdi, anahtarları cam kâsenin içine atıp yavaşça yere eğildi. Avucunu uzattı, kirpi ağır adımlarla Korhan'ın avucuna doğru yürüyüp onun avucuna çıkınca gözlerim dehşet içinde aralandı.

"Seni yaralayacak!" diye bağırdım panikle. "İğnesi batar, zehirliyse seni öldürebilir bile!"

Kirpiyi avucunun içine alan Korhan yavaşça doğruldu, asıl tuhaf olan onun avucunda bir kirpi tutuyor oluşu değil de benmişim gibi bakıyordu.

"Neden bu kadar korktun?" diye sordu karmaşık bir ifadeyle. "O kimseye bilerek zarar vermez."

"Onun iğneleri var!"

"Görebiliyorum, senin de tırnakların var?" Korhan kirpiyi avucunda tutmaya devam ediyordu. Korku dolu gözlerle avucuna bakmaya devam etti. "Bu benim kirpim."

"Ha?"

"Ne, ha?" Güldü. "Tepkilerini düzelt, beni güldürüyorsun..."

"Hangi manyak bir kirpi besleyebilir lan?" diye ağır bir tepki vererek kaşlarımı çattım, korku dolu gözlerle küçük hayvana bakıp yüzümü buruşturdum. "O şeyi benden uzak tut."

"O şey değil, onun bir adı var. Onu incitiyorsun, ablası," dedi Korhan eğlendiği her halinden belliydi. "Adı Mavi."

Ona düz düz baktım. "Kirpi besliyorsun, adı bile var ve bu normal bir şey? İnsanlar kedi besler, ne bileyim köpek besler, kuş besler..."

"Beni insan yerine koyduğunu bilmiyordum," dedi Korhan, yüzünde hâlâ o muzip ifade vardı. Geri adımlar atarak odaya girdim, kapıyı hafifçe kapatarak kafamı kapının aralık kısmından dışarı çıkardım.

"Sakın onu içeri sokayım deme. Ya o ya ben, seçim senin. Giderim valla," diye homurdandım.

"Onu seçiyorum," dedi sırıtarak. "Yanımdan geçip dış kapıya kadar gidebileceksen, buyur." Elindeki kirpiyi bana doğru uzattı. "Ama ne Mavi ne de ben geçmene pek de müsaade edeceğe benzemiyoruz bence?"

"Sen delisin."

"Akıllı olanlar çok bir sikime mi yarıyormuş?"

Ona düz düz baktım. "O şeyi odaya sokmasan?"

"Geçen sefer o şeyle aynı odada uyudun, Kedi..."

"Ne?"

"Evet."

"Ne?"

"Mavi ile aynı odada uyudun diyorum."

"Nasıl ya?" diye bağırdım. "Nasıl görmem ben onu? Çek onu ya, iğne atar o!" Kirpinin bakışlarını üzerimde hisseder gibi olunca gözlerimi ona doğru indirdim. Bir süre kirpiyi izledikten sonra kaşlarımı çattım. "Hiç de sevimli değilsin, bakma bana öyle," diye homurdandım.

"Onu incitmeye devam ediyorsun ama..."

"İncinirse iğnesini mi atar?"

Korhan güldü. "Kızım nerenin delisisin sen ya?"

Gözlerim kirpiye kaydı, aslında sevimli görünüyordu. Kaşlarımı çatarak, "Dişi mi o?" diye sordum.

Korhan kaşlarını kaldırdı. "Ne o, kıskandın mı?"

"Ne kıskanacağım be!" diye homurdandım. "Batırsın sana iğnesini de gör."

"Ben tırmalanmayı daha çok seviyorum, Kedi," dedi Korhan. "Hem Mavi bir erkek. Bizi çirkin fantezilerinden uzak tut."

"Haha," diye güldüm yapmacık bir şekilde. "Korhan, sokmam sizi içeri."

"Kızım orası benim odam," dedi Korhan kaşlarını çatarak. Gözlerini kirpiye indirdi. "Kendi evimizden kovuyor bu Kedi bizi Mavi."

"Allah'ın delisine bak ya, kirpiyle konuşuyor," diye homurdandım.

Korhan bana cins cins baktı. "Bir kediyle konuşmamda sıkıntı yok ama bir kirpiyle konuşunca deli ilan ediliyorum amına koyayım."

Gözlerim elindeki poşete kaydı ama aklım hâlâ o kirpideydi. "O poşetin içinde ne var?" diye sordum kaşlarımı çatarak.

Scanned with CamScanner

"Kertenkele," dedi Korhan aniden.

Olduğum yerde sıçrayarak gözlerimi kocaman açtım. "Sen manyak mısın?"

"Evet, kertenkelemi yürüyüşe çıkarmaya gitmiştim. Çişini falan yapıp," dedi gayet ciddi bir sesle. "Onun adı da Osman."

"Ne?"

Korhan gülmeye başladı, gülerken gözleri kısılmıştı. Uzun, beyaz dişlerini izledim. Gülünce kırışan gözlerinin kenarlarının etrafındaki izler bile çok güzel görünüyordu. Başını iki yana sallayarak, "Hasta," dedi. "Senin için bir şey aldım."

Ona düz düz baktım. "Sürüngen bir evcil hayvan istemiyorum," dedim.

"Kirpiler sürüngen değildir."

"Tamam, hem iğneli hem de sürüngen evcil hayvan istemiyorum o zaman."

"Kedi, kapının önünden çekilecek misin yoksa Mavi çekilmen için gerekeni yapsın mı?" diye sordu gözlerimin içine bakarak. Anında savaş silahlarımı bir köşeye bırakarak kapıyı araladım ve odanın en uzak kısmına doğru tıpkı bir Tazmanya Canavarı* edasıyla ışınlandım. Korhan elinde kirpiyle içeri girdi, kirpiyi masanın altındaki kutunun içine bıraktıktan sonra elindeki poşeti yatağın üstüne bıraktı; odanın kenarına geçmiş, onun hareketlerini pürdikkat izleyen bana baktı.

"Gerçekten bu kadar çok mu korktun?" diye sordu kaşlarını kaldırarak.

"Bilmiyorum, huylandım."

Yatağın ucuna oturdu. "Yanıma gelmeyecek misin, Çirkin?"

"Kutunun içinden çıkar mı?"

"Uçan bir balonu olmadığına göre çıkamaz?"

"Of!"

"Ya da bir merdiveni?"

"Korhan."

"Belki de ona oyuncak bir helikopter almalıyım?"

Çekinerek yanına doğru yürüdüm, yatağın ucuna oturup gözlerimi kutuya diktim. Korhan'ın bakışları yüzümde dolanıyordu ama ben ona bakmıyordum. Poşeti aldı, yavaşça kucağıma bırakınca gözlerimi poşete indirdim. Ardından kafamı ona doğru çevirip yüzüne baktım.

"Baksana," dedi çenesiyle poşeti işaret ederek.

Poşetin içini açtığımda kaşlarım havaya kalktı. İçinde iki tane boya kutusu vardı. Boya kutularından bir tanesini çıkarıp kutunun üstündeki kadının saçlarına baktım. Kopkoyu, siyah gibi görünüyordu. Kaşlarımı çatarak rengin ismine baktım. "Gece mavisi mi?"

* Tazmanya Canavarı: Tazmanya Canavarı ya da Taz, Warner Bros.'un Looney Tunes serisinde yer alan hayali bir çizgi film karakteridir. Yaratıcısı Robert McKimson'dur. Çok hırslıdır ve sınır tanımaz iştahıyla istediği her şeyi yer. 1990'lı yıllarda çok popüler olmuştur.

"Evet," dedi. "Boyayınca siyah oluyormuş."

"Biliyorum," dedim. "Önceden bunu kullanmıştım. Kendi saç rengime çok yakındı."

Hiçbir şey söylemedi.

"Bunu neden aldın?"

"Eski rengini özlediğini söylemedin mi?" diye sordu, gözlerimin içine bakarken tünel yeşili gözleri bana bir şeyler anlatmak istiyor gibiydi. Onun yüzünü izledim, yüzünü saran izlere rağmen nasıl bu kadar güzel görünebildiğini bir türlü anlayamıyordum.

"Evet ama..."

Teninin üstüne dikilmiş gibi duran yeşil gözlerinin altında sakladığı düşünceleri görebilmek imkânsız gibiydi. Bakışlarını gözlerimden sökerek boyaya indirdi, derin bir nefes aldı. "İstemiyorsan mecbur değilsin, Çirkin."

"Biliyorum," diye fısıldadım.

Gözlerini belli bir noktaya dikti, orada durgunlaşan bakışlarının bana verdiği hislerden bihaberdi. O noktaya uzun uzun baktıktan sonra gözlerini yavaşça bana saplad, gözlerinin saplandığı yerden bana hissettirdikleri damlıyordu sanki.

"Ama koyu renk saçlarımı gerçekten özledim," diye fısıldadım.

Duraksadı. Gözlerini gözlerimden ayırmıyordu ama sanki karşısında oturan ben değildim; o kül, siyah saçlı kızdı. Kâküller geniş alnına yapışmıştı, yeşilden griye dönmüş iri gözleriyle öylece onun yüzünü izliyordu. Korhan bu görüntüyü sanki gerçekten görebiliyormuş gibi gözlerini kıstı.

"Görmek istiyorum."

"Anladım," dedim zorla. Saçlarımı öne alarak kızıl tellerini izledim, dudaklarım yukarı kıvrıldı. "Değişiklik fena olmaz, ha?"

Korhan hiçbir şey söylemeden beni belimden tutarak sırtımı ona dönmemi sağladı. Bir süre duvarı izledim, o da arkamda bir şeylerle uğraştı. Sonra saçlarımı yavaşça taramaya başladı. Soğuk boyayı hangi arada hazırlamıştı bilmiyordum, dikkat bile etmemiştim ama saç diplerime dokunduğu anda boyanın soğukluğunu hissederek ürperdim. Saçlarımı ağır ağır, tel tel ayırarak boyamaya başladı. Sıcak nefesini ensemde, soğuk boyayla temas etmiş saç diplerimde hissediyordum.

"Parmakların boya oldu," diye fısıldadım. "Kapkara kalacak. Eldiveni kullansaydın..."

"Tinerin çıkartamayacağı boya yoktur," dedi Korhan saçlarımı özenle boyamayı sürdürürken.

Nefesimi tutup boyanın soğukluğunun saçlarıma dokunuşunu, bende bıraktığı izleri hissetmeye devam ettim. Artık dönüşü yoktu, bir süre saçla-

Scanned with CamScanner

rımı asla kızıla döndüremeyeceğimi biliyordum. Peki bunu neden yapıyordum? Onu görmeye hazır mıydım? Siyah saçlarımı tekrardan görmek bana ne hissettirecekti? Atlatmış mıydım? Korhan'ın yıpranmış parmaklarının bana verdiği hisleri kabul ederken o kızın geriye gelip gelmeyeceğini merak ediyordum.

Boyamayı bitirdiğinde bana bakmadan arkamdan uzaklaştı. Zilleri tinerle boyadan arındırmaya gittiğini biliyordum. Sessizce yatakta oturdum. Bu sırada artık kirpinin varlığından rahatsız olmadığıma fark etmiştim. Dakikalar birbirinin üstüne binerek zaman denen yolun taşlarını döşemeye devam etti. Yavaşça doğrulup kalktığımda artık saçımı yıkamam gerektiğini biliyordum. Korhan'a seslenmiştim, bana verdiği cevabın etrafını ören kalın sesi çok yankılı gelmişti. Bana banyoyu kullanabileceğimi ve ona ait kıyafetlerden ödünç alabileceğimi söylemişti.

Korhan'a ait siyah bir eşofman, koyu yeşil bol bir kazak aldıktan sonra odadan ayrıldım ve banyoya geçtim. Banyo biraz soğuktu, suyun ısınması epey zaman almıştı ama sonunda kendimi suyun altına bıraktığımda, bedenimden akmaya başlayan siyah boyanın tenime bıraktığı lekeleri izledim. Su neredeyse durulaşana kadar hareket dahi etmeden suyun altında öylece bekledim. Siyah boyayı saçtan arındırmak çok zordu, ne kadar süredir suyun altındaydım bilmiyordum ama banyo buhardan görünmez hale gelmişti.

Sonunda suyu kapatıp bedenimi havluyla kuruladım. İç çamaşırlarımı tekrar üzerime geçirdikten sonra banyodaki o eski saç kurutma makinesiyle saçlarımı kurutup, banyonun kırık dolabında bulduğum eski saç fırçasıyla siyahlığını görebildiğim uzun saçlarımı taradım. Aynaya bakmıyordum, bir bütün olarak nasıl göründüğümü şu an için merak etmiyordum. Saçımı kuruturken ve tararken parmaklarıma gelen siyah saç tellerini görebilmiştim yalnızca. Saçlarımı biraz daha kuruttuktan sonra Korhan'a ait yeşil kazağı giydim, eşofmanı da altıma geçirip banyodan çıktım. Eşofmanın uzun paçaları yerde sürünüyordu, çıplak ayaklarımla zemine basıyordum ama eşofmanın paçaları süründüğü için ayaklarım pek de yerle temas etmiyordu. Üstelik üstümdeki kazak da çuval gibiydi, küçük bir bedene sahip olmasam da içinde resmen kaybolmuştum.

Odanın kapısının kulpunu çevirdim, kapı yavaşça aralanırken nefesimi tuttum. Anlık bir kararla resmen saçlarımı büyük bir değişime uğratmıştım. Şimdi Korhan'ın benim siyah saçlarımı gördüğünde vereceği tepkiyi merak ediyordum. Sırtımda geçmişe ait bir sandık vardı, bu sandık cehennemden çalınan günahlarla doluydu. Günahların ağırlığı öyle fazlaydı ki sırtımdaki sandığın zemini bile çökmeye başlamıştı. Bir sandığın zeminini çökerten günahlar benim sırtıma neler yapmazdı ki?

İçeri doğru bir adım attığımda sırtı bana dönük şekilde masanın önünde oturan Korhan dikkatimi çekti. Gözlerim sırtında dolanırken içimden, "Dikkat sırtlı," diye fısıldadım. Aslında beslediği kirpiye o kadar çok benziyordu ki.

Parmaklarının arasında tuttuğu sarılmış sigaranın dumanı yavaşça odanın içine dağılırken Korhan bana doğru döndü. Gözlerinin beyazı kıpkırmızı olmuş, damarlar gözlerinin etrafını ağ gibi örmüştü. Gözleri önce gözlerime saplandı. Ardından gözlerimden sökülüp saçlarıma dokundu ve o an ikimizin içinde olduğu zaman durdu, tüm saatler ilerlemeye devam ediyor olsa da odadaki saat hareketini kesmişti.

Korhan parmaklarının arasında duran, içinde tütün değil esrar olduğunu bildiğim sigarayı dudaklarının arasına yerleştirdi. Gözlerini saçlarımdan çekmeden esrar denen zehri içine çekti, sigaranın ucundaki küçük ateş topu bir anda harlandı. Zayıf yanakları içeri çöktü, yüzündeki mezar taşını anımsatan kemikler belirginleşmişti, çenesindeki mezar da tamamen derinleşti. Boynundaki kalın damarın içinde yüzen kanın nasıl dalgalandığını bile görebildiğim saniyelerdeydik. Korhan sigarayı dudaklarından uzaklaştırırken sertçe yutkundu. Uzun, damarlarla sarılı hasarlı parmaklarının zarif hareketini izledim. Yeşil gözlerinin rengi şu an o kadar yoğundu ki gözünün beyazını saran kırmızı damarlar bile bu rengin gösterişi karşısında vasatsız görünüyordu.

Dudaklarından zehrin dumanı yayılmaya başladı, gözleri daha da kanlanırken dudakları yavaşça yukarı kıvrıldı.

"Çirkin," diye fısıldadı, sesi yanmış bir romanın kül olmuş kelimelerine benziyordu.

Ayak parmaklarımı içeri çekerek alt dudağımı ısırdım.

"Saçların siyahken daha çirkinsin."

Kalbimin hızlandığını hissettim. O an dikkatimi çeken bir şey oldu. Korhan'ın içine çektiği esrarın sarılı olduğu kâğıt, bir tütün sarma kâğıdı değil, bir fotoğraftı. Fotoğraf yandıkça şeffaflaşıyor, şeffaflaştıkça fotoğrafın arkasındaki siyah saçlar ve belli belirsiz bir yüz görünüyordu. Duraksadım. Bakışlarım ağır ağır masaya doğru döndü, o an içine düştüğüm yalanın yandığı kuyudaki alevler harlandı, yükselerek göğe ulaştı.

Masanın üstünde siyah saçlı olduğum zamanlara ait bir sürü fotoğraf çıktıları ve bana ait karakalem çizimler vardı.

Scanned with CamScanner

7. PERDE
Nefes

İçimde yirmi altı kat yara vardı.

Parlaklığımı yitirdiğim zamanı hatırlıyordum; hiçbir şeyin bir daha eskisi gibi olmayacağını gördüğüm halde o karanlık tünele doğru tıpkı bozuk bir tren gibi hızla ilerlemeye devam etmiştim. Kendi raylarımı kendi tekerleklerimle biçmiş, mahkeme salonuna kurulmuş bir tiyatro sahnesinde adalet isimli fahişenin, vicdan isimli hâkimin altındaki iniltilerini dinleyerek kendi gözyaşlarımı ağır ağır silerken sahnemin gelmesini beklemiştim.

Kendimi savunmam gereken tüm sahneleri sessizce konukları izleyerek geçirmiştim, unuttuğum tüm repliklerin cesedini yalanlara sarmıştım; kopan parçalarımı yerden toplamış, tek tek ağzıma atıp çiğneyerek kendi leşimi yemeye başlamıştım.

Bir adım geriledğimde karşımda duran adam cehennem yeşili gözlerini, cennetten kovulup gözlerime emanet edilmiş tek renk gibi hissettiğim boğulmuş yeşil gözlerimden çekmedi.

Kaçmak istiyordum, kendimi savunmak ve belki de ona saldırıp hesap sormak. Ama bunu yapamadım. Dönüp gidemiyordum, kalıp savaşamıyordum, durup meydan okuyamıyordum; yalnızca onu izliyordum. Kimdi bu adam? Gerçekten bir sapık mıydı? Benden istediği neydi? Yutkunmak istedim, dilim damağım kurumuş gibi hissediyordum. Yutkunsam, boğazımdan aşağı ekmek bıçakları kayıp ciğerime kadar düşecek ve içime saplanacaktı.

Scanned with CamScanner

Korhan yavaşça ayağa kalktığında dudaklarım aralanır gibi oldu, Tünel yeşili gözleri kontrollü bir şekilde beni takip ediyordu ve yavaş hareketleri oldukça temkinli görünüyordu. Saçlarımdan yayılan boyanın kokusu genzimi yaktığı gibi, gördüklerim de gözlerimi yakmaya başlamıştı.

"Sen kimsin?" diye fısıldadım, dudaklarım kilidi kırılmış bir kapı gibi aralandığında harfler yan yana durarak birbirlerine dayanak olmuş ve bu iki kelimeyi bir soru cümlesine dönüştürmüştü.

Bana doğru bir adım atınca, geriye doğru bir adım daha attım. Gözlerim onun zemheri gözlerinden ayrılıp masadaki eskiz çizimlere, bana ait fotoğraflara kaydı. Kül tablasının içine bıraktığı sarılmış sigarayı parmaklarının arasına aldı. Fotoğrafımın çıktısı olan kâğıda sarılı olan, içinde tütün değil esrar olduğunu bildiğim sarma sigarayı dudaklarına yaslarken bana doğru ilerlemeye devam ediyordu.

"Kim olduğumu bilmiyor musun?" diye sordu, sesindeki ıssız gece öyle soğuktu ki göğsümü saran gökyüzünden aşağı buz parçaları düşmeye başlamıştı.

Gözlerim parmaklarının arasında tuttuğu sigaraya kaydı, sigaranın ağır kokulu dumanını dudaklarından dışarı bıraktığını fark edince gözlerim ani bir refleksle onun gözlerine tırmandı. İrkildim.

"Geri çekil."

"Neden?" diye sordu, bana doğru bir adım daha atınca geri adımlar atarak odanın kapısına kadar ilerledim. O da benimle birlikte ilerlemeye devam ediyordu. Sırtım kapıya yaslanınca durdum. Gözlerim gözlerinden geçmişine ait bir takvim yaprağı gibi onun gözlerinin içinde asılı kaldı.

Kapının kulpunu çevirdiğimde içimdeki koşma isteği zirveye kadar tırmanmış, ulaştığı zirvede beni âdeta pimi çekilmiş bir bomba gibi patlamaya mecbur etmişti. Hızla odadan çıkıp koridora doğru ilerlediğimde arkamdan çıkmasını bekledim ama bunu yapmadı. Büyük adımlarım koridordaki duvarlara gölgeler olarak düşüyor, kalbim ağır bir sancı eşliğinde göğsümün altında kıvranıyordu.

Neden burada olduğumu bilmiyordum, nerede olmam gerektiğini de bilmiyordum.

Altımdaki ona ait eşofmanın paçaları yerde tıpkı bir canavar gibi sürünerek adımlarımı takip ediyor, çıplak ayaklarımın tabanını saran deri soğuktan sızlıyordu. Kafamı kaldırıp çıkış kapısına baktım, birkaç adım daha attıktan sonra artık kapının önündeydim. Kulpu çevirdiğimde kapının açılmaması zihnime bir balyoz darbesi indirip tüm düşüncelerimi bir fırtınanın önüne katmıştı. Korkuyla çarpan kalbimin atış seslerine aldırış etmeden anahtarların olduğu vestiyere uzandım, Korhan hâlâ odadaydı.

Anahtarları karıştırarak doğru anahtarı bulmaya çalışırken ellerim ve ayaklarım iyiden iyiye uyuşmaya başlamıştı. Kapı açıldığı an kapının üzerinde duran anahtardan elimi çektim, âdeta uçar gibi dışarı doğru fırladım. Ayakkabılarımı almadan çıplak ayaklarımla merdivenleri inmeye başladım, gökyüzü üzerime çökmüş bir kasvet bulutu misali tenimi örtüyordu. Kollarımı bedenime sarıp sakince bahçeye indim, bahçe kapısını açmak için kollarımı bedenimden çektiğim anda gerçekten yapayalnız hissetmiştim. Demir kapıyı açtım, ayaklarımın çıplak olmasına aldırış etmeden sokağa çıkıp ayaklarımın altında ezilen yaprakların çıkardığı sesleri dinleyerek ilerlemeye başladım.

Bahçe kapısının tekrar açıldığını duyduğumda iyiden iyiye oradan uzaklaşmıştım. Arkamda ilerlediğini fark ettim, gölgesi sanki bir evren boyutundaydı ve ayak bastığım her yerde benim üzerimdeydi. Sessizce beni takip ediyordu. Orada olduğunu biliyordum. Onun nefesinin sesini duyabiliyordum ama dudakları aralanmıyordu. Ağır adımları benim yorgun adımlarımla uyum sağlamıştı.

O korkunçtu, bunu şimdi fark ediyordum. Yüzü, bakışları, varlığı değildi korkunç olan; onu korkunç yapan bambaşka şeylerdi. Gördüklerim miydi beni bu kadar ağır şekilde etkileyen? Kandırıldığımı mı hissediyordum? Gözlerime batan duygular bir an için öyle ağır geldi ki o duyguları yeni yanmaya başlamış bir ateşin içine atarak ateşi harlandırışını izlemek istiyordum.

"Beni takip etmeyi kes!" diye bağırdım titreyen sesimle. Başka biri olsaydı onu yumruklardım, ona ağzımı geleni söyler, belki de ondan sadece kaçardım ama o başka biri değildi, bu durum sinirlerimi tepeme topluyordu. Merak bir köşeye geçmiş, parmak uçlarına taktığı iplerin ucunda asılı olan zihnimi bir kukla misali oynatıyordu.

"Küçük bir kedi yavrusu gibi öylece ilerliyorsun," dediğini duydum, sesinde aşılması güç bariyerler, dimdik duran soğuk duvarlar vardı. "Seni bir başına bırakmak istemiyorum."

"Ne istediğin umurumda bile değil," dedim sadece. "Sapık mısın nesin bilmiyorum, öğrenmek istediğim falan da yok. Peşimi bırak."

"Gerçekten peşini bırakmamı istediğine emin misin?"

Tırnaklarımı avucumun içine batırdım, uzun tırnaklarım avucumun içindeki gökyüzüne farklı boyutlarda bir sürü hilal evresi yerleştirdi. Avucuma gömülen hilallerin derimin üzerinde yarattığı göçükleri hissedebiliyordum.

"Evet," dedim kuru bir sesle. "Bir sapıkla uğraşamam."

"Sapık olduğumu mu düşünüyorsun?"

Scanned with CamScanner

Durdum, aniden ona doğru dönünce aslında aramızdaki mesafenin ne kadar da kısa olduğunu anladım. İrkilerek bir adım geri atıp çenemi dik tim, onun gözlerinin içine baktım. "O kadar eski fotoğraflarımın sende ne işi var?" diye sordum dört bir yanı kuşkudan bir kumaşla sarılmış sesimle.

Yeşil gözleri gözlerimdeki mahzenin parmaklıklarında dolaştı, o parmaklıkların arkasına sakladıklarımı görmek ister gibi uzun uzun gözlerimi izledi. "Çok fevrisin," dedi, erkeksi sesi ani bir duraksama yaşamama neden oldu.

"Fevri mi?" Kaşlarım çatıldı. "Fevri değilim ben."

"Öylesin."

"Sen de sapıksın o zaman!" Kaşlarım tamamen çatıldı. "Beni nereden tanıyorsun?"

"Parktan," dedi sadece.

"Yalan atma!" diye bağırdım. "Öncesi de var, değil mi? Amacın ne senin?"

"Yalan atmıyorum," dedi kuru bir sesle. "Bu sefer yalan atmıyorum."

Duraksadım, gözleri gözlerime felaketimi taşıyan geleceğin içinden bakıyordu. "Ne?"

"Park," dedi sadece. "Çocuk parkından."

"Peki o fotoğraflar," dediğimde gözlerini yumdu, durdum, içinde soru barındıran cümlemi tamamlayamadım.

"Seni çocuk parkından tanıyorum," dedi sadece. "Devamında söyleyeceğim her şey yalan olacak."

"Ne demek istiyorsun?"

"Söylediğim şey tam olarak bu," dedi, gözlerini açtığında gözlerindeki yeşil rengin bir zehre dönüşerek elmacık kemiklerine kadar akacağını düşündüm. "Eksik, biliyorum ama fazla olmasını istersen sana yalan söylemek zorunda kalacağım."

"Söylediklerinden hiçbir şey anlamıyorum."

"Biliyorum," dedi yalnızca.

"Yani beni yalnızca o çocuk parkında gördün, öyle mi?" diye sorduğumda başını yavaşça salladı, gözleri gözlerimdeydi ama sanki gördüğü gözlerim değildi. "Peki fotoğraflar?"

"Bir şekilde bulmuş olamaz mıyım?" diye sorunca durup ona baktım, kaşlarım çatıldı. "Yalan söylemem senin için sorun değil, değil mi?" Gülüdü. Donup kaldım. "Yeter ki burada kalmanı sağlayayım, seni burada kalman için ikna edecek bir şey söyleyeyim yeterli, değil mi? Bu şey yalan olsa bile buna razısın."

"Sen..."

"Sana yalan bile söylesem, sen bu yalanın yalan olduğunu bile bile bana inanırsın."

Geri çekildim. "Hayır," dedim.

"Kalmak istiyorsun, Çirkin."

Başımı ret dolu bir biçimde iki yana sallayarak, "Hayır," diye mırıldandım.

"İşte şimdi de sen yalan söylüyorsun."

Siyah saçlarım yanaklarımı örterken gözlerimi onun gözlerinden uzağa götürdüm, bir noktaya diktim ve uzun uzun o noktayı izledim. O beni izliyordu. Ayaklarımın altı acımaya başlamıştı. Ben bu değildim, onu tanıyalı ne kadar zaman olmuştu ki? Neden onun söyledikleri bende büyük bir deprem etkisi yaratmak zorundaydı? Ruhuma dolanan sarmaşıkların bir intihar ipine dönüşerek beni yavaşça boğmaya başladığını hissediyordum.

"Gitmek istiyorum," diye fısıldadım.

"İkinci yalanını söylüyorsun şu an."

Gözlerimi o noktadan çekmeden, "Sen kimsin?" diye sordum.

"Korhan," dedi, bana doğru bir adım attı. "Arjen." Parmakları çeneme dokundu, kafamı kaldırmamı, ona bakmamı sağladı. "Alacahan."

"Arjen," diye fısıldadım. "Bana bir açıklama borçlusun."

"Bu gece burada kal, Çirkin," dediğinde gözlerimin içine bakıyordu. "Eğer sabah fikrin hâlâ gitmekten yana olursa, bir daha karşına çıkmayacağım."

"Açıklama..."

Çenemi yavaşça okşayarak kısık gözlerinin kenarlarındaki çizgilerin belirginleşmesini sağlayacak biçimde acı bir tebessüm etti. "Kalmak istiyorsun," diye fısıldadı.

Ne istediğimi bilmiyordum, o biliyor muydu? Neden böyle hissediyordum? Ona bakmak istemiyordum, gözlerimi asla onu göremeyeceğim yerlere çevirmek istiyordum; onu görmek istiyordum, gözlerimi ona bakmaktan alıkoyamıyordum. Bu hisler o kadar korkunç hissettiriyordu ki...

"Bu gece," dedi, gözleri gözlerimin kapısında asma bir kilit gibiydi. "Kalacak mısın, Çirkin?"

Bir yanım kalmak isterken, diğer yanım ondan olabildiğince uzağa sürüklenmem gerektiğini fısıldıyordu bana. Bu hisler o kadar ağırdı ki... Güçlü parmaklarını çenemden çekti, gözleri gözlerimden ayrılıp dudaklarıma dokunarak hislerimin üzerinden teğet geçti. Büyük eli, elime kayınca bir an geri çekilmek istesem de bunu yapamadım ve Korhan elimi tuttu. Neyin içinde olduğumu anlamasam da biraz sonra onunla yan yana yürürken bulmuştum kendimi. Eve geri girdiğimizde sessizdim. Ayaklarımın altındaki acı devamlılığını koruyarak bana oradaki varlığını hatırlatırcasına canımı yakıyordu.

Scanned with CamScanner

Beni banyoya götürdü. Başta ondan çekineceğimi düşündüğünden mi dir bilinmez banyodayken bir süre yüzümü izleyip nabzımı ölçmeye çalıştı. Sessizce onu izlediğimi fark edince izlemeyi bir köşeye bırakarak ayaklarımdaki eşofmanı aşağı sıyırdı, beni eski küvetin önüne yürütüp kalçamı küvetin taşına yaslamamı sağladı. Kazağı kalçalarımı örtüyordu ama küvetin soğuk mermeri tenime dokunduğundan üşümeye başlamıştım. Korhan duş başlığını eline alıp önümde eğildi, duş başlığının deliklerinden hızla akmaya başlayan soğuk su bir an irkilip inlememe neden olsa da su anında ısınarak kaynar şekilde akmaya başladı. Suyun sıcaklık seviyesi arttıkça aramızdaki sessizliğin kökleri de daha derinlere ulaşıyordu sanki.

Ayaklarımı suyun altında bırakarak yavaşça temizleyip, büyükelerimle tabanlarımı okşarken suyun sıcaklığını o da hissediyordu. Normal seviyede bir sıcaklık değildi bu, banyo sanıyeler içinde buhar altında kalmıştı, su o kadar sıcaktı ki sanki lav dolu bir havuzun içinde oturuyordum; ağır ağır dibe batıyordum.

"Gidecek misin?" diye sordu, gözleri ayaklarımdaydı.

"Güvenilir biri değilsin."

"Aksini hiçbir zaman iddia etmedim," dedi, parmakları tabanımda dolaştı. "Benden korkuyor musun?"

"Korkmak değil." Yutkundum. "Yalnızca amacını anlamıyorum."

Kafasını kaldırıp bana baktı. Banyonun küçük penceresinden içeri sokak lambasının turuncumtırak ışığı sızıyor, bu ışık onun tılsımlı çehresini aydınlatıyordu. "Anlamak ister miydin?"

"Hayır," diye mırıldandım, yorgundum. "Anlamak istemiyorum."

"Neden?"

"Çünkü vazgeçtim."

"Merak ediyorsun ama."

"Şu an etmiyorum," diye yalan söyledim.

Burnundan sert bir nefes verdi, gözlerini tekrar ayaklarıma indirip suyu kapattı. Doğrulup kalktı, küçük bir havlu uzattığında bana değil, banyo kapısına bakıyordu. "Seni odada bekliyorum," dedi sadece.

Beni banyoda bırakıp dışarı çıktığında fayansta oluşan sıcak su birkintisinin içinde gezdiriyordum ayaklarımı. En küçük bir davranışımın bile kırdığı insanların aksine o, şu an ona ne tür bir hakaret edersem edeyim kırılmazmış gibi hissettiriyordu bana. Düşünmek istiyordum, kafam patlayana ve kelimeler etrafa şehit düşmüş askerler gibi dağılana kadar düşünmek. Ama bir süre sonra düşünmenin yalnızca sokakları dolduran bir kalabalık gibi zihnimi doldurup beni yormaktan ileri gidemeyeceğini anladım.

Banyodan çıktığımda üzerimde yalnızca ona ait kazak vardı, siyah saçlarımın uçları ıslanmıştı ama nasıl ıslandığı konusunda tek bir fikrim bile

yoktu. Ağır adımlarla odasına doğru ilerlemeye başladım. Fotoğraf kareleri hâlâ zihnimin içinde asılı duruyor, merakın kanı bir mürekkep misali zihnimin sayfalarını dolduruyordu.

Odanın kapısı aralık duruyor, o aralıktan karanlık koridora loş kızıl bir ışık sızıyordu. Kapıyı yavaşça iterek açtım, içeri girdim. Korhan yatağın ucunda oturuyordu, sırtı bana dönüktü ve parmaklarının arasında muhtemelen az önce içtiği ama ben kaçmak için çıkınca söndürmek zorunda kaldığı sigarası yanıyordu. Kâğıda sarılmış maddenin kokusu öyle ağırdı ki yüzümü buruşturmama engel olamadım.

Gözlerim masanın üzerine kaydı, masanın üzerindeki çizimleri kaldırmıştı, bana ait birkaç fotoğraf dışında masa bomboş sayılırdı. Masaya doğru tıpkı geçmişten kopup bugüne kadar yara bere içinde ilerleyen bir hayalet gibi ilerlemeye başladım. Korhan'ın bakışlarını tekrar üzerimde hissediyordum fakat bu kez ona bakmıyordum.

Derin bir nefes aldım, aldığım nefes ciğerlerimi acıtan bir ayaza dönüştü. Parmaklarım bana ait olan fotoğraf karelerinden birine dokundu, fotoğrafı elime aldım ve incelemeye başladım. Bu fotoğrafı Yağış çekmişti, denize kenarındaydım ve saçlarım simsiyahtı. Gözlerim kısık bakıyor, üzerimdeki beyaz kazak saçlarımla büyük bir tezatlıkla birbirine kaynayan iki farklı kemik gibi görünüyordu.

"Bu fotoğrafın çekildiği günü hatırlıyorum," diye mırıldandım. Yağış'ın sesi bile taptaze şekilde duruyordu anılarımın içinde.

Korhan cevap vermedi.

Tüm bu fotoğrafları sosyal medya hesaplarımdan bulmuş olma ihtimali var mıydı? Ona soyadımı söyleyip söylemediğimi bile hatırlamıyordum. Üstelik bu fotoğrafı silali de uzun zaman olmuştu. Gözlerim fotoğrafta dolaşırken göğsümdeki batma hissinin sebebini sorguluyordum. Siyah saçlıyken anneme öyle çok benziyordum ki...

Diğer fotoğraf karesini elime aldım, bu fotoğrafı çeken kişi Çağlar'dı. Bir barın kapısının önüne koyulmuş masalardan birindeydim, hemen arkamda bir kedi yavrusu kadraja yakalanmıştı; siyah saçlarım yüzümün neredeyse tamamını örtse de gözlerimin rengi loş ışığa rağmen seçiliyordu.

"Çağlar çekmişti," dedim dalgın bir sesle. "O gün Yağış o kadar çok içmişti ki tüm geceyi onu ayıltmak için çabalayarak geçirmiştik."

Sadece beni dinliyordu.

"Bir dostun desteğini hissetmek farklı bir şey," diye fısıldadım. "Çağlar ve Yağış desteklerini her zaman hissettirdiler bana." Parmaklarımı çıplak dizlerimde gezdirdim. "Yeri geldi kimse sevmedi beni, kimsenin sevmediği birini sevmek büyük sorumluluktur; onlar bu sorumluluğu aldılar, sevdiler beni."

Scanned with CamScanner

Korhan derin bir nefes aldı, aldığı bu nefes sanki benim ciğerlerime dol-
du ve içimden taştı. Çiçeklerle dolu bir duvarı kırmak gibiydi ona bir şeyleri
anlatmak; çiçekler duvarın altında eziliyor, duvar üzerime devriliyordu.

"Devam et," dedi sadece. Susmamı istemiyordu.

Gözlerim boşlukta ilerleyen kayığın kırık kürekleri gibi boşluğu aşılı-
yordu. Sinirlerim altüst olmuş haldeydi, bağırıp çağırmam gereken adamın
evinde, o adamın yatağında oturmuş ona bir şeyler anlatıyordum. Neyim
vardı benim?

"Çağlar..." Derin bir nefes aldım. "Onu ilk tanıdığımda annesini yeni
kaybetmişti."

Korhan'ın duraksadığını hissettim. Anahtar kelimeyi söylemişim gibi
gözleri yavaşça bana doğru döndü ve o an zaten onu izlediğimi anladım.
Gülümsedim, dudaklarıma gömülen tebessüm yorgunluk ve acıyla dolu-
du. Korhan'ın mahzen yeşili gözleri dudaklarıma dokundu, o gözler uzun
uzun gülüşümde takılı kaldı.

"Belki de onunla bu kadar yakın olma sebebimiz bizi bir araya getiren
şeylerdir," diye fısıldadım. "O kaybetmek istemeyeceğim bir adam."

Yutkundu, âdemelması boynunda tıpkı kumun altında ilerleyen bir en-
gerek yılanı gibi hareket etti. Gözleri tekrar gözlerime tırmandığı esnada
cennet cehennemin içinden yanarak geçiyordu.

"Kaybetmek istemeyeceğin bir adam," diye tekrar etti beni.

Başımı salladım. Karşımdaki kim olduğunu bilmediğim, amacını an-
lamadığım ama bir türlü sorgulayamadığım adama baktım. Arjen'in yüzü
bembeyazdı. Gözlerinde kasırganın arkasında bıraktığı darmadağınlık ol-
muş bir kasaba vardı, o kasabanın içinde yapayalnızdı, o kasabada elleri
bomboş bir şekilde öylece dikiliyor ve üzerinden gelip giden kasırganın
arkasından bakıyordu.

"Anladım," dedi, sesi anahtarın dönerken çıkardığı sese benziyordu.

"Tamam," dedim ve onu sorgulamayı bir köşeye bıraktım. Başka bir
kadın olsaydı daha farklı davranırdı, öğrenmek için elinden geleni yapar,
belki de kaçardı ama ben bunu yapamıyordum. Belki de bu yüzden ben is
Tanyel'dim.

"Beni uyutacak mısın?" diye sorduğunda sessizliğimizin üzerinden kaç
dakika geçmişti bilmiyordum. Yüzüme bakıyordu ya da baktığı ben değil-
dim, başka birini görüyordu. Bu düşünce kalbimin içinde ateşlerin yanma-
sına, ateşlerin kaburga kemiklerimin tıpkı tahta parçaları gibi yanmasına
neden oldu.

"Uykun mu var?" diye sordum.

"Evet," dedi sadece

Başımı salladım. "Gevezelik mi ettim?"

"Hayır. Konuşman güzel. Hatta bana bir şeyler anlatırsan daha kolay
uyurum."

Uyku onu derinlere çekmek istiyordu, bunu onun gözlerinden göre-
biliyordum. Konuşulacak onca şeye rağmen yavaşça yatağa çıktım, gözleri
beni takip ediyor, dudakları hiçbir şekilde farklı kelimeler için aralanmı-
yordu. Yatağın üzerindeki yorganı kaldırdım, yatağı açıp ona baktım. Başta
sadece yüzümü izlese de sonunda kalkıp yatağın içine girdi. Soğuk bedeni
bedenime yakın durduğu için midir bilinmez üşüyordum ama bunu ona
belli etmek istemiyordum. Yorganı üzerimize örterken kendimi sorgula-
mamak için kafamın içine çok daha farklı, konudan oldukça uzak düşünce
tohumları ekiyordum.

Başını yatağa koydu, yattığı tarafta yastık olmadığını fark edince kafa-
sının altında kalan yastığı ona doğru iterek, "Bunu kullan," diye mırıldandım.

"Ben yastık kullanmıyorum," dedi kuru bir sesle.

Durgun gözlerle yüzüne bakıp, "Anladım," dedim.

Gözlerini tavandan ayırıp bana baktı. Zaman kavramı tepemizde duran
tavan misali üzerime çökmüştü. Saat kaçtı bilmiyordum, öğrenmek istemi-
yordum, düşünmek istemiyordum, sadece burada olmak zorundaymışım
gibi hissediyordum ve bu his beni korkutuyordu.

Yanağımı yastığa bastırıp kafamı ona doğru çevirdim, yüzündeki iz di-
ğer tarafta kaldığı için göremiyordum; yüzünün bu kısmı daha pürüzsüz-
dü. "Baksana," dedi ama bana bakmıyordu. "Doğru. Zaten bana bakıyorsun,
değil mi?"

Gözlerimi hızla tavana çevirip, "Hayır," diye itiraz ettim.

"Duvar kenarına sen geçsene."

Duraksadım. Ona bunun nedenini sormak için dudaklarımı aralaya-
rakken kafamın içinde bambaşka bir ses, bunu ona sormamam gerektiği-
nin altını çizdi. Ardından altını çizdiği kâğıtları önüme fırlattı.

Ruhum bir kenara çökmüş, sessizliğin çarşaf gibi örttüğü karanlık
duvar köşesinde öylece dinleniyordu. Yaralıydı, acısı büyüktü, allak bullak
ve benim tarafımdan terk edilmişti. Şimdi burada durmuş, terk ettiğim ru-
humun karanlıkla ettiği sessizlik dansını izlerken ilk kez kendimi özlüyor-
dum. Yavaşça doğrulup kalktım, Korhan beni bileğimden tutunca irkilerek
bakışlarımı ona çevirdim. Beni çekerek tekrar yatağa yatırdı, ardından ken-
dine doğru çekti ve kucağına çıkmamı sağladı; kucağında çok fazla oyalan-
mama izin vermeden beni diğer tarafa yerleştirip kendisi benim olduğum
yere geçti. Çıplak bacaklarım tenine sürtündüğü için aklım başımdan uçup
gidecek sanmıştım.

Scanned with CamScanner

Kolum soğuk duvarla temas edince yutkunup bakışlarımı duvara çevirdim. Sabah ezanı okunmaya başlamıştı, ezanın sesi en karanlık korkularımın ağır ağır uyanmaya başlamasına neden oluyordu. Çocukluğumdan beri sabah ezanlarından korkan bir insan olmuştum. Duyduğum ses ile permeme, tanıdık korku hissi göğsüme yerleşmeye başladığında gözlerim duvardaki gölgemizden ayrılmıyordu. Korhan'a ait olan gölgenin hareketlerini izlerken kalbimdeki zonklama kısa süre sonra bir çığlığa dönüştü, tüylerim diken diken olmuştu.

Korhan'a ait gölgenin büyük kollarının hareketleri sıklaştı, bir süre sonra Korhan o güçlü kollarını bedenime sardı ve hiç beklemediğim bir anda beni göğsüne doğru çekerek bağrına bastı. Kalbimin okyanusundaki korku kıyıya çekilirken bakışlarım sehpaya kaydı, sesim çıkmıyordu. Çakı oradaydı, ağzı açık şekilde sehpanın üstünde duruyordu. Sustalı, diye düşündüm. Bu çakı bir sustalıydı.

Paket paket sigara içmiş gibiydi soluğum.

Sabah ezanından korktuğumu anlamış olabilir miydi? Bilmiyordum. Bu adam müneccim değildi neticede. Yanağım pürüzlü çıplak göğsüne yaslı olduğundan hemen dibimde duran dikiş izini görebiliyordum. Nefes boşluğundan başlayarak kasığına kadar inen dikiş izinin rengi soluktu, bir an için bu ize dokunmak istedim; sanki bu ize dokunursam onun yaşadıkları parmak uçlarıma bulaşacaktı.

"Bir şeyler anlat," dedi yorgun bir sesle.

"Ne anlatayım?"

"Herhangi bir şey. Ne olduğunun bir önemi yok."

Kaşlarım çatıldı. "Böyle söyleyince aklıma gelmedi."

"Neler yaptığını anlat."

Anlamasam da derin bir nefes aldım. "Bugün mü?"

"Evet," dedi.

"Okuldaydım işte." Gözlerim dikiş izinden uzaklaşmadı, geçmişini izlemeye devam ettim. "Ferruh Hoca var, tanısan hem sevip hem de nefret edebilirsin." Yüzümü buruşturdum. "Her şeyin mükemmel olmasını isteyen bir kaçık."

Korhan'ın parmakları saçlarımda dolaşmaya başladı. Kalbim atışlarını yavaşlattı. "Şu oyun," dedi. "Bana o oyundan bahset."

"Ne oyunu?"

"Tiyatro."

"Uzun zamandır hep aynı kişinin yazdığı oyunları oynuyoruz," dedim düşünceli bir sesle. "Bu oyunun bir ismi yok, henüz koymamış ama karakterler ve oyunun neredeyse büyük bir kısmı hazır. Diğer oyunlara göre daha uzun bu seferki."

"Yorucu mu?"

"Hayır." Başımı ret dolu bir şekilde iki yana sallayınca yanağım göğsünün deki ize sürtündü. "Ben bunu aşkla yapıyorum. Seviyorum."

"Konusu ne?"

"Sanırım aşk," dedim, sonra durdum. "Ya da değil, bilmiyorum. Ana karakter olan kadını oynuyorum, kadın bir adamı arıyor ama oyun boyunca adamın yalnızca ismi geçiyor. Kendisi yok."

"Olmayan biriyle aşk mümkün mü?"

Gülümsedim. "Değil, haklısın. Sanırım konuyu anlamıyorum."

"Anlamıyorsun," dedi kuru bir sesle.

"Zamanla anlarım."

"Sabah gidecek misin?" diye sordu bu kez.

Ona nasıl bir cevap verirsem vereyim, onun değil benim canım yanacaktı sanki. Bu yüzden bu sorusunu duymazdan geldim. Belki de verecek bir cevabım yoktu, bilmiyordum. Sustum ve onun bedenine yerleştirilmiş güzellikleri izlemeye başladım. Korhan aniden elimi elinin içine alınca donup kaldım, gözlerim hâlâ göğsündeki sönmüş yaralardaydı. Büyük elinin içindeki avucumu açmamı sağladı, açılan avucumu sakalına yerleştirdi; zaman durdu. Avucumun içine batan sakallarını hissetmek çok başka duyguların kapısının aralanmasına neden olmuştu.

Bir insanın canı ağrıyabilir miydi?

Korhan benim canımı ağrıtıyordu.

"İstediğin zaman benimle uyuyabilirsin," dedi bir süre sonra.

Canıma batan, beni yoran o amansız ağrıya rağmen sadece başımı salladım. Cevap vermemem onu sinirlendiriyordu bence, bunu bir anlık kasılmasından anlayabiliyordum ama inat uğruna yapılmış bir şey değildi bu; konuşamıyordum.

Sorulması gereken tüm sorular bir toprağın altını tıpkı mezarlığı dolduran cesetler gibi doldurmaya başladı. Yanımdaki varlığı benim uykuya olan direncimi kıran bir ilaç gibiydi, usul usul koynuna itiyordu beni uykunun. Bu gece yaşanan basit olmayan şeylere rağmen uyku derin bir kuyu açtı, mezardan farksızdı. Önce ben girdim uzandım o kuyunun dibine, sonra Korhan üzerime uzandı; kuyu kapandı, uyku ikimizin de tenini kefen gibi sarıp sarmaladı.

Gözlerimi araladığımda saat kaçtı bilmiyordum, içerisi kapkaranlıktı ama bunun nedeni çekilmiş olan kalın, siyah perde olabilirdi. Bakışlarım yanımda uyuyan adamı buldu, karanlıkta yüzünü seçemiyordum ama tütün, madde ve içki kokan nefesini soluyabiliyordum. Nefesi kimsesiz bir rüzgâr gibi

Scanned with CamScanner

kırılmış saç uçlarıma dokunuyor, onları uçuşturuyordu. Yavaşça doğrulmaya çalıştığımda hareket alanımın ne kadar kısıtlı olduğunu anladım. Beni duvarla arasına sıkıştırmış, kalkmama engel olan bir bariyer kurarcasına kendini önüme ikinci bir duvar gibi dikmişti.

Bir süre sadece alıp verdiği nefeslerin düzenli seslerini dinledim. O nefes her defasında benim yüzüme dokunup saç tellerimin hareketlenerek kendi yüzüne doğru uçuşmasına neden oluyordu. Birkaç kez daha doğrulmaya çalıştım ama başaramadım, hareket etmemin imkânı yok gibi duruyordu. Sonunda bu uğraşların boşa olduğunu fark edip gözlerimi yumdum ama uyuyamadım, gözlerimi tekrar açıp onun yavaşça aydınlanmaya başlayan yüzünü izlemeye başladım.

Parmaklarım benim isteğim dışında duygularımın galibiyetiyle hükmün altına girerek onun yüzüne dokunduğu sırada kalbim bir trenin yaklaşırken titrettiği raylar gibi tıngırdıyordu. Kaşlarını çattığını fark ettim, tam o esnada parmaklarımı geri çekecektim ama uyanmadığını fark edince bundan cesaret alarak parmaklarımı sakallarının içine gömdüm. Parmak uçlarıma gelen çukurlar, onun tenine gömülmüş yaraların izleriydi. Yutkundum. Sakallarının altına oturmuş, oraya sakallarının toprak gibi örttüğü bir mezar misali yerleşmiş izlerine dokunmaya devam ettim.

Güzeldi. Belki de aynaya baktığında gördüğü adamdan çok daha güzeldi. Göz bebeklerimin genişlediğini hissettim, bunun nedeni tenimin üzerini örten karanlık değildi; onu izlerken oyuncu bir kedinin göz bebekleri gibi genişliyordu göz bebeklerim. Düzgün burnundan verdiği nefesler parmak uçlarıma akıyor, sakallarının içine gömdüğüm parmak uçlarını izlerinin üzerinde tıpkı yeni yanmaya başlamış bir roman sayfası gibi ağır ağır tuşmaya başlıyordu.

"Neden buradayım?" diye sordum, sesim onun bile duyamayacağı kadar alçak perdeden yükselmişti. "Ve sen aslında kimsin?" Parmaklarım izlerin etrafında dolaştı, sakallarının haşırtısı içimi ürpertiyordu. Tıpkı geceleri dinlenen korku hikâyeleri gibiydi, göğsümü korkuyla doldursa da dinlemeye devam etmek istiyordum.

Gözünün altından başlayarak yanağına yayılan o iz, karanlıkta bile kendini belli edebilecek kadar tanıdık hale geldiğinde burnumdan içeri çektiğim nefes sanki ateşin başında durmuşum da yanan ateşin dumanını içime çekiyormuşum gibi hissettirdi. Gözlerimi yumdum. Onun başına ne geldiğini merak ediyordum ama bunu ona sormaktan korkuyordum; korkum onun vereceği tepki değil, duyacaklarımdı. Fotoğrafların hesabını ona sormak istiyordum ama bunu da sormaktan korkuyordum; korkum onun anlatacağı tatmin edici sebepler değil, korkum onun anlatacağı gerçeklerdi.

Ona karşı içimde anlam veremediğim bir güven duygusunun tohumları kalbime mi atılmaya başlamıştı? Ona güvenmemem gerektiğini onun gözlerine baktığımda çok net beyan edilmişçesine görebiliyor olsam da ona güvenmeye başlamaktan alıkoyamıyordum kendimi.

Kirpiklerinin hareketini izledim. Beni duvarla arasına tamamen sıkıştırınca huzursuz hisler bir anlığına üzerimden bedeninden ayrılan ruh gibi kalkarak uzaklaştı. Ilık ılık akmaya başlayan duygular beni usul usul içine çekmeye başladığında yüzümü onun boynuna yakın bir yere getirdim; boynundan gelen koku bana ateşi hatırlatıyordu ama ateşin bir kokusu yoktu; olsaydı, böyle olurdu.

"Canımı ağrıtmaya başladın, Arjen," diye fısıldadım uyku beni bir kez daha belimden yakalayarak onun yattığı mezarın içine acımasızca asılmaya başladığında. "Ve imkânım olduğu halde buna engel olmaya çalışmıyorum."

Kendime ait kıyafetleri giyip banyodan çıktığımda koridor bomboştu. Korhan uyandığından beri hiç konuşmamıştık, bir süre yatakta uzandığımızı ve sessizce tavanı izlediğimizi hatırlıyordum. Sonra sigarasını yakmış, sırtı bana dönük halde yatağın ucunda oturmuş ve sigarasının külleri zemine düşerken sessizce sigarasını içmişti. O sigarasını içerken ben çıplak sırtını izlemiştim.

Odasına girdiğimde oradaydı, pencereyi açmış, baş ve işaret parmağının arasına aldığı sigarayı dudaklarına yaklaştırıyordu. İçeri girdiğimi fark ettiği anda sigara dudaklarına santimler kala havada asılı kaldı, bakışlarının usulca bana döndüğünü hissettim ama gözlerimi hızla zemine indirmiş, bakışlarımı ondan uzaklaştırmıştım. Ağır adımlarla odanın ortasına doğru ilerledim, yerde duran sırt çantasını almak için eğildiğim sırada bana doğru yürüdüğünü fark ettim. Yere düşen çıplak adımlarına kaydı gözlerim.

Sigarasının ölen külü tam önüme döküldü.

"Gidiyor musun?" diye sordu, sorduğu bu kısacık soru olduğum yerde öylece kalmama neden oldu. Bir süre doğrulup kalkamadım.

Sessizlik ikimizin kanından beslenen bir parazitti. Kafamı kaldırıp onun lezâ yeşili gözlerine baktığımda, gözlerine yerleştirilmiş iki derin su kuyusunun dibinde yanmaya başlayan ateşler kuyunun tavanından çıkarak gökyüzüne fırlıyordu.

"Çalışmam var," dedim kuru harfleri seslendirerek. "Okula geçeceğim."

Gözleri gözlerimdeydi, yüzü ifadesizdi. Yalnızca başını salladı.

Yavaşça doğruldum, gözlerimi gözlerinden uzaklaştırıp, "O kirpi nerede?" diye sordum kuru bir sesle.

"Mavi."

Scanned with CamScanner

"Her neyse işte," diye homurdandım.

"Evdedir."

Duraksadım. "Derken?"

"Geziniyordur buralarda."

Kaşlarımı kaldırıp ona baktım. "Buralarda?"

Korhan ifadesizce, "Ayağının olduğu yerde falandır," dedi bir anda.

Olduğum yerde öyle bir sıçradım ki en esaslı kolbastı grubu beni görse liderleri ilan edebilirlerdi. Olduğum yerde zıplaya zıplaya koşarak yatağa üzerine çıktığımda Korhan'ın burnundan sert bir nefes verdiğini duydum; bu nefes sesi alaylarla kuşatılmıştı.

"Nerede?" diye bağırdım gözlerimi zemine dikerek. "Hani, hani?"

Korhan çenesiyle yatağın altını gösterdi. "Yatağa tırmanıyor şu an."

"Ne?" Bağırarak yatağı ayaklarımın altında âdeta ezmeye başladım. "Gelmesin! Al onu! Alsana!"

"O benim pokemonum* aslında," dedi Korhan sigarayı dudaklarına kısaca dokundurup çektikten sonra. "Biri beni sinirlendirdiğinde *'öğrenci saplarım size'* saldırısı yapıyor."

"Ne diyorsun ya?" Gözlerimi yatağın altına indirip olduğum yerde hareket etmeye devam ettim. "Alsana şunu."

"Ona şu, kirpi, bu, hayvan falan dendiğinde de sinirleniyor," dedi Korhan kollarını göğsünün üzerine bağlayarak. Sigarasının dumanı usul usul kıvrılarak odanın içini kaplıyordu. "O zamanlarda da *'kedi kuyruğuna diken çakma saldırısı'* yapıyor."

"Dalga geçmeyi bırak!" diye homurdandım. "Al şunu ya! Nerede?"

"İstersen bir hortum çekeyim de hazır çiğniyorken biraz da deterjan atıp öyle çiğne yorganlarımı?" dedi Korhan sorar gibi. "İnsene kızım oradan. Mavi kutusunda."

"Yalancıyı pezevenkler dövsün, pezevenklerin elinden İbrahim Tatlıses bile kurtaramasın mı bak?" diye sordum kocaman gözlerle. "Yok orada değil mi?"

"Lan ruh hastası, insene aşağı," dedi Korhan aniden gülmeye başlayarak. "Yok işte, tamam in."

"Yalancının intihar edeceğini duyurmak için açtığı Instagram canlı yayınına borçlu olduğu parfümcü girsin mi bak?"

"Ulan sen manyak mısın? Ne izliyorsun sen internette?"

Omuz silkerek yatağın üzerine oturup ona baktım. O da bana bakıyordu. Sigarayı yere silkip sırtını bana döndü, masanın üzerindeki ağzına

* Pokemon, Japon oyun yapımcısı Satoshi Tajiri tarafından yapılan, hayali canlıları konu alan oyun, anime, manga ve kart oyunu serisi. Video oyun şirketi Nintendo'nun kurduğu The Pokemon Company tarafından yönetilir.

kadar dolu kül tablasının içine sigarasını bastırdı; içeriye ağır bir izmarit kokusu yayılmıştı.

"Mavi kutusunda," dedi tekrardan. "Eğer onu çıkarıp kucağına koymamı istemiyorsan yataktan in."

Kaşlarımı çatıp yataktan yavaşça indim. Gözlerimi bir süre bana dönük duran sırtında gezdirdikten sonra derin bir nefes alıp, "Ben gideyim o zaman," diye mırıldandım.

"Tamam."

Bir şeyler söylemesini ya da dönüp bana bakmasını bekledim ama yapmadı. Beni eve ya da okula bırakmasını zaten istemiyordum ama bunun teklifini bile yapmamış olması durgunlaşmama neden olmuştu. Neden durgunlaşıyordum, bunu ben de anlamıyordum aslında. Gereksizdi. Kendimi olduğum kişi olmaktan çıkmaya başlamışım gibi hissediyordum; bu korkunçtu. Ağır adımlarla odadan ayrılıp koridordan tıpkı geçmişini arkasında bırakan ve o geçmişten ayrılmak istemeyen bir ruh gibi ilerledim.

Evden çıktığımda Korhan bu kez benim arkamdan çıkmadı. Güneş gökyüzünün ortasına dikilmiş altın bir düğme gibi parlıyordu, hava o kadar sıcaktı ki sadece birkaç adımda alnım ter içinde kalmıştı. Saçlarım yeni boyandığı için terledikçe kazağıma saçımın rengi akıyordu. Hissedebiliyordum. Sonunda güneşin altında ilerlemekten vazgeçip bir taksiye atladım ve ilk adresim okula yakın bir butik oldu. Eve gidecek zamanım olmadığından ve üzerimdeki aynı kıyafetlerle tekrar okula gitmek istemediğimden butiğin içinde dolaşmaya başladım. Dışarıdaki güneş o kadar yakıcıydı ki butiğin kapısı ne zaman açılsa dışarıdan içeri giren kadınlar klimaların üfürdüğü soğuğu hissedip derin bir oh çekiyordu. Uzun kollu ama ince, beli açıkta bırakan kırmızı yazılara sahip siyah bir badi, karnımı göstermekten zerre hoşlanmadığım için göbek deliğimin üzerini, karnımı komple örtecek ve belimin belli bir kısmını açıkta bırakacak türden yüksek bel beyaz bir kot satın aldım.

Butikte giyinip çıkmış, eski kıyafetlerimi de butiğe ait torbalara koymuştum. Siyah saçlarım belime kadar uzandığında duraksadım. Caddede ilerlerken kaldırıma peşi sıra yerleştirilmiş mağazaların, butiklerin, kafelerin camlarına düşen yansımama bakıyordum. Siyah saçlı İs'i görmek bana o kadar garip geliyordu ki...

Kampüsün önüne geldiğimde artık beni tanıyan tüm gözler ağır ağır beni bulmaya başlamıştı işte. İlk fark edilen kor gibi yanan saçlarımın artık kömürden farksız görüntüsü olmalıydı. Yanağıma düşen siyah saç tellerini kulağımın arkasına sıkıştırıp, kampüsün bahçesinde buz gibi bakışlarımı etrafa değdirmeden öylece yürümeye başladım. İçeri girdiğimde bakışlar hâlâ üzerimdeydi ama umursamıyordum.

Scanned with CamScanner

Çalışma salonuna girdiğimde başta bana kısaca dokunan gözler bir daha benden uzaklaştı, ardından tüm o gözler tekrardan büyük bir hızla bana bıçak misali saplandı. Kendimden emin adımlarla sahneye doğru ilerlerken Yağış'ın sahnenin önüne oturmuş, dizlerini karnına çekmiş metinleri okuyor olduğunu gördüm. Derin bir nefes alıp sahnenin önüne geldiğim sırada da kafasını kaldırdı, kahverengi gözleri yeşilden griye gölgeler düşürmüş gözlerime dokunduğunda birkaç saniye orada asılı kaldı. Devamında durdu, gözleri saçlarıma doğru kaydığında dudaklarının aralandığını gördüm. şirken. "Saçlarına ne oldu lan?"

"Ne?" diye bağırdı gözleri sanki yuvalarından fırlayacakmış gibi irileZaten üzerime bir bıçak gibi doğrulmuş olan o bakışların ağırlığı daha da arttı Yağış'ın çığlığı yüzünden. Elimi saçlarımın arasına daldırıp, "Boyadım?" dedim sorar gibi.

"Şaka yapıyorsun?" Ağzı kocaman açıldı. "Siyaha?"

Omuz silktim. "Kızılın dibi çabuk geliyor, hem sıkıldım, değişiklik olsun istedim."

Oturduğu yerden kalkarken gözleri saçlarımda dolaşıyordu. Elini siyah saçlarıma doğru uzattı, saç tellerim parmaklarının arasında zehirli yosunlar gibi asılı kaldığında, "Sen saçlarını tekrar siyah yaptın, öyle mi?" diye mırıldandı. Gözlerimin içine baktı, kahverengi gözlerinin içinde batan bir güneşin gölgesi vardı. "İyi misin?"

Bir an için geri adım atmak ve bakışlarımı hızla onun koyu kahverengi gözlerinden uzaklaştırıp sadece susmak istedim. Zaman benden aldıklarıyla mutluydu, ben zamanın benden aldıkları olmadan sadece nefes alıyordum.

Dünyayı şeytanın gözüyle izlemeye başladığım gün, içimdeki kız çocuğunun gözlerine cennette mil çekilmişti. Şimdi ne zaman aynada kendi gözlerime baksam, gözümün karanlık çukurunun dibinde kör bir kız çocuğu çizdiği seksek kutularının çizgilerine basarak göremediği oyunu kalbinde yaşatıyordu.

"İs?"

"Aynı," dedim tekdüze bir sesle. "Hal hatırımı sorman için saçlarımı boyatmam mı gerekiyordu?"

Yağış'ın kaşları biçimli bir kavis çizerek çatıldı. "Sadece saçını siyaha boyatmak istedin ve boyattın, öyle mi?"

Ona bakabileceğim en boş gözlerle bakmaya çalıştım ama gözlerimin bebeği o kadar doluydu ki biraz sonra o kara boşluktan yukarı kelimeler taşacak ve kelimeler harelerime yayılarak her şeyi en baştan Yağış'a anlatmaya başlayacaktı. Ferruh Hoca salonun kapısını açınca tüm dikkatler onu kaydı ama Yağış'ın gözleri hâlâ benim yüzümde, gözleri gözlerimin içindeydi. Bir gemici çapası gibi saplanmıştı gözlerindeki sorular gözlerimdeki cevapların limanına.

"Bu konu hakkında konuşacağız," dedi Yağış bakışlarını Ferruh Hoca'ya çevirerek.

"Saçımı boyadığımda zaten birini öldürmemiş miydim? Belki de Yağış son saçlarımı boyadığımda zaten birini öldürmemiş miydim? Belki de Yağış şu an yanında bir cesedin dikildiğini düşünüyordu. Belki de ben gerçekten cesettim. Gözde'yi değil ama kendimi öldürmüştüm.

Ferruh Hoca elinde mavi dosyayla izleyici koltuklarının olduğu dar arada dikildi, ayağındaki beyaz spor ayakkabıların bir tanesinin bağcıkları çözülmüştü. Bir süre farkında olmadan çözülmüş bağcıkları izledim.

"Gelen yeni sahneler var, hocam," dedi adının Şerife olduğunu hatırladığım sorunlu kız. "Bu oyun biraz uzun soluklu olacağa benziyor."

"Bilgim var, Erdem Bey bana da mail attı," dedi Ferruh Hoca başını salayarak. Elindeki dosyayı yavaşça salladı. "Hatta bugün kendisi de izleyici olacakmış."

Durup başımı omzuma yatırdım. "E o izleyecekse neden kameralar hâlâ kayıtta?" diye sordum kendimi tutamayarak. "Kamera kayıtlarını izlemesine gerek yok canlı izleyecekse."

Ferruh Hoca'nın cam gibi parlayan gözleri beni bulunca duraksadım, gözleri spot ışıklarının altında buz mavisine dönmüştü. "Sen saçlarını mı boyadın?" diye sordu anıden, yüzünde şaşkın bir ifade belirmişti.

Sorumun göz ardı edilmiş olması sinirlerimi bozsa da, "Evet," dedim kuru bir sesle.

"Sen rollerini bu kadar ciddiye alıyor musun sahiden?" Ferruh Hoca bana hayranlıkla baktı. "Sana derinden saygı duyuyorum, İs."

Duraksadım. "Ne?"

"Manla karakteri siyah saçlı," dedi Ferruh Hoca sanki normal bir şeyden bahsediyormuş gibi. "Bu yüzden yapmadın mı?"

"Hadi be," diye fısıldadı Yağış. "Bu yüzden miydi yani?"

Başta algılarım kör olmuş bir adam gibi etrafa çarparak yolunu bulmaya çalışsa da sonunda kendimi toparladım ve usta bir hamleyle, "Elbette," dedim. "Ben sahne için yaşıyorum."

İçimde nefes alan, aldığı nefesleri zehir olarak dışarı bırakan o kadın gözlerini yüzümde dolaştırıyordu sanki. Benimle gurur duyuyordu, beni doğurmuştu; onunla büyüyordum, onu rahmimden tıpkı yeni düşmüş bir cenin gibi aldırmıştım.

Yalan, şeytanın diktiği dilime ait bir oya gibiydi.

"Sana gerçekten hayranım," dedi Ferruh Hoca gülümseyerek. "Ve çok yakışmış."

Scanned with CamScanner

Dişlerimi yavaşça gıcırdattım, bunu yalnızca ben duyabilirdim. "Tövbe kür ederim," diye mırıldandım.

Çalışmaya başladığımız esnada Erdem içeri girmiş, izleyici koltuklarından birine yerleşip bana ait sahneleri canlandırdığım dakikalar boyunca sinir bozucu bakışlarını bir an olsun benden ayırmamıştı. Yine sahnelerinden birindeydik, daha önce okumuş muydum, gözlerim satırlarla buluşmuş muydu bilmiyordum ama ilk cümleyi okuduğum an devamında o cümleyi takip eden tüm satırlar zihnimde kendiliğinden oluşmaya başlamış gibiydi.

Mania yorulmuştu, o kadar yorulmuştu ki avuçlarında açılan yaralardan akan kanlar boynuzunu taşırken parmaklarında açılan yaralardan akan kanlar boynuza bulaşıyor, bronz boynuz onun yaralarından sızan kanın kızıl rengiyle müh hürleniyordu.

Durdum, elimde tuttuğum bir kralın tacına benzeyen o boynuzu hayal etmeye çalıştım. Kafamı kaldırdım, kafamı kaldırmam gerekiyordu; göğüzü tepemde asılı durmuyordu ama gökyüzünü görüyordum.

Gözleri gökyüzünde dolaştı, gece çarşaf gibi serilmişti mahşer yerinin tavanına. Kanlı parmaklarının yapış yapış olduğunu hissediyordu. Kalbinin derinliklerinde susturamadığı büyük bir özlem, ciğerine delikler açan hıçtıralar taşıyordu. Yavaşça dizlerinin üzerine çöktü, artık takati kalmamıştı.

"Mantus," diye fısıldadım renksiz bir sesle. "Biliyor musun bu gece gü-neşle birlikte ay da battı. Elimde sana ait bir fotoğraf bile yoktu, yalnızca inancım vardı. Sen onu da benden aldın."

İnancını almıştı Mania'nın. Geceleri akıttığı gözyaşlarından sorumluydu. Kalbine, ruhuna, bedenine açılan yaraların sorumlusuydu. İnandıklarının sorumlusuydu. Söylenen tüm yalanların, hatta Mania'nın söylediği tüm yalanların bile tek sorumlusuydu. Mantus.

Mania gülümsedi, gözlerinden yaşlar akıyor olsa da dudakları titrek bir tebessüme sırtı uçuruma dönük çökmek üzere olan bir duvar gibi yaslanmıştı.

"Bizim hiç gerçek bir anımız olmadı seninle. Ben hiç yanağımı yaslamadım omzuna, sen hiçbir zaman ağladığım gecelerde sığındığım o çapanı sapladığım liman olmadın. Nankör müyüm ben, Mantus? Sen hep varken, hep varken bana hiç olmadın."

Tenime ateşten korlar düşüyormuş gibi hissediyordum. Mania buradaydı, başımda dikiliyor ve onu sahneleyen beni yaşlı gözlerle izliyordu sanki. Onun yaşadıkları bir intihar ipi olmuş benim boynuma dolanmıştı. Mania iskemlenin önünde duruyordu, tek bir tekme darbesiyle beni o darağacının ortasına asabilir, cansız bedenimi sallandırırken kendi cesediyle bir kez daha yüzleşebilirdi.

Mania ellerine baktı, ben ellerime baktım. Ellerimize baktım.

"Gözlerimden akan yaşlara karışıp yanaklarımda sürüklenen kelimeler bunlar," diye fısıldadım, gecenin koynunda parçalanmış içki şişelerinin kırıkları parlıyordu. "Sen benim acıyan yerim değil misin?" Gülümsedim, gözümden bir damla yaş yanağıma aktığında bunun rol icabı yapılması gereken bir eylem olduğunu bilsem de sanki gerçekten ağlıyordum. "Seni benden alırsan eğer, ben bir daha nasıl acıyacağım?"

Kemikleri acıyor Mania'nın.

Acıyor kemikleri.

Ruhu acıyor, acıyor ruhu.

Dizleri kan revan, kan revan düşleri.

Mania kan revan.

Parmaklarımın arasında kanlar içinde duran bronz boynuzlara baktım, şeytanın kafasına ait deri parçaları vardı üzerinde. Biri bu boynuzları şeytanın kafasından söker gibi çıkarmış olmalıydı. Gülümsedim, oysa ellerim bomboştu; oysa ellerimden taşıyordu kelimelerim.

"Kötüyle korkunç arasındaki fark," diye fısıldadı Fenriz, Yağış sesi zihnimde ona ait değildi. Fenriz'in saçları cübbenin altındaydı, uçları dalga dalgaydı ve gecenin göğsüne kilitlediği karanlık onun içinde yara yapmış dehlizleri deşiyordu. "Kötü, âşık olduğun kişidir." Güldü. "Korkunç, kötü olduğunu bildiğin adama âşık olduğunu anladığında içinde bulunduğun an, saniyedir."

"Kemiklerim acıyor, acıyor kemiklerim," diye mırıldandım.

Fenriz güldü. "Kaynayacak, kaynayacak kemiklerin."

"Dizlerim kan revan, kan revan düşlerim." Yutkundum, artık yere bakıyordum ve sahne kararmıştı. "Tükenmeye başladı, tükenmez dediklerim."

"Gece senin yalancı şahidin," dedi Fenriz, ilerledi gecenin içinde. Sandalın önünde durdu, dalgalar sahilin sırtını tırnaklıyordu, tırnakladığı gibi adamın sırtını bir fahişenin. "Gece senin asıl sahibin."

"Gelmeyecek mi?"

Fenriz dalgaları izlerken buruk bir tebessümle fısıldadı: "Uyu artık, Mania."

"Gelmeyecek mi?"

"En azından şimdilik rüyalarında."

"Uyu," diye fısıldadım kendi kendime. "Uyu Mania."

Fenriz gülümsedi. "Kavuş ona rüyalarında."

Eskiz fotoğraflarda gülümsemesi yarımdı Mania'nın. Siyah saçları gecenin içinde kılıçlarını çekmiş şövalyelerin atlarıyla ilerleyişi gibi dağılıyordu rüzgârda. Parmak uçlarında açılmış yaralarla öylece durmuş, bekliyordu rüyalarında. Rüyaları bazen bir sığınak, bazen bir mahzen oluyordu ona...

Scanned with CamScanner

Mantus'u özlüyor, Mantus'u arıyor, Mantus'u istiyordu. Gözlerini düşü-
nüyordu, burnunu, belki dudaklarını ve çenesini devamında... Düşünüyordu
saçlarını. Alnında yağmur damlaları büyüklüğünde oluşan teri, avuçlarına
gömülmüş nasırları, savaşırken aldığı yaraları biraz da... Rüyalar onları bu-
vuşturuyor, yine rüyalar ayırıyordu sonra.

"Mantus," diye fısıldadım elimde olmadan elleri, ellerim aradı ellerini. "Seni göster artık bana."

Bir alkış silsilesi içinde kaybolmuş bir ruh gibi kafamı kaldırdığım anda sanki az önce içinde olduğum o şehir yıkıldı, ben o şehrin altında kaldım. Sahnedeydim, spot ışıkları yüzümü aydınlatıyordu. Yağış ayaktaydı, elini yavaşça uzatınca hiç düşünmeden onun elini tutup ayağa kalktım. Bir süre boyunca sadece birbirimizin gözlerinin içine baktık, Feuriz ve Manis'nin gölgeleri buradaydı, ikimizin üzerine devrilmiş gibiydi.

"Yağış," dedi Ferruh Hoca. "Bu kez hissettim."

Yağış ağzının içinden, "Büyük müydü, acıdı mı?" diye homurdandı ama Ferruh Hoca bunu duymadı. "Ne mutlu bana, hocam."

"Sıra Şerife ve Ahmet'in rolünde," dedi Ferruh Hoca gözlerini kalabalığa çevirerek. Kolumu yavaşça ovdum, Erdem'in bakışlarının ağırlığı üzerimdeydi ama ben inatla ona bakmıyordum. Ağır adımlarla sahneden indim, omuzlarıma attığım cübbe benzeri pelerini yavaşça çıkarıp askılığa astım ve çantamı omzuma atıp yerdeki torbaları elime aldım. Erdem'i görmezden gelerek yürümeye başladım. Yağış da üzerindeki pelerini çıkarıp benim arkamdan ilerlemeye başladı.

Koridora çıktığımız esnada, "Gerçekten oyun için mi boyadın saçlarını?" diye sordu Yağış, ben önden yürüyordum o da hemen benim arkamdan ilerliyordu.

"Öyle ya da değil, ne fark eder?"

Yağış'ın yüzünü göremesem de gözlerini devirdiğini biliyordum. "Cidi bir soru soruyorum."

"Yalnızca saçlarımı boyadım, Yağış," diye homurdandım.

"Bir gecede verebileceğin bir karar olduğunu mu söylüyorsun?" Omzuma vurdu. "Sen beni dinliyor musun, koca götlü?"

Ona yan yan baktım. "Boyamak istedim ve boyadım, sanki beni bilmiyorsun. Aklıma geleni geldiği anda yapmak gibi huylarım var benim. Yalan mı?"

"Doğru," dedi başını sallayarak. "Ama şu an yalan."

"Ne?"

"Beni yeme," diye homurdandı. "Ben senin en yakın arkadaşınım."

"Aksini iddia etmedim, elbette sen benim en yakın arkadaşımsın." Yanağını sıktım. "Ama koca bulup ertesi gün sana haber vermeden evlenmişim gibi davranma. Yalnızca saçlarımı boyadım."

Yanaklarının içini şişirdi. "Bir gün seni şişleyeceğim," dedi. "Hatta benceye ısırmak daha etkili. Seni ısırdığımda tıpkı kamçı yemiş eşek gibi bağırıyorsun."

"Sadist."

"Öyleyim, ne olmuş?"

Rima bize doğru ilerliyordu. Koyu kahverengi şalının ucunu omzunun arkasına atarken gözlerimiz birbiriyle buluştu. Adımlarım yavaşladı, Rima'nın da adımları benim önümde durmuştu.

"Selam," dedi yorgun gözlerle. Bir an gözleri saçlarıma doğru kaydı. "Siyah yapmışsın."

"Evet, biraz değişiklik olsun istedim. Bayağı yorgun görünüyorsun," dedim sırıtarak. Rima dudaklarını büzdü, bezmiş görünüyordu.

"Yusuf Hoca'nın odasına çağırıldım," dedi memnuniyetsiz bir sesle.

"Kel Yusuf'tan mı bahsediyorsun?" diye sordu Yağış dudaklarını bükerek.

"Yusuf Taşçıoğlu işte." Rima yanaklarının içini havayla doldurdu. "Kesip bir kılık peşinde."

Elimi omzuna koyup yavaşça okşadığım sırada Yağış yakınlığımıza gözlerini dikerek kötü kötü bakıyordu. "Halledersin sen," dedim ona moral vermek ister gibi. Yusuf Hoca namı okulda büyümüş bir hocaydı ama bu nam kötü sıfatları etrafına sarmaşık misali sararak büyümüştü.

"Umarım." Elini elimin üzerine koydu. "Bu arada saçların harika olmuş ya!"

"Ne güzel," dedi Yağış ellerimize bakarak. "İs'in karısı olduğumu unuttum galiba sen, maviş. Şimdi sakince o eli bırak, Rima. Kız, sen de çek bakayım elini mavişin omzundan!"

Rima'nın gözlerinin kenarı kırıştı gülünce. Başını uysalca sallayarak elini çekti, bakışları koridorun diğer ucuna kaydı. Ardından Yağış'a baktı. Yağış ile arada birbirlerine takıldıkları oluyordu, söz konusu ben olduğumda Yağış bayağı kıskanç bir koalaya dönüşüyor ve ben onun ağacıymışımcasına beni sarıyordu.

Kampüsün dışında Çağlar'ın bizi araçla beklediğini bildiğimizden Rima ile daha fazla konuşamadık. Çağlar başta kesinlikle beni tanıyamamış, beni tanıdıktan sonra da bir süre olayın şokuyla öylece yüzümü ve saçlarımı izlemişti. Çok uzun zamandır saçlarımı böyle görmediğinden şaşkındı, yine de saçlarımın siyah halini daha çok sevdiğini içten içe de olsa biliyordum. Çağlar aracı caddedeki kafelerden birinin önüne park ettiğinde hâlâ aracın içindeydik.

"Dayın hâlâ sizde mi?" diye sordu Çağlar güneşliği indirip, torpido gözünden güneş gözlüğünü çıkararak.

Scanned with CamScanner

"Hayır," dedim. "Marina'da falandır. Yengem bizde ama."

"Pfizlenelim" diyecektim." Gözlüğü yavaşça taktı. "Ciray abiyle içmeyi özledim."

"Daha Antalya'dalar. Yaparsınız."

Yağış başını omzuma yasladı, ikimiz de arka koltukta oturuyorduk. "Benim karnım aç," diye söylendi.

Çağlar güldü. "Avucum kadar götün var, o yediklerin nereye gidiyor acaba ya?" diye sordu.

"Benim götüme senin de beynine gitmiyor," dedi Yağış, öyle bir çoşmuş ti ki laf şu an onu omuzlarıma alıp holiganlar gibi bağıra çağıra omuzlarım da gezdirmek istiyordum.

"Hemen bir laf sokma girişiminde bulunmalar falan..." Çağlar aracın kapısını açınca dışarıdaki sıcak içeriye hücum etti. Yüzümü buruşturup yan tarafımdaki kapıya uzandım. Yağış mızmızlanarak omzumdan uzaklaştı ve açtığım kapıdan önce ben, arkamdan da Yağış çıktı. Cadde kalabalıktı, okul dan çıkan herkes kafelere tıka basa doldurmuştu resmen. Çağlar aracı kilitledikten sonra kafelerden birine doğru yürümeye başladı, biz de onun arkasında ilerliyorduk ama o kadar kalabalıktı ki bazen Çağlar'ı kaybediyorduk.

Sonunda bir şeyler yiyebileceğimiz bir kafe bulduk. Tek bir masa boştu, o masa da hemen cam kenarındaydı. İçeride olduğumuz için başta sıkıntı yaşayacağımızı düşünsek de içeride klimalar çalıştığı için içerisi dışarıdan daha iyiydi. Ben menüyü karıştırırken Yağış kendine ton balıklı salata söylemişti, Çağlar'ın tercihi pizzadan yanaydı. Sonunda bir diyet kola, bir de Sezar salata söyledikten sonra menüyü kapayıp garsona uzattım. İçeride sigara içilmediği için Çağlar tütünü dişlerinin arasına almış yavaşça çiğniyor, bir yandan da sokaktaki kalabalığı seyrediyordu. Yağış'ın gözleri telefonunun ekranındaydı.

Siparişleri beklerken gözlerim sigara içilmesinin yasak olmasına rağmen önümüze konmuş kül tablasının boş mazgallarında dolanıyordu. Baktığını yerde görmem gereken şeyi değil, görmek istediğim şeyi gören bir insandım; öyle de olmuştu. Baktığım yerde masaya dağılmış benim resmedildiğim çizimler, bana ait fotoğraflar vardı. O soru işareti oradaydı ama ben uzanıp o soru işaretini avuçlarımın arasına alarak kendimden bir parça haline getiremiyordum. Sanki bir rüyadaydım ve soruyu sorduğum anda rüyadan uyanacaktım. Oysa benim bu rüyanın sonunu görmeye ihtiyacım vardı.

Sonunda gerçekten derin düşüncelere daldığımı fark ettiğimde, Yağış'ın bana dokunmasıyla o derin suların en sığ noktasında kafamı sudan dışarı çıkardım ve kıyıya baktım. Kıyı bomboştu. Önüme koyulmuş salata-

* Püz: Alkollü içecek. Püzlenmek, alkollü içecek almak anlamına gelir.

ya ve kolaya bakarken Çağlar'ın bakışları da siparişleri getiren kadındaydı. Çatalını peçetesinden ayırıp salataya daldırdım. Çağlar yamuk bir şekilde gülümsüyordu, ona bakmasam da yüzüne yayılan o yavşak gülümsemeyi görmeme gerek yoktu; o gülümsemenin orada olduğunu biliyordum.

"Teşekkür ederiz," dedi Çağlar, evet, düşündüğüm gibiydi. Yavşak gülümsemesinin arkasını bu erotik ses tonu takip ediyordu çünkü. Şimdi muhtemelen karşısındaki kadın onu beğenecekti, önümüzde çırkın bir flörtleşmenin ardından numaralar değiş tokuş edilecek ve benim saygıdeğer arkadaşım en geç üç gün içinde bu kadınla güzel bir gece geçirecekti.

"Rica ederim," dedi genç kadın. Salatadan bir lokma alıp gözlerimi kadına çevirdim. Küllü sarı renk saçlarını örmüştü, ela gözlerinde sevecen bir ifade vardı ve Çağlar'a bakışından anladığım kadarıyla tam da düşündüğüm gibi ondan etkilenmişti. Çağlar yakışıklıydı, tek artısı bu da değildi; dövmeleri, yaşam tarzı, bir şekilde konuşma şekliyle harmanlayıp yarattığı karakteri insanların ilgisini çekiyordu. Ne istediğini bilen bir adam, kadınların gözünde bir sıfır önde başlıyordu bu hayata.

Geç kadın durdu, kısa süre Çağlar'ı izledikten sonra, "Afiyet olsun," dedi ve istemeye istemeye masadan ayrıldı. Aklının Çağlar'da kaldığını biliyordum.

Yağış önündeki salataya yağ dökerken, "Yine önümüzde zina yapıyorsun," dedi iğneli bir sesle. "Senin çiftleşme dönemlerinden tiksiniyorum..."

Onlar takışırlarken salatan bir lokma daha aldım, gözlerimi hemen camın arkasındaki caddeye dikip ikisini duymazdan gelmeye çalıştım. Bir süre sonra ışıkların orada bir motosikletin durduğunu fark edince parmaklarımın arasında duran çatal bir an için salata tabağının içine düştü. Yağış ile Çağlar'ın bakışları hızla bana doğru dönerken ifademi toplayarak gözlerimi salata tabağına indirdim. İkisinin bakışları benden uzaklaşana kadar öyle bekledim, kafamı tekrar kaldırdığımda yeşil motosiklet hâlâ oradaydı. Onu tanımak benim için zor değildi, kaskı başında olsa bile onun bir duruşu vardı; ben bu duruşu tanımaya başlamıştım.

Motosikleti trafikten uzaklaştırdı, caddeye yakın bir yere park ettiğini gördüğümde bakışlarımı tekrar salata tabağına indirdim, suçlu bir çocuk gibi öylece salatayı izlemeye başladım. Nereye gidiyordu bilmiyordum, buralarda bir işi olsa gerekti. Kafamı tekrar kaldırıp camdan dışarıya baktığımda onu göremedim ama motosikleti orada, yolun kenarında park halinde duruyordu.

"Hatun bana nasıl kesildi, gördünüz mü?" diye sordu Çağlar pizzasını ısırırken. "Cazibeme karşı koyabilecek sizden başka dişi tanımıyorum. Eğer en yakın arkadaşınız olmasaydım bana yürürdünüz, hadi itiraf edin, size kızmayacağım..."

Scanned with CamScanner

Salatanın içindeki tavuğa çatalı saplarken, "Evet, evet," diye dalga geçtim. "Hatta o kadar yürürdük ki Sezen Aksu ve Yıldız Tilbe misali dissedik Yağış'la."

"Sen kesin Yıldız Tilbe olurdun, İs," dedi Çağlar sırıtarak. "Sende o potansiyeli görüyorum ben."

"Zevzek." Tavuk parçasını ağzıma aldım, bakışlarım tekrar cama kaydı, onu arayan gözlerime elimdeki çatalı batırmak istiyordum.

"Sezen Aksu misali, onu alma beni al diyerek Çağlar'a koştuğunu haber etsenize," dedi Yağış salatasını ağzına tıkıştırıp, ardından gözlerini iri iri açarak. "Çağlar, üzgünüm ama evrendeki son erkek bile olsan ilgimi çekmezdin sen bizim ya. Neslimizin tükenmesine razı gelirdik ama senin peşinden gelmezdik..."

"Çok sağ ol ya."

"Ne demek kardeşim, her zaman..."

"Çağlar," dedim düşünceli bir sesle. "Sana bir şey soracağım."

"Sor bakalım, Siyah Zeytin."

Onun gözlerinin içine baktım. "Şu senin takıldığın kızların arasından seni önceden tanıyan var mıydı hiç?"

"Evet," dedi omuz silkerek. "Genelde beni önceden de gördüklerini falan söylüyorlar, ne oldu ki?"

"Peki hiç aralarından birinin hareketleri seni korkuttu mu?"

Çağlar duraksadı. "Nasıl yani?"

"Ne bileyim, sana olan tavrı ya da onunla ilgili gördüklerin falan."

"Yani bazıları beni darlıyordu, birlikte olduktan sonra devamında ilişkimiz olabileceğine inananlar her zaman oldu ama ben asla bu tarz vaatlerle kadınları kandıran bir adam olmadım," dedi her zamanki neşeli sesiyle. "Bu tür vaatlerde bulunmadığımı bildikleri için ısrarları çok uzun sürmüyor, zamanla vazgeçiyorlardı."

Hissettiğim şeyin adının ne olduğunu merak ediyordum. Arzuladığım duyguların çektiği çemberin dışına çıkmış birkaç his kırıntısı avuçlarımı batıp duruyordu. Çağlar ve ben aynı insanlar değildik; Çağlar'ın birliktelik yaşadığı kadınlar ve Korhan da birbirine benzeyen insanlar değillerdi. Korhan'ın hayatındaki yerimi sorguluyordum, ben onun için kimdim? Öylesine miydim yoksa gördüklerimin altında yatan, gerçekleri doğuracak acımasız şeyler mi vardı? Bilmiyordum. Çağlar'a bunları anlatsam muhtemelen Korhan'la bir daha görüşmemem gerektiğini söylerdi, keza Yağış'ın da öyle söyleyeceğini biliyordum ama ben o adamla görüşmek istiyordum. Bu bilemeden nefret ediyordum.

"Aralarında seni takip eden falan oluyor muydu peki?" Gözlerim tekrar motosikletin olduğu yöne kaydı, yeşil motosikleti izleyip bakışlarımı Çağlar'a çevirdim. "Stalk[4] meselesinden bahsediyorum. Elbet olmuştur?"

"Hadi ama her kadın beğendiği, bir şeyler yaşadığı, hakkında bir şeyler merak ettiği adamı stalklar," dedi Çağlar yüzünü buruşturarak. "Elbette."

"Ne kadar ileri gidiyorlardı?"

"Bir tanesi Bursa'daki evin adresini bulmuştu, o kadar diyeyim sana." Güldü, pizzasından bir ısırık daha kopardı. "Ne o, birini stalklamayı mı düşünüyorsun?"

Duraksadım, aklımın ucundan bile geçmeyen bu düşüncenin tohumlarını zihnime eken kişi Çağlar'dı. Çağlar güneşin kavurucu sıcağının ortasına bıraktığı buz parçalarına benzeyen tohumların zihnimde eriyip bana karışığını bilseydi ne düşünürdü bilmiyordum ama evet, Korhan hakkında daha fazla şey öğrenmek istediğimi tam şu an daha net anlamamı sağlamıştı.

"O adam hakkında merak ettiklerin falan mı var?" Çağlar'ın bu sorusu masanın üzerine tavandan aşağı düşen bir bıçak misali saplandı. Gözlerimin içine çekik, kahverengi gözleriyle bakarken bir an ne söylemem gerektiğini düşündüm. Çağlar'ın bir gözü kopkoyu kahverengiyken, diğer gözü elaya yakın açık bir kahveydi. Oysa o gözler bazı zamanlar kopkoyu, kahve çekirdeği renginde görünürdü. İki farklı renge bakıp iç çektim, Çağlar sabır dilercesine kafasını yukarı kaldırıp tavana baktı. "O adamla görüştüğünü biliyoruz, bir şeyleri saklamana gerek yok."

"Saklasaydım sizin önünüzde onun motosikletine binmezdim, değil mi?"

"Bundan bahsetmiyorum ben," dedi Çağlar. "Onun hakkında bilmediğin şeyler var ve merak ediyorsun, o yüzden bu soruları soruyorsun, değil mi?"

Hayır, diye bağırmak istesem de karşı çıkmadan öylece Çağlar'ın yüzünü izlemeye devam ettim. Aslında tam tersine, Korhan'ın masasındaki fotoğraflardan, çizimlerden bahsetmek istiyordum; asıl izlenen kişinin ben olduğumu bağırmak istiyordum ama bunu yapmadım.

"Neden tartışıyorsunuz ki?" Yağış yüzünü avuçlarının arasına alıp gözlerini yüzümüzde gezdirdi. "Öyle ya da değil, ne fark eder? Birbirimizi sorgulamadan birbirimize yardım etmemiz gerekmiyor mu? Biz arkadaşız, arkadaştan da fazlası, dostuz."

"Aksini söylemedim." Çağlar gözlerini Yağış'a çevirdi. "Sadece geveleyip mektense direkt söylemesini istiyorum, o kadar."

Derin bir nefes alıp yavaşça oturduğum yerden doğruldum. Çantamdan sigara paketimi ve çakmağımı aldıktan sonra, "Ben bir sigara içip geli-

[4] Stalk: Sosyal medya platformlarında bir kişinin bir başka kişiyi sosyal medya hesaplarında araştırması, gözetlemesi, paylaşımlarını incelemesi anlamını barındırıyor.

Scanned with CamScanner

yorum, siz benim adıma tartışmanıza kaldığınız yerden devam edebilirsiniz. Yağış'ı sözcüm ilan ediyorum," dedim dalga geçercesine.

"Daima savunacağımı bilmelisin." Yağış sırıttı, sonra Çağlar'a pis pis bakıp, "Anladın mı, Ayıcık Teddy?"

"Anladım, Küçük Fasulyeli..."

"Bak sana bir çakarsam, şimşek gökyüzünden utanır bir daha çakmaz ha!"

"Neler diyorsun..." Çağlar güldü. "Çok korktum şu an..."

Yağış salatasındaki yeşilliklerden birkaç tane alıp Çağlar'a fırlattı. İkisi şakalaşmanın dozunu arttırıp tıpkı iki küçük çocuk gibi birbirlerini yerken yavaşça kafeden çıktım ve sigara paketinden bir dal sigara çıkarıp dudaklarımın arasına yerleştirdim. Çakmağın ucundan fırlayan ateşin sesi, kalabalığın sesinin içinde kaybolsa da zamanın içinde kendi çığlığını duyurmayı başarmıştı, biliyordum. Ateşin yanan ucunu sigaranın kuru ucuna dokundurduğum anda birbirlerine karıştılar ve tütünün çakmağın elinden aldığı ateşle yanmaya başladığını hissettim. Sigaradan derin bir nefesi içime çektiğimde kaldırımda ağır adımlarla ilerliyordum.

Onun buralarda bir yerlerde olduğunu bilmek kalbimin kavrulmasına neden oluyordu. Her an karşıma çıkacakmış, o yeşil gözlerini gözlerime sabitleyerek içimi yakan bakışını bana atmaya başlayacakmış gibi hissediyordum.

Yeşil, turuncu ışıklarla süslenmiş bir kafenin camının önünde durduğumda gözlerim içeriye kaydı, parmaklarımın arasında duran sigaranın ince belini kırarcasına sıktığımı o an anladım. Sigara dudaklarımla buluşurken gözlerim hoş bir dekorasyonla anlam kazandırılmış kafenin içinde dolaşıyordu. Korhan'ı gördüğümde parmaklarımın arasındaki sigaranın izmaritini daha sıkı kavradım, ezdim.

Korhan elinde kaskını tutuyordu, üzerinde deri bir ceket altında da siyah kot pantolon vardı, o deri ceketin içinde yanmıyor muydu bu adam? Sigaramı içmeye devam ederken kafenin içindeki kalabalığın iyiden iyiye kırılmaya başladığını fark ettim. Artık Korhan'ı daha net görüyordum. Dağılmış koyu renk saçlarını eliyle karıştırdı, karşısında duran uzun boylu, iri adam sigarasını yavaşça içerken onu izliyordu. İçeride *'sigara içmek yasaktır'* yazılı tabela, sigara içen adamın hemen arkasında asılı duruyordu ama adamın umurunda olduğu söylenemezdi.

Korhan başını yavaşça salladı, boynunu esnetirken karşısında duran adam boşta duran elini cebine attı. Cebinden küçük bir kâğıt parçası çıkarıp Korhan'a uzattı. Korhan adamın elindeki kâğıt parçasını aldı ve ne olduğuna bakmadan deri ceketinin cebine attıktan sonra kaskıyla adamın omzuna dokunup hafifçe vurdu; adam güldü.

Korhan adama sırtını döndüğü anda camın diğer tarafında dikilen beni görünce bir an duraksadı, gözlerimiz birbirine tutunmuştu ama cam o kadar kalındı ki ne içerideki sesleri ben duyabiliyordum ne de o dışarıda çalan korna seslerini, kalabalığın çıkardığı uğultuları duyabiliyordu. Cam kapıya doğru ilerlerken gözleri üzerimdeydi, sigaradan bir duman daha alıp dumanın burnumdan yavaşça dışarı çıkmasını sağladım. Korhan tam kapının önüne geldiği esnada kaskını kafasına geçirdi, kaskın koyu renk camını aşağı çekti ve kapıyı açıp dışarı çıktı.

Ben yokmuşum gibi yavaşça aksi yönümde ilerlemeye başladığı esnada kaşlarının ortasında hiçbir şeyi anlamadığımı belli eden derin bir yarık oluştu, birkaç saniye durumu idrak etmeye çalıştım ama resmen görmezden gelinmiştim. Ona doğru koşup tam kalbinin üzerine, tırnaklarını avuçlarıma saplayarak oluşturduğum o öfke dolu yumruğu geçirmek istiyordum.

"Ne demek bu şimdi ya?" dedim kendi kendime hiddetle. Parmaklarının arasındaki sigarayı daha sıkı kavrayarak ona doğru döndüm, arkasından hışımla ilerlerken gözümü hırs bürümüştü. Bu yaptığına adamlık mı diyordu sahiden? Geri zekâlı mıydı?

Korhan kaldırımda motosikletinin olduğu yöne doğru ağır ağır ilerlerken avucumun içiyle tam sırtına okkalı bir şekilde geçirdim. Duraksadı, avucum acımıştı ama buna değmişti. Korhan'ın saniyelere mâl ettiği sessizliği, çaldığım ecel düdüğünün ağzımın içinde patlamasına neden olmuştu. Ben ecelime falan mı susamıştım? Başını ağır ağır bana doğru çevirdiği sırada geri adım atarak kafamı kaldırdım, çatık kaşlarla ona baktım. Kaskın camının altında görünmeyen gözlerinin şu an benim onu izleyen gözlerimde olduğunu biliyordum.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu, sesi kaskın altından boğuk gelmişti.

"Asıl sen ne yapıyorsun?" diye sordum sert bir sesle.

Bana düz düz baktığını hissettim, belki de ifadesizdi, yüzünü göremiyordum ki. Birkaç saniye sessiz kaldıktan sonra, "Derdin ne, Kedi?" diye sordu, ses tonuna gömdüğü o ifadesizlik beni çıldırtıyordu.

"Az önce beni görmezden geldin," dedim yüksek sesle, bir an yolun kenarında yürüyen bir grup lise öğrencisinin gözleri bizi buldu ama bu bakış uzun sürmedi, tekrar önlerine dönüp ilerlemeye devam ettiler.

"Seni gördüm," dedi sadece.

"Sağ ol ya, ben de görmedin sanıyordum." Başımı omzuma doğru yatırdım. "Bu yaptığına ne derler biliyor musun?"

"Ne derler?"

Ne derlerdi? Durdum.

Scanned with CamScanner

"Şu kaskı çıkar da öyle konuş benimle be, saygısız!"

"Ne zaman saygılı olduğumu söyledim?"

"Nezaket kuralla..."

"Sikimde mi?"

"Ne bu tavırların be senin?" diye homurdandım kaşlarım daha da çatılırken, resmen sinirlerim tepeme toplanmıştı şu anda. "Resmen görmezden geldin beni. Ne halin varsa gör!"

"Tamam," dedi sadece.

"Ne yaparsan yap!" dedim bu kez öfkeyle. "Bana ne!"

Tekrar ifadesizce, "Tamam," dedi.

"Tamam," diye fısıldadım aniden duraksayarak. Az önce bir insanı parçalara ayırabilecek kadar sinirli hissediyorken, tam şu an morgun önünde yabancı birinin ölümüyle yüzleşmiş herhangi biri gibi durgun hissediyordum. Saniyelerin etrafımızdan yağmur damlaları gibi aktığı o sırada ikimiz de hareketsizdik, o beni izliyordu biliyordum ama ben sadece boşluğa bakıyordum. Tam yanından sıyrılıp geçecekken elini bir anda kaldırdı ve o el, dirseğimi tutarak atacağım adımın önüne bir hapishane parmaklığı gibi dikildi.

"Ne yapıyorsun?"

"Ne yaparsam yaparım," dedi erkeksi bir sesle. "Sana ne?"

"Bırak?"

"Bıraktır?"

Daha yeni deneyimlemeye başladığım hisleri tam şu an binlerce farklı cümleyle anlatabilirdim.

Parmaklarımın arasında duran sigarayı sinirle onun deri ceketinin koluna bastığımda, deri ceketin kolunda büyük bir delik açıldı. Korhan'ın gözlerini göremesem de o kadar ifadesizdi ki o an o sigarayı onun tenine basmış olsam bile aynı şekilde öylece dururdu sanki. Dirseğimi daha sıkı kavradı ama bu beni durdurmadı. Parmaklarımın arasındaki sigara yere düştü, kaskın camının arkasına sakladığı yeşil gözleri karşımda duruyormuşçasına gözlerimi yansımamı gördüğüm cama diktim.

Kavradığı dirseğimi sertçe çekerek onun parmaklarının yarattığı hapisten firar ettirdim. Siyah saçlarıma ait siyah teller bir gözümün yarısını örterken burnumdan verdiğim o sert nefes saçların uçuşmasına neden oldu. Onu orada öylece bırakıp arkadaşlarımın yanına doğru yürümeye başladığımda ona karşı hem çok öfkeli hem de çok kırgın hissediyordum ve bu hisler bana dünyanın en hem en saçma hem de en anlamlı ve ağır hisleriymiş gibi geliyordu.

Bir kalbi kırmaktansa, o kalbi durdurmak isterdim.

Güneşin doğuşundan çok, güneşin batışını izlemeyi severdim. Ama eğer bir şansım olsaydı bir insanın ölüm anını değil, doğum anını izlemeyi isterdim. Asıl ölüm, doğum anında başlamıyor mu zaten?

Yansımamın düştüğü aynadaki görüntümü izlerken Ceylan Ertem'in sevdiğim bir şarkısı odamın duvarlarına sinip, günlüklerimin içine mürekkebi sık sık taşan bir kalemle işlenecek anıları doğuruyordu.

Bir pırasa kadar düz olan saçlarımı maşa yardımıyla şekillendirmiştim, dudaklarımdaki koyu mor rujun ağırlığını hissediyordum. Kâküllerimi alnımın ortasına taşıdım, tarakla bir bir ayırıp taradım, sonra şekillendirdim. Üzerimde beyaz, tek omzu düşük bol bir kazak vardı, altıma da siyah bir tayt giymiştim ve beyaz spor ayakkabılarımın yan köşelerinde siyah harflerle birlikte markasının ismi ve amblemi yerleştirilmişti.

Gözlerim bomboştu, kirpiklerime maskara bile dokundurmamıştım çünkü zaten kısa kirpiklerim yoktu. Evdekilerin saçlarını ilk gördükleri anda verdikleri tepki hâlâ taptazeydi. Dedem beni siyah saçla ne zaman görse bir an duraksıyor, sonra genişçe gülümseyerek çok beğendiğini vurgulayıp duruyordu. Beni anneme benzettiğini biliyordum.

Ceylan Ertem şarkısının son demlerindeydi, melodi artık ölmeye hazır, yatağa bağlı bir hastanın nabzı gibi gitgide daha da zayıflıyordu. Omzuma asılı çantanın içine cep telefonumu, cüzdanımı ve sigara paketimi koyduktan sonra müzik çaların düğmesine yavaşça dokundum ve ölmek üzere olan şarkının son demlerini görmeme gerek kalmadan şarkı odanın içinde bir çiçek gibi solarak yok oldu. Tırnaklarıma sürdüğüm kahverengi ojeler loş ortamda siyah gibi duruyordu. Uzun tırnaklarımı avucumun içine sürterek odadan çıktım, merdivenleri hızla indim; anneannem ve dedemi öptükten sonra yengeme göz kırparak evden ayrıldım. Dayım marinada olmalıydı, Ege ve Hüma uyuyordu. Ben de göğsümdeki ağrının uyuduğu saatlerdeydim. Uyanmaması için olabildiğince az düşünerek zihnimdeki gürültünün onu uyandırmasına engel olmaya çalışıyordum.

O günün üzerinden birkaç gün geçmişti, Korhan bana ne mesaj atmış ne de karşıma çıkmıştı. İkimiz de inatla birbirimize yazmıyorduk. İlk gece ona asla mesaj atmayacağımdan emin olsam da ikinci gece ona uzun bir mesaj yazmış ama son anda mesajı yollamadan silip telefonu bir köşeye fırlatmıştım. Daha önce birine kısa cevaplar vermek konusunda bile üşengeç olan ben, nasıl o kadar uzun bir mesaj yazabilmiştim hâlâ anlamıyordum. Ama inadım inattı, madem o böyle olmasını istiyordu ben de ona istediği şekilde karşılık verecektim. Bana açıklaması gereken onca şey varken, bir de üzerine beni o şekilde görmezden gelerek ne yapmaya çalışmıştı ki? Aptalın tekiydi.

Scanned with CamScanner

Bu gece onu zihnimden kangren olmuş bir kolu keser gibi kesip atacak, gece boyunca onu asla düşünmeden eğlenecek, içecek, dans edecektim.

Mekâna geçene kadar Yağış da ben de telefonlarımızla ilgilendik, pek konuşmadık. Çağlar yine farklı bir otomobil kiralamıştı, bu diğer kiraladığı modellerin aksine biraz daha genişti. Mekânın kapısına geldiğimizde Yağış koluma girmişti, diğer elinde hâlâ telefon vardı ve telefonun ekranına bakıyordu. Mekânın kapısındaki iri yarı güvenliğin gözlerini üzerimizde gezdirdikten sonra içeri girdik. Çağlar adama selam verdi, adam Çağlar'ı sahneden tanıdığından mıdır kelime etmeden soğuk bir şekilde gülümseyerek demir kapıyı itti, demir kapının açılmasıyla içerideki yüksek sesli müzik sokağa tıpkı bulaşıcı bir hastalık gibi bulaşarak ilerledi, sokağın başını inletti.

Yağış'ın üzerinde gri bir gömlek, altında beyaz bir kot pantolon vardı; yine gri biraz parlak sayılabilecek bir spor ayakkabı giyinişti ama spor ayakkabının tabanları yerden bir hayli yüksekteydi. Mekâna uzanan merdivenleri ağır ağır inerken müzik gitgide daha da yoğunlaşıyor, tavanda yanıp sönen, dönerek tüm duvarlara dokunan ışık bedenimize vurmaya başlıyordu.

Yağış, Çağlar'a dönerek, "Ya araçtayken soramadım, bu kez biraz büyük değil mi o araba?" diye sordu, bir gözü hâlâ telefondaydı.

Çağlar'ın gömleğinin ilk iki düğmesi açıktı, boynundaki zinciri görebiliyordum; zincirin ucunda annesinin adının Arapça yazılışı vardı ama o ismi kimsenin görmesine izin vermez, daima gömleğinin ya da tişörtünün altında saklardı. Çoğu zaman üzerindekini çıkardığında da kolyeyi boynundan çıkarıyordu genelde.

"Bu gece biraz geniş bir arabaya ihtiyacım vardı da," dedi Çağlar tıpkı bir sırtlan yavrusu gibi sırıtarak.

Yüzümü buruşturup ona baktım. "İğrenç herif."

"Neden ki?" Yağış gözlerini telefon ekranından çekip Çağlar'a baktı. "Ha?" Durdu. "Lan..."

"Harbiden pisliksin ya," diye homurdandım merdivenleri inmeye devam ederken. "Otellerin suyu mu çıktı?"

"Sana ne kızım benim fantezimden?" Çağlar gülerek saçlarını karıştırıp önüme geçti, hızlı adımlarla merdivenleri inmeye başladı. Mekânın içine girdiğimizde kalabalık bir an beni boğan bir okyanusa dönüştü, okyanusun dibine çekiliyormuşum gibi panikle etrafıma bakarken Yağış yavaşça benden ayrılıp masalardan birine doğru ilerlemeye başladı.

Acaba o şu an neredeydi?

İçki siparişlerimizi verdik. Dans eden yabancı bedenlerin terden parlayan tenlerini izlerken her zamankinden daha durağan hissediyordum

kendimi. Votkam geldiğinde de aynıydı, genzimi yakan içkinin tadını dilimin ucunda değil, kalbimde hissediyordum ve bu durum çok leşti. Gözüm devamlı olarak barmene kayıyordu, adamın o olmadığını görmek sinirlerimin tepeme daha da feci şekilde toplanmasına neden oluyordu. İlk votkamı neredeyse ışık hızıyla içmiş olsam da ikinci votkayı o kadar çabuk tüketemedim. Yine de ağır ağır içmiş olmama rağmen gecenin belli bir saatine yaklaştığımızda neredeyse yarım şişe votkayı tek başıma içmiştim bile. Yağış bira ile başlamış olsa da devamında birkaç kadeh vişne votkayı o da yuvarlamış, çakır keyif olduktan sonra da dans pistinde almıştı soluğu.

Çağlar dirseğini masaya bastırıp, "Hızlı gidiyorsun," diye uyarıda bulundu. "Eğlenmeye geldik. Kusup rezillik çıkarmaya değil, değil mi?"

"Ne zaman kusup rezillik çıkardım?" diye sordum kaşlarımı kaldırarak.

"Tamam, ben Yağış'tan bahsediyordum." Güldü, gözleri dans pistine kaydı. "Sağlam içiyor ama keşke kusmak gibi sorunları da olmasa."

"Senin de kustuğun zamanları daha dün gibi hatırlıyorum, biliyor musun?" Ona alayla baktım, önüme gelen votkayı tek dikişte içip kadehi masaya sertçe bıraktım. "Geçen günkü garson kızla mı takılacaksınız?"

"Evet," dedi. "Sabaha karşı üç gibi falan alacağım onu." Saatine baktı. "Saat daha bir bile olmamış. Sizi kaçta bırakayım?"

"Biz kendi başımızın çaresine bakarız, Çağlar." Göz kırptım. "Sen hangi arada ayarttın kızı?"

"Kartla ödeyeceğim deyip kasaya gittiğimde telefon numarasını verdi." Kafasını kaşıdı, viskisinden büyük bir yudum aldı. "Sizi hayatta tek bırakmam."

"Bu gece sabahçıyız biz," diye direttim. "Boşa uğraşma, eve bırakamazsın."

"İyi o zaman," dedi omuz silkerek. "Ben de kızın yanına gitmem."

"Saçmalama." Omzuna dokundum, omzunu yavaşça sıkıp gülümsedim. "Eğlenmene bak." Çenemle Yağış'ı işaret ettim. "Biz beraberken bize hiçbir şey olmaz o deliyle."

"Kızım ben güvenip nasıl bırakayım sizi burada ya?"

"Hadi oradan, soğan erkeği," dedim gülerek. "Sen Antalya'ya gelmeden önce de biz böyleydik. Alışkınız, sıkıntı değil."

"Aklımı çeliyorsun."

"Bunun için yapmadığımı biliyorsun, olanı söylüyorum. Biz normalde de Yağış'la sabahın ilk ışıklarına kadar sokakta kalıyoruz." Güldüm. "İzmir'e gittiğimiz zaman oraları buralar kadar iyi bilmediğim halde Bostanlı Sahili'nde iki kişi sabahladık, alkollüydük bir de."

"Tamam ama çok içmek yok, tamam mı?"

Scanned with CamScanner

"Yeterince içmedim mi sence?"

"Kime diyorsam..."

Güldüm. "Bilincim yerinde, merak etme."

"Telefonun falan açık olacak ama tamam mı? Aradığımda ulaşacağım."

"Tamam."

"Ve daha buradayım," dedi inatla.

"Gidip hazırlansan mı?" Ona sokulup onu kokladım. "Kız bu kadar ağır kokmandan hoşlanmayabilir. Yağış'ın ve benim kokularımız sinmiş üzerine."

"Sizin kokunuzun hesabını kimse soramaz, o hakkı verir miyim sanıyorsun?" Yanağımdan makas aldı, sempatik bir şekilde gülümsedikten sonra viskisini önüme uzattı. "Hep votka olmaz, biraz da viski takıl."

"Kulaklarımı yakıyor o benim Çağlar ya!"

"Viski içemeyen içki içiyorum demesin o zaman, kardeşim..."

"Rakı olmasın o canım?" Sırıttım. "Hadi, ekmeğine bak, kardeşim."

"Gitgide daha keko bir insana dönüşüyorsun," dedi Çağlar. "Bunun nedeni umarım o tek eliyle altmış kilo kaldıran çiroz görünümlü ayı değildir."

Duraksadım. Önüme ittiği viski kadehinin içindeki solmuş bir güneş rengini almış içkiyi izlemeye başladım. Ben onu unutmaya çalışırken neden bir şeyler onun varlığını yüzüme vurup duruyordu? Çağlar suskunluğuma şaşırmadı, sanki bu beklediği bir şeymiş gibi doğal karşıladı, hatta bu konu hakkında yorum yapmak yerine susmayı tercih etti.

Çağlar tekrar saatine baktıktan sonra gözleri dans pistinin tozunu atıran Yağış'a kaydı. Başını iki yana sallayıp güldü. "Bu kız ne zaman büyüyecek?" diye sordu. "Yaşı da aldı başını gidiyor ama..."

"Bunu ona söylersen seni öldürür."

Sırıttı. "Senin de yaşın aldı başını gidiyor..."

"Sen kendine bak," diye homurdandım.

"Ben yavaştan uzayayım o zaman, Kara Böcek. Şu çılgın kız da sen de sana emanetsiniz." Güldü, yanağımdan makas alırken önüme ittiği viski kadehine uzandı diğer eliyle. Kadehin dibinde kalan içkiyi tek yudumda içip kadehi masaya bıraktı. "Hesabı ödeme, ben konuşacağım çıkarken. Halledeyim yarın."

"Saçmalama."

"Senin kitaplığında denk geldiğim kitaplardan birinin içinde, karakter saçmalama dendiğinde her seferinde saçmalanmaz taranır, diyordu. O geldi aklıma. Aynısından," dedi göz kırparak. "Hesaplar bende. Fazla konuşma, cezerye."

Başımı iki yana sallayarak, "Bir gün adam olacaksın ama o günü ben görür müyüm hiç bilmiyorum," diye mırıldandım.

Yanımdan ayrıldığında ben de bir tane margarita siparişi vermiştim, siparişim geldiğinde elimde margarita bardağıyla dans eden bedenlerin arasına karıştım. Burası güvenilir bir mekândı, çantamı masada bırakırken aklımda bir an olsun soru işaretleri oluşmamıştı.

Elimdeki kokteylden büyük bir yudum alıp kız arkadaşımın hemen arkasına geçerek ağır hareketlerle onun ettiği dansa ayak uydurmaya çalıştım. Müzik sık sık değişiyor, kabindeki Dj insanların daha da delirmesi için ortamı ateşlercesine parçaların hızını daha da arttırıyordu. Elindeki mikrofondan sık sık dans eden topluluğa bir şeyler söylüyor, söylediği her şeye cevap verircesine hep bir ağızdan bağırıyordu insanlar.

"Aşkım," dedi Yağış kollarını belime sararken. Elimdeki kokteyli dökülmemesi için yavaşça havaya kaldırdım, diğer elimle onun boynuna sarılıp kendime bastırdım. Kalabalığın içinde bir süre birbirimize son derece yakın bir şekilde dans ettik ama içerisi o kadar sıcaktı ki sonunda dayanamayıp birbirimizden ayrıldık. Yağış elimdeki kokteyle uzandı, kokteyli elimden almadan bir yudum içti ve geri çekilip eliyle onay işareti verdi. "Ağzının tadını biliyorsun!"

"Kan ter içindesin," dedim gülerek.

"Ve sanırım bir vişne votkaya hayır demem, gerçekten..."

"Vişne seni bozmasın?" diye sordum ikilemde kalmış bir şekilde.

Dudaklarını sarkıtarak, "Canım istiyor," diye söylendi. "Çağlar nerede?"

"Boş ver şimdi onu."

"O zaman votka..."

"Bekle alıp geleceğim," dedim odaksız gözlerle onun yüzünü izlerken. Kanımda ilerleyen alkolün bana yâd ettiği bilincin sınırları dışında olduğumu hissedebiliyordum. Elimdeki margarita bardağını Yağış'a bırakıp insanları yararak bara doğru yürümeye çalıştım. Birbirine âdeta yapışarak tek bir vücudun farklı uzuvlarıymışçasına yakın halde dans eden çiftler midemi bulandırsa da dikkatimi onlara vermemeye çalışıyordum. Barın önüne gelince kafamı kaldırıp bana oldukça yabancı görünen o barmenin gözlerinin içine baktım. Kılıç grisi gözleri gözlerime dokunduğunda olduğum yerde donup kaldım, ben bu adamı bir yerden tanıyordum ama nereden tanıdığım konusunda hiçbir fikrim yoktu.

"Ne alırsınız?" diye sordu. Zorlama bir kibarlık vardı sesinde, bu çok net anlaşılıyordu.

"Vişne votka," dedim sadece.

Adamın gözleri yüzümde dolaştı, yavaşça bar tezgâhının önünden ayrıldı. Bana sırtı dönük şekilde içkiyi hazırlarken benim gözlerim mekânın içinde dolanıyordu. Saniye başı yanıp sönen ışık bir süre sonra açık gri,

Scanned with CamScanner

elektrik saçıyormuş gibi görünen bir renge büründü ve insanların hareketleri tıpkı robotlara ait hareketlermiş gibi görünmeye başladı gözüme. Bu ışık oyunu gözümü ağrıtıyordu, zerre hoşlanmıyordum.

"Vişne votka," dedi barmen sadece. Önüme koyduğu uzun, ince içki bardağına baktım.

"Teşekkürler," dedikten sonra adamın bakışlarına aldırış etmeden içki bardağını alıp kalabalığın içine karıştım.

Yağış votka bardağını elimden kaparken az daha bardak yere düşecekti, son anda toparlamıştık. Margarita bardağımı aldım, kokteylimden bir yudum alırken Yağış da votkasını yudumluyordu. Durdu, yüzünü buruşturarak bana bakıp, "İyi de bu sadece vişne suyu be!" diye bağırdı. Birkaç gözün bize döndüğünü hisseder gibi oldum.

"Ne diyorsun, kızım?"

"Sen beni mi kandırıyorsun?" Kaşlarını çattı. "Bu yalnızca vişne suyu."

Kafamı kaşıyıp yan gözle bar tezgâhının olduğu yöne doğru baktım. Derin bir nefes alıp, "Barmene votka vişne dedim ama sanırım sadece vişne anladı," diye savundum kendimi. "Gidip hatamı düzelteyim."

"O papağana söyle, yolarım onun tüylerini," diye homurdandı Yağış. "Az önce de votkamı az koyup içkimin içini vişne suyuyla doldurmuştu."

"Bağırma," dedim gözlerimi devirerek. "Halledip geliyorum."

"Tamam."

Gözlerimi devirip tekrar bara doğru yöneldim. Kafamın içi zaten düşünceyle doluyken bir de böyle küçük şeyleri sorun etmek istemiyordum. Tezgâha doğru eğilerek, "Yanlışın var, ben senden vişne votka istedim, vişne suyu değil," dedim.

Barmen, "Arkadaşın çok içti," dedi yine zorlama bir kibarlıkla. "Votkalı vişne suyu midesini bozacak."

Kaşlarımı çattım. "Bu arkadaşımı ilgilendirir?"

"Buranın huzuru da çalışanları olarak bizi ilgilendirir," dedi barmen.

Alkolün etkisiyle rahatsız edici bir şekilde gülüp tezgâha doğru eğilerek, "Pardon da?" dedim sorar gibi. "Keyfimizin kâhyası mısın sen?"

Yağış'ın sesiyle olduğum yerde donup kaldım. "Bana bak, papağan!" diye bağırdı aniden tezgâha vurarak. Gözlerim kocaman açılmıştı. "Sen benim vişnemi votkamı veriyor musun vermiyor musun?"

Barmenin kılıç grisi gözleri yavaşça Yağış'a doğru döndü. "Vermiyo'm," dedi aniden kibarlığı bir kenara iterek. "N'apacan?"

"Kafanı yararım senin, kafanı!"

"Hadi be oradan," dedi barmen çocuk. "Yararmış kafamı..." Kafamın içindeki o defterin sayfaları aralandı, adama daha dikkatli baktığımda bir

koruç yediğimiz gece gördüğümüz çocuk olduğunu anladım. Şu an gözlerinde lens falan mı vardı? Yağış'ın kolunu tutup onu kendime doğru çekmeye çalışınca, Yağış dirseğiyle bana sağlam bir tane geçirip, "Yolarım senin tüylerini!" diye bağırdı. "Tüysüz kalırsın, papağan."

"Bak yine başladı bana papağan demeye ha," dedi barmen. "Bakma oradan erkek göründüğüme, karı kavgası da bilirim, yapışıveririm o saçlarına senin, hoşt."

Çevremizdeki herkes artık bize bakıyordu. Zaten kanımdaki alkol miktarından dolayı ayakta bile zor duruyorken şimdi bir de kavga çıkmak üzereydi, hatta çıkmıştı ve ben bu kavganın içinden Yağış'ı en az zararla nasıl çıkarabileceğimi düşünüyordum. Karşımızda onunla tıpkı yaşlı bir kadın edasıyla kavga eden kaçık bir barmen vardı çünkü.

Yağış'ın kolunu tutup onu bir kez daha çekme girişiminde bulundum, ayaklarımın altında derin bir su vardı da ben o derin suyun üzerinde yürüyordum sanki ama yine de bir şekilde onu dizginlemeyi başarabilmiştim. Onu tezgâhtan uzaklaştırdığım sırada o tanıdık ses donup kalmama neden oldu.

"Akşın," dedi erkeksi sesin sahibi. "Ne oluyor?"

Barmen, yani Akşın kafasını sesin geldiği yöne çevirip, "Abe bir gün ya bir gün bozmayayım şu kapçık ağzımı, işimi adam gibi yapayım diyom bütün deliler beni buluyo be ya," dedi tanıdığım sesin sahibine.

Yağış'ı daha sıkı tutup yan gözle ona baktım. Korhan oradaydı, kırmızı bir ceket giymişti, kırmızı ceketin içindeki beyaz tişörtü görebiliyordum. Saçları dağınık görünüyordu, gözlerinin etrafı kırmızıydı. Yanıp sönen ışıklar onun uzun kirpiklerinin yarattığı karanlık gölgelerin, elmacık kemiklerinin yarattığı vadilerin üzerine serilmesini sağlıyordu.

Yağış bağırarak bir şeyler söylüyor, artık insanlar dansı kesmiş bizi izliyordu. Korhan'ın hemen arkasında dikilen uzun saçlı kumral kızı görünce donup kaldım. Bir an için Yağış elimden kayarak benden kurtuldu, tezgâha abanarak Akşın'ın üzerine saldırmaya çalıştı. Kumral kız eteğini düzeltirken sinir bozucu bir gülümsemeyle Korhan'a bakıyor, bir yandan da, "Gitmeyecek miyiz, kavga çıktı burada," falan diyordu.

"Sen git," dedi Korhan kumral kızın ona dokunmasına izin vermeden ondan uzaklaşarak.

Kız duraksadı. Şu an Yağış'ın o papağana ne yaptığı Allah Kerim'di çünkü ben gözlerimi kumral kızdan ve Korhan'dan bir türlü çekip koparamıyordum. Kumral kızın eteği bacaklarını ikinci bir deri gibi sarmıştı, topuklu ayakkabılarının üzerinde yorgun bir şekilde dikiliyordu ve makyajı da akmıştı kısmen. Kız başta bozulsa da sonunda omuzları düştü, Kor-

Scanned with CamScanner

han'dan uzaklaşırken gözleri kısaca bana dokunmuş, bakışları gözlerimde çok oyalanmadan benden ayrılmış, bedeni bizi izleyen kalabalığa karışarak kaybolmuştu.

Korhan'ın bakışları bana döndüğü anda içiade bulunduğumuz anın ciddiyetini kavrayarak hızla Yağış'a doğru döndüm. Tam o esnada Yağış bir an duraksadı, elleri Akşın'ın yakalarındaydı. Durdu, bir süre buruşmuş bir yüzle Akşın'ın gözlerinin içine baktıktan sonra aniden Akşın'ın üzerine doğru öğürdü.

Akşın'ın ifadesi donup kalırken, benim gözlerim de yerlerinden çıkacasına dışarı fırladı. Herkes şok içinde bizi, ben ise transa girmiş gibi Yağış'ı izliyordum.

"Abe al işte kustun orayı kustun orayı..." Adının Akşın olduğunu öğrendiğim barmen Yağış'ı itmeye çalıştı. "Allah belanı vermesin senin atacaklar şimi* beni işten. Abe bu karı üstüme kustu benim!"

İrkilerek onlara doğru koştum. Yağış'ı kollarımın arasına çekerken, "Kusura bakma!" diye bağırdım panikle. Gözlerim kız arkadaşımın yüzüne kaydı, suratı kireç rengindeydi, bir şeyler fısıldıyordu. "Siktir ya!" Bir elimle yavaşça yanağına vurdum. "Yağış, iyi misin?"

"Sakin ol," dedi Korhan bana doğru yürürken. Ona bakma gereği bile duymadım, gidip o kumral kadınla ilgilenebilirdi, umurumda bile değildi. Yağış'ı daha sıkı kavradım. "Akşın, araban burada mı?" diye sordu Korhan barmene.

"Burada," dedi Akşın, çevresindekilere aldırış etmeden üzerindeki tişörtü çıkarıp köşeye attı. "Kusmuklu ya, ne yaptı ya..."

"Tamam, sen kızı al arabaya taşı." Korhan aniden koluma dokununca irkilerek çekilmeye çalıştım. "Sen benimle gel."

"Ne diyorsun sen be?" Ona ateş püsküren gözlerle baktım.

"Aynen birader, ne diyo'n sen be?" diye sordu Akşın.

Korhan dişlerini sıkarak kısaca Akşın'a bakıp, "Dediğimi yap," diye tıslad.

"Ya yine kusarsa üzerime be?"

"Akşın, hadi."

Akşın tezgâhın altındaki tahta kapıyı aniden açtı, oradan kayarak bizden tarafa geçti. Kucağıma sığınmış titreyen Yağış'ı kucaklarken başta arkadaşımı çekip ondan korumak istesem de sonunda niyetlerinin kötü olmadığını kendime hatırlatarak onu kucaklamasına izin verdim. Yağış'ın açık renk, uzun saçları yavaşça yere döküldü, kolları yana düşünce göğsüm panikle tekledi. Akşın'a doğru bir adım atacakken Korhan beni bileğimden tutarak durdurdu.

* Şimi: Şimdi.

"Sakin ol, çok fazla içmiş, belli." Ona ters ters baktığımda yeşil gözleri çok yakınımdaydı, bu yakınlıktan zerre hoşlanmıyordum. *Sanırım.* "Patrona haber vereceğim, Akşın'ın yerine birini diksin şuraya. Beni bekle."

"Ne bekleyeceğim seni?" diye hırladım geri çekilerek. "Git o kız bekliyor seni. Uğraşma benimle. Çağlar'ı ararım, alır o bizi."

Korhan'ın dişlerini sıktığını gördüm. Kusurların güzelleştirdiği yüzünü saran kemikler, zorlanmış bir bileğin belirginleşen damarları gibi dışarı fırlamıştı. Dibinde birkaç yudumluk alkol kalmış içki şişesine silkilen sigara külünün çıkardığı o cızırtılı sesi çıkaran bakışmamızın sonunda beni bileğimden yakalayıp koridora doğru sürüklemeye başlamıştı bile.

"Bırak beni," dedim kaşlarımı çatarak, sesim son derece sakindi. "Arkadaşımın halini görmedin mi? Onun yanında olmam gerekiyor."

"Onun yanına gideceğiz zaten."

"O herife güvenmiyorum," dedim tek seferde. "Arkadaşımı neden arabasına götürüyor?"

"Çünkü arkadaşın dut gibi sarhoş, şu an bütün akbabaların gözü üzerinizde. Sen salak mısın?" Bana bakmadan yürürken kurduğu cümlelerin her birinde öfkesinin yaklaşan depremi vardı.

"Çağlar gelir çağırırsam," dedim tekrardan. "Bırraksana."

Korhan bileğimi daha sert kavrayınca bileğimde çarpan damarın baskısı onun parmaklarına vurmaya başladı. İkimizin de sessizleşmesine neden olan bu durum bir süre sonra ikimizin de birbirimize bakma ihtiyacını tetikleyen bir etkene dönüştü.

"Çağlar'ı arayacağım," diye mırıldandım koridorda ilerlemeye devam ederken. Kelimelerim pürüzlüydü, alkolün etkisi altında olduğumu anladığını biliyordum çünkü eğer o beni çekiştiriyor olmasaydı şu an zikzaklar çizliyor olabilirdim.

"Çağlar'ını çağlar boyu sikerim senin," dedi dişlerinin arasından. "Kuyruğuna teneke bağlanmış kedi gibi kıpır kıpırsın. Sakin dur ve bekle."

"Ne biçim konuşuyorsun sen benimle?" diye çemkirdim. Karanlık bir arada ilerlemeye devam ettik. Korhan cevap vermiyor, sadece beni çekiştiriyordu. Sonunda demir bir kapının önüne geldiğimizde Korhan'ın bakışları kısaca bana dokundu. Koridorun ortasında tavandan aşağı sarkarak yanan kızıl ışığın loş tonları onun yüzündeki gölgelerin daha da esrarengiz görünmesine neden oluyordu. "Neden getirdin buraya beni?"

"Tövbe ya," dedi başını sabır diler gibi iki yana sallayarak.

"Ne o?" diye sordum, kelimeler ağzımın içinde parçalanarak bir bütün olmaktan uzaklaşıyordu. "Yanındaki kızı göndermek zorunda kaldığın için sinirlendin mi yoksa?"

Scanned with CamScanner

"Saçmalama. İçeride ağzını açacak olursan sana kedi maması yedirtirim."

"Ne?"

"Hem de balıklı olanlardan. Çok leş kokarlar."

"Ne diyorsun ya?"

"Kedi maması mı yemek istiyorsun?"

Kaşlarımı çatıp ona öylece baktım. Kapıyı tıklatıp içeriye girdiğinde ben de onunla birlikte içeri girmek zorunda kalmıştım. İçerisi ağır şekilde tütün kokuyordu, tütün kokusuna karışan içkinin kokusu da tütünle birleşince keskin bir temizlik malzemesinin yakıcı kokusunu anımsatmıştı bana. Kumtaşı masanın arkasında oturan elilli yaşlarının başında olduğunu düşündüğüm bir adam kafasını kaldırıp bize bakınca olduğum yerde donup yemiş bülbüle dönerek gözlerimi adama sabitledim.

"Korhan?" dedi adam aksanlı bir sesle. "Hayırdır?"

"Abi, Akşın'ın yerine bakabilecek biri var mı?"

Adamın griden beyaza dönen kalın kaşları çatıldı. "Hayırdır, ne oldu Akşın'a?"

"Şu an barın önü bomboş," dedi Korhan. "Akşın'ın çok acil bir işi çıktı. Çıkması gerekiyordu."

"Bu herif her seferinde bir sorun çıkarmasa olmaz zaten," dedi adam başını iki yana sallayarak.

"Bu kez durum ciddi olmasaydı işini yarım bırakmazdı."

"Sen onun yerine bakabilir misin peki?" Adamın gözleri ikimizin ellerine kaydı, Korhan hâlâ bileğimi tutuyordu ama zorlama olmadığı belliydi. Adam güldü. "Sanırım işin var."

"Evet, işim var. Yerimize bakabilecek biri yok mu?"

"Ararım, İrfan on dakikaya gelir." Adam göz kırptı. "Akşın'a söyle, bu son olsun."

"Tamamdır."

"Kızın bileğini de öyle tutma," dedi adam tekrardan konuştuğunda. "Oyuncağını tutan küçük çocuklar gibi görünüyorsun şu an."

Korhan duraksadı, adamın söyledikleri benim de duraksamama neden olmuştu ama her nedense adamın söylediği bu şey benden çok Korhan'ı etkisi altına almıştı. Anlık şaşkınlığına yenik düştüğünden midir bilinmez bileğimi daha sert kavradı, yüzümü acıyla buruşturdum. Korhan bu kez tutuşunu gevşetti ama bileğimi bırakmadı.

"Abi," dedi Korhan tekrar tekdüze bir sesle. "Bir de dışarıda eğlenenlerden biri barın önüne kustu."

Adam başını iki yana sallarken tekrar güldü. "Ah şu gençlik," dedi alaylı. "Halledilir. Siz bakın keyfinize."

"Eyvallah, sağ olasın."

"Hadi, geceniz güzel olsun."

"Eyvallah," dedi Korhan tekrardan. "Senin de abi."

Oradan çıktığımızda anlamsız bir şekilde sakinlik çökmüştü üzerime. Dönüp ona karşılık vermiyor, bağırmıyor, yalnızca onunla birlikte öylece yürüyordum. Mekânın içinden geçmektense arka kapıdan çıktık dışarıya. Sokak lambasının hemen altında park halinde duran siyah araç dikkatimi çekince bakışlarım omzumun üzerinden Korhan'a kaydı. Duraksayıp, "Benim çantam mekânda kaldı," dedim kaşlarımı çatarak.

"İrfan'a mesaj atarım, bir kenara koyar."

"Dönüp almam çok da zor değil? Telefonum falan da çantamda."

"O sikiği aramanı gerektirecek bir durum olmadığına göre telefona da ihtiyacın yok demektir, değil mi Çirkin?"

"Arkadaşım hakkında düzgün konuş." Park halindeki arabaya doğru yürümeye devam ettim. Korhan arkamda kalmıştı, umursamadım. Aracın kapıları açık haldeydi, Yağış'ın arka koltukta uzandığını görünce panikle koşarak açık kapının önüne oturup kafamı içeri uzattım. "Kanka," dedim yavaşça dürterek. "Aşkım aç gözünü ama ya..."

Akşın aniden kafasını aracın içine uzatınca, onun aracın diğer tarafında da dikildiğini anladım. "Korkma be ya votkadan oldu öyle, gelir kendine sabaha doğru."

"Bir şey olmaz değil mi?" diye sordum Akşın'a bakarak. "Hastaneye gidelim mi?"

"Yok be ya ne hastanesi," dedi Akşın başını sallayarak. "Gerek yok. Bırakayım mı sizi evinize? Nerede oturuyonuz siz?"

"Ev olmaz," dedim. "Onun ailesi de benim ailem de bizi bu halde görmemeli."

"Aşta," dedi Akşın. "Abe nereye götüreyim o zaman sizi ben?"

"Senin eve," diyerek ön koltuğa bindi Korhan.

Akşın'ın gözleri Korhan'a kaydı. "Ne dersin sen be?"

"Benim ev küçük, bu kız bir yere kusarsa leş kokar o ev. Hem nereye yatıracağım onu? Ben kendi yatağıma bir kadın yatırmam, bilmiyor musun?"

Belirgin bir şekilde göğsümü kabartan o rahatlama hissi anlamsızca ellerimin titremesine yol açtı. Gözlerim kısaca onun profiline dokundu, bir süre onu izleyip gözlerimi tekrar Yağış'a indirdim.

"Kardeşim bu kız benim evimde ayılırsa benim tepemi deler, saç bırakmaz kafamda." Akşın'ın gözleri arka koltukta uzanan Yağış'a kaydı. "Çelimsiz bir şey gibi duruyor ama bileği kuvvetli. Yakamı bir tuttu, bir sarstı beni, korktum."

Scanned with CamScanner

"Kırk kilo kızın nesinden korkuyorsun amına koyayım?" diye sordu Korhan.

Yağış yavaşça öksürdü, bozuk bir sesle, "Kırk kilo değilim ben," diye inledi.

"Bak görür müsün cevap veriyo bu." Akşın gözlerini bana çevirdi. "Yok bunun bi' şeyi, bırakalım bunu burada, seni eve bırakayım ben."

"Çok konuşma da eve götürelim kızları, hadi."

"Tamam, kendi evlerine ama değil mi?"

Korhan, Akşın'a ters ters baktı. "Senin evine, birader."

"Küsecem sana bir gün, valla da küsecem ha, konuşmayacam seninle. Olmayacam da kibar da yanında."

"Akşın, attırma tepemin tasını. Hadi."

Yavaşça aracın içine girip Yağış'ın başını dizime yasladım. Onun saçlarını yavaşça okşamaya başladım. Akşın aracın kapılarını kapattıktan sonra direksiyonun başına geçti, aracı çalıştırdı ve gözümü bir an olsun Yağış'tan ayıramadığım o yolculuğa başladık.

Akşın'ın evi de Muratpaşa tarafındaydı, bizim oturduğumuz sokağa oldukça uzak olsa da Muratpaşa'nın içinde olduğumuzu bilmek daha da gerilmeme neden olmuştu. Atilla amca Yağış'ı bu rezil halde görse kesin ikimizi de bacaklarımızdan bağlayarak tavana asar, geri kalan hayatımıza iki farklı renkte ve ebatta avizeler olarak devam ederdik.

Aracın kapısını açtığımda, Akşın yanımdan geçip, "Kaldırayım ben şu ince kenarlıyı," dedi. Bir an anlam veremedim, ne demek istediğini anlamadığımı fark edince yüzüne geçiştirdiğini belli eden bir ifade ekledi. Geri çekildim, Akşın Yağış'ı kucakladı. Sarsak adımlarla Akşın'ı takip etmeye başladım. Korhan kapıları kapatıp aracı kilitledikten sonra arkamızdan geldi.

Binanın içi karanlıktı, sensörlü lambanın çalışmadığını fark eden Akşın kafasını yüksek bir yere vurup, "Hay kökleyeyim sitenin laçkasına," dedi öfkeyle. "Biriniz telefonunun elektriğini yaksın be."

"Telefonun elektriği mi?" diye sordum sarsak adımlar atmaya devam ederken.

Korhan arkamda aniden telefonun flashını açınca irkildim. "Sen pek zorlama," dedi Korhan. "Onun dilinden anlamazsın."

"Aşta, niçin? Çince mi konuşuyom ben?" diye sordu Akşın merdivenleri üçerli beşerli tırmanırken. Sanki Yağış kucağında değilmiş gibi rahattı.

"Çağlar da bazen senin gibi konuşuyor," dedim. "Anlamadığımız için parantez içinde açıklamasını da yapıyor tabii."

"Roman mı Çağlar?" diye sordu Akşın.

"Bursalı."

"Bursa romanı herhâlde," dedi başını sallayarak.

"Sanırım, tam bilmiyorum."

Kapının önüne geldik, Akşın cebinden anahtarı çıkardı. Yağış'ı düşürmemek için daha sıkı kavrarken anahtarı kapının deliğine sokup iki kez üst üste çevirdi. Tok sesi takip eden gıcırtı, kapının acilen yağlanması gerektiğinin altını çizyordu. Akşın koridorun ışığını yaktığı anda Korhan telefonun flashını kapattı.

Dikkatimi ilk çeken şey koridordaki vestiyerin hemen karşısında, kapının çaprazında duran kedi kumu olmuştu. Kedi kumunun az ilerisinde büyük bir kedi maması torbası vardı. Akşın, kucağında Yağış ile kapısı açık duran odaya girdiği sırada koridorun başında tekir bir kedi belirdi; kedi o kadar cüsseliydi ki, yavru bir aslana benziyordu resmen. Tüyleri çok gürdü, yeleleri varmış gibi görünüyordu.

"Kedi mi besliyor?" diye sordum, ağzımın içinde acı bir tat vardı.

"Evet," dedi Korhan. Korhan'ın nefesini boynumda hisseder hissetmez geri çekilip ona baktım. "Adı Umut. Diğer sekiz kediden yalnızca bir tanesi."

Gözleri üzerimdeydi, koridorun ortasında yanan beyaz avizenin ışığı yüzünün bir yarısını güneşe diğer yarısını geceye çevirmişti. Onun tenlerinden yükselen alkolün kokusunu alabiliyordum, o da benim sık verdiğim nefeslerimden almış olmalıydı aynı kokuyu.

"Sekiz kedi biraz fazla değil mi?"

"Yalnızlığını onlarla gideriyor," dedi sadece.

Durgunlaşan bakışlarımı kapısı açık duran odaya çevirdim. Akşın hakkında bir şey sormadım. Ağır adımlarla odaya doğru ilerledim, içeri girdim. Akşın çift kişilik büyük yatağa yatırmıştı Yağış'ı. Yatağın hemen çaprazında büyük bir televizyon, diğer çaprazında da boydan boya ayna kaplı büyük bir elbise dolabı vardı. Odanın içinde beyaz bir ışık yanıyordu. Korhan'ın kapının eşiğinde durmuş bizi izlediğini fark ettim ama ona bakmadım. Yatağın yan tarafından iki büyük kedi daha çıkınca donup kaldım. Bir tanesi kar beyazdı, yalnızca tek kulağı koyu griydi, bir de burnu. Diğeri de siyah beyazdı, gözleri cam gibi görünüyordu, masmaviydi.

"Hera, Lucky," dedi Akşın kedilere bakarak. "Çıkın dışarı, hadi babacım."

Korhan, Akşın'ın yüzüne bakarken ben de Korhan'a bakmaya başlamıştım. Kediler ayaklarımın dibinden usulca geçerek odadan çıkıp koridorda kayboldular. Korhan'ın gözleri ifadesizdi, sanki Akşın'a baktığı yerde onu değil de başka bir şeyi görüyordu. Ona baktığımı fark edince gözleri beni buldu.

Yağış yattığı yerde cenin pozisyonu aldığında, Korhan'ın bana dokunan yeşil gözlerinden hızla uzaklaşarak yatakta uzanan arkadaşıma baktım.

Scanned with CamScanner

Alnı kan ter içindeydi. "O iyi, değil mi?" diye sordum, ellerim titriyordu ama bunu onlara çaktırmak istemiyordum. İçtiklerimin etkisi kendi kendini yitireceğine daha da güçlenerek kanımın içinde atlılar varmış gibi hızlanıyor, başım bir pervane gibi dönüyordu. Yine de iyi durumdaydım.

"Sıkıntı yok ya," dedi Akşın. "Toparlar."

"Başım çok ağrıyor," dedi Yağış titreyen bir sesle. "Işığı kapat, lütfen."

Akşın gözlerini Yağış'tan çekmeden ışığın düğmesine uzandı, düğmeye bastığı anda oda karanlığa gömüldü. Kapı açık olduğu için koridorda yanan ışığın rengi içinde olduğumuz odanın da aydınlanmasını sağlıyordu en azından.

Işığın kapanmasıyla huzura eren Yağış yastığa biraz daha sarıldı. Sedni öyle çok terliydi ki... Akşın onun ayağındaki spor ayakkabılara baktıktan sonra, "Ayakkabılarını çıkarsaydık en azından," diye homurdandı.

Zorlanarak yatağın ucuna ilerledim. Akşın çekildi, ne yapacağımı anlamaya çalışıyor gibi bana bakıyordu. Yavaşça yatağın ucuna oturdum, Yağış'ın ayaklarındaki spor ayakkabıları tek tek çıkarıp parkenin üzerine bıraktım. Doğrulduğum esnada başıma saplanan ağrı, gözlerime inen perdeyle birlikte yere tutunma ihtiyacıyla dolup taştım. Düşmeden dimdik durmayı başarmış olsam da başım gerçekten çok dönüyordu. Telefonum yanımda olmadığı için Çağlar bizi arasa bile bize ulaşamazdı. Yağış'ın telefonunun nerede olduğunu düşünürken Korhan'ın bakışlarının ağırlığını tekrar hissettim ve gözlerim onun gözlerine tıpkı limanına yerleşen bir gemi gibi yerleşti.

"Sen iyi misin?" diye sordu demir gibi bir sesle.

Ona kafa atmak istiyor olsam da, sadece, "Evet," diye geçiştirip bakışlarımı tekrar arkadaşıma çevirdim. "Onu suyun altına soksam iyi gelir aslında," diye mırıldandım. "Banyonu kullanabilir miyiz?"

"Tabii," dedi Akşın beklemediğim şekilde anlayışla.

"Taşıyalım mı banyoya kadar?" diye sordu Korhan, ona bakmadım.

"Ben kendim taşırım onu."

Bir an Akşın'ın da Korhan'ın da bana alayla baktığını hissettim.

"Sen bayağı içmişsin ha," dedi Akşın güler gibi bir ses çıkararak.

Ona düz düz baktım. "Arkadaşımı taşıyabilirim."

Akşın kollarını göğsünde toplayıp alayla, "Taşı bakayım, göreyim," dedi.

"Bir yerinizi sakatlarsınız," dedi Korhan ketum bir sesle. "Denemeye değmez."

"Oradan bakınca çıtkırıldım bir şeye mi benziyorum?" diye sordum. "Cüssemi görmüyorsunuz galiba?" Derin bir nefes aldım, yatağın yan tarafına dolaşıp Yağış'ı kollarının altından tutarak dik konuma getirdim. Sertçe yutkundum, iki göğsümün arasından aşağı doğru akan teri hissedebiliyor-

dum. Dilim damağım kurumuştu. Yağış yüzünü yavaşça boynuma sokunca gözlerim şefkatle kısıldı.

Yağış benim cennetimde yaşadığına inandığım kanatları gri masal saflarından oluşan bir melekti.

"Şimdi seni duşa sokacağım, kendine geleceksin, tamam mı aşkım?"

"İstemiyorum," diye fısıldadı yorgun bir sesle. "Uyumak istiyorum, ne olursun."

"Hadi ama böyle olmaz. Duşa girdiğinde hiçbir şeyin kalmayacak hem."

Yutkunduğunu duydum, çenesini boynuma sürtüp kaşlarını çattı. "Başım çok ağrıyor."

"Duş alınca başının ağrısı da geçecek."

"Gerçekten mi?"

"Evet," diye fısıldadım. "Şimdi zorluk çıkarma, bana yardımcı ol, olur mu?"

Başını ağır ağır salladı, onun için de çok zor olacağını biliyordum ama denemesi gerekiyordu. "Şimdi yavaşça ayağa kaldıracağım seni, tamam mı?" diye sordum, başını tekrar ağır ağır sallayarak bana onay verdi. "Bana yardım edeceksin, tamam mı aşkım?" Başını bir kez daha olumlu yönde salladı.

Yavaşça kaldırdım onu. Bacaklarının üzerinde zor duruyordu, ben de öyle. Akşın ve Korhan bizi izliyorlardı. Onun beline sıkıca sarıldım, bir kolunu tutup boynuma koydum ve adım atması için zorladım. Benim için tek başıma bile adım atmak bu kadar zorken, onun ağırlığı altında adım atmak tamamen imkânsız hale gelmişti. İnatla onlardan gelecek yardımı reddediyordum, bunu neden yaptığımı da bilmiyordum.

"Yardım edelim işte," dedi Korhan, sesi bir buz kalıbının içine doldurulmuş suyun donarken katılaşmasını anımsatmıştı bana. "Bu inadın sebebi ne?"

"Seni ilgilendirmez." Yağış'a birkaç adım attırmayı başardım. Halsizdi.

Aniden tökezledik, Yağış dizlerinin üzerine düşünce ben de dengemi kaybettim, tam kapının önünde onun üzerine düştüm. Bedenimizin bir kısmı odada, diğer kısmı koridordaydı ve Korhan hemen çaprazımızda dikiliyordu. Güç bela ayağa kalkıp Yağış'ı kolundan tutarak sabırsızca çekiştirdim. Akşın hemen arkamda kahkaha krizine girmişti. Ona yandan sinir bozucu bir bakış attım, kusma huyum yoktu ama tam şu an ona inat şuracığa kusabilecek kadar gıcık olmuş hissediyordum.

"Kıracaksın bir yerini," dedi Korhan, gözlerini devirdiğini hissedebiliyordum. İnatla onu duymazdan geldim, Yağış'ın kolunu çekiştirerek onu güç bela koridora çıkarmayı başardım. "Kalksana," diye söylendim yalpalayarak. "Gösterelim şunlara..."

Yağış sanki dediğimi anlamış gibi kafasını kaldırdı, bana baktı. Gözleri kan çanağı olmuştu, yamuk bir şekilde güldükten sonra kalkmak için doğrul-

Scanned with CamScanner

maya çalıştı. Elini sıkıca kavrayıp onu yukarı çektim, elim elinden kaydığında Yağış aniden tekrar yere kapaklandı ve kafasını parkeye çarptı. Yüzüstü düştüğü için alnını da çok sert çarpmış olmalıydı. Sonunda pes ederek yanına oturdum. Sinirlerim bozulduğu için deli gibi gülmeye başlamıştım. Yağış kafasını çarpmış olmasına rağmen bana ayak uydurmuş, sanki az önce kafasını parkeye çarpan o değilmiş gibi benimle birlikte yerde gülüyordu.

"Abe kızın kafasını kırdı!" diye bağırdı Akşın.

Elimi ağzıma kapatıp gülüşümü saklamaya çalıştım. Bu benim huyumdu, gülüşümü insanların görmesinden pek hoşlanmıyordum. Bunun nedenini sorduklarında, dişlerimin boyunun çok küçük olduğunu, bu yüzden rahatsız hissettirdiğini söylüyordum ama gerçek bu değildi. Gerçeği kimsenin bilmesine gerek yoktu. Belki ben de bilmiyordum.

Korhan başını iki yana sallayarak eğildi. Bir kolunu bacaklarımın altından geçirdi, diğer koluyla sırtımı sabitledi ve beni tek seferde kucaklayarak yerden kaldırdı. "Ulan Kedi, senin şu yere yapışmış arkadaşından ne farkın var acaba?"

Göğsüm müthiş dengesizdi. Yanağımı Korhan'ın göğsüne bastırıp onu alttan bir bakış attım. Sanki ona ağır gelmişti bakışım. Onu yıkılan bir evin temeline koymuşlar, ayaklarına da çimento dökmüşler de hareket etmeden evin üzerine yıkılışını izliyormuş gibi baktı bana.

"Bakma bana öyle," diye konuştu kısık bir sesle. Zihnimin en bilemedik köşelerine is gibi sinmiş, özgürlüğümü bir çift yeşil gözün yarattığı ateşten parmaklıkların arkasına gizlemişti. Gözlerimi gözlerinden alıkoyamadım, koparamadım, kaçıramadım, uzaklaştıramadım. Sınır dışı edilmesini istediğim, sınır dışı edemediğim, benim topraklarıma ait olmayan ama benim topraklarımda doğan bir yabancıydı sanki.

Boğazımdaki içkinin tadı hâlâ taptazeyken, "Sana nasıl bakıyorum?" diye sordum pürüzlü bir sesle.

Yüzümü uzun uzun izledi, sonra da, "Zamanı değil," dedi sadece.

Neyin zamanı değildi? Ona yöneltеceğim soruların mı? Bana vereceği cevapların mı? Hayatımın ortasına bir cemre misali düşüp, ardından yaşanmama köklerini yavaşça bırakmaya başlayarak zamanı geldiğinde beni terk edeceği anın mı? Onu sadece izledim, onu izlerken bu zamanın kapısının dışında beni bekleyenin hangisi olduğunu düşündüm. Yine bir cevap bulamadım.

Akşın, Yağış'ı kucaklayıp yavaşça koridorda ilerlemeye başlamıştı. Gözlerimi koridordaki avizenin ışığına sabitledim. Boş tavanda da tavan vantilatörleri vardı, uzun kolları ağır ağır dönüyordu.

"Yağış'ın yanına gideceğim," dedim uykunun sindiği sesimle.

Bir şey demedi, beni yavaşça kucağından indirdiğinde artık banyonun kapısının önündeydik. Kapı açık duruyordu, Akşın Yağış'ı duş kabinin içindeki küvetin içine bırakmıştı ama Yağış'ın kıyafetleri üzerindeydi. Akşın banyodan çıkınca içeri girdim, kapıyı içeriden kilitledikten sonra Yağış'ın üzerindeki kıyafetleri tek tek çıkarıp suyu açtım. Soğuk su başta Yağış'ın tir tir titremesine neden olmuş olsa da su bir süre sonra ısındı.

Yağış az önceye oranla daha iyi görünüyordu, tepkileri daha berrak ama açık renk saçlarının uçları çıkardığı vişne suları yüzünden kıpkırmızı olmuştu. Saçlarındaki o lekeleri bir an gerçekten çıkaramayacağımı düşünmüştüm. Yağış duş aldıktan sonra da banyoda birkaç kez daha kusmuştu ama banyoda olduğumuz için sorun değildi, etrafı batırmasına engel olmuştum. Çıkardığı tek şey vişne suyu gibi görünüyordu, bir ara onun kan bile kustuğunu düşünüp korkmuştum. Kafasını vurduğu için bir şey olabileceğini düşünerek endişeyle çıkardığı sıvının ne olduğunu anlamaya çalışmıştım. Sanırım uzun süre vişne suyu içmeyecektim.

Ona tekrar aynı kıyafetleri giydirmek akıl işi olmayacağından, banyoda asılı duran, koklayıp temizliğinden emin olduğum beyaz erkek tişörtünü üzerine giydirdim. Islak saçlarını topuz yaparak bedenini ıslatmasına engel olmaya çalıştım. Bacaklarına tişörtün olduğu yerde asılı duran büyük, içinde kaybolacağını bildiğim eşofmanı geçirdikten sonra onu yavaşça ayağa kaldırdım, eşofmanı yukarı çektim.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu kapının diğer tarafından Korhan.

"Evet," diyebildim.

"İçeride çok uzun kaldınız."

"Yine kustu," dedim pürüzlü bir sesle. "Ama sorun yok, temizledim ben."

"İçmeyi bilmiyorsa içmesin."

Yağış yavaşça homurdandı, bir şeyler söylemişti ama ne dediğini anlamıyordum. Ona daha sıkı sarılıp ayağa kalkmasını sağladım. Banyodan çıktığımızda üzerim sırılsıklamdı, onu yıkayacağım derken kendim de resmen yıkanmıştım. Hem de kıyafetlerimle. Çoraplarım artık gri değil, resmen siyah görünüyordu, o kadar çok ıslanmıştı ki...

Korhan bir an üzerime bakakaldı. Yağış'ı tekrar az önceki odaya soktum. Akşın bir başka kediyi kucağına almış, yatağın ucunda duran tekli koltuğa oturmuş televizyon izleyerek kedinin tüylerini okşuyordu. Bakışları Yağış'ı bulunca duraksadı. "Kıyafetlerimi de giydirmiş ya," dedi homurdanarak. "Ben izin verdiğimi hatırlamıyorum?"

Sessiz kaldım. Mahcup olmuş hissetsem de ne bir özür dileyebiliyor ne de başka bir şey söyleyebiliyordum. Resmen gecemiz zehir olmuştu, muhtemelen Yağış'ın içtiği votkaya karıştırılan vişne bozuktu, yoksa Yağış bu kadar kötü halde olmazdı. Yağış'ı yavaşça yatağa yatırıp yatağın ucuna oturdum.

Scanned with CamScanner

"Kusura bakma," dedim mahcup bir sesle. Mavi gözlü olan kedi tek. rar içeri girip ayaklarıma dolandı, eğilip onu seveceğim sırada geri çekilip bana tedirgin gözlerle baktı.

"Hera yaklaşır ama dokundurmaz kendisine," dedi Akşın. "Üstün başa su gibi olmuş. Sana da vereyim mi bi' şeyler?"

"Gerek yok," diye girdi Korhan araya. "Ben götürüyorum onu şimdi."

"Ne?" Bakışlarını Korhan'a bir iğne gibi batırdı. "Ben hiçbir yere gitmi. yorum."

Yeşil gözler, gökyüzünü saran yeşil bir şimşek gibi parlıyordu. Bu yeşil şimşek, içinde pis kanı taşıyan yeşil bir damardan farksızdı. Yaşamın bir tasa damla damla düşerek ölümü doldurması gibiydi ona bakmak. Yaşadığını sanıyordun ama ölüm oradaydı, alınan her nefes ölüme gönderilmiş davetiyenin üzerini süsleyen yazıları oluşturan o harflerdi.

"Benimle geliyorsun," dedi Korhan, sesi kurşungeçirmez bir yelek gibiydi, avucumdaki tüm mermileri ona saplasam bile ona işlemeyeceğini öyle iyi anlamıştım ki.

"Seninle gelmem için bir sebep yok, arkadaşımın yanında kalacağım. Onu tanımadığım bir adamla aynı evde bırakmam."

"Tecavüzcü Coşkun muyum ben? Nuri Alço'ya mı benzettin beni?" diye sordu Akşın huysuz bir sesle.

"Benimle geliyorsun, İs," dedi adımın üzerine basarak.

"Hayır, gelmiyorum."

"Gelmiyorsun öyle mi?"

"Evet, tekrar etmeme gerek var mı? Tek seferde anlamıyor musun?"

"Anlamıyorum," dedi sabit bir sesle. "Kalk."

"Kalkmayacağım." Bakışlarımı Yağış'a çevirdim. "Arkadaşımın yanında kalacağım."

"Kaldırırım," dedi düz bir sesle.

Ona yandan düz bir bakış attım. "Benimle uğraşma?"

Beni oturduğum yerden çekiştirerek kaldırınca gözlerim iri iri açıldı. Ne sanıyordu kendini? Ona bu haddi ben mi vermiştim? Hayır, öyle bir şey yoktu. Akşın sanki ikimizi görmüyordu, kucağındaki kedinin tüylerini okşamaya devam ederken Korhan beni âdeta sürüyerek odadan çıkardı.

"Sana kaldırırım dedim, değil mi?"

"Sen kimsin ki böyle bir şey yapabiliyorsun ya?" Ona düz düz baktım. Beni evden çıkarıp binanın içinde çekiştire çekiştire yürüterek merdivenleri indirmeye başladı. "Ya sen kimsin ki beni kaldırabiliyorsun ya? Kaldırmadın bir kere sen beni. Ben kendi isteğimle kalktım! Kaldıramazsın sen beni!"

Binanın içi zifiri karanlıktı. Korhan aniden elimi bırakıp beni belimden kavrayarak bedenine yapıştırınca soluk alamadığımı hissettim. İrileşmiş

gözlerimi karanlık bir perdenin arkasında duran gözlerine diktim. Avucunun içinde bir kalp atıyor, o kalp belime çarpıyordu sanki. Parmak bolumlarında hareket eden kan, geçmişi yazan bir kalemin mürekkebi gibi çağlıyordu derisinin altında.

"Emin ol," dedi zehirli bir sesle. Nefesi içki ve sigara kokuyordu. "Ben kaldırırsam, kolay kolay inmez."

Ne diyeceğimi bilemez halde ona bakakaldım. Yüzü yüzüme çok yakındu binanın dışına açılan kapıdan içeri hafifçe sızan sokak lambasının cansız turuncu ışığı yüzümüzü aydınlatmaya yetmiyordu. Belki de o benim yüzümü görebiliyordu ama ben onun yüzünü tam anlamıyla seçemiyordum.

"Anladın mı, Küçük Kedi?" diye sordu, nefesi hırıltılıydı. Sertçe yutkundum, boğazımdan yükselen o sese engel olamadığım için kendime lanet ediyordum tam şu anda.

"Hadsiz," diye fısıldadım güçsüz bir sesle. "Çok adisin."

"Öyleyim," dedi. "Bu gördüklerin daha hiçbir şey."

"Devamını göreceğimi kim söyledi?" diye kafa tuttum ona. "Görmek istemezsem görmem."

Burnundan sert bir nefes vererek güldü. "Her canın sıkıldığında beni gitmekle, yok olmakla, artık gelmemekle mi tehdit edeceksin?" diye sordu. Anlık duraksama yaşadım, bu sorunun temelinde beni çürüten bir gerçek vardı. Biz öyle ya da böyle, nasıl bir vasıfta olursa olsun birbirimizin hayatının sınırları içine girmiştik sanırım.

"Ben gelmediğim zaman başkası gelir," dedim acımasızca. Aslında tam şu an kendime acımıyordum ben. Öyle zavallı hissettirdi ki bu.

Korhan hiçbir şey söylemedi. Buna karşı koymasını bekledim, hangi vasıfla bekledim bilmiyordum ama en azından reddetmesini diledim. Yapmadı. Beni yavaşça serbest bıraktı. "Akşın arkadaşına zarar vermez," dedi kuru bir sesle. "Sana giyecek bir şeyler vereyim, sonra buraya geri getiririm."

"Arkadaşın kıyafet vermeyi teklif etmişti," dedim yorgun, belki de kırıklarla dolu bir sesle. O benim sesimin musalla taşına uzanmış cesedin kollarının, bacaklarının, tüm kemiklerinin kırıklarla dolu olduğunu nereden bilebilirdi ki?

"Benim kıyafetlerimi giyeceksin."

"Neden?"

"Keyfim."

Sırtını bana dönüp binadan çıktı, yürümeden onu izlediğim o kısa süre zarfında kafamın içinde onlarca düşünce beliriyor, bu düşünceler soru işaretlerinden beslenerek büyüyordu. Akşın'ın arabasının anahtarları Korhan'daydı. Aracın motorunu çalıştırdığında motordan güçlü bir ses

Scanned with CamScanner

yükseldi ve aracın içini doldurdu. Üzerim ıslak olmasına rağmen üşümemem nedenim aracın içinde çalışan ısıtıcıdan kaynaklıydı.

"Üzerime bir şeyler giydikten sonra mekâna uğrayabilir miyiz?" diye sordum, ön koltuktaydım, hemen önümüzde uzanan trafiği izliyordum. Akşamlarında trafik oldukça aylaktı, önümüzde ilerleyen araçların ışıklarını bile ken manasız bir sakinlik çökmüştü üzerime.

"Sebep?"

"Çantamı almam gerekiyor." Esnedim, her esnediğimde gözlerimin et rafi yaşlarla doluyordu. Aldırış etmedim. "Telefonum, cüzdanım falan her şeyim çantanın içinde."

"Ve sigara paketin de," dedi kuru bir sesle.

"Aynen."

"Benim paketimi kullanabilirsin," dediğinde gözleri altımızda akıp gi den yoldaydı. "Telefonun ve cüzdanın güvenilir bir yerde. Zarar gelmez."

"Zarar gelmesinden korkuyor değilim. Sadece çantamı almak istiyorum, hepsi bu."

"O yanınızdaki herifi aramak için mi?"

"Öyle ya da değil, ne fark eder?" diye bir soru attım ortaya.

Hiçbir şey söylemedi.

Korhan'ın evinin olduğu sokağa girdiğimizi fark ettim. Farkında olmadan bu yolu ezberlemiştim. Garipti. Aracın önündeki farlar tıpkı iki farklı kılıçmış gibi karanlığı yararak ilerliyordu. Far ışıklarının yarattığı aydınlığın etrafında toz parçaları uçuşuyordu. Korhan aracı evin hemen önünde durdurdu, soruma hâlâ cevap vermemişti. Araçtan indim, hâlâ ıslak olan bedenim gecenin soğuğuyla çarpışınca çenem titremeye başladı. Bahçe kapısını aralayıp hızla merdivenlere yürüdüm.

Korhan benim arkamdan ilerlerken acaba hakkımda ne düşünüyordu? Beni o evden öyle hızlı çıkarmıştı ki, hâlâ ıslak olan çoraplarımla giydiğim spor ayakkabılarımın bağcıklarını bile bağlama fırsatım olmamıştı. Son merdiveni de çıkarken az daha kendi bağcığıma takılıp düşecektim.

"Anahtar kırlangıç yuvasının içinde," dedi Korhan aniden.

Duraksadım, bir an ona bakma ihtiyacı hissettim ve omzumun üzerinden ona baktım. Merdivenleri ağır ağır tırmanıyordu. Parmak uçlarımda yükseldim, kapının hemen çaprazında duran, çok da yüksekte olmayan kırlangıç yuvasının içine soktum elimi. Anahtar elime gelince sanki sürpriz yumurtadan en sevdiği oyuncaklardan birinin maketi çıkmış küçük bir çocuk edasıyla ufak çaplı bir sevinç yaşadım.

"İstediğin zaman anahtarı orada bulabilirsin," dedi, sesi umursamaz gibi çıkıyor olsa da her nedense şu an umursamaz davranmadığını hissediyordum.

Sessizce kapıyı açıp içeriye girdim. Ayağımdaki ayakkabıları çıkarıp, ıslak çoraplarımdan da kurtularak karanlık koridorda yalınayak yürümeye başladım. Tedirgindim, evet, biraz çakırkeyif hatta kısmen sarhoş olabilirdim ama o kirpinin varlığını unutmuş değildim.

"Rahat yürü, Çirkin," dedi sert bir nefesi burnundan vererek. "Mavi şu an uyuyordur."

"Uyku saatleri de var demek beyefendinin," diye söylendim.

"Olmasın mı?"

"Bana ne zaten."

Odasına girdim. O da arkamdan girdi. Kalbimin içi bir çuvaldı sanki ve bu çuvalın içinde binlerce iğne vardı, çuvalın etrafını parçalıyor, çuvala batıp çıkıyordu. Bir süre sonra o çuval kanamaya başlıyordu. Onun gölgesinin düştüğü yerlerde olmak bana yeniden cenneti kazanmış bir şeytanmışım gibi hissettiriyordu.

Korhan bana ona ait gri bir tişört, siyah bir eşofman verdi. Yatağın üzerine bıraktığı kıyafetleri izlerken kafam sanki bir tuğlaydı ve ben bedenimin üzerine yerleştirilmiş bu ağır tuğlayı taşımaya çalışıyordum. Bir an için her şey önemsiz geldi gözüme. Üzerimdeki kazağı sökercesine çıkarıp odanın bir köşesine attım. Üzerimde yalnızca dantelli beyaz bir sutyenle kaldığımda onun gözlerini sırtımda hissediyordum. Saçlarımı arkaya atarak çıplak sırtımın kısmen örtülmesini sağladım. O delici bakışları tenimi dağlıyordu.

Aniden o kumral kız düştü aklıma. O kızla ne yapacaklardı? Eğer orada beni görmeseydi, bu olay yaşanmasaydı o kızla beraber mi olacaktı? Bu düşünce, kalbimin delinen kumaşının içinden kaburgalarımın parmaklıklarına çürük toprakların dökülmesine neden oldu; kaburgalarım çürük toprakların altına gömüldü.

"Çok dikkatli bakıyorsun," diye fısıldadım.

"Güzel şeylere bakmayı severim," dedi, sesi içtiği esrar gibi kokuyordu.

Ürperdim. "Hani çirkindim?" diye sordum.

"Sen çirkinsin, sırtın güzel."

Sessiz kaldım. Bana verdiği tişörtü alıp üzerime geçirmedim. Bunun yerine yine anın getirdiği o sarhoş cesaretinin arkasına sığınarak altımdaki taytı bacaklarımdan sıyırıp, taytın içinden çıktım. Artık yalnızca iç çamaşırlarımla burada, sırtım ona dönük halde, onun odasında, onunla baş başaydım.

Sustuğumuz kelimeler yarı çıplak vücuduma görünmez kostümler dikiyordu. Onun nefesi odanın içindeydi, ben de bu odanın içindeydim; yani bu demekti ki nefesi tenimdeydi. Nedendir bilinmez eğilip kıyafetlere ulaş-

Scanned with CamScanner

mak istemedim. Yüzüm duvara dönük halde yatağın dibinde öylece bekler-
ken neden bunu yaptığım konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Korhan'ın attığı adımlar büyüdü, bir dünya oldu, beni içine aldı; o dün-
yada doğurdu, o dünyada büyüttü, o dünyada yaşattı, o dünyada öldürdü.
Soğuk parmak uçları tenime dokunduğunda, en hakiki yangını benim vücu-
dumda başlattı. Önce boynum tutuştu o yangının içinde, ardından damarla-
rım tıpkı barut dökülmüş küçük yollar gibi tutuşarak ilerletmeye başladığı
üzerinde yanan ateşleri. Damarlarım ateşin yolu oldu; suyum oldu onun
nefesi, düşünceleri közüm oldu. Büyük eli artık soğuk değil, yangın yeri gibi
ateşler içinde yanıyordu.

Avucunu tenimi ovalamak istiyormuş gibi tenime bastıra bastıra boy-
numa kadar geldi. Boynum onun avucunun içinde o kadar küçük kaldı ki
cennet topraklarından boynuma ödünç verdi.

Bana dokunuşu, bir yalana inat gibiydi.

"İdam çizgisi," diye fısıldadı, sesi karanlık vaatlerin kanıyla parlıyordu.
İşaret parmağını avucunun içinde yavaşça kırdı, işaret parmağı boynumda-
ki damarın oluşturduğu kıvrımlı yolda ilerledi. "Burada başlıyor."

Bedenimde sıcak, depremi çağrıştıran bir esinti gezindi. Karnımdan
ılık ılık bir şeyler kasıklarıma doğru kıvrımlar çizerek akıyordu. Gözleri-
min önüne pembe, tüm yaprakları dipdiri duran bir çiçek geldi, bu çiçek
bir bakirenin kadınlığı kadar berrak görünüyordu. Bakire kadınlığında bir
çiçeğin büyüdüğünü hissettim, o çiçek yapraklarını usul usul araladı.

Karanlıkta bile sayfalara işlenen kelimeleri okuyabilmemi sağlaya-
cak kadar parlak mürekkepli bir kalem tenimin üzerinde geziniyor, o ka-
lemin mürekkebi bana onunla ilgili kelimeleri işliyordu. Bunu gördüğümü
biliyordum. Bana dokunduğunda dünyanın her bir noktasını çırılçıplak
dolaşıyordum.

O benim bedenimin seyyahıydı; tenim denen dünyanın tek gezginiydi
ve benim vücudumun her bir uzvu, ayak bastığı farklı ülkelerdi; uzuvları-
mın her bir noktası, içinde gezdiği şehirlerdi. O benim zihnimin seyyahıydı;
oradaki tek gezgin, her bir toprak parçasının altına tek tek gömdüğüm dü-
şüncelere ayak basan tek adamdı. O benim ruhumun seyyahıydı; kaburga-
larıma sırtını yaslamış, ruhumdaki açık yaralardan sızan kanın ayakların-
dan başlayarak bedenini yavaşça içine alışını sessizce seyrediyor, ruhumun
kanında öylece boğuluyordu.

Sessizliğin bozulmuş kanı ciğerlerimden akıyordu. Öksürsem, ona söy-
lemek istediğim her kelimenin harfleri acımasızca boğazıma batıp beni bo-
ğacak, acımasızca öldürecekti. Boynumu beni öldürmek isteyen bir adam-
dan farksızmışçasına kavrayınca kalbim panikle çarptı. Gözlerim kısıldı.

sanki pencere çaprazımda değil de, hemen karşımda duran boş duvardaydı
ve ben sokağı görüyordum.

Boğazımı daha sıkı kavradı, sertçe yutkunduğumda ilk kez kendi tükü-
rüğümün beni boğacak bir ilaca dönüştüğünü hissettim. Boynumu arkaya
aldı, boğazımı saran parmakları sıkı değildi ama gevşediğini de söyleye-
mezdim.

"Adın çok kısa," diye fısıldadığında kalbim göğsüme ağır geliyordu. "Sa-
dece İs mi yani?" Başımı tamamen arkaya attı, omzuna yasladı. Boynuma
sardığı elleri idamımı gerçekleştirecek o ip gibiydi.

Adım çok kısa, evet. Sadece İs mi? Değil. Gözlerimi yumdum, kirpikle-
rim gözlerimin çukurlarını doldurdu ve orayı örttü. Beni iyileştirdiğini sa-
nıyordum ama hayır, o sadece yaralarımın yerini değiştiriyordu.

"Değil," diye fısıldadım, harflere sarmaşık gibi dolanan anılar bizi iz-
liyordu.

"Hım?" Burnunu açıkta bıraktığı boynuma sürttü, tutuşu sertleşti.
"Peki ne?"

"Göbek ismim var," dedim, aslında yalnızca göbek ismim yoktu, ikin-
ci bir ismim de vardı. Ama Nurşan ismini ona söylemek gelmiyordu şu an
içimden.

"Öyle mi?" Burnunu boynuma bastırdı. "Ne?"

Karnım aldığım nefesin etkisiyle içeri sökerken, "Nefes," diye fısıldadım.
Diğer eli belime dolandı, aldığım nefes yüzünden içeri gömülen karnı-
ma dokundu büyük avucuyla. Yangın artık her yerdeydi, tenimde, zihnim-
de, en çok da ruhumda.

"Göbek adından başka?" diye sordu, sesi tenimde dolaşan ucu sivri bir
bıçak gibiydi.

O bıçağı alıp kalbime defalarca kez saplamak, saplamak, saplamak is-
tiyordum. Bıçak kan leş olsun, üstüm başım, göğsüm kan leş olsun istiyor-
dum. Gözlerime batan yaşları görmesine asla izin vermeyecektim. Ben ken-
di geçmişimin içindeki o eski fotoğraftım, yavaşça kendimden uzaklaşıyor,
sonra yeniden kendime çekiliyordum.

Korhan boynumu daha sıkı kavrayınca başımı onun omzuna yatırıp
bastırmak zorunda kaldım.

"Yok mu?" diye sordu tehdit dolu bir sesle. Sesi belki de arzularla kam-
çılanmış bir iniltiydi.

"Nur..." Durdum. Söylemek istemiyordum. Dilimi ısırmak, parçalamak,
yalan söyledikten sonra arkama bakmadan üzerimde iç çamaşırlarımla on-
dan kaçmak, bir daha ona uğramamak, bir daha geçmişe uğramamak isti-
yordum. "Şa..." Gözlerim dolmaya başladığında buna engel olamadım ama

Scanned with CamScanner

ağlamayacaktım, sadece gelip geçici bir bahar yağmuruydu bu. Öyle olmak zorundaydı. "Nurşan."

Korhan'ın boynum boyunca kayan burnu enseme yaslandı. Burnundan sert bir nefes verince irkildim. "Nurşan," dedi, sesi kırılmış bir aynadaki ikiye ayrılmış yansımam gibiydi.

Artık kaçamayacağımı anladığımda, "Nurşan Is," dedim kuru inilti̇yle.

Toprak olmak isterdim, öyle bir kalkanı vardı ki altında çürüyen her şeyi gizleyebiliyordu. Ben içimde çürüyenleri gizleyemiyor muydum hiç? Yaptığım ışıltılı hatalar vardı, pırıl pırıl ihanetlere de uğramıştım. Şimdiyse burada çırılçıplak, savunmasızdım.

Ona ihtiyacım varmış gibi hissediyordum. Onu bugün bir kadınla görmüş olmama, birkaç gün evvel beni görmezden gelmiş olmasına rağmen. *Her şeye rağmen.* İleride yapacakları çok daha ağır şeyler olsa bile, ona gerçekten ihtiyacım vardı. Bana en büyük zararı veren o olabilirdi, buna ihtimal vermesem bile her an her şey olabilirdi ama eğer bir gün bana en büyük zararı veren o olursa, biliyordum ki bana en büyük güzellikleri kazandıracak olan kişi de o olacaktı.

"Köşeyi ne zaman dönsen, o köşede karşına çıkacak olan ilk adam olacağımı biliyor musun?" diye sordu hiç beklemediğim bir anda. Boğazımı daha sıkı kavradı, boynum onun büyük avucunun altında öyle küçük ve savunmasızdı ki. Kafamı sertçe çevirse, boynum kırılır, ölürdüm. Boğazımı ani bir baskıyla sertçe kavrayıp sıksa, boğulur ve ölürdüm. "Ama asla okuduğun kitaplarda, izlediğin filmlerde, belki kafanda kurduğun o temiz, el değmemiş hayallerdeki adam olmayacağım."

Uzun tırnaklarımı avuçlarıma batırırken artık tavanı izliyordum.

"Bana gelirsen seni kovmayacağım," dedi. "Bana gelmezsen seni aramayacağım." Yutkundu, yutkundum. "Gelen kişi olmadım ben hiç, gelmek nedir bilen bir adam olmadım. Şimdi kapıyı vurup çıksan, şu an arkandan gelmem. Ağlarsan saçlarını okşarım ama dakikalar sonra okşadığım o saçlar avucumda olur, seni önümde domaltıp o saçları acımasızca asılırım, sanki az önce okşamamışım gibi. Edepsiz buluyorsun belki beni, haklısın, aksi değil çünkü. Doğru olan bu."

Gözlerimi yumdum.

"Şimdi belki de sanıyorsun ki bu pozisyondayken ikimiz, ben sana dokunmam. Yanlış, Çirkin. Ben senin ağlayan yüzünü izlerken bile hâlâ sert halde senin içine girip çıkabilecek türden bir adamım."

"Gelmeyi bilmiyorsan köşeyi döndüğümde nasıl karşıma çıkan adam olacaksın ki?"

"Ben sana gelmem, yollar beni sana çıkarır."

Zaman üzerimize yıkılıyordu da tenime akan sanlyeler tenimin üzerinde donup binlerce ateş böceğine dönüşüyordu sanki. Zihnimi ıskalıyordu mantıklı düşünceler. Kelimeler duygularımı anlatabilecek kadar usta değildiler. Yılları takvim yapraklarında izleyen, mürekkebi dilinin ucundaki tükürükle besleyen şarap tadındaki yazarlar bile bu duyguların altında kalır, beni kaleme dökemezlerdi.

Burnunu tekrar boynumda bastırdı, açık duran boynumu kokladı. "Idam çizgisinden alıyorum özünü," dedi hardan bir sesle. "Kokunu boynundan alsaydım, içinden çıkmazdım."

Aldığım soluk, dermanım yıkıldı. İstediklerim, istemediklerim, koşuklarım, kaçtıklarım, yandıklarım, yakıldıklarım yıkıldı. Tıpkı terk ettiğim şehrin içinden çıktığım valizin sapı avucumu yakıyordu sanki. Ben o şehrin içinde hapsedildiğim acıdan kurtulduğumu sanıyordum, oysa o şehrin içinden geçerek çıktığım otobüsün altındaki valizde benimle şehrin dışına taşınıyordu acı.

Hiç düşünmeden elimi boynumda duran elinin üzerine koydum, parmaklarımız birbirlerine geçtiğinde ikimiz de boynuma dokunuyorduk. Yılanın arkasında bıraktığı delik deşik deri odanın bir köşesinde yara izleriyle dolu öylece duruyordu. Korhan dudaklarını boynuma bastırdı, ellerimizin açık bıraktığı noktaları öperken burnundan içeri çektiği nefes, boynumun vakumlanıyor gibi çekilmesine neden oluyordu. Boynumdaki kokunun tamamını içine çekiyormuş da boynumdaki tüm koku onun ciğerlerine dolup bomboş kalıyormuşum gibi hissettiğimde öyle bir hırladı ki dünyam bir anlığına kıpkırmızı erotik bir renge boyandı.

Korhan'ın eli karnımda, o izin başladığı yerde duruyordu ve ben bunu umursamıyordum. O ize bastırdı avucunu, inledim. Beni aniden kendine doğru çevirdiğinde dünya yansa, ikimiz bu evin içindeyken ateşlerin dışarıda kimi kavurduğunu zerre önemsemezdik. Dişlerini sıkarak yüzüme baktı, gözleri kuyunun dibinde yanan ateş gibiydi. Dudaklarıma öyle bir yapıştı ki bir an tüm gerçeklik yıkıldı. Bir sahnedeydik, sahnenin etrafı ateş çemberi içindeydi; dışarıdaki tüm gözler kördü, sağırdı ve bizi gören, duyan kimse yokken ben ona döküyordum tüm repliklerimi.

Beni öyle ateşli, öyle aç, öyle deli öpüyordu ki dişlerim dişlerine çarpıyor, damaklarım çekiliyordu. Dili ağzımın içindeydi, öyle bendeydi ki benim dilim hangisiydi karıştırıyordum. Kafasını sağa sola yatırıyor, burnumuz birbirlerine sürterken sanki çıldırmışız gibi öylece öpüşüyorduk. Bedenim kan ter içinde kalmış gibiydi. Tenimin üzerinde kabaran ter damlalarının varlığını hissedebiliyordum.

Yüzümü iki büyük avucunun içinde bir hazinenin haritası gibi kaybetti. Başını sağa sola yatırdıkça onun iki avucu arasında ezilen yüzüm daha da

Scanned with CamScanner

küçülüyor, âdeta yok oluyordu. Dişlerini dişlerime sürtüyor, alt dudağını dişlerinin arasına alarak kendine çekiyor, bunu her yapışının arkasından ürkütücü bir hırıltıyla ağzıma doğru inleyerek bana tekrar ve tekrar, devamlı olarak kısır bir döngünün içinde yapışıp duruyordu.

Korhan ellerini yüzümden çekti. Üzerindeki ceketi söker gibi çıkarıp yere attı, tişörtü de sıyırıp ceketin üzerine fırlattı. Beni anıden kucaklayınca ne olduğunu anlayamadım ama bacaklarımı hızla onun çıplak beline sararak ona karşılık verdim. "Duş al benimle," dedi hiç beklemediğim bir anda. Sesi, ejderhanın ağzından püsküren ateş gibiydi, tenime çarpınca yanmaya başlamıştım. Ruhum bedenimden ayrılıyordu sanki. Öyle hissettiriyordu bana.

Dişlerimi dudaklarına sürterken, "Olur," diyebildim nefes nefese. Nereydeydi benim iradem? Yıkılmış, yok olmuştu. Ona kendimle ilgili bir şeyleri söylememem gerekiyordu belki ama ben kalkınış ona kimliğimde sır gibi sakladığım o ilk ismi söylemiştim.

Beni kucağında odadan çıkardı. Devamında beni neyin beklediğini bilmesem de kollarımı onun boynuna sardım. Banyoya girdiğimizde artık nefesim çok düzensizdi. Ateşe doğru uçan yusufçuk, kanatlarının tutuşacağını gözlüyordu. Banyonun küçük penceresinden içeri sızan sokak lambasının turuncu ışığını saymazsak banyo karanlık diyebilirdim ama bu küçük ışık huzmesi banyoyu resmen ışıl ışıl hale getirmişti. Korhan beni küvetin içine bırakınca kafamı kaldırıp ona bakma gereksinimi duydum. Küvetin başında duruyor, beni izliyordu. Soluk alıp verişi kuvvetli ve hızlıydı, çileden çıkmış gibi görünüyordu.

Küvete doğru eğilince donup kaldım. Elleri sutyenimin klipslerine uzandı. Gözleri gözlerimde, yüzü yüzüme çok yakındaydı. Klipsleri açtığı anda sutyenin gevşediğini hissettim. Kirpik diplerimi yakan gözyaşları oradaydı ama artık parlamıyor, akmak için gözlerimi sızlatmıyordu. Geri çekilip gözlerimin içine beklentiyle baktı.

Bu beklentinin bende doğurduğu hisler, onun benden istediği şeyin eyleme dökülmüş haliydi. Omuzlarımı dikleştirdim, ardından bedenimi serbest bıraktım ve sutyenin bantları omuzlarımdan düştü, devamında sutyen de karnıma kadar düştü. Dimdik duran göğüslerim onun gözlerinin önüne serildiğinde, ışığın daha loş olmasını istiyordum ama maalesef her şeyi gördüğüne emindim. Karnımdaki izin üzerini sutyenim örtüyordu ama çoktan o izi de belli belirsiz görmüş olmalıydı.

Yeşil gözlerinin üzerini bir sis tabakası kapladı. Bakışları bir şahinin bakışlarından farksızdı. Göğüslerimden bir an olsun ayırmadığı bakışlarının kendine ait bir sesi olsaydı, en erotik inilti onun bakışlarından dökülürdü.

"Çok erotik görünüyorsun," dedi, tenim allak bullak olmuş hislerin örttüğü bir tırpertiyle diken diken oldu. "Ve gerçekten düşündüğüm kadar büyükler."

Yanaklarının içine geçirdiğim dişlerime yanağımın içindeki etten akan kanın bulaştığını hissettim. Bedenim cayır cayır yanıyor, tutku etrafımda bir tornike gibi çevirerek bizi içine alıp sıkıyordu.

Eğildi, hiç beklemediğim bir anda göğsümün birini avucunun içine alınca bel kemiğime bir iğne saplanmış gibi kıvrılıp gözlerimi yüzüne çevirdim, kirpiklerimin bile titrediğini hissediyordum. Göğsümün sızladığını, göğsümün ucunun şişerek belirginleştiğini hissettim.

"Ben emdikten sonra daha erotik görünecek," dedi karanlık bir sesle.

O an küvetin içinden çıkmak, kendimi bir odaya kapatmak istedim. Utanç da değildi bu, bambaşka bir duygu hissediyordum ve bu duyguya bir isim koyamıyordum. Göğsümün ucunu parmağıyla ezdi, göğsümü daha sert sıkınca başımı geriye atıp yüzümü buruşturdum. İnledim. Korhan'ın parmağı aynı yeri acımasızca ezmeye devam etti.

Küvetin kenarına oturup eğildi. Avucunun içinde duran göğsümü sıkarak ucunun başparmağı ve işaret parmağının oluşturduğu küçük boşluktan dışarı çıkmasını sağladı. Çıkan şişmiş uca dilini değdirince kuyruğuna basılmış bir yılan misali kıvrılarak ellerimi küvetin kenarlarına koydum, hırıltılı bir nefes verdim.

Korhan göğsümün ucuna dokundurup çektiği ıslak dilinin bana hissettirdiği ıstırabı arttırmak istercesine göğsümün ucunu ağzının içine kabul etti. Damaklarına yapıştırarak ezdiği göğüs ucunun üzerinden her seferinde ıslak diliyle gezerek beni yerle bir ediyordu.

Yeşil gözlerini kaldırdı, ona üstten üstten bakan, muhtemelen zift grisi rengini almış gözlerime dikkatle bakarken göğsümün ucunu emmeye başladı. Öyle bir emiyordu ki sanki tüm bedenim camdandı ve ben yere çakılmış, parçalara ayrılmıştım; her bir parçam onun için titremeye devam ediyordu. Yanlış mevsimin tomurcukları kasıklarımda yetişmeye başlıyor, ruhumun derinliklerinde bir kadın beşinci sigarasını yakıyor, dördüncü sigarasının ölüsünü küllüğe bastırıyordu

"Arjen," diye fısıldadım can çekişen bir av gibi. "Ah."

Görüş alanımdan çıkmıyordu. Bir süre göğsümün ucuna aynı işkenceyi uygulamayı sürdürdü. Dudaklarını göğsümün ucuna kapattı, kalın dudaklarının tıpkı bulaşıcı bir hastalık gibi göğsümün etrafına yayılarak genişlediğini gördüm. Göz bebekleri yeşil gözlerinin etrafını sarmış, yeşil cehennemin ortasına yerleştirilmiş kara bir kuyu gibi genişlemişti.

Dudaklarını göğsümden uzaklaştırdı. Dudakları şişmiş, kızarmıştı. Burnundan sert bir nefes vererek yüzüme uzun uzun baktı. Kalbim öyle

Scanned with CamScanner

sert darbeler indiriyordu ki kaburgalarımın altında bir kalp değil, bir davul sesi taşıyordum sanki.

"Suyu açacağım, tamam mı?" dedi sorar gibi. "Anladın mı?"

Başımı hızlıca salladım. Göğsümün emdiği kısmı bir elips şeklinde mosmordu şu an. Nasıl bu kadar çabuk yapmıştı bunu bilmiyordum. Belki tenimin yüzüme oranla daha beyaz olmasından kaynaklıydı bu.

"Suyu açmam için külotu da indirmemiz gerek," dedi yine aynı, ölü bebeği gözünü kaplamış şekilde kapkara görünen gözlerle bana bakarken.

Göğsüm daralırken bakışlarını onun gözlerinden usulca ayırıp suyun tamamen küvete yasladım. Tam iç çamaşırımın kenarlarını tutacakken bir anda beni durdurdu. Ellerini ellerimin üzerine koymuştu. Elimi çekmem için yavaşça itince ona uydum ve elimi oradan çektim. Külotumun kenarlarını kavradı, beyaz dantelden külotumun arasının nemlendiğini hissediyordum ama bunun nedeninin terden kaynaklı olmasını diliyordum.

Külotu aşağı doğru çektiği anda kalçamı kaldırarak kûvetin kenarlarından güç aldım ve gözlerimi gözlerine sabitledim. Külotun tenimden ayrılışını saniye saniye hissettirmişti bana. Binlerce mum, adak mumları gibi kalbimin üzerine dikilmiş, kendi kendini eriten mumların ateşi kalbimin üzerinde sönmüş, mumlar kalbimin üzerinde donmuştu. Külotu bacaklarımdan çıkarıp köşeye fırlattı ama hâlâ iki bacak aramda sakladığım yapraklarını onun uğruna aralamış çiçeğe değil, benim gözlerimin içine bakıyordu.

Dizlerimi tuttu, gözleri hâlâ gözlerimdeyken dizlerimi yavaşça iki yana çekti ve bacaklarım iki yana ayrıldı. Sırtım soğuk mermere yaslı duruyordu ama bedenim her şeye rağmen ateşin içinde yanıyordu.

Gözleri gözlerimden izin ister gibi usulca burnuma, oradan dudaklarıma, çeneme ve boynuma kaydı. Gözlerinin her hareketi, kalbimin bir önceki atışının iki katı daha hızlı çarpmasına neden oluyordu. Gözleri göğüslerime misafirlik edince gözlerim kısıldı, dudaklarımı farkında olmadan dişlerimin arasına alarak sertçe ısırdım. Korhan karnımda duran sutyeni alıp bir köşeye fırlattı, gözleri artık karnımdaki izdeydi ama iz, bu ışığın altında o kadar da kötü görünmüyordu. Ya da ben şu an kendimi dünyanın en güzel kadınıymışım gibi hissediyordum. Bana böyle hissettiren bu adamdı.

Dudakları gergin duran bir ip gibi görünüyordu. Gözleri oraya kaydığında sırtıma bir ok saplanmış, okun zehirli ucu iki göğsümün arasından dışarı çıkmış gibi öylece kaldım. Kirpiklerinin titrediğini gördüm. Uzun kirpikleri koyulaşmış gözlerini saklasa da yüzünü saran o vahşi ifadeyi görebiliyordum. Dizlerime bastırdığı parmaklarının boğumları anında beyaz gibi oldu. Sıcak nefesi sanki yüzü orama çok yakınmış gibi kadınlığıma

çarpıyordu. Kadınlığımın kasıldığını hissettim, çiçek yapraklarını onun için tamamen aralamıştı.

Ben, o tavşandım ve o benim küstüğüm dağdı. Ona o kadar çok küsmüştüm ki ne kadar küstüğümü unutmak için sayı saymayı öğrenmeyi reddetmiştim. Ellerim ben farkında olmadan onun saçlarına uzanınca gözlerini yumdu, gözlerini tekrar açtığında artık ikimiz de nefes nefeseydik.

Şimdi onunla burada böyle olmak, sağ cebime koyduğum parayı, sol elimle almaya çalışmak gibiydi.

"Pembe," dedi kuru bir sesle, sonra durdu, doğru kelimeyi arıyor gibi görünüyordu ama bulamadı. Kelimeler bizden saklanmıştı. "İs, sıktır. Bu..."

Saçlarını yavaşça asılıp dudaklarımı birbirine basturdım, bana bakmasını istiyordum ama gözünü kadınlığımdan alamıyordu.

"Bir şey diyeceğim," diye fısıldadı. "Hamburgere benziyor."

"Ne?" Hissettiğim utanca rağmen aniden gülmeye başladım. Elimi ağzıma kapatmış öylece gülerken Korhan'ın gözleri yavaşça yüzüme tırmandı. Elimi tuttu, ağzımdan çekti ve gözleri dudaklarıma kaydı.

"Saklama," dedi. "Benimleyken yapma."

Yanaklarıma oturan kanla ona bakakaldım. Gülüşüm yüzümde suyu verilmemiş bir çiçek gibi solarak rengini kaybetti. Korhan yavaşça suyu açtı. Su küvetin içini doldurmaya başladığı esnada çırılçıplak halde ona bakıyordum. Pantolonunun kemerini çözüp çıkardı, bir köşeye attıktan sonra pantolonun düğmesini çözdü, fermuarı da indirip pantolonu bacaklarından aşağı sıyırdı. Boxerıyla kaldığında sessizdim, onun uzun bacaklarını izliyor, dolmaya başlayan suya elimle vurarak suyla oynuyordum. Dizlerimi karnıma çekmiştim, şimdiden sonra ne olurdu bilmiyordum.

Korhan aniden eğilip duş başlığını kafama tutunca kısık sesle çığlık attım. Saçlarımdan aşağı dökülmeye başlayan su devamında boynumu, göğüslerimi ıslattı. Bir süre sonra suyun dokunduğu yerler çözülmeye başlamış, utanç duygusu yerini rahatlığa terk etmişti. Beni neden banyoya soktuğunu anladığım anda artık ona daha farklı bir gözle bakıyordum. Kafama suyu tutmasının sebebi belliydi, alkolün etkisinde olup olmadığımı anlamaya çalışıyordu; eğer öyleysem ayılmamı istiyordu. Ertesi gün pişmanlık duymamdan korkuyor olmalıydı. Göğsüm sıcacık bir hisle dolup taşmaya başlamıştı.

Bir süre sonra beni ıslatmaktan vazgeçip küvetin içine girdi. Tam karşıma oturdu. Sırtını soğuk mermere yaslayıp yüzümü izlemeye başladı. Yüzündeki izler, yaralar belirgindi ama aslında geçmişe ait gölgeler gibi duruyordu. İkimiz de sessiz ama istekliydik, bu gecenin sonunda ne olacağını bilmenin getirdiği garip bir duygu tam göğsümün ortasına oturmuştu.

Scanned with CamScanner

Beni izlemekten vazgeçmedi.

Artık bir şeyler olması gerekiyordu, o benim karşıma oturmuş çıplak vücudumu ve beni öylece izlerken umutlarımın tükenmesini istemiyordum. Neden atak yapmadığını anlamaya çalışıyordum tam şu anda. Beni aptal sanmasından korkuyordum ama evet, aslında aptaldım. Sonunda dayanamadım. Dolan küvetin içinde aniden ona doğru kayıp kucağına çıktım. Bacaklarımı ayırıp, dizlerimi kırarak kucağına oturdum, dizlerim küvetin zeminine yaslı duruyordu.

Sanki bunu bekliyormuş gibi, denize düşmüş bir bedene sarılan akıntı misali beni sardı güçlü kolları. Kollarımı onun boynuna sararak gözlerimi indirip kısmen altımda duran adama, Korhan Arjen Alacahan'a baktım. Yeşil gözleri bana öyle çok şey anlatıyordu ki. İstekleri bir bir sıralanmıştı o gözlere.

Dudaklarını yavaşça öpmeye başladım. Benim onu ilk öpüşümdü, aslında onun da beni defalarca kez öptüğünü söyleyemezdim ama öyleydi işte. Dudaklarım ılık dokunuşlar veriyordu dudaklarına ama onun dudaklarının istediği cehennem ateşiydi, benim dudaklarımdan günahı kanacak içmek istiyor gibi benim ılık öpücüklerime, cehennemden aldığı ateşlerle karşılık veriyordu.

Ellerim ensesinden kayarak saç diplerine doğru uzandı. Saçlarını avuçladım. Korhan'ın elleri belimde duruyor, belimde usul usul kayarak kalçalarıma doğru yaklaşıyordu. Çıplak kalçalarımı avuçladığında elimde olmadan inledim. Gözlerimi kıstım, ileride asılı duran boy aynasına karanlık siluetimiz düşüyordu ama Korhan'ın sırtı aynaya dönük olduğundan o bu görsel şölene maalesef ki tanıklık edemiyordu.

Ona ondan almak istediklerim varmış gibi verdiğim öpücükler onun bana benden çalacaklarının listesini önüme serecek cinsten karşılıklar vererek ateşlenmesiyle ikimizi de çılgına çevirmeye başladı. Kalçalarımı sıkmasını, avuçlamasını düşünemeyecek kadar perişan hissediyor, ona açlıkla karşılık verirken geleceği umursamadan şimdiye odaklı yaşıyordum. Kadınlığımı kaslı, pürüzlü karnına yapıştırdığı anda bir inilti daha firar etti dudaklarımdan. Kadınlığım onun karnıyla, güçlü ellerinin baskısı arasında âdeta ezilerek oraya sürtünmeye başladı.

Biraz sonra boşa aldığı bir elinin boxerını indirdiğini fark etmemle gözlerim kısıldı. Sıcak bir şey kalçalarımın arasına sürtündüğü esnada tırnaklarımı saç diplerine batırdım. Bu gerçek miydi? Onun sıcak, kalın, imkân veremeyeceğim kadar sert aletini kalçalarımda hissediyordum. Öylece sürterken bedenini kaldırıp indirdiği için altımızdaki su dalgalanıyor, mermere çarparak şakırtılar çıkarıyordu.

"Sikeyim," diye fısıldadı, içgüdülerimin harekete geçmesine neden olan yorgun arsız sesi.

Göğüslerimin diklen uçları onun boynuna, sakallı çenesine sürtünüyor, bazen dayanamayıp yüzümü yüzünün hizasına getiriyordum ve onu açlıkla öpüyordum. Suyun dalgaları, okyanusun ortasında bir gemiye çarpan dalgalar gibi mermere çarparken artık kendimi tamamen ona endeksli hissediyordum. İstiyordum, bu istek bir istiridyenin içinde büyüyen şeytan cevheri gibi rahmimin derinliklerinde büyüyordu.

Kalçalarımı daha sert avuçlayınca kalçalarımın aralandığını hissettim, sert, büyük aleti orada, kalçalarımın aralanan kısmında yaslı halde bir aşağı bir yukarı hareket ediyordu. Kadınlığımın kasları kasılıyor, gitgide daha da ıslak bale gelen mahremim onun karnına görünmeyen mürekkep lekeleri işliyordu; her harf, benim ona olan bağlılık yeminime dönüşüyordu.

Aleti dimdik konumdaydı, göğüslerim onun boynuna sürtünürken arkada olmadan onun üzerinde aşağı yukarı gel gitler yaparak ona sürtünüyordum. Kadınlığım sırılsıklamdı, lanet bir his göğsümü parçalamış, kasıklarıma akarak kasıklarımda bir volkan gibi infilak etmeye başlamıştı. Kalçalarımın arasındaki aletinin tıpkı canlı bir kalp gibi çırpınarak attığını hissedebiliyordum. Aletinin belirginleşen damarlarında kızıştırdığım kanı akıyordu.

Dişlerimi sıkarak tekrar inledim, içinde olduğumuz suya rağmen benim ılık sularımı hissettiğine o kadar emindim ki. Kadınlığım sanki onun karnında ezildikçe daha da aralanıyor, o pembe çiçek yapraklarını tamamen açarak içindeki sıvıyı yapraklarına pay ediyordu. Gitgide daha da seri şekilde sürtünmeye başladım, onun aleti benim kalçalarımda zonklarken, benim kadınlığım da kaygan bir kumaş gibi karnında kayıyor, karnındaki pürüzlü dokuda zonklayarak atıyordu.

Aletini tuttu, araladığı kalçalarımın arasına tamamen yerleştirip kalçalarının arasına sıkıştırdı. Su artık daha sert çarpıyordu mermerlere. Umurumuzda değildi. Bedenlerimiz hem lirik hem de hırçın bir dansın ortasında kalmış iki beden gibi hareket ediyordu. Müziksiz bir gösterinin parçalarıydık, müziği bedenlerimizi birbirine dokundurarak kendimiz yapmak zorundaydık.

"Güzel deliğini istiyorum," dedi hırıltılı nefesiyle. "Güzel deliğinin dibine kadar girmek istiyorum."

Kadınlığım bu sözlerden etkilenmiş gibi aralanınca, içimin kasıldığını, bahsettiği o noktanın nabız gibi çarparak açılıp kapanmaya başladığını hissettim. Tırnaklarımı sırtına batırdım. "İstiyorum," dedim titreyen cesur sesimle. "Seni deliğimde istiyorum."

Scanned with CamScanner

"Küçük bakire deliğinde mi istiyorsun?" Kalçalarını âdeta parçalamak istiyormuş gibi ayırınca yüksek sesle inledim. "Seni parçalayıp mahvetmek içine akmak istiyorum. Benim için mahvolur musun?"

Artık takatim kalmamıştı, bedenimde ne kadar su varsa, kanımla beraber olarak tek bir noktadan onun için akmaya başlayacaktı sanki. Böyle deli bir şey daha önce hiç hissetmemiştim. "Seni bakire deliğimde istiyorum," diye inledim sabırsız bir sesle.

İnsan zevk anındayken, birini böyle koparırcasına, ölürcesine, yanarcasına, bitercesine istiyorken asla kendi gibi olamıyordu sanırım. Ya da gerçekten kendi gibi olduğu tek an, bu andı. Bilmiyordum.

Gökyüzü üzerimize cansız bedenimizi içinde taşıyan tabutun ahşap kapağı gibi kapanmış, yıldızlar toprak olmuştu da üzerimizi örtmüştü sanki. Korhan beni anlden üzerinden iterek küvetin diğer ucuna itince gözlerim iri iri açıldı. "Seni yatağa götürebilecek kadar sabrım kalmadı," dedi hırpa bir sesle. Saçları terden dolayı ıslaktı, birkaç tutam saç teli alnına düşmüştü. İki bacağımın arasına girdi, bacaklarımı iyice gererek ayırdı. Dizlerim kıpkırmızı olmuş, kadınlığım suyun içinde açan bir nilüfer gibi aralanmıştı.

Dimdik olmuş, büyük, belki normalde görsem gerçekten korkacağım ama şu an tutkudan beni kör edecek kadar güzel görünen aletini avucumun içinde usul usul okşarken bacaklarımın arasında tıpkı kutsal bir heykel gibi dikiliyordu. Korhan sıvazladığı aletini kadınlığımın üzerinde gezdirdi, gözlerimi tekrar gözlerine mıhladığımda onun bakışları ikimizin mahremine deydi ama çok geçmeden benim gözlerime taşındı.

Aleti kadınlığımın girişinde uzun süre oyalandı, orada sürtündü, orada yuva aradı kendine, oraya köklerini salmak istedi belki. Sonunda dipdiri olmuş aletini kadınlığımın aralanmış yapraklarından içeri ittiğinde gözlerimiz bir kez daha idam çizgisinin iki farklı ucunda buluştu. Gözleri bir dağ gibi dimdik duruyor, gözleri bir orman gibi sıklaşıyor, gözleri bir deniz gibi ilerledikçe derinleşiyordu. Gözlerinde cennet yanıyor, cehennem donuyor, melekler tutuşurken tüm şeytanlar buz tutmuş üşüyordu. Acıyı anlık hissettim, bir kemiğin kırılma anı gibiydi ama çok uzun sürmemişti. Tıpkı etime saplanan bir kurşun gibi delip geçmiş, arkasında kanayan açık bir yara bırakmıştı.

Tırnaklarım, onun tenine izlerini bırakmak istiyorcasına bedenine saplandığında kesik nefesim dudaklarımdan inliltimle birlikte döküldü. Sonrasında Korhan durmadı, beklediğimin aksine sanki açık yaramdan onun için sızan özüm yokmuş gibi beni tamamen altına aldı, başımı mermere yaslayıp alttan alttan ona bakarken acıyla karışmış hazzın esiri olmuştum. Korhan, içime her defasında daha derinlerime ulaşmak istiyorcasına giriyor,

saplanan aletinin başı kadınlığımın bilinmeyen, ayak basılmadık noktalarına dokunarak beni çılgına çeviriyordu. Suya karışan uçuk kaçık pembe rengi görür gibi oldum ama çok yoğun değildi, gözlerim ağır ağır kapandı, ardından gözlerim tekrar açıldı ve gözlerinin misinasına takıldım. İlkimi burada, su dolu bir küvetin içinde, tam olarak tanımadığım ama uzak da duramadığım bu adamın vicdanına, bedenine, ruhuna bırakmıştım.

"Arjen," diye inledim. Kadınlığımın kasları bir kasılıp bir gevşiyor, içini dolduran o uzvu, yüzyıllardır onu doldurması gereken parçasını sonunda bulmuşçasına sımsıkı kavrıyordu. Korhan'ın hayaları kalçalarıma çarpmaya başladığında su artık küvetin mermerinden çıkmaya, banyonun fayanslarına taşmaya başlamıştı. "Ahh!"

"Of," diye inledi, başını geriye attığında artık gözleri gözlerimden kopmuştu. Ademelması boğazında Tanrı'nın asasının ucu gibi şiş duruyordu. Ter boynundan kayarak dikiş izinin başladığı noktaya akıyor, dikiş izini takip ederek daha aşağılara inmeye başlıyordu.

Zevki içimde, zevki dışımda, zevki bana ait olan her şeyde hissediyordum. Duvara düşen gölgem bile zevk alıyordu.

"Belki seni yatağa götürseydim, o çarşafı aylarca değiştirmemek zorunda kalacaktım, anlıyor musun?" diye bağırdı yüzüme doğru eğilerek. İrkildim, hissettiğim zevk o kadar yoğundu ki onu tam olarak algılayamıyordum. Kadınlığım huşuyla aralıyordu ona kapılarını. "Ama şimdi ne zaman yüzünün şu halini, bedeninin benim için kavruluşunu hatırlamak istesem suyu açmam yeterli olacak."

Gözlerimin içine baktı, hayaları kalçalarıma yapıştığı esnada içimi sökecek gibi hissettiren o acının nedenini anladım; o tamamen içimdeydi. Çığlığım banyonun duvarlarına bir anı olarak kazındı.

"Ben zaten ateşim, suyun içi olsun bugün evim," diye fısıldadı, yangın yeri kendi içini yakmıştı. Yangın yeri, kendi için yanmıştı.

"Asıl zavallı hissettiren ne biliyor musun?" Güldü, alnını alnıma bastırıp yüksek sesle inleyerek kendini içime itti, çığlığım tüm duvarları boydan boya yıkadı. Gözlerini yumdu. "Seni düşünmek istemediğim zamanlarda bile, suyun içinde beni bulacak iniltin."

Bu benim için çok ağırdı ama ona anlatamazdım, zaten anlamasını istemiyordum çünkü kendimi bambaşka bir dünyada, bambaşka bir insan gibi hissediyordum. Eğildi, dudakları dudaklarıma dokunduğunda dili ağzımın içine yerleşmişti bile. Dişlerimi, damaklarımı, ağzıma ait olan her bir kısmı yalayarak içime girip çıkmaya devam ederken suyun, çarpışmamızın ve bedenlerimizden dökülen öz suyun karışarak çıkardığı o şakırtılar dayanılmaz arsızlığımın kamçısı haline geliyordu.

Scanned with CamScanner

Eli hissettiğim zevkten dolayı şişen tepeme kaydı, tepemi parmak-
larının arasına alıp ezerek zevkimin doruğa tırmanmasına neden oldu. O
esnada benim tırnaklarım artık onun çıplak sırtındaydı ve ben kendi mi
kaybetmiş gibi kelimelerimi çiziyordum onun sırtına. "Arjen," diyebildim,
inlemekten sesim kısılmıştı resmen. Kadınlığım parçalara ayrılıyormuş,
eriyormuş, yok oluyormuş gibi hissediyordum.

"Bana sadece sen Arjen de," dedi, aletini kadınlığımın daracık kuyu-
larına itip, kendini sıkıştırıp, beni acıyla ve zevkle dağlarken. Gözlerinden
zevkin ve acının doğurduğu saf gözyaşları dökülüyordu. Gözlerim dünya-
daki renkleri ilk kez bu denli berrak, pürüzsüz, canlı görüyordu. "Sıktır de-
liğin o kadar dar ki..."

"Doldur," dedim kendimde olmadan. "Doldur ve genişlet, içimde kal-
Tırnaklarım sırtını bir kez daha çizince, hayaları kalçalarıma vururcasına
çarptı. Gözlerim geriye doğru kaydı, Korhan içimde ona ait bir yuva var-
mış gibi hırsla girip çıkmaya devam ediyordu. Bana hiç nazik davranmı-
yordu, acıya elverişli bedenim sadece zevke yoğunlaşmış o da beni zerre
önemsemiyordu.

Artık acı yoktu, acının sesi hissettiğim haz tarafından kesilmişti. Bir
bataklık kuşuydum, güzel kanatlarımda çamur lekeleri vardı; o benim ha-
taklığıma adım atmış, bataklığımda batmıştı. Şimdi onu çamur lekeleriyle
kaplı büyük kanatlarımın arasına almışım gibi hissediyordum. Oradaydı,
kanatlarımın arasında benimle ve güvendeydi.

Bir elinin avucunu açıp çeneme yerleştirdi, çenemi tıpkı yumruğunun
arasına topladığı kuvvet çenemmiş gibi sıkıca kavradı. Parmakları yanak-
larıma, çeneme, dudaklarıma dağılmıştı. Bir örümceğin bacakları gibiydi
parmakları. Gözlerimden sızan gözyaşlarının nedenini bilmiyordum, o da
bilmiyordu ama yaşlardan parlayan gözlerimi izlerken benim içime girip
çıkmaya devam ediyordu. Teni tenime çarpıyor, su küvetten dışarı taşıyor,
duygularım kasıklarıma akıyordu.

Biliyordum, bu banyoyu benim mezarım haline getirebilirdi; beni saat-
lerce, istediği her pozisyonda kendine ait kılabilirdi ama kendini tuttuğunu
görebiliyordum. Onun kendini tutan hali bile böyleyse, kendini saldığında
neler yapabilirdi hiçbir fikrim yoktu.

Boşta duran eli belime kayınca, toprakları düşman işgalinde olan bir
insan gibi baktım onun gözlerine. Buna aldırış etmedi, diğer eli hâlâ çe-
nemdeydi, parmakları tenime batarak beni bir örümceğin bacakları gibi
kavramıştı. Beni kaldırdı, içimden çıkmadığı için onun zonklayan aletini
doldurduğu boşlukta hissediyordum. Acı tekrar kendini belli etti, acıyı inil-
timle ödüllendirdim. Suyun içinde kaydık, bulanan su bir kez daha mer-

meriere çarparak fayansa döküldü. Artık o küvetin diğer ucunda, ben onun
kucağındaydım.

Kopardıkları diğer ayağım kucağımda, ben tek ayağımın üzerinde geç-
mişimden kaçarken bir gün bu adamın da geçmişimin bir parçası olmasın-
dan öyle çok korkuyordum ki, Kalbimin içinde bildiğim bu duygu, aynada
gördüğüm yüzümün gözleriyle göz göze geldiğinde kendini benim tekrar
unutacağım bir yere saklayacağını biliyordum ama şu an bu hissi yaşamak-
tan kendimi alıkoyamıyordum. Korhan'ın büyük eli hâlâ suratımı kaplamış
vaziyetteyken, diğer eli belimdeydi; beni yönlendiriyordu. Hayalarının kal-
çalarının altında ezildiğini hissettim. En kuvvetli acının bile, istediğin bir
şeye ulaştığın anda son bulacağının bir kanıtıydı şu an hissettiklerim.

Dudağımı öyle sert ısırdım ki, dudağımdan akıttığım kanı damağıma
yaydı. Kollarımı onun bedenine sardım, bedenini kendimle kapattım.
"Ahhh!" Haykırışım bir buğu gibi banyonun ıslak köşelerine dokunarak çi-
zeceğim harflerin kalıbını oluşturdu. Dudağımdaki kana kaydı gözü, par-
makları yüzümü daha sert kavradığında onun hafif uzamış temiz tırnakları
cildimi çizdi.

Onu saran kollarımın bağlandığı ellerimdeki o uzun tırnaklar tekrar
tenime gömüldü. Sırtına batırdığım tırnaklarımın içine kanın dolduğunu
hissedebiliyor, onun üzerinde sanki darlıktan parçalanmak üzere olan ben
değilmişim gibi hareket ederek onu derinlerime, mahremime daha fazla
kabul etmeye çalışıyordum. Ben onun kucağında hareketlerimi sürdürdük-
çe, gitgide kısalan su büyük dalgalara gebe kalıyor, küvetin dışına hırsla şa-
kıyarak dökülmeye devam ediyordu.

Aniden ağzıma kapandı, dudağımdaki kanı kaleminin ucunu yalayarak
ıslatan bir yazar gibi yaladı; tek fark yazarın yuttuğu mürekkep, onun yut-
tuğu benim kanımdı. Dili, dudağıma dokunmuş bir merhem gibi dudağım-
daki sızıyı alıp götürürken benim yolumun, yönümün gerçekten ona baktı-
ğını anlamaya başlamıştım. Tenim suyun içinde ne zaman teniyle çarpışsa
öyle sesler yükseliyordu ki bu sesler benim de onun da daha derinden, içsel
bir şekilde inlememize yol açıyordu.

Eli yüzümdeyken dudaklarımı yalamaya, ısırarak kendine çekip alttan
bana çarpmaya devam etti. Hırlıyor, acı çeker gibi sesler çıkarıyordu ama
bu sesleri çıkarmanın nedeni hissettiği zevkten kaynaklıydı, bunu bilmek
beni daha arsız hale getiriyordu. Kasıklarım artık gerçekten ağrımaya baş-
lamıştı, her seferinde sanki dibim yokmuşçasına saplandığı içim yavaşça
dağılmaya başlamıştı. Darmadağın oluyordum, dahası darmadağın olurken
onu da kendimle birlikte darmadağın ediyordum.

Korhan bir anda tek koluyla beni yılan gibi sardı, kucağında olan beni
aniden altına alarak suyun dibine gömdü. Saçlarım bulanık suyun içinde

Scanned with CamScanner

ahtapotun kolları gibi açılarak kapkara yosunlara dönüşürken suyun içinde
yıkılmamak gözlerimi açtım. Üzerime tamamen uhandı, bir bacağını omzu
na alırken dudaklarıma yaşıtı ve artık o da sığlaşan suyun içinde boğuşu
boğuluyordu. Dudaklarında kanının tadını alıyordum, ciğerlerim yoğunlaşan
gının çektiği havanın yokluğundan mı yoksa ona hissettiklerimden dolayı
mı böyle sızlıyordu hiçbir fikrim yoktu o an.

Ayak tabanım onun omzunda, boynunda yeni duruyordu. Her hare
rinde öyle sert geliyordu ki üzerime bunu biraz daha devam ederse
çekten dibeliridim. Kadınlığımdan sızan özümü hissedebiliyordum, ha
özün gitgide daha da pembeleşerek suyun rengini tamamen bulandırdığın
gördüğümde artık kafam suyun yüzeyindeydi ama dudaklarım hâlâ onun
dudaklarında, bedenim onun altındaydı.

"Daha fazla dayanamam," dedi ağzıma doğru, sesi öyle erkeksiydi ki
başım dönüyordu. İçime çarpıp bendeki depremin etkisini sürdürmeye de
vam etti. "Öyle sıkıyım ki daha fazla devam ettiremem."

Ne demem, ne söylemem gerektiğini bilmediğimden sadece inleyerek
gözlerinin içine baktım. Korhan çektiğim acının da duyduğum zevkin de
farkındaydı ve bu onun zehirli yeşil gözlerinin ateş altında gibi parıl parıl
parlamasına neden oluyordu.

"İçine boşalacağım," dedi, sesi bir yıldırım gibi zihnimin içine düştü,
önüne ne gelirse yıktı, yıktı, yok etti.

Karşı çıkmak istedim, bir an onu itmek, hissettiğim zevki reddetmek
istedim ama sanki birbirimize yapışmıştık, köklerini içime salmıştı ve ay-
rılmamız imkânsız hale gelmişti. Kadınlığım onun aletinin etrafında bir
yumruk gibi sıkılaştı, gözlerimi geriye doğru kaydı, anlık körlük yaşadığı-
mı düşündüğüm saniyelerde Korhan çenemi dişlerinin arasına alıp sertçe
ısırdı. Bu, bilincimin tekrar berraklaşmasını sağlarken gözlerim onun iri
yeşil gözlerine tutundu. Göz bebekleri önce taşmış bir mürekkep gibi he-
lerinin etrafına yayılarak büyüdü, ardından bir anda öyle bir küçüldü ki
birinin gözlerine onu kör edecek kadar parlak bir ışık tuttuğunu zannettim.

Çenemi doğru hırladığı esnada bedenim kaskatı kesildi. Kadınlığım
onun aletinin kasılarak kabarırken bana neyi taşıdığını çok iyi biliyordum.
İçinde saatli bombanın sayılarının düşüşü gibi atmaya başlayan aleti bir
süre sonra o sayıların rakamlara dönüşmesiyle yüksek sesle inledi. Göz
göze geldik, onun sıcaklığının içimi yoğun bir şekilde tıka basa doldurdu-
ğunu hissedebiliyordum. Gözleri gözlerimde öylece zaplı kalmaya devam
etti, kanının sırtımı akrebin iğnesi batmıştı.

Durmadığından.

Korhan içimde kasılmaya devam ederken bedenim kilitlenmiş, kadınlığım bana ait bir parça değilmiş gibi ona verdiğim komutlara uymaksızın onun aletini içine çekmeye devam eder hale gelmişti. Korhan içimde bir süre daha gel gitlerini sürdürdü, ardından yorgun düşmüş olacak ki tüm ağırlığını üzerime bıraktı. Yüzünü boynuma soktu, cehennemin duvarlarında asılı duran tılsımlar sanki onun nefesinden okunarak boynuma, idam çizgime yerleşiyordu.

İlk kez biri uğruna darmadağın olduğum için kendimi mutlu hissediyordum.

"Temizlersen yerleri," diye fısıldadım, parmaklarım onun saçlarında dolaşıyordu, hâlâ birdik. Gözlerimin kenarında parlayan yaşların ağırlığını hissedebiliyordum. "Bozulur yuvaları, sakatlanır karıncalar."

"Beni temizlemekten korkuyorsun, değil mi?" diye sordu yüzünü boynuma saklamaya devam ederken.

"Temizlemeyeceğim, süpüreceğim," diye fısıldadım.

Sertçe yutkundu ama cevap vermedi, konuşmamı bekliyor gibi duruyordu.

"Seni göğsüme süpüreceğim."

Ne kadar süre banyoda o halde kaldık hatırlamıyordum. Beni yıkamıştı, bedenimi temizlemiş, acıdığını düşündüğü yerlere kaşlarını çatarak dokunmuştu. Oradan çıktığımızda bedenimde inanılmaz bir acı hissediyordum ama yine de katlanamayacağım kadar ağır olmadığı için ona renk vermemeye çalışmıştım.

Beni ona ait bir havlunun içine alıp havlunun içinde çocuk kurular gibi kurularken onun odasındaydık. Oda karanlıktı, çok değil birkaç saat önce her noktasını keşfettiği bedenimi bu karanlıkta görmesinin imkânı yoktu. Kasıklarımdaki sancıya, kadınlığımdaki sızıya rağmen onun karşısında dimdik durmuş, o beni yavaşça giydirirken sakince onun hareketlerine ayak uydurmuştum.

Islak saçlarım üzerime giydirdiği tişörtün altında kaldığından tişörtün kumaşını da ıslatmıştı. Saçlarımı tişörtün içinden usulca çıkardı, sırtıma serdi. Gözlerim onun karanlık siluetinde dolaşırken dudaklarımı aralamaya cesaretim yoktu; tüm cesaretimi banyoda bırakmıştım.

Derin bir nefes alıp eşofmanı bacaklarımdan geçirdi. Yukarı doğru çekerken kafasını kaldırdı, bana alttan alttan baktı. Birkaç saniye sessiz kalsa da sonunda dilinin altına yatırdığı baklayı bana sundu: "Acıyor mu çok?"

Yanaklarıma tüşüşen kan seli tüm bedenimi tavaf etti. Sanki içimde gül ağaçları kesiliyormuş, yere düşen güller göğsümü süslemiyormuş gibi yanaklarımın içini ısırarak, "Sorun değil," diye fısıldadım.

Scanned with CamScanner

"Sorun olup olmadığını sormadım," dedi yavaşça doğrulup kalkarken. "Acıyıp acımadığını sordum."

"Sorun değil dediğime göre acıyor?" dedim ona düz düz bakarak. Iş-
miz de durduk, pencereden içeriye sızan sokak lambasının ışığı yüzünün
belli bir yarısını aydınlattığından şu an tek gözünü görebiliyordum. Göğsü
kollarını belime sardı, beni kendine çekti. Yüzümü onun boynuna sokta-
ğumda hâlâ normal hayata dönebilmiş değildim, sanki bir masal diyarında
öylece geziniyor gibiydim.

Çekilmiş bir diş kadar acılar içindeydim belki de ama bana vurulan
uyuşturucudan dolayı o acıyı hissedemiyordum.

Bir müddet o halde öylece bekledik. Kokusu beni sakinleştirdiğin-
de beni yavaşça yatağa oturttu. Bir sigara yaktı, sigarayı yavaş yavaş içti,
ardından masada duran kül tablasının içinde öldürdü ve yatağa, yanıma
döndü. Beni tekrar duvar kenarına yatırmıştı, o da yanıma yatmıştı. Her
nedense bunun altında bir anlam aramaya çalışıyordum, çünkü ikidir beni
duvar kenarında yatırıp bedeniyle önüme duvar örüyordu.

Başta yatağın diğer ucunda olsam da saniyeler birbirlerine dokunup
büyük bir kanat şeklini alarak dakikaları oluşturduğunda ona sokulmamı
sağladı. Yanağımı çıplak göğsüne yasladım, biraz sabun biraz da kendisi gibi
kokuyordu; içtiği sigaranın kokusunu da alabiliyordum. Kısmen ıslak olan
saçlarım onun göğsüne bir çarşaf gibi serilmişti, saçlarımı okşuyor, parmak-
larını saç diplerime bastırıp sessizce tavanı izliyordu. Benim gözüm hemen
yanında duran komodinin üzerinde, ağzı yine açık duran sustalıdaydı.

Sanki son kemiğim de bu gece çıt diye kırılmıştı.

"Resimlerimi sen mi çizmiştin?" diye sordum uyku ağrılar içinde ama
gevşemiş olan bedenimin üzerine bir dalga gibi vurup geri çekilirken.

"Evet," dedi sadece. Elimi tuttu, avucumu yanağına bastırdı. Parmakla-
rımı sakallarına daldırmamı sağladı. Başta anlam veremediğim bu hareke-
tine uyum sağlayan parmaklarım onun sakallarının içini okşamaya başladı.

"Ne zaman?"

"Hâlâ çiziyorum," dedi zaman belirtmeden.

Hiçbir şey sormadım, nedenini, onun için olan önemini ya da belki de
önemsizliğini. Merak etsem de sormadım. Korhan'ın sakallarını ağır ağır
okşarken yaşadıklarımızı düşünüyordum; yaşadıklarımızın doğurmaya de-
vam edeceği yaşayacaklarımız da merakımdan payını alıyordu. Bir ara saç-
larımı okşamayı bıraktı, dudağımın üzerindeki ve çenemdeki gamzelerin
üzerinde turladı parmakları. Sonra yine saçlarımı okşamaya başladı.

"Sende en çok ne hoşuma gidiyor biliyor musun?" diye sordu, sesinden
anladığım kadarıyla o da uykuya dalmak üzereydi. Başımı yavaşça salladım,
devam etti: "Sorgulamıyorsun."

Buna verecek bir cevabım yoktu. Sadece sessizce sakallarını okşayıp,
karşımda açık halde duran sustalıyı izlemeyi sürdürdüm. İnsanları kahka-
ha seslerine benzetiyordum ve bildiğim bir şey daha vardı, kahkaha sesle-
riyle ağlayış sesleri birbirine çok benziyordu.

Uykumun mevsimine bir cemre gibi düştüğüm saniyelerde Korhan
beni duvarla arasına tamamen sıkıştırdı, sanki gitmemi istemiyordu. Hayal
meyal şunları fısıldadığını hatırlıyordum:

"Sen benim acıyan yerim değil misin? Seni benden alırsan eğer, ben bir
daha nasıl acıyacağım?"

Scanned with CamScanner

8. PERDE
Avuç İçleri Ve Bilekler

Sana hiç gelmedi, aslında gerçekten gelebilirdi ama bilmiyordun, seni çoğaltan şeyler onu durduran şeylerdi; gelmediğinde bile bu aslında senin içindi.

İnsandık en nihayetinde, her zaman bir suçlu arıyorduk bu yüzden. Yaptıklarımızın bir suçlusu, çektiklerimizin bir suçlusu, yaşadıklarımızın bir suçlusu olmalıydı bize göre. Bir kez aynaya baksak asıl suçluyu görebilecekken, kör etmiştik kendimizi bizi gösteren tüm aynalara.

Benim ruhumun kostümü paramparçaydı, o kadar çok yaralanmıştım ki artık onlara baktığımda onların bir yara olduğunu kabul etmiyordum; bana kalırsa onlar zaten benden parçalardı. Ruhuma yeni bir kostümü uygun bulmuyordum, bunu kabul etmiyordum. Kalbimde sımsıkı duran bir yumrukla yaşıyordum. Biliyordum, bir gün birini seversem kalbimin tüm kuvvetini kullanarak sıktığı o acı yumruğu, onun göğsüne inecekti.

Senin için sana gelemeyen bir adamı suçlayamazdı
bulutlarda oturan Tanrılar.
Avuç içleri ve bilekler, öpülmek için var.

Ben kambur bir kalple yaşıyordum. Bu yüzden normal bir insandan daha çok dinlenme ihtiyacı içindeydim her zaman. Kalbim bir salgın olsaydı, tüm dünya bana benzeyen kadınlarla dolup taşardı.

Scanned with CamScanner

Kirpik diplerimi çekiştiren uykuya rağmen araladığım gözlerim tavana vuran far ışıklarındaydı. Pencere açıktı, sokaktan geçen araçların ışıkları önce onun odasının tavanına, ardından duvarlarına dokunarak yavaşça ışığını söndürüyor, silinip gidiyordu. Bir kolum soğuk duvara yapışmıştı, soğuğu tenimde hissedebiliyordum. Diğer kolum cehennemin kapısından içeri girmiş gibiydi, yaslı yerde durduğu ateş onu âdeta eritiyordu.

Kafamın içinde bana ait olmayan bir sürü ses vardı. Hep bir ağızdan konuşuyorlar, hep bir ağızdan susuyorlardı sonra. Kambur kalbimin göğsümdeki ağırlığını öyle net hissediyordum ki bu olduğum yerde sanki mümkünmüş gibi daha da küçülmeme yol açıyordu. Arjen'in nefesi yüzüme çarpıyor, saçlarımı yanağıma uçuşturuyordu; bana dönmüştü yüzünü, yan yatıyordu.

Güçlü kolunu belime sarmış, belime de ateşten bir çemberin içindeymişim hissini aşılamıştı. Bedenimden acı çekilmişti ama zihnime oturan düşünceler, bedenimin yaşadığı kısa süreli acıdan çok daha ağır bir şekilde kendini belli ediyordu. Sallanan bir dişle oynamaya benzemiyordu bu, kabuk bağlamış bir yarayı kaşıyarak kaldırmak gibi de değildi; oradaydı, dokunamıyordum ama öyle net hissediyordum ki parmaklarını düşüncelerime daldırıp onu susturmak adına boğmak istiyordum.

Tavandan ayırdığım gözlerimi usul usul onun yüzüne çevirdim. Burnundan verdiği her sıcak nefes bir bıçağın ucunda öfke oluyor, yanağımı sıyırıyordu. Kirpiklerime ağır gelen kusurlu güzelliğini izlemeye başladım. Düzgün burnu aldığı her nefeste bir daralıyor, bir genişliyordu. Kaşları uyurken bile çatık olsa da, genel olarak çehresini sarmış bir rahatlık vardı; çözülmüş bir buza benziyordu, yine de suyu soğuktu.

Onunla birlikte olduğum gerçeği odanın içinde ilerleyen bir canavarın beni izleyen binlerce gözü gibi ruhumun üzerindeydi. Bedenimi onunla yeniden tanımaya başlamışım gibi hissediyordum. Sanki aynı ruhu taşıyordum ama şu an başka bir bedenin içindeydim. İçimde pişmanlığın kırıntıları bile yoktu, o her kim olursa olsun bunu yaşamak için doğru adamdı. Bu bana göre böyleydi, diğerlerinin bunun hakkında takınacağı tavır ya da aklına misafir edeceği fikir umurumda olmazdı.

Arjen yavaşça bana sokulunca gözlerim kısıldı. Kirpiklerimin yarattığı aralıktan onu izlemeyi sürdürdüm ama artık yüzünü değil, saçlarını görebiliyordum. Yüzünü boynuma yerleştirmiş, çarpıntı yaratan nefeslerini tenime bırakarak orada uyumaya devam etmeye başlamıştı.

Aklım Yağış'taydı, henüz uyanmış olamazdı ama uyandığında yanında olmam gerekiyordu. Derin bir nefes alıp gözlerimi yeniden yumduğum esnada sabah ezanı okunmaya başladı. İlk kez sabah ezanı göğsümün altında

bir korku değil, bir huzur doğurdu; bu huzuru boynumda soluk soluğa uyuyan adama borçluymuşum gibi hissediyordum.

Rüyalar zihnime uğramadı, kâbusların bana dokunmadığı bir uykudan uyandığımda pencereden içeri soluk mavi bir ışık süzülüyordu. Saatin kaç olduğu konusunda bir fikrim yoktu ama havanın bozuk olduğunun farkındaydım, gri yağmur bulutları gökyüzünün göğsünü uğursuz büyü tılsımları gibi doldurmuştu.

Arjen'in yüzü hâlâ boynumdaydı, nefesinin dokunduğu tenimin terli olduğunu hissedebiliyordum. Onun telefonundan yükseldiğini bildiğim melodi odanın içinde çınlamaya başladığında başımı yavaşça hareket ettirerek odanın diğer ucuna baktım. Telefonun yanıp sönen ışığı tavana dokunuyor, orada bir parlıyor bir sönüyordu.

Burnundan sert bir nefes vererek homurdandı. Bu beni az daha gülümseyecekti. Yüzünü boynumdan istemeye istemeye çıkarınca bir an gözlerimiz birbirlerine takıldı, bakışlarımız ikimizin önüne yüzüstü düştü. Birkaç saniyeyi yüzümün bankasına yatırmış olsa da, sonunda o gözlerini yüzümden uzaklaştırıp yavaşça doğruldu. Cep telefonuna uzandı, ekrana bakmadan telefonu açıp kulağına bastırdı.

"Söyle," dedi pürüzlü bir sesle.

Yattığım yerden yavaşça doğruldum, bacaklarımı örten yorganı ayaklarımla iterek yorganın içinden tamamen çıktım. Korhan kaşlarını çattı, kısık bakan gözleri penceredeydi, uykulu bir şekilde saçlarını karıştırdı. "Türkçe sözlüğünü yanına almadan beni arama, birader," dedi huysuz bir sesle. "Söylediklerinden bir sik anlamadım."

Yeşil bakışları kısaca beni yakalayınca duraksadım, bana baktığını hissediyordum ama dönüp ona bakamıyordum. "Tamam," dedi karşı tarafa. "Sıkıntı yok, tamam."

Yataktan kalkıp odanın içinde bir hayalet misali ilerleyerek pencerenin önüne geldim. Sırtımı oyan bakışlarını hissediyordum, gözlerim pencerenin camına düşen yansımasına kayınca, gözlerinin gerçekten sırtımda olduğunu görmüş oldum. Kollarımı göğsümün üzerine topladım, üzerimdeki tişörtün içinde kaybolmuş gibi hissediyordum. Korhan bir kolunu yatağa bastırarak yavaşça geriye doğru uzanır gibi oturdu.

"Tamam," dedi tekrardan. "Şu kapçık ağzını kapat artık, tamam diyorum."

Telefonu kapatıp komodinin üzerine bıraktı. Tişörtün açıkta bıraktığı dirseğimi hafifçe sıkarak gözlerimi sokağa çevirdim. Çöp konteynırının etrafına toplanan kedileri izlerken umursamaz görünmeye çalışarak, "Hava yağacak sanırım," diye fısıldadım.

Scanned with CamScanner

"Atıştırır ama yağmaz," dedi sadece. Çakmağından fırlayan ateşin sesini duyunca gözlerim tekrar camdaki yansımasını buldu. Boşta duran elinin gözünün kenarını hafifçe kaşıdı, parmaklarının arasında duran sigaradan büyük bir nefesi ciğerlerine davet etti.

"Yağış'ın yanına gitmem gerek," diye mırıldandım, kalbimi zorlayan bu duygunun altında ezilmeye başladığımı hissediyordum ama ona renk vermemeye niyetliydim. Belki de gece yaşananların onun için hiçbir anlamı yoktu, sadece cinsel birliktelik gözüyle bakıyor olabilirdi; belki de gerçekten öyleydi. Kuyruğumu dikmeliydim, asla ona fazlasını beklediğimi ya da hissettiğim şeylerin ağırlığını belli etmeyecektim.

"Konumuz senin kusmuklu arkadaşın mı?" diye bir soru attı ortaya.

"Ya ne olacaktı başka?"

Ayağa kalktığını hissettim. Parmaklarının arasında tuttuğu sigaradan bir nefes daha çekti içine, sigaranın ucunda yanan ateşin çatırtısı kalbimin içindeymiş gibi yakından geldiğinde onun hemen arkamda olduğunu anladım. Yansımasına baktım, gözleri benim yansımamdaydı.

Sigaranın dumanını usul usul enseme doğru üfledi, bedenim sanki bu atağı bekliyormuş gibi aniden irkilerek garip bir hisle dolup taştı. Kalbimin içime aniden dolan bu hissin ağırlığı altında ezilirken gözlerimi onun yansımasındaki şahin bakışlarından ayıramadım.

"Cesur görünmeye çalışıyorsan, gece yeterince cesurdun," dedi çapkın bir sesle. Yanaklarıma tırmanan kan, yanaklarıma ulaşmadan hemen önce boynumu da kıpkırmızı etmiş olmalıydı. Alacahan elini bana doğru uzatınca gözlerim yansımasındaki bakışlarından ayrıldı. Elini öne doğru getirdi, onu göremesem de artık büyük parmakları burnumun dibinde duruyordu. Parmaklarını çeneme sürttü, ardından yavaşça boynuma indirip, "Yansımana daha dikkatli bak," diye fısıldadı. Gözlerim ben farkında olmadan camdaki yansımama kaydı. "Dokunduğum yerleri takip etsin o kedi gözlerin," dedi bu kez, sesi ürpertici bir masalın en heyecanlı sayfasındaki kelimeler gibiydi. "İzle."

Parmaklarının hafif hafif dokunarak işaretlediği yerlere bir bir bakmaya başladım. Yansımada renkleri belli olmasa da her dokunduğu yerde genişleyerek, dağınık şekiller çizerek oluşmuş bir sürü iz vardı. Gözlerim bir anda yuvalarından fırlayacak sandım. Burnundan sert bir nefes vererek güldüğünü hissettiğim sırada parmağını izlerden birinin üzerine bastırdı, tenim içeri göçüyormuş gibi sızlarken kirpiklerim gözlerimin üzerini usul usul örttü.

"Seni başa sarıp, sana tekrar dokunmak istiyorum," diye fısıldadı. Parmağını izin üzerinden çekmedi, daha da bastırdı ve parmağı orada kendine bir mezar kazılmış gibi tamamen etimin içine gömüldü. Elimde

olmadan inledim. Korhan'ın burnunu saç diplerimde hissettim, gözlerim tamamen kapandı. "Tenime bıraktığım izlerden daha fazlasını ruhuna bırakmak istiyorum."

Kurduğu cümleler zehirle dolu bir çukurun içine düşmüşüm, çukurun açılırken etrafa dağılan kumları tekrar çukurun içini doldurmaya başlamış, zehir bedenimi bulaşıcı bir hastalık gibi sararken çukur tamamen kapanarak benim mezarım olmuş gibi hissettiriyordu. Uzun tırnaklarımı güçsüzce avuç içlerime batırdım, bir dilek hakkım olsaydı zamanın durmasını dilerdim.

Pencerenin önünde duran küçük rafmışım, Korhan üzerime bir sürü farklı çiçeğin saksısını yerleştirmişti sanki. Öyle hissediyordum. Parmağı izin üzerinden ayrılmadı, diğer elinde tuttuğu sigaranın dudaklarıma dokunduğunu hissettiğimde gözlerimi açtım. Sigaranın izmaritini dudaklarımda dolaştırdı, bunu yaparken avucu da çeneme sürtünüyordu. Dudaklarımı tam aralayacakken sigaranın izmaritini dudaklarımdan uzaklaştırdı. Gözlerim kısıldı, neden bana bunu yapıyordu?

Sigarayı tuttuğu parmağıyla belimi kavrayarak beni sertçe kendine doğru çevirince saçlarım belime bir kamçı gibi çarptı. İri iri açılmış gözlerimi onun bana kısık bakan gözlerine bir çapa gibi sapladığımda, artık iki eli de belimde duruyordu. Boynumdaki izlerin sızladığını hissettim.

Korhan bir elini havaya kaldırdı, dudaklarının arasına yerleştirdiği izmarit onun dolgun dudakları arasında ezildi; içine dolan dumanı göremesem de ciğerlerimde hissediyordum sanki. Sigarayı dudaklarından uzaklaştırdığı anda dudaklarını dudaklarımla birleştirdi ve ben ona tek bir an olsun karşı koyma gereği duymadan dudaklarımı araladım. Dudaklarının arasından usul usul bırakmaya başladığı duman ağzımın içini doldururken gözlerim gözlerindeydi, artık ben de onun gibi kısık bakıyordum.

Gök aniden gürleyince kalbim boğazıma taşındı sandım. Hayatın bana sunduğu manzaralar pek güzel değildi, şimdiyse ben güzel bir manzaranın tam ortasında, o manzaraya aitmişim gibi hissediyordum. Onun dudakları dudaklarıma yaslı haldeyken, onun ciğerlerine uğrayan duman şimdi aynı hızla benim ciğerlerime doluşuyordu. Bunu düşünmek bile bunu eyleme dökmek kadar derin anlamlara çıkarken bunu eyleme dökmek o çıktığı anlamlara ikimizi diri diri gömüyordu.

Dudakları dudaklarımda uzun uzun bekledi, sonunda ayrıldığımızda gözlerimiz hâlâ birbirlerine tutunur haldeydi. Dudaklarımın ucuna gelen dumanı yavaşça onun yüzüne doğru üfledim. Bu onu belli belirsiz şekilde gülümsetti.

"Kahvaltı yapalım," dedi hiç beklemediğim bir anda. Ona bakakaldım. "Sonra da seni kuaföre bırakırım."

Scanned with CamScanner

"Kuaför mü?"

Başını salladı. "Arkadaşın uyandığı gibi Akşın'ın kafasını yarmış ve ev-den ben kuaföre gidiyorum diyerek çıkmış." Bana baktı. "Muhtemelen ha-gi kuaföre gittiğini biliyorsundur."

"Bu saatte ne kuaförü?"

"Ona vişneyi hatırlatan kırmızı renkteki hiçbir şeyi görmek istemiyor-muş. Saçlarının uçları hep kırmızı kırmızı kusmukluydu..."

Gözlerim kocaman açılırken, "Saçları?" dedim. "Boyatacak mı yani?"

"Ben de öyle düşünmüştüm."

Başımı iki yana sallayarak güldüm. "O kadar çok vişne suyu renginde kustu ki saçlarının son halini hatırlayınca ben bile görmek istemiyorum," dedim yüzümü buruşturarak.

"İştahımı kaçırma şimdi, Kedi."

Başımı ağır ağır salladım. Birlikte mutfağa geçtiğimizde ikimiz de sessizdik. Korhan buzdolabından domates, biber, yumurta falan çıkarıp küçük tezgâhının üstüne koydu. Mutfağı çok dardı, tavan arasındaymışsın gibi hissettiriyordu tepede alçak ve yan duran tavanı. Açtığı suyun altında domatesleri ve biberleri durularken ben de hemen yanında durmuştum, tezgâha kalçamı yaslamış onu izliyordum.

"Menemen sever misin?" diye sordu bana göz ucuyla bakarak.

Başımı salladım. "Dayım çok güzel yapar."

"Dayının pabucunu dama attıracağım desene o zaman," dedi kendin-den emin bir sesle. Çenesiyle balkona açılan küçük kapının çaprazında duran çekmeceli dolabı işaret etti. "Üçüncü çekmeceden iki tane soğan çı-karsana."

Gülerek, "Dayımın pabucunu kimseler dama attıramaz," dedikten son-ra söylediği yerden soğanları çıkardım. Doğrama tahtasını da alıp soğan-larla birlikte tezgâhın üzerine koydum. Büyük bir bıçağı bıçaklığın içinden tıpkı işini hızlı gören bir katil gibi çekip çıkarınca kalbim anlamsızca hızlı çarpmaya başladı. Domateslerin başlarındaki yeşil kökleri hızla çıkarıp do-matesleri ustaca soymaya başladı.

"Sen öyle san," dedi bana göz kırparak.

Domatesleri bir bir soyduktan sonra biberlerin içini temizledi, soğan-ları da soyup doğrama tahtasının üzerinde bıçağı resmen bir gösteri ser-gilercesine kullanarak hepsini doğradı. Doğradığı sebzeleri büyük tavanın içine attıktan sonra tavanın içini yağ ile doldurdu, pişmesi için ocağın üze-rine bıraktı. Bildiğimden çok daha değişik bir üslup kullanıyordu, yumur-taları kırıp baharatları atarken de benim bildiğimden daha uzak bir metot kullanmıştı.

Tüm bunları yaparken sigarası dudaklarının arasında duruyor, bazen bazırdığı elleriyle sigarasını tutup kirletse de genelde sigarasına dokunma-dan içiyordu onu. Menemeni pişmesi için ateşin üstünde bıraktıktan sonra biten sigarasının hâlâ yanan ucunu musluğun altına tuttu. Musluktan akan su, sigarasının ucunda yanan ateşin cızırdamasına neden oldu. Ateş sönünce Korhan sigarasının ölü izmaritini tezgâhın altındaki dolabın içindeki çöpe atıp dolabı kapattı.

Yavaşça bana yaklaştı, kalçam tezgâha dayalı onu seyrederken onun bana yaklaşmasıyla bir an irkildim. Beze sildiği ellerini belimin iki yanına koyunca kafamı kaldırıp onun lezâ yeşili gözlerinin içine baktım. "Bugün okula gidecek misin?" diye sordu bana üstten üstten bakmayı sürdürürken.

"Hayır," dedim başımı iki yana sallayarak. "Bugün pazar."

Kaşlarını kaldırdı. "Pazar günleri kuaförler açık oluyor mu da gitti se-nin o deli arkadaşın?"

"Deli demesene." Kaşlarım çatıldı. "Kadın kuaförleri genelde pazar günleri de açık olur. Biz hep aynı kuaföre gidiyoruz. Saat on gibi açıyor pa-zar günleri." Derin bir nefes aldım. "Erkenden gitmiş. Sanırım dayanamayıp kuaförü aradı, kadını uyandırdı. Zaten kuaför çok yakın bir arkadaşımızın abiası, bizi tanıyor, o yüzden sorun çıkmamıştır."

"Ai işte, deli."

Ona alttan alttan sinir bozucu bir şekilde baktım. Dudaklarını saç dip-lerime bastırıp yavaşça geri çekildi. Menemen olduğunda mutfaktaki kü-çük masanın üzerine peynir, zeytin de koymuştu. Çayı ben demlemiştim, her ne kadar çay içmeyi öyle çok seviyor olmasam da onun yaptığı enfes menemeni yerken çayımdan da içmiştim. Korhan menemenine ekmek ba-nıyor, koca lokmayı ısırmadan direkt ağzına atarak yanağını şişire şişire çiğniyordu. Bu hali bana garip şekilde samimi ve sevimli gelmişti.

Evden çıktığımızda onun tişörtü üzerimdeydi, üzerime bir de ona ait bir ceket vermişti; siyah deri bir ceketti bu. Bana büyüktü. Aslında Korhan sadece uzun boyluydu, çok iri bir adam değildi ve ben iri bir kadın sayılır-dım ama yine de ona ait şeylerin içinde küçücük kaldığım gerçeğini değiş-tirmiyordu bu.

Akşın'ın aracıyla ayrılmıştık evin olduğu sokaktan. Üzerimde ona ait kıyafetler, boynumda onun yarattığı izlerle ön koltukta öylece otururken kendimi garip hissediyordum ama kötü bir gariplik değildi bu, sadece alış-kın olmadığım bir hisli. Daha önce hiç karşıma çıkmamış bir hisli hatta. Varlığından bile bihaberdim.

"Akşın mekânın temizliğine yardım için mekâna geçecekmiş," dedi Kor-han, aracın motorundan yükselen ses içeriye doluyordu. "Biz de mekâna ge-çelim. Hem senin çantanı alırız hem de ben motosikletime geçmiş olurum."

Scanned with CamScanner

"Olur," diye mırıldandım.

Karanlık bulutlar yeryüzüne inecek gibi zemine yakın duruyorlardı. Camı açtığım için saçlarım rüzgâra eşlik ederek uçuşuyor, esen rüzgâr bir şeyleri daha berrak şekilde idrak etmeme yardımcı oluyordu. Radyoda sevdiğim bir Rock grubunun, tarzlarının aksini savunurcasına söyledikleri ağır dukça melankolik bir parçası çalıyordu.

"Evdekiler sana ulaşamayınca sorun çıkarır mı?" diye sordu Korhan hiç beklemediğim bir anda. Rüzgâr saçlarımı yüzüme yapıştırdı. Saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırırken ona baktım.

"Yağış'ta kalacağımı biliyorlar, o yüzden sorun çıkarmazlar," diye mırıldandım, sesimde sakinliğin yamaları vardı.

Gözleri yüzümü bulmadı, başını yavaşça sallayarak aracı sürmeye devam etti. Korhan ve Akşın'ın ne zamandan beri arkadaş olduklarını merak ediyordum içten içe. Nereden tanıştıklarını... Ne zamandan beri birbirlerini tanıdıklarını... Her nedense Korhan Arjen Alacahan zihnimde her zaman yalnız bir adamı oynuyordu, onun yanında birini görebilmek imkânsız geliyordu bana. Onun da yakın arkadaşları, sosyal bir hayatı, benim dışımda sürdürdüğü bir yaşantısı elbette vardı ama her nedense o sanki hiç bebek olmamış, hiç çocukluğunu yaşamamış, direkt bu adam olarak gelmişti dünyaya.

Muratpaşa'nın sokaklarında ilerleyen aracın içinde çalan müziği dinlerken sessizdim. Gözlerim arada bir onun yüzüne kaysa da genel olarak rüzgârın yüzümü okşamasını sağlayan açık camdan dışarıyı izliyordum.

"Bedenin ne durumda?" diye sordu, sesi merak ve umursamazlık arasında yalpalıyordu; hangisi gerçek hisleriydi tam olarak anlamlandıramıyordum.

"Bunu sorup durmana gerek yok," dedim rahatsız olduğumu belli edercesine kıpırdanarak.

"Gerek olmasa sormazdım," dedi sadece.

"Bedenim ve ben gayet iyi durumdayız."

Bana yandan bir bakış attı. "Öyle misiniz?"

"Evet," diye mırıldandım. "Önüne döner misin?"

Gözlerini benden çekmedi. "Neden dönecekmişim?"

"Kaza yapmamak için?"

"Bazen kaza yapmamak için önüne bakman bile bir şeyi değiştirmez," dedi kendinden emin bir sesle.

"Önüne dön," diye homurdandım.

Mekânın arka kapısının önünde durdurdu aracı. Deri ceketin fermuarını boynuma kadar çekip saçlarımı tepeden bir topuz yaparak torpido gözünde bulduğum sarı lastikle bağladım. Araçtan inip mekânın arka kapısından içeri girdik. Koridor tıpkı geceymiş gibi karanlıktı ama artık geceye

oranla koridordaki duvarlara yapıştırılmış eski, etrafı yırtık posterleri daha net seçebiliyordum.

Arjen'in eli aniden elimin içine kayınca donup kaldım ama adımlarım sekteye uğramadı. Parmakları parmaklarıma bir sürgü gibi geçti. Elimi sıkıca kavrayarak beni mekânın daha aydınlık bar bölümüne çıkardı. Mekânda üç kişi vardı, ikisi pisti ve masaları temizlerken, biri bar tezgâhının arkasında tezgâhı temizliyordu. Bar tezgâhını temizleyen kişinin Akşın olduğunu fark ettim, sırtı bize dönük duruyordu. Arjen arabanın anahtarlarını tezgâha sesli bir şekilde koyunca Akşın irkilerek bize doğru döndü. Alnının ortasındaki altında beyaz tentürdiyotlu bez olan yara bandını görünce gözlerim iri iri açıldı.

Akşın'ın bakışları bana dokunmadı, direkt olarak Korhan'a odaklanmıştı. "Eyvallah," dedi yorgun bir sesle. "Motorunun anahtarı sende, değil mi?"

"Bende," dedi Korhan.

Henüz Akşın'ı tanımasam da, "Alnına ne oldu?" diye sormadan edemedim.

Korhan yan gözle bana bakıp, "Sana kafasını yarmış dediğimde son derece ciddiydim, Çirkin," dedi kısık bir sesle.

"Gacı tingamı* yardı da birazcık," dedi Akşın gevşek gevşek gülümseyerek.

Kaşlarımı kaldırdım, gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırırken, Akşın tezgâha abanarak güldü. Bir an gözleri ikimizin birleşmiş ellerine kayınca duraksadı, kılıç grisi gözleri uzun uzun ellerimizde asılı kaldıktan sonra bakışları usulca Korhan'ın yüzüne kaydı. Sadece birkaç saniye süren ama içine asırları sığdıran bir bakışma geçti aralarında.

"Hemen gidecek misiniz?" diye sordu Akşın gözlerini arkadaşından çekmeden. "İçecek bir şeyler hazırlayayım."

"Aslında iki tek atardım da, kızı arkadaşının yanına bırakacağım," dedi Korhan diğer elini ensesine koyup, ensesini hafifçe ovarak.

"Haa..." Akşın kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Yenge, meyve suyu içecen mi?"

Bir an donup kaldım, gerçekten duyduğum şeyi mi söylemişti bana? Akşın'ın yüzüne tren görmüş öküz gibi öylece bakarken, Korhan elimi daha sıkı kavrayarak, "İç istersen," diye fısıldadı bana doğru.

"Şey..." Başımı yavaşça salladım. "Olur ama portakal suyu olursa sevinirim, uzun süre vişne suyu görmek istemiyorum da."

"Abe sen bir de bana sor onu, votka vişne isteyen olursa ne bok yiyecem diye düşünüyom kara kara," dedi Akşın yüzünü buruşturarak. "Buzlu olsun mu?"

* Tinga: Kafa.

Scanned with CamScanner

"Olur," diye fısıldadım.

Korhan, "Buz falan koyma," dedi dik bir sesle. "Soğuk olması yeterli."

Akşın kaşlarını çattı. "Aşta, niçin? Antalya'dayız be, çöldeki bedevi gibi dolanıyoz hepimiz ortalarda."

"Sabahın köründe buzlu bir şey içmesin," dedi Korhan, sesi umursamaz çıkıyordu ama parmaklarımı kavrayan parmaklarından tenime güven akıyordu resmen. Yanaklarımın içini dişledim. Bar tezgâhının önündeki uzun sandalyelere oturduğumuzda ellerimiz birbirinden ayrılmıştı. El ele tutuştuğumuz elimin avucu ter içindeydi. "Neyse, bana da doldur," dedi bir anda Korhan. Meyve suyu mu içecekti?

Birkaç dakika sonra Korhan'ın önüne yarım kadeh sek rakı koyunca Korhan'a şok içinde bakakaldım. Bana da alt uzun, üste doğru uzayıp incelen bir bardakta portakal suyu vermişti. Portakal suyu soğuktu ama içinde buz yoktu, üzerine bir şemsiye ve yeşil bir pipet koymuştu. Pipeti yavaşça çevirirken gözlerim Korhan'daydı. Rakı kadehini parmaklarının arasına aldı, uzun parmaklarının arasında hafifçe salladı ve rakıdan bir yudum aldı. Rakının kokusu saniyeler içinde, içinde bulunduğumuz ortama yayılmıştı.

"Saat sabahın dokuz buçuğu," dedim şoka girmiş gözlerle ona bakarken. "Bu saatte rakı mı içiyorsun cidden?"

"Ne içiyor gibi görünüyorum?"

"Sen kafayı yemişsin," diyebildim.

"Meyve suyunu iç, Kedi Yavrusu."

Pipete uzanıp meyve suyumdan bir yudum aldım, soğuk meyve suyu anlık bir ürperti yaşamama neden olunca gözlerimi kısarak ona baktım. Rakısından büyük bir yudum daha aldı. Akşın tezgâhı siliyordu.

"Patrona ne dedin sen gece?" diye sordu Akşın elindeki ıslak bezi tezgâha sertçe vurup geri çekerek. "Erif melek gibiydi sabah be, az daha eğilip elimi öpecek sandım ha." Akşın'ın herif yerine erif demesi dikkatimi çekse de sessizce onları izlemeye devam ettim.

"İki palavra sıktım, biliyorsun zaten anlayışlı pezevenk, hemen yumuşadı."

"Abe Vernel* olsam, üzerime yatsa yumuşamaz o be. Sensin o milleti anında galeyana getiren."

Meyve suyumu içerken ikisini izlemeye devam ediyordum. Akşın muhtemelen boynumdaki izleri görmüştü ama beni rahatsız etmemek için mi yoksa Korhan'dan korktuğu için mi bilmiyordum ama gözleri sadece bir kez boynuma dokunmuş, birkaç saniye bile orada oyalanmadan hızla uzaklaşıp bir daha oraya uğramamıştı bile.

* Vernel: Bir yumuşatıcı markası.

"Gece gelecek misin?" diye sordu Akşın bu kez Korhan'a. "Bugün pazar, çok fazla gelen olmaz. Pazartesi sabahı herkes iş başı. Temiz eğlenirdik."

"Sanmam," dedi Korhan. "Hem bu gece İrfan'ın sırası değil mi?"

"Abe erif gece benim yerime baktı, bugün durur mu sanıyon burada?"

"Durur," dedi Korhan başını yavaşça sallayarak. "Onun hatun pazar geceleri geliyor. Onu gözlemek için yine durur."

"E o zaman kuralım sofrayı?"

"Dışarı çıkalım," dedi Korhan kalan son yudumunu da içtikten sonra. "Tekirdağlının yerine gideriz."

"İki kişi napacayız be orada?"

"İki kişi olacağımızı kim söyledi?" Korhan bana baktı, duraksadım. "O da geliyor."

Pipeti dudaklarımın arasında yavaşça çevirip geri çekildim, ona anladığımı belli eden gözlerle baktım. "Ben mi? Nereye?"

"Yenge sevmez öyle ortamı," dedi Akşın ikilemde kalmış gibi. "Meyhane falan bozmasın?"

"Meyhane mi?" diye sordum saf saf.

Korhan gözlerini gözlerimden çekmeden, "Evet, dedi. "Meyhane."

Algılarım bir şeyleri öğütüp kendine katmakta zorlanıyordu tam şu anda. "Meyhane falan beni bozmaz da," dedim, sonra durdum. Onun gideceği yerde benim de olmamı istiyordu, beni arkadaşının yanına getiriyor, elimi tutuyordu. Bu adam gerçekten ne yapmaya çalışıyordu? "Yani..."

"Evdekiler sorun ederse o delide kalacağını söylersin."

"Arkadaşımın adı Yağış," diye huysuzlandım. "Ondan değil de..."

"Abe neyden o zaman?" diye sordu Akşın lafın arasına atlayarak. "Çıkışta da gideriz Koko'ya. Sen bilirsin zaten orayı. Ben seni ilk orada görmüştüm."

"İstersen kusmuklu da gelebilir," dedi Korhan Akşın'a aldırmadan.

Akşın'ın gözlerinin kocaman kocaman açıldığını yan gözle de olsa gördüm. "Ne? Ney?"

Başımı yavaşça salladım. "Onunla konuşurum."

"Gelmesin be o," dedi Akşın tezgâha abanarak. "Yenge, getirme be onu. Bak bütün hesaplar benden." Korhan'a döndü. "Valla Koran, bütün hesapları ben ödeceyecem ama n'olur gelmesin be."

"Koran mı?" diye sordum gülmemek için yanaklarımın içini dişlerken.

"Haa," diyerek başını salladı, değişik bir adamdı. "Koran. Ne oldu ki?"

"H harfiyle arası pek iyi değil, nadiren kullanır," dedi Korhan sakince. "El kadar kızdan mı korkuyorsun lan sen?"

"Nesi el kadar onun? Katil Bebek Çaki o."

Scanned with CamScanner

Akşın'a cins cins bakarak, "Arkadaşımdan bahsediyorsunuz şu an," dedim uyarı dolu bir sesle.

Korhan, Akşın ile dalga geçerken sessizce meyve suyumu içmeye devam ettim. Akşın'ın gözleri anladığım kadarıyla lens değildi, göz rengi değişecek kadar tuhaftı ama güzel görünüyordu. Esmerdi, belki de teni çok koyu olduğu için gözleri biraz tuhaf görünüyordu. İki kolu da dövmelerle kaplıydı ama bu dövmeler tenini tamamen kapatmıyordu, parça parça bir görüntü yaratmıştı. Ucu kalkık ama alta doğru genişleyen burnu bana Amerikan rapçilerini anımsatsa da, Akşın gerçekten yakışıklı görünüyordu; metez bir havası vardı.

Oradan ayrıldığımızda artık motosikletin üzerindeydik. Çantamı da almıştım. Korhan kaskını yine bana vermiş, ben onun tişörtünü yırtarak gibi kavrarken sanki bundan zevk alıyormuş gibi her boş bulduğu yolda motosikleti âdeta uçurarak kullanmıştı.

Kuaförün yerini ona anlatmaya çalışırken gerçekten zorlanmıştım. Girdiğimiz sokak kuaförlerle doluydu ve Korhan'a göre her kuaför birbirinin aynısı gibi görünüyordu. Yolunu bildiğim kuaförün yerini unutturmuştu bana resmen.

Sonunda motosikletten inip kafamdaki kaskı çıkardım. Korhan ayaklarını yere sabitlemiş, motosikletin üzerinde bacakları açık şekilde duruyordu. Elimdeki kaskı ona uzattım. Kaskı alırken gözlerimin içine baktı, bakışları yavaşça boynuma kayınca yanaklarımdaki baskı bana kendini hatırlatırcasına zonkladı.

"Kusmukluyla konuştuktan sonra mesaj atarsın," dedi gözleri boynumdan yukarı, gözlerime kayarken. "Ona göre alırım seni."

Yanaklarımın içini dişleyerek başımı yavaşça salladım. Bir süre olduğumuz yerde öylece dikildik, ikimiz de birbirimizin yüzünü izliyorduk. Aklım, gece yaşananları bir kez daha süzgeçten geçirince kalbimin sıkıştığını hissettim.

"Tamam o zaman," dedi sanki bu bakışmayı burada kesmek istiyormuş gibi. "Haberleşiriz."

Gözlerimi gözlerinden uzaklaştırıp kuaför salonunun olduğu noktaya diktim. Suratım iyice asılmıştı. "Tamam, dikkatli ol," dedim.

Tek eliyle motosikletin debriyaj kolunu yavaşça sıkınca motosikletten hırlama sesini anımsatan ürkütücü bir ses yükseldi. Olduğum yerde hafifçe sıçradım. Gözlerini kıstığını hissettim, büyük bir ilgiyle yüzümü izliyordu. "Her zaman dikkatliyimdir," dedi erkeksi bir sesle ve kaskı kafasına geçirdi.

Orada kalıp saatlerce onunla bakışabilecekmişim gibi hissetsem de ayaklarıma sert bir emir vererek sırtımı ona doğru döndüm, kuaför salonunun olduğu kaldırımda yürümeye başladım. Bir süre orada öylece bekledi, ben salonun camdan kapısını iterken motosikletinin gür sesini duydum, bakışlarım yavaşça omzumun üzerinden arkaya kaydı; Korhan yeşil motosikletiyle caddede büyük bir hızla gözden kayboldu.

Saat daha on buçuk olmamıştı ama yine de içeride çalışan fön makinesinin kokusunu alabiliyordum, boyanın kokusu da tüm salonu sarmıştı. Girişte, kasanın başında Anka duruyordu. Beni görünce gülümsedi.

"Günaydın," dedim yorgun bir şekilde arkadaşıma bakarken.

Anka şalını düzeltti, kasanın kenarındaki post makinasının fişini takıp, "Günaydın," dedi. "Nasılsın kanka?"

Yüzümü buruşturup, "Aynı," diye homurdandım. "Bizimki burada mı?"

Koyu renk gözlerinin kenarlarında oluşan çizgilerin sebebi içten bir şekilde gülümsemesinden kaynaklanıyordu. "Sabahın köründe önce WhatsApp grubuna yazdı, sonra da aradı bizi," dedi gülmeye devam ederek. "Bugün pazar, normalde ablam geç açacaktı ama erkenden açmak zorunda kaldığı için ben de yardıma geldim. Enişte sabah ablama köpürmüş pazar günlerini bile birlikte geçiremiyoruz diye." Anka güldü. "Gel de Yağış'a anlat bunu..."

Gözlerim boş koltuklara kaydı. "Ee?" dedim sorar gibi. "Nerede?"

Anka salonun içine bakarak, "Saçını boyattı," dedi. "Beni bu saçlardan kurtarın, baktığım her yerde vişne lekeleri görüyorum diye ağlıyordu." Güldü. "Fönü çekilince yukarı çıktılar ablamla. Manikür yaptıracak, alt kattaki ojeleri beğenmedi. Üst kattaki ojelere bakacaklar." Anka'nın ablası Afra bu kuaför salonunun sahibiydi. Anka ile arkadaşlığımız başladıktan sonra sık sık bu salona gelir olmuştuk.

Gözlerim tırnaklarıma kaydı, benim de bu kahverengi ojeleri sildirip yenisini sürdüresim vardı aslında. "Aslında ben de gelmişken ablanı biraz yorabilirim," dedim. "Saçını ne renk yaptı bizimki? Biraz koyulaştırmıştır. Sarıya dönük kumrallarından kolay kolay vazgeçmez o."

Anka yanağının içini ısırarak, "Şey," dedi ikilemde kalmış bir şekilde. "Aslında bayağı büyük bir değişiklik söz konusu."

Kaşlarımı kaldırıp hayretle Anka'ya bakarken, "Nasıl yani?" diye sordum. Anka tam cevap verecekken bakışları boynuma kaydı, koyu renk gözleri boynuma dokunduğu anda şokla irileşti. Bakışlarını hızla boynumdan uzaklaştırıp etrafına bakmaya başladı.

"Şey," diye fısıldadı. "Yine kumral tonlarında bir şey yapmadı yani."

Deri ceketin yakalarını havaya kaldırıp gözlerimi hızla Anka'dan uzaklaştırdım. Her ne kadar arkadaş olsak da Anka biraz fazla utangaçtı, onu daha fazla utandırmak istemiyordum. Yakaları havadayken izlerin çoğu görünmüyor olmalıydı. Bir patırtı yaşandığında bakışlarım yavaşça gürültü-

Scanned with CamScanner

nün yükseldiği yöne kaydı. Önce Yağış'ın ve benim devamlı kuaförümüz olan Afra abla, ardından da Yağış görüş alanıma girdi. Mavi yansımalara sahip gri saçlar parıl parıl parlıyor, o saçların arasında duran tanıdık yüzün sahibi bana bakarken genişçe sırıtıyordu. Bir an olduğum yerde donup kaldım.

Yağış saçlarını griye mi boyatmıştı?

"Ha?" dedim önce idrak edemeyerek. Büyük bir emekle, yavaş yavaş açarak açık kumrala döndürdüğü koyu renk saçları şu an resmen mavi alt tonlu gri renkteydi. Ona doğru hızla yürümeye başladığım sırada hâlâ merdivenleri iniyordu.

"Nasıl olmuş?" dedi saçlarını savurarak.

"Lisedeyken gri istediğini biliyordum da..." Durup ona bön bön baktım. "O güzelim sarı alt tonlu saçlarından vazgeçebilmen beni inanılmaz şaşırttı şu an."

"Saçlarımın uçlarına bakınca aklıma vişne suyu geliyordu, kanka," dedi dudaklarını bükerek. "Ben de bunu fırsat bilerek biraz da gri olayım dedim, ne olmuş yani?" Saçlarını savurdu. "Nasıl olmuş, fikrini söylemedin."

Afra, "Cidden çok yakıştı bu renk, Yağış. Biraz zorlandık ama cilasını yaptıktan sonra renk tamamen oturacak," dedi.

Gri saç rengi ona gerçekten yakışmış olsa da, sanki karşımda yabancı biri varmış hissinden kurtulamıyordum. Sanki kumral bir kadını arkasında bırakmış, yepyeni biri olarak karşımda dikiliyordu. Bir süre onun saçlarını izledikten sonra, "Alışmam zor olacak olsa da, inanılmaz yakışmış," dedim içten bir sesle.

Kollarını boynuma sardı, yanağımı sesli bir şekilde öptükten sonra kulağıma yavaşça fısıldadı: "Üzerindeki kıyafetlerin ve beni bir yabancının evinde bırakıp gitmenin hesabını elbet soracağım sana ama şimdi sırası değil." Sesinden aldığım tehdit ürpermeme neden olsa da bir şey söylemedim. Hem onun üzerinde de Akşın'ın kıyafetleri vardı, ben onu tehdit ediyor muydum hiç?

İkimiz de kuafördeki işlerimizi hallettikten sonra salondan ayrıldık. Bu kıyafetlerle eve gidemeyeceğim için Yağışların evine geçmiştik. Yol boyunca boynumu deri ceketin yakalarının altına saklamayı başarmıştım ama eninde sonunda Yağış'ın boynumdaki izleri göreceğini biliyordum. Yağışların evi bomboştu, bunun rahatlığıyla onun odasına çekildik. Bana, ona biraz daha bol olan kıyafetlerinden verirken boynumdaki izler dikkatini çekince bir an odasının duvar kenarında duran boy aynasının önünde öylece donup kaldı.

Onun yatağının ucuna oturmuş, sessizce onu izliyordum. Bunu sonunda göreceğini bildiğimden kendimi vereceği tepkiye hazırlamıştım. O benim en yakın arkadaşımdı, ondan bir şeyler saklamama gerek yoktu; ne de bir şey bilmesinde bir sakınca görmüyordum.

"Midilli," dedi işaret parmağını kaldırıp yavaşça sallarken. "O boynundaki izlerin çok ölümcül bir kazadan kurtulduktan sonra olduğunu ya da ne bileyim kuaföre gelirken sana motosiklet çarptığı için oluştuğunu falan söyle."

Köşeye çekilen tüm düşünceler tekrar aynı hızla aklımın boş arazisine akın ederken alt dudağımı yalayarak ıslattım. Yağış dibimde bitmişti. Çenemi tutup kafamı havaya kaldırdı, boynumdaki izler tamamen ortaya dökülürken gözlerini izlere dikerek, "Vay hayvan oğlu hayvan!" dedi abartılı bir sesle. "Köstebeğin toprağı deldiği gibi delmiş boynunu be!"

Yanaklarımın içini dişledim. Yağış yüzümün aldığı hali görünce, "Ne o?" diye sordu kaşlarını çatarak. "Uyduracak bir yalan mı arıyorsun? Salağa mı benziyorum ben? Bildiğin boynunu oymuş herif!"

"Uyduracak yalan falan aramıyorum." Çenemi onun parmaklarının arasından sertçe çekerek kurtardım. Koyu kahverengi gözlerinin içine dikkatle baktım. "Evet, o yaptı."

Başını yavaşça salladı. "Ne kadar ileri gittiniz peki? Bununla mı sınırlı kaldı?"

Başta ona söylemekle söylememek arasında gidip gelsem de, bazı şeyleri dostundan saklamaman gerektiği gerçeği önümde geceleri parlayan yıldızlar gibi parlıyordu. O benim zor zamanlarımda sırtımı yasladığım dağ olmuştu, biz her şeyi onunla birlikte atlatmıştık, o benim geçmişimdeki kumral kadın olarak kalmayacaktı sadece; o benim şimdimdi, bundan sonra yaşayacağım her şeyde yanımda olacağını bildiğim sığınağımdı.

"Biz Korhan'la yattık," dedim zihnime dikenler batırarak.

"Yattınız," diye fısıldadı, yüzünü saran şaşkınlığın etrafını dikenli tellerle ören ifadesinde öfke yoktu, anlayış vardı ama yine de tedirgin görünüyordu. "Birlikte olmaktan bahsediyorsun, değil mi?"

Başımı hafifçe salladım. "Evet."

Omzuma hafifçe vurdu, ona baktım. Yanıma otururken sessizdi. Başını omzuma yasladı, gözlerim hemen karşımızda duran boy aynasına düşen yansımıza kaydı. Arkada, onun yatağının üzerindeki duvarda ikimizin büyük bir fotoğrafı vardı. O fotoğrafta ikimizin de saçları farklı renklere boyalıydı, şimdi aynaya düşen yansımıza baktığımda ikimizin de saçları o fotoğraftaki renkte değildi.

"Bunun olacağını biliyordum," dedi sadece. "Korundun mu?"

"Eve giderken ertesi gün hapı alacağım," dedim kuru bir sesle.

Yanağını omzuma sürtüp yansımamıza bakmaya başladı. "Neden böyle bir şey yaptığını sormayacağımı biliyorsun, değil mi?" diye sordu kısık bir sesle. "Sen ne yaparsan yap, yanlış bile olsa doğrudur."

Scanned with CamScanner

Dişlerimi sıktım, dudaklarımda çarpık bir tebessüm ilk adımını attı. "Biliyorum," diye mırıldandım. "Bu yüzden dost değil miyiz zaten?"

Gülümsedi. "Evet."

"Bu yaptığım şeyin saçma ya da tehlikeli olduğunu düşünmüyorsun değil mi?" diye sordum, açık bir şekilde sormamın nedeni onun ne düşündüğünü gerçekten merak etmemden kaynaklıydı. Gözlerinde anlayışlı bir ifade görüyor olsam da, içten içe benim için endişelendiğini biliyordum.

"Saçma bulmuyorum," diye homurdandı. "Neden saçma bulayım? İnsanmışsındır, yatmışsındır. Sen pişman olmadığın sürece bunu tehlikeli ya da saçma bulmam." Bana yan gözle bakınca ben de kafamı eğip ona baktım. "Bu senin ilkindi, bu yüzden biraz endişelenmiş olabilirim şu an ama sanırım saçma sorular sorup seni darlamayacağım."

"Akşam dışarı çıkalım mı?" diye sordum, devamını nasıl getirmem gerektiğini düşünüyordum. Birkaç saniyeyi sessizliğe yatırdım, Yağış sanki arkasından gelecek bir bomba olduğunu biliyormuş gibi sadece dinliyordu. "Yani o dedi, arkadaşını da getir falan."

"Onun beni yanınızda isteyeceğini hiç sanmıyorum ama..."

"Gerçekten," dedim aniden. "Vallahi öyle dedi."

Yağış bana alttan alttan baktı. "Nereye gideceğiz?"

"Meyhane sanırım," dedim, Yağış bu tarz yerlere karşı sempatisi olan bir insandı.

"Bana uyar."

"O arkadaşı da olacak ama. Hani şu kafasını yardığın."

"Bir o eksikti. Hem ben onun kafasını falan yarmadım, tamamen kendimi savunuyordum o esnada."

Kaşlarımı çattım. "Bir şey mi yaptı?"

"Hayır ama sonuçta yapabilirdi," dedi omuz silkerek. "Yılanın başını küçükken ezeceksin."

"Adam sana bir şey yapmadı ve sen onun kafasını yardın yani?" Başımı başının üzerine koydum, saçları hâlâ boya kokuyordu. "Sen çok vahşi bir şey oldun benim başıma..."

Yağış güldü. "Eve uğrayacak mısın yoksa burada mı hazırlanıp geçeriz?" diye sordu. Eve uğramam gerektiğini biliyordum, anneannem beni görmeden rahatlamazdı.

"Eve geçsem daha iyi olacak aslında."

Yağış kalkıp makyaj aynasına doğru ilerledi. Ben onun ne yapmaya çalıştığını anlamak için onu izlerken o makyaj masasının çekmecesinden bir tane fondöten çıkarıp bana doğru döndü. "Nuriş Sultan boynundaki izleri görürse kadının kalbine iner," dedi pis pis sırıtarak. Yanaklarımın içini dişledim.

Tenimde ona ait izler taşıyor olmak biraz garip geliyordu bana. Şu zamana kadar hep geçmişin izleriyle yaşayan bir kız çocuğu, yetişkin bir kadın olmuştum. Bir gün onun da geçmiş olmasından mı korkuyordum ben? Bunca zaman korkularını daima saklayan taraf olmuştum, şimdiyse bu korkuyu öyle derinlerimde hissediyordum ki artık onu saklayamamaktan da korkuyordum. Zihnimin ortasında ilerleyen düşünce trafiği aniden durdu, sanki hepsi birbirine arkadan çarparak zincirleme bir kaza oluşmasına neden olmuştu.

Fondöteni elinden alıp hiçbir şey söylemeden aynanın karşısına oturdum ve boynumdaki izlerin üzerini yoğun kapatıcılığa sahip fondötenle ağır ağır kapatmaya başladım. Ben bunu yaparken Yağış da ne giyeceğinin derdine düşmüş, odada dört dönüyordu. Yağışların evinden ayrıldığımda üzerimde Yağış'a ait kıyafetler vardı, boynumdaki izleri de ustaca kapattığım için içim biraz olsun rahatlamıştı, yol üzerindeki bir eczaneden ertesi gün hapı almış, hapı bir şişe suyla tek seferde içmiştim. O sırada tamamen rahatlamıştım ama kendi evime adım atıp anneannemle burun buruna geldiğim anda tedirginlik saklandığı ağacın arkasından kafasını çıkarıp beni izlemeye başladı.

Üst kata uzanan merdivenlere yöneldiğimde, anneannem, "Eğlendiniz mi bakalım akşam?" diye sordu sıcak bir sesle.

Bileğimde atan nabzın sesi zihnimin tüm odalarını hızla doldurdu, bir kilisenin tavanında birbirine çarpmaya başlayan çanlardan dökülen seslere benziyordu nabzımın ürkek çırpınışları. "İyiydi," diye mırıldandım merdivenin korkuluğunu başlatan yuvarlak sapı tutup avucumun içinde âdeta un ufak edecekmişçesine sıkarken. "Eğlendik."

"Yengen de az önce marinaya dayının yanına gitti. İstersen sen de git, hem bir deniz havası almış olursun?"

Başımı iki yana salladım, saçlarımı boynumun etrafına bir perde gibi çektim; boynumu saran fondöten tabakasına rağmen anneannemin izlerden herhangi birini görmesi düşüncesi beni aşırı endişelendiriyordu. Korkmuyordum, sadece onun gözündeki yerimin farklı bir noktaya taşınmasından çekiniyordum sanırım.

"Tüm gece Yağış ile uğraştım, biraz yorgunum," dedim hafif bir tebessümle anneanneme bakarken. "Belki yarın uğrarım, hım?"

Elini üzerindeki mutfak önlüğüne silip, "Tamam o zaman," dedi. "Akşam evdesin, değil mi?"

Dilimi dişlerimin etrafında gezdirdim. "Şey, hayır."

Durdu. "Neden?"

"Yağış ile birlikte yemek yiyeceğiz," diye mırıldandım.

Scanned with CamScanner

"O ipsiz sapsız Çağla da olacak mı?" diye sordu anneannem kaşlarını çatarak. Çağlar'a her zaman Çağla derdi, nadiren Çağlar dediğini duymuştum. Bu anneannemin isim telaffuzu konusunda pek de iyi olmamasından kaynaklıydı. Aslında Çağlar'ı seviyor, Çağlar'ın annesinin ölümünü bildiği için içten içe ona şefkat besliyordu ama bunu belli etmemeye çalışıyordu. Anneannem soğuk görünen sıcaklardandı.

"Çağlar," diye düzelttim gülerek. "Hayır anneanne, sadece Yağış ile yemek yiyeceğiz."

"Onda mı kalacaksın gece?"

"Bilmiyorum. Duruma göre değişebilir." Sırıttım. "Kızmıyorsun bana değil mi?"

"Beni her gece yalnız bıraktığın için mi?" diye homurdandı ama bunu aslında bana kızdığı için değil, öylesine takılmak amaçlı söylediğini biliyordum. Yine de bazen onu ciddiye alıp üzüldüğüm oluyordu, ona kendini yalnız hissettirmek benim isteyeceğim en son şey bile değildi çünkü.

"Hadi oradan, Nuriş Hanım," dedim dalga geçercesine, "Kocan ne güne duruyor? Ben yokken romantizm yaparsınız işte..."

"Edepsiz ne olacak," diye söylendi Nuriş Sultan. Bir şey söylemedim, sadece gülüp sırtımı döndüm ve hızlı adımlarla odama tırmandım.

Telefonumu çantanın içinden çıkarırken Korhan'a nasıl bir mesaj atmam gerektiğini düşünüyordum. Yatağımın üzerine oturup bir süre telefon ekranıyla öylece bakıştım. Ekranın kilidini kaldırıp WhatsApp uygulamasına girdim, Korhan telefonumda kayıtlı olduğundan onun da profilini görebiliyordum. Profil fotoğrafına yüzünün yalnızca yarısının kadraja sığdığı, siyah tişörtlü bir fotoğrafını koymuştu. Son çevrimiçi olduğu saat yazmıyordu, birkaç dakika sessizce profil fotoğrafını izledikten sonra mesaj yazmaya başladım.

İş _____: Akşam geliyoruz. (14.00)

Çift tik olan mesajı birkaç saniye izledim, aniden çevrimiçi olduğunu görünce bir an telefon elimden kayıp düşecek sandım. Mavi tik oluştu, ardından Korhan'ın isminin hemen yanında yazıyor, yazısı çıktı.

Arjen ___: Kusmuklu geliyor yani (14.01)
Arjen ___: Tamam (14.01)
Arjen ___: Modifiyeniz kaçta biter? (14.02)
İş _____: Anlamadım? (14.03)
Arjen ___: Süs püs (14.03)

İş _____: Hazırlanmanız yazman çok mu zor? (14.04)
Arjen ___: Bıdı bıdı (14.05)
İş _____: Akşam 20.00 uygun mu? (14.06)
Arjen ___: Oldu, yemeği de 23.00'te yeriz istersen (14.07)
Arjen ___: O ne öyle kızım (14.07)
Arjen ___: Sindiremezsin (14.08)
Arjen ___: Sen hep böyle geç saatte mi yiyorsun yemeğini? (14.08)
Arjen ___: Ondan götün gülle gibi bence (14.09)
Arjen ___: Akşam 7'den sonra yemek yeme (14.09)
Arjen ___: Gülle (14.10)

Ağzım açık adamın bana saydırışlarını izlerken bir an ona söyleyecek hiçbir şey bulamadım. Bir süre ekrana alık alık baktım, gördüğümü görüyordu ama cevap yazmadığım için yazmaya devam ediyor, her mesajı sanki özellikle yapar gibi tek tek atarak sinirlerimi tepeme toplamama neden oluyordu.

Arjen ___: Cevap yazmayacak mısın? (14.14)
Arjen ___: Yemek yemeye mi gittin? (14.14)
İş _____: Gülle nedir ya? (14.15)
Arjen ___: Götün (14.15)
İş _____: Gelmiyorum ben ya. (14.16)
Arjen ___: Keyfin bilir (14.16)

Ağzım kocaman açıldı, tam sinirle bir şeyler saydırmak üzereyken kendimi zorla durdurdum, gözlerimi yumup birkaç saniye bekledim.

İş _____: Tamam. (14.17)
Arjen ___: Geleceğini ikimiz de biliyoruz (14.18)
İş _____: Hayvan. (14.18)
Arjen ___: Dedi kedi (14.19)
Arjen ___: Akşam 18.00 gibi alırım seni (14.20)
Arjen ___: Arkadaşının ayakları var (14.21)
Arjen ___: Binsin belediye otobüsüne gelsin (14.21)
Arjen ___: Motosikletim üç kişilik (14.22)
Arjen ___: Sen, ben, güllen (14.22)
İş _____: Kızı öylece bırakamam. Sen adresi ver biz ikimiz oraya geliriz. (14.23)
Arjen ___: Niye (14.23)

Scanned with CamScanner

Arjen : Çocuk mu bu kız (14.24)
Arjen : Elini tutup okula da sen mi götürüyorsun (14.24)
İs : Arkadaşım o benim. (14.25)
Arjen : Kayınbiraderin demedim (14.26)
Arjen : Tuvalete de beraber mi gidiyorsunuz (14.26)
İs : Biz birlikte geliriz. Adres? (14.27)
Arjen : Sikeceğim şimdi adresini ya (14.28)
Arjen : Tamam ben gelir alırım sizi (14.28)
Arjen : Çocuk parkının olduğu sokaktan (14.29)
İs : Motosikletin üç kişilik değil miydi? :) (14.30)
Arjen : Arabamla geliyorum :) (14.31)
İs : Hayvan (14.32)
Arjen : Nokta koymamayı öğreniyorsun kedi (14.33)

Homurdanarak telefonu yatağın diğer ucuna fırlattım. Gece birlikte olduğum adamın bu kadar odun olmasını beklediğim söylenemezdi, evet ama o Korhan'dı, ben onun kim olduğunu az çok da olsa bilerek onunla yatmıştım. Şimdi ondan güzel sözler, farklı bir tutum, ona uymayan şeyler bekleyemezdim. O kendisi gibiydi.

Dikkatimi çeken Çağlar'ın cevapsız aramaları olmuştu, hiç mesaj atmamıştı ama telefonda en az elli tane cevapsız araması olduğuna yemin edebilirdim. Onu arayıp telefonu kulağıma sabitledim, beklemeye başladım.

"Sen neredesin, kızım?" diye bağırarak açtı telefonu.

"Evdeyim," dedim dudağımı dişleyerek.

"Mekâna uğradım az önce, gece o herifle çıkmışsınız. Yağış iyi mi?" diye sordu, resmen kükrüyordu. "Şu telefona bakmak şimdi mi geliyor aklına senin ya?"

"Telefonumu sabah aldım, mekânda kalmıştı," dedim sakince. "Uyuduğunu düşünüp aramadım."

"Oğlum kafayı yedim lan!" diye bağırdı tekrar. "Az daha evi basacaktım Nur Teyze telaşlanır diye yapamadım. O salak niye açmıyor telefonunu?"

"Gece pek iyi değildi. Sanırım vişne suyu dokundu."

Çağlar'ın burnundan sert bir nefes verdiğini duydum. "İyi mi şu an?"

"İyi," diyebildim. "Seni aramıştır diye düşünmüştüm."

"Aramadı," diye hırladı. "Siz neden en son beni arıyorsunuz, kızım? Piç miyim lan ben?"

"Sakin olsana." Gözlerimi devirip pencereye doğru ilerledim. "Akşam her şey yolundaydı. Yüz yüzeyken ayrıntısıyla konuşuruz zaten. Senin geçen nasıldı?"

"Benim gecemi siktir et. Aklımı başımdan aldınız yemin ediyorum ya." Telefonun diğer ucunda homurdanmayı sürdürüyordu. "Var ya, size diyecek hiçbir şey bulamıyorum ben. Kafalarınızı kesip, arabanın önüne o saçma süslerden yapmak istiyorum yemin ederim."

"Bak şimdi kapatıyorum, bu konuyu ayrıntılı şekilde konuşacağız, tamam mı?"

"Kapat zaten, ben kimim ki?" diye homurdandı. Gülümsedim.

"Çocuk gibisin ya."

"He çocuk gibiyim, aynen he," dedi bu kez tavırlı bir sesle.

"Seviyorum seni, Bursa Çingenesi," diye fısıldadım şefkatli bir sesle. Birkaç saniye sessiz kaldı, hattın diğer ucunda olduğunu biliyordum ama sessizce beni dinliyordu. Ne zaman onu sevdiğimizi hissetse böyle sessizleşiyor, tüm siniri tıpkı şehre hızla çarpıp, yine aynı hızla o şehri terk eden fırtına gibi aniden kabarıp yok oluyordu.

Çağlar, "Arayacağım sonra yine," dedi sakin bir sesle.

"İstediğin zaman," diye yağ yapsam da bu onu güldürmedi. Telefonu kapatırken dudaklarımın duvarında hâlâ o tebessümün çerçevesi asılı duruyordu.

Yağış ile haberleştikten sonra hazırlanmaya başlamıştım. Yağış'ın söylediği kadarıyla, ben telefonu kapattığım anda Çağlar onu aramış, âdeta telefonun diğer ucundan onun ağzına sıçmıştı. Çağlar bize karşı biraz fazla korumacıydı.

Korhan genelde hep spor giyindiğinden bu gece nasıl giyineceğini tam olarak kestiremiyordum. O yüzden abartmamam gerektiğini aklımın ucuna not etmiştim. Siyah İspanyol paça, yüksek bel bir pantolon giydim, üzerime beyaz, omuzları açık uzun kollu ama ince bir bluz giyip, bluzun eteklerini pantolonun içine soktum. Boynumdaki izleri tekrar fondöten yardımıyla güzelce kapatmış, saçlarımı sıkı bir şekilde atkuyruğu yaparak kâküllerimi tarayıp düzeltmiştim. Boynumda ucunda gümüş rengi çoban yıldızı olan siyah bir tasma vardı, gümüş rengi halka küpelerim oldukça büyük görünüyordu. Her ne kadar kıyafetim topuklu ayakkabı kaldırabilecek kadar şık olsa da aslında spor bir havası da vardı, bu yüzden yüksek taban beyaz spor ayakkabılarımı giydim; pantolonumun paçaları oldukça uzundu, ayakkabılarım neredeyse hiç görünmüyordu. Yüzümde çok ağır bir makyaj yoktu, hatta neredeyse hiç fondöten sürmeden koyu renk, mürdüm tonlarında bir ruj sürmekle yetinmiştim.

Alt kata indiğim sırada kapının çaldığını duydum. Dedemin evde olduğunu, dedem ve Yağış'ın kapıda birbirlerini abartılı bir şekilde bağıra çağıra sevgi sözcükleriyle kucakladıklarını duyduğumda anlamıştım. Omzumdaki

Scanned with CamScanner

siyah çantanın kulpunu sıkıca kavrayarak adımlarımı hızlandırdım. Yağış gri saçlarıyla görüş alanıma girdi, salonun ortasında dikilmeye başlamıştı. Üzerinde askılı soluk pembe büstiyer tarzında bir bluz vardı ama büstiyere oranla daha kapalı duruyordu. Altına beyaz bir kot pantolon giymişti, ayaklarında da spor ayakkabıları vardı.

Dedem Yağış'a doğru ilerlerken, "Saçların ne güzel olmuş," dedi samimi bir şekilde.

Yağış kollarını dedemin boynuna sarıp ona küçük bir kız çocuğu gibi sıkıca sarılarak, "İs ve ben tarz değişikliği yapma kararı verdik de biraz," dedi.

"Siz benim çilek ve vişne kızlarımdınız ama... Hem Yağış'a kızıl renk çok yakışmaz mıydı sence de, İs? Bence bir ara kızılı da denemelisin."

Yağış aniden kollarını dedemin boynundan hızla geri çekerek, "Aliş dede, hiç oluyor mu böyle hoşnutsuz şakalar ama ya? Ne vişnesi ne kızı, ne kızıl saçı? Ağzına yakışıyor mu hiç?" diye dudaklarını büktü. "Kusarsın bak salonun ortasına, görürsün vişneyi."

"Ne dedim ki şimdi ben?"

"Bakma sen ona, dede," diyerek aralarına girdim. Dedemin beline sarılıp çenemi sırtına bastırdım. "Çıkardığı vişneler bir yerlerini tırmalıyor şu an onun."

Yağış dilini çıkardı.

Dedem kolunu arkaya attı, beni kolumdan tutarak önüne çekti. Dudaklarını yanağıma sürtünce gözlerimin etrafını kırıştıracak cinsten içten bir tebessüm gerdi dudaklarımı. "Nereye gidiyorsunuz bakayım? Çok güzel olmuşsunuz, kaçırırlar sonra..."

Dedeme alttan alttan bakarak, "Ben daha güzel oldum, değil mi?" diye sordum.

Yağış, "Hadi be oradan, ben daha güzel oldum, değil mi Aliş dede?" diye çıkıştı.

"Ben ne zaman ikinizi birbirinizden ayırdım?" Dedem bir kolunun altına beni, diğerine de Yağış'ı çekti. "Ayıramam."

Yağış her zaman ailemizin bir ferdi gibiydi, bizdendi. Ne dedem ne de anneannem onu bir yabancı olarak görmemişti hiçbir zaman. Onlara göre bizim evin iki kızı vardı, biri bensem diğeri de Yağış'tı. Bir süre orada dedemin sevgisine maruz kaldık, evden çıkarken dedemin kırk bin tembihini de omzumuza palto gibi giymiştik.

Güneş, gökyüzünün bağrında ağır ağır dibe yaklaşan izmaritin ucunda yanan güçsüz ateş gibi parlıyordu. Yokuşu inerken ikimiz de hiç konuşmadık. Bedenimdeki ağrı hâlâ oradaydı ama gece olduğu kadar kuvvetli olmadığından daha rahat hareket edebiliyordum. Yine de ne zaman bir adım

atsam tam kasığıma ateşten bir ok saplanıyormuş gibi hissediyordum. Yağış da bunu fark etmiş gibi sık sık yüzüme bakıyor, ifademi ölçüp tartmaya çalışıyordu.

"İyi misin?" diye sordu, sesindeki ilgiyi hissedince ona bakma ihtiyacımın önüne geçemedim.

"Evet, neden?"

"Sonuçta ilktik," derken yanağının içini ısırdığını fark ettim. Aramızda bazı şeylerin perde arkası olmadığını biliyordum, bizim hiçbir konuda hiçbir zaman sınırımız olmamıştı sanırım Yağış'la. O yüzden ondan utanmadığımı fark ettim.

"Canım acımıyor," dedim sadece.

Başını salladı. "Bizi o mu alacak?"

"Evet."

Yağış'ın gözleri yüzümden ayrıldı, bir an duraksadığını hissedince ben de duraksadım. "Gelmiş," dedi ileride bir noktaya bakmaya başladığı sırada.

Kalbimde ağır ağır ilerlemeye başlayan o savaşçı kafasını kaldırdı, elindeki kılıcı kalbimin tam ortasına saplarken gözleri kalbimi saran damarlardaydı. Kendimi onun orada olduğu düşüncesine hazırlayarak gözlerimi yavaşça o yöne çevirdim. Parkın önündeydi, kalçasını aracının kapısına yaslamıştı, gözleri bizdeydi. Gözlerim uzaktan bile seçebildiğim yeşil gözlerinden kopup bedenine indi, altında lacivert bir kot pantolon, üzerinde beyaz bir gömlek vardı. Gömleğin ilk iki düğmesi açık olduğunu fark ettim.

"Neden dövecekmiş gibi bakıyor?" diye fısıldadı Yağış bana doğru eğilerek.

Dirseğimle boşluğuna vurup onu uzaklaştırdım. "Başlama yine."

Onun yanına vardığımızda Korhan birkaç saniyesini sessizliğe yatırıp yüzümü izledi. Yağış'ın gözleri ikimizin üzerindeydi, bunu hissedebiliyordum. Esen duru rüzgâr tenimi okşarken onun gözlerinin içine bakmaya devam ettim. Yavaşça aracın kapısını açtı, gözleri gözlerimden usulca ayrıldı, araca bindi. Yağış'ın kaşlarını çattığını fark ettim.

Korhan aracın kapısını kapatmadan kafasını dışarı uzatarak, "Binmiyor musunuz?" diye sordu.

"Ayı mı bu ya?" diye huysuzlandığını duydum Yağış'ın. Muhtemelen bunu Korhan da duymuştu ama umurunda olduğu söylenemezdi. Yağış homurdanarak arka kapıyı açıp araca bindi, aracın kapısını öyle sert kapattı ki Korhan'ın yan gözle ona öldürecek gibi baktığını gördüm. "Ay pardon ya," diye fısıldadı Yağış. "Elim şey oldu."

Korhan dudaklarını birbirine bastırdı, gözlerini yumunca uzun kirpikleri gözlerinin altındaki çukurların üzerine yerleşip oraya serildiler. "Sen yanıma," dedi Korhan düz bir sesle, gözlerini açmadan konuşmuştu.

Scanned with CamScanner

Başta sadece onu izledim, sonra yere düşen sarsak adımlarımla araca
cın önünden dolaşıp sürücü koltuğunun yanındaki yolcu koltuğuna açılan
kapıyı açtım. Korhan kendi tarafındaki kapıyı yavaşça kapatırken ben de
koltuktaki yerimi almış, emniyet kemerimi bağlıyordum. Yağış'ın dikiz ay-
nasına diktiği kahverengi gözleri Korhan'daydı, her nedense Korhan'dan
gerçekten hoşlanmıyordu ya da gerçekten ondan korkuyordu.

Korhan aracı çalıştırdığında motorun güçlü sesi aracın içini dudaktan
dökülen feryat dolu bir çığlık gibi doldurdu. İçerisi erkek parfümü koku-
yordu, koku ağırdı ama rahatsız edici değildi, aksine güzeldi. Korhan'ın iç-
tiği sigaranın ağır kokusu da aracın içine sis gibi çökmüştü ama parfümün
ağır kokusu, sigaranın kokusunu bastırmayı başarıyordu. Korhan aracı kul-
lanmaya başladığı sırada aracın içine çöken sessizliğin temelinde içi doldu-
rulmuş kelimeler uyuyordu.

"Saçların daha iyi olmuş," dedi Korhan beklenmedik bir atak yaparak.

Yan gözle ona baktım, dikiz aynasından Yağış'a bakıyordu. Arkama
bakma ihtiyacıyla gözlerimi arkadaşıma çevirdim, o da şaşırmış gibiydi.

"Teşekkürler," dedi sade bir sesle, gözleri gözlerimi bulunca aramızda
yalnızca ikimizin çözebileceği türden bir bakışma geçti. Gerçekten şaşırmıştı.

"En azından saçlarına baktığımda artık uçlarına bulaşmış kusmuğun
gelmeyecek aklıma," dedi Korhan bir anda. Donup kaldım, Yağış da donup
kalmıştı. Gözlerim Yağış'ın kocaman açılan ağzına kaydı, ardından bakışla-
rımı Korhan'a çevirip kaşlarımı çattım. Sakince yolu izliyor, arabayı sürme-
ye devam ediyordu.

"Çok sağ ol ya," diye söylendi Yağış. "İnanılmaz kibarsın."

"Eyvallah," dedi Korhan sadece.

Lara plajına yakın bir yerlerde olduğumuzu fark ettiğimde dakikalar-
dır konuşmadığımızı yeni fark ediyordum. Yağış arka koltukta Korhan'a
kötü bakışlar atmaya devam ediyordu, bense koltukta huzursuz oturuyor-
dum çünkü kasıklarımda yine o çirkin ağrı dolaşmaya başlamıştı. Araçtan
indik, hemen ilerde iki büyük ağacın ortasında duran meyhaneyi gördüm.
Dalgaların sesi, yelkovanın saatin üzerinde attığı adımlar gibi kıyıda hızla
ilerliyordu.

Meyhaneye yaklaştıkça, meyhanenin etrafında duran ağaçların dalla-
rına sarmaşıklar gibi dolanmış ışıkların gecenin çarşafını yakan yıldızlar
gibi ışıldadığını gördüm. Ne zaman ışıkları görsem tıpkı bir çocuğun kalbi
gibi çarpmaya başlıyordu kalbim. Korhan'ın eli elime kayınca adımlarımın
bir bıçak gibi kesileceğini sandım ama öyle olmadı. Uçurumdan düşerken
çürük bir dalı kavrayıp kendimi yukarı çekmişim gibi hissetmeme neden
olan bu ellerin bana hissettirdiği bir diğer şey de şuydu: Çürük dal, kendini

yukarı çekmeyi başardığımı sandığım anda düşürecekti beni uçurumdan
aşağı. Bilmek, görmekten acıydı.

Yağış'ın bakışları birleşen ellerimize kısaca dokundu, orada çok oya-
lanmadı. Meyhanenin dışına serpiştirilmiş masalardan birinde Akşın'ın
oturduğunu fark ettim. Bizi gördüğünde elini yavaşça kaldırdı, sonra yanın-
da dikilen garsona döndürdü bakışlarını ve garsonla konuşmaya başladı.

Korhan sahiplenir gibi kavradığı elimi daha da sıkı tutunca kafamı çe-
virip ona baktım. Bana değil, masada oturan arkadaşına bakıyordu. Yağış,
Akşın'ın karşısındaki sandalyeyi sertçe çekerek Akşın'ın karşısına oturun-
ca Akşın gözlerini Yağış'a çevirdi. Anlık bir irkilme yaşadığına şahit oldum.
Korhan ile ellerimiz ayrıldı. Korhan hemen karşıma oturdu, ben de Yağış'ın
yanına oturdum.

"Abe sen n'aptın saçına?" dedi Akşın abartılı bir sesle. Gözleri Yağış'tay-
dı. "Bana derdin papağan, sen sokmuşsun kendini renkten renge."

Yağış ağzı kapalı duran servis tabağının üzerinde gezdirdiği uzun tır-
naklarını sertçe tabağın üzerine vurdu. Akşın kafasını Korhan'a çevirdi,
gerildiğini görebiliyordum. Gün yerini geceye devretmek üzereydi, gökyü-
zünden silinen güneş arkasında lacivert bir gölge bırakmıştı; bu gölge git-
gide koyulaşacak, karanlık dört bir yanı sarmaya başlayacaktı. Gökyüzüne
bakıp, ağaçların dallarının arasından görünen gökyüzündeki yıldızların
çoğu yanmaya başlamışlardı. Garsonlardan bir tanesi tekrar masanın ba-
şında belirdi, ters duran kadehi çevirdi, elinde tuttuğu su şişesinin içindeki
buz gibi suyu kadehe doldurmaya başladı.

"Balıkları atayım mı ateşe, abi?" diye sordu garson kafasını kaldırıp,
kahverengi gözlerini Korhan'a çevirerek.

"Sen önce mezeleri getir," dedi Korhan gözlerini kısaca garsona dokun-
durup tekrar servis tabağına indirerek. "Balıkları en son atarsın."

"Rakıyı büyük mü getireyim yoksa küçük mü?" diye sordu bu kez garson.

"Sen önce bir otuz beşlik getir, balıkları attıktan sonra da yüzlük geti-
rirsin."

Garson masadan ayrıldığında hâlâ sessizdik. Akşın telefonuyla ilgileni-
yor, Korhan da servis tabağına düşen yansımasını izliyordu. Yağış koluma
dokununca yan gözle ona baktım, gergin görünüyordu. Gözleri gözlerimde
uzun uzun asılı kaldı, rahat edemediğini anladığım için ben de gerilmeye
başlamıştım. Garson elinde büyük bir tepsiyle geldi, tepsinin içi mezelerle
doluydu. Adını bildiğim, adını bilmediğim ama tadını çok sevdiğim ve bayı-
la bayıla yediğim bir sürü meze vardı aralarında. Hepsini tek tek masanın
üzerine koymaya başladı, en son otuz beşlik küçük rakıyı da masaya bıraktı.

Korhan önünde duran rakı kadehinin içine nefesini üfledi, ardından
rakıya uzandı. Rakının kapağını ustaca açıp küçük delikten akmaya baş-

Scanned with CamScanner

layan rakıyı kadehe belli bir miktar doldurdu. Masanın ucunda duran bir gibi su şişesini aldı, suyu rakı kadehinin içinde şeffaf bir şekilde söyleca da ran rakının içine dökmeye başladığı anda rakının rengi bulandı; bir süre sonra kadehin içi artık kefen beyazı içkiyle doluydu.

Önümdeki rakı kadehini parmaklarımın arasına alıp ona doğru uzatınca kafasını kaldırıp bana baktı. İçimde can havliyle çırpınan hisler kabarıp göğsümün barajını taşırırken, onun lezâ yeşil gözleri artık gözlerimin mayınlarına basıyordu. Gözleri gözlerimden yanağım üzerinde kayan yaş gibi kayarak ayrıldı, ona uzattığım kadehe kaydı. Dudakları titrer gibi oldu ama gülmedi. Rakı şişesini yavaşça eğdi, şişenin ucundan hafifçe akmaya başlayan rakı kadehimi doldururken ben onun yüzünü izliyordum. Korhan şişeyi geri çekti, bu kez su şişesini uzatıp durgun bir su gibi uyuyan rakının içine ona asıl rengini veren duru suyu dökmeye başladı. İki farklı sıvı birbirine karışıp farklılıklarını ortaya koyarcasına yeni bir renk oluşturduğunda gözleri tekrar gözlerimdeydi.

Kadehim tamamen dolunca yavaşça geri çektim elimi. Kadehimde duran rakının yüzeyine baktığımda onun gözleri benim yüzümü saran mayınların üzerinde pervasız adımlar atmayı sürdürüyordu. Şişe masada dolandı, Akşın ve Yağış da rakılarını kadehlerine doldurmuşlardı. Ortamdaki sessizliği kıran, Korhan'ın bana uzattığı kadehin ona uzattığım kadehle tokuşurken çıkardıkları o kadeh sesi olmuştu. Bir an tüm gözler sanki üzerimize döndü, sessizce birbirimizin gözlerinin içine bakarken ellerimizdeki kadehleri tıpkı denizin dalgasını kıyının kumlarını aşındırarak geri çekilir gibi geri çektik, ikimiz de aynı anda yudumladık rakımızı.

Bu onunla ikinci rakı içişimdi, şu an yalnız değildik ama ilk yudumu aynı anda aldığımız için sanki baş başaymışız gibi hissediyordum. Mezelerden yerken artık Yağış ve Akşın birbirlerine düşman gibi bakmıyor, aksine koyulaşmış bir sohbetin içine çekilmiş gibi görünüyorlardı. Korhan ve ben hâlâ sessizdik, Korhan bazen onların sarmaya başlayan muhabbetine birkaç kelimelik cevaplarla katılıyor, ardından rakısını yudumlarken gözlerini yüzüme bir zafer bayrağı gibi saplıyordu.

"Balıklar ne zaman pişecek be?" diye sordu Akşın aniden, bu sorunun okları Korhan'ı işaret ediyordu.

"Ne oldu aç köpek, acıktın mı?" diye sorusuna soruyla karşılık verdi Korhan, Akşın'ın. "Bütün mezeleri sen alıdın süpürdün, görmüyorum sanma."

"Lokmalarımı mı sayarsın sen oturduğun yerde be?"

"Onun öyle huyları var, Akşın," dedim sakince. "İnsanların yediğine içtiğine karışmayı pek sever."

Korhan'ın alaycı bakışlarının rotası bana dönmüştü, biliyordum ama ben ona bakmıyordum. Rakımdan bir yudum daha aldığım sırada Akşın başını

sallayarak, "Hep böyle bu, yenge," dedi, yine aynı kelimeyi kullandığı için donup kalsam da çaktırmadım. Yağış bir an ağzındaki rakıyı püskürtecek sandım ama sadece öksürmekle yetinmişti.

Korhan'ın ayağı ayağıma dokundu, irkilerek gözlerimi ona çevirdim. Ayağıyla ayağıma baskı uygulamaya devam ederken gözlerini çevreleyen yeşil bulutların içinde şimşeklerin damar gibi sardığı koyu renk lekeler vardı. Alt dudağını yavaşça yaladı, gözlerim dilinin ıslatıp parıl parıl parlattığı dolgun dudaklarına kaydı; istemsizce yutkundum.

Balıklar geldiğinde ben balıktan çok, tavada yapılmış mis gibi kokan karidesler ilgilenmiştim. Hatta o kadar çok ilgilenmiştim ki getirdikleri yüzlük rakının yarısını neredeyse ben içmiştim, içerken karidesin bana eşlik etmesini istemiştim ve o da beni kırmamış, bana eşlik etmişti...

Arkada çalan utun tıngırtısı sohbetin etrafına çit gibi örülmüştü, sanki içinde bulunduğumuz ânа ait bir melodiydi bu, yalnızca bizim için bestelenmişti. Dalgaların sesi artık daha haşindi, gökyüzü siyahı giyindiği için her yer daha ıssızdı ve belki de bu yüzden kıyıya vuran dalgaların çığlıklarını daha net duyabiliyordum. Akşın askerlik anılarını anlatıyordu, bu bana tuhaf bir biçimde dayımı hatırlatmış olsa da Akşın'ın anlattığı anılar daha komik bile diyebilirdim.

Roman olduğunu saklama gereği duymayan, Romanlığıyla övünen bir adamdı Akşın. Haklıydı, Romanların gerçekten ne kadar içten, ne kadar temiz kalpli olduklarını az çok biliyordum; Akşın da tanıdığım diğer Romanlar gibiydi. Kafamın iyiden iyiye güzel olduğunu hissedebiliyordum. Gerçekten çok fazla içtiğimi anladığımda artık yemeğe devam edemeyecek kadar tıka basa dolmuş hissediyordum kendimi. Bir sigara yakıp Akşın'ın anlattıklarını ilgiyle dinlemeye başladım. Yağış arada kahkaha atıyor, gözlerini kısaca bana dokunup yüzünü buruşturarak, "Bu herif deli mi ya?" diyerek gülmeye kaldığı yerden devam ediyordu.

Sigaranın dumanı ciğerlerimdeki yerine, bitiş çizgisini görmüş koşucu gibi hızla koşarak yerleşiyor, çizgiye adımını atmış ve yere kapaklanmış o koşucu gibi tekrar hızla yukarı tırmanarak ağzımdan dışarı dağınık bir şekilde yayılmaya başlıyordu. Gözlerimin etrafının kanlandığını hissedebiliyordum, o kadar hafiflemiştim ki sanki bedenimin bu dünyadaki çapı bir kuş tüyünden ibaretti. İzlenildiğimin farkındaydım, bu beni keyiflendiriyordu. Onun gözlerinin yüzümde, dudaklarımda, kan çanağı olmuş gözlerimde, dudaklarımın arasına aldığım sigaranın ucunda yanan ateşte dolaştığını bilmek bana kendimi olduğumdan çok daha iyi hissettiriyordu.

"Bir gün yine nöbetteyim," dedi Akşın sigarasını dudaklarından uzaklaştırdığı sırada. Duman dudaklarının arasından usulca yukarı tırmandı,

Scanned with CamScanner

dağılmış saçlar gibi tel tel ayrılarak yok olmaya başladı. "Telefonum yok, gizli işler peşindeyim. Uygulamalardan karılara sesli mesajlar atıyorum. Asker olduğumu söylediğim anda böyle bir yumuşak davranmalar, ay seni yerimler, Allah seni korusunlar..." Akşın güldü, o her güldüğünde biz de gülüyorduk. "Beni orayı koymuşlar vatanımı koruyayım diye, ben karıya sesli mesajda diyorum ki: Allah rızası için bir çift meme."

Yağış yüzünü buruşturup, "Sen Çağlar'ın yan sanayisi misin yav" diyerek bir kahkaha patlattı. "Ya komutanın yakalasa seni öyle sesli mesajlar atarken?"

"Yakaladı zaten," dedi Akşın omuz silkerek. "Sesli bir şekilde mesajlaştığım gacıya, yeyim senin tanga donunu, diyordum tam o sırada ensemde bir nefes hissettim: Sana göre o bir komutanın nefesi olabilirdi ama hayır, İsrafil sura üflüyordu o esnada..."

"Yok artık!" dedim elimde olmadan yüksek sesle gülerken.

"Sonra ne oldu?" diye sordu Yağış kahkahalarının arasından.

"Abe n'olacak sonrası, o nefesi hissettim, gözümü bir açtım alçıya alınmışlar beni mumya gibi yatıyom revirin testosteron kokan yatağında..."

"Rezil herif," dedi Korhan, gözlerim onu merceği altına aldı; başını iki yana sallıyordu. Rakısından bir yudum aldı, o an tekrar göz göze geldik. Farkında olmadan dişlerimi göstererek gülümsediğimde yüzündeki ifadenin donup kaldığına şahit oldum.

"MSN'de "Ne dinlediğimi göster" özelliğini açık unutup izlediğin porno filminin isminin MSN durumunda göründüğü günü ne çabuk unuttun acaba sen?" diye sordu Akşın, Korhan'a doğru dönüp dirseğini masaya yaslayarak. "Asker hemşireyi revirde paravanın arkasında anal HD indir, full tek parça izle, Korhan."

Ağzım kocaman açıldı. Korhan'ın yüzündeki kan büyük bir hızla çekilirken teni resmen bembeyaz olmuştu. Anlıden Akşın'a doğru döndü, Akşın sırıtarak ona bakıyordu. Yağış artık önü alınamaz kahkahalarıyla masayı inletmeye başlamıştı.

"Lan!" dedi Korhan şok olmuş şekilde. "Lan o ve bu bir mi? Ne diyorsun sen?"

"Bir de pezevenk filmi beğenmemiş olacak ki bir süre sonra filmin adı değişti, bu seferde koca memeli öğretmenini yazı tahtasına yaslamış, anal çakış full HD, tek parça, indir izle yazmaya başladı orada..."

"Lan ben çocuktum!" diye bağırdı Korhan çatık kaşlarla. "Ne açıyorsun lan sen eski defterleri burada şu an? Kız var lan masada!"

Elimi ağzıma örttüm, attığım kahkahaları durdurmaya çalışıyordum ama gözlerimden yaşlar akıyordu artık. Karşımda kısa süre önce tanıdığım adamın aksine bambaşka bir adam oturuyordu şu anda. Arkadaşıyla kıl dalaşına giriyordu, ona ait anılar önüme dökülüyordu ve o bu anılardan utanmış olacak ki arkadaşını susturmaya çalışıyordu. Boşta duran elimi hayra kaldırıp yavaşça sallarken diğer elimi ağzıma örtmeye devam ettim. Gözlerimden akan yaşları biri görse, gerçekten bir şeye üzülüp ağlamaya başladığımı düşünürdü ama ben o kadar çok gülmüştüm ki güldüğüm için dökülüyordu yaşlar.

"MSN'den titreşim yolluyorum, bu filme nasıl odaklanmışsa görmüyor, abi." Akşın da artık gülüyordu. Korhan birkaç kez boşalan rakı şişesini Akşın'ın kafasına vurmakla onu tehdit etmiş olsa da Akşın susmadı: "Ertesi gün okulda gören herkes Korhan'dan link istemeye başlamıştı... Ne dediklerini hatırlıyor musun lan?" Korhan'a baktı. "Birader o kadar sardıysa bize de link ver..."

"Sen de link istemedin mi sonra ulan benden?" diye sordu Korhan çatık kaşlarla.

"Konumuz bu mu şimdi..."

"İstedin mi istemedin mi, yavşak?"

Yağış, "Allah belanızı vermesin, susun artık tamam... Bu rezil, diğeri ondan daha rezil..." dedi yüzünü buruşturarak. "Midemi kaldırdınız be."

Muhabbet koyuydu. Akşın'ın Korhan'la ilgili anlatacağı daha çok şey olmasına rağmen Korhan onu susturmanın bir yolunu bulmuştu. Masaya bir şişe daha gelmişti, o şişeyi de bitirmiştik. Artık kafamın gerçekten iyi olduğunu hissedebiliyordum. Kafam hem bulanıktı hem de hiç olmadığı kadar duruydu; tüm düşünceler oradaydı ama bir sis tabakasının içinde gizleniyordu.

Oradan ayrıldığımızda attığım adımlar sahili oluşturan kumların içine saplanıyordu. Karanlık, tıpkı bir kanat gibi yeryüzünü içine almıştı. Yağış ve Akşın hemen önümde ilerliyorlardı, Yağış zikzak çizerek Akşın'a bir şeyler anlatıyor, Akşın da başını sallıyor, abartılı sesler çıkararak gülüyordu. Korhan yanımdaydı, parmaklarının arasında tuttuğu sarma sigaranın aslında ne olduğunu biliyordum, o şeyi kokusundan tanımıştım. İçki onu etkilemiyordu, sanırım gerçekten kafa yaşaması için içtiği o şeye ihtiyaç duyuyordu.

"Koko'ya gidelim mi?" diye bağırdı Akşın bize doğru dönerek.

Yağış, "Ne bok yemeye gideceğiz oraya ya?" diye sordu, sonra durdu. "Cidden bok yemeye gideceğiz yani?"

"Yok be," dedi Akşın. "Koko temizliyor onun boklarını."

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım, Korhan ifadesizce onları izliyor ve sarılmış zehri dudaklarının arasına alarak ciğerlerine buyur ediyordu. Yağış ve Akşın tamamen bizden uzaklaşmaya başladığında artık

Scanned with CamScanner

onları yalnızca görüyorduk, sesleri pek duyulmuyordu. Her zihnimizin içinde başka bir düşünce kendi rengini alarak zihnimizin içinde yerde bir yarığı sönüyordu.

"Kafan güzel mi?" diye sordu Korhan hiç beklemediğim bir anda.

"Çok değil," diye yalan söyledim. "Biraz."

"Duyağı içtin."

"Ne kadar içtiğimi saymadım," diye fısıldadım.

"Sayamayacak kadar çok içtin."

Artık denizi görebiliyordum, dalgaların beyaz köpükleri sisin ardından denizin etraflarına dikilmiş duvaklar gibiydi. Sertçe yutkundum. "Bu şeylerin sayısını aklımda tutabilseydim, canıma kıymayı düşündüğüm zamanı da bu düşünceden usulca uzaklaştığım gecelerin sayısını tutardım," diye mırıldandım, sesimin enkazında bir çocuk göğsüne yıkılan hayallerini bırakmış öylece uyuyordu.

Adımlarım yavaşlatan şeyin benim dudaklarımdan dökülen kelimeler olduğunu fark ettiğimde farkında olmadan dilimi ısırmıştım. Korhan'ın bakışlarını omuzlarımda, ardından da yanağımda hissettim ama kafamı çevirip ona bakamadım. Duvağa benzettiğim köpüklerin kıyıyı çalkalayışını izliyordum. Sanki izlediğim o denizin dibinde bir kaya vardı, tüm okyanus o kayanın etrafında yapıyordu ama o kayayı oluşturan denizin dibinde patlayan kızgın volkanın yanan lavlarıydı; ben o diptekı kayaydım. Birlerinin uçlarına dokunup geri çekilen denizin tuzu benim gözlerimi yakıyor, gözyaşlarım akmaya başladığı anda deniz yükseliyordu.

Bir ateşi, devamlı olarak akmayı sürdüren bir suyun içinde yanmaya zorlamak cinayetse, ateşin yanmak için çırpınması bir intihardı.

"Bazen hiç ummadığım anda bir cümle kuruyorsun, sen o cümleden uzaklaşmaya başlasan da ben o cümlenin içinde, hatta altında kalıyorum," dedi dürüstçe. Sigaradan bir duman çektiğini fark ettiğimde, esrarı tutuşturan ateşin çatırtısı benim içimde yükselen yangından geliyormuş gibi tedirgin bir şekilde yumdum gözlerimi.

"Sanırım kafam iyi."

"Farkındayım," dedi sadece.

"İçtiğin şey güzel mi?" diye sordum gözlerimi yavaşça aralayıp, bakışlarımı tekrar denize çevirerek.

Burnundan sert bir nefes vererek, "Aklının ucundan bile geçirme," dedi uyarıcı bir sesle.

Yağış ve Akşın'ın gözden kaybolmasını önemsemeden deniz kıyısına doğru ilerlemeye başladım. İçim öldürücü bir huzurla doldu, kendimden beklemediğim bir şey yaptım. Gerçekten anın getirisi olan bir eylem miydi

yoksa gerçekten uzun zamandır içimde büyüttüğüm, dışa vurmak istediğim bir şey miydi bilmiyordum. Kıyıya, yarı ıslak görünen kumlara oturduktan sonra kollarımı genişçe açarak arkaya doğru attım, avuçlarım kumlara gömüldü ve başımı geriye doğru yatırıp içten, yüksek sesli bir kahkaha attım. Bu kahkahanın ilk saniyeleri, göğsüme yeni bir kalp takılmış gibi elimi göğsüme bastırıp bu yeni kalbe adapte olamayan göğsümü o kalpten kurtarma isteğiyle beni yaksa da, devamında buz gibi su içmişim gibi tüm dişlerimin çeklip sızlamasına neden oldu.

Garip bir dinginlik hızla parçalanıp yayılan kanser hücresi gibi tüm organlarıma yayıldı. Sek votkayı kafaya diktikten sonra diline yayılan o acı tat, kulağını hafifçe yakan alkolün zihnine ulaştırdığı uyuşturan kolları gibiydi; aniden kuş gibi hafifleмiştim.

Yanıma oturduğunu fark ettim. Göğsüm ağır ağır inip kalkıyordu, attığın kahkahanın ne kadar büyük olduğunu yanaklarıma yayılan o gergin hissten daha iyi anlıyordum şu an. Dalgalar ayakkabılarıma çarpınca bir an geri çekileceğimi sandım ama bedenim beklediğim tepkiyi vermedi, sanki beynim o komutu yalnızca zihnimde bir siren gibi çalmıştı ama bedenim bu sireni duymazdan gelmiş ve hareket isteğini eyleme dökmemişti.

"Zihnine çektiğin sürgüyü benim yanımdayken mi açıyorsun sen?" diye bir soru attı ortaya. Esrarın dumanı yüzümü sıyırıp, kokusunu tenime iş lekesi gibi işlerken yan gözle Korhan'a baktım. Önümüzde uzanan denizin diğer ucunda yanan ışıklar, küçük sim parçaları halinde onun gözlerinin içinde parlıyorlardı.

"Senin aksine, evet."

Alt dudağını yavaşça yalayıp, "Benim aksime mi?" diye sordu.

"Evet. Sen de benim aksime benim yanımdayken zihnine bir sürgü çekiyorsun."

Gözleri yüzümün her bir parçasında dolaştı, sanki beni yaratan o sanatçı oydu ve yüzüme yerleştirdiği parçaların uyumunu hayranlıkla izliyordu; belki de o parçalarda herhangi bir eksiklik olup olmadığını anlamaya çalışıyordu. Zihnim onun karşısındayken kendini aldığı korumayı yok ediyormuş gibi hissediyordum.

"Haklı olduğum zaman bana cevap vermiyorsun," dedim yüzümü buruşturarak.

"Hayır, haklı olmadığın zaman da cevap vermediğim oluyor."

Ona düz düz bakıp gözlerimi denize çevirdim. "Seninle ilgili pek bir şey bilmiyorum ama seninle yattım. Bu beni senin gözünde farklı kalıplara sokmuyor, biliyorum ama ne düşündüğünü merak etmeden de duramıyorum."

Benim aksime o hâlâ yüzümü izliyordu. "Aptal olduğunu düşündüm," dedi.

Scanned with CamScanner

Burnumdan sert bir nefes vererek güldüm. "Doğru."
"Bu kız ne yapıyor, aptal mı, diye düşündüm," dedi bu kez.
"Neden?"
"Sonuçta ben gerçekten sapık olabilirdim."
"Öylesin zaten," diye homurdandım.
"Evet, öyleyim," diyerek doğruladı beni.
"Gözünde aptal olmak kötü hissettirmedi."
"Onu o an düşündüm, şu an öyle düşünmüyorum."
Ona bakma ihtiyacımın önüne geçemedim bir an için. Gözlerini kırpıştırarak ona bakmaya başladım. Yeşil gözleri şimdi daha koyuydu ama bunun nedeni karanlıktı, yine de göz bebeklerinin içinde parlayan ışık bırıntılarını görebiliyordum.

Sözlerine kaldığı yerden devam etti: "Ben zamanında karşı olduğum her şeyi dibini görene kadar yaptım, biliyor musun?" Ciddi görünüyordu. "Çok kadın gördüm, çok kadın tanıdım. Bir kadının bir adamla neden yatmak isteyeceğini, hatta neden yatacağını o kadını sadece beş saniye izleyerek bile anlayabilirim. Ama sana baktığımda bulanık bir suyu değil de yanan bir evi dışarıdan izliyormuşum gibi hissediyorum. Ateşlerini görüyorum, yanışına şahit oluyorum ama o evin içinde ne olduğunu, neyin yandığını bilmiyorum." Elini kaldırdı, gözlerim gözlerinden ayrılmasa da elinin hareketlerini çok net takip edebiliyordum. Elinin tersiyle yanağıma dokundu, elini yanağımda ağır ağır kaydırdı. "O gece yaşanmadan sadece birkaç dakika öncesinde bile beni istediğini biliyordum ama nasıl istediğini bilmiyordum. Her an geri çekilebilecek kadar fevri, benzini kendi etrafında çember şeklinde dökerek o çemberi ateşe verebilecek kadar cesursun. Cesaret ve aptallık arasında incecik bir çizgi vardı, o çizgi ateşlerin içinde olduğu için seçemedim, ben o cesareti aptallık sandım." Tırnağı yanağıma sürtünce gözlerim kısıldı. "Ama yine de sen çok aptalsın."

Yanaklarımın içini ısırdım, Korhan'ın parmakları yanağımda turladı ve usul usul geri çekildi. "Muhtemelen sabah uyandığımda çok net hatırlamayacağım ama bunları senden duymak iyi hissettirdi, Arjen," dedim gözlerinin içine bakarak.

"Daha iyi ve daha berbat hissettireceğim zamanlar da olacak," dedi sarmaşık gibi boğazıma dolanan kalın sesiyle. Ona baktım, sadece baktım. Sözlerine devam etti: "Ve her defasında sana yalnızca iki yol sunacağım. Üçüncü bir yol asla olmayacak."

Bir an ağzımı açabildiğim kadar açmak, zihnimi dökebileceğim kadar dökmek istedim ona. O fotoğrafların, çizilen resimlerin sebebini sormak istedim ama bende olan, onun hoşuna giden bir şeyi öylece kaybetmek istemiyordum. Sorgulamamam gerekiyormuş gibi hissediyordum.

"Yağış ve Akşın gözden kayboldu," dedim yavaşça yutkunurken. Sanki zihnimden geçenleri anlamış gibi alaycı bir şekilde gülümsedikten sonra, "Arkadaşın Akşın'ın yanında güvende olacaktır," dedi. "Bence onlara katılmamıza gerek yok."

"Ama..."

"Bence sen de katılmak istemiyorsun."

"Evet," dedim dürüstçe. "Sadece böyle anlarda nasıl davranmam gerektiğini bilmiyorum."

"Biraz yürüyelim istersen."

Başımı sallayarak, "Olur," diye onayladım onu. Tam ayağa kalkacaktım ki büyük eli bileğime tıpkı yılandan bir bilezik gibi dolandı. Ona bakarken kanımın damarlarımın içinde yanmaya başladığını hissettim. Soluğu soluğuma karışacak kadar yakın duruyordu yüzü yüzüme.

"Ne oldu?" diye sordum, başımdaki müthiş dönmeye rağmen baktığım yerde gördüklerim pürüzsüzdü.

"Susadım," dedi gözleri gözlerimin sınırında bir askermiş gibi yüzümde nöbet tutarken. "Tekrar öyle gülümsesene."

İçinde olduğumuz lahza dondu. Kalbim tıpkı durmuş bir saat gibi asılı duruyordu duvarı olan göğsümde.

"Nasıl yani?" diye sordum, dudaklarımdan dökülen iki kelime kalbimdeki depremin dışa vurmasıyla âdeta tir tir titreyerek kendini dışarı atmıştı. Bana bunu neden yapıyordu? Ben mi her şeyden anlam çıkarmaya çalışıyordum yoksa bu adam anlamın ta kendisi miydi gerçekten?

"Az önce yaptığın gibi," dedi, parmakları hâlâ bileğime sarılıydı, bu bana bir sargı bezini hatırlatıyordu. "Küçük dişlerini göstererek gülmeni istiyorum."

Yavaş olabildiğince sakin ve telaşsız bir şekilde kırpıştırdım gözlerimi. Bir insan sana gül dediğinde nasıl gülebilirdin ki? Ortada hiçbir şey yokken hem de? Ama kafam o kadar iyiydi ki sanki benden normal bir şey istiyormuş gibi önce dudaklarım usulca yukarı kıvrıldı, ardından her ne kadar çekinsem de küçük dişlerimi gösterdim ve tebessümüm yüzümü doldurarak koca bir sırıtışa dönüştü.

Gözleri dişlerime kaydı, dudaklarımda dolaştı; sakin, telaşsız bir şekilde gözlerime kadar tırmandı. "Çirkin," dedi, sesi içinden kopmuş bir parça gibiydi. "Su gibi gülüyorsun."

İçinde bulunduğumuz anın zamana yasladığı saniyelerin kalp atışları olan saat tik takları kalbimin atış sesine benziyordu; zamanı kalbim örüyormuş gibi hissediyordum. Yavaşça yaklaştı, diğer elinin parmakları arasında tuttuğu zehirli sigara parmaklarının arasından bir yıldız gibi kayarak

Scanned with CamScanner

düştü; dalgalar önce ateşi söndürdü, ardından içine çekti sardığı tüm yeri. Kirpiklerim gözlerimin üzerine dikilmiş yorgun anıtlar gibiydi, titriyordu ama ben hâlâ gülümsüyordum ve gülümsediğimin farkında bile değildim. Gülümsediğimin farkına vardığımda Korhan'ın dudakları dişlerime dokunmuş, yorgun anıtlar gözlerimin altındaki mezarların üzerine yıkılmıştı. Dişlerimi öptü, sonra dudakları dudaklarımı örttü ve beni ondan beklediğimin aksine oldukça ağır; hissetmek istiyormuş gibi kendine çeke çeke büyük bir muhtaçlıkla öpmeye başladı.

Dalgalar ayaklarıma çarpıyor, ayakkabılarımı ve pantolonumun paçalarını ıslatıyordu ama umurumda değildi. Elim, suyun üzerinde tek başına yüzen bir kayık gibi onun yüzünde dolaşmaya başladı. Sakallarının içine saklanmış yara izlerinin kabartısını parmak uçlarımda hissedebiliyordum. Yanağına dokunmam onu tedirgin etmiş gibi irkilse de geri çekilmedi ya da elimi yanağından uzaklaştırmam için herhangi bir girişimde bulunmadı. Dili iki dudağımın arasındaki dar kuyudan içeri girdi, dudaklarımın içini usulatan dilini hissettiğimde farkında olmadan inledim. Korhan'ın burnu burnuma sürttü, burnunun küçük ucuyla burnumu hafifçe ezerek beni daha ihtiraslı bir biçimde öpmeye başladı. Dalgalar, sanki öpüşmemizi ölçen derecenin ateşi en tepeye fırlamış gibi bu ateşe ayak uydurarak daha sert dövmeye başlamıştı kıyıları.

Korhan aniden bana doğru döndü, kumların içinde hareket eden bacaklarının kumlara sürtünürken çıkardığı ses bile çok gürültülü bir şekilde dağılıyordu zihnimin içinde. Yüzümü iki avucunun içine alıp beni arsızca öpmeye devam etti. Büyük ellerinin yüzümü örtmesi, avuçlarının mezarına gömülmemle nefesimin kesilmesi bir oldu. Dudaklarımı ısırıyor, dilini isırdığı yerlerde dolaştırıyordu ve duygularımız, düşüncelerimize karışarak gökyüzüne yükseliyordu.

Başını sağa sola yatırıyor ve beni dinmeyen bir açlık yaşıyormuş gibi, yanıyormuş gibi delice öpüyordu; burnu burnuma her defasında daha sert sürtünüyordu. Başparmağını yanağıma, şakaklarıma sürterek dudaklarımdaki istilasını ağır ağır sonlandırıp yenilmiş bir düşman gibi geri çekildi; oysa beni yenmesi işten bile değildi.

Ellerini yüzümden çekmeden terli alnını alnıma bastırdı. Nefesinden gelen esrar ve alkol kokusu sanki mümkünmüş gibi beni daha da sarhoş ediyordu. Belki de artan sarhoşluğumun nedeni beni uyuşturacak kadar sert öpmesinden kaynaklıydı. Bilmiyordum.

"Burada biraz daha kalırsak seni kumların üzerinde fena sı..." dedi duvara çarpmış gibi hissetmeme neden olacak şekilde ama sözün devamını getirmedi, kalbimi hızlandırıp onu öylece orada yarım bırakmayı tercih

etti. Ona koca man gözlerle baktım. Alnını alnıma daha sert bastırdı. "Dalgalar ayaklarımızı ıslatırken o dar deliğin de aletimin etrafını ıslatırdı hem."

"Ne biçim konuşuyorsun?" diye sordum zorla yutkunarak.

Alnını alnımdan çekmeden, burnundan sert bir nefes vererek ağzıma doğru gülünce afallayıp öylece kaldım.

"Üslubumdan hoşlanmadığını söyleme bana," dedi erkeksi bir sesle.

"Buna inanmam."

Anın getirdiği cesaret orada olsa bile, hatta ben dut gibi sarhoş olsam bile yine de yanaklarının kızarmasına engel olamıyordum. Ayarlarımla oynuyordu resmen, çok mızıkçıydı. Bacaklarını birbirine bastırma isteğimin önüne geçemiyordum, ne kadar utanırsam utanayım ona karşı hissettiğim istek beni mahvediyordu.

"Güzel olmaz mıydı?" diye sordu, dudaklarıma çarpan nefesi sanki bütün ciğerlerime aitmiş gibi yakın ve sıcaktı. "Şişmiş tepeni zonklatmadı mı bu düşünce?"

Yüzümü onun boynuna saklamak istiyordum ama yanaklarımı sıkıca kavradığı için bunu yapamıyordum. Gözlerinin içine bakarak, "Şiştiğini kim söyledi?" diye sordum.

"Şu an şiştiğini, altındaki küçük bez parçasını itmek ister gibi çarpmaya başladığını biliyorum."

Ses tonu... Ah, ses tonu beni inletmek üzereydi. Bedenimin kasılıp gevşemeye başladığını hissettim. Göğsümün vadisinden bir damla ter usul usul kayarak karnıma kadar aktı. Nefesim hızlıydı ve gözleri nefesimi tetikleyen bir uyuşturucudan farksızdı.

"Şu ses tonunu bilinçli mi kullanıyorsun?" diye sordum kaşlarımı çatarak. "Bu beni azdırıyor."

Duraksadı, böyle bir itirafı beklemiyormuş gibi görünüyordu.

Başta o bakışma uzayıp gidecek ve ben söylediğime pişman olup kafamı kuma gömeceğimi sandım ama öyle olmadı. Korhan aniden ayağa kalkıp, beni de bileğimden yakalayarak havaya kaldırdı. Başım döndüğü için düşecektim ama beni sıkıca kavramış, düşmeme engel olmuştu. Beni çekiştirmeye başladı.

Deniz kıyısında sarsak adımlarla onun beni çekiştirmesine izin vermemin tek sebebi düşmek istemememden kaynaklanıyordu. "Nereye gidiyoruz?" diye sordum ağzımın içinde geveleyerek ama bana cevap vermedi. Telefonunu çıkardı, bir eliyle beni çekiştirmeye devam ederken bir numara tuşlayıp telefonu kulağına yasladı.

"Siz taksiyle dönersiniz," dedi karşı taraftaki telefonu açar açmaz. "Biz size katılmayacağız." Karşı tarafı dinlemeden telefonu kapatıp kotunun ce-

Scanned with CamScanner

bine attı. Aracı park ettiği yere geldiğimizde artık sadece onu izliyor, yorum yapamıyordum. Neden kalbimi kusacakmışım gibi hissettiriyordu bu herif bana?

Araca bindiğimizde camlar açıktı, aracı ağır bir şekilde deniz kıyısında sürüyordu. Nereye gittiğimizi bilmediğim için sadece açık camdan dışarıyı izliyordum. Korhan deniz kıyısının çok tenha, ışığın bile zar zor uğradığı bir köşesine çektiği arabayı durdurduğunda başımı yavaşça ona doğru çevirdim. "Derdin ne?" diye sordum gülmemek için gözlerimi kısarak.

"Arka koltuğa geç," dedi erkeksi bir sesle.

"Ne?"

"Duydun." Kapıyı sertçe açıp dışarı çıktı, ben de kapıyı açıp dışarı çıktım. Aracın denizden tarafa bakan arka kapısını açtıktan sonra gözlerime içine baktı. Aramızda ciddi bir boy farkı olduğu için kendimi onun yanında küçücük hissediyordum. Ona alttan alttan bakarken kalbim yine düzensiz bir ritimle, göğsüme kafa tutarcasına çarpmaya başlamıştı.

"Yapacağım her şeyden sen sorumlusun, Çirkin," dedi beni çekiştirip arka koltuğa iterken. Göğsümü zorlayan adaletsiz his beni sarıp sarmalarken kendi sonunu okuyan bir roman sayfası gibiydim. Aracın içine doğru eğilip yüzüme baktı. Arkasına denizi almış önümde dağ gibi diliyor, bedenim ateşin közü gibi cayır cayır yanıyordu.

Deniz suyunun ıslattığı pantolonumu âdeta parçalamak istiyormuş gibi çekerek çıkardı bacaklarımdan. Altımda yalnızca küçücük bir iç çamaşırıyla kaldığım sırada sadece gözlerinin içine bakabiliyordum.

Kalbim erimeye başlamıştı.

"Ayır bacaklarını," dedi erkeksi bir sesle, bir dalga onun sesini takip ederek kıyıya vurdu ve kıyıyı alaşağı etti. Tıpkı onun birazdan beni alaşağı edeceği gibi.

Sanki bedenim bu komutu bekliyormuş gibi bacaklarını araladım. Sızlayan kadınlığım yine aralanmış, bez parçasına sürtünen tepem o bez parçasının yüzeyinde bir çıkıntı oluşturarak belirginleşmişti.

Korhan önümde eğildi, dizlerini yere bastırdığını gördüm. O benim aksime aracın dışındaydı. Yanan kadınlığıma sıcak nefesini verdiği anda, aramızdaki mesafeye rağmen kasıklarım sirenlerini çalmaya başladı ve istekle sızlayan tepem bir kalp misali çarpmaya başladı.

Hiç var olamamanın acısını yaşayan bir beden gibiydim, kendime alttım ama kendimde değildim.

Tenim bir saldırı altında olduğunun bilincindeydi. Tüm hislerim, duyu organlarım tek bir noktaya toplanmış gibi hissediyordum şu anda. Korhan ikiye ayırdığım bacaklarımın iç bağlarını okşamaya başladı. Parmağı bacağım içine sürtündükçe sanki mümkünmüş gibi tepem daha da şişiyor, sızısı tüm kadınlığıma yayılıyordu. Hızlı nefesler alıp vererek onu izlemeye başladım. Korhan ayak bileklerime küçük buseler konduruyor, dudakları tenime her temas ettiğinde bir tomurcuk kanatlarını açarak çiçeğe dönüşüyordu.

Gözleri altımdaki kumaş parçasının ortasında olmasına rağmen dudakları bacaklarımda kaymaya devam etti. Gözleriyle bir şeyleri parçalama yetisine sahip olsaydı, kesinlikle o kumaş parçasını paramparça ederdi. İyiden iyiye ıslanmaya başladığımı hissediyordum.

Dizlerimin yan kısımlarına dudaklarını sürttü, kapanın içine kısılmış zaman gibi tenimin üzerinde ilerliyordu ama benden uzaklaşamıyordu. Kadınlığımın kaslarının gerildiğini, kadınlığımın istekle aralandığını hissettim. Kumaş parçasına bulaşan ıslaklığın temelinde içimi kavuran arzunun kanı uyuyordu.

"Yiyecek gibi bakıyorsun," diye mırıldandım, neden onun karşısında bu kadar cesur bir kadına dönüşüyordum? Tamam, normalde de korkak değildim ama bendeki aptal cesaretiydi şu anda.

Dilini diz kapağımda gezdirip, "Sadece yemekle kalacağımı mı sanıyorsun?" diye bir soru attı ortaya. "Seni ağzımla parçalara ayırmak istiyorum."

Toplu iğne yutmuş gibi hissettirdi bana bunları duymak. Kadınlığım mümkünmüş gibi daha da kasıldı, ıslaklığın iyiden iyiye tüm kadınlığıma yayılmaya başladığını hissedebiliyordum. Korhan gözlerini oradan çekmeden, "Deliğinden gelen suyun izini görebiliyorum şu an," diyerek inledi, hırıltılı nefesi dilinin dolaştığı diz kapağıma yayılınca iliğim çekiliyormuş gibi titredim. "Daha da sulandırmak istiyorum."

"Orası garip hissediyor," diyebildim, dilim damağım kurumuştu.

Korhan bacaklarımın iç kısmını öpmeye başladığında artık yoğunlaşarak akmaya başlayan suyumun arka kısmıma kadar ulaşmaya başladığını hissedebiliyordum. *Siktir.*

Farkında olmadan Korhan'ın saçlarını avuçladım.

İç çamaşırımın kenarından sızan zevk suyum kalçalarımın etrafına yayılmaya başlamıştı. Korhan bunu görünce orama doğru kükreyerek inledi. Bir an kalçalarımı havaya kaldırıp istekle yanan kadınlığımı ağzına dayamak, sürte sürte yedirmek istedim ona. Ne zamandan beri böyle kör, böyle sakat, böyle ölümcül isteklerim vardı benim? Kafamın içinde eğreti duran beyin eriyordu, zihnim yapış yapıştı.

Kalçalarımın dış kısımlarını tuttu, bacaklarımı iyice ayırmamı sağladı; bir bacağım ön koltukta, diğer bacağım üzerinde uzandığım arka koltuğun sırtındaydı. Korhan dizlerimi kırmamı sağladı, iyice ikiye ayrılan kadınlığımın saf bir şekilde döktüğü şeffaf renkteki sıvı artık gözle görülürdü. Kor-

Scanned with CamScanner

han iç çamaşırımın açıkta bıraktığı ıslak kalçalarımın yanlarını yalamaya başladı. Artık delirmiş gibi inliyor, içi boş kadınlığımın kasılmaları altında çılgına dönmüş halde onun saçlarını asılıyordum. Hiç bitmeyen, sonu gelmeyen bir yokuşu güneşin altında tırmanıyormuşum gibi hissettiriyordu bana.

Sanki o yokuşun sonunda ne olduğunu göremeden ölecektim.

Kalçalarımın dışına akmış suları ayırdığı bacaklarımın arasına girmiş, önümde eğilmiş tıpkı aç bir köpek gibi yalıyordu. "Ne yaptığını sanıyorsun?" diyerek inledim. Ne yaptığını çok iyi görüyordum, vazgeçmeye niyetim yoktu ve cehennem kapılarını aralayan günah gibi kadınlığımın içini aralayan zevk, bir tohum olup rahmime gömülmüştü.

"Temizliyorum," diye hırladı, dili kalçama yayılan suyun etrafında bir tur daha attı. Artık dayanacak gücüm kalmamıştı. Kadınlığımı bir yere basmak, içimdeki istek dinene kadar sertçe sürtmek istiyordum. Kadınlığımın dudakları ikiye ayrılsın, Korhan'ın içeri yerleştirdiği zevk yavaşça dışarı dökülsün istiyordum. "Deliğinden gelen tatlı suları yalıyorum. Birazdan deliğini de yalayacağım."

Bir ateş topu tam oramda dolaşıyormuş gibi kasılıp duruyordum. Göğüslerimin arasından boşalan terler karnıma, belimin yanlarına doğru akıyordu. Çok yanlış bir yolda ilerliyor olabilirdim, bu yolda ilerlerken kendime defalarca kez küsebilirdim ama o yolda ilerlemekten vazgeçeceğe de benzemiyordum. Sarhoştum ama ne yaptığımı anlayıp, bunu isteyecek kadar berraktı kafamın içindekiler.

Korhan parmağını su gibi olan kumaş parçasının kenarına yerleştirince irkildim, parmağını bir kanca gibi içeri geçirmesiyle parmak boğumları ve eklemlerinin ıslak tepeme sürtmesi bir oldu. Şiş tepem sürtünmenin etkisiyle daha da ateşli bir şekilde zonklamaya başladı. "Ahh!"

"Sıktır, vıcık vıcık olmuşsun."

Gözlerimi zar zor aralayıp onun karanlıktaki siluetine baktım. Arkasında kabaran deniz, önünde sere serpe yatan bedenimi içinde boğuyormuş gibi hissediyordum. Kanca yaparak kavradığı kumaş parçasını kenara çekerken eklemlerini bile bile kadınlığımın etrafına, şişen tepeme sürtüyordu. Sırılsıklam olan kadınlığım açıldı, artık farkında olmadan kalçalarımı yukarı itiyordum.

"Şu güzelliği her gördüğümde aklım aynı şekilde başımdan gidecek," dedi ilgiyle oraya bakarken. Telaşsız, yavaşça eğildi. Sıcak nefesini oraya verdiği sırada gözlerim iri iri açıldı. Saçlarını kavrayarak asıldım, artık sabrım kalmamıştı. "Çok acelecisin, İs."

"Dayanamıyorum," diye sızlandım utanç ve istekle.

"Dayanamıyorsun demek."

Kadınlığıma gecenin soğuğu çarpıyor olmasına rağmen öyle sıcaktım ki şu an bedenim deliler gibi ter dökülüyordu. Yıldızlar tenime küçük sim parçaları gibi dökülüyor, yanmış yaralarıma buz gibi sular akıyordu.

Korhan dilini kadınlığımın çizgisinde kaydırınca nefesim kesildi, omurgamdan bir sürü bıçak helimi parçalayarak başlarını dışarı çıkardı sanki. Başımı havaya kaldırıp, koskocaman olmuş gözlerle öylece denize bakarak yüksek sesle bağırır gibi inledim. Dalga kıyıya bir kez daha vurduğunda artık bir duvağa değil bir kefene benziyordu.

Dilini bir yukarı, bir aşağı hareketlerle usul usul kadınlığımın ikiye ayrıldığı çizgide hareket ettirmeye başladı. Dili her yukarı kayışında şişmiş tepeme dokunuyor, şişen tepem bu dokunuşun hükmü altında delirecek gibi zonklayarak aklımı başımdan almaya çalışıyordu. Korhan aniden kafasını kaldırdı, ölümcül gözleri beni yok etmek isteyen bir zehir gibi ruhuma bulaşıp. Kadınlığıma aniden tükürünce olduğum yerde irkildim. Tükürüğü tepemden aşağı akarak çizgim boyunca hareket edip arka deliğime kadar indi.

Parmağıyla tükürüğünü kadınlığımın etrafına dağıttı. Zaten sudan parlayan kadınlığım yayılan tükürüğünün etkisiyle artık daha kayganlaşmıştı. Kadınlığımı saran etlerin şiştiğini, kadınlığımın kızardığını görebiliyordum. Korhan kafasını çok sevdiği bir şeyin içine gömercesine kadınlığıma gömüp, parmaklarıyla kadınlığımı ikiye ayırarak içini ıslak dilini bir neşter gibi kullanarak yalamaya başladı. Artık kendimden geçmiş gibi inliyor, başımı sağa sola yatırarak onun adını sayıklıyordum. Dili tepeme ulaşıyor, tepeme küçükten büyüğe evrilen şiddetli fiskeler atarak sağa sola yatırıp eziyordu. Ağzından akan salyaların, oyuğumdan sızan zevk suyunun arka tarafımı sırılsıklam yaptığını hissedebiliyordum. Lanet olasıca his o kadar büyülüydü ki bunun iğrenç bir şey olması gerektiği düşüncesi paramparça edilmiş halde bir köşede öylece kanıyordu.

"Hay amına koyayım, fıstığın nasıl da şişmiş," diye inledi dilini tepeme sürterek sağa sola yatırıp ezmeye devam ederken. Nefesi kadınlığımı daha da delirtiyordu. "Yasla ağzıma."

Kadınlığımı ağzına iterken, "Ahh!" diye bağırdım. "İçi eriyormuş gibi. Zihnim bulanıyor."

Korhan tepemi dudaklarının arasına alınca gözlerimin önünde damarlaşan şimşekler rengârenk köklere ayrılarak görüş alanımı bir örümcek ağı gibi sardı. Sarsılıyor, titriyor, zevkten kendimi kaybetmiş gibi kalçalarımı kaldırıp indiriyordum.

"Sana bunları benden başkası yapamaz," dediğini duydum ama inilti-lerim öyle kuvvetliydi ki sanki kendimden başka her şeye sağır olmuştum.

Scanned with CamScanner

Dili kadınlığımın çizgisine indi, çizginin içine dalarak kadınlığımın dudaklarının ikiye ayrılmasını sağladı. Bir kalp gibi çırpınarak atan tepem artık patlama seviyesine ulaşmak üzereydi; öyle çok şişmişti ki kafayı yemek üzereydim.

"Akıt sularını ağzıma," diye hırladı dilini deliğime sokup çıkartmaya başladığında. Artık sadece inlemiyor, belki de çığlıklar atıyordum. Korhan bundan zevk alıyormuş, sanki tek ihtiyacı benim zevk çığlıklarımı dinlemekmiş gibi saldırılarını daha da şiddetlendiriyor, beni kaçınılmaz sonun kucağına doğru itmeye devam ediyordu.

Farkında olmadan parmağımı tepeme koydum, tepeme bastırmaya, sağa sola, aşağı yukarı yatırarak ezmeye başladım. Bu hareketim Korhan'ı delirtmiş olacak ki hiç beklemediğim bir şey yaparak dilini iki kalçamın arasına, arkadaki kuytuma indirdi. Başta anlam veremediğim bu hareketi beni ürpertip korkutsa da kendimi tatmin etme isteğimin önüne geçemediğim için tepemi ezmeye devam ettim.

Geri çekilmek, onu durdurmak istiyordum ama o sudan görünmeyecek kadar ıslanmış olan kalçalarımın arasını istekle yalayarak bir kadınlığıma bir de bana bakıyor, kendinden geçmiş gibi görünüyordu. Dışarıdan bizi izleyen yabancı bir göz belki de bu durumun iğrenç olduğunu düşünebilirdi fakat bu anın içinde olmak, bunu yaşamak gerçekten çok farklıydı. Nasıl hissetmem gerektiğini bana unutturup, tekrar öğretiyormuş gibiydi.

"Orası olmaz," diye mırıldandım ama güçsüz sesim onun umurunda bile olmadı. Tepemi kaplayan arabanın tavanında sanki bir güneş doğuyor; güneşin etrafında yıldızlar yanıyordu; kasıklarım geceyi yaşarken, bedenim güneşin altında ter içinde kalmış pişiyordu.

Dilini en müstehcen bölgemin etrafında hisseder hissetmez tüm ışıklar sönmüş gibi karanlığın dibini boyladım. Bedenimde benim bile yerini bilmediğim kapılardan içeri girmiş, o kapıların arkasında saklanan hazineleri kendine ait yaparak benden çalıp götürmeye başlamıştı.

"Bu çok korkunç," diye inledim, dudaklarımdan iniltilerime tekerleme gibi eşlik eden şiirsel kelimeler dökülüyordu. Korhan sanki bundan zevk alıyormuş gibi müstehcen bölgemi bana biraz olsun bağışlama duygusu beslemeden acımasızca, gaddarca yalamaya devam ediyordu.

Parmaklarım beni Alice Harikalar Diyarı'na davet eden noktamdaki varlığını daha da köklendirip, kendi kendimi bir çıkmaza sürükleyişime şahitlik ederken artık iniltilerim ağıtlara dönüşmüştü. Arka deliğimde inanılmaz bir uyuşma, ürperme hissediyordum ve bu mümkünmüş gibi zevkimi üçe, beşe katlıyordu. Korhan bir süre orada oyalandı, orayı sanki tadını merak ettiği bir şeyin tadına bakıyormuş gibi uzun uzun tadına bakmak ister

gibi yaladı. Baldırlarımın bile titremeye başladığını hissettiğim saniyelerde dayanamayıp parmaklarımı zevk noktamdan ayırıp inleyerek başımı arabanın koltuğuna bastırdım.

"Arjen!"

"Korkunç demek," dedi sonunda konuştuğunda, nefesi müstehcen böl-gemde fink atıyordu. Parmaklarını kalçalarıma gömer gibi sapladı, etimin içinde acıyı ve ateşi aynı anda hissetmeye başladım. Dili o bölgeden uzaklaştı, şişmiş tepemi tekrar esareti altına aldı. O beni çıldırtmak için hiçbir şeyden kaçınmazken ben onun yüzünün çizgilerini izleyerek deliler gibi inliyordum.

Dudaklarını tepemin etrafına yasladı, tepemi ağzının içine alıp vakumlar gibi emmeye başladı. Artık ne cevap verebiliyor ne de hareket edebiliyordum, yalnızca onun yüzünü izleyerek kendimden geçmiş gibi inliyor ve infilak edeceğim anı bekliyordum. Göğsümde bir patırtı uyanmıştı, nefes nefese ve kan ter içindeydim.

Sırılsıklam, darmaduman, muhtaç ve acılarla doluydum.

Öyle seri, öyle acımasız ama tüm seriliği çürütürcesine öyle telaşsız öyle yavaş emiyordu ki o noktayı benim sırtımdaki ipler kopmuş, sahnenin ortasında bir kukla gibi dizlerimin üzerinde öylece yığılıp kalmıştım.

Gözlerim geriye doğru kaydı, nefesim kesildi. O an, gözlerim kapalı olmasına rağmen onun yüzünün çizgileri hâlâ gözümün önünü örten karanlık duvarın üzerinde bir çerçeve gibi asılı duruyordu. Onun yüzü zihnime çivilenmişti.

Sarsıla sarsıla gelmeye başladım. Öyle yoğun, öyle çıldırtıcı, öyle mahveden bir şeydi ki bu ben buradaydım ama cehennemdeydim; ben cehennemdeydim ama burası cennetti. Göğsümde ona ait hisler taşıyordum, o hisler dengesini kaybederek bir bir kalbime doğru düşmeye başlamışlardı.

Gözlerim gözlerini bulmak için harekete geçti, gözlerimin önünde küçük rengârenk noktalar uçuşuyordu. Korhan'ın yeşil gözleriyle çarpışan gözlerimdeki ifade donup kaldı ama bedenim titremeye devam etti. Sırtına palto gibi attığı karanlığa rağmen gözleri, karanlıkta yanan ateş böcekleri gibi parlıyor, ışık saçıyordu. Kuruyan dudaklarımı ıslatıp, kavrulan boğazımdaki yangını dindirmek için sertçe yutkundum.

Dudaklarını kadınlığımın üstüne bastırdı, orayı yavaşça öperken gözlerini gözlerimden tek bir an olsun ayırmadı. Yüzünü saran ifadeyi seyrederken kendimi çok sakin hissetmeme rağmen bedenim hâlâ kasılıyor, göğsüm aldığım nefeslerin etkisiyle hızla şişip sönüyordu.

Saçlarını yavaşça okşayıp, bacaklarımın arasında duran adamı seyretmeye başladım. Bir süre bacak aramdan çıkmadı, doğrulacağı sırada da

Scanned with CamScanner

bacağımın iç kısmını öpmüştü. O doğrulup aracın dışında dimdik durduğunda artık iç çamaşırım kadınlığımı örtüyordu. Dirseklerimi aracın döşemelerine bastırarak doğrulmaya çalıştım. Korhan cebinden sigara paketini çıkardı, bir dal sigarayı dudaklarının arasına yerleştirirken beni izliyordu ama bakışları rahatsız edici seviyede değildi.

Koltukta eğreti bir biçimde oturup pantolonu bacaklarımdan geçirdim, biraz sakinleşmeye çalıştıktan sonra pantolonu yukarı çekerek kafamı yana çevirdim ve ona baktım. Sigarasını içmeye başlamıştı. Ne durumda olduğunu merak ediyordum, onun da yardıma ihtiyacı var mıydı? Gözlerim yüzünün dört bir köşesinde beklentiyle dolaşsa da Korhan sadece gözlerimin içine bakarak sigarasını içiyor, gözlerinin arkasına gömdüğü ifadeleri bana bahşetmiyordu.

"Tadın..." dedi sigarayı dudaklarından ayırırken. "Gerçekten beklediğimin üstünde güzel."

Zonklayan başıma dokunmak istedim. Alkolün damarlarımın içindeki hareketlerini ayırt edebiliyordum. Pürüzlü bir ses çıkararak öksürdüm, gözlerimi Korhan'dan uzaklaştırıp arkasında dalgalanan denize baktım. Bir ilkimi daha benden sökerek almıştı ama aslında ilklerimi benden söküp almasını isteyen bendim. O beni zorlamıyordu. Kendimi onu takip eden küçük bir kedi yavrusu gibi hissediyordum; o benim önüme kırmızı bir ipliği atıyordu ve ben o kırmızı ipliğin peşine takılıp, o ipi koşturuyordum.

Dağılmış saçlarımın asi telleri boynumdaki ter tabakasının üzerine yapışmıştı. Parmaklarımı boynuma sürte sürte saçlarımı oradan ayırmaya çalışıyordum. Korhan aniden başını eğerek bedeninin bir kısmını aracın içine sokunca irkilerek ona baktım. Gözlerim benden bağımsız dudaklarına kaydı, biraz evvel o dudakların olduğu yeri düşününce utanç bir çığ oldu ve ben kendi utancımın altında kaldım.

Sigarasının dumanını aheste aheste yüzüme doğru üfledi. Gözlerini kısarak dudaklarına bakmayı sürdürüyordum. Parmaklarının arasında tuttuğu sigarayı bana doğru uzattı, tam uzanıp sigaradan bir duman alacaktım ki sigarayı geri çekip güldü. Sigarayı kendi dudaklarının arasına yerleştirdi. Bir süre sadece onu izledim, sinirlenemeyecek kadar yorgun hissediyordum ama kalbim, yorgunluğumu önemsemeden arkasında atılar varmış gibi göğsümün içinde koşturuyordu. Yanakları içeri çöktü, bir evin deprem anında çöküşünü hatırlatmıştı bana bu görüntü. Dudaklarının arasında ezilen izmaritin ucunda yanan ateşten çıkan çatırtıyı duydum. Korhan sigarayı dudaklarından uzaklaştırdı, boşta duran elini terli enseme yerleştirip avucunu ter tabakasının üzerine bastırdı. Dudaklarını dudaklarıma bastırdı, sigara dumanı onun ağzının içinden benim ağzımın içine ağır ağır doluşmaya başladı.

Geri çekildi, ağzımın içini dolduran dumanı dudaklarımı birbirine bastırarak içime hapsettim. Kısık bakan gözleri gözlerimden koptu, dudaklarıma dokundu, sertçe yutkunduğunu gördüm. Ben sigara dumanını dudaklarının aralığından dışarı bırakmaya başladığımda, lezâ yeşilli gözleri dudaklarımdan ayrılmadı.

Öyle bir duyguydu ki bu, kalbim beni boğazlıyordu.

Yavaşça araçtan içeri girdi. Sigarasından birkaç duman daha aldıktan sonra avucunun içinde söndürdüğü sigaranın cesedini dışarı fırlattı. Sigara avucunda acımasızca söndürmesi beni şoka uğratmış olsa da yorum yapamamıştım. Korhan kapıyı kapatmadan beni kollarının arasına çekti. Düşünüyordum, durmadan düşünüyordum ama bir çıkış yolu bulamıyordum; bu adam beni nasıl bu insana dönüştürebiliyordu?

Parmakları sihirli oklar gibi tenimin içine gömüldü. Başımı onun göğsüne yasladım. Dışarıda esen rüzgâr aracın içine ne zaman uğrasa saçlarım uçuşuyor, onun tenine yayılarak onu siyah bir kefen gibi örtüyordu.

"Seni biraz daha zorlamak istiyordum," dedi pürüzlü, girtlağından yayılan erkeksi bir sesle. Gözlerimi yummak, sesini bir kez daha duymak istedim. Parmağı belimin açıkta kalan kısmında dolaşmaya başladı. Dokunuşları ürperticiydi.

Şeytan, tenimin altındaki meleklere bir ninni fısıldıyordu sanki.

"Sarhoş olduğumu düşündüğün için mi zorlamıyorsun?"

"Hayır," dedi kuru bir sesle. "Seninle uyumak istediğim için zorlamıyorum."

Korhan aslında benim kaçış noktam gibiydi. Ona geliyor, ona sığınıyor, onda saklanıyordum ama belki de saklanmam gereken asıl kişi oydu. Ruhuma çelik bir yelek giydirip, kendimi dışarıda beni seyreden geçmişten korumaya başladığım zamanın aksine şu an çırılçıplaktım; ruhumu saran çelik yeleği parçalayıp yok etmişti.

Artık yaşadığımızın basit şeyler olmadığının farkındaydım. Bir şeyler paylaşmaya başlamıştık. Ortada somut, elle tutulur bir ilişki olmasa bile aramızda yavaşça düğümlenmeye başlayan o bağın güçlü bir köprüye dönüşmeye başladığını düşünüyordum. Pervasız hareket ettiğimi düşündüğüm anların aksine şu an tam da olmam gereken yerde, davranmam gerektiği gibi davranıyordum. Belki bir süre sonra bu düşünceler çürüyecek ve ben çıkardığım bu tezi kendi yaktığım ateşin içine tutarak tutuşturacaktım ama en azından şimdilik o tezi zihnimde saklıyordum.

Korhan büyük bedenini kısmen küçük arabasına sığdırmakta zorlansa da, birkaç denemeden sonra rahat edebileceği bir pozisyon edindi kendine. Üzerindeki gömleği çıkarmış, ön konsolun üzerindeki beyaz tişörtü giymiş-

Scanned with CamScanner

ti yerine. Beni göğsüne yatırdı. Dipleri terli saçlarım göğsünü bir örtü gibi örtmeye devam ediyordu. Büyük avucunu yanağıma bastırınca, kirpiklerim gözlerimin üzerine bir dam ördü. Çenesini terli saç diplerime bastırdı, bir an huzursuz oldum, terli olduğum için kendimi kötü hissetmiştim ama geri çekilmek için herhangi bir hamlede de bulunmadım.

"Elini tişörtümün içine soksana," dedi yorgun bir sesle. Her şeye rağmen ses tonu öyle büyülü geliyordu ki kulağıma, onu durmadan konuşturasım geliyordu.

Yanağımı tişörtüne bastırdım, hiç sorgulamadan elimi tişörtünün eteğinin altına sokarak karnına bastırdım. Parmaklarım yavaşça karnında gezindi. Korhan'ın irkildiğine yemin edebilirdim. Yine de yüzünde mimik oynamamıştı. Boş, cansız bir manken gibi öylece boşluğa bakıyordu. Ne düşünüyordu? Onu bu hale getiren neydi? Bu adam ne yaşamıştı? Parmaklarımın altındaki izlerin pürüzlü yapısını hissedince yutkundum.

"Sorgulamıyorsun," dedi yutkunurken.

Ona baktım, sadece baktım.

"Elini soluk boşluğuma kadar çıkar," dedi bu kez. "İzin yarattığı patika yolu takip et."

Başta duraksasam da dediğini yaptım. Parmaklarım kasığından başlayarak soluk boşluğuna doğru tırmanan yamuk bir şekilde ilerleyen o izin üzerinde yukarı doğru kaymaya başladı. Her seferinde engebeli yollardan geçiyor, izlerin yarattığı çukurlara gömüyordum parmaklarımı. Ben bunu yaparken Korhan sessizdi, gözleri ön camdaydı ama nereye baktığını bilmiyordum. Daha doğrusu, aslında neden öyle baktığını bilmek istemiyordum.

Parmağım göğsünü kaplayan yanık izinin olduğu yere geldiğinde duraksadım. Dikiş izinin yarattığı çizgiye dokunuyor olsam da parmak uçlarımda yanık izinin çıkıntılarını da hissedebiliyordum. Yirmi altı köşeli bir kutunun içinde oturuyormuşum, her bir köşeye yerleştirilmiş farklı yaşlardaki yansımamı izliyormuşum gibi hissediyordum.

"Durma," dedi pürüzlü bir sesle. "Devam et, Çirkin."

Durmak, göğsünü saran o yangının kalıntılarını avuçlamak istedim ama bunu yapmadım. Ona kendini kötü hissettirecek hiçbir şeyi yapmak istemiyordum. Ben neyden elimi ayağımı çekmek istesem, elim de ayağım da o şeye gidiyordu benim. Bunu anlamıştım. Parmaklarım yanık izine hafifçe dokundu ama Korhan tepki vermedi, yine dikiş izini oluşturan gömük çizgiyi takip ederek parmaklarımı yukarı doğru çıkarmaya başladım. Soluk boşluğuna geldiğimde, dikiş izinin bittiği yerdeki vadi gibi çıkıntılı yüzeyde duraksadı parmaklarım. Korhan'ın kalın damarı, izin hemen çaprazında nefesi içine dolduran bir göğüs gibi hızla kalkıp iniyordu.

"Biliyor musun," diye fısıldadı kafasını hareket dahi ettirmeden yeşil gözlerini usul usul bana doğru çevirirken. "Soluk boşluğumdan başlayıp, kasık çizgime kadar inen şu dikiş izlerimi bana çizen kadın gözlerimde seni gördü, tenime seni dövdü."

Ne demek istediğini anlamadım, bunu ona sormam gerekse de soramadım. Bilmiyordum ama sanki bu cümlenin altında uyuyan bir geçmiş vardı. Bir mazi... Neden böyleydi, gerçekten bilmiyordum. Ona sormam gereken hiçbir şeyi sormuyor, bana gelmeyeceğini bildiğim için mi yoksa sadece onun yanında olmak istediğim için mi bu belirsizdi ama durmadan ona geliyordum. Elimi soluk boşluğundaki izden çekmedim, o da çekmemi istemiyor gibi duruyordu zaten. Yanağımı tişörtün içinde olan elimin üzerine yaslayıp yutkundum. Uykunun içine uçurumdan aşağı fırlatılmış bir kaya parçası misali yuvarlanmaya başladığımda, büyük avucu hâlâ yanağımdaydı.

Cehennem gibi yanan bir gecede ben, çok üşüyorum, diye bağırıyordum. Koşuyordum, alnımdaki ter damlaları buz gibi yağan bir yağmurun soğuk damlalarına dönüşüyordu; ağlıyordum. Hıçkıra hıçkıra, sarsılarak ağlıyordum. Yastığımın altında çürüttüğüm fotoğrafı avucumun içinde daha da ezdiliyor, buruşuyor, eskiyordu; durmuyordum. Üzüldüğümde, gözlerim yaşlarla dolduğunda, ağlamamak için kendimi felçli gibi hissedene dek kastığım zamanlarda hep her şey normalmiş gibi davranmaktı benim asıl hastalığım. Canımın ne kadar yandığını kendime bile itiraf edemezken, insanlara nasıl bağırabilirdim ki ben bunu?

Avuç içlerime baktım, avucumun içindeki çizgiler kazılmış yollara benziyordu; bir otobüs o çizgilerin içinde ilerliyor, otobüsün şoförü kontrolü kaybediyordu ve yolcular otobüsün parçalanan camlarından dışarı fırlayarak avucumun içindeki çizgiler çarpıp, parçalanarak ölüyorlardı. Kanları ağır ağır çizgileri doldurmaya başlıyor, gözyaşlarım yanaklarımdan idam edilen adamın aşağı doğru boşalan ayakları gibi hızla boşalıyordu.

Annemle çok fazla vakit geçirmediğimiz için aramızda her zaman bir mesafe vardı. Zamanla o mesafe bir uçuruma dönüştü; uçurumun bir ucuna ben, diğer ucuna annem sırtlarımız birbirimize dönük halde öylece ilerlerken artık iki yabancıdan farksızdık. Korkunç tacizler, sinir sistemimin tamamen çökmesine neden olan olaylar yaşandığında annem yanımda değildi. Zamanla yanımda olmaya çalıştığındaysa o görünmez duvar aramızda dimdik halde öylece duruyordu ve o artık duvarın arkasında duran beni göremiyordu.

Tohumum yanlış bir toprağı mı seçmişti büyümek için? Bilmiyordum. Gözlerim bir süre sokağın sonundaki lambadan yayılan turuncu ışığın oluş-

Scanned with CamScanner

turduğu uzun çizgilerde takılı kaldı. Gözlerimi kıstığımda çizgiler uzuyor, gözlerimi araladığımda çizgiler neredeyse tamamen kayboluyordu. Saç uçlarımı su içinde bırakan sıcağa rağmen benim hâlâ tir tir titriyordu.

Bir an için gözlerim hemen çaprazımdaki kaldırım taşına kaydı. Yanaklarımdan akan yaşların tenime battığını hissediyordum. Onu gördüğümde, gerçekten burada olup olmadığını anlamak için defalarca kez gözlerimi yumup açtım. Mavi bir şort giymişti, üzerinde beyaz askılı bir tişört vardı. Boynundaki mavi boncuktan kolyeden tanımıştım onu. Bir de dedesinin onun için satın aldığı küçük, sandalet cinsi kahverengi terliklerinden. Sıkı bir şekilde atkuyruğu olarak toplanmış saçlarının açıkta bıraktığı geniş alnı, küçücük yüzünden daha fazla yer kaplıyordu suratında. Aralık duran dudaklarımdan gözyaşlarımın buğusunu taşıyan nefesler dökülüyordu.

Bileklerine baktım onun, bileklerinde bir sürü boncuktan bileklikler vardı. Önünden bir araç geçti, o araç bir süreliğine onu görmeme engel oldu; onu tekrar gördüğümde araç yavaşça uzaklaşıyor, o öylece oturmuş aracın uzaklaşma anını izliyordu.

En sevdiği şey buydu; kaldırım taşına oturur, saatlerce gelip geçen araçları izlerdi.

En sevdiğim şey buydu; kaldırım taşına oturur, saatlerce gelip geçen araçları izlerdim.

Dalgın gözleri boş yolda dolaşmaya başladı. Beni görmüyordu. Bu zamana ait değildim, içinde olduğum zaman bir trenin içinde geleceğe doğru ilerliyordu ama ben burada, geçmişimin içinde o treni kaçırmış gibi öylece dikiliyordum. Ona doğru bir adım attım, yol boştu. Gözleri kısacık bana dokundu, beş ya da altı yaşlarındaydı.

İri yeşil gözlerini gördüğümde kalbim, göğsümde bir kalıp sabunun suyun altında eridiği gibi erimeye başladı. Bunun nedeni, yeşil gözlerini saran ifadenin ağırlığıydı ve ben o ağırlığı o kadar derinlerimde hissettimiştim ki onu arkamda bırakıp hızla koşmaya devam etmek istiyordum ama ne kadar kaçarsam kaçayım, köşeyi döndüğüm anda tekrar farklı bir kaldırım taşında otururken bulacaktım sanki onu.

Yolun ortasında deprem görmüş ama yıkılmamış bir ev gibi dimdik duruyordum.

Kaldırımda deprem anını tam şu anda yaşayan, sallanan o ev gibi oturuyordu.

İri gözlerini gözlerimden tek bir an olsun ayırmadı. Gözlerinde bir namlu varmış gibi hissettiriyordu. İfadesi o kadar çok canımı yakmıştı ki sanki çoktan tetiği çekmiş, beni alnımın çatısından vurmuştu.

"Eve gitsene," diye fısıldadım, aramızda sadece birkaç metre vardı. Gözleri karanlığa rağmen çok net görünüyordu.

Başını olumsuz anlamda iki yana sallayınca atkuyruğunun ucu yanaklarına çarptı. Dudaklarının iki yanından aşağı doğru çizilmiş bir çizgi gibi durduğunu fark ettim, yüzü iyiden iyiye asılmıştı. Kaşları çatık bakıyordu, küçük yaşına rağmen iki kaşının ortasında oluşan derin yarığı görebiliyordum. Öfkeli miydi?

"Çok geç oldu," diye fısıldadım. "Eve gitsene, Nurşan."

Başını tekrar aynı şekilde iki yana sallayınca atkuyruğunun ucu bir kez daha yanaklarına çarptı.

Yolun ortasında durmaya devam ediyordum. "Neden benimle konuşmuyorsun?" diye sordum, sesim kırgın çıkmıştı, ben kendime mi kırılmıştım?

"Cümle kurmak istemiyorum," dedi ince sesiyle, gözleri yanaklarımdan akan yaşlarda dolaştı. "Sen de daha fazla cümle kurma."

Yutkundum. "Neden?"

"Daha fazla ortaya saçılmamızı istemiyorum."

"Ben bizi ortaya mı saçıyorum?"

Gözlerini yüzümden çekip, "Sen bizi hiçbir kitaba sığdıramazsın," dedi buruk bir sesle. "Boşuna uğraşıyorsun."

İçimde onu oynattığım bir çocuk parkını yıkmıştım ben. O çocuk parkının olduğu yerden ruhuma kadar her yer yıkık dökük, toz dumandım. Ona verebileceğim uçurtmalarım yoktu; olsa bile benim gökyüzüm sisliydi, uçurtmalarını asla göremezdi. Şimdi ona baktığımda canımın neden bu kadar çok yandığını daha iyi anlıyordum. Ona baktığımda, kaybettiğim zamanın ne kadar acımasız olduğunu daha net görüyordum.

Ben aslında o zamanın içinde kendimi kaybetmiştim.

"Is," diye fısıldadı Nurşan. "Neden artık beni terk etmiyorsun?"

Kâbusum beni paramparça olmuş bir enkaz gibi bıraktığında aracın arka koltuğunda, Korhan'ın kollarındaydım. Bağırarak ağlamak yerine oturup kahkahalarla gülmek istiyordum ama yapabildiğim tek şey yorgun bir şekilde gözlerimi kırpıştırmak oldu. Korhan uyuyordu. Şafak henüz yeni yeni sökmeye başlamış olmasına rağmen, şu an hangi saat diliminin içinde olduğunu bilmeyen bir insan karanlığın çökmeye başladığını düşünebilirdi. Parmaklarım onun dikiş izinin üzerinde, boynunu saran damarların hemen ortasında duruyordu. Aracın kapısı açık olduğu için içerisi buz tutmuştu. Dalgaların sesi artık daha şiddetli, denizinse rengi siyah değil gümüş griydi.

Yanağımı elimin izinin çıktığı tişörtün yüzeyinde kaydırarak kafamı hafifçe kaldırdım ve ona baktım. Yüzünü saran çizgiler günün ilk saatlerinde çok daha derin görünüyordu. Tıpkı kuyuların birleşerek oluşturduğu yollar gibi. Onun yüzünü izlerken asla ölmeyecekmişim gibi hissediyordum. Bu

Scanned with CamScanner

ne kadar da garipti. Sahi, ne oluyordu ölünce insan? Parmaklarım buz gibi havaya rağmen kor gibi yanan teninin üzerine dağlanmış izden ayrılmadı.

Korhan'ın uzun, bir meleğin kara kanatları misali elmacık kemiklerini ne kadar örtülmüş olan gür kirpikleri titredi. Sertçe yutkunurken yüzünde pürüzlü bir ifade çizmişti, âdemelması boynundaki vadiden aşağı yuvarlanan bir kaya parçası gibi hızla hareket ederek yukarı aşağı kaydı. Yüzünün bir yarısını kısmen kaplayan izler, şafağın üzerimize örttüğü mavi rengin altında sanatsal bir parça gibi görünüyordu. Alt ve üst kirpikleri birbirinden ayrılarak iki yana kuğunun kanatları gibi açılınca etrafına kan oturmuş yemyeşil gözler odağıma girmeyi başardı. Sanki dört bir yanı yangınlarla çevrelenmiş bir ormana bakıyordum. Etrafına kan oturmuş yeşil gözler bende bu duyguyu uyandırıyordu.

"Günaydın," diye mırıldandım uykuyu yayına bir ok gibi yerleştirmiş olan pürüzlü sesimle.

Gözleri gözlerimde bir süre nöbet tuttu. Tüm soğuğa rağmen alnını kaplayan ter, şakaklarını saran damarlardan aşağı küçük dereler oluşturarak dökülüyordu. Kuruyan kalın dudaklarını yavaşça yaladığı sırada gözlerimi gözlerinden ayırmamak için tüm dikkatimi gözlerine vermeye çalıştım ama yine de dilinin hareketlerini görebiliyordum.

"Günaydın," dedi, erkeksi sesi her zamankinden daha kalın ve hırıltılı yükselmişti.

Bedenimi ısıran soğuk dişlerimin birbirine çarpmasına neden olunca ona sokulup elimi dikiş izine tamamen bastırdım. Bir an duraksar gibi oldu ama üşüdüğümü fark edince yavaşça yana doğru uzanıp aracın kapısını içe doğru çekerek tam olarak kapatmasa da soğuğun içeri girişini büyük miktar engelledi. Büyük kolu bedenimin etrafında bir ateş çemberi gibi turlayarak beni sardı, avucuyla dirseğimin alt kısmını kavrayıp beni kendine doğru bastırdı.

"Üşüdün demek," diye fısıldadı. "Sen Antalya'da bile üşümeyi başarabiliyorsan, seni Ankara'da ya da Eskişehir'de düşünemiyorum ben. Donar, ölürsün."

Kaşlarımın ortasında inkâra gebe derin bir çukur oluştu. "Hiç de bile, soğuğu severim ben."

"Götün donmuş gibi görünüyorsun." Gözlerini indirerek bana üstünlük taslayan bakışlarını dokundurdu. Homurdandım.

"Sabahın bu saatleri soğuk oluyor, o yüzden."

"Yalan atma," diye dalga geçti. "Kediler sıcağı sever."

"O zaman ben bir kedi değilim."

"Ha önceden kedi olduğunu kabul ediyordun yani?"

Yanağımı göğsüne sürterek, "Çok konuşuyorsun," diye posta koydum ona. Beni daha sıkı kavradı.

"Hangimiz acaba?"

"Ben çok konuşmuyorum," diye mırıldandım.

"Sen çok konuşmuyorsan, diğer insanlar samut o zaman."

"Ben geveze miyim yani?" diye sordum, kaşlarım hâlâ çatık duruyordu. Korhan burnundan sert bir nefes vererek, "Hayır," dedi. "Güllesin sen." Sinirlerimi aniden tepeme toplamayı başarıyordu bu adam. Bana gülle demekten zevk falan mı alıyordu? Geri çekilmek için hamle yapacaktım ki sanki bunu anlamış gibi beni daha sıkı kavrayarak kendine bastırdı. Hareketlerimi kısıtlandırdığı için dişlerimi birbirine bastırıp ona baktım. Yüzüne yayılan o yaramaz ifadeden anladığım kadarıyla beni sinir etmeye gerçekten bayılıyordu. Oysa ben, o beni sinir ettiğinde ona kafa atmak istiyordum ama kafa atmaktan korkuyordum, çünkü biliyordum ki bu koca kafalıya kafa atarsam kendi kafamı kırardım.

"Gülle diyor ya," diye homurdandım. "Beğenmiyorsan git daha zayıf birini uyut göğsünde."

Kafasını eğmeden, yalnızca gözlerini indirerek bakıyordu yüzüme. Eğlendiği her halinden belliydi ama ben hiç eğlenmiyordum. Hatta sinir olmaktan ziyade, biraz da kırılıyor olabilirdim ama bunu ona söylemeye hiç niyetim yoktu.

"İstemiyorum ben kürdan gibi birini," dedi hiç beklemediğim bir anda. Gözlerinin içine bakakaldım. "Seni istiyorum, sen yastık gibisin."

Kafama tuğla düşmüş de kafam ikiye ayrılarak yarılmış gibi büyük bir şokla ona bakakaldım. Daha romantik bir şeyler duymayı beklerken güleden sonra bir de yastığa benzetilmiştim.

"Yastığa benziyorum yani ben?"

"Evet," dedi gözlerini gözlerime sabitleyerek.

"Hani gülleydim?"

"Gülle baskılı yastıksın sen," dedi ciddi bir sesle.

Bu kez onu itmeyi başarabildim. Söylenerek geri çekildim.

Yavaşça, telaşsız bir şekilde bana doğru yaklaştığı sırada onun tarafından sıkıştırılmayı reddedercesine kapıyı açıp kendimi dışarı attım. Kumların içinde bata çıka yürürken kaşlarım çatıktı, kollarımı göğsümün üzerinde bağlamıştım ve saçlarım yüksek ihtimalle kuş yuvasından farksız olmalıydı. Uzun süre deniz kenarındaki tertemiz kumların üzerinde bata çıka yürümeye devam ettim ama arkamdan gelen kimse yoktu.

Bu, kaşlarımın daha da çatılmasına, sinirlerimin daha da tepeme toplanmasına neden olmuştu. Sonunda dayanamayıp arkamı dönerek aracın

Scanned with CamScanner

olduğu yere baktım. Korhan aracın dışında, elinde sigarasıyla beni izliyordu, kalçasını arka kaputa yaslamıştı.

"Sen var ya!" diye bağırdım parmağımı kaldırıp sallayarak. "Sen tam bir hayvansın!"

Tepkisizce sigarasını dudaklarının arasına yerleştirdi, diğer elini ensesine koydu ve avucuyla ensesini dikkat dağıtıcı bir şekilde ovaladı. Topuğumu yere sertçe vurup ayağımın altındaki kumları dağıttım. "Geri zekâlı" diye bağırdım bu kez.

Korhan sigarasını dudaklarından uzaklaştırdı, sigaranın dumanı geceyi terk eden bir hayalet gibi dudaklarının yaratığı boşluktan dışarı sızarak terk etti onu. Artık hiçbir şey yapmıyor, söylemiyor, omuzlarını düşmüş bir şekilde ondan belli bir mesafe uzaklıkta öylece dikilmiş onu izliyordum. Gerçekten bana hiç gelmeyecek miydi? Elimi tıpkı onun gibi enseme koydum, tırnaklarımı enseme batırıp hafifçe ensemi kaşıdım. Amacım enseme biraz acı verip düşüncelerimin yönünü değiştirmekti ama düşüncelerim aynı noktaya toplanarak o yeri kangren etmek istercesine şişiriyordu.

"Anladım," diye fısıldadım alçak perdeden. Beni duymasının imkânı yoktu. Zaten rüzgârın uğultulu sesi denizden yükselen dalgaların sesine karışıyor, benim sesimi yutarak kendimi bile duymama engel oluyordu.

Arkamı dönüp gitmem gerekiyordu aslında. Evet, küçük bir şeydi ama nereye kadar kuyruğumu indirip ona doğru ilerleyecektim ki? Belki de tam zamanıydı. Şimdi yapabilirsem bir daha yapmama gerek kalmayacaktı. Şimdi yapamazsam hep yapabilmenin arzusu içinde olacaktım. Tırnaklarımı enseme daha sert bastırdım. Büyük bir dikkatle beni izliyordu. Ne düşündüğümü merak ettiğine öyle emindim ki.

"Geliyor musun?" diye sordu sigarasını tekrar dudaklarına dokundurmadan saniyeler önce.

Bir dalga denizin içinde büyüdü; bu dalga bana benziyordu. Öyle çok büyüdü ki karaya vurduğu anda sanki tüm dünyayı içine alıp yutacaktı ama öyle olmadı. Kıyıya vurduğu anda patlayarak kendi kendini parçalara ayırdı; köpürdü, küçüldü, serinletti ve usul usul geri çekildi.

Benim bu dalgadan ne farkım vardı ki?

Ona doğru küçük adımlar atarak yürümeye başladım. Attığım her adımda kendimi çiğniyormuş gibi hissediyordum. Başım ben farkında olmadan önüme eğilmişti, kumların içine batıp çıkan, ona doğru ilerleyen adımlarımı izliyordum.

Önüne geldiğimde gözlerim hâlâ kumdaydı. Bir süre sessizce önünde dikildim. İkimiz de sessizdik.

"Bana bak," dedi erkeksi bir sesle.

Gözlerim usul usul ayaklarından başlayarak yukarı doğru tırmanmaya başladı. Kafamı kaldırmıyordum. Gözlerine geldiğimde, gözlerimin içi yanıyordu. Bil çeneme kaydı, parmakları çenemi içine alarak yavaşça yukarı kaldırdı.

"Bilmiyor musun, Çırkın? Ben yastık kullanmam."

Dudaklarım titredi, gülümsememek için yanaklarımın içini dişlerken hâlâ onun gözlerinin içine bakıyordum ve hâlâ gözlerimin içi yanıyordu. "Çok adisin," diye fısıldadım. Kırılan bir aynanın arka tarafında duruyordu da, o aynaya düşen yansımam olduğuna inandırmaya çalışıyordu sanki beni.

"Öyleyim," dedi, parmakları çenemi usulca okşadı.

Gözlerinin içine bakmaya devam ettim, orada gördüklerimi seviyordum. Göremediklerimin olduğunu da biliyordum. Önemli değildi. Tutuşan gözleri usul usul boynuma kaydı, gözlerini kıstı ve dudakları alaycı bir kıvrımla yukarı doğru büküldü.

"Sana bıraktığım izleri saklama," dedi gözlerini boynumda belirmeye başlayan izlere dikerek. Fondöten etkisini kaybetmiş olmalıydı. Yutkundum. Parmakları bu kez boynumdaki izlere kaydı, yavaşça dokundu onlara. "Onları göster."

Dudaklarımı yavaşça yalayıp, "Çok kötüsün," diye mırıldandım güçsüz bir sesle.

Yamuk bir şekilde gülümsedi. "Öyleyim."

♠

"Gerçekten kafa çocuk ama biraz geri zekâlıydı, kanka," dedi Yağız Mango Passion Fruit'i yudumlarken. Adını bardağa yazan Starbucks çalışanı onun adını yine yanlış yazmıştı. Yağız bu durumdan nefret etse de her seferinde aynı yerden aynı içeceği almaktan da vazgeçmiyordu. İki gündür yatıp kalkıp Akşın'ın saçma salak anılarını konuşarak gülme krizlerine giriyorduk. Dersten çıktığımız için üzerimizde bir yorgunluk vardı, hafta sonunun bu kadar çabuk geçmesinden, tekrar okula gömülmek zorunda kalmamızdan gerçekten nefret ediyordum.

"Arjen'in öyle bir adamla arkadaş olması beni şaşırtıyor aslında." Soğuk kahvemden bir yudum alıp önümdeki metinlere baktım. Starbucks'ın dışındaki masalar yine ağzına kadar doluydu, bu köşedeki masayı zor bulmuştuk. Hemen dibimizdeki duvarın üzerinde turuncu, göz alan bir ışık yanıyordu. Derin bir nefes alarak sırtımı sandalyeye yasladım, yavaşça gerindim.

"Arjen... Ne garip isim ya."

"Öyle söyleme," dedim kaşlarımı aniden çatarak.

Scanned with CamScanner

İçeceğinden bir yudum daha aldı, yeni boyatmış olmasına rağmen artık gri saçlarına karşı yabancılık hissetmiyordum. Saç diplerini kalemle kaşıyarak, "Ne söylemeyeyim?" diye sordu.

"Ona Arjen deme."

"İyi de demedim ki?"

"Dedin," diye homurdandım.

"Yani Arjen ismi tuhaf demek istedim ben."

"Bak hâlâ Arjen diyorsun ya."

"Ay iyi be al Arjen'ini başına çal, bana ne zaten!"

Önümde duran ağzı kapalı kalemi Yağış'a fırlattım. Geri çekilmeye çalıştı ama hedefimi tam on ikiden vurmuştum. Alnına çarpan kalemi elime alıp bana geri atmakla tehdit edercesine havaya kaldırırken, "Şamar oğlanı mıyım ben ya?" diye çemkirdi.

"Öylesin," dedim sırıtarak.

"Bana bak, sen harbiden tutuldun galiba bu oğlana..."

Ona düz düz baktım, iki gündür durmadan kurduğu cümleydi bu. Ne kabul ediyordum ne de karşı çıkıyordum, sadece izliyordum ve o da bunun ne demek olduğunu anlıyormuş gibi bu cümleyi ortaya attıktan sonra susuyordu. Korhan'ın yanından ayrıldığım günün gecesi dayım ile birlikte akşam yemeği yemiştik, Çağlar da bize katılmıştı ve bu akşam yemeğinde Çağlar ile olan buzlarımızı eritmeyi başarmıştım.

"Aradı mı seni hiç?" diye sordu Yağış, artık bana değil kalabalığa bakıyordu. Bir tutam gri renk saçı kulağının arkasına sıkıştırdı. Gözleri yavaşça beni buldu. "Ya da benden gizli buluştunuz mu? Kırarım bacaklarını."

"Hayır, o günden sonra sadece bir kez mesajlaştık."

"Ayı." Gözlerini devirdi. "Neyse, işleri falan vardır."

Alt dudağımın iç kısmını ısırdım, bir şey demedim. Kafam allak bullaktı zaten. Ne zaman yan yana gelsek cinsel temas mı olacaktı acaba aramızda? Ya da beni yalnızca cinsel birliktelik yaşayacağı biri olarak mı görüyordu? Saçma sapan düşüncelere kapılmak istemiyordum ama hayatta her şeyle karşılaşabilirdik, biriyle cinsel yönden birliktelik kurmak gayet de doğal geliyordu artık kulağa. Belki de ona göre de bu doğal, olası bir şeydi. Onun ne düşündüğünü tam olarak anlayamadığım için kendimi aptal gibi hissediyordum. Oysa aptallık değildi bu, yalnızca müneccim değildim.

Üzerimize sobadan yükselen is lekesi gibi sinen sessizliği bozan, "Merhaba," diye mırıldanan naif ses oldu. Kafamı kaldırıp sesin bana çarptığı saat yönüne baktım. Rima'yı gördüğümde farkında olmadan gülümsemiştim.

"Selam, Maviş," dedim göz kırparak. Çenemle boş sandalyeyi işaret ettim. "Otursana."

Rima koyu yeşil şalının aşağı doğru sarkmış ucunu düzeltip boş sandalyeye oturdu. Yağış ile selamlaştılar ama Yağış ona potansiyel bir düşmana bakıyormuş gibi bakıyordu. Her zamanki gibi... Bu tavrının sebebi onu sevmemesi değildi, genel olarak bana yaklaşan herkes onun potansiyel düşmaniydi. Yoksa Rima ile gayet iyi arkadaştılar.

"Kelloş Yusuf ile hâlâ sorunlarınız var mı?" diye sordum sırıtıp kahvemden bir yudum daha alarak. "Bu arada istersen sana soğuk kahve ısmarlayabilirim? Bugün hava elli derece galiba..."

Rima güldü. "Evet, hâlâ sorunlarımız var," dedi ve başını iki yana sallayarak, "Teşekkür ederim," diye fısıldadı. "Çok yemek yedim, bir şeyler içebilecek kadar boş alanım yok şu anda."

"Tek bir Allah'ın kulu o adamla anlaşamaz," diye homurdandım.

Yağış, "O zaman biri anlaşabilir," dedi rahatça.

"Kimmiş?"

"Çağlar."

"Ne alaka?"

"Çünkü Çağlar ateist."

Rima da ben de donup kaldık. İkimiz de şok olmuş olsak da ifadesizce öylece Yağış'a bakıyorduk. Yağış buz gibi içeceğini etrafa püskürterek gülüyor, kendinden geçmiş gibi eliyle sağa sola vurarak tuhaf hareketler sergiliyordu.

"Kalk masadan," dedim şok içinde. "Terk et burayı."

"Ya ama neden? Anlamadınız mı?" Yağış bize doğru eğildi. "Ya işte şimdi Çağlar ateist ya hani, Allah'ın varlığına inanmayan bir kâfir çingene ya hani. Bursa çingenesi ya hani..." Onu durdurdum, bana bakakaldı.

"Açıklıyor bir de, delireceğim şimdi. Espri anlayışına bak ya..."

Rima farklı bir yöne bakıp, "Ben bile şaşkınım şu an, Yağış," diye mırıldandı.

Yağış ikimize de küçümseyici bir bakış atıp saçlarını savurarak, "Siz ne anlarsınız esprinin kalitelisinden be!" diye söylendi.

Rima gülümseyerek, "Okuldaki işleriniz bitti mi?" diye sordu.

Başımı salladım. "Çalışmamız vardı, o da yarım saat önce falan bitti. Takılıyoruz boş boş."

"Bir planınız yok mu?" diye sordu kaşlarını kaldırarak.

Yağış, "Çağlar gelir birazdan, yemek yemeye gideriz," dedi, sonra Rima'ya baktı. "Bize katılmak ister misin?"

"Olabilir," dedi Rima

Biraz daha aynı yerde oturduk, biz içeceklerimizi yudumlarken Çağlar sonunda oraya gelmişti. Sinemaya giderken Anka da bize katıldı. Rima ve

Scanned with CamScanner

Anka'nın o gün aynı renk şal takmaları ikisini durmadan karıştırmama ne-
den olsa da, Rima ne zaman bana doğru dönse onu mavi gözleri sayesinde
ayırt edebiliyordum. Hiç plansız bir şekilde, aniden gelişen bir kararla gi-
miştik aslında sinemaya. Bir komedi filmine girmiştik, komedi filmi tam bir
fiyaskoydu ve ikinci yarıya girme gereği bile duymadan sinema salonundan
hızla ayrılmıştık.

Artık arkadaşlarıma karşı daha sıcaktım sanki. Ne Rima ile ne de Anka
ile belli bir sınırdan çıkmadan sürdürdüğümüz arkadaşlığımız artık daha
samimi bir boyuta ulaşmaya başlamıştı. Aslında hayatıma Korhan girdik-
ten sonra insanlara olan bakışım değişmeye başlamıştı benim.

Antalya'nın işlek bir caddesinde, dağınık duran bir grup halinde yü-
rüyorduk. Çağlar kolunu omzuma atmıştı, tüm ağırlığını bana vermese de yükü hissedebiliyordum ve yorgun olduğum için homurdanıp duruyordum. Üzerimde önünde kedi baskısı olan yeşil bir tişört, altımda bileklerimi açıkta bırakan dar bir kot pantolon vardı. Kot pantolon terden koyulaşmıştı resmen.

"Şu spor salonuna yazdırdınız beni, ben daha manita indiremeden
sporu bıraktınız," diye homurdandı Çağlar omzunun üstünden çaprazında kalan parka bakarak. "Sizin yaptığınızı Hitler yapmaz."

"Ben üyeliğimizi dondurdum," diye mırıldandım. "İstediğimizde tekrar başlayabiliriz."

Çağlar kafasını yavaşça aşağı eğerek bana baktı. Omzumu tutup beni kendine bastırarak, "Ben bunu neden şimdi öğreniyorum, Kara Fatma?" diye sordu. "Hepimizinkini mi dondurdun?"

"Evet."

Rima elindeki pet şişenin içinde kaynama seviyesine gelmiş sudan bir yudum aldıktan sonra, "Hangi spor salonuna gidiyorsunuz?" diye sordu. Anka ve Yağış arkada başka bir konu hakkında konuşarak yavaşça bizi takip ediyorlardı.

"Şu köşede," dedi Çağlar bir anda duraksayarak.

Anka, "Çağlar şu an İs'in WhatsApp grubuna attığı o sırıtan sırtlan gibi bakıyorsun," dedi aniden. "Şu mesafeden bile görebiliyorum bunu."

"Sen o grupta var mıydın?" diye sordu Çağlar. Normalde pek yan yana gelmedikleri için bir sohbet grubu kurmuş, orada vakit geçirmeyi tercih ediyorduk.

Anka dişlerini gösterip sinir bozucu bir hareket yaparak bakışlarını Yağış'a çevirdi. Bir an için aklıma spor salonu geldi, Çağlar'ın da söylediği gibi oraya oldukça yakın bir yerdeydik şu an. Korhan'ın sürekli değişmeyen işlerde çalıştığını biliyordum ama spor salonunda olma ihtimali çok yü-

sekti. Çağlar'ın kollarından yağ gibi kayarak çıktığımda Çağlar bir an duraksayıp koyu gözlerini yüzüme sabitledi. Omuz silktim.

"Ben hemen geliyorum," dedim, boynumdaki izler azalmış olmasına rağmen onları kapatmaya devam ediyordum ama hava öyle sıcaktı ki fondöteni akıp yok olabilirdi, umurumda değildi.

Rima, "Nereye?" diye sordu kaşlarını kaldırarak. "Su falan mı alacaksın?"

Duraksadım. "Evet," dedim hızla. "Siz şu parkta beklesenize beni."

"Ben de geleyim?" dedi Çağlar sorar gibi. "Ya da sen dur, ben gider alır gelirim."

Kafamın içine saçılmış bir kutu şeker vardı da, düşünce ismini verdiğim karıncalar o şekerlerin olduğu yöne akın etmişlerdi sanki. Bir an mantıklı bir şeyler aradı dilim ama ne söylemem gerektiğini bilemedim. Çağlar çıpçandığımı anlamış gibi gözlerini devirdi, derdimin ne olduğunu anladığını biliyordum. Geri çekilip, "Hemen gel," diye homurdandı. Sonra parkın olduğu yöne doğru yürümeye başladı.

Onlardan ayrılıp karşıya geçtim. Tıklım tıklım kalabalığı yararak spor salonuna doğru ilerlerken kalbim yine ağzıma doğru tırmanmaya başlamıştı. Kendimi sersefil hissetmiyordum artık. Her nedense o çirkin hisleri geride bırakabilmişim gibi hissediyordum. Spor salonunun giriş kapısına ulaştığımda bakışlarım kısaca caddedeki kalabalığa uzandı. İnsanlar hayatlarına devam ediyordu, insanlar beni tanımıyordu, insanları tanımıyordum. Bazen bu durum bana çok korkunç geliyordu. Önünden geçip giden bir insanın nasıl bir yaşam sürdüğünü bilmemek, kafasının içindekileri görememek gerçekten korkutucuydu.

Spor salonunun içi soğuktu. Görevli kadın yine oradaydı, masasının arkasında oturmuş yemek yiyordu. Beni görünce gülümsedi, yavaşça selam verip üst kata doğru tırmanmaya başladım. Yanımda bir ıslak mendil olsaydı boynumdaki izlerin ortaya çıkması için boynumu ovalaya ovalaya silerdim. Yorgun bakışlarım usulca salonun içine kaydı, ağırlık çalışan adamların varlığını fark ettim. Gözlerim biraz daha içeri kayınca kadınların da olduğunu gördüm. İçeri doğru bir adım attım. Avucumdaki teri pantolonuma silerken Korhan'ın orada olduğunu görünce bir an kalbim göğsümün altında tekledi, hızla boğazıma kadar tırmanıp delirmiş gibi çarpmaya başladı. Ağzımı açsam, kalbimi kusacaktım.

Sırtı bana dönüktü, koşu bantlarının birinin önünde durmuş koşu bandını resetliyordu. Omzunda beyaz, küçük bir el havlusu, üzerinde siyah sporcu atleti vardı ve altındaki siyah basketbol şortu ona biraz boldu. Olduğum yerde dikilmiş onu izlerken tepki veremiyordum. İçinde bulunduğumuz zamana yıldırım gibi düşen görüntü duraksamama neden oldu.

Scanned with CamScanner

Turuncu, düz saçları beline kadar inen, hemen hemen benimle aynı boylarda beyaz tenli, çilli bir kız görüş alanıma girdi. Korhan'a doğru ilerliyordu. Spor salonuna çalışmak için gelmediği belliydi, altında koyu renk bir kot pantolon, üzerinde beyaz kısa kollu bir tişört vardı ve ceketini beline bağlamıştı. Elinde bir deste kâğıt tuttuğunu fark ettim. Kız onun sırtına dokundu, Korhan irkilerek yavaşça kıza doğru döndü ve yüzüne alayla dolu bir tebessümün yayıldığına şahit oldum. Tam şu an terlemeye devam eden ellerimi bir baltayla kesip köşede bırakarak buradan koşarak uzaklaşmak istiyordum.

O kıza gülümsüyor muydu? Hem de alaycı bir şekilde. Bir adım geri atıp gözlerimi o manzaradan uzaklaştırmak adına yumdum ama çok uzun sürmedi, tekrar açıp dikkatle onlara bakmaya başladım. Ne kadar bakmak istemiyorsam, o kadar dikkatli bakıyordum. Kız turuncu saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı, artık yüzünü tam olarak göremiyordum ama bir şeyler konuştuklarının farkındaydım. Yere düşen dambıllar ve sık sık ses çıkaran ağırlık makinaları yüzünden onların ne konuştuğunu duyamıyordum.

Yeşil gözler bir an için kızı es geçerek beni odağına aldı. Anlık bir şaşkınlık gözlerinin bebeğinden dışarı mürekkep gibi dökülmeye başlasa da yüzünün sayfasına bulaşmadı. Zihnimin içinde tıkanan trafiğin ortasında öylece dikiliyormuşum gibi hissediyordum.

Bu hayatta bir şeyleri anlamaya çalışmak, bir şeyin peşine düşmek gerçekten saçmaydı ve ben tam şu an yeni bir saçmalığın içindeydim.

Yanan tüm ışıklar sönmüştü, kör olmuştum sanki. Korhan bana dikkatle bakmaya başladı. Ardından gözleri kısaca kızın yüzüne kaydı, ne anlama geldiğini bilmediğim bir duygu kalbimi mürekkebe batırmış gibi kendi rengine boyamıştı.

Arkamı dönüp kaçıp gitme isteğimin asıl sebebi bu muydu bilmiyordum ama şu an etrafımdaki insanlara çarparak oradan olabildiğince hızlı adımlarla uzaklaşmak istiyordum. Ortada bir şey yoktu ama ben yine de ikinci kez onun yanında yabancı bir kadın görüyordum ve her nedense bu birinciden daha ağır gelmişti. Korhan kızın yanından sıyrılıp geçti, bana doğru yürümeye başladığında mideme kramplar saplanıyor olmasına rağmen olduğum yerde dimdik durmaya devam ediyordum.

Kalbim üstüne düşen görevi gerçekleştirmiyordu şu an, sanki asıl görevi beni öldürmek olan bir bombaydı ve göğsümün altında patlayacağı anı bekliyordu.

Göğsümdeki his büyüdü, Korhan'ın bana attığı her bir adımda beni ağlatacak kadar büyük bir şeye dönüştü. Ama ağlamayacaktım.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu, nefesinde ferah bir koku vardı, ilk kez sigara kokmuyordu. Kaşlarımın titrediğini hissettim, çatmamak için çaba sarf ediyordum.

"Geçiyordum, uğradım," diye fısıldadım kısık bir sesle, konuşurken gözlerinin içine değil, etrafa bakıyordum.

"Beni mi merak ettin?"

Ona bakmadım. "Uğradım işte."

Spor salonunun duvarındaki büyük saatin akrebi altının üzerindeydi. Nefesim birkaç kez ciğerlerimi yokladı, bu süre zarfında Korhan tek kelime etmeden yüzümü izlemeye devam etti.

İçimdeki ağrıyı kabul etmiyordum, görmezden geliyordum, reddediyordum.

O kızın kim olduğunu sormak isteyen tarafıma direnerek, "İşin kaçta bitiyor?" diye sordum, bir anda sorduğum bu soru Korhan'ı şaşırtmışa benziyordu.

"Birazdan çıkacağım."

"Beklememi ister misin?" diye sordum tekrardan elimde olmadan. Belki bu şekilde bu kızın kim olduğunu öğrenebilirdim. Benim gibi bir drama tanrıçasının, oyunlar kraliçesinin böyle küçük skeçlere ihtiyacı yoktu, sadece saniyeler içinde bir sahne kurabilir ve harika bir oyun sergileyerek bu kızın kim olduğunu öğrenebilirdim ama yapamıyordum. Neden bilmiyordum, kendimi çok büyük bir çıkmazın içine sürüklemişim gibi hissediyordum.

"Bugün olmaz, Çirkin," dedi Korhan ketum bir sesle. "İşlerim var."

Yüzünün ortasına yumruğu geçirmek istiyor olsam da sadece baktım. Bu kez gözlerinin içine. Tam göz bebeğine. *Benim mezarım. Mezarım. Lanet olsun ki mezarım. Burası mezarım.*

"Anladım," diye fısıldadım. "Sorun değil."

Elini yüzüme uzattığını fark edince tüm duyularım harekete geçerek dokunuşunun getireceği hislerin tenime dağılacağı anı beklemeye başladım. Korhan terli yanağıma tüyden daha hafif bir dokunuşu bahşetti, yanağıma yapışmış siyah saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırıp gözlerimin içine baktı.

"Seni ararım."

Yumruğu ağzının ortasına patlatmak istiyordum. Kalbimin kimselere açmadığım odasına girip o odanın içindeki tüm eşyaları dağıtmaya başlamıştı. Eline geçeni duvara, yere çarpıyordu. Çerçeveleri, tabloları, tek tek yerleştirdiğim vazoları... Ben ise köşeye geçmiş buna göz yumuyor, sessizce onu izliyordum. Bu haksızlıktı.

"Tamam."

Durdu, ben de durdum ve sanki o an akmayı asla bir kenara bırakmayacağını düşündüğüm zaman da durmuştu. Ağzım kurumuştu. Kalbimde sindiremediğim bir his vardı, bunun bana geri dönüşü çok kötü olacakmış

Scanned with CamScanner

Turuncu, düz saçları beline kadar inen, hemen hemen benimle aynı boy
larda beyaz tenli, çilli bir kız görüş alanıma girdi. Korhan'a doğru ilerliyordu
Spor salonuna çalışmak için gelmediği belliydi, altında koyu renk bir kot pan
tolon, üzerinde beyaz kısa kollu bir tişört vardı ve ceketini beline bağlamıştı
Elinde bir deste kâğıt tuttuğunu fark ettim. Kız onun sırtına dokundu, Kor
han irkilerek yavaşça kıza doğru döndü ve yüzüne alayla dolu bir tebesso
mün yayıldığına şahit oldum. Tam şu an terlemeye devam eden ellerimi bir
baltayla kesip köşede bırakarak buradan koşarak uzaklaşmak istiyordum.

O kıza gülümsüyor muydu? Hem de alaycı bir şekilde. Bir adım geri
atıp gözlerimi o manzaradan uzaklaştırmak adına yumdum ama çok uzun
sürmedi, tekrar açıp dikkatle onlara bakmaya başladım. Ne kadar bakmak
istemiyorsam, o kadar dikkatli bakıyordum. Kız turuncu saçlarını kulağının
arkasına sıkıştırdı, artık yüzünü tam olarak göremiyordum ama bir şeyler
konuştuklarının farkındaydım. Yere düşen damlalar ve sık sık ses çıkaran
ağırlık makinaları yüzünden onların ne konuştuğunu duyamıyordum.

Yeşil gözler bir an için kızı es geçerek beni odağına aldı. Anlık bir şaş
kınlık gözlerinin bebeğinden dışarı mürekkep gibi dökülmeye başlarken
yüzünün sayfasına bulaşmadı. Zihnimin içinde tıkanan trafiğin ortasında
öylece dikiliyormuşum gibi hissediyordum.

Bu hayatta bir şeyleri anlamaya çalışmak, bir şeyin peşine düşmek ger
çekten saçmaydı ve ben tam şu an yeni bir saçmalığın içindeydim.

Yanan tüm ışıklar sönmüştü, kör olmuştum sanki. Korhan bana dikkat
le bakmaya başladı. Ardından gözleri kısaca kızın yüzüne kaydı, ne anlama
geldiğini bilmediğim bir duygu kalbimi mürekkebe batırmış gibi kendi re
gine boyamıştı.

Arkamı dönüp kaçıp gitme isteğimin asıl sebebi bu muydu bilmiyor
dum ama şu an etrafımdaki insanlara çarparak oradan olabildiğince hızlı
adımlarla uzaklaşmak istiyordum. Ortada bir şey yoktu ama ben yine de
ikinci kez onun yanında yabancı bir kadın görüyordum ve her nedense bu
birinciden daha ağır gelmişti. Korhan kızın yanından sıyrılıp geçti, bana
doğru yürümeye başladığında mideme kramplar saplanıyor olmasına rağ
men olduğum yerde dimdik durmaya devam ediyordum.

Kalbim üstüne düşen görevi gerçekleştirmiyordu şu an, sanki asıl gö
revi beni öldürmek olan bir bombaydı ve göğsümün altında patlayacağı anı
bekliyordu.

Göğsümdeki his büyüdü, Korhan'ın bana attığı her bir adımda beni ağ
latacak kadar büyük bir şeye dönüştü. Ama ağlamayacaktım.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu, nefesinde ferah bir koku vardı
ilk kez sigara kokmuyordu. Kaşlarımın titrediğini hissettim, çatmamak için
çaba sarf ediyordum.

"Geçiyordum, uğradım," diye fısıldadım kısık bir sesle, konuşurken gözlerimin içine değil, etrafa bakıyordum.

"Beni mi merak ettin?"

Ona bakmadım. "Uğradım işte."

Spor salonunun duvarındaki büyük saatin akrebi altının üzerindeydi. Nefesim birkaç kez ciğerlerimi yokladı, bu süre zarfında Korhan tek kelime etmeden yüzümü izlemeye devam etti.

İçimdeki ağrıyı kabul etmiyordum, görmezden geliyordum, reddediyordum.

O kızın kim olduğunu sormak isteyen tarafıma direnerek, "İşin kaçta bitiyor?" diye sordum, bir anda sorduğum bu soru Korhan'ı şaşırtmışa benziyordu.

"Birazdan çıkacağım."

"Beklememi ister misin?" diye sordum tekrardan elimde olmadan. Belki bu şekilde bu kızın kim olduğunu öğrenebilirdim. Benim gibi bir drama tanıncasının, oyunlar kraliçesinin böyle küçük skeçlere ihtiyacı yoktu, sadece saniyeler içinde bir sahne kurabilir ve harika bir oyun sergileyerek bu kızın kim olduğunu öğrenebilirdim ama yapamıyordum. Neden bilmiyordum, kendimi çok büyük bir çıkmazın içine sürüklemişim gibi hissediyordum.

"Bugün olmaz, Çirkin," dedi Korhan ketum bir sesle. "İşlerim var."

Yüzünün ortasına yumruğu geçirmek istiyor olsam da sadece baktım. Bu kez gözlerinin içine. Tam göz bebeğine. *Benim mezarım. Mezarım. Lanet olsun ki mezarım. Burası mezarım.*

"Anladım," diye fısıldadım. "Sorun değil."

Elini yüzüme uzattığını fark edince tüm duyularım harekete geçerek dokunuşunun getireceği hislerin tenime dağılacağı anı beklemeye başladım. Korhan terli yanağıma tüyden daha hafif bir dokunuşu bahşetti, yanağıma yapışmış siyah saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırıp gözlerimin içine baktı.

"Seni ararım."

Yumruğu ağzının ortasına patlatmak istiyordum. Kalbimin kimselere açmadığım odasına girip o odanın içindeki tüm eşyaları dağıtmaya başlamıştı. Eline geçeni duvara, yere çarpıyordu. Çerçeveleri, tabloları, tek tek yerleştirdiğim vazoları... Ben ise köşeye geçmiş buna göz yumuyor, sessizce onu izliyordum. Bu haksızlıktı.

"Tamam."

Durdu, ben de durdum ve sanki o an akmayı asla bir kenara bırakmayacağını düşündüğüm zaman da durmuştu. Ağzım kurumuştu. Kalbimde sindiremediğim bir his vardı, bunun bana geri dönüşü çok kötü olacakmış

Scanned with CamScanner

gibi hissediyordum. Uzun tırnaklarım bilincim dışında avucumun içine saplandı, bu bir bıçağın ucunun tene batmasından farksızdı; orada kan damlalarının kabaracağından emindim.

"İstersen seni eve bırakabilirim," dedi ikilemde kalmış gibi

Kalbime sert bir dur emri göndererek, "Hayır," dedim güçlü bir sesle. "Çocuk değilim." Güldüm, gülüşüm alaylarla bezeli olsa da altında sancılar çeken bir kadın ağlıyordu. Yeşil gözleri, gözlerimden bir şeyler alabilmek istiyor gibi görünüyordu ama karanlık perdeyi indirmiştim ifademin önüne.

Turuncu saçlı kızın bana doğru döndüğünü gördüm. Savaş alanında karşımda düşmanım duruyormuş gibi bakmıştım kıza. Bu düşmanım olduğunu düşündüğüm kızın yüzünü net olarak ilk görüşümdü. Beyaz yüzünü saran çilleri gözlerinin altından başlayarak burnuna doğru geliyordu. Ela kahverengi gözleri vardı, gözlerinin güneşin altında kızıla yakın bir renk olabileceğini düşündüm. Küçük dudakları, küçük bir çenesi ve dolgun yanakları vardı. Bu koca yanaklarla güneşin altında kolayca kızardığından o kadar emindim ki.

Ağır adımlarla bize doğru yürürken kahverengi gözleri benim mubtemelen şu an zehir karışmış gibi koyulaşan yeşil gözlerimdeydi. Korhan'ın bakışlarını yüzümde hissedebiliyordum ama gözlerimi kızdan ayıramıyordum. Elindeki kâğıtları yavaşça sardı, bir rulo haline getirdi ve hemen yanımızda durdu.

"Ne zaman gideceğiz?" diye sordu Korhan'a bakarak. Beni görmezden gelmişti.

Kalbim artık yerinden çıkacakmış gibi değil de yerinde değilmiş gibi zayıf atıyordu. Sanki göğsümün altında hiçbir şey yoktu. Bir boşluk vardı.

Korhan, "Birazdan," dedi sadece.

Kızın açık kahverengi, içinde kızıl gölgeler olan iri gözleri yavaşça beni buldu. Bir an kendimi hiç hissetmediğim kadar yorgun hissettim. Kızın gözlerine saf bir saldırganlıkla bakıyor olsam da yüzüme yayılan ifadesizlik öyle genişti ki bana bakıp bir sonuca varması hemen hemen imkânsızdı.

"Biraz daha çabuk olamaz mıyız?" diye sordu bu kez turuncu saçlı kız. Kadınsı bir ses tonu vardı, görüntüsünün aksine soğuk bir ifadeye sahipti. Gözlerimi yüzünün her bir parçasında dolaştırdıktan sonra dişlerimi sıkarak Korhan'a baktım.

Korhan dişlerini sıkarak kıza baktı, bunu fark edince ben de onun yüzüne bakmaya başladım. Birkaç saniye kızın yüzünü izledi. Sonunda bu manzaraya dayanamayıp, "Ben gidiyorum," dedim güçlü bir duruş sergileyerek. "Sonra görüşürüz."

Bakışları bir robotunkinden farksız şekilde bana döndü. "Tamam," dedi, sesi cansızdı. Sırtımı dönüp onlardan uzaklaşmaya başladım. Yere

düşen her adımım, akrebin üzerinden geçiyormuşum da zehir ayak tabanlarıma bulaşıp beni kötürüm etmek için uğraşıyormuş gibi hissettiriyordu. Kör gibi indim merdivenleri. Etrafımdaki hiçbir olayı göremeyecek, yüzü tanıyamayacak kadar kör olmuş gibiydim. Spor salonundan büyük bir mide bulantısını içimde taşıyarak hışımla çıktım. Geniş adımlar atarak parka ilerlemeye başladım.

Arkamda bıraktığım koca bir soru işaretiydi o kız. Kim olduğunu merak ediyordum, neden Korhan'ın yanında olduğunu da öyle. Korhan'ın arkamdan gelmesini, beni kolumdan tutup sürükleyerek bir köşeye çekerek açıklama yapmasını bekliyordum ama elbette böyle bir şey söz konusu bile değildi.

Beni ilk gören Rima oldu. Elimde hiçbir şey olmadığından benim marketten falan gitmediğimi anlamış olmalıydı. Umursamadım. Çağlar'ın farkında olduğunu zaten biliyordum. Rima bana doğru el sallamaya başladı, o kadar durgundum ki sadece soğuk bir tebessümle kızın yüzüne baktım. Güneş çok yakıcıydı ama düşüncelerim güneşten daha yakıcıydı. Evcilleştirmeye çalıştığım o hisler yine vahşileşmişti.

"Bu suratın hali ne?" diye sordu Çağlar, bankın üzerinde yayılmış bir şekilde tek başına oturuyordu. Kızlar hemen yan tarafındaki banktaydılar. Ayağına vurup geri çekmesini sağladım, ardından yanına oturdum. Gözleri profilimde geziniyor, meraklı bakışlarını üzerimden çekmiyordu. "Sorun ne?"

"Hava çok sıcak," dedim, bunalmıştım.

"Bu suratının tek sorumlusu hava, öyle mi?"

Anka endişeli bir yüz ifadesiyle, "Şey, iyi misin?" diye sordu. Neden durmadan bu ve benzeri soruları soruyorlardı ki bana? Bir insanı kurcalama isteklerinden nefret ediyordum.

"Eve gitmek istiyorum," dedim açıkça. "Çok yoruldum."

Yorgunluğum o kadar elle tutulurdu ki eğer ruhum bir madde olsaydı, ruhumun kemiklerini kırardı. Kendimi, belki de bana asla değer vermeyecek biri uğruna kendimden uğurluyordum. Kendimi kaybediyordum. İçimde devamlı kabaran o okyanusun dalgaları her seferinde kıyımı darmadağın edip benden gidebildiği kadar uzağa gidiyordu ama biliyordum, dönüp tekrar bu kez daha şiddetli çarpmak için yapıyordu bunu.

Rima ve Anka'nın evleri olduğumuz yere daha yakın olduğu için önce onları eve bıraktık. Yağış durgunluğumu fark ettiği için sadece yüzümü izliyor, yorumda bulunmuyordu. Biz böyleydik onunla. Koskoca bir kalabalığın, gürültünün içinde birbirimizin karşısına otururduk ve yalnızca birbirimizin gözlerinin içine bakardık. Bize göre bu, kimsenin duymadığı ama ikimizin birbirimizi deli gibi anladığı sohbetimizin ihtiyaç duyduğu tek şeydi.

Scanned with CamScanner

Yokuşu yavaşça tırmanmaya başladık. Evim sonunda görüş alanına girmişti. Güneş, gökyüzünün koynunda bir yılan gibi kıvrarak dibe doğru hareket ediyor ve karanlık, güneşin arkasında bıraktığı yaralı deriyi gökyüzünden saklamak için geceyi gökyüzünün boynuna geçiriyordu.

Yağış koluma girdi, başını omzuma düşürdü. Boyu benden biraz daha uzun olmasına rağmen bunu her yaptığında küçücük bir kız çocuğuna benzetiyordum onu. "Eğer böyle olmana sebep o adamsa, onun canını alırım," diye fısıldadı, attığımız adımlar zamanın içindeki en güçsüz gölgeye sahip olsa da birbirimize dayandığımızda bize yaklaşan tüm fırtınaları avuçlarımızın içinde bir izmarit misali söndürebilirdik.

Dilimin yalanları ona dönmediği için sessiz kaldım. Çağlar'ın adımları bizim adımlarımızdan daha geniş olduğundan yokuşu saniyeler içinde tırmanmıştı. Apartmanın kapısının önüne geldiğimizde Çağlar, "Nur Teyze beni görmesin," dedi, anneanneme Nuriye değil, Nur demeyi tercih ediyordu.

"Görsün, ne olacak?" diye sordum, kaşlarımın ortasında oluşan çukur bir ülkeye benziyordu.

"Bir gün kadının elinde kalacağım, hissediyorum..." Serseri bir tebessüm biçimli dudaklarını şekillendirdi. "Yakındır."

Her ne kadar berbat hissetsem de gülümsedim. İçime huzursuzluğa dayalı karanlık tohumlar ekiliyordu. Bir an önce eve girmek, haşlak soğanın altına girip temizlenmek ve derin bir uykuya yatmak istiyordum ama bunun hiçbir şeyi değiştirmeyeceğinin bilincindeydim. Uyandığımda bu his yine benimle olacaktı.

Çağlar yanağımı işaret ve orta parmağının arasına alarak sıkıştırdı, çekerek uzattı. Geri çekilirken yanağım daha da gerildi, homurdanarak omzuna bir tane geçirdim. Çağlar'ın serseri tebessümü genişledi, tüm çehresine yayıldı. Bana çapkın bir bakış attı. "Hadi bakalım, Biber Salçası," dedi neşeli bir sesle. "Biraz dinlen. Gerçekten yorgun görünüyorsun."

Görüntümün sebebi sadece yorgunluk değildi, Çağlar'ın da bunu bildiğini biliyordum ama üzerime gelmediği için ona minnettardım.

"Biber Salçası?" diye sordum kaşlarımı çatarak.

"Eskiden bozuk bir Domates Salçasıydın, şimdi Biber Salçası oldun."

"Hadi ya?"

"Evet, Biber Salçası daha koyu renkli. Hatta bazı yörelerde simsiyah oluyor..."

"Yemek programları sunan o şişko adama benziyorsun şu an," diye söylendim. "Gerçi o da artık yemek programı sunmuyor, son zamanlarda sahtekârlık içeren reklamlarda boy gösteriyor..."

Çağlar, "Ben fit bir insanım ama sahtekâr olmadığımı söyleyemeyeceğim..." dedi. Ardından Yağış'a baktı. "Sen bu gece burada mı kalacaksın?"

"Evet."

"Gece dışarı çıkacak mısınız?" diye sordu bu kez Çağlar.

"Yok ya, evde takılırız," dedi Yağış. "Bu aralar dışarı çıkınca ilk işim alkol almak oluyor. Sarhoş olmak güzel de ertesi sabah o müthiş baş ağrısıyla uyanmaktan nefret ediyorum."

Çağlar'ın kemikli yüzündeki ifadenin sertleştiğini gördüm. Dilinin ucunda biriktirdiği soruları ortaya dökmek istese de sanki vereceğimiz cevapların onu daha da sınırlendireceğini biliyordu ve bu yüzden hiçbir şey sormuyordu. Yağış'ın saçlarını karıştırdı, gri saçlarına henüz alışabildiği söyleyemezdi.

Çağlar'dan ayrılıp eve girene kadar konuşmadık. Anahtarım olduğu için kapıyı çalmadan direkt açıp giriyordum. Ben kapıyı kapatırken Yağış da ayakkabılarını çıkarıyordu. Anneannemin salonda, sırtı bize dönük bir şekilde kanepede oturduğunu gördüm. Solmaya başlayan güneşin kırmızı bir kor gibi salonun içine dokundurduğu yansımalar salonun aydınlanmasına yetmiyordu.

Dayımın mutfaktan çıktığını fark edince irkildim. Yağış, "Aa, Giray abi," dedi şaşkına dönmüş şekilde.

Dayımın yeşil gözleri evi örten akşamüstü renklerine rağmen her zaman olduğu gibi parlaktı. Elindeki bira şişesi dikkatimi çekti, şişenin içindeki sıvıyı yavaşça sallayıp biradan bir yudum aldı. "Hoş geldiniz, kızlar," dedi sesi yumuşaktı ama tınısına anlam veremediğim bir durgunluk çökmüştü.

Anneannem varlığımızın farkında olsa da sesini dahi çıkarmadan koltukta oturmaya devam ediyordu. Dayım yanımızdan geçip salona ayak bastı, kalçasını anneannemin oturduğu koltuğun başlığına yaslayıp, "Gelsenize şöyle," dedi.

Yağış'ın koyu kahverengi gözleri dayımdan sakince koparak beni odağına aldı. Birkaç saniye birbirimize baktık ve salona girdik. Anneannemin profilini görüyordum ama içerisi çok aydınlık olmadığı için yüzünü saran ifadenin nasıl bir his yaratacağını bilmiyordum.

"İş, Yağış senin en yakın arkadaşın olduğu için bazı şeyleri ondan saklamamıza gerek olmadığını düşünüyorum," dedi dayım, yeşil gözlerini gözlerinden tek bir an olsun ayırmıyordu ama ben ona dikkatli bakamıyordum. "Senin için Yağış'ın burada olması sorun mu?"

"Hayır," dedim başımı ret dolu bir tavırla iki yana sallayarak. "Ondan bir şey saklamam."

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi dayım.

Merak, kolları bacakları olan bir canavara dönüşmüş, içimde korkunç sesler çıkararak ilerlemeye başlamıştı. Ayak bastığı her bir noktamda ken-

Scanned with CamScanner

dine ait dev ayak izleri bırakıyor, bu izler neredeyse bir mezar kadar geniş leyerek içime doğru çöküyordu.

"Anne, zarfı ver."

Anneannemin burnunu çektiğini duydum ama ona bakmadım, gözle rim dayımın gözlerindeydi. Dayım elindeki bira şişesini çaprazında duran sehpanın üzerine bırakıp doğruldu.

"Hadi, anne," dedi anneanneme.

Anneannem kafasını bana doğru çevirdi, bunu fark edince ben de otomatikman ona bakma gereksinimi duydum. Açık kahverengi, elaya yakın renkteki gözlerinin etrafı kan çanağına dönmüştü, burnu kıpkırmızıydı ve gözyaşları kirpiklerinin diplerinde tıpkı elmas parçaları gibi ışıldıyordu.

Kalbim aniden teklerken, "Anneanne?" diyebildim.

Anneannem oturduğu kanepenin döşemesine yasladığı avucunun altında tuttuğu zarfı kaldırdı, bana uzattı. Sessizliği delip geçen saniyeler sanki göğsümün lahzasını dolduruyordu. Anneannemin gözlerinin içine bakarken uzanıp zarfı elinden aldım. Saman kâğıdından yapılmış bir zarftı bu, gözüm altındaki yazılara takılınca olduğum yerde donup kaldım.

Deniz Şahiner. Annem.

Nemrut bir ateş fırladı göğsümden yukarı, boğazıma doğru. Annemin varlığını, annemin bana hissettirdiklerini her zaman kara benzetmiştim. Öylece eriyip gidecek, yok olacak diye düşünmüştüm. Ama kar gibi eriyip yok olacağını sandığım annem ve tüm olanlar birikmiş, beni çığın içinde bırakmıştı. Bazen dağ yıkılsa bunu felaket kabul etmeyecek olan ben, bir kâğıt parçasına bakarken felaketi yaşayabiliyordum.

"Neden?" diye fısıldadım, dilimin altındaki tohumlar çatladı ve zehirli sarmaşıklar, dilimin etrafını sararak içinde onu saklayan toprağı yiyen yılan gibi dilimi boğmaya başladı.

Bazı nedenlerle yaşanmıyordu.

Öyle ağır cümlelerin içinden geçmiş, içinde bana ait parçalar taşıyan öyle ağır kitaplar taşımıştım ki. Küçük bir kız çocuğunun kurumuş dudaklarını aralayıp, *'Babam kanser,'* dediği anda kanamaya başlayan avuç içlerim ve bileklerimi izliyordum. Küçük kız çocuğu yanıma oturuyor, o da benimle birlikte bileklerimden, avuç içlerimden hızla dışarı akmaya başlayan kanı seyrediyordu. Sonra tekrar ediyordu: *'İyiyim.'* Gülümsüyordu, sözlerine şöyle devam ediyordu: *'Annem gitti.'*

"Sana bir miktar para yollamış," dedi dayım. "Her zaman olduğu gibi hesabına yatırmış." Ben bunu zaten biliyordum, her ay hesabıma bir miktar para bırakırdı ama beni asla aramazdı. Peki bu neydi? Gözlerimi zarftan çekmeden dayımı dinlemeye devam ettim. "Anneanneni aradı, biraz konuşmuşlar. Seni sormuş ve bugün adına bir zarf geleceğini söylemiş."

Hâlâ zarfa bakıyordum. "Anladım."

"Zarfın içinde babanın hangi şehirde olduğu yazıyor." Durdu. "Ve adresi" diye ekledi.

Boğazıma yumruk gibi inen cümlesi içimde ağlamaya başladı. Tam şu an bağırmaya, bir şeyleri çarpmaya başlasaydım bu kesinlikle en sakin dışa vurumum olacaktı. Beni kör edecek kadar parlak bir ışığın önüne oturdumu düşünüyordum; ışığın sızdığı yerin arkasında dalgalar patlıyor, şimşekler çakıyor, yıldırımlar düşüyor, zaman buz gibi göğsüne güneşi basarak güneşi orada söndürüyordu. Depremler oluyor, topraklar kayıp tüm nefes alan ölülerin üzerini örtüyor, ağaçlar köklerinden sökülerek bilekleri saran damarlar gibi köklerinden kanamaya başlıyordu. Tanrı bulutların üzerinde, yeryüzünde yükselen dalgaları hüzünlü bakan gözlerle izliyor, o dalgaların içinde şeytan uzun zamandan sonra ilk kez Tanrı'ya ibadet ederek yavaşça boğuluyor, sönen cesedi dalgaların içinde telaşsızca gözden kayboluyordu. Dünya batıyor, cehennem sönüyor, cennet yanıyor, kıyamet kopuyordu.

Zarfı avuçlayıp sıkmak, buruşturup yok etmek istiyordum. Saatin nabzının sesi odanın içinde dolanıyordu. Sadece baktım, dayımın gözlerinin içine baktım. Zarfı öylece tutmaya devam ederken dayım benden bir cevap bekliyor gibi görünüyordu ama hiçbir şey söylemedim. Sırtımı dönüp merdivenlere yöneldim. Yağış hâlâ olduğu yerde şok olmuş halde dikiliyordu.

"Yağış," dedim tepkisiz bir sesle. "Hadi."

Üst kata ışık hızıyla çıkıp, kendimi odama kapattığım saniyelerde Yağış şok içinde odanın ortasında dikilmiş duvarları izliyordu. Ne söylemesi gerektiğini bilmediği her halinden belliydi. Ondan bir şeyler söylemesini istemiyordum. Aksine susmayı, bu konu hakkında tek kelime bile etmemeyi istiyordum. Zarfın varlığı bir gölge gibi ruhumun gardiyanı haline gelse de onu komodinin üzerine öylece bırakıp üzerimdeki kıyafetleri söker gibi çıkarmaya başlamıştım. Küçücük odam bir kırsala dönüşmüştü de o kırsalda deli gibi koşturuyordum ve ter içindeydim sanki.

Yağış küçük çantasını yatağımın ucuna bıraktı. Ona giyebileceği rahat kıyafetler verdim. Arkamda atlılar koşturuyormuş gibi son hızda banyoya girmiş, kaynar suyla duş almış ve tekrar odaya dönmüştüm. Arkadaşımın durgunluğunu net bir şekilde görebiliyordum ama içinde boğulmaya başladığım bu hislerin bendeki yankısını ona duyurmaya niyetim yoktu. Öyle ya da böyle bugün zaten kötü başlamıştı, kötü bitmesinde de sakınca görmüyordum.

Aslında şu an susması gereken ben değildim. Şu an dünya üzerindeki belki de herkes susabilirdi ama benim susmamam gerekiyordu. Sustuğumda kötüyle korkunç arasında bağı çözme yetimi tam anlamıyla kaybediyordum çünkü. Kafamın içinde devamlı olarak hareket eden yirmi altı uçlu bir

Scanned with CamScanner

bıçak varmış da her dönüşünde yirmi altı farklı yaranın üzerine yepyeni yaralar açıyormuş gibi hissediyordum.

Yağış koca bir topuz yaparak şekillendirdiği saçlarından fırlayan birkaç tel saçı kulağının arkasına iterken yatağın ucunda oturmuş beni izliyordu. Islak saçlarımı ağır ağır taradım, kurutmadım, kurutmayı sevmiyordum. Kendiliğinden kuruması daha iyiydi.

Üstüme giydiğim askılı tişörtün askılarından biri düşmüştü, aynadaki yansımamı izlerken düşündüğüm şey bu değildi. Annemin benimle ilgilenmeyi reddetmesinin sebebini anlayamıyordum. Küçükken beni görmezden gelmesinin, sık sık bırakıp gitmesinin sebebinin beni babama benzetmesinden kaynaklı olduğunu biliyordum ama aynaya baktığımda babamdan ziyade ona benzeyen bir kadın görüyordum ben. Üstelik şimdi neden ben bir yangından kurtulmuşken üzerime benzinle yürüyordu? Henüz sönmemiş bir şeyin, o şey her ne olursa olsun, üzerine benzin dökerek o şeyi en başından daha felaket bir biçimde yanmasına sebep olmak değil miydi? Sırf önceden yandı diye, tekrar yanmasına neden olduğunda onu sen yakınış sayılmıyor muydun yani?

Babamın nerede olduğunu merak etmiyordum.

Babamın nerede olduğunu merak ediyordum.

Babama karşı özlem duygusu hissetmiyordum.

Babama karşı olan özlem duygum yüzünden yavaşça çürüyordum.

Aynadaki bir diğer yansımanın sahibi olan arkadaşım, "Çok fazla düşünüyorsun," dedi, sesi zihnime yerleştiğinde o sesi ilk kez duyuyormuşum hissiyle yabancılık duygusu hissettim. Yansımasına baktım. "O zarfı açmak istersen açarsın, açmak istemezsen açmazsın. Buna kimse karışmaz."

İçimde gitgide büyüyen depremin sarsıntıları ruhumu yıkmaya başladığında, "Bu yüzden arkadaşımsın," dedim kayıp bir yapboz parçası gibi.

"Daima öyle olacağım." Bana yaklaştı, çenesini askının düştüğü omzuma bastırıp aynadaki yansımamızı izlemeye başladı. "Ben her zaman yanında olacağım. Kim ne derse desin, nasıl bir şey yaşanırsa yaşansın."

Dudaklarımda yorgun bir tebessümün ilk temeli atıldı. Bu tebessüm rengini gözlerime ulaştıramadı. Yağış uzun uzun yüzümü saran o bitkin ifadeyi izledi ama bir şey söylemedi. Çenesini omzuma sürtüp sessizce bekledi. İçimde birçok şeyin güvenini kendim sağlamıştım ve şimdi düşen bir yıldırımın bu güveni öldürmesine izin vermeyecektim.

O zarfı açıp açmayacağım konusunda belli bir kalıba girmiş bir düşüncem yoktu. Zamana bırakmayı düşünüyordum. Zaman beni yeterince bırakmıştı, şimdi ben de bazı şeyleri ona bırakarak bu yükü onun omuzlarına bindirebilirdim.

Boğazımda bir düğümle yansımamı izlerken bakışlarım hâlâ bomboştu. İçimi lime lime eden tüm düşünceler, duygular tıpkı bir at gibi şaha kalkıyordu ve ben o atın altında her tekme darbesinde ağır derecede kan kaybediyordum.

Tüm geceyi Yağış ile bilgisayardan yabancı diziler izleyerek geçirmişik neredeyse. Sonunda Yağış yatağın bir köşesinde uyuyakalmıştı. Dayımın alt katta olup olmadığından emin değildim, gitmiş olabilirdi ama yine de bir şeyler yemek için bile aşağı inmemiştim. Her nedense şu an anneannemle yüzleşmek istemiyordum. Yağış'ın hemen yanında, yan yatmış şekilde telefonumun ekranını izliyordum. Oda kapkaranlıktı. Telefonumun ekran ışığı, yatağın içinde bir ateş böceği gibi aydınlık durmama neden oluyordu. Perdeleri çektiğim için sokakta yanan lambanın turuncu ışığı içeri tam olarak giremiyordu.

Korhan'ın çevrimiçi olduğunu gördüğümde durgun bakışlarım profildeki fotoğrafta asılı kaldı. Uzun bir süre çevrimiçi kalmaya devam etti. Geçen her bir saniye kaşımın ortasındaki yarığın daha da derinleşmesine neden oluyordu. Ben nelerle uğraşıyordum, bu herif bu saatte kimle konuşuyordu? O turuncu saçlı kız aklıma gelince dişlerimi sıkarak mesaj yazmak için ekrana dokundum.

İs_____: Uyumamışsın. (03.02)

Bir süre bekledim, cevap gelmedi. Gözlerimi yumup telefonun ekranını yavaşça alnıma vurdum. Ne diye yazıyordum ki ben bu adama?

Arjen___: Uyumam mı gerekiyor (03.06)
İs_____: İşin mi var? (03.07)
Arjen___: Evet (03.08)

Buruk gözlerle ekranı izlemeye devam ettim. Birkaç dakika ne yazmam gerektiğini düşündüm. Onunla konuşmak istiyordum. Bugün olanları ona anlatamazdım ama yine de onun yanında olsam belki şu an hissettiğim gibi kötü hissetmezdim. Bilmiyordum.

İs_____: Tamam o zaman, seni rahatsız etmeyeyim. (03.10)
Arjen___: Yine başlamışsın noktalı yazmaya (03.12)
Arjen___: Benimle yazışırken cümle sonlarına nokta koyma (03.13)
Arjen___: Hoşuma gitmiyor (03.14)
İs_____: Nasıl yazmam gerektiğini de mi sana soracağım? (03.14)

Scanned with CamScanner

Arjen : *Bana yazıyorsan, evet (03.15)*
İş : *Tamam, yazmıyorum. (03.16)*
Arjen : *Keyfin bilir (03.16)*

Beni ne kadar gocundurduğunun farkında olmaması mıydı beni sinirlendiren? Bir an için kendimi ağzıma kadar dolmuşum gibi hissettim. Önüme dönüp yürümeden önce bile başımı yavaşça onun olduğu yöne çevirip, onu izlerken yürümekten vazgeçen kişi değil miydim ben? Kirpiklerim ateşe muhtaç kibrit çöpleri gibi birbirine sürtünerek alev almaya başladı. Altında ezildiğim tüm hisler içime çökmüştü.

İş : *Biliyor musun tam bir salak gibi davranıyorsun (03.20)*
İş : *Canımı sıkmaktan başka yaradığın bir iş falan da yok senin (03.21)*
İş : *Kendini ne sanıyorsun? (03.22)*
İş : *Geri zekâlının önde gidenisin, gerçekten öylesin (03.22)*

Mesajları okuduğunu biliyordum, inatla cevap yazmıyordu. Parmaklarım harflerin üzerinde kaymaya başladığı sırada artık titriyorlardı.

İş : *Kimle konuşuyorsan konuş (03.23)*
İş : *Umurumda bile değil (03.23)*
İş : *Kime çevrimiçi olursan ol (03.24)*
İş : *Geber (03.24)*
İş : *Aptal. (03.25)*

Baktım, uzun süre izledim ama o da sadece izliyordu. Hakaret edecek bile olsa bana karşılık vermesini bekliyordum. Profiline tıkladım, fotoğrafı genişleyerek ekranımı kapladı. Kırmızı ceketinin içinde görünen beyaz tişörtüne baktım. Dağınık saçları ışıkların altında normalde olduğundan daha açık renkte görünüyordu, boynundaki kalın damar o kadar belirgindi ki... Sonra kadraja bakan yeşil gözleri... O gözleri. Bir an bu fotoğrafı ateşe vermek istedim. Bu fotoğrafın çekildiği gün yanında duran kızı hatırladım, sonra bugünkü turuncu saçlı kızı. Yakma isteği daha da büyüdü.

İş : *O kırmızı ceketi çok mu aradın? (03.30)*
İş : *Leşşşşş (03.31)*
İş : *Pezevenk ceketli (03.31)*
İş : *Pezevenge benziyorsun profilde (03.32)*

İş : *Piyanist şantör gibi (03.32)*
İş : *Sadece payetleri eksik o ceketin (03.33)*
İş : *Pezevenk (03.34)*
İş : *Ceketli (03.34)*
İş : *GEBERTİRİM SENİ (03.34)*

Bir süre daha sessizce izledikten sonra sonunda yazmaya başladığını gördüm. Yatağın içinde sakince uzanmış ona saydırıyordum ama dışarıdan biri beni görse, normal bir şekilde mesaj yazdığımı düşünürdü. Oysa öyle öfkeliydim, öyle kırgın, öyle yalnızdım ki.

Arjen : *Ne istiyorsun? (03.40)*

Durdum, sorduğu soruya bakakaldım. Ne istiyordum? İlgisini mi? Açıklamasını mı? Varlığını mı? Ondan gelecek herhangi bir şeyi mi? Onu mu? Gözlerime batmaya başlayan yaşların sebebini sorguladım, ağlamıyordum ama kendimi sıkmasam kesin zırıl zırıl ağlardım.

İş : *Özür dilerim. (03.42)*
Arjen : *Bir daha olmasın (03.43)*
İş : *Tamam, olmayacak. (03.44)*

Uzun süre bir şey yazmadı. Kendimi iğrenç hissediyordum. Pişmanlık, kollarını belime sarıp beni kendine bastırdı ve bedenini bedenime yapıştırdı.

Arjen : *Neden uyumuyorsun? (03.46)*
İş : *Uyuyamıyorum (03.46)*
Arjen : *Ama neden? (03.47)*
İş : *Hemen yanımda kız arkadaşım uyuyor (03.48)*
İş : *Ama yalnız hissediyorum (03.48)*
İş : *Ve bunu itiraf etmekten nefret ediyorum (03.49)*
İş : *Ama yalnızım (03.49)*
İş : *Çok yalnızım (03.49)*

Gözlerimi yumup telefonu iki göğsümün arasına bastırdım. Dişlerimi sıktım, bu hissin geçmesini beklemeye başladım. Dünyanın en saçma şeyi de bazı hislerin asla geçmeyeceğini düşünmek olsa gerekti. Bir his size bir kanser hücresi gibi yerleştiğinde, o kanser hücresinin tedavisi olmadığına, sizi öldüreceğine inanıyordunuz.

Scanned with CamScanner

Arjen *: Benim çirkin küçük kızım (03.58)*
Arjen *: Odanın perdelerini çekmişsin (03.58)*
Arjen *: Seni göremiyorum (03.59)*
Arjen *: Hadi dışarı çık (03.59)*

Büyük bir hızla, hiç sorgulamadan yataktan çıkıp, üzerime bir bardak bile almadan terliklerimi ayağıma geçirerek evden ayrıldım. Yaptığım hiçbir şeyi sorgulayamıyordum artık. Şu an ona ihtiyacım vardı, o buradaydı, önemli olan tek şey buydu. Kırgınlıklarımı ve kızgınlıklarımı bir köşeye iterek yine soluğu onda almak beni incitse de bir yandan da beni iyileştirdiği gerçeğini yok sayamıyordum.

Apartmanın kapısını açtığım an motosikletinin üzerinde oturan Korhan'ı görünce gözlerim iri iri açıldı. Motosikletinin sesini bile duymayacak kadar mı dalgındım? Ya da o sinir harbiyle ne kadar sakin görünsem de aslında kendimi kaybederek mi yazmıştım ona tüm o mesajları?

Kaskını yavaşça kafasından çıkarıp kolunun altına aldı. Bahçedeki kısa demir kapıyı araladım, içimdeki telaşa rağmen aheste aheste hareket ediyordum. Korhan'ın motosikletinin hemen kenarında bir kask olduğunu daha görünce bir an duraksayacağımı sandım ama yürümeye devam ettim. Bordo, kopkoyu kırmızı renkteki, camları siyah kaskı bana uzattı. Titreyen parmaklarımın arasına aldığım kaskı sıkı sıkı tutarken ona bakmaya devam ediyordum.

Siyah kaskını kafasına geçirdi, kaskın önündeki camı kapatmadan hemen önce, "Atla, Çirkin," dedi pürüzlü bir sesle.

Kaskı amatör bir şekilde kafama geçirdim. Kısacık şortumu, askılı tişörtümü ve terliklerimi umursamadan onun arkasına bindim. Korhan motosikleti çalıştırdı, motosikletten yükselen o güçlü ses, kalbimin atışlarının daha da sertleşmesine sebep oldu. Kollarımı Korhan'ın beline doladım, göğsümü siyah, kalın motorcu ceketinin örttüğü sırtına yasladım. Ellerinde siyah eldivenler vardı, bu dikkatimden kaçmamıştı. Motosikleti sürmeye, beni evimin olduğu yerden hızlı bir şekilde uzaklaştırmaya başladı.

Hava soğuktu ama ben buna rağmen üşümüyordum. Motosikleti hızlı kullandığından rüzgâr tıpkı kamçı darbeleri gibi tenime düşüyor, bedenimi yakıyor, beni dişlerinin arasına alarak parçalamak ister gibi ısırıyordu.

Bir çocuk parkına gelmiştik ama bu birbirimizi tanıdığımız çocuk parkı değildi, bizim eve biraz daha uzak bir yerdeydik. Okuldan dönerken bu çocuk parkını görüyordum ama hiç içine girmemiştim. Gece hâlâ gökyüzüne karanlık bir tavan ördüğü için park biraz ürkütücü görünüyordu. Kafamdaki kaskı çıkarıp motosikletin üzerine koydum, Korhan üzerindeki ceketin fermuarını hızla aşağı doğru çekti ve siyah ceketi üzerinden çıkarıp

omuzlarıma attı. Yorgun gözlerim kaskın altındaki gözlerini görmek ister gibi kaskın yüzeyinde dolaşıyordu.

Omuzlarımda ona ait ceketle önünde dimdik bir enkaz gibi durmaya devam ettim. Korhan sanki gözlerini görmemi istemiyormuş gibi kaskı uzun süre kafasından çıkarmadı. Sonunda bakışlarıma dayanamamış olacak, kaskı yavaşça çıkardı. Dağılan saçlarını elleriyle karıştırıp gözlerini yüzüme indirdi. Parkın içinde yanan boyu kısa sokak lambasının beyazımtırak ışığı onun yüzünün bir yarısını aydınlatıyor, diğer yarısına dokunmuyordu bile. Yüzünün aydınlık kalan kısmındaki gözünün yeşili zehir gibi yakıcıyken, karanlıkta kalan kısım sonbaharın anılarını taşıyan kuru bir yaprağa benziyordu.

Park bomboştu, hatta parkın olduğu caddeden araç bile geçmiyordu. Uzun süre gözlerimizi izledik. Bana bakışlarında ilk kez saf olarak gördüğüm bir şey vardı ki bu da şuydu; Korhan şu an ona bu gözlerle bakmama katlanamıyordu. Beni hızla kollarının arasına çekti. Tıpkı bezden bir bebekmişim gibi onun göğsüne yıkılıp kaldım. İçimde binlerce şey taşıyordum, bunu hissedebiliyor muydu? Ben öyle çok hissediyordum ki kendi zihnimin içinde, kendi kendimin önünde dizlerimin üzerine çöküyordum.

Gökyüzünün şafağa boyanmasına ramak kalmıştı. Yanağımı Korhan'ın göğsüne bastırdım, teni sıcacıktı ama orada çok fazla kalırsam yanardım. Bir süre sonra onun cehennem olduğunu anlamıştım.

"Saçma sapan şeyler yazdığım için üzgünüm," diye mırıldandım. Yıllardır gördüğüm kâbuslardan birinde tam ölecekken onun tarafından uyandırılmışım gibi hissediyordum. Bu hissi ona söylesem, çok saçma bulur muydu? "Özür dilerim."

"Özür dileme," dedi bana sıkıca sarılmaya devam ederken. Onun kollarında kendimden kurtuluyordum sanki. Yanağımı göğsüne daha sert bastırıp gözlerimi kısa boylu lambanın ince bedeninde gezdirdim. Yayılan ışık, sanki bir sahnedeymişiz gibi yalnızca ikimizi aydınlatıyordu.

Bir an için kendimi Mania, onu da Mantus olarak hayal ettim. Sonunda kavuşmuştuk.

"Öyle şeyler yazmamalıydım," diye fısıldadım, sesim küçük bir kız çocuğunun uzun saçları kulağının altına kadar kesilirken aynada kendisini izlediği o küçük anın fotoğrafı gibiydi.

"Fevrisin." Parmaklarını ceketin altında saklanan belimin topraklarına gömmek ister gibi tenime bastırdı. "Yapıyorsun, sonra yaptıklarına pişman olup kuyruğunu indiriyorsun."

"Öyle mi yapıyorum?" diye sordum, sesim hâlâ çok cılızdı. Korhan bu halimi belki de ilk kez görüyordu, bilmiyordum. Belki de ben bu halimin varlığını ona çok uzun zaman önce göstermiştim ama farkında değildim.

Scanned with CamScanner

"Evet," dedi. "Öyle yapıyorsun, çirkin kızım."

Çenemin titrediğini hissettim. Sanki o zarf ikimizin göğsü arasında duruyordu ve onun kalbiyle benim kalbimin birbirine dokunmasına engel oluyordu. Parkın içinde bir ileri bir geri sallanan, yağlanmadığı için gıcırdayan salıncağın sesini dinlemeye başladım. Bir süre sonra bu sese Korhan'ın kalbinin sesi de eklendi. O kadar sessizleşmiştik ki yalnızca o salıncağın ve Korhan'ın kalbinin sesini duyuyordum.

"O gün," diye söze girdim. "Bardayken yanındaki kız, neden yanındaydı?"

Korhan, açık duran yarasına parmağını basmışım gibi kaskatı kesildi. Kafamı kaldırıp ona bakmadım ama yüzünü boyamaya başlayan ifadenin ne renk olduğunu merak ediyordum. Aslında neyi sormaya çalıştığımı bildiğini çok iyi biliyordum.

"O gün," diye fısıldadım tekrardan. "O kızla yatacak mıydın?"

"Evet," dedi bir bıçak gibi içime saplanıp, içimde duran kendini yaralayarak.

Cevap veremedim, yeni bir soru soramadım. Donup kalmıştım. Bir bardak su uzatıyordu bana, ben o suyu yavaş yavaş içerken beni izliyordu ve bir süre sonra o suyun içindeki zehrin varlığını fark ediyordum; zehir usul usul kanıma karışıyor, beni aheste aheste öldürmeye başlıyordu.

"Peki yatacak mısın onunla?" diye sorduğumda neredeyse on dakikadır sessiz olduğumuzu şimdi anlıyordum.

Korhan'ın dudaklarını saç diplerimde hissettim. "Hayır," dedi.

"Gerçekten mi?" diye sordum aniden.

Aniden heyecanlanmam ona ne hissettirmişti bilmiyordum ama her ne hissettiyse beni daha sıkı sarıp, tamamen kendine bastırmasına sebep oldu. "Gerçekten," dedi, kalın sesi bir urgan oldu ama beni infaz etmedi, bana beni asla düşürmeyecek bir salıncak kurdu. İyice sokuldum ona, gözlerimi yumup başımı uysalca salladım.

"Buna sevindim."

"Yoksa tüm gün bunu mu düşündün?" diye sordu Korhan aniden.

Yutkundum. "Evet ama düşündüğüm şey sadece bu değildi," diye itiraf ettim. "Bugün yanında gördüğüm kız..."

"Hım?"

"O kızla mı yatacaksın?" Durdum. "Yoksa yattınız mı?"

"O veletle mi?" Korhan gırtlağından yükselen gülme sesini bana bahşettiği sırada tenimin üzerine cennet yağmurları yağıyordu. "Aptal olma, o velet benim öğrencim."

Kaşlarım çatıldı. "İyi ama spor yapacak gibi görünmüyordu. Üzerindeki kıyafetler spora uygun değildi ve birlikte ayrıldınız oradan."

"O tombalak spor yapacak, ben de göreceğim," dedi Korhan gülmeye devam ederek. "Sevgilisiyle uzun zamandır tanırız birbirimizi. Kız mimarlık okuyor, çizim konusunda geliştirmek istiyormuş kendini. Ben de sevgilisinin hatırına yardımcı oluyorum, hepsi bu."

İçime soğuk sular dökülmüş gibi rahatladığımı hissettim. Burnumu çekerek gözlerimi yavaşça kaldırıp onun çenesine baktım. Çenesinde de küçük izler vardı, ayırt etmesi mümkün izlerdi bunlar. Ona baktığımı fark edince gözlerini yavaşça aşağı doğru indirdi, bana baktı. Bakışı başımı dönüyordu. Çok yüksek bir yerden düşüyormuşum, ne kadar dibe yüzersem yüzeyim asla ayağımın yere değemeyeceği kadar derin bir okyanusta boğuluyormuşum, bir orman yangının ortasına çırılçıplak atlıyormuşum gibi hissettiriyordu.

"Ama bu biriyle yatmayacağın anlamına gelmiyor," dedim kuru bir sesle. "Değil mi?"

"Evet," dediğinde donup kaldım, gözlerim gözlerine saplanmıştı ve saplandığı yerden hayal kırıklığının bozuk kanı akıyordu. İki kolunu da ceketin içinden geçirerek belime sardı, kollarını bana bir yılan gibi doladı ve tenimi tenime yaraya tuz basar gibi bastı. "Seninle."

"Benimle?"

"Sen olduğun sürece, bir başkasına gerek yok, Çirkin."

Gözlerimi kaçırma ihtiyacıma yenilmedim, dikkatle ona bakmaya devam ettim. Korhan yavaşça eğildi, dudaklarını şakağıma bastırıp şakağımı derin bir iç çekiş eşliğinde sertçe öptü. Gözlerimi yavaşça yumup bu öpücüğün zihnime emanet ettiği anıları sayfalara işlemeye başladım.

"Ayrıca pezevenk ceketli demeni de unutmayacağım," diye fısıldadı. Gözlerimi yavaşça açtığımda yanaklarının ısındığını hissedebiliyordum. "Şimdi bana ne olduğunu anlatacak mısın?"

Gözlerimi çenesindeki küçük izlere indirip, "Annem," diye mırıldandım, bunu anlamasını beklemiyordum. Ona babamla ilgili bir şeyleri söylediğimi hayal meyal hatırlıyordum, belki de söylememiştim ama annemle ilgili hiçbir şeyi bilmediğine adım gibi emindim. "Biz annemle uzun zamandır görüşmüyoruz. Görüşürsek de nadiren..."

Başını yavaşça salladı, sözüme devam etmemi bekliyor gibi bir hali vardı.

"Kötü bir anne değil ama çok iyi bir anne olduğunu da söyleyemeyeceğim," diye mırıldandım. "Babam gittikten sonra bir süre boyunca hep benden kaçıyormuş gibi hissettim. Kaçtığını düşündüm."

Korhan'ın yüzünde bir şeylerin belirtisini aradım ama sadece gözlerimin içine bakıyordu.

Scanned with CamScanner

"Sonra çalışmayı bahane ederek gitti. Arada sırada görüyordum onu." Korhan'ın dişlerini sıktığını fark ettim. "Zamanla neredeyse hiç görmeye başladım. Bağlantımız tam anlamıyla koptu."

"Babanı seviyor muydu?" diye sordu.

"Seviyordu," dedim buruk bir tebessümle. "Babam da onu seviyordu."

"Belki de bu yüzden senden kaçıyordu," dedi Korhan bir gerçeği yüzüne vurur gibi. "Sana baktığında onu görüyordu."

Bunu cevapsız bıraktım. Bunun yerine, "Bugün annemden bir zarf geldi," dedim.

"Para falan mı yollamış?" diye sordu Korhan, sesi zehir gibiydi.

"Hayır, bana para göndereceğinde direkt hesabıma yatırır."

"O zaman o zarfın içinde ne vardı?"

Elimi yavaşça kaldırıp Korhan'ın yanağına bastırdım, dokunuşum altında tüm duvarlarını indirerek bana atabileceği en derin bakışı attı. Yanağını okşadım, avucum yanağının pürüzlü yollarını gezdi tıpkı bir seyyah gibi. Ardından parmaklarımı yavaşça çenesindeki izlere indirdim, girinti ve çıkıntıların içine gömüldüm, tırmandım, tekrar düştüm, tekrar kalktım.

"Zarfı açmadım ama bildiğim kadarıyla içinde babamın şu an hangi şehirde olduğu yazıyormuş."

Korhan bu konuda hiçbir şey söylemese de, beni tutuşu öyle kuvvetlenmişti ki sanki beni her şeyden korumak istiyormuş gibiydi. Saatin üç kolunu da açarak yavaşça kendi etrafında tur atmaya başladığı saniyelerde gözlerini gözlerimden kopardı ve kafamı göğsüne gömmemi sağladı.

"İstersen birlikte gideriz," dedi, cehennemin varlığı gibi üzerimi örten bu cümlesi kalbimin içinde kanatlarını bir açıyor, bir kapıyordu.

"Buna gerek yok, Arjen." Gözlerim yine kapanmıştı. Gözlerimin hemen önünde bir takvim yaprağı asılı duruyordu. O takvim yaprağındaki tarihi okumayı reddedercesine gözlerimi geri açtım. "Buna ihtiyacım yok."

"Neden böylesin?" diye sordu, bu soruyu sadece bana değil, kendine de soruyordu sanki. Ben nasıldım ki? Neden bunu böyle içten sorguluyordu?

"Nasılım?"

"Bembeyaz bir kumaşı kirleten beyaz bir lekeyi göremezsin, Nurşan." Beni kendinden usulca uzaklaştırıp, yüzümü büyük avuçlarının içine aldı. Ardından kafamı kaldırıp ona bakmamı sağladı. "Sen oturmuşsun, o lekeyi nasıl temizleyeceğini düşünüyorsun. Daha lekenin yerini bile bilmiyorsun."

Ellerimi yüzümü örten avuçlarının üzerine koyup, parmaklarının altındaki kemikleri bir sarmaşık gibi örmüş belirgin damarları okşadım.

"Peki ya asıl leke, bulamadığım o lekenin altında yatan beyaz kumaşsa?" diye sordum.

Dişlerini sıktığında yanağına derin, çaresizlik kuyuları kazılmıştı. Gözleri gözlerimde o kadar uzun süre oyalandı ki bir şeyler söyleyeceğini sandım ama söylemedi. Avuçlarımı, yüzümü kavrayan avuçlarının üst kısmına bastırmaya devam ettim. Korhan yavaşça eğildi, alnını alnıma bastırdı. Alnının ortasında atan damarın alnıma vuruşlarını hissediyordum.

"Biliyor musun, sen benim gözlerimde binlerce çivi izi gibisin." Gülümsedi, bu beni de gülümsetti. "Her gün farklı bir fotoğrafını asıyorum oraya." Burnunu burnuma sürttü. "Her gün farklı bir resmini çizmeye başlıyorum. Her gün farklı bir resimde, aynı kadının yüzünü görüyorum."

Gözlerini yumdu, hâlâ gülümsüyordu.

"Kendimi bir fotoğraf misali çektiğim tüm bu dağılmışlığın içinde, tek rar sadece seni çizmek için buluyorum."

"Bana mı asılıyorsun?" diye sordum gülümseyerek.

Gözlerini açmadı. Ellerini yanaklarımdan çekince ben de ellerimi onun ellerinin üzerinden çekmek zorunda kaldım. Aniden bileklerimi yakaladı, ben daha ne olduğunu anlamadan, önce açtığı terli avuç içlerimden öptü beni, sonra dudaklarını nabzımın üstüne, bileklerime bastırdı. "Sana asılıyorum," dedi ama bunu öyle bir tonlamayla söylemişti ki, her nedense bir an için gözlerimin önüne gelen tek şey avuçlarımda tuttuğum bir idam ipi olmuştu.

Bileklerime astım onu,
Gömdüm avuç içi mezarlığıma.
Parmaklarımdan dökülen her bir satırda,
Binlerce defa, daima.

Scanned with CamScanner

9. PERDE
Mayın

Güneş, geceyi gökyüzünden siliyordu.

Zamanı içiyorduk. Mayınların olduğu tarlaya girmiştim, mayınlara hiç düşünmeden basmıştım; patlamasını beklemiştim, patlamamıştı. Pencerenin önünde dikilmiş sigaramın zehrini usul usul ciğerlerime buyur ederken kafamın içini dolduran düşünceler zihnimin tavanına tepe takla asılmışlardı. Nisan ayına çoktan girmiş olmamıza rağmen hava çok öyle soğuktu ki parmak uçlarımın kavradığı sigarayı pencereden aşağı, zemine atmak ve kollarımı bedenime dolayıp kendimi bu titremeden biraz olsun sakınmak istiyordum.

Belki henüz yolun çok başındaydım ama şimdiden soluk soluğa kalmıştım.

Gözlerim odanın içindeki komodinin üzerinde duran zarfa kaydı, parmaklarımın arasında tuttuğum izmariti daha sıkı kavradığımı fark ettim. Gözlerimi zarftan uzaklaştırdım. Babamın hangi cehennemin dibinde olduğunu bilmem bir şeyi değiştirmeyecekti. Umutları yeşertmenin bir manası yoktu; ben en başından çocuk olmayacaktım.

Korhan o zarfın içinde yazan yere benimle gelebileceğini söylemişti ama ben henüz o zarfı açmamıştım bile. Gitsek ne değişecekti? Üstelik Korhan ile yatmış olsam bile hâlâ onunla ilgili soru işaretleri taşıyordum. Açıklamadığı, açıklamasını istemediğim ama yine de zihnimin içinde silahıyla oradan oraya koşuşturup duran kanlı bir katil gibi düşüncelerime saldıran şeyler vardı. *O çizimler ve fotoğraflarım.*

Scanned with CamScanner

Kafamın içindeki dağınıklığı bir türlü toparlayamıyordum. Dudakları-
mı bir kez daha sigaranın ucuyla buluşturdum, yanaklarım zayıflayarak içe-
ri doğru çökerken elmacık kemiklerimin yüzümü kaplayan deriyi gererek
belirginleştiğini hissettim. Son birkaç gündür kimseyle görüşmüyordum,
kendime zaman ayırma kararı vermiştim ama bu zamanın tümünü kum sa-
atlerini kırıp içindeki kumların altına kendimi gömerek geçiriyordum.

Sigarayı söndürüp pencereden aşağıya attım, pencerenin buz gibi olmuş
kulpunu sıkıca kavrayarak çekerken gözlerim dalgındı; camı sertçe kapattım.
Beni yarattığı kuyunun içine çekerek boğmak isteyen düşünceleri öldürebil-
mek mümkün olsaydı ellerimi onların kanlarıyla yıkamaktan bir an olsun
geri durmazdım. Keşke düşüncelerime de yalan söyleyebiliyor olsaydım.

Öğlene doğru anneannemin evin içindeki telaşını fark etmiştim. Sa-
londaki büyük koltukta uzanıyor, piyes metinlerinin sayfalarını usul usul
çevirirken anneannemin mutfakta bir şeylere söylendiğini duyuyordum.
Onunla annemin gönderdiği zarf hakkında konuşmamıştık, üzerine gelmi-
yor ve konu hakkında bana tek bir soru bile sormuyordu. Metinlerin üs-
tünde gezen gözlerimi usulca mutfak kapısına çevirdim, açık duran mutfak
kapısından mutfağın içi görünüyordu. Anneannem ıslak ellerini mutfak ön-
lüğüne sildi. Ardından bakışları salona kaydı.

"Kalk da yardım et bana," diye çemkirdi huysuz huysuz.

Oturduğum yerden doğrularak kalktım. Mutfağa doğru yöneldiğim sı-
rada saçlarımı tutturduğum kalemi saçlarımın arasından çekerek çıkardım
ve uzun, siyah saçlarım bukleler halinde omuzlarıma döküldü. "Bu telaşın
sebebi ne?" diye sordum kafamı mutfağın içine uzatarak. Nuriş Sultan boş
bir tencereyi ocaklığın üzerine koydu ve mutfak dolaplarından birini açıp
içi geniş bir kap çıkardı. Bu esnada onu izlemeye devam ediyordum.

Bana yandan bir bakış atarak, "Bu akşam evde ol," dedi kesin bir dille.
"Misafirlerimiz var."

Kaşlarımı kaldırdım. "Misafirlerimiz mi?" Gülerek başımı iki yana sal-
larken anneannem olduğu yerde huysuzlanmaya devam ediyordu. "Dayım-
lar falan mı gelecek?"

"Hayır," dedi anneannem, o canlı bakışları usulca gözlerimi buldu. "Ki-
yas abinler geliyor."

İçinde zamana ait bir rakam gibi öylece durduğum hava bir anda kap-
kara dumanlarla doluymuşçasına ağararak belki de ağrıyarak cehennemde
doğan güneşin altında çırılçıplak ve yaralar içinde dikiliyormuşum gibi his-
setmeme neden oldu. Çığlık atmak istiyordum. Olduğum yere dizlerimin
üstünde düşmek, avuçlarımı soğuk parkelere bastırırken çığlık atarak ci-
ğerlerime dolan kapkara havayı zemine kusmak istiyordum.

Mayınlar patlamıyor diye buna güvenip mayın tarlasında yaşamaya
başlarsam olacağı buydu işte.

Şimdi o arazi içimde patlamıştı.

Gözlerim düştüğü boşlukta, hiç tanımadığım bir adamın ayaklarının
altında eziliyordu. Anneannemin ilgili gözleri gözlerimden uzun süre ay-
rılmayınca birbirine kenetlediğim dişlerimi usulca birbirlerinden ayırdım.
Yüzüme çizmeye başladığım sahte ifade gözlerime yerleştirdiği ışıkları ay-
dınlatırken, "Ne güzel," diyebildim.

"Çok koptuk birbirimizden, çok," dedi anneannem hayıflanarak. "Böyle
olmamalıydı. Eskiden ne güzeldi, değil mi İs?" Durdum, hiçbir şey söyleme-
dim ve anneannem sözlerini şu şekilde devam ettirdi: "Kıyas abinle birlikte
büyüdün sen."

Ona ağlayarak Kıyas'ın tacizlerini anlatsam bana inanır mıydı?

Ona Kıyas'ın beni uyutmadığı gecelerden bahsetsem bu geceleri din-
lerken güneş tıpkı o gecelerde benim göğsümde söndüğü gibi bu kez onun
da göğsünde söner miydi?

Kıyas'ın çocukluğumun üzerinde dolaşan elleri belki artık bedenimde
değildi ama o parmakların yarattığı baskıyı ruhumda hâlâ hissedebiliyor-
dum. Anneannemi hayal kırıklığına uğratmama isteğiyle usulca gülümse-
dim ama ilk kez yanaklarımda böyle şiddetli bir acı hissetmiştim.

Anneanneme yardım ederken bir yanım öyle gaddar hissediyordu ki
o yanıma uyarak onun yiyeceği her yemeğin içine kutularca fare zehiri bo-
şaltmak istiyordum. Bu yemeği sadece onun yiyeceğini bilseydim hiç çe-
kinmez, bunu yapardım. Dalgın gözlerim pişen yemeklerin üstünde öylece
dolaşıyor, sanki göğsüm ocağın üzerindeki kaynayan yemekler gibi altında
güçsüzce atan kalbimi kaynatıyordu.

Bu geceyi atlatırsam diğer geceler sorun olmayacaktı.

Gece günün üzerine devrildi, karanlığın kolları tüm şehre dolanarak
sokaklara sımsıkı sarıldı. Üzerimde simsiyah, kısa kollu bir elbise vardı,
elbise dizimin biraz üzerinde bitiyordu ve saçlarım hâlâ ıslak olduğu için
uçları bukle bukle olmuştu. Yüzümde makyaj olmadığı zamanlar küçük bir
kız çocuğuna benziyordum, yine o kız çocuğuna benzediğim zamanlardan
birinin içindeydim. Sofra hazırdı, dışarıdan bakıldığında ben de hazırdım
ama içeride durumlar oldukça karışıktı.

Dedem evde değildi, eğer dedem ya da dayım burada olsaydı belki bu
kadar gergin hissetmezdim. Ya da Korhan... Evet, birazdan oturacağım o
masanın etrafına yerleştirilmiş sandalyelerden birinde onun da oturacağı-
nı bilseydim içim felaket yeri gibi darmadağın halde olmazdı. Zilin çalarken
çıkardığı o ses, sanki cenazemde okunan duanın ruhumun kulağına fısılda-

Scanned with CamScanner

nan sözcüklerinden oluşuyordu. Kalbim göğsümü delip geçecek kadar hızlı çarpıyor, kalbim yaşadığımı sorgulatacak kadar yavaş çarpıyordu.

Anneannemin büyük bir mutlulukla açtığı kapının arkasında beni yutmayı bekleyen bir kasırga varmış gibi hissediyordum. Kalçamı masaya bastırarak gözlerimi aralanan kapıya sabitledim. Önce eşi Nihal ardından küçük, beş yaşlarındaki oğlu Ayaz hemen ardından da kendi içeri girdi. Yeşil gözlerinin etrafının kırışmasına neden olan tebessümü, zehirli bir çiçek gibi yüzünün şeytani vadilerinde yetişiyordu.

Nihal'in, "İs!" demesiyle gözlerim Kıyas'ın yüzünü saran iğrenç tebessümden ayrılıp eşine döndü. Sarı saçlarını sımsıkı atkuyruğu yapmıştı, iri kahverengi gözlerinde ayna gibi parlayan samimiyetiyle bana bakıyordu. Bana sanki onunla çok samimiymişiz, araya uzun zaman girdiği için birbirimizi çok özlemişiz gibi şefkatle sarılınca ben de kollarımı güçsüzce onun bedenine sardım. Ayaklarımın altındaki yerin dibinde cehennemin ilk katı yanıyordu.

"Seni çok özlemişim!" Yavaşça ondan ayrıldığımda Nihal gülümsedi, ben de gülümsedim. "Saçlarını tekrar siyah yapmışsın, çok yakışmış."

"Teşekkür ederim," diyebildim, sesim kuruydu ama samimi görünmeye çalışıyordum. Gözlerimde Nihal'i bu duruma inandırabileceğim türden köklü bir yalan vardı.

Nihal geri çekildiğinde o tekrar oradaydı, hiçbir şey yokmuş gibi, hiçbir şey olmamış gibi, tüm bunlar yaşanmamış gibi öylece salonun ortasında dikiliyordu. Hislerin hırpaladığı zavallı kalbim tıpkı güçsüz bir ezgi gibi telaşsız, duyulması imkânsız bir ritimle öylece çarpıyordu. Karşımdaydı. Yıllar sonra onu tekrar görmek göbeği kırılmış musluğu parmaklarıyla çevirerek kapatmaya çalışmak gibiydi; çeşme kapanmıyor, su inatla akıyor ama etrafına kan oturmuş parmakların kesik kesik acıyordu. Onun buradaki gerçekliği öyle su götürmezdi ki bir an için içimde yanan ateşi cennetin ırmakları bile söndüremeyecek sandım.

Gözleri, dört yol ağzının ortasında öylece durmuş ona çarpmak için hızla onun üzerine doğru sürülen araçları izleyen bir bedenden farksız olan beni, yani öldürdüğü bedeni hedefi haline getirdi. Kavuşamadığım özgürlük hissinin bileklerinden akmaya başlayan saniyeler, düştükleri yerde geçmişi örüyordu. Bir süre sadece gözlerimin içine baktı. Gözlerimi onun gözlerinden koparıp uzaklara sürüklemek istedim ama her nedense bende içten içe benim hiçbir şeyi hatırlamadığıma onu inandırmayı istiyordum.

Onunla göz göze geldiğimizde başta durgunlaşan ifadesinin tıpkı zehirli bir yılanın çalıların arasında kıvrıla kıvrıla ilerlediği gibi yüzünden uzaklaşmaya başladı. Dudakları yukarı kıvrıldığı saniyelerde geçmiş ve geleceğin birbirinin ikiz kardeşleri olduğunu fark etmiştim.

Sonsuza dek sürmüş hissi veren o kısa bakışmanın benden çalıp götürdüğü o kadar çok şey vardı ki... Kıyas'ın etrafından zehir aktığını düşündüğüm dudakları şu cümle uğruna aralandı: "İs, görmeyeli daha da büyümüşsün."

Kendi cesedimi gömmüştüm, artık hiçbir manası yoktu.

"Dalma o küçük kız çocuğu olarak kalacak değildim, değil mi?" diye sordum, ne onun adını ağzıma aldım ne de o adın yanına bir abi sıfatı ekledim. Kurduğum cümlenin özünde ona doğrultulmuş soru işareti aslında bir bıçaktan daha keskindi. Kıyas'ın gözlerinde bir şeyler görür gibi oldum ama o gördüğüm şey çok uzun süre kalmadı orada. Anında toza dumana karıştı.

"Evet," dedi zavallıca. "Sonsuza dek küçük bir kız çocuğu olarak kalamazdın."

Yemekler yenilip sohbet etmek için balkona geçene dek ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum; yarım saat, belki de kırk beş dakika. Olabildiğince ondan uzağa oturmuştum. Elimde olsa balkonun korkuluklarına oturur, bana yaklaşacağı anda kendimi balkondan aşağı bırakırdım. Artık öyle şeyler yapmayacağını biliyordum, içten içe hatırlamıyor olmamı dilediğini de biliyordum; bunu birçok kez ben de dilemiştim.

"Ee?" diye sordu Kıyas gözlerini bana çevirirken. "Ne var ne yok? Okul nasıl gidiyor?"

"İyi," dedim tek kelimeyle. Onla ilgilenmediğimi düşünüp başka şeylere yönelmesini istediğim için elimdeki telefondan gözlerimi tek bir an olsun ayırmadan kurmuştum bu tek kelimelik cümleyi. Yine de telefon ekranına ne kadar bakarsam bakayım onun beni izlediğini hissedebiliyordum; hissetmiyordum, biliyordum.

"Seni ne zaman evlendireceğiz?" diye sordu Kıyas bu sefer. Boğazımdaki yanma hissine aldırış etmeden telefon ekranına bakmayı sürdürdüm. Onunla ilgilenmediğimi düşünmesi için her şeyi yaptığım bu kadar barizken neden benimle konuşmaya çalışıyordu? Bir şeyleri hatırlayıp hatırlamadığımı mı anlamaya çalışıyordu?

"Henüz okulum bile bitmedi," diye fısıldadım. Artık ona bakmam gerektiğini bildiğimden kafamı kaldırdım, o an o yeşil gözler içinde bulunduğum anı yararak ilerlemeye, ilerlerken beni de kolumdan tutup geçmişe doğru sürüklemeye başladı. Tenimden geçen ürperti o kadar soğuktu ki şeytan bile beni ısıtamazdı.

Kıyas içten gülümsüyormuş gibi görünse de gözümde öyle büyük bir pislikti ki onun gerçekten içten gülümseyebileceğine inanmak istemiyordum. "Sevgilin de mi yok?" diye sordu, artık sorgusu daha da özele inmeye başladığından olduğum yerde huzursuzca kıpırdandım. Kıyas'ın oğlu Ayaz

Scanned with CamScanner

yere oturmuş, küçük oyuncak arabasını mermer yüzeyin üzerinde sürerek tuhaf sesler çıkarıyordu.

"Kızı anneannesinin yanında sıkıştırmasana," diye söylendi Nihal, ardından gülümseyerek bana baktı. "Bakma sen Kıyas abine. Hem yaşın daha çok genç, biz erken evlendik de ne oldu?" Homurdanarak Kıyas'a baktı. "Biraz daha eğlenebilirdik."

"Demeyin öyle yahu. Baksanıza beş yaşında bir oğlunuz var," dedi anneannem gülümseyerek. "Torunumun çocuğunu gördüm, ölsem de gam yemem." Durdu, gözleri beni buldu. "İs'in de çocuğunu görebilirim inşallah."

Başka zaman olsa gülerek tepki vereceğim bu cümle bir an için yanızca dümdüz bakışlarımı anneanneme sabitlememe neden oldu. Kıyas'ın kahkaha attığını duyduğumda artık kulaklarım çınlıyordu. Düşüncelerin olduğu yerde donup kalmıştı. Oturduğum yerden hışımla kalkarak su alma bahanesiyle mutfağa gittim. Mutfağın ışıkları kapalıydı, açık duran balkon kapısından içeri sızan ılık rüzgâr saçlarımı uçuştururken olduğum yerde küçücük kaldığımı düşündüm.

Anneannem, Kıyas ve Kıyas'ın ailesi diğer balkondaydı bu yüzden önümde duran mutfak balkonunda biraz olsun ondan ayrı nefes alma sansına sahiptim. Tam balkona çıkacakken mutfağın içine birinin girdiğini farkedince algılarım kör olmuş gibi olduğum yerde irkildim. Hızla mutfak kapısına döndüğümde diğer balkondan salona vuran ışığı arkasına almış, demsen kapının önünde dikilen Kıyas'ı görünce beynimden vurulmuşa döndüm.

Rüzgârgülleri akımın içinde dönmeye başladı, uğultular tüm düşüncelerimi yorgan gibi sardı, kelimeler yüzeyine bıçaklar dikilmiş bir yatak gibi zihnime saplandı. Kıyas içeri doğru bir adım attı. Sırtını ona dönüp açık balkon kapısına koşmak, kapıyı açıp kendimi balkonun korkuluklarından aşağı atmak istiyordum. Bu düşünce büyüyerek zihnimde intihar sarmaşıkları oluşturmaya başladı.

"Seni korkuttum mu?" diye sordu kısık bir sesle.

Bir şeylerin beni kurtarmasını beklerken, "Boşluğuma denk geldi," diye mırıldanarak gözlerimi önüme çevirdim.

"Muhabbet seni baymışa benziyor," dediği sırada bana doğru ilerliyordu. Avuçlarımın içi sanki elimi suyun altına tutmuşum gibi saniyeler içinde sırılsıklam olmuştu.

"Öyle oldu."

Gitmesini istiyordum. *Lütfen,* diye düşündüm. *Lütfen bana dokunma.*

"Bana da bir bardak su verir misin?" diye sordu. Ona su değil, keskin verip boğazının parçalara ayrılışını izlemek istesem de istediğini yaptım, ona buz gibi suyu büyük bir bardağın içine doldurarak uzattım. Parmak

larımız birbirine dokundu, o an sıkı sıkı tuttuğum su bardağı elimden yağ gibi kayıp yere çakıldı. Patlayan camın sesi nabzımın sesi gibi damarlarının içine yayılırken parçalanan cam kırıkları ve su çıplak ayaklarımın üzerine çarparak zemine yayıldı.

Kafamı kaldırıp onun karanlıkta bile seçilen yeşil gözlerine baktım, ardık o da benim gözlerimin içine bakıyordu ve geçmiş mutfağın tavanı gibi üzerimize çökmüştü. Dudaklarım bir şeyler söylemek için aralanacak gibi oldu, Kıyas bana öyle dikkatli bakıyordu ki bir an söyleyecek hiçbir şey bulamadım. Ortamda oluşan o sessizlik, benim bir adım geri çekilmemle yerini yalnızca ikimizin duyabileceği çığlıklara bıraktı.

"İs," diye mırıldandı.

Avucumun içini dolduran ter her an parmak uçlarımdan damlamaya başlayacakmış gibi hissediyordum. Duramadım, belki burada kalıp onun enkazı olan bir gemi gibi batık bile olsam gözlerinin içine bakmalıydım ama yapamadım. Işık hızıyla mutfaktan çıkarken onu arkamda korkulara hapsetmiştim belki de. Ayakkabılarımı giyip saniyeler içinde evden çıktım. Gözden kayboluşumu izleyebilecekleri balkonun baktığı yolu değil, başka bir yolu kullanarak karanlığa karışırken gözyaşlarım gözlerime tıpkı okyanusun dibine batmış o gemi enkazının parçaları gibi batıyordu.

Kendimi başıboş hissediyordum ama başım dertlerle doluydu aslında. Titreyerek yürüdüğüm sokak bir süre sonra korkunç kâbuslarıma ev sahipliği yapan bulanık uykularıma dönüşmüştü. Yağış'ın yanına gitsem ne olduğunu anlayana kadar içi rahat etmezdi, bu halim en çok onu etkileyecekti. Çağlar'ın nerede olduğunu bile bilmiyordum, telefonum da yanımda değildi. Rima ve Anka'ya da gecenin bu saatinde gitmemin imkânı yoktu. Korhan'dan başka seçeneğim, ondan başka bir yere gitme isteğim de yoktu. Nisan ayına girmiş olmamıza rağmen sokağın hiç de ılık olmadığını fark etmiştim. Yokluğum evde nasıl karşılanacaktı bilmiyordum, açıkçası şu an bunu umursadığım da söylenilemezdi.

Yol uzundu, evinin yürüme mesafesinde bizim eve yakın olmadığını yeni fark ediyordum. Oysa onun motosikletiyle saniyeler içinde evin önünde oluyordum. O benim zamanımı hızlandıran bir aktivite değildi aslında, yalnızca onun yanındayken zaman daha hızlı işliyordu. Zaman içime onu işliyordu.

Evinin olduğu sokağa geldiğimde gözlerime batan gözyaşları hâlâ beni ağlamam için zorluyordu ama gözyaşlarımın bana çektiği bıçakların üstüne pervasızca yürürken ağlamamaya yemin etmiştim. Korhan'ın evine uzanan bahçe kapısını araladım, incir ağacının altından geçerek merdivenlere yöneldim.

Scanned with CamScanner

Acaba evde miydi? Evde olmasa bile sorun değildi, kapının önüne oturup gelmesi saatler bile sürse onu bekleyebilirdim. Sadece ihtiyacım vardı. Bir nedene. Yeniden ayağa kalkabilmek, tekrar yalanların üstüne basarak bile olsa ilerleyebilmek için küçük de olsa bir sebebe ihtiyacım vardı.

Kapının önüne geldiğimde Korhan'ın bana anahtarın yerini söylediğini hatırlayınca duraksadım. Eğer evde yoksa o anahtarı kullanacaktım. Varlığımı fark ederek yanan sensörlü lambanın ışığı altında zile bastım. Parmaklarımı zilden uzaklaştırıp beklemeye başladım. Her saniye omuzlarımın yükü artıyor ve ben olduğum yerde küçülmeye başlıyordum sanki. Kapı açıldığında da ben kendi kendime sövüyordum. Korhan'ın yeşil gözlerinden hızla geçen şaşkınlığı görür gibi oldum; bana tek kaşını kaldırarak bakıyordu.

Tırnaklarımı avuçlarıma batırdım. Gözlerime kurum gibi yayılan acı lekeleri, gözyaşlarımın yağdıracağı yağmurların sularına karışarak yanaklarıma akmak istiyordu. Korhan gözlerimin içinde asılı duran harfleri yana yana getirerek bir kelime oluşturmaya çalışıyormuş gibi uzun uzun baktı yüzüme. Dişlerimi sıktım, onun gözlerinin içine her şeyi alınmış bir kız çocuğu gibi bakarken yanaklarımda açılan çukurlar karşısında duran parçalanmış kız çocuğunu gömeceğim mezarlardı.

Ruhumdan firar eden o yenilgi hissinin oluşturduğu ateşten çemberin ortasındaydım. Karşımda bu kez Korhan duruyordu. Hiç beklemediğim bir anda beni kollarının arasına çekince bir an afallıdım ama bu sadece birkaç saniye sürdü. İki yana düşmüş yorgun kollarımı kara zorla kaldırarak Korhan'ın ince beline sıkıca sardım. Belki de ben sıkı sarıldığımı sanıyordum ama aslında yalnızca sarılmıştım. Öyle güçsüz hissediyordum ki.

"Ne oldu, Çirkin Kızım?" diye sordu bana, saçlarımın arasına sinen nefesi bir ormanı yakacak olan kibritin ucunda yanan ateş gibiydi. Kollarımı onun incecik beline sarmaya devam ettim fakat hiçbir şey söyleyemedim. Ona sarılmaktan başka yapabileceğim hiçbir şey yokmuş gibi hissediyordum. Öyle çaresiz, öyle savunmasız, öyle acılar içindeydim ki ben bile şu an olduğum kişiden nefret ediyordum. Herkese attığım yalanları kendime de atabilseydim belki böyle olmazdı. Bu halim Korhan'a ne hissettirmişti bilmiyordum ama beni eve sokarken öyle şefkatli davranmıştı ki, bu şefkat bana çok ağır gelmişti. Altında ezildiğimi hissettim.

Odasının kalın perdeleri açıktı, içeriye sokağın başında yanan lambanın ışığı giriyordu ama pencere kapalıydı. Odadaki ağır kokunun sebebini içtiği esrara bağladım, içerisi ağır bir şekilde alkol de kokuyordu ama Korhan son derece ayık görünüyordu. Yatağın ucuna oturup titreyen bedenime kollarımı sardım. Birkaç saniye önümde dikilse de sonunda geri çekilip sehpanın yanında duran tekli koltuğa oturdu. Beni izlediğini hissedebiliyordum, onun yakıcı yeşil bakışları yüzümün sınırlarını geziyordu ama ben kafamı çevirip ona bakamıyordum.

"Duş almak ister misin?" diye sordu. Bunu neden sorduğunu bilmiyordum, sadece kafamı kaldırıp ona baktım ve başımı olumsuz anlamda iki yana salladım. "Peki," dedi bu kez. "Sana giyeceğin rahat bir şeyler vereyim."

Buna cevap vermedim, sadece yüzünü izlemeye devam ettim. Bana ona ait yeşil, kalın bir kazak vermişti, bir de bol ve büyük, gri bir eşofman. Uyuşmuş bedenimi zar zor ayağa kaldırabildim. Onun varlığından çekinmeden üzerimdeki elbiseyi çıkarıp ayaklarımın altına aldım. Korhan'ın bana verdiği kazağı üstüme geçirdiğimde bu kazak kalçalarımı örterek mini bir elbise görevi görmüştü. Eşofmanı giyme gereği duymadan tekrar yatağın ucuna oturdum ve gözlerimi bir noktaya sabitleyerek boşluğu seyretmeye başladım.

Korhan benden bir şeyler duymak istiyordu, bir şeyler söylememi bekliyordu; bu çok netti. Ama benim ona verebileceğim tüm kelimeler pılısını pırtısını toplayarak beni terk etmişti. Boşlukta asılı duran gözlerime geçmişten miras kalmış bir ifade yayılmaya başlamıştı.

"Neden böylesin?" diye sorduğunda ortaya yatırdığı sorunun gürültüsü zihnimde bir havai fişek gösterisine dönüştü.

Ağzımda zehir gibi bir tatla yutkundum. "Nasılım?"

"Böyle."

Gözlerim, dizlerimin üstüne ters şekilde koyarak avuç içlerimi yüzüme doğrulttan ellerime kaydı. Avuç içlerimi oluşturan çizgileri izledim. Bu çizgiler kader çizgilerimdi; ölümüm, yaşamım, geçmişim ve geleceğim bu çizgilere saklanarak avuç içlerime gömülmüştü.

"Bana sarılır mısın?" diye sordum onun bana yönelttiği soruyu es geçerek. "Kapıda sarıldığın gibi."

Ona bakmasam da ifadesini sarsan kelimelerimin ona ne kadar dokunduğunu içten içe hissedebilmiştim. Korhan, "Gel," dedi sadece.

Oturduğum yerden kalkıp onun yanına gittim. Dağılmış saçlarım yanaklarıma yapışmıştı, siyah tutamları kulağımın arkasına sıkıştırarak önünde durdum. Oturduğu yerden kalkmıyor, kaldırdığı yeşil gözlerini gözlerimin karnına saplamış telaşsız bir şekilde beni izliyordu.

Elimi tutunca ona mani olmadım. Beni kucağına çekti, yüzüm yüzüne dönük halde kucağına oturtup bacaklarımı koltuğun iki kenarından aşağı sarkıtmamı sağladı. Karnının üstünde oturuyordum, bacaklarımın iç kısımları onun sıcak ve çıplak tenine temas ediyordu. Gözyaşlarım odanın bir köşesine saklanmış canavar yavruları gibiydi, bana saldırmak istiyor ama Korhan'dan korkuyorlardı.

Scanned with CamScanner

Yüzümü Korhan'ın boynuna sokup kesik bir nefes alarak onun boynundan gelen öz ateş kokusunu içime doldurdum. Bu koku ciğerlerime dolup ardından tekrar içimden çıkıp giderken keşke içimdekileri de beraberinde dışarı taşıyabilseydi.

"Babanla mı alakalı?" diye sordu yarama tuzlu elini basar gibi. Yüzümü tamamen boynuna bastırdım, teni ateş gibi yanıyordu ama bu beni etkilemedi çünkü son birkaç saattir ben zaten cehennemin ta kendisiydim.

Ona evimi içine inşa ettiğim mayın tarlasından bahsetmek istedim; evin duvarlarını mayınlarla ördüğümü anlatmak ve ben bunu anlatırken yüzümü saran o ifadenin beni yıkmak yerine beni ayağa kaldırmasını istedim.

"Ne olduğunun bir önemi yok," diye mırıldandım. "Ki zaten olan bir şey de yok."

Kollarını belime daha sıkı sarıp beni kendine bastırdı. "Öyle mi?"

"Evet," dedim. "Sadece böyle kalalım, olur mu?"

"Seninle istediğin gibi, istediğin kadar."

Kirpik diplerimi yakan kelimeleri miydi yoksa bugün gözlerime çizdiğim resimler miydi bilmiyordum. Farkında olmadan içli bir nefes alırken buldum kendimi. Bu nefes sanki onun ciğerlerinin yarasıymış gibi ağrılı bir dokunuş bahşetti tenime. Beni içine gömmek, içinde çürütmek, içinde öldürmek, içinde var etmek istiyordu sanki.

"Şeytanı oynama, İs," diye mırıldandı Korhan pozisyonu değiştirmeden, aynı konumda kucağındaki bana sarılarak otururken. "Kanatları kırılmış her melek kendini şeytan sanır. Sanmasana."

Beni bu kadar şeffaf görebilmesi öyle korkunçtu ki. Benim başımın üstündeki parlak haleyi söken karanlık eller, o haleden yarattıkları boynuzları kafamın ortasına saplayarak beni şeytana dönüştürmüşlerdi. İçime akan gözyaşlarım o kadar içtendi ki gerçekten ağlayan biri bile şu an benim kadar gerçekçi, benim kadar içten ağlayamazdı.

Yine de gözlerim bir damla bile akıtmamak için içindeki yangına direniyordu.

Korhan'ın büyük elleri omurgama tırmandı, dokunuşu hafif ama şefkatliydi. "Sana bir şeyler anlatmamı ister misin?" diye fısıldadı, acıyan gözlerimi usulca yumup başımı salladım. Yanlış bir kitabın içinde gibi hissediyordum kendimi. Eğer beni yazan kişi şu an bu halimi görüyorsa ondan tek istediğim beni yeniden yazması olurdu.

Korhan'ın parmakları uzun süre omurgamda durmaya devam etti, doğru kelimeleri arıyormuş gibi sessizdi ama bu sessizliğin dibinde anıların ilerlediğini biliyordum. Beklediğim her saniye sanki nefesim kesiliyordu. Korhan dudaklarını kazağının bol yakasının düşerek açıkta bıraktığı

çıplak omzuma bastırdı. Sakalları tenime sürterek dokunduğu yerlerde tahriş izleri bırakıyordu.

"Eskiden küçük bir erkek çocuğu yaşarmış," diye fısıldadı sonunda konuşmayı başardığında. Kapanan algılarım kulaklarını dikerek oturdukları yerden doğruldu, kalktı ve ben pürdikkat onu dinlemeye başladım. Dudaklarını bir kez daha omzuma sürttü, oradan uzaklaştırmadan sözlerine devam etti: "Annesi bir hayat kadınıymış." Kalbime şiş soksa böyle bir acı hissetmezdim, o çocuğun o olmaması için içten içe dua etmeye başladığım sırada Korhan'ın tüm bedeni tıpkı bir yay gibi gerilmişti. "Çocuğun babasının bile kim olduğu belirsizmiş." Güldüğünü hissettim, dudakları omzumda şekillenmişti. "Piçmiş."

Sanki odanın duvarlarına çarpan bir piyano melodisi geçmişin içinden çıkıp gelmişti ve olduğu ortama uyum sağlayamadığı için kendini etrafa çarparak parçalara ayırmaya çalışıyordu.

Korhan'ın nefesini boynumda hissettim, sakallarını usul usul omzuma sürterek orayı belli belirsiz bir acının eşiğine sürükledi. "Çocuk daha çok ufakmış, ufacıkmış. Annesiyle birlikte yaşadığı o büyük, gösterişli apartman dairesinin koridorunda yalnız başına oyunlar oynar, tüm gününü televizyon başında aynı kanalda yayımlanan çizgi filmleri izleyerek geçirirmiş." Boğazımdaki acı artık daha netti, dokunsalar ağlayacakmışım gibi hissediyordum ama Korhan bana dokunduğu halde gözlerimdeki yaşları yutarak kendi gözyaşlarımda kendimi boğuyordum. "Annesi neredeyse hiç evde olmazmış. Evde olduğu zamanlarda küçük çocukla oyunlar oynar, bazen sessizce oğlunu izlermiş. Oğlunu çok sevdiğini hissettirdiği zamanlar olmuş oğluna. Ama yeri gelmiş oğlunu bir hafta boyunca hiç aramamış, sormamış, bir hafta boyunca eve gelmediği zamanlar olmuş. Küçük çocuk daha okula bile gitmiyormuş, başının çaresine bakmayı öğrendiğinde henüz altı yaşlarında bile yokmuş."

Eskir diye korktuğum hislerim göğsümün içinde eksilerek beni okyanusun ortasında bomboş, su alan bir sandal gibi hissetmeye sevk ettirdi. Parmaklarımı güçsüzce onun geniş, güçlü kollarına bastırdım. Anlatmasını istemiyordum. Hayal etmek istemiyordum. O küçük erkek çocuğunun yeşil gözlerini dikmiş, yüzümü öylece izlemesini istemiyordum.

"Annesinin bir hafta boyunca eve uğramadığı zamanlarda çocuk evde açmış, geceler boyunca koridorda ağladığı olmuş, kimsenin gelmediğini fark edince de odaya dönüp aynı kanaldaki çizgi filmlerini yerde oturup, burnunu çeke çeke izlemeye devam edermiş."

Gözlerime batan yaşlar artık önü alınamaz bir şekilde kirpik diplerimi yaralamaya başlamıştı. Öldüğüm sandığım mezarın içinde kendimi doğur-

Scanned with CamScanner

muştum ben. Korhan'ın benden ne farkı vardı ki? O devamlı olarak aynı mezarda doğuyor, aynı mezarda ölüyordu sanki. "Sonra bir gün," diye mırıldandı Korhan, anlatmak istemiyor gibiydi. Öyle üstün körü anlatıyorda ki sahneler zihnimin araladığı perdede kesik kesik ilerliyordu. "Evi sandığı o yerin aslında bir zindan olduğunu anlamış."

O zindanın karanlık koridorunda ilerliyordum. Gözyaşlarının yanaklarına kadar aktığı yeşil gözlerin sahibi, o küçük erkek çocuğu koridorun sonundaki odanın kapısında beliriyordu ve onunla göz göze geliyorduk. Etim kemiğimden sıyrılıyor, parmaklarımın ucundan ateşler yükseliyordu. Ona dokunsam onu yakacakmışım ama o zaten yanıyormuş.

Gözlerimden aniden dökülmeye başlayan yaşlar yanaklarımdaki oyulumlardan aşağı kendini bırakarak ardın sıra intihar etmeye başladıklarında yavaşça geri çekilip onun gözlerinin içine baktım. Yeşil gözlerinde kesik oyuncakların yansımaları olsa da bana güven veren bir çocuk parkıymış gibi bakıyordu. Gözyaşlarımın yanaklarımdan çeneme kadar kayışını tepkisiz gözlerle izledi. Güçlü kollarını belime tıpkı tenimde patlamak isteyen mayınlar gibi sarmıştı.

Gözyaşlarım hızla boynuma kadar aktığı sırada burnumu çektim. Kalbimde yetişen acının tohumlarını bana o mu ekmişti? Korhan dudaklarını birbirine bastırıp başını yavaşça omzuna yatırdı, ardından öyle paramparça bir şekilde gülümsedi ki dişlerini gördüğümde ağzımın içindeki dişler damaklarımın içine çivi gibi çakılarak gömülmeye başlamıştı sanki.

"Annem bir hayat kadınıydı. Ben hiçbir zaman Ayşe'nin, Burcu'nun, nebileyim Demet'in oğlu olarak çağırılmadım. Kimse ona adıyla seslenmezdi çünkü. İnsanlar bana hep o piç şu orospunun çocuğuymuş dediler. Bir süre boyunca benim de hiç adım olmadı insanların dilinde. Ben sadece orospu çocuğuydum, babası belirsiz bir piçtim." Başını iki yana sallayarak aynı ıstırapla gülmeye devam etti. O gülüyordu ve ben sökülüyordum kendi kökümden. Gözlerimden akan yaşlar kendim için değildi, artık onun kucağında onun gözlerinin içindeki geçmişe bakarak sarsıla sarsıla ağlıyordum ve o aynı kırgın çocuk gözleriyle sanki artık hiçbir şey sorun değilmiş gibi öylece gülümsemeye devam ediyordu.

Alnını alnıma bastırınca burnumu çektim, omuzlarım hızla yükseliyor ve hıçkırıklarım sanki canımdan bir ölüyü uğurluyormuşum gibi delice boşalan gözyaşlarımın arkasından çığlıklarla gözyaşlarını takip ediyordu. "Ağlama," diye fısıldadı, gözyaşlarımın tuzunu dudaklarımın açık yaralarında hissediyordum. "Seni bir şeye benzetseydim bu ne olurdu biliyor musun, Çirkin?" diye sordu, nefesi ıslak dudaklarıma çarparak dudaklarımdaki yaraların acısının üstünü merhem gibi kaplayarak örtüyordu.

"Neye?" diye sordum, gözyaşlarımın boğduğu sesim tıpkı okyanusun dibinden geliyormuş gibi çıkmıştı.

"Ekmek."

Alnımı alnına öylece sert bastırdım ki zihnimin içinde ne kadar tutulmuş çığlık varsa hepsi kan seli olup yüzümüze akacak sandım. Nedenini sormak istedim ama hiç halim yoktu. Duymak istemiyordum. Canımı bu denli yakan şeyi kalbimi kaybetmek pahasına içimden söküp çıkarabilecek gibi bilseydim, kalbimi kendi ellerimle parçalardım. Beni ekmeğe benzetiyordu. Her nedense bu gözyaşlarımın daha da şiddetlenmesine neden oldu. Artık hıçkırıklarım acı dolu inlitilere dönüşmüştü.

Bana anlattıklarından çok daha fazlası, onun sırtını yere serip üzerinden geçen bir geçmiş olduğunu biliyordum ama bu geçmişi öğrenmeye hazır değildim. Ben daha kendi geçmişimi geride bırakıp geleceğe koşamıyorken, sırtıma bir de onun geçmişini alacak olursam artık taşıyamaz, ölürdüm.

Yüz hatlarına hâkim olan soğuğun perde arkasında yangın vardı, bilirdim. Burnunu burnuma bastırdığında artık onun güzel nefesinin tadını alabilecek kadar yakınındaydım. "Biliyor musun," dedi tekrardan konuştuğunda "Seninle birlikte olduğumuz gece benim doğum günümdü." Bana daha sıkı sarılınca ben de alnımı alnına bastırıp hıçkırıklarımı yutmaya çalıştım; kalbim sızım sızım sızlıyordu. *26 Mart*, diye düşündüm. *Doğum günü. Onun doğduğu gün.* "Gökyüzünde bir Tanrı varsa eğer, ilk kez doğum günümü kutladı."

"İyi ki," diyebildim sadece. "İyi ki."

"Ağlama," dedi alnını alnıma sürterken. Burnu da burnuma sürtünüyordu. "Ağlamasana."

Sakinleşmem uzun zamanımı aldı. Gözyaşlarım gözlerimde hâlâ parlıyordu ama artık yanaklarıma kayıp düşmüyordu. Korhan bir süre, uzunca bir süre kucağında tıpkı bir bez bebek gibi tuttuğu beni izlemeye devam etti. Omuzlarımda derin, geniş yarıklar varmış gibi hissediyordum ve o yarıklardan bir romanın satırları yavaş yavaş yere akıyordu sanki. "Şimdi sıra sende," dediğinde donup kaldım. "Sen anlat."

"Ne?"

"Bir şeyler anlat."

Ona yük olma düşüncesi bir bıçaktı sırtıma saplanan. Ellerimi güçsüzce kollarına sarıp geniş pazılarını avucumla ovuşturdum. Gözlerimin içine büyük bir sorguyla, kalbimin kırılan parçalarının yerini tespit etmek ister gibi bakıyordu.

"Ben..." Yutkundum. "Bunu anlatmak istemiyorum."

"Önce başka bir şey anlat o halde," dedi. "En kolayından başla."

Scanned with CamScanner

"En kolayı." Yorgun, yaşlarla ağırlaşmış gözlerimi gözlerine çevirdim. Bakışlarımız birbirimizin ifadelerinin içine aynaya düşen yansımalar gibi kazındı. "Benim yüzümden biri intihar etmişti," diye fısıldadığımda dilimin ucu parçalanmış gibi acıyordu. "Ben lisedeyken."

Korhan'ın yüzünde herhangi bir duygu değişimi yaşanmadı. "Neden?" diye sordu yalnızca.

Yutkundum, ağlamanın etkisiyle kıpkırmızı olduğunu bildiğim dudaklarımı yavaşça yalayıp tuzun tadının damaklarıma yayılmasına izin verdim. "Bir rol vardı, rol için ben seçilmiştim ve o rolü isteyen kişi o rol için çok çalışmıştı. Benim seçilmemi kaldıramadı. Çok hırslıydı," diye fısıldadım. "Benim gibi."

"Sen hırslı değilsin," diye böldü Korhan beni az önce büyük bir şeyi itiraf etmemiş gibi rahatça. "Sen yalnızca fevrisin."

"İnsanlar öyle demedi."

"İnsanlar hep bir şeyler der, İs."

"O kişi... Benim gözlerimin önünde intihar etti, Arjen." Gözlerim boynunu saran kalın damara doğru kaydı, konuşmak istemiyordum ama konuşmak bir bakıma iyiydi; ağrıya hapsolmuş dikkatim dağılıyordu. "Sınıfın penceresinden aşağıya attı kendini. Sınıfta yalnızca ben vardım. Bir an olsun düşünmedi, gözlerimin içine bakarak kendini aşağıya bıraktı. Belki o an hareket edebilseydim, birkaç adım atıp ona doğru koşabilseydim onu tutup kurtarabilirdim ama yapmadım. Sadece izledim."

Korhan'ın parmakları tenime iğnenin uçları gibi batınca gözlerimi tekrar gözlerine taşıdım. Ağırlaşan kirpiklerim gözlerimi yummam için ekstra bir çaba sarf ediyormuş gibi hissediyordum. Korhan başparmağıyla gözümün altını dolduran, bir türlü yanaklarımdan aşağıya akamamış o gözyaşını sildi.

"Eğer kurtarman mümkün olsaydı kurtarırdın, bunu biliyorum," diye fısıldadı. "Şu an yaptığın tek şey kendini kandırmak."

"İnsanlar hep bir şeyler der, haklısın," dedim bana son söylediklerini duymazdan gelerek. Aklım hâlâ o küçük erkek çocuğundaydı, odanın içinde iki küçük çocuk bizi izliyormuş gibi hissediyordum; biri bana altı diğeri ise onundu. "O rolü kapmak için hocayla, hatta hocanın benden yaşça küçük oğluyla bile yattığımı düşündüler." Yüzümü buruşturdum. "Bana pedofili orospu ya da hırslarının kurbanı katil demeleri sorun değildi. Sorun... Ben o kıza rolü ona verebileceğimi söylemek için girmiştim o sınıfa, Arjen." Gözlerim tekrardan yaşlarla dolmaya başladı ama kendimi sıkıyordum. "Yemin ederim bu böyleydi."

"Yemin etme," dedi aniden. "Ben sana inanıyorum."

"Onun ölmesini istememiştim," diye mırıldandım.

"Biliyorum."

Ellerimi onun bedeninden uzaklaştırıp yüzüme örttüm, bir süre öylece bekledim ve ardından Korhan sakince emretti: "Anlatmaya devam et."

Artık zincirlerimi kırmam gerektiğini düşündüğümde uzun zamandır o zincirlerle geçmişime bağlı olduğumu fark etmiştim. Korhan gözlerimin içine bakarken aslında o geçmişin çok uzun zaman önce bir takvim yaprağının içinde upkı o takvim yaprağı gibi öldüğünü anladım. Geçmiş artık bir yara izdi, yara değildi. Ben o izi kaşısam da kanamayacağını biliyordum artık.

"On altı ya da on yedi yaşlarındaydım," diye fısıldadım. "Gözde'nin... Yani bahsettiğim kızın intiharından sonrasıydı. O kız intihar ettikten sonra ben oyuna çıktım, vazgeçeceğim o oyuna çıkmama neden olan belki de o kızın ölümü ya da insanların söyledikleri olmuştu. Bilmiyorum. Artık herkes bana korkunç bir şeymişim gibi bakıyordu. O zamanlar bir sevgilim vardı." Korhan'ın bedeni öyle bir kasıldı ki gözlerinin içine yerleşen o ifade bile donmuştu. "Böyle bakma."

"Anlat," dedi ama gözlerindeki o ifade silinmedi.

"Onunlayken kendimi iyi hissederdim, aslında iyi hissetmem için çok fazla çaba harcadığı içindi sanırım bu. Benden üç, dört yaş büyüktü ama o da çok büyük sayılmazdı bana kalırsa. İsmi Önder'di." Acıyan gözlerimi yavaşça kırpıştırdım. "Ailesi beni seviyordu. Dedikodulardan habersizdiler o zamanlar tabii." Yutkundum. "Onun bir ablası vardı, evliydi ve ablasının küçük bir de kızı vardı. Ablasının kocası, yani enişte... Başlarda bana çok iyi davranıyordu. Ailede benim başıma gelenleri sadece o ve ablasının kocası biliyordu. Zamanla ablasının kocasının bana olan tutumu değişmeye başladı, artık bana karşı olan davranışları rahatsız edici gelmeye başlamıştı. Bir süre sonra bana âşık olduğunu söyledi." Korhan'ın yüzünü büyük bir hızla saran dehşetin etrafında öfke telleri vardı. "Bunu o zamanlar Önder'e söyleyemedim başlarda. Çok utandım. Konunun kapanmasını istiyordum. Bir süre sonra Önder'in eniştesi beni okul çıkışlarında almaya, zorla bir yerlere götürmeye başladı. Onunla gitmek istemiyordum ama beni tehdit ediyordu."

Korhan dişlerini sıkarak, "Şu herifin ismini zikredip durma," dedi ters bir sesle.

Başımı usulca sallayıp sözlerime devam ettim: "Zamanla onun eniştesi aracın içinde beni götürdüğü kuytu yerlerde taciz etmeye çalıştı ama buna asla fırsat vermedim. Ne pahasına olursa olsun her şeyi herkese anlatacağım konusunda onu tehdit ederek tacizlerine karşı koydum ama bana şiddet uyguluyordu."

Korhan bana öyle büyük bir öfkeyle bakıyordu ki ama bu öfkenin hedefinin ben olmadığını biliyordum.

Scanned with CamScanner

"Onunla ilgili hatırladığım en net şeylerden biri de kafamı aracın ka camına vurup bana bağırması. Elinde de bir silah vardı. O silahı nereden bulduğu konusunda hiçbir fikrim yoktu ama çok korkmuştum." Yutkun dum. "O araçtan inip nerede olduğumu bilmeden öylece koşturduğum hatırlıyorum. Ağlıyordum, korkuyordum, çok çaresiz hissediyordum ve tüm bunları birilerine anlatmak istemiyordum. Çünkü zaten insanların gö zünde çok kötü biriydim, o da bunu bildiği için beni hep kimsenin bana inanmayacağı konusunda tehditler savurarak elinde tutmaya çalışıyordu."

"Şerefsiz," dedi Korhan dişlerinin arasından.

Dilimi dudaklarımda usul usul gezdirip onun gözlerinin içine bakma ya devam ederken, "Öyleydi," diye mırıldandım. "Sonra bir gün Önder'e... Durdum, dilimi ısırdım. "Yani ona, enişte sinin bana çektiği mesajları gös terdim. Öfkeden deliye dönmüş haldeydi, çıldırmıştı. Onu öldüreceğini söy lüyordu ve ben hâlâ çok korkuyordum. Eve gidip herkese her şeyi anlatmış eniştesiyle de birbirlerine girmişler. Ablasının beni arayıp telefonda etti hakaretleri unutamıyorum."

"Sana ne dedi?"

"Sana kardeşimin sevdiği dedim bağrıma bastım, sen benim kocamı ne ayartıyorsun, küçük orospu?"

Korhan'ın boğazından kopup gelen hırıltı duraksamama neden oldu. Beni daha sıkı kavrayarak kucağında dik konumlandırdı ve belimi sıkarak sardı. "Devam et, Çirkin."

"Tüm bu hakaretler edilirken bir odada duvar köşesine oturmuş öy lece ağlayarak onları dinledim. Annesi, babası, ablası bana durmadan ha karet ettiler. Ağlayış seslerimi duyan dayım odaya girdiğinde beni o halde görünce hiçbir şey bilmese de telefona sarılıp bana hakaret eden herkese sövüp saydı. Önd... Yani o beni terk etti çünkü annesinin hasta olduğunu, tüm bunlarla başa çıkamayacağını söyledi, özür diledi ve gitti. Beni koru yacağını sanmıştım ama yapmadı bunu. Korumadı beni." Dilim damağın kurumuştu. "Dayım gerçekleri öğrendiğinde o adamı öldürmesinden öyle çok korktum ki. Delirmiş gibiydi, o evi bastı, adamın ağzını burnunu kırdı. Ama asıl kâbusum o zaman başladı."

"Ne?"

"Coşkun... Yani bahsettiğim adam beni bir yere kapattı." Gözlerimi usulca gözlerinden uzaklaştırıp hemen yanımızdaki sehpada ağzı açık hal de duran çakıya çevirdim. "Zaten korkularım vardı, erkeklere karşı büyük güven sorunlarım vardı ve... O beni bir yatağa yatırıp tecavüze kalkıştı." Korhan oturduğu yerden kalkacak gibi olunca avucumu onun göğsüne bas tırdım, onu durdurdum. "Dinle beni. Buna izin vermedim."

"Nasıl buna cüret eder?" diye bağırdı yüzüme doğru. "Nasıl?"

"O gün ya beni öldürecekti," dediğimde sesim titriyordu. "Ya da bana sahip olacaktı."

"Is."

"Bana sahip olmasındansa ölmeliydim." Sesim çatlıyor, parçalanıyor, bir bir titriyordu.

"Is."

Kazağı yavaşça yukarı çektim, beni külotla ilk görüşü değildi. Umursa madım. Karnımdaki izi ona gösterirken ben ona, o benim karnıma bakıyor du. "Tam buraya saplandı bıçak. Ama hiç acımadı."

"Nurşan," diyebildi, sesi titriyordu.

Bir gözyaşı tanesi usulca gözümden aşağı süzülüp çeneme doğru akar ken diğer gözyaşı damlası da arkasından daha telaşsız, yavaş adımlarla ilerliyordu. "Bana sahip olamadı. Ama beni öldüremedi de."

"Onu öldüreceğim," dedi Korhan dağılmış bir sesle. Gözleri izin üzerin deydi. "Onu öldüreceğim."

Dudaklarım titriyordu. Kendimi toparlamak için başımı iki yana sal arken hâlâ ağlıyordum. Acı bir tebessüm dudaklarımı şekillendirdi. "Kar nımdaki bıçak izi, erimiş plastiğin izi sorun değildi, Arjen," dedim. "Benim karnımda zaten çocukluğumdan beri çok büyük bir iz vardı. Ben ilk kez tacize uğradığımda sadece beş yaşındaydım."

Korhan durdu, zaman da onunla birlikte durdu. Boğazından öyle bir in leme sesi yükseldi ki eğer kucağında olmasaydım ayağa kalkardı ve eminim ki olduğu yerde dizlerinin üzerine çökerdi. "Kim?" dedi dişlerinin arasından.

"Başında babası olmayan bir kız çocuğunun ona yapılanları şikâyet ede bileceği, altında serinlediği bir gölgesi de yoktur," dedim gözyaşlarıma gem vurmadan titreyen bir ses, yarım bir tebessümle. "Karnıma dokundular be nim hep. Hep dokundular. En büyüğünden en küçüğüne, ailenden tanıdığın herkes yapabiliyor bunu biliyor musun?" Yutkunurken boğazımdan aşağıya ateş iniyordu. "Bu yüzden bir gün kızın olursa onu asla yalnız bırakma."

Korhan sanki yarasına bıçak girmiş gibi öyle bir bağırdı ki evin pen cerelerini ören camların titrediğini duydum. Gözlerimin içine baka baka, sanki önünde yavrusu parçalanan zincirlere vurulmuş bir aslan gibi öyle büyük bir acıyla bağırdı ki... Gözlerini saniyeler içinde karabulutlar ördü; saniyeler içinde yandı, saniyeler içinde söndü.

Boğazımdaki damarlar gökyüzünü saran şimşekler gibi tenimin altın da belirginleşerek köklerine ayrılırken kollarımı güçsüzce onun boynuna sardım; artık haykırarak ağlıyordum ve ona sığınırken fısıldadığım şu ol muştu: "Bilyelerden nefret ediyorum, Arjen."

Scanned with CamScanner

"Özür dilerim!" diye bağırdığında artık sarsılıyordum. Beni kendim saklamak istiyormuş gibi sıkıca sardı, içine hapsetse gıkım çıkmazdı; boynuna sığınıp gözyaşlarımı özgürce dökmeye devam ettim. Kalbime saplanmış öylece duran şişlerin ucu ona sarıldıkça daha da içeri saplanarak kalbimi oyuyordu.

Kucağındayken yavaşça ayağa kalkınca kollarımı boynuna daha sıkı dolayıp bacaklarımı bedenine sardım. Bir süre ayakta öylece dikildi, beni kucağından indirmedi. Beni yere bıraktığında artık yüzüne bakamıyordum. Kazağın bir kolu düşmüştü, saçlarım darmadumandı ve gözyaşlarımın ulattığı yanaklarıma yapışmıştı. Bir adım geri çekildi, büyük avucu sılak yanağıma kaydı, saçlarımı avucunun altında ezerek bana dokununca titreyerek hıçkırdım.

"Bana bak," dedi, sesi titriyordu. Sesi ilk kez titriyordu.

Yanağımı avucuna iterek küllüğe basılan sigara gibi bastım. "Söyle bana isimlerini," dedi aynı titreyen sesle. "Söyle. İsimlerini söyle."

Sadece ağlıyordum, ağlamaktan başka bir şey gelmiyordu elimden.

"Söyle!" diye bağırdı acılar içinde. Korkuyla irkilmem ve Korhan'ın dizlerinin üzerine düşmesi bir oldu. Kafasını karnıma bastırınca donup kaldım, kolu hâlâ havada, büyük avucuysa yanağımdaydı. "Söyle," diye fısıldadı. "Yalvarırım söyle."

Titreyen elimi saçlarının arasına daldırıp okşadığım sırada yüzünü iyice karnıma gömerek oraya sürttü. "Yalvarırım," dedi acizce. "Söyle."

"Lütfen," diye fısıldadım, tam diz çökecektim ki avucunu yanağımdan çekerek kolunu aşağı indirdi, iki koluyla bacaklarıma sıkıca sarılarak yanık izi olan yanağını karnıma bastırdı. "Lütfen," dedi bu kez o tıpkı benim gibi. "Lütfen söyle. Yalvarırım. Ben hayatımda kimseye yalvarmadım. Sana yalvarıyorum. Söyle."

Hıçkırdım.

"Söyle!" diye kükredi bu kez. Olduğum yerde sıçrayarak ellerimi yüzüme örttüm, avuçlarımın içindeki çizgiler yüzüme gömülürken titriyordum. Korhan aniden ayağa kalktı. Tekli koltuğa tekme attı. "Söyle lan, söyle!" diye bağırdı, elleri saçlarındaydı, saçlarını çıldırmış gibi karıştırdı. Ardından hemen önünde duran ahşap sandalyeye öyle sert bir tekme attı ki sandalyenin ahşap bacağı ortadan ikiye ayrıldı, sandalye yere çöktü. "Adlarını ver, sadece adlarını istiyorum!" Masanın üzerindeki şişelere kolunu deniz yaran kürek gibi kullanarak vurmasıyla şişelerin yere dökülüp arka arkaya patlama sesleri çıkarıp parçalanmaları bir oldu.

"Hayır," diyebildim, titriyordum. "Lütfen yapma."

"Söyle." Deli gibi nefes alıyor, omuzları şişerken kalbi de sanki göğsünün içinde balon misali patlamak için şişiyordu. Bana doğru döndüğünde omuzları çöktü. Gözlerimin içine etrafı kan çanağı olmuş yanan bir orman gibi görünen yeşil gözlerle baktı. "Ellerimi yaktılar benim," diye fısıldadı. "Yalvarırım, sadece söyle."

Başımı iki yana salladım, olduğum yere çöküp kollarımı dizime sarıp ağlamamak için kendimi kasmaya başladım ama elimde değildi, gözyaşları benden izin istemeden şakır şakır dökülüyordu yanaklarımdan. Korhan bir elini alnıma koydu, yukarı doğru sıvazlarken gözlerini kaydırdı ardından duvara doğru dönüp sıktığı yumruğunu öyle sert bir biçimde duvara indirdi ki duvarın boyalı yüzeyini saran kan lekelerinin etrafında damarlara ayrılmış bir çatlak izi belirdi. "Amına koyduğumun çocukları!" diye bağırdı. "Sülalenizi sikeceğim sizin! Yedi ceddinizi sikeceğim!" Kanlı yumruğunu tekrar duvara vuracağı sırada ona doğru atıldım, dizlerimin üzerinde olmam umurumda değildi. Kollarımı onun ince, uzun bacaklarına sararak indim.

"Yalvarırım yapma," diye fısıldadım, akan burnumu çekerken onun yumruğu da havada kalmıştı. "Lütfen."

"Ellerime kaynar su döktüler benim," dediğinde sesi durgun bir suyun dibinde uyuyan canavarın açılan gözleri gibiydi. "Ellerimi kopardılar."

Usulca ayağa kalkıp güçsüz kollarımı onun ince beline sardım bu kez. Şimdi o benim kollarımda çaresiz görünüyordu. Ben onun değil. Ona böyle hissettirdiğim için kendimden daha da iğreniyordum artık. Tıpkı veba mikrobu gibiydim, kendim hastalığın ta kendisiydim ve yanımdakini de hasta ediyordum. Bana doğru döndü, bu kez o beni kollarının arasına aldı. Elini yakalayıp avuçlarımın içine aldım, parmak boğumlarında açılan yaralara baktım, kan usul usul parmak boğumlarına akıyordu. Dudaklarımı açık yaralara bastırırken sessizce yüzümü izliyordu ama öyle bir ifadeydi ki yüzündeki sanki her an ağlayacaktı.

"Artık sana kimse dokunamaz," dedi. "Biliyorsun değil mi?"

Başımı salladım, başka hiçbir şey söylemedim ama o açık yaralara dudaklarımı bastırmaya devam ettim. Ortalığı darmadağın etmişti etmesine ama sonunda sakinleşmişti ya da daha fazla perişan olmamı istemediği için kendini tutuyordu. Elinin etrafını temizlemiştim, biraz eski olduğu her halinden belli olan beyaz bir bandajla sardığım yumruğunun etrafından aşağı inen kalın parmaklarında kurumuş kan lekeleri vardı.

Kimlerin bana dokunduğunu merak ediyordu, biliyordum ama daha da üstelemedi. Öğrenmek için her şeyi yapacağını biliyordum. Sadece çocukluğuma gölge düşüren insanları değil, Coşkun'u da bulmak istiyordu; bunu onun gözlerindeki pençelerde görebilmiştim.

Scanned with CamScanner

Yatağa uzandığımızda o hemen benim arkamda yatıyordu, kollarını belime sarmıştı ve ikimiz de duvarı izliyorduk ama onun yüzü saçlarımın arasında olduğu için gördüğü tek şey duvar değildi. Sargılı eli karnımın üzerindeydi, sakindik ama aslında değildik. Eli usulca kazağın altına girince bir an gerildim. Sargılı elinin avucunu karnıma bastırınca gözyaşlarımı kuruttuğu gözlerimin sızladığını hissettim. Geri çekmesi için kendimi kaptım, beni daha sıkı kavrayarak elini oraya iyice bastırdı.

Dudaklarını enseme bastırıp ensemi yavaşça öptü, gözlerimi yumdum. Uyumak istiyordum, onun kollarındayken uykudan kaçmak imkânsızdı ama şu an o uyku bir Azrail'di, sanki uyursam ölecektim. Bir süre öyle kaldık, ikimiz de sessizliğimizi koruduk. Korhan yerinden doğrulup kalkarken bakışlarını ona doğru çevirmiştim. Sorgu dolu bakışlarımı fark edince, "Sigara almaya gidiyorum," diye açıklamada bulundu.

Çekingen bir tavırla başımı sallayarak, "Tamam," diyebildim.

"Geç kalmam," dedi, ardından eğildi ve hâlâ yatakta uzanan bana sokulup dudaklarını alnıma bastırdı. Gözlerimi yummama neden olan bu hareketi içimde bir yerlere dokunmuştu. Korhan doğrulup üstüne hardal rengi bir tişört geçirdi, cam kırıklarının üzerinden yürüyerek ilerledi, bir çorap alıp giydi sonra da odadan çıktı. Başımda mükemmel bir ağrıyla onun yatağında uzanmaya devam ediyordum ama gözlerim ağrıyı yok sayarcasına aktifti. Etrafı izliyordum. Gözüm bir ara duvardaki kan lekesi ve çatlağa kayınca tırnaklarımı avucuma batırdım.

Anneannemin beni merak ettiğine emindim ama eve dönebilecek kadar iyi hissetmiyordum kendimi. Yatağın altında küçük bir tıkırtı sesi duyunca kaşlarım çatıldı. O tıkırtı sesi daha arttı, gözlerim yatağın ucuna kaydı, kirpinin ağır adımlarla orada ilerlediğini gördüm. Cam kırıklarına doğru yürüdüğünü fark ettiğimde kalbim aniden boğazıma yükselmiş, ağzımın arazisinde atmaya başlamıştı resmen.

Panikle, korkuyu bir köşeye iterek yataktan aşağı sarkıp onun tehlikeli olmasına aldırış etmeden onu elimin içine aldım. Yan yatmış duran dikenleri dik konumda olmadığı için elimi fazla acıtmamıştı ama kirpi onu elime aldığım için bir an tedirginlikle gözlerini bana doğru çevirdi. Onu yatağın üstüne koydum, küçük adımlar atarak bana yaklaştı ve ardından gözlerini yüzüme dikerek beni incelemeye başladı. Kolumu dirseğimden kırmış, dirseğimi yatağa bastırarak yüzümü avucumun içine almıştım, yan şekilde uzanıyordum. Bir an için artık ondan korkmadığımı düşündüm.

Mavi, yani kirpi gülümsüyor gibi bakınca afalladım. Sanki mimiklerini kullanıyordu. İçi acıyan yeşil gözlerimi kirpiden ayırmadım ama kaşlarımın ortasında şaşkınlığın oluşturduğu bir yarık vardı. Korkunun ecele faydası

olmadığını ve ona az önce dokunduğum gerçeğini önüme alarak parmak ucumla onun burnuna dokundum. Yine güler gibi bir ifadeye büründü, gerçekten güldüğünü düşünmeye başlamıştım.

Pürüzlü sesimle, "Bu kadar komik olan ne?" diye fısıldadım. Hâlâ beni izliyordu, gözlerinde anlam veremediğim bir sempati vardı. Beni sevmiş gibi görünüyordu ama yine de sırtındaki dikenler beni tereddüde düşürüyordu.

Sırtüstü dönüp gözlerimi tavana çevirdim. En fazla ne kadar korkunç olabilirdi ki? Yeterince korkunç şey görmüş, tadına bakmıştım. Küçücük bir canlıdan korkmak çocukçaydı. Yan gözle kirpiye bakıp avucumu açarak ona doğru uzattım, başta anlamamış gibi yüzümü izlemeyi sürdürse de sonunda avucumun içine çıktı. Onu avucumun içinde taşıyarak karnımın üstüne bıraktım. Dikenleri başta kazağa batar gibi olsa da hareketsizce durduğu için bir sorun yaşanmadı.

Pencerenin dışındaki sokaktan geçen araçların far ışıkları tavanda görsel bir şölen düzenliyor, şölen bazen karanlık perdeler tarafından örtülerek sıradaki sahnenin geleceği ana kadar karanlığın içinde bekliyordu. Mavi kucağımdayken hareketsizdi, gözlerimi karnıma indirdiğimde olduğu yerde öylece uzanmış beni izlediğini gördüm. Kirpiklerim ağır ağır gözlerimi örtüyor, ardından gözlerim kavuştuğu özgürlükte ağrısıyla savaşıyordu. Yaşadıklarımı birine anlatmanın dinginliği vardı üzerimde. Sonunda biriyle paylaşmıştım, bu bana biraz olsun güç veriyordu ama Korhan'ın o hali aklımdan bir türlü çıkmak bilmiyordu.

Dış kapının açıldığını duyduğumda onun gidişinin üzerinden ne kadar zaman geçmişti bilmiyordum; belki bir saat belki de bir buçuk saat. Sadece sigara almaya gitmek için çıkmadığına o kadar emindim ki. Evden çıktığında sokağı inleten motosikletinin çığlıkları birinin canını alacakmış gibi öfkeliydi. Muhtemelen kendini sakinleştirmek için biraz yalnız kalmaya ihtiyacı vardı. Anahtarlarını vestiyerdeki kâsenin içine attığını, anahtarların düşerken çıkardığı şangırtı sesinden anladım. Ardından duşa girdi, suyun sesi tüm odayı doldurdu. Kucağımda Mavi ile sessizce onun tenine çarpan suyun sesini dinlemeye başladım.

Korhan beline sardığı küçük bir havluyla içeri girdiğinde gözlerim Mavi'nin küçük suratından ayrılarak Korhan'a kaydı. Elindeki bandajı ıslatmış, bandajın bir kısmı gevşeyerek aşağı doğru sarkmıştı. Yeşil gözler kısaca bedenime dokundu, Mavi'yi kucağımda görünce bir an şaşırır gibi oldu ama soğuk ifadesi anında kendini tekrar ederek yüzünün güzel haritasını baştan aşağıya sardı. O giyinirken ben gözlerimi tekrar kirpiye çevirmiştim. Ortamda garip bir sessizlik vardı, bunu yaşananlara veriyordum. İçimdeki çürük acının dolambaçlı merdivenlerinde ağır adımlar atarak ilerliyordu Korhan.

Scanned with CamScanner

Islak saçlarını küçük bir havluyla kurulayarak yatağın ucuna oturdu. altına yalnızca gri bir eşofman giymişti, eşofmanın ipleri bacaklarının üst kısmına doğru sarkıyordu. Yorgun, kurumuş ama sızlayan bakışlarını yüzü ne döndü, yüzünü kaplayan izler loş ışığın altında çok daha erkeksi görün mesine neden oluyordu.

"Keyfiniz yerinde bakıyorum," dedi keyifli tutmaya çalıştığı ölçülü te siyle.

Dudaklarıma kuru bir tebessüm yerleştirdim. "Cam kırıklarına bası caktı," diye mırıldandım, sesim dehşet verici bir şekilde sakindi. "O yüzden onu almak zorunda kaldım."

Korhan dolgun dudaklarını yavaşça yaladı, başını ağır ağır sallayarak "Güzel," dedi. "Yine de onu kucağına yatırman benim sinirlerimi tepene toplayabilir."

Anında kaşlarım çatıldı. "Niye?"

"İki erkeği birbirine düşürmek istemezsin," dedi Korhan alayla. Kuru dudaklarını yalayarak gergin bir şekilde gülümsedim ama içimin rahatla dığını hissedebiliyordum. Artık daha iyi hissediyordum. Göğsümü çürüten his oradaydı ama moraran kalbimin daha fazla acıyamayacağını bildiğim için kalbimin göğsüme kendi kendini iterek çarpmasını önemsemiyordum. Korhan gözlerini pencereye çevirdi. "Birkaç saate kalmaz şafak söker."

Başımı salladım. "Artık daha erken sabah oluyor sanki," diye fısıldadım, yorgundum ve o bunu görebiliyordu.

"Birkaç aya kalmaz daha da çabuk ağarmaya başlar gün."

"Evet."

Korhan bir şey söyleyecek gibi oldu ama dudakları kısacık aralanıp ani den hızla geri kapandı. Konu hakkında bir şeyler sormasını bekledim ama yapmadı; bu işime geldi. Sonunda bakışlarını benden uzaklaştırdığında ar tık görebildiğim yalnızca profili ve çıplak sırtıydı.

"Belki senin için hiçbir şey ifade etmeyebilir," dediğinde donup kaldım, neyden bahsediyordu? "Ama beni istediğin her şey olarak görebilirsin."

Dudaklarım aralandı, düşüncelerimin içine toprak koyarak kelimeler in tohumlarını yetiştirmek istedim ama buna izin vermedi.

"İstersen sevgilin," dedi, ellerim buz gibiydi. "İstersen baban." Durdu, dişlerini sıktığını profilini çökerten derin çukurdan anlamıştım. "Ne bile yim, kocan olarak bile görebilirsin." Kulaklarıma inanamıyordum. "Dostun olarak görebilirsin, arkadaşın olarak. Ben istediğin her şeyin sıfatının altın da olurum senin için."

"Korhan."

"Biliyorum çok saçma konuşuyorum şu an." Derin bir nefes aldı. "Ama olurum işte."

Tekrar ağlamamak istediğim için sık sık gözlerimi kırpıp duruyordum şimdi. Ne söylenirdi ki bu çocukluğu yaralı adama? Onu tanıyamadığımı düşünüyordum, bazense sanki en başından beri hayatımdaydı ve kimseyi tanımadığım kadar onu tanıyordum. Oysa kabul etmesem de o benim ilk kez girdiğim bir tüneldi ve doğru peronu bulabilmem için onun içinden geçip gitmem gerekiyordu.

"Is," dedi Korhan hiç beklemediğim bir anda. "Eskişehir'de benimle yaşa."

"Eskişehir mi?" diye sordum afallamış halde. Kalbim öyle hızlı çarpıyordu ki hiçbir şeye anlam yükleyemiyordum şu an. Yattığım yerden doğruldum sırada kirpiyi yatağın bir diğer ucuna bırakmıştım. "Nasıl yani?"

"Sen ve ben," dedi gözlerini yüzüme çevirip son derece ciddi gözlerle gözlerimin içine bakarak. "Yalnızca ikimiz. Birlikte Eskişehir'de yaşayalım."

"Neden Eskişehir?" diye sorabildim, resmen kekelemiştim ve bu teklifi gerçekten beklemiyordum.

"Burayı sevdiğini biliyorum ama seninle Antalya'da değil, başka bir yerde yaşamak istiyorum," dedi gözlerimin içine bakmayı sürdürürken. "Okuluna orada da devam edebilirsin."

Ter içinde olmuş avuç içlerimi çıplak bacaklarıma sürterken, "Ben daha önce Eskişehir'e gitmedim bile," dedim zorla. "Orada hiç bulunmadığım için orayı bilmiyorum."

"Ben orada okuduğumu söylemiştim sana," dedi, başımı sallayarak onayladım onu. "Bildiğim bir yer olduğu için seni oraya götürmek istiyorum."

Söyledikleri... Benden istediği şey... Saniyeler içimdeki acıyı biçip heyecanı ekmişti. Heyecan içimdeki topraklara büyük bir hızla yayılarak o topraklardaki suları emdi, kuruttu; zihnimde derin bir sessizlik oluşmuştu. Bana, beni istersen sevgilin, arkadaşın, baban, hatta kocan olarak bile görebilirsin demişti. Bu düşünce bir an beni güldürecek sandım ama öyle büyük bir çaresizlikle kurmuştu ki bu cümleyi, bir an tekrardan ağlamaya başlayabileceğimi düşündüm.

"Ama hemen olmaz," dedi daha vereceğim cevabı bile beklemeden. "Şu an Antalya'dan elimi kolumu sallayarak çıkamam. Denetimim var, mayıs ayında bitecek. Ondan sonra da biraz birikim yapmam gerekecek."

"Denetimin mi?"

"Evet," dedi. "Mayıs ayına kadar şehir dışına çıkamam. Uyuşturucudan denetim aldım."

Kaşlarım çatılırken, "Benimle babamın olduğu şehre gelebileceğini söylemiştin," dedim şok içinde. "Kendini tehlikeye mi atacaktın?"

"Konumuz bu değil," dedi yüzünü buruşturarak. "Şimdi onun olduğu yer neresiyse oraya gitmek istesen, seninle yine gelirim."

Scanned with CamScanner

Onun Eskişehir teklifini bir köşeye ittim. Sessiz kaldım ama o aslında bunun cevabını içten içe biliyordu. Bizi bu hale getiren neydi cidden? Beni zorlamadı, konuyu hızla kapattı ama zamanı geldiğinde bu konunun tekrar gündeme geleceğini biliyordum. Kirpiyi kutusuna koyup yatağa girdi, beni kollarının arasına çekti ve zerre tedirginlik duygusu beslemeden onun kollarının arasına girdim. Sadece birkaç dakika içinde derin bir uykunun kollarına çekilmiştim bile.

♠

"Nuriş Sultan gece beş kez aradı," dedi Yağış çatık kaşlarla sorgusuna devam ederken. "Kadını meraktan öldürmüşsün. Korhan'ın yanında mıydın?"

Piyes metinlerinin yazılı olduğu kâğıtları toparlamaya çalıştım, tel zımba çıktığı için sahneler yine birbirine girmişti. Gözlerimin altında derin, oldukça koyu renkte bir sürü içe çökmüş karanlık halka vardı. Saçlarım bir kuş yuvasından farksızdı, etrafından dışarı fırlayan saç telleri elektriklenmiş gibi görünüyordu. Sabah erken saatlerde eve gidip duş almış, üstümü değiştirmiştim ve anneanneme açıklama yapmak yerine sessizce onun söylediği lafları dinleyip evden çıkmıştım. Aklım karman çormandı. Kıyas'ı uzunca bir süre daha görmek istemediğime emindim ve Korhan'ın anlattığı küçük çocukluk anısı kafamda bir tekerleme gibi onun sesiyle tekrar ediyordu.

Anka derin bir nefes aldıktan sonra meyve suyunun içindeki yeşil renkteki pipeti usulca dudaklarının arasında çevirdi. "Beni de aradı Nuriye teyze," dedi. "Ne kadar merak etmiş sen düşün gerisini."

"Benim telefon numaramı bilseydi kesin beni de arardı," dedi Rima başını sallayarak. "Yağış'ın söylediğine göre Çağlar'ı bile aramış."

"Yirmi iki yaşındayım, farkında mısınız?" diye sordum kaşlarımı çatarak.

"Daha girmedin," dedi Yağış parmağını sallayarak. "Daha bir aydan fazla zaman var."

"Yıl olarak girdim," diye homurdandım. "Hem evet, Korhan'ın yanındaydım."

Anka, "Geçenlerde gördüğümüz motorlu adam, değil mi?" diye sordu kaşlarını indirip kaldırarak. Seda da masada oturuyordu ama onunla pek yakın değildik, sadece kafeteryada yer olmadığı için yanımıza oturmuş ve ne hikmetse Çağlar ile ilgili tek bir soru bile sormamıştı.

"Ömer için büyük hayal kırıklığı," dedi Rima çenesiyle kafeteryanın girişinde dikilen Ömer'i işaret ederek. "Bizim kızı biri kaptı bile!"

"Kimsenin beni kaptığı yok ya," diye homurdansam da Korhan'ın söyledikleri zihnimin içinde hoş bir şarkıya ait bir melodi gibi dolanmayı sür-

düğüyordu. Ömer'e baktım, gözleri bendeydi. Eskiden benimle konuşmak için girişimleri olan Ömer son zamanlarda sadece izleyiciydi, herhangi bir etkileşimde bulunmuyordu. Bulunmadığı için mutluydum, bazen onun varlığı bile rahatsız edici geliyordu bana.

Rima, "Tabii canım," dedi gevşek gevşek.

"Evet evet, kapmadı," dedi Yağış genişçe sırıtıp sıkı bir şekilde atkuyruğu olarak topladığı gri saçlarının ucunu tutup burnuna sürterek. "Arkadaşımızın artık oldukça aktif bir hayatı var."

"Yağış," dedim kaşlarımı çatarak.

Anka, "Öpüştünüz mü?" diye sordu kocaman gözlerle. Bu soru Yağış'ı da beni de bir süreliğine şoka soksa da birkaç saniye sonra bir volkan gibi patlayan kahkahamız masanın havasını değiştirmişti.

"Sen çok fazla romantik kitap okuyorsun ya." Yağış, Anka'nın önünde açık duran romana gözlerini indirdi, ardından kaşları çatıldı. "Okuduğun kitaplarda genelde beş sene sonra öpüşüyorlar." Yağış bir kahkaha daha patlatınca başımı iki yana sallayarak gülmeye başladım. Anka saf saf ikimize bakıyor, Rima Anka'nın omzuna hafifçe vurarak, "Aldırış etme," diyordu ama o da gülmeye başlamıştı.

"Benim okuduğum kitaplarda beş sene sonra öpüşüyor olabilirler ama hiçbiri yirmi beş yaşına kadar bekâr kalıp üniversiteye devam etmiyor," diye homurdandı Anka gözlerini kısarak. "Bir dahaki sefere bizim salona geldiğinde ablama o kafanı yaktırırım senin."

Yağış yüzüne alayla dolu ama oldukça sinir bozucu bir ifade ekleyerek, "Heel" dedi, dişlerini öne uzatarak yaptığı bu hareket Seda da dâhil olmak üzere herkesin kahkahayı basmasına neden oldu.

"Kaldır kıçını hadi," dedi Yağış ayaklanırken. "Çalışmaya geç kalırsak Ferruh ağzımıza sıçar, biliyorsun."

Kâğıtları bir araya sokup deste haline getirdim ve masadan kalktım. Rima ile Anka biz çalışmadan çıkana kadar okulda takılacaklardı ama ikisinin de dersi yoktu, bizi beklemeyi düşünüyorlardı. Çalışma salonuna doğru ilerlerken Yağış bana gece bir şeyler olup olmadığını sormuş, çirkin imalarıyla beni güldürmüştü ama aslında gece gerçekten olanları bilseydi, biliyordum ki önce Kıyas olmak üzere bana böyle hissettiren herkesi yeryüzünden silerdi. Bir an için asıl tehlikenin Korhan olduğunu düşündüm. Artık birçok şeyi biliyordu ve bu onun gözümde yarattığı tehlikeli imajın daha da derinleşip korkunç bir şekil almasına neden oluyordu.

Çalışma salonu tıpkı cehennem gibi ağzına kadar doluydu biz içeri girdiğimizde. Diğer grubun çalışması yeni bittiği için henüz inebilmişlerdi sahneden. Kalabalık kapının ağzında dikilen bedenimin üstüne ilerleyince

Scanned with CamScanner

geri çekilip geçmeleri için yer verdim onlara. Sonunda cehennemde yanan son insan da günahını tamamlayıp özgür kalarak dışarı çıktığında artık o boş cehennemin içine ayak basan ilk insan bendim.

Ağır adımlarla tozlu izleyici koltuklarının arasındaki şerit yolda ilerlemeye başladım, Yağış da arkamdan geliyordu. Bugün çalışmada sahnede olan öğrenciler yavaşça salonu doldurmaya başlamıştı. Sahneye zıplayıp elimdeki kâğıt destelerini bir köşeye bıraktım ve Ferruh Hoca'nın içeri girmesini beklerken Yağış ile laflamaya başladım.

Yağış, Akşın'ın onu sosyal medya hesaplarından eklediğini, onun bir çılgın olduğunu anlatıyordu. Akşın Instagram kullanma konusunda biraz kötüymüş, hatta yorumlardaki arkadaşlarına bile kendisinin fanlarymış gibi cevaplar veriyormuş. Yağış'ı çok güldüren birkaç paylaşımının altında yazan açıklamalar beni gerçekten güldürmüştü. Kafa çocuktu Akşın, Korhan'ın tam tersiydi ama bir yerde iki farklı parça birbirini tamamlayan bir fotoğrafa dönüştüğü için yadırgamıyordum arkadaşlıklarını.

Ferruh Hoca içeri girerken onun arkasından biri daha içeri girmişti. Ferruh Hoca'dan daha uzun boylu olduğu için net bir şekilde kim olduğunu görebilmiştim giren kişinin. Gözlerim bir an yuvalarından fırlayarak ayaklarımın önüne düşecek sandım. Bu kişi Korhan'dan başkası değildi. Burada ne arıyordu? Gözlerime yere dökülen suyun zemine yayıldığı gibi yayılan şaşkınlık, berrak bir şekilde seçilebiliyor olmalıydı.

"Hadi be!" diye bağırdı Yağış kulağımın dibinde. Bir an tüm gözler ikimize, ardından da Ferruh Hoca'nın arkasında ilerleyen Korhan'a döndü. Korhan kimsenin bakışlarına aldırış etmeden izleyici koltuklarına doğru geçti, en ön sıradaki orta koltuklardan birine yerleşip kafasını kaldırarak bana baktı. Ferruh Hoca izleyicilere hiçbir şey demiyordu, aksine hazırladığı oyunu birilerinin izlemek için gelmesi onu tatmin ediyordu, bu yüzden Korhan'a bir şey demedi.

"İs," dedi Ferruh Hoca ama benim gözlerim karşımda oturan adamın yeşil gözlerinin oltasının ucuna düşmüştü, bu yüzden Ferruh Hoca'ya bakamadım. "İs?"

Gözlerimi kara zorla Korhan'dan ayırıp Ferruh Hoca'ya çevirdim. Geriye doğru ıslatarak yatırdığı koyu renk saçları parlıyordu, bana gülümsedi, ben de ona gülümsedim ama ona gülümserken olduğum yere burun üstü düşeceğimi falan sandım.

"Gönderilen son sayfaları da ezberledin mi?" diye sorunca başımı sallayarak onu onayladığımı belli ettim, tek kelime edemiyordum. Tutulup kalmıştım. "Güzel, tam da senden beklediğim gibi. Mayıs ayında ilk kısmı canlandırıyoruz gençler. Yakında tarihi kesinleşecek," dedi hiç beklemedi-

ğim bir anda. Bu, gün içinde yaşadığım kaçıncı şoktu? Gözlerimi iri iri açarak Ferruh Hoca'ya bakakaldım; tüm ekipten şaşkınlığı içinde barındıran bir uğultu yükselmeye başlamıştı.

Beni mi izlemeye gelmişti? Burada başka ne işi olabilirdi ki? Elim ayağım birbirine girmiş halde sahnenin ortasına doğru ilerledim. Sıra benim sıramdı, o hemen karşımda oturuyorken nasıl oynayacağım konusunda zerre fikir sahibi değildim, onun karşısında küçük düşmemeliydim. Şaşkınlık havaya karışmış bir gaz gibiydi, zehirliydi ve tüm soluklara karışmıştı. Yavaşça sahnenin ortasında dizlerimin üstüne çöktüm; beni izleyen gözlerden kaçınmaya çalıştığım saniyelerde hemen tepemde yanan spot ışığı, bedenimi istiridye kabuğunun açılarak içindeki inci tanesini ortaya serdiği gibi ortaya sermişti. Etraftaki herkes karanlığın serdiği çarşafın içinde beni izliyordu ama o çarşaf beni içine almamıştı.

Sebepsiz barut gibi hissediyordum, içimdeki tüm doluluğu sahneye verebilme isteğiyle kafamı usulca yukarı doğru kaldırıp çenemi diktim ve bembeyaz ışığın içinde uçuşan toz tanelerini izlemeye başladım. Genzim yanıyordu, parmak uçlarımda garip bir sızı baş göstermişti; kalbim öyle hızlı çarpıyordu ki...

"Katiyen nazlanmıyorum sana, Mantus," diye fısıldadım. "İnan kapris değil kelamlarım. Kinin elinde tuttuğu bıçak devamlı olarak deşiyor içimi, ağrılardan sızılardan uyuyamıyorum ama katiyen nazlanmıyorum. Bugün bin tane düğün var, hepsi farklı ülkelerin, farklı iki insanın ama hepsi aynı yoldan yürüyor sanki, Mantus ve ben o yolda uzanıyorum, üstüme basıp basıp geçiyorlar, yerde yatıyorum ama kafalarını indirip bana bakmıyorlar. Ellerinde nikâh şekerleri, ağzımdaki acıyla izliyorum gidenleri." Parmaklarım kotumun kumaşında gezdi, gözlerim dalgındı ama bedenimi gergin hissediyordum. Mania'nın bembeyaz elbisesinin içinde olduğumu düşündüm, elbisenin gevşemiş kumaşı tıpkı bir hayaletin beyaz teni gibi sallana sallana ilerliyordu. "Kirli yüzümün altındaki aydınlığı gör diye ben devamlı ağlamak zorunda mı kalacağım, Mantus?"

Yağış'ın sahnede usul usul ilerlediğini fark ettiğimde gözyaşlarının puslandırmaya başladığı gözlerimi telaşsız, ağır ağır arkadaşıma çevirdim. Fenriz karakteri olarak buradaydı, artık yanımda, ışığın altındaydı. Ellerimi tutarak beni ayağa kaldırmaya çalıştığında geri çekilerek sahnenin zemininde hafifçe sürünerek avuçlarımı zemine bastırdım, toz tabakasının avuçlarımı kirlettiğini hissettim.

"Aydınlansın diye o güzel yüzün, dökme yaşını ne olursun," diye fısıldadı Fenriz.

"Aydınlansın diye kirli yüzüm, bırak ağlayayım ne olursun."

Scanned with CamScanner

Yanaklarımdan sarkarak kendini aşağı bırakmak için intihar sarma-şıklarına dolanan gözyaşlarım çeneme kadar süzüldüğünde, kendi yakala-na namluyu yaslamış yaşlı bir kadın gibi hissediyordum. Bu onun önünde ikinci ağlayışım mıydı? Bu kez bir sahne uğruna döktüğüm gözyaşlarının ona ne hissettiriyordu? Metinlerin devamını arkada bir dış ses olarak oku-yan genç öğrencinin sesini dinlerken ışık usul usul dönmeye başlamıştı. Bu sahnenin devamı Mania'nın hizmetçisi ve uşağı arasında gerçekleşecekti. Sahne Mania'nın aynayı yerde parçalayıp yüzünü elbisesinin eteklerine sürterek ağlamaya devam etmesiyle usulca kararda.

Sahneden indiğimde Korhan'ın beni izlemiş olmasının şaşkınlığını içimde yaşıyordum. Benim yanıma gelmedi, beni takip ederek salondan çıktı ve koridorda sonunda yanıma gelip, "İyi iş çıkardın," dedi, yeşil gözleri koridorun beyaz ışıklandırması altında çok daha açık renk görünüyordu. Yüzünü izledim, yüzündeki izleri kapüşonlusunun şapkasının altına saklamak istiyormuş gibi şapkayı yine kafasına geçirmişti ama yüzüne bakıldığında izlerin görünmemesinin imkânı yoktu.

"Buraya gelmeni beklemiyordum," dedim, hâlâ olayın şokundaydım. Yağış hemen çaprazımızdaydı, duvara yaslanmış bizi izliyordu. Korhan'a kısaca elini kaldırarak selam verdi, Korhan da ona başını sallayarak karşılık verip o yeşil gözlerini tekrar gözlerime çevirmişti.

"Seni izlemek istedim," dedi soğuk bir sesle. Bir sıcak bir soğuktu; yakıcı bir buz gibi...

"Çalışma salonunu nasıl buldun?"

Tek kaşını kaldırarak, "Aptal değilim," dedi. "Sora sora Bağdat bulunur."

"Aptal mı dedim şimdi?" diye sordum, aslında burada olması, çalışmayı izlemiş olması beni mutlu etmişti. Bu kez çok uzun bir sahnem olmadığı için sahnede fazla kalmamıştım, diğer ekip arkadaşlarımın sıralarıydı ama yine de on dakikalığına bile olsa onun beni âşık olduğum sanatı icra ederken izlemesi beni gerçekten çok mutlu etmişti. Boynuna sarılmamak için kendimi zor tutuyordum resmen. Sanki bunu fark etmiş gibi o da beklentiyle bakıyordu gözlerime.

"Baharı bekleyen kumrular," diye seslendi bize Yağış iğrenir gibi bir öğürtü sesi çıkararak. "Diyorum ki artık şu at kokan koridordan çıkabilir miyiz? Kimse deodorant kullanmıyor galiba bu okulda ya!"

"Kusmuk kokusundan daha iyidir bence," dedi Korhan iğneli bir sesle. Yeşil gözlerinde alay bulaşmış yaramaz bir ifade baş göstermişti. Yağış'ın ona cins cins baktığını gördüm ama yorum yapmadı.

"Anka ve Rima bekliyor," dedi Yağış derin bir nefes alarak. "Bize katılacak mı yoksa sen onunla mı gideceksin, İs?"

Gözlerimi Korhan'a çevirdim. Her nedense bu fikre pek sıcak bakıyor-muşa benzemiyordu. Onu zorlamak istemiyordum ama arkadaş ortamımı görmesini, onlarla yakınlık sağlamasını içten içe de olsa istiyordum sanırım. Korhan'ın bakışları usulca yüzümde turladı, ardından derin bir nefes alarak, "Biraz zamanım var," dedi kuru bir sesle.

İçimi kaplayan neşeye rağmen yüzümde ölçülü bir ifade vardı. Başımı sallayarak onun yanında yürümeye başladım. Yağış hemen önümüzde ilerliyor, bir şeyler anlatıyordu ama ne Korhan ne de ben onu dinliyorduk. Her nedense şu an ikimizin de aynı şeyi düşündüğünü hissediyordum. Sınıfların birinden Ömer'in çıktığını görünce gözüm ister istemez ona doğru kaydı, kısa süren bakışmamızı bitiren ben olmuştum; kafamı hızla farklı yöne çevirdiğimde ne hissettiğini merak etmiyordum. Kafeteryaya gelene kadar Korhan'a dönüp duran bakışların hepsinin bıçağından geçmişiz gibi hissettiğim için aniden hissettiğimin üç katı daha da yorgun hissetmeye başlamıştım.

Rima ve Anka'nın oturduğu masada şu an Çağlar da vardı ve Seda gitmişti. Yanımızda Korhan'ı gördüklerinde yüzlerine yayılan şaşkınlık elle tutulur cinstendi. Çağlar, Korhan'ı diğerlere oranla daha fazla tanıdığından o pek şaşkın görünmüyordu ama gölgesinden bile korkan Anka, Korhan'ı görünce ciddi anlamda oturduğu yere sinip kalmıştı. Korhan ile yan yana oturduk, masaya bıçak gibi düşen sessizliğin nedeni gayet ortadaydı. Korhan rahat bir görüntü sergilese de içten içe gergin hissettiğini biliyordum, bunu bilmek için onun haritasını çıkarmama gerek yoktu.

"Korhan," dedim yavaşça onu işaret ederek. Korhan'ın gözleri masanın yüzeyindeydi ama onu işaret ettiğimi göz ucuyla bile olsa gördüğüne emindim.

Rima yüzüne yayılmış geniş bir tebessümle başını salladı. "Memnun oldum, ben Rima," dedi.

Anka gözlerini Korhan'ın yüzünde gezdirdi, ürkek bir tavırla, "Ben de Anka," diye fısıldadı.

Korhan başını ağır ağır salladı, gözleri kısaca kız arkadaşlarıma dokundu ama tek kelime etmedi. Yine de kötü bir imaj çizmemek için ağzını açmadığını düşünüyordum. Yüzündeki izleri sorun eder ya da arkadaşlarımın o izler hakkında kötü düşüncelere kapılmasından korkar mıydı acaba? Bir an elimi masanın altından elinin üstüne koyunca Korhan'ın bedeni kasıldı, gözleri telaşsızca gözlerime çevrildi ve ona gülümsedim.

"Kaç yaşındasın?" diye sordu Rima ilgiyle, Korhan'ın sessizlik zincirlerini kırmak istiyormuş gibi girişken davranıyordu.

"Yirmi beş," dedi Korhan sakince.

Scanned with CamScanner

"Ben yirmi yaşındayım." Rima bu kez bana baktı. "İs benden iki yaş büyük yani..."

"Daha yirmi iki olmuş sayılmam," diye homurdandım. Yağış da benimle onayladı.

Çağlar, "Senin benden küçük olmanı beklemiyordum," diyerek Rima'ya söze. Korhan'ın zemberek yeşili gözleri tıpkı ucundan zehir fışkıran bir yılanınga gibi hızla Çağlar'a dönerek arkadaşının koyu renk gözlerine saplandı, Çağlar'ın duraksadığını hissettim.

"Abartma, Çağlar," diye söylendi Yağış. "Sadece bir yaş büyüksün."

"Kötü bir şey söylemedim." Çağlar omuz silkti, hemen önünde sigara paketi ve paketin üstünde de kiraladığı araçlardan birine ait olduğunu bildiğim uzaktan kumanda vardı. "Bu arada benim merak ettiğim bir şey var... Korhan'dı değil mi?"

Korhan cevap vermedi, yalnızca gözlerini hafifçe kırpıp geri açtı; bu hareketi inanılmaz korkunç gelmişti gözüme. Çağlar, "Bizim mekânda çalışıyordun sanırım. Seninle sık sık denk geliyoruz." Çağlar'ın bana anlattığı elma soyma olayı aklıma gelince dudaklarımı birbirine bastırdım. "Neden altmış kiloyu tek kolunla kaldırma ihtiyacı duyuyorsun?"

Korhan bir sigara yaktı, onun hareketlerini olabildiğince büyük bir dikkatle izlerken kalbim garip bir ritim tutturmuş, göğsümü dövüyordu. "Beş altı kişi birden daldığında daha fazla şansım olması için," dedi Korhan, dudaklarından uzaklaştırdığı sigaranın gri dumanı endişeli bir ahtapotun kolları gibi etrafa yayılırken.

"Tek kişi dalarsa öldürmek için mi peki?" diye sordu bu kez Çağlar.

"Bilmem," dedi Korhan, ardından parmaklarının arasında duran sigarayı tekrar dudaklarına yaklaştırdı ve sigarayı dudaklarının arasına almadan sözlerine şu şekilde devam etti: "Denemek ister misin?"

Aniden gerilen ortamın içinde çatırdayan elektrik tenimde kamaşıyordu. Çağlar'ın yüzünü garip bir ifade kapladı ama Korhan'ın bu sorusuna herhangi bir cevap verememişti. Rima gerilen ortamı gevşetmek için bir şeyler anlatıyor, Anka tırstığını belli eden bakışlarını Korhan'a kısaca değdirip hızla ondan uzaklaştırıyordu; Çağlar sessizdi.

Çağlar tekrar konuştuğunda, "Yarın akşam konser var," demişti. "Sevdiğim amatör bir grubun, gider miyiz?"

"Aslında olabilir," dedi Yağış. "Değişiklik olmuş olur. Nerede olacak bu konser?"

"Bistro tarzı bir yerde ama çok dar değil, sıkılmayız."

"Ne dersin, İs?" diyerek bana döndü Yağış. "Gider miyiz?"

Korhan'ın bakışlarını yüzümde hisseder gibi oldum. Kafamın dağılmaya ihtiyacı vardı, fena fikir gibi de görünmüyordu. Güneşin altında yü-

rürken sigara içiyormuşum gibi tıkandığım için biraz olsun temiz havayı değerlerimle buluşturmam gerekiyordu. Temiz hava eşittir arkadaşlarla dakikmak. "Olur," dedim. "Rima ve Anka da gelecek mi?"

Anka, "Ben gelemem maalesef," dediğinde Rima da aynı şekilde ona kaolarak gelemeyeceğini vurguladı.

Yağış, "Korhan, istersen sen de bizle gel?" dedi barış bayrağı uzatırcasına. Alt dudağımı dişleyerek Korhan'a baktım. Gelmesini gerçekten istiyordum ama bunu ona söyleyebilecek cesareti kendimde bulamıyordum. Eğer şu an iki tek atma şansım olsaydı, ona isteklerimi daha net bir şekilde söyleyebilirdim.

"Harbiden," dedi Çağlar hiç beklemediğim bir atakta bulunarak. "Gelsene."

Korhan dudaklarıma yerleşen gülümseye bakınca, gözlerinin etrafına döşediği mayınlar patlayacak gibi oldu. "Saat kaçta bu konser? Ve hangi Bistro'da?" diye sordu gözlerini gülümsememden çekmeden.

"Akşam 21.00 gibi başlayacak, 01.00'e kadar sürer. Karo Bistro'da olacak," dedi Çağlar.

Korhan gözlerini Çağlar'a çevirip, "Gece on bire kadar çalışmak zorundayım," dedi. "On birden sonra geleceğim."

"Sıkıntı değil, biz bekleriz," dedi Çağlar. Bir an aralarındaki buzların erdiğini görür gibi oldum ama Korhan kartlarını açık oynamayı tercih etmiyordu, oldukça sessizdi. Konser hakkında konuşmuştuk, Korhan muhabbete pek dâhil olmasa da ilgisiz davranmıyordu. Bu benim açımdan iyiydi. Arkadaşlarımı ciddiye almasını istiyordum içten içe.

Sonunda arkadaşlarımdan ayrılarak masadan kalktığımızda birlikte kampüsün çıkışına doğru ilerliyorduk, güneş gökyüzünde can çekişen bir ateş böceği gibi yavaşça ışığını kaybederek sönmeye başlamıştı. Motosikletinin park halinde durduğu kaldırımın önüne geldiğimizde bana doğru dönüp, akşam güneşinin birer ışık topu gibi içine yerleştiği yeşil gözlerini yüzüme dikerek, "Yemek yedin mi?" diye sordu, sesi ilgiliydi.

"Hayır," dedim dürüstçe. "Canım bir şey istemiyor."

"En son ne zaman yemek yedin?"

Bir süre düşündüm. Onun evindeyken yememiştim, onun evinden geldiğimde anneannemin azarlarını dinlerken de yememiştim. En son yemek yediğimde lokmalar boğazıma bıçak gibi saplanıyordu çünkü karşımda Kıyas oturuyordu, güçlükle yutkundum. "Gece senin yanına gelmeden birkaç saat öncesi yemiştim," diye mırıldandım.

Korhan'ın gözleri irileşti, bir an geri adım atmak ve gözlerimi ondan olabildiğince uzağa taşımak istedim ama yapamadım. "Sen ne dediğinin

Scanned with CamScanner

farkında mısın?" diye sordu abartılı bir sertlikle. "Sana gülle dediğim için mi böyle yapıyorsun?"

"Hayır," dedim çatık kaşlarla. "Hem bana gülle deyip durma."

"Yemek yemen gerekiyor," dedi bu söylediğimi umursamadan.

"Canım bir şey istemiyor." Yüzümü buruşturdum. "Gerçekten."

"Düşüp kalırsın!" diye kükredi sinirle. Birkaç kişinin bize baktığını hissettim ama ben onlara bakmadım. Korhan beni kollarının arasına çekince ona direnmedim. Beni düşünüyor muydu? Gerçekten onun için önemli bir insana mı dönüşüyordum? Düşünceler kalbimin içini boş kurşun kovanları gibi doldurmaya başladığında, kalbimin ritmi hafiflemişti; onun göğsüne iyice sokularak ona sarıldım. "Şimdi ilk işiniz ne biliyor musun, gülle?"

Kaşlarımı çatarak kafamı kaldırıp yüzüne baktım. "Neymiş?"

"Sana yemek yedirmek."

Dudaklarımı birbirine bastırdım, ona karşı çıkmamın bir anlamı olmayacaktı; o dediğini yapardı. Bir süre aynı yerde birbirimize sarıldık, insanların bakışlarını umursamadım ve bu bakışlar Korhan'ın da umurunda değildi. Sonrasında motosikletine atlayarak yemek yiyebileceğimiz bir yere gitmiştik. Zorla birkaç lokma bir şey yemiştim, bana gerçekten sinirlenmişti çünkü onun deyimiyle bir parça yemiştim ve doymamın imkânı yoktu. Beni evin yakınlarına bıraktığında bir an geceki konuyla alakalı bir şeyler soracak gibi oldu ama konuyu hızla kapatarak sorusunu bana yöneltmeden benden uzaklaştı.

Ertesi gün konser için evden ayrılırken üstüme giydiğim uzun kollu, belin bir kısmını açıkta bırakan siyah, ince tişörtün karnımdaki izi göstermemesi için altıma da yüksek bel, İspanyol paça siyah bir pantolon giymiştim; pantolonun kenarlarında kırmızı, beyaz şeritler vardı. Yaklaşık bir saattimi ayırarak maşaladığım saçlarım yavaşça inmiş, doğal bir dalgaya sahipmiş gibi güzel bir görüntü sergilemeye başlamıştı.

Dudaklarımda bordo ruj vardı, kirpiklerime dokundurduğum rimel kirpiklerimin neredeyse kaşlarıma kadar uzanmasını sağlamıştı. Bunun dışında ekstra bir çaba harcama gereği duymadan yüzümün tablosunu boş bırakmayı tercih etmiştim. İlerleyen saatlerde Korhan'ın da bize katılacağını bilmek kalbimin yerinden sökülecekmiş gibi çarpmasına neden oluyordu.

Beni evin önünden alan kişi Çağlar olmuştu. Araca bindiğimde Yağış'ın da araçta olduğunu görünce gülümseyerek eğilip yanağına sulu bir öpücük bıraktım. Sıkı bir şekilde atkuyruğu olarak bağladığı gri saçları dümdüz, jilet gibi duruyordu; üzerinde mavi dar bir gömlek, altında beyaz kot pantolonu ve tıpkı benim gibi spor ayakkabıları vardı. Çağlar da lacivert bir

gömlek giymişti, gömleğin ilk iki ya da üç düğmesi açıktı; dövmeleri daha belirgin bir şekilde teninin sınırlarını belirliyordu.

"Söylemeyi unuttum, sizin Haluk da gelecekmiş konsere," dedi Çağlar direksiyonu kırarak ara sokaklardan birine saparken. Aracın içine şeritler çekerek sızan ışık, tenimden bir rüzgâr gibi geçiyor, arkasından karanlığı üstüme çığ gibi düşürüyordu.

"Bizim eski oyun yazarı Haluk ha?" dedi Yağış gözlerini kocaman açarak. Haluk abi 28 yaşlarındaydı, Yağış ona abi deme gereği duymuyordu ama ben ağız alışkanlığı olarak ona abi diyordum; açıkçası içimden de abi demek geliyordu. Çok iyi adamdı Haluk abi. "Ya inşallah tarot kartlarını da getirir yanında!"

"Kızım konser ortasında adama fal mı baktıracaksın ya?" Çağlar gülerek başını iki yana salladı, vitesi değiştirirken yandan bir bakış attı. "Ben bakayım sana fal. Görüyorum... Üç vadeye kadar hâlâ bekârsın."

Yağış arka koltukta, hemen yanımızda duran boş pet şişelerden birini alıp Çağlar'ın kafasına fırlattı, homurdanarak kollarını göğsünün üstünde topladı. "Konuşma benimle, Bursa Çingenesi ne olacak," diye söylendi.

"Bursa çingenesi değilim ben, Bursa romanıyım," dedi Çağlar kaşlarını çatarak. "Kızınca daha güzel görünüyorsun, o yüzden seni sık sık kızdırıp güzelliğini seyrediyorum."

Yağış dilini çıkararak gözlerini aracın camından dışarı doğru çevirdi. Başını Yağış'ın omzuna yasladığım sırada Çağlar derin bir nefes alarak, "Kara Böcek," dedi, Bozuk Salça'nın aksine artık böyle sesleniyordu bana. Arada Biber Salçası da diyordu. "Giray abi bana bir şeylerden bahsetti."

Anında gerildim. Neyden bahsettiğini öyle iyi biliyordum ki. Dayım böyleydi, Çağlar'ı çok severdi ve Çağlar her zaman yanımda olduğu için ona benimle ilgili şeyleri anlatmaktan çekinmezdi. Ona göre Çağlar beni iyi edebilirdi, aslında düşündüğü şeyin aksini iddia edemezdim; Çağlar çoğu zaman yanımda olup bana varlığını hissettirerek iyi olmam konusunda bana yardımcı olmuştu ama şu an bu konuyu tekrardan gündeme getirmek istemiyordum.

"Bahsettiği şeylerden konuşmamıza gerek yok," dedi Yağış gözlerini camdan ayırmadan. "Şimdi sırası değil, Çağlar."

"Sırası ne zaman?" Çağlar ışıklarda durdu, kolunu sürücü koltuğuna yaslayarak arkaya doğru döndü. "İs, onun nerede olduğunu bilmeye hakkın var."

"Böyle bir isteğim yok," dedim kısaca. Dişlerimi sıktığımı fark ettiğimde tırnak diplerim bile sızlıyordu.

"Ailenin ne demek olduğunu bilmiyorum," dedi Çağlar sarı ışık yandığında gözlerini yavaşça ön cama çevirerek. "Benim artık öğrenme şansım da kalmadı, İs ama senin hâlâ bir şansın var."

Scanned with CamScanner

Söylediği şey canımı öyle yaktı ki biri göğsümün üstünü dağlamış gibi hissettim. "Aynı şeyler değil," derken bu konuyu kapatması için ona yalvarmak istiyordum. Neden bunu ikimize yapmak zorundaydı? Vereceğim her cevabın onu yaralayacağını öyle iyi biliyordum ki ağzıma mil çekmek istiyordum.

Çağlar tekrar arabayı sürmeye başladığında aracın içine bir ölünün ruhu yerleşmişti sanki. Bistronun önüne varana kadar bu konu hakkında konuşmadığımız gibi ağızlarımızı bıçak da açmadı. Ruhumun etrafında kurumuş alçının çatlaklarından mürekkep sızıyordu; bu mürekkep satırlarca aileyle ilgili kompozisyonlar döşüyordu zihnime. Aslında arkadaşımın kötülüğümü istemediğini biliyordum. Aksine, benim iyiliğim için çabalıyordu ama bana göre benim iyiliğimi sağlayacak şey beni terk eden bir adamın peşinden gitmek değildi.

Bistrodan içeri girmek sandığımızdan daha zor olmuştu, mekân ağzına kadar kalabalıktı çünkü. Topuklu ayakkabı giymediğim için içten içe dua ediyordum, tüm gece bir çivinin ucuna basıyormuşum gibi hissetmek istemezdim. Bunu kimse istemezdi. Mekân yıkılıyordu. Tepede her saniye bir yanıp bir sönen ışık duvarlara çarparak ilerlerken, bedenim o ışığın içinden ışığı kesen bir makas misali geçti.

Dans eden bedenlerin yanı sıra masalarına oturmuş sakince içkisini yudumlarken grubun çıkmasını bekleyen insanlar da vardı. İçeride bu geceye özel olarak sigara içmek yasak değildi, bu yüzden içerisi duman altı durumdaydı. Çağlar bizim için ayırtılan masanın önünde durduğunda omzumda asılı duran çantayı uzun bacaklı sandalyenin üstüne koyarak gözlerimi kalabalığın içinde gezdirdim. Korhan'ın gelmesine daha çok vardı, onu beklerken bir şekilde eğlenmenin bir yolunu bulmam gerekiyordu ama aklım fikrim ondayken bu biraz zor olacak gibiydi.

Orkestra hazırlanıyordu, basgitarın ve bateri davulunun sesleri belli bir ritim tutmuş kalabalığı kamçılarken Çağlar bağırarak, "Haluk karşıda!" diyerek Haluk abinin olduğu masayı işaret etti. Haluk abi 1.90'dan uzun, iri yarı, gözlüklü, beyaz tenli bir adamdı; iri yarı olmasına rağmen yetiştirilme tarzından dolayı oldukça kibar, tıpkı bir İstanbul beyefendisi gibi davranırdı ama bir de karanlık tarafı vardı ki... Aslında ağzı çok bozuktu. Haluk abi gözlüklerinin altından onu işaret eden Çağlar'a cins cins baktı, ardından çantasını kolunun altına alıp doğruldu, bizim olduğumuz masaya doğru ilerlemeye başladı. Dans ederken ona çarpan bedenlerin sahiplerine ölümcül bakışlar atıyordu.

Haluk abi yüksek sandalyelerden birine oturmadan hemen önce beni yanaklarımdan öpüp, "Tanyel'im," dedi bilge bir tavırla. Yağış ve Çağlar ile

de selamlaşmıştı. "Bu kokar karılar zıplamaktan kan ter içinde olmuşlar. Nasıl kokuyorlar nasıl..." dedi karanlık yüzünü devreye sokarak. Ona gülümseyerek baktım. Masanın üstündeki siyah tablaların içindeki fıstığı alıp kabuğunu ufalayarak temizledi, ağzına attı. "Anlatın bakalım!" dedi her zamanki gibi ışıl ışıl gözlerle. "Nasıl gidiyor? Özledim sizi yahu."

"Biz de seni çok özledik valla," dedi Yağış sigarasını yaktıktan hemen sonra. Haluk abi yüzünü buruşturarak elini yelpaze misali sallayıp sigara dumanını kendinden uzaklaştırdı. "Diğer ekibin oyununu sen yazıyormuşsun."

"Öyle oldu, Yağış," dedi Haluk abi birkaç tane daha fıstık soyup ağzına atarak. "Sizin o hocalar kapılarımda mı yatmadı, evlerime yemeklere mi gelmedi, Halukcuğum etme biz ne ederiz, bu ekibe oyun gerek falan diye... Kendimi çiğnedim, kabul ettim tekrardan... Biliyorsun beni, normalde bir kez sildim mi katiyen bir daha dönmem. Geçen sefer oyununu yazdığım grupta biri vardı, sizin okuidan değil. Eşek osursa yalan atıyordu pezevenk, anında çektim kendimi. Topladım pılımı pırtımı. Dedim kahrolun be, benim kolumda altın bileziğim var, kimlere oyun yazmışım ben... Kalmadım iki soytarıya. Yine sizin okuldaklilere yazıyorum anlayacağın."

Kolundaki altın bilezik olarak gördüğü mesleği yazarlık değildi yalnızca. Haluk abi aynı zamanda bilgisayar mühendisiydi de ama yine de meslek bir köşeye bırakıp kendini yazmaya adamıştı. Aynı zamanda fal da bakıyordu ama o kadar inanarak yapardı ki bunu, sırf bu yüzden fal saatleri vardı ve hissetmediği müddetçe karşısındaki ona dünyaları da verse o karşısındaki kişiye fal bakmazdı.

"Çok özledim seni abım ya," dedim başımı omzuna yaslayıp ona sırnaşarak. "Sahneyi basmanı özledim, cidden bak."

"Hayranım sana, Tanyel," dedi Haluk abi kollarını bedenime sararak. "Vallahi de billahi de tillahi de hayranım sana be. Nasıl oynuyorsun abim be sen öyle? Hissettiriyorsun, Tanyel. Yakıyorsun izleyen insanı."

O güzel Türkçesinin yanı sıra ses tonu, konuşma tarzı gerçekten çok etkileyiciydi ama yalnızken böyleydi işte, ağzına gem vurmayı sevmezdi; neyse oydu aslında ama yeri geldi mi lafı gediğine oturturdu. Uzun süre Haluk abinin yeni yazdığı oyundan konuşmuştuk, ortam çok gürültülü olduğu için bağıra bağıra konuşuyorduk ama bağırarak konuşan yalnızca biz değildik. Mekândaki herkes birbirine sesini duyurabilme derdindeydi.

"Bugün burası gereksiz kalabalık," dedi Çağlar aniden, donuk bakan gözleri mekânın kapısına çevrilmişti. Kaşlarımı çatarak bakışlarımı arkadaşımın gözlerinin istikamet ettiği yöne doğru çevirdim, bir an donup kaldım. Özge oradaydı. Koyu renk saçları omuzlarını örtmüştü, saçları o kadar yoğundu ki alnı neredeyse görünmüyordu ve bu görüntü gidip saçı-

Scanned with CamScanner

nı düzeltme isteğimi tetikliyordu; yılların ondan alıp götüremediği tek şey kötü şekil verdiği saçlarıydı. Özge'nin yanında birkaç kişi daha vardı ama hiçbirini tanımıyordum, bakışlarımı usulca Çağlar'a döndürdüm, sert bir yüz ifadesiyle Özge'ye bakarken öfkeli görünüyordu.

"Boş ver," dedim kuru bir sesle. "Önemli biriymiş gibi davranma."

"Önemli biri olamaz zaten," diye homurdandı Çağlar. "İftiracının teki."

Yağış sadece dişlerini sıkarak sigarasını içiyordu ama kimin geldiğinin farkındaydı. Haluk abi gerginliği fark edince o da hemen Çağlar'ın baktığı yere baktı; kaşları öyle bir çatıldı ki bir an alnından iki ok fırlayacak, ikisi de Özge'ye saplanacak sandım. Özge'nin bakışlarının bizim olduğumuz masaya kaydığını tekrar ona bakınca gördüm. Haluk abi sarsıntı yaratan sesiyle, "Iy musibet karı! Nasıl bakıyor buraya görüyor musunuz?" dedi. Onur atarak bana doğru döndü. "Çatlasın da patlasın, tipsiz karı. Ah Ah, İş'inden yeteneğini çekemiyor işte. İt sürüsünün başı da bu. Bakma hiç, abim."

Haluk abi olanları Çağlar ve Yağış'tan sonra bilen üçüncü insandı, ondan saklama gereği duymamıştım çünkü oyunlarımızı yazdığı zamanlar onunla yediğimiz içtiğimiz ayrı gitmezdi; haliyle bir süre sonra duyacağına emin olduğum dedikoduları birinci ağızdan dinlemesi daha mantıklı gelmişti bana.

"Boş verin," dedim sakince.

"Kalkarım, o çirkin saçlarını elime dolarım, döndüre döndüre döverim onu yemin billah olsun!" diye çemkirdi Haluk abi. "İçinin çirkinliği nasıl da yüzüne vurmuş şunun!"

"Abi," dedim dalga geçer gibi gülerek. "Boş ver, keyfimize bakalım."

Grup sahneye çıktığında saat hızla ilerlemeye başlamış gibi görünüyordu ama ne zaman bileğime sarılı siyah kayışlı saate baksam on bire daha çok olduğunu görüp umutsuz gözlerle sahneyi izlemeye başlıyordum. Haluk abi bir bira dışında hiçbir şey içmemişti ama Yağış ve Çağlar onun aksine bir bira bitmeden diğerinin siparişini veriyorlardı. Ağzımda acı bir tat vardı, bunu alkol alarak daha da beter hale getireceğimi bildiğimden önümde duran sade sodayı yudumluyordum. Özge hemen üç masa ötemizdeydi, koyu renk gözlerinin sık sık bizim masaya yöneldiğini fark etsem de ben onun olduğu tarafa bakmıyordum.

Kalın bir kol aniden belime sarılınca olduğum yerde donup kaldım. Ardından irkilerek beni saran kolun sahibine baktım. Masadaki herkes şaşkınlıkla beni saran kolun sahibine, yani hemen karşımda duran Korhan'a bakıyordu. Siyah deri bir ceket giymişti, ceket incecik duruyordu ve yumuşaktı, siyah kot pantolonu ve beyaz tişörtü ceket ile uyum sağlamıştı. Saçları hafif nemliydi, yeni duş almış olduğunu fark edince yutkundum. Teninden hoş, sabunla karışık erkeksi bir koku geliyordu.

Haluk abinin şaşkın bakışlarının radarında olduğum için bir an yanaklarım alev alev yanmaya başladı ama Korhan'ın hafifçe eğilip şakağımı öpmesiyle bedenim tekrardan gevşedi. Korhan'ın arkasında Akşın dikiliyordu, kolsuz, gri bir erkek tişörtü giymişti, altında da eskitilmiş bir kot pantolon, kafasında da kasket model bir şapka vardı; beni görünce genişçe gülümsedi.

"Geldin," dedim yalnızca dudaklarımı oynatarak. Karanlığın yardığı ışıkların dokunuşuyla yanan yeşil gözleri dudaklarıma düştü. Dudaklarının hareketini izlerken dolgun dudaklarında gizemli bir tebessüm ilk adımlarını atmaya başlamıştı. Parmaklarının belime gömüldüğünü hissedince kirpiklerim gözlerimi hafifçe örttü.

"Geldim, Kedi," dedi.

"Siz kim olasınız?" diye sordu Haluk abi hiç çekinmeden. "Abim, kim bu delikanlı?"

Korhan'ın bakışları hemen dibimde oturan Haluk abiye kayınca parmaklarının tenime daha sert battığını hissettim, az daha inleyecektim. Yapacak bir açıklama bulamıyordum, masada çıt sesi dahi çıkmıyordu. Sonunda Haluk abi açıklayamayacağım türden bir şey olduğunu anlamış olacak ki soru sormaya devam ederek beni köşeye sıkıştırmadı, sessiz kaldı.

"Abe bu ne kalabalık?" diye bağıran Akşın masadaki sessizliğe indirilen baltayı tutan ellerin sahibiydi. "Sanırsın Riyanna çıktı sahneye. Tanımam etmem sahnedeki şoroloları."

"Cinsiyet üzerinden demagoji* yapma," dedi Korhan göz ucuyla ona bakarak. "Dur adam gibi."

"Dema ney?"

"Devam et, birader," diye söylendi Korhan.

Çağlar'ın kaşlarını kaldırarak Akşın'a baktığını gördüm. "Erkek kardeşin mi?" diye sordu Korhan'a döndürdüğü bakışlarına soru işaretleri ekleyerek. "Pek benzemiyorsunuz ama."

"Sayılır," dedi Korhan sadece.

"Ne demek sayılır be ya, birlikte büyüdük biz," diye homurdandı Akşın.

Çağlar bu kez Akşın'a dönerek, "Sen nerelisin?" diye sordu, söylenen şarkının sesi onun sesini yuttuğu için bir kez daha bağırdı: "Sen nerelisin?"

"Abe duyuyom seni, ne bağırırsın?" Akşın sırıtırken gözleri Yağış'ı buldu, Yağış'a komik bir hareket yaparak selam verdikten sonra, "İzmir Tepecikliyim ben," dedi. "Zamanında Antalya'ya göçtük."

"Bursalıyım ben de," dedi Çağlar, samimi bir şekilde gülümseyerek elini Akşın'a uzattı, tokalaştılar. Akşın hemen Çağlar'ın yanındaki boş san-

* Demagoji: Lafebeliği.

Scanned with CamScanner

dalyeye oturmuştu, Korhan benim yanımda oturuyordu ve Özge'nin şaşkın bakışlarını ikimizin üzerinde hissedebiliyordum. Şu an muhtemelen Korhan'ın kimliğini sorguluyor, bendeki yerini merak ediyordu.

Haluk abi ve Korhan birkaç kelimeyle kendilerini birbirlerine tanıtmışlardı, aralarında soğuk rüzgârlar estiği söylenemezdi ama Haluk abi biraz kıskanç bir adamdı, sevdiklerini gerçekten sahiplenir ve kıskanırdı; onun gözünde ben küçük bir çocuktum daha. Bu yüzden Korhan'ın kayıtsızdaki yerini anlamak istiyormuş gibi büyük bir özen, dikkatle bizi izliyordu. İzlenirken Korhan'a yakın davranmak daha zordu, her an ensemde bir nefes varmış da o nefes devamlı olarak belli bir ritimle bize sözcükler üflüyormuş gibi gergindim.

Artık Korhan'la aramızda elle tutulur bir şey olduğunu biliyordum, aptal olmamalıydım, kör gibi davranmama gerek yoktu. Özellikle onunla Eskişehir'de yaşamamı istediği an bir şeyler kafamda tamamen berraklaşmıştı. Bu adam benim hayatımdaydı, ben bu adamın hayatındaydım; belki dile getirmiyorduk ama biz bir şekilde birlikteydik.

"Abe yenge," dedi Akşın bana bakarak. "O gece bizim evde bahsettiğin Bursalı arkadaşın bu mu?"

Çağlar'ın yüzünün kireç gibi olduğunu gördüm. "Sizin evde mi?" diye sordu, kaşlarının titrediğine yemin edebilirdim. O an Yağış ile göz göze geldik, Yağış'ın elindeki bira bardağının içinde duran köpüklü, sarı içkinin asitlerinin yüzeydeki patlayışını gördüm; o kadar dikkat kesilmiştim.

"Evet," dedi Akşın saf saf. "Şu gri kafalı sarhoş oldu, kustu her yeriye..." Bir an kurduğu cümleye gerçekten gülecektim ama kendimi tuttum. "Sonra bunu benim eve götürdük, gene kustu her yeriye. O sırada muhtemelen senden bahsedildi, Bursalı bir eriften bahsetti bana yengem."

"Yengen," dedi Çağlar, ardından gözlerini Yağış'a çevirdi. "Sarhoş older demek."

"Ya evet," dedi Yağış sırıtarak. "Öyle oldu biraz..."

"Ben size demiyor muyum edebinizle için diye?" diye kızdı Haluk abi. "İkinizin önüne koy içki fıçısını, fıçı bitene kadar eşeğin altından emiyor gibi emersiniz fıçının musluğunu."

"Haluk Başkan haklı," dedi Çağlar, yüzü bembeyazdı, gülmeye çalışıyordu ama o kadar belliydi ki sinirlendiği. Ona bakakaldım. "O kadar içmene gerek var mıydı, Yağış?"

"Gerek olmasaydı içmezdim," diye savunmaya geçti Yağış ama aslında içten içe Çağlar'ın haklı olduğunu biliyordu.

"Yalnız başınıza o kadar içmenize gerek yoktu," dedi Çağlar donuk bir sesle.

"Bizi bırakıp bir kadının yanına giden sendin, gitmeseydin," diye sarındı bu kez kendini Yağış.

"Ben sizi öylece bırakıp gitmedim. Yalnızken daha dikkatli olmak zorundaydınız."

Korhan, "Yalnız değillerdi," dedi beklenmedik bir şekilde. "Ben yanlarındaydım."

Çağlar buna verecek bir cevap bulamadı. Her ne kadar onu gönderen ben bile olsam şu an içten içe kendini suçlu hissettiğini biliyordum. Bazen bize karşı fazla tutucu olabiliyordu, sanki en büyük sorumlulukları bizmişiz gibi davranıyordu. Müzik sesi iyiden iyiye güçlenerek bağırarak sürdürdüğümüz konuşmamızı bile duyulmaz hale getirdiğinde artık sessizdik. Akşın tüm gürültüye rağmen Haluk abiyle tanışma çabalarına girmiş, sonunda tanışığında da durmadan Aluk abi diyerek Haluk abiyi çileden çıkartmıştı. En sonunda Haluk abi çantasını Akşın'ın kafasına vura vura onu susturmuş, masayı huzura kavuşturmuştu. Çünkü Akşın gerçekten hem çok konuşuyor hem de durmadan soru sorarak insanları deli ediyordu.

Sıkıştığını hissedince Korhan'ın kollarından kayarak masadan kalktım, lavaboya gideceğimi söyleyerek onlardan uzaklaşmaya başladım. Yüksek gürültünün ve pervasız kalabalığın içinde ilerleyerek koridora doğru çıktığımda gözlerim tabelaları aradı. Koridorun sonunda tabelalar olduğunu görünce kalabalığın görüş alanından tamamen çıkararak koridorun sonundaki tuvalete girdim. Tuvaletin hemen çaprazında muhtemelen soğuk hava deposu olduğunu düşündüğüm bir oda vardı, demirden kapısı oldukça kalın görünüyordu. Tüm kalabalığa rağmen tuvalet bomboştu, işimi halledip ellerimi yıkadıktan sonra tam tuvaletin çıkış kapısına yönelmiştim ki kapıda Özge belirdi.

Vagonların birbirlerine bağlı olan kolları koparak birbirlerinden ayrılmaya başladıklarında trenin içindeki yolcular artık aynı yere gitmiyordu. Biz bir trenin içinde, iki farklı vagonda oturan yolcuyduk Özge ile. Vagonlar ayrılarak farklı yerlere savrulmaya başladığında ölümcül bir kazanın içindeydik, dehşeti izlemiştik, ölümü görmüştük ama ölmemiştik. Farklı peronlarda yaralı halde inmiştik. Önümüzde uzanan o tünelin içine doğru yürürken tünelin ortasında birbirimize rastlayacağımızı aslında ikimiz de biliyorduk. Şimdi karşımda duruyordu.

Tünelin ortasındaydık.

Bir an için koyu renk gözlerinden geçmiş film şeridi gibi geçip gitti. Artık ne o aynı insandı ne de ben; zaman onu bana karşı daha öfkeli yapmıştı, beni ise onun gözlerine bakarken hissettiğimden daha gaddar. Benden korktuğunu biliyordum ama yine de karşımda öyle bir dikilmişti ki o an korkularına meydan okumaya karar verdiğini anlamıştım.

Scanned with CamScanner

Dışarıda çalan müziğin gürültüsü tuvaletin duvarlarında çınlıyordu. Yanından geçip gidecekken, "Neden?" diye sordu, bu sorusu bir an için dokunmak üzereydiler.

Buz parçaları sesimin etrafına dikenli teller örmeye başladığında, "Neden?" diye sorusuna soruyla karşılık verdim.

"Neden onu benden çaldın?"

Bin kez yıkılmış bir evin içine bin kez aynı umutla girip, bin kez annenin öldüğünü görmek gibiydi. Tıkanmış lavabo giderinin akıtamadığı, lavaboyu dolduran o su gibi dolduruyordu gözlerini gözyaşları ama o bunu göremezdi. Ben kimseden bir şeyi çalmamıştım, ben bana ait olan bir şeyi geri verme düşüncesiyle gittiğim bir yerde bana ait olan şeyin uğruna birinin yok oluşuna şahit olmuştum.

"Sana nasıl bir açıklama yaparsam yapayım anlamayacağını biliyorum," dedim kuru bir sesle. "Önceden bana bunun hesabını sorabilecek yüreğin yoktu. Korkuyordun." Acı acı güldüm. "Şimdi neden karşımdasın, Özge?"

"Ben senden hiçbir zaman korkmadım," diye yalanlamaya çalıştı beni ama ben onun içindeki korku tohumunun çatlayarak endişe sarmaşıklarına dönüştüğünü biliyordum. Bedenini saran damarların içinde ilerleyen kan bile benden korkuyordu. Bunu kendine yediremiyordu. "Senden korktuğumu düşünecek kadar mı kendini beğenmişsin?"

"Benden korkuyorsun," dedim. "Yapabileceklerimden. Varlığımdan korkuyorsun."

Özge'nin bana doğru döndüğünü fark edince kafamı çevirip omzumun üstünden baktım ona. İri gözlerinin içinde duyduğu öfkenin ne kadar büyük olduğunu gösteren bir gölge vardı. Acılarla kuşatılmıştı, şimdi kuşandığı bu acıları kine dönüştürerek bana meydan okuyordu.

"Gözde'nin değil, senin ölmen gerekirdi," dedi sessizce.

Tuvaletin floresanının cızırdarken çıkardığı sesi duydum. Aptal bir sinek devamlı olarak floresanın yüzeyine çarparak vızıldıyordu, musluklardan birinden damlayan suyun lavabonun mermerine çarpıp parçalanırken etrafa yaydığı ses bir çığlık kadar gürdü.

"Kendini bu şekilde tatmin etmek istiyorsan dilediğin kadar kötü dilekte bulunabilirsin." Onun gözlerinin içine felaketleri içinde taşıyan fırtına bulutları gibi baktım. "Ama hiçbir şey yayılan dedikodularda senin parmağın olduğu gerçeğini değiştirmeyecek. Var olmadığını bildiğin şeyleri uydururken en az benim kadar aşağılıktın."

Hırsla dişlerini sıktı. Onun yerinde başka biri olsa belki bana saldırırdı ama o bunu yapamıyordu, fiziksel olarak benden daha güçsüz olduğunu

mu düşünüyordu? Bilmiyordum ama bir şekilde buna cesaret edemediğini görebiliyordum. Uzun süre birbirimizin gözlerinin içine iki derin kuyu, içi boş karanlık birer mezar gibi baktık.

"Tüm acıları hak ediyorsun," dedi hiç düşünmeden. "Her şeyi."

"Öyle mi?"

"Evet. Yaşadığın tüm acıları hak ediyorsun, daha kötülerini hak ediyorsun."

"Ne güzel," diyebildim, aslında söyledikleri bir yerden sonra bamteline dokunmaya başlamıştı ama renk vermeme konusunda üstün yeteneğe sahiptim. İstesem şimdi onu burada inanmaması gereken bir ton şeye inandırabilirdim ama denemiyordum bile. Eğer akıl oyunu oynamamız gerekseydi, oynayacağım akıl oyunu Özge'nin aklını kaybetmesine neden olacak kadar büyük ve profesyonel olurdu.

"Aşağılık kompleksin var," dedi. "Kimsenin senden daha iyi olmasını kaldıramıyorsun. Gözde senden daha iyiydi."

"Daha iyi olduğu için mi bana verilen rol için günlerce ağlayıp önüne gelen tüm hocalara yalvardı, Özge?"

Özge'nin beti benzi attı. Aslında o da bana söylediklerinin ne kadar anlamsız, içi boş şeyler olduğunu biliyordu. Konuşmak için konuşuyordu, belki de kendini rahatlatmak için; ama yine içi bomboş cümlelerdi kurduğu cümleler. Hiçbir şey ifade etmiyordu benim için. Evet, bazen zehirli bir yılan gibi soktuğu oluyordu ama bu tamamen benim kendime olan acımasızlığımla alakalıydı. Çoğu kez karşımdaki insanın canını yakmasına izin veren ben oluyordum.

"Sen çok kötü bir insansın," dedi, ona aldırış etmeden yanından geçip gittiğim sırada arkamda ne haldeydi bilmiyordum ama bunu önemsediğim de söylenemezdi. Ağır adımlarla koridorda ilerlemeye başladım. Arkamdan çıktığını fark ettiğimde durup ona bakmadım. "Sen acizsin!" diye bağırdı bu kez. Dönüp ona tokadı yapıştırmamak için kendimi çok zor tutuyordum ama yapmayacaktım. "Duydun mu beni?" Bir an sesinin titrediğini hisseder gibi oldum. "Ölmeyi sen hak ettin! Gözde değil, beni duydun mu?"

"Duydum," diye fısıldadım ama o bunu duyamazdı.

"Gözde senden daha iyi olduğu için onu öldürdün!" dedi, kendi bile inanmıyordu bu söylediğine. "Şimdi sıra bende. Beni öldürecek misin? Senden daha iyi olacağım, İs Tanyel!" diye bağırdı, ardından bir kapının ağır bir ses çıkararak açıldığını duydum; ağır bir kapı olduğu açılırken çıkardığı sesten belliydi. Arkama dönüp o yöne bakacaktım ki Özge'nin bana doğru hızla ilerlediğini gördüm. Az önce açtığı büyük, demir kapı aralık şekilde duruyor ve kapının içindeki yerden dışarı buhar süzülüyordu.

Scanned with CamScanner

Soğuğu hissettim.

Ben daha ne olduğunu anlamadan kolumu tutup çekince bir an ona karşı koyamadım. Her şey birkaç saniye içinde gelişmişti. Birkaç adımlık mesafemiz sanki yapışık ikizmişiz, hiç ayrılmamışız gibi kusalmıştı ve Özge beni bileğimden aniden çektiği için bedenim dengesini kaybederek ona doğru yönlenmişti. Beni o kapının arkasına ittiğinde dehşet içinde açıldığını gözlerim. Sırtımı demir, uzun çubuklara çarpınca çubukların hemen üstünde duran koliler birer birer kafama devrilmeye başladı. Kollarımı kaldırarak kendime siper etmeye çalıştım, kolilerin birkaç tanesi ağırdı ve tenimi çizerek yere düşmüşlerdi.

Burası bir soğuk hava deposuydu, bunu fark edince bedenimi hedef alarak üstüme düşen kolilerin etrafından atlayarak açık duran kapıya yöneldim. Özge kapıyı kapatmak için davrandı, demir kapıyı itmeye başladığı sırada o aralık kalan küçük boşluktan elimi dışarı uzatarak tırnaklarımı Özge'nin boynuna sapladım.

"Ne yaptığını sanıyorsun?" diye bağırdım, tırnaklarım tamamen boynuna batınca tırnak diplerime dolan ter ve kanı hissettim. Koluma düşen kolilerden biri kolumu ciddi derecede sakatlamıştı, bu yüzden kolumu fazla hareket ettiremiyordum ve acılar içindeydim ama yine de hızla kapıyı açmaya çalışırken tırnaklarımı onun tenine saplamaya devam ettim. "Kes şunu!" diye bağırdım. "Sen delirmişsin!"

"Ölümü hak eden sendin!" diye bağırdı Özge, boynunu boydan boya çizdiğimde bağırdı ama sesimizi birilerinin duyması ancak mucize olurdu. "Ölmesi gereken sendin." Özge aniden o boşluktan içeri tekmesini salladı, tekmesi dizime gelince bedenim sarsıldı ama yıkılmadım, tırnaklarımı daha güçlü bir şekilde bu kez onun gerdanına saplayarak gerdanını boydan boya çizdim. Tırnaklarımın geçtiği her yerden şarıl şarıl kan akıyordu.

"Donarak öl!" diye bağırdı Özge kapıya yüklenerek. Kolum berbat haldeydi, artık kapıyı açabilmek için uğraşamayacağını anladığımda gözlerimin kenarları çektiğim acıdan dolayı yanmaya başlamıştı. Bağırmaya devam ediyordu, onu duyuyordum. Şöyle söylüyordu: "Ölümü sen hak ettin. Mükemmel değilsin, duydun mu? Sen mükemmel falan değilsin!"

"Bunun sonunu görebiliyor musun?" diye bağırdım dehşet içinde. "Neler olabileceğini tahmin ediyor musun? Bu iş bittiğinde ölmek için dua edeceksin!"

"Öl!" dedi delirmiş gibi, beni duymuyordu. "Öleceksin! Biteceksin!"

Ölecek olmama kendini inandırmak istiyor gibi bir hali vardı. Benden bu denli korkan bir kadın nasıl böyle birine dönüşebilirdi? Az önce ona tokadı geçirip haddini bildirmediğim için pişmandım. Bir an kapı kolumun

üstüne kapanınca acıyla çığlık atıp geri çekilmeye çalıştım. Kolum kapının dar aralığından soyularak çıkmayı başardığında yere düşmüştüm ve bütün yük demir kapı üzerime kapanmıştı.

Zamanı ören saniyeler buz sarkıtları olup tenime yağmaya başladığında üstüme kapanan kapının cennetin kapısı olduğunu düşündüm, cennet çok soğuktu. Doğrulup kalkmaya çalışım, başta başarısız olan bu girişimin sonunda bir şekilde ayağa kalkmamla başarıya ulaştı. Sızlayan kolumun etrafı soyulduğu için kanlanmıştı, çiziklerden dışarı kan damlaları kabarıyordu ama kan akmıyordu.

Güçsüz, şişmeye başlamış kolumu avucumu kullanarak kapıya vurup bağırmaya başladım ama kapının sistemi içeriden gelen sesleri dışarı hiçbir şekilde yalıtmayacak şekildeydi. Ne kadar yumruk atarsam atayım kapıya indirdiğim darbeler sadece deponun içinde çınlıyor, muhtemelen dışarı çat sesi bile çıkmıyordu.

"Özge!" diye bağırdım öfkeyle. "Allah kahretsin! Aç şu kapıyı!"

Telefonum yanımda değildi, lanet olsun ki bu kapının aptal sistemi yüzünden ben bu kapıyı ne kadar yumruklarsam yumruklayayım kimse benim sesimi duymayacaktı. Yine de vurmaya, beklemeye ve ağzıma gelen her ismi bağırarak telaffuz etmeye devam ettim. Bunların başını, "Korhan," çekiyordu.

Kendimi bu soğuk cennette Tanrı'ya bile duyuramayacağımı düşündüm. Ve bedenimdeki son sıcaklık da beni terk ederek hızla düşmeye başladı.

Scanned with CamScanner

10. PERDE
Soğuk

Soğuk.

Tenim cennetin buzdan bataklığına saplanmaya başlamıştı. Tanri'nin avuçlarında titriyor, buzların altına gömülüyordum. Soğuk öyle gaddardı ki cennetin kollarının hiç de şefkatli olmadığını düşünmeye başlamıştım. Kucağımda dikiş yerlerinden sökülmüş bir oyuncak ayıyla ölümün sırasında bekliyordum.

Önümde benden yaşça büyük insanlar din din, ırk ırk, renk renk demeden birbirlerine karışmış halde kuyruğu takip ediyordu. Yalnız başıma sıranın ucunda beni bekleyen şeyin ne olduğunu merak ederken öylece ileriyi izliyordum. Ölüm, oyuncak ayımın dikiş yerleri sökülmüş kısımlarından aşağı düşen bembeyaz pamuklar gibi tenime yağıyordu.

Kum saatinin camı çatlıyor, çatlayan camın aralığından kum taneleri saniyeleri var ederek yüzüme dökülüyordu; cam kırıkları gözlerime saplanıyor, kum taneleri yüzüme zamanı örerek beni küçük bir kız çocuğundan büyük bir kadına dönüştürüyordu.

Gözlerimi yavaşça araladığımda onu gördüm.

"Vazgeçmek için çok geç," dedi tuttuğu oyuncak ayının tüylü ellerini daha da sıkı kavrayarak. "Kovulduğun bir yere sığınmaya çalışıyorsun."

Kirpik diplerimdeki ağrıyla gözlerimi kırpıştırdım. Artık burada değildi. İçerisi şimdi bembeyazdı. Sanki binlerce ruhun oluşturduğu trafiğin ortasında öylece yere yığılmış bekliyordum. Nefes alıp verirken ciğerlerim

Scanned with CamScanner

buzlarla doluyor, buz parçaları ciğerlerimde parçalanarak kıymık gibi saplanıyordu nefesimin boşluklarına.

Vazgeçtiğimi anladığımda iki kaşımın ortasında oluşan o yanığın içini dolduran bozuk kanın yüzeyinde yenilginin parçalanmış bayrağı yüzüyordu.

Şiş bileğimdeki acı gitgide çoğalmaya başlamıştı. Avucumu demir kapının yüzeyine bastırarak birkaç kez daha bağırmak için dudaklarımı araladım ama artık zihnim bana dur diyordu, yaptığım her çağrı kendimle yüzleşirken yine kendime vurduğum bir tokat gibiydi. Kaç dakikadır buradaydım bilmiyordum.

Yağış'ın tuvaletin önündeki sesini duymuştum ama bağırmış olmama rağmen ona sesimi duyuramamıştım, vızır vızır beni arıyor olmalıydı. Acımaya başlayan boğazımı temizleyip yumruğu tekrardan kapıya çarparak, kimsenin duymayacağını bile bile, "Kimse yok mu?" diye bağırdım. "Burada kapalı kaldım!"

Yardım çağrılarımın yanıtsız kalması içimdeki umut közlerinin yeterli nefes üflenmediği için ağır ağır sönmeye başlamasına yol açmıştı. Şiş bileğimin acısına aldırış etmeden bir kez daha kapıya vurup, "Böyle işim için sıçayım!" diye bağırdım var gücümle. "Dışarıdaki sesleri duyabiliyorum ama nasıl olur da benim sesimi kimse duyamaz!" Bir kez daha vurduğumda bileğime mermi saplanmış gibi acıyla bağırdım. "Allah kahretsin!"

Tenime ellerini saran soğuğun avuçlarında bir yabancının mesafesi vardı, bana her dokunduğunda bedenim acı dolu tepkiler vermeye başlamıştı. Az önce üstüme devrilen kolilere baktım, soğuğun buharının örtemeyi başaramadığı tek şey onlardı; depo sis altında kalmıştı ve duvarları bile görünmez haldeydi.

"Buradan çıktığımda senin sonun olacağım," diye mırıldandım, "Ölmek için dua edeceksin." Kafamı kapıya çarparak yasladım, gözlerimi soğuk sislerin kapladığı tavana çevirdim. Dişlerim birbirine çarpıyordu, derecenin büyük bir hızla düşmeye devam ettiğini fark ettiğimde sanki damarımın içindeki kan bile donmuş, hareketini kesmişti.

Aniden bastıran uyku kalbimin hızla çarpmaya başlamasına neden oldu. Uyumamalıydım, bunu biliyordum. Acilen bunu durdurmalı, kirpiklerimi birbirine dokundururken bile temkinli davranmalıydım. Acının beni ayık tutabileceği düşüncesi zihnimin içinde çakmaktan fırlayan ateş gibi yanmaya başlayınca parmaklarımı şiş bileğime bastırıp olabildiğince kuvvetle orayı sıktım. Acıyla bağırarak kafamı bir kez daha soğuk hava deposunun demir, büyük kapısına çarptım.

Artık acı da fayda etmiyordu, bileğimi iltihap gibi saran o acıya alışan bedenim tepki vermemeye başladı. Kirpiklerim gözlerimin üstünü örtmek

için büyük bir savaş halindeydi, savaştığı kişi bendim ve kendimi ayık tutmak için bir şeyler mırıldanırken, zihnim durgun bir deniz gibi düşüncelerle dolu kıyılara dalgasını çarpmadan hareketsizce bekliyordu.

Ertelemeyi durdurmamla zihnimin bir karadeliğe doğru savrulmaya başlaması aynı saniyeler içinde gerçekleşti. Bir denizkızının kıyıda onu izleyen prensi seyrederken prense uzatmak istediği ellerini suya vurup, gözyaşlarını okyanusun tuzlu sularına akıtması gibiydi; ölüm önümde duruyordu, ona gitme şansım vardı ama cennetin kapılarına asılmış oyuncaklarımı izliyordum, gözyaşlarım yaşamın içinde hâlâ çarpmaya devam eden acılar içindeki kalbime akıyordu.

Deponun kapısı büyük bir patırtıyla açılacak gibi olunca bedenim öne doğru düştü, kapının açılmasına engel olan artık benim bedenimdi. Kapının arkasındaki kişi kapıyı belli bir ölçüde aralamayı başarınca, "Lanet olsun!" diye bağırdı, kadınsı bir ses zihnimin içini doldurarak durgun suyun dalgalanmasına neden olmuştu. Gözlerimi güçlükle aralayıp kapının önüne yığılmış bedenime hükmetmeye çalıştım. Bedenim kaskatıydı. "Hareket edemiyor musun?" diye sordu aynı sesin sahibi. "Kimse yok mu?" diye bağırmaya başladı. "Aradığınız kız burada! Hey! Kimse yok mu?"

Yaşadığım his kaybına rağmen bedenimi belli ölçüde hareket ettirmeyi başardım. Sanki belimden aşağısı yoktu, bacaklarımı hissedemiyordum. Gözlerim aralık duran kapıya kaydı, kapının arkasındaki kişi kapıyı biraz daha itince kapı bacaklarıma çarptı ama bunun acısını hissetmedim bile.

"Lütfen geri çekilmeye çalış, yardım getireceğim tamam mı?"

"Hayır," diyebildim. "Gitme."

"Gitmiyorum," dedi sesin sahibi. "Tamam, sakinleş. Her şey yolunda."

Kapıyı tekrar ittiği sırada sürünerek de olsa deponun diğer ucuna gidebilmeyi başarmıştım. Kapı yarıya kadar açıldı, ardından içeri birinin girdiğini gördüm. Kafamı buz gibi duvara yaslayarak bacaklarımı uzatıp sık nefesler almaya başladığımda karamel renk saçlar görüş alanıma girdi. Dalgalı saçları omuzlarının biraz altında, göğüslerinin üstündeydi; uzun boylu bir kızdı. Eğildi, dizlerinin üstüne çöküp ellerini yanaklarıma bastırdı ve o an onunla göz göze geldik. İçleri iri, dışları çekik ve yanlara doğru uzun duran gözlerinde soğuk bir ifade olsa da avuçları yanaklarıma ölçülü bir samimiyetle yerleşmişti. İki dudağı da aynı kalınlıktaydı, burnu kemikli ve genişti ama güzel görünüyordu.

"Kahretsin!" dedi yanaklarımı avuçlayarak. "Buz gibisin! Sana bunu o mu yaptı?"

Cevap veremedim. Boğuk bir şekilde, ciğerlerimi kusacakmışım gibi kuvvetle öksürdüğümde kızın kaşları çatılmıştı. Yavaşça doğrulup aralık

Scanned with CamScanner

duran kapıya doğru bağırmaya başladı: "Allah'ın belaları! Kimse yok mu? Buraya bakın!"

"İyiyim," diyebildim, sesim titriyordu ama ben gerçekten hiçbir şey hissetmiyordum. Soğuk dışında.

"Evet," diyerek onayladı beni. "Şimdi buradan çıkacağız, tamam mı?"

Belli belirsiz başımı salladım ama kafamı dik tutamıyordum. Tahta bir kukla gibiydim, devrilip duruyordum ve kız beni dik tutabilmek için kollarıyıp duruyordu. Bir şeyler söyleyerek bağırmaya devam etti, ardından beni kaldırmaya çalıştı ama imkânsızdı. Birden ortadan kaybolduğunda yardım çağırmaya gittiğini anlamıştım. Artık saniyeler tam tersi istikamette döşeniyordu sanki zamanın içine. Önce aylar parçalanarak günlere dönüşüyor, ardından günler saatlere ayrılıyor ve saat, dakikaları doğurarak torunları olan saniyeleri beklemeye başlıyordu.

Güçlü kollar bacaklarımın arka tarafından geçtiğinde başım boşluğa kaydı, saçlarım denize atılan ağ gibi yayılarak aşağı doğru sarktı. Sıcak nefesi yüzümün soğuk iklimlerine çarparak tenime biraz olsun ateşinden ödünç verirken gözlerim beni kucaklayan güçlü kolların sahibinin yüzünü buldu. Korhan buradaydı. Yeşil gözlerinde bekçilik yapan telaşın ellerinde kaybettiği dakikaların namlusundan fırlayan boş kurşun kovanları vardı. Bedenimi o soğuk zaman diliminin içinden söker gibi çekip çıkarırken Yağış'ın çığlıkları koridoru inletmeye başlamıştı ama gözlerim hiçbir şeyi tekip edemiyordu.

"O iyi mi?" diye bağırdığını duyuyordum, tenimde ikinci bir elin dolaştığını hissediyordum ama öylece Korhan'ın yüzünü izlerken tepki veremiyordum. "Teni buz gibi! Korhan, o iyi mi?" Yağış çıldırmış gibiydi, sesi hem öfkeli hem de her an gözyaşlarına boğulacakmış gibi titrek çıkıyordu. "Bunu kimin yaptığını biliyorum!" diye bağırdı bu kez Yağış, çılgına dönmüştü. Çağlar'ın Yağış'ı belinden tutarak durdurmaya çalıştığını görür gibi oldum, ardından koridordan çıkarılarak kalabalığın içinde taşınmaya başladım. "O orospu nerede?" diye bağırıyordu Yağış. "Öldüreceğim onu! Bir kez bitti, anladınız mı? Onu öldüreceğim! O nerede?"

"Sakin ol!" diye bağırdı Çağlar. "Yok işte, gitmiş! Dur!" Yağış'ı sıkıca kavradığına emindim. Bistronun dışına çıkarıldığımı fark edince gözlerim usulca gökyüzüne kaydı, yıldızlar gökyüzünün tepsisine serpiştirilmiş yeşim taşları gibi parlıyordu. Yeşim taşlarını düşündüm: Sahipleri mutluyken renkleri açılabildiği kadar açılıyor, sahipleri mutsuzken kapkara oluyordu. Yıldızlar sanki şu an kapkaraydı.

Kalabalığın çevremde büyümesine izin vermeyen kişi Korhan oldu. Haluk abinin tenime dokunup telaş içinde bağırdığını duydum, gözlerim usulca

karanlık yıldızlardan ayrılarak Haluk abinin yüzüne kaydı. Bedenimin hâlâ tir tir titrediğini yeni fark etmiştim. Yağış'ın üstündeki gömleğin ilk iki düğmesi kopmuştu, boynundaki damarlar belirginleşerek teninin altında sinyal veren yıldırımlara dönüşmüştü. Çıldırmış gibi Çağlar'ı iterek yanımda bitti. Korhan bir tümseğe oturmuş, kucağında tuttuğu bedenime sıkıca sarılmıştı ve Haluk abi üstüme bulduğu her ceketi örtmeye çalışıyordu.

"O yaptı değil mi?" diye sordu Yağış sıcak avucunu alnıma koyup, alnımı boydan boya sıvazlayarak. Gözlerini Korhan'a çevirdi. "Hastaneye gitmeli miyiz?"

Üşüyen bedenim onun kollarında gevşediği için Korhan'a sokularak, "Hastaneye gerek yok," diye fısıldadım ama güçsüz hissediyordum. Şimdi beni kucağından indirse birkaç adım atamaz, yere yığılırdım.

"Bedenini yavaşça ısıtmamız gerek," dedi Korhan büyük avucunu koluma bastırıp beni göğsüne iyice çekerken. "Aniden çok soğuktan çok sıcağa geçerse şoka girebilir. Şu an iyi görünüyor."

"Sana bunu o mu yaptı?" diye sordu Yağış bir kez daha her bir kelimenin üstüne basa basa.

"O diye bahsettiğin kişi kim?" Bu soruyu soran Korhan'dı. Korhan'ın çelik gibi sesi durgunlaşmama neden oldu. Gözlerimi hızla Yağış'a çevirip ona uyarı dolu bir bakış attım.

Yağış yavaşça doğrulup dişlerini sıkarak tekmesini boşluğa doğru salayıp bağırdı. "Çağlar!" diye bağırdı. "Yürü, gidiyoruz."

Çağlar sakin gibi görünse de korktuğu her halinden belliydi, bir süre beni izledikten sonra bakışlarını ağır ağır Yağış'a çevirip, "Nereye gidiyoruz?" diye sordu düz bir sesle.

"O kaşarın evini bulacağız!"

"Sakin ol," dedi Çağlar soğukkanlı bir imaj çizerek. Akşın'ın elinde kupayla bistronun kapısından çıktığını görür gibi oldum.

"Evini mi basıyoruz nemrudun?" diye sordu Haluk abi, çantasını kolunun altına almıştı. "Gidelim de saçını başını yolalım yosmanın!"

"Saçını başını yolmakla kalacağımı sanmıyorum," dedi Yağış. "Onu öldüreceğim."

Korhan bedenimi yavaşça yükseltti, Akşın ona elindeki kupayı uzattı. "Kimden bahsettiğinizi söyleyecek misiniz artık?" diye sordu Korhan kupayı arkadaşının elinden alırken. "Ona bunu yapan kişi tanıyorsunuz, tamam ama kim bu?"

Yağış öfkeyle saç diplerini kaşırken, "İs ile problemleri olan bir kız," dedi sadece.

Haluk abi gözlerini caddeye çevirip huysuzca, "Kızcağızı düşürdüğü hale bak çirkefin," diye söylendi. "Bacaklarını ikiye ayırmak lazım bunun."

Scanned with CamScanner

Kupanın içindeki sıcak sıvının kokusunu alamıyordum. Korhan dudaklarıma yasladığı kupanın içindeki sıvıyı ağzıma usul usul dökmeye başladığında sığınma güdüsüyle onun tişörtünün kumaşını avucumun içine alıp sıktım. Tat alamıyordum ama muhtemelen bana bitki çayı içiriyordu. Hissizlik... Yutkundum. Ruhumun en ücra köşesine çökmüş bir canavarın gölgesiydi hissizlik. Bir şeyler söyleyebilmek, konuyu değiştirebilmek istiyordum ama halim ortadaydı, ne dersem diyeyim bu Yağış'ı sakinleştirmeyecekti. Benim bir cevap vermeme gerek yoktu, o bana bunu yapan kişinin kim olduğunu biliyordu. Kim olduğundan emindi.

"Sorun değil," dedim. Bu sözleri söylememle eş zamanlı olarak Korhan'ın bedeni kaskatı olmuştu.

"Sorun değil?" diye sordu öfkeyle. "Bu bir sorun değil, öyle mi?" diye sordu Yağış öfkeyle. "Ya sana bir şey olsaydı..."

"Arkadaşın haklı," dedi tanıdık ses. Kafamı kaldırıp sesin geldiği yöne çevirdim bakışlarımı. Beni depodan kurtaran kız oradaydı, bistronun kapısının yan tarafındaki tuğla duvara yaslanmış, kolları göğsünde bizi izliyordu. Ne zaman gelmişti?

Sadece yorgun bir suskunluğa gömüldüm, ağzımı bile açmadan beni kurtaran kızı izlemeye başladım. Yarasa kol beyaz bir gömlek giymişti üstüne, altında da siyah İspanyol paça bir pantolon vardı. Saçlarını toplamış olduğunu fark ettim. Gözleri uzun süre yüzümde bir yansıma gibi asılı durdu sa da onunla konuşmadık.

Yağış, "Teşekkürler," dedi, sonra durup kızın yüzüne baktı. "Peki bir şey soracağım?"

"Sor," dedi kız soğuk bir sesle.

"Sen İs'in soğuk hava deposunda olduğunu nasıl anladın?"

Kızın solgun yüzündeki soğuk ifade eriyip gitmişti, belli bir süre boyunca tablonun içindeki resim gibi hareketsizce Yağış'ı izledi. "Özge'yi tanıyorum," dedi sonunda konuştuğunda. "İkisinin arasındaki problemden haberim var."

Korhan'ın Özge'nin adını öğrendiği için mi bilinmez beni daha sıkı kavradığını hissettim, bedeni ciddi anlamda kaskatıydı. Yüzümü Korhan'ın boynuna yaklaştırınca kokusu burnuma doldu ve kokusu gevşememe neden oldu.

"İkisinin arasındaki problemi biliyorsun?" Yağış'ın öfkesi hâlâ bedenini saran deri gibiydi, kolay beri bu öfkeyi üstünden atabileceğe de benzemiyordu. "O halde İs'in oraya kapatıldığını da ondan mı öğrendin?"

Kız kaşlarını kaldırarak, "Hayır," dedi sessizce. "İkisinin aynı anda gözden kaybolduğunu fark etmiştim, sonra Özge geri döndü ama o geri dön-

medi." Derin bir nefes aldı. "Aralarındaki sorunu bilen herkes bu durumdan şüphelenirdi. Siz onu aramaya başladığınızda ben de şüphelenerek koridorda aklıma gelen ilk yere baktım."

Yağış'ın da kaşları çatıktı ama kıza kaba davranmaktan kaçınmak istediği her halinden okunuyordu. "Anladım," dedi sadece.

Çağlar'ın gözleri kızdaydı, anlam veremediğim bir dikkatle beni oradan çıkaran kıza bakıyordu ama bakışlarında herhangi bir ima ya da kötü bir şeyler göremiyordum. Aksine sanki ifadesini bir perdenin arkasına saklamıştı, yüzünden hiçbir şey okunmuyordu.

Haluk abi, "Sağ ol, canım," dedi kıza. Gerçekten panik halindeydi, hâlâ durmadan olduğu yerde yakınıp duruyor, Özge'ye sövüp sayıyordu. Durup kıza baktı. "Seni daha önce görmüş olabilir miyim?"

"Mümkündür," dedi kız. "Onlarla aynı üniversitede öğrenim görüyorum, kampüslerimiz farklı noktalarda ama sık sık onların kampüslerine de geliyorum arkadaşlarımı görmek için. Seni birkaç defa görmüştüm. Oyun yazarı olmalısın."

"Evet," dedi Haluk abi.

Tenimdeki buzlar çözülmüş gibi ısındığım için artık zihnim daha berraktı. Korhan'ın varlığı üstüme çökmüş bir akşam gibiydi, verdiği sonsuz güvene rağmen içime yerleşmiş huzursuzluğu dağıtamıyordu. Korhan'ın kollarından kendimi usulca ayırdığımda bir an Korhan'ın beni bırakmayacağını sandım ama ondan uzaklaşmama izin verdi. Elindeki kupayı bir köşeye bırakmıştı. Kucağından kalkıp duvar kenarına tutunarak dimdik durdum, şiş bileğimdeki sızıyı hissetmeye başladığımda zihnimde ilerleyen ateş, düşüncelerimi donduran buzları çözmeye başlamıştı.

"Teşekkür ederim," dedim kıza. "Beni donmaktan kurtardın."

Kız yaslandığı duvardan doğrularak uzaklaştı. "Kim olsa aynısını yapardı," dedi, çizdiği çizgi mesafeyi oluşturan bir bariyer gibiydi ama her nedense insanda samimi bir izlenim de bırakıyordu.

"Adın ne?" diye sordum ağrıyan kemiklerimin acısını hissetmeye başladığım için içten içe şükrederek.

"Güz." Gözleri Haluk abiye kaydı. "Tıp fakültesindenim ben.

Çağlar ile göz göze geldiğimizde içten bir gülümsemeyle önce ona, ardından da Güz'e baktım. Çağlar kızı inanılmaz derecede büyük bir dikkatle izliyordu, bunu fark ettiğimi anlamış olmalıydı. Yağış'ın sinirini geçirmenin bir yolu şu an için yok gibi görünüyordu. Tıpkı bir yırtıcı gibi durmadan olduğu yerde dönüp duruyor, Özge'ye hakaretler savuruyordu. Güz'e, Özge'nin evinin nerede olduğunu bile sormuştu ama Güz içten bir şekilde onun nerede yaşadığını bilmediğini söylemişti.

Scanned with CamScanner

Çağlar, Yağış'ı alıp oradan uzaklaşırken gerçekten iyi olduğuma onları inandırmak için bin takla atmıştım resmen. Yağış'ın Özge'yi bulmak için Çağlar ile tüm gece aracın içinde sokak sokak gezeceğini bilsem de kendimi bu düşünceden uzaklaştırmak için büyük çaba sarf etmiştim. Korhan'ın omzuna yatmış altımızda akıp giden yolu seyretmeye başladığımda Akşın'ın aracının içindeydik. Korhan aracın camlarını kapatmıştı, sigarasının dumanı aracın içine bana o soğuğu hatırlatan buharın rengi misali beyaz bir sis bulutu örmüştü ama ona bana o anı hatırlatan bu görüntüden ürktüğümü söylemedim.

Korhan'ın avucunu omzuma bastırdı, güneş bir kül tablasının içinde sönüyormuş gibi hissettirmişti bu hareketi. Sağdaki avucunda güneş vardı, ben ise o güneşi söndüren basit bir kül tablasıydım. Gözlerim sokağı aydınlatan sokak lambalarının şeritler çekerek dokunduğu caddeyi seyrederken hareketlerim sakindi.

"Korhan?" diye fısıldadım uykulu bir sesle.

Omzumu tekrar okşayıp, "Hım?" diye mırıldandı.

Normalde kalbimin tuttuğu ritmin akıbetini değiştiren erkeksi, kalın sesi rüyalarımda bile peşimi bırakmazdı ama şimdi zihnim sadece sorun odaklı işlediği için onun sesinin hoş tınısını görmezden gelmek zorunda kaldım.

"Sence ne yapmalıyım?" diye sordum kısık bir sesle. İlk kez birine ne yapmam gerektiğini soruyordum, bu çok garipti ama onun dediklerini yaparsam her şey daha kolay olurmuş gibi geliyordu. Kolaya kaçan bir insan olduğum söylenilemezdi, yalnızca yorulmuştum ve birinin beni kollarımdan tutup ileriye doğru sürüklemesine ihtiyacım vardı.

"Bunu sonra konuşalım," dedi donuk bir sesle, bir an bu söylediğine anlam veremedim. Parmaklarının arasında tuttuğu sigaranın gri, ölü külü aracın zeminine devrilerek orada parçalara ayrıldı. "Akşın, hastaneye."

"Hastane mi?" diye sordum kaşlarımı çatarak. "Neden?"

Gözlerini huzursuzca kısıp bana baktı, sokak lambalarının turuncu ışığı gözlerinin yeşilini yanan bir ormana dönüştürerek aydınlatıyordu. "Bileğinin halini görmediğimi falan mı sanıyorsun, Çirkin?"

"Bileğim ağrımıyor," diye yalan söyledim, dilimin teri olan yalan bu kez daha çok inandırma değil de savunma güdüsüyle kendini dışarı fırlatmıştı.

"Neden yalan söylüyorsun?" dediğinde şiş bileğimin bağlı olduğu güçsüz parmaklarım saçlarına gitti, tutamların arasına daldırdığım halsiz parmaklarımı hafifçe kıpırdatarak onun yumuşak saçlarının arasında kısa bir geziye çıktım. Saçları eskiye oranla daha uzun ve dağınıktı, bir an için onun bu serseri dağınıklığını sevdiğimi düşündüm. Sorusunu yanıtlamaktansa

gözlerimi Akşın'ın kullandığı aracın ön camına çevirip yolu izleyerek saçlarıyla oynamaya devam ettim.

"Koran haklı," dedi Akşın beni bu kez gülümsetemeyen sevimli şivesiyle. "Bir hastaneye gitmemiz şart, yenge."

"Gerek yok," diyebildim kuru dudaklarımı yalarken.

"Gerek olup olmadığını sormuyoruz," dedi Korhan, sesi sertti ama saçlarını oynatmaya devam ediyor, geri çekilmiyordu. "Hastaneye."

"Çok düzenbazsın," diye fısıldadım, uyku bastırmaya başlamıştı ama bileğimdeki ağrı o kadar yoğundu ki uykumun içine nifak tohumları dikiyordu. Sonunda uyuyamayacağımı anlayınca gözlerimi ön cama çarparak içeriye şeritler çizen ışıklara çevirip onları izlemeye devam ettim.

Hastanenin acil servisi ölümü ve yaşamı aynı terazinin üstüne koymuş bir manavın tezgâhı gibiydi; o tezgâhta her türlü hastalık, gözyaşı, ağrı, acı, kaza ve doğumla karşılaşabilirdin ama terazi öyle uyumlu bir şekilde hareket ediyordu ki denge bir türlü bozulmuyordu. Sıra bize geldiği sırada içeriden yetmiş yaşlarında, başörtülü bir kadın çıktı. Bastonundan güç alarak ağır adımlarla bizden uzaklaşırken bir süre beyaz koridorun içinde ilerleyen yaşlı kadını izledim. Ardından içeri girdik.

Bileğimdeki şişlik için bir krem, bir de ağrı kesici bir hap vermişti doktor. Önemli bir şey olmadığını, bileğimin ezildiği için incindiğini söylemişti. Yine de canım çok yanıyordu ama bunu Korhan'a belli etmemeye çalışıyordum. Hoş, acildeki kadın doktor beni bileğimden film çektirmek için film odasına yolladığında içeride erkeklerin olduğunu gören Korhan bileğimi farkında olmadan çekince hastaneyi ayağa kaldıracak oktavda bir çığlık koparmıştım ama yine de acımıyor gibi davranmaya devam ediyordum...

Nöbetçi eczane bulmak için sokak sokak gezdiğimiz aracın önünü kesen sarhoş, Akşın ona para vermeyince aracın ön kaputuna vurmuştu, Korhan da sinirlenip araçtan inmiş ve ayyaşı koşturmuştu. Akşın nöbetçi sandığı eczanelerden birinin önünde uyuyan sokak köpeği tarafından kovalanmış, korkudan bir ağacın tepesine çıkmıştı. Korhan onu ağacın tepesinden indirmek için sokak köpeğini tutup sevmeye başlamış, Korhan köpeği severken Akşın da fırsattan istifade ağaçtan inip araca binmişti ama sorun şuydu ki sokak köpeği dişiydi ve bir süre Korhan'ın peşini bırakmadan aracı takip etmişti...

Akşın sonunda nöbetçi bir eczane bulunca Korhan inip reçetede yazan kremi ve hapı satın alıp araca geri bindi. Aracı olduğu konumdan geri geri sürerek çıkarırken Akşın, Korhan'a yandan bir bakış atarak, "Ulan dişinin köpeği bile askıntı oluyor adama," diye söylendi huysuz huysuz.

Dudaklarımı birbirine bastırarak yanağımı Korhan'ın omzuna yasladım. Korhan gözlerini devirirken eczane poşetini kucağıma koydu, ardın-

Scanned with CamScanner

dan büyük kolunu bedenime sararak beni kendine bastırdı. Onun yanında kendimi tıpkı sıcak bir yuva bulmuş kedi yavrusu gibi hissediyordum. Tüm ağrılarıma rağmen saniyeler içinde uyuyakaldım.

Gözlerimi açtığımda onun odasındaydım, çantam komodinin üzerinde duruyordu; onu hangi ara almıştı hiçbir fikrim yoktu. Odanın içi duman altında, şafak yeni sökmeye başladığı için gökyüzünü saran sırlarla dolu mavi tenli usul usul odanın içini boyamaya başlamıştı. Korhan tekli koltukta oturuyordu, duvarda hâlâ attığı yumruğun bıraktığı çatlak iz ve parmak boğumlarından dökülen kanın kızıl lekeleri vardı. Yanı başında duran sehpadaki paçanın ağzı yine açık duruyordu, çakının hemen yanında ağzına kadar izmarit cesedleriyle dolu olan kül tablası vardı ve kül tablasının içinde yarıya kadar içilmiş sigaranın dumanı kıvrak hareketlerle kollarını havaya kaldırıyordu.

Korhan sigarasını parmaklarının arasına alınca kirpiklerini kırparak yüzünü izlemeye başladım. Uyandığımı fark etmemişti, dudaklarını sigara ile buluşturup bir süre dalgın gözlerini zemine düşen solgun mavi ışıktan ayırmadı. Sigarayı dudaklarından ayırdığında yanağı şişmiş, ciğerleri zehir ile dolup taşmıştı. Ödemelması boğazında usulca kaydı, dudaklarının arasından dışarı süzülmeye başlayan dumanın griden beyaza uzanan şeritleri tıpkı otobandaki beyaz şeritler gibiydi.

Düşünceliydi. Neyi düşünüyordu? Hâlâ ciddiyetinin farkına varamasam da bu gece o kız gelmeseydi belki de şu an çoktan ölmüş olabilirdim. Gözlerimi kapatıp Korhan'ın nefes seslerine odaklanmaya çalıştım. Korhan sigarasını sonuna kadar içip kül tablasının cesetlerle dolu yüzeyine bastırana dek öylece durdum. Gözlerimi açarken sigaranın sönerken çıkardığı küçük cızırtı sesini duymuştum.

Soluduğumuz havaya güneşin kalp atışları sızmaya başladığında yattığım yerden yavaşça doğruldum. Korhan'ın ağzında acı bir tat varmış gibi yüzünü buruşturduğunu gördüm, ardından yeşil bakışları beni kaskıvrak kavradı. Çenemdeki çukuru hafifçe kaşıdım, kâküllerim alnıma yapışmıştı haldeydi ve üstümde ona ait bir tişört vardı, altımda ise sadece iç çamaşırım. Beni hangi ara soyup üstüme tişörtünü geçirmişti hiçbir fikrim yoktu ama bunu umursamadım. Onunla konuşmaya ihtiyacım vardı, güneş tamamen gökyüzünün gerdanına bir mücevher gibi asıldığında bu konuşmayı tekrar yapma şansımız olmayacaktı çünkü.

"Kedicik uyanmış," dedi, sesinde ördüğü bir sınır yoktu fakat samimiyet göstergesine de rastlayamamıştım. Sinirli görünüyordu, belki kin dolu, belki öfkeler tarafından kuşatılmış... Sebebi neydi? Acaba beni o halde kucaklayarak o depodan çıkarırken ne hissetmişti? Sorular birikerek su almaya başlayan bir tekneye dönüştü, yakında zihnime batmaya başlayacaklardı.

Çıplak ayaklarım zemine dokundu, parmak uçlarımın üstünde doğrulacakken yatağa bastırdığım bileğimden yükselen acı kaza kurşunu gibi zihnime saplanarak sarsılmama neden oldu. Kısık sesle inledim. Korhan'ın gözlerinin bileğime çevrildiğini fark ettim. Parmak uçlarımda yükselerek küçük adımlarla pencerenin önündeki masaya doğru ilerledim. Hâlâ sağlam olan sandalyelerden birini altıma çekip oturduğumda Korhan yeni bir sigara yakıp dudaklarının arasına yerleştirmişti.

"O bileğine kremini sürelim," dedi. "Sonra da bir şeyler ye ve ilacını al."

Yüzümü buruşturdum. "Canım hiçbir şey istemiyor."

"Bu aralar neden hiçbir şey yemek istemiyorsun?" diye bir soru attı ortaya. Ona baktım. Gözüme çok yorgun görünmüştü. Ona cevap vermek istedim ama gözlerinin içine bakınca dudaklarım kelimeler için aralanamadı.

"Yaptığına pezevenklik derler," dedi hiç beklemediğim bir anda. "İki lokma bile doydum diyorsun, gülle. Bu hoşuma gitmiyor."

"Pezevenklik mi derler?" Ona şaşkın şaşkın baktım. "Ne biçim konuşuyorsun ya?"

"Pezevenk Nurşan," dedi Korhan, keyfi yerine gelmişe benziyordu. Bir an için bu hali beni güldürdü, elimde olmadan gülmeye başladığım için küçük dişlerimi göstermekten çekinmemiştim. Korhan'ın yeşil gözlerinin küçük dişlerimde takılı kaldığını fark edince gülüşüm yüzümün nehirlerinde kaybolarak dondu.

"Su gibi," dedi tekrardan.

Söylediklerini hatırlayınca gözlerimi kaçırma gereği duydum. O ise hâlâ beni izliyordu. Benim ona bir şeyler söylemek, belki de sormak istediğimi görüğüne emindim. Neyden bahsedeceğimi bilmiyormuş ve o şeyi önüne koyup o konu hakkında düşünmek istemiyormuş gibi ayaklanıp eczane poşetini eline aldı. Sigara dudaklarının arasında duruyordu, sigaranın dumanı şekiller çizerek yüzüne, gözlerine dokunduğundan kaşlarını çatmış, gözlerini kısmıştı. Gözüme olduğundan daha güzel göründü.

Kremi poşetten çıkarıp hemen karşıma oturduğunda onu izliyordum, sakin görünüyor olmama rağmen aslında ruhumda hâlâ yaşananların dehşet izlerini taşıyordum. Kıyas'ı görmek bende zaten büyük bir sarsıntıya yol açmışken bir de üstüne taciz olaylarını, geçmişte olanları Korhan'a anlatmuştum; delirmiştim. Sonra bugün olanlar... Uğursuzluk getiren bir ev aksesuarı gibi hissetmeme neden olan şey neydi? Gözlerim Korhan'ın yumruğunu duvara vurduğu için yaralanan yumruğu ve parmak boğumlarına kaydı, yaraların etrafı hâlâ kızarıktı ama üstünkörü de olsa kabuk bağlamıştı. Pişmanlığı kalbimin tam merkezinde hissettim.

Korhan kremi açmış, soğuk kremden küçük bir nokta tanesini parmağının üstüne alarak bileğime yaymaya başlamıştı. Başta kremin soğukluğu

Scanned with CamScanner

sıçramama neden olsa da Korhan öyle ağır, öyle telaşsız hareketlerle krem parmağını sürte sürte yaymıştı ki onun sıcaklığıyla karışan krem sanki tenin yeler içinde bileğimdeki tüm acıyı söker gibi koparıp uzaklaştırmıştı benden. Eskitilmiş sarı renkte bir bandajla bileğimi sardı, ardından kafasını kaldırıp gözlerimin içine kan çanağı olmuş gözlerle baktı. Uyumamıştı, belliydi. Yorgundu, görebiliyordum. Bandajlı elimi kaldırıp avucumu yanağına yerleştirdiğim anda gözleri limana yanaşan bir gemi gibi gözlerime demir attı.

"İlk kez ne zaman resmimi çizdin?" diye sordum, hiç beklemediği bir soru karşısında yüzünün hatlarını oluşturan çizgilerin dümdüz olduğunu gördüm.

Onu sorgulamadığımı, fotoğraflarımın ve resimlerimin neden onda olduğunu, neden beni çizdiğini sormadığımı biliyordu. Şu an sorduğum soru ondan bir şeyler koparmak için sorulmamıştı, gerçekten hislerini merak ettiğim için merakımı bu sorunun etrafına bir çaput parçası gibi bağlamıştım yalnızca.

"Bunu niçin merak ediyorsun?" Ellerini dizlerinin üstüne koyup yüzüme baktı, nefes boşluğundan başlayarak kaşık çizgisine dek inen boz dikiş izine bakıp derin bir nefes aldım.

"Bilmiyorum."

"Seni ilk gördüğümde senin vitamin olduğunu düşünmüştüm," dedi hiç beklemediğim bir dürüstlükle. Ona bakakaldım. "Uzun zamandır çizecek bir şeyler bulamıyordum, ben portre çizmem daha çok soyut şeyler resmetmeyi severim ama seni gördüğümde eksikliğini hissettiğim o şey tamamlanmış gibi hissettim. Vitamindin benim için, bir nevi ilaç. Yeniden çizmem konusunda bana yardımcı olmuştun."

Kalbimin zincirlerini kırarcasına çarpmasına neden olan cümlelerini dinlerken yaşanan her şey arkamda kalmıştı ve sırtımdaki sligi beni takip eden her anıyı yavaşça silerek yok ediyordu.

"Bu beni daha önce görmüş olduğun anlamına mı geliyor?" diye sordum merakla.

"Yo," dedi kısaca. "Öyle bir şey söylemedim."

Çatık kaşlarımın arasına ilişen şüpheyle ona baktım. "O kadar fotoğrafı bu kadar kısa süre zarfı içinde eline geçiremezsin, hadi geçirdin diyelim o resimleri böyle kısa bir süre içinde çizemezsin. Yani sanırım çizemezsin."

"Ne o?" diye sordu garip bir ifadeyle. "Yoksa artık beni sorgulamaya karar mı verdin?"

"Hayır," diye karşı çıktım. "Şu an seni sorgulamıyorum."

"İçten içe deli gibi merak ediyorsun," dedi. "Karşına aniden çıktım, daha ne olduğunu anlamadan kendini benim sınırlarımın içinde buldun.

Görmemen gereken şeyler gördün, gördüğün şeyler belki de başka bir kadının görünce arkasına bile bakmadan kaçacağı şeylerdi ama sen kaldın, sormadın, sorgulamadın." Güldü. "Kızım sen deli misin ya? Hangi akla hizmet sorgulamıyorsun? Merak ettiğini biliyorum aslında ama hiç mi düşünmüyorsun ya pezevenksem ben? Karı satıyorum belki ben?"

Ona düz düz baktım. "Neredeyse her işi yaptığını biliyorum ama karı satmadığına eminim. Ha ama pezevenk ceketlisin, o ayrı," diye homurdandım.

Ellerini kaldırıp güçlü kollarını ince belime sardığı sırada, "Hadi oradan," dedi alayla. "Gülle seni."

Kollarını onun boynuna güçsüzce sarıp gülümsedim, onunla hangi ara bu hale gelmiştik bilmiyordum. Her şey o kadar hızlı gelişiyordu ki... Korhan'in dudaklarını burnumun ucunda hissettim, ardından dişlerini burnumun ucuna geçirip sertçe ısırdı. Bu hareketi acıyla inlememe neden oldu.

"O top burnunun ucunu koparırım," dedi ilgiyle.

"Top burun mu?"

"Evet, burnunun ucu pinpon topuna benziyor."

Yüzümü buruşturdum. "Pinpon topu dedi burnuma ya..."

"Ne?" Dişlerini burnuma sürttü. "Çok güzel."

"Sen bana çok güzel mi dedin şimdi?"

"Hayır, burnuna dedim, sen çirkinsin."

Ona düz düz baktım. "Burun bana ait yalnız."

"Tamam ama o güzel, sen değilsin."

Homurdanarak kafamı farklı yöne çevirdiğimde dişlerini elmacık kemiklerime sürttü bu kez. "Korktum," dediğinde donup kaldım. "İlk kez."

Ona bakmadan, duvardaki şafak tablosuna düşmüş gölgemize bakarken, "Neyden?" diye fısıldadım.

"Soğuğun seni benden almasından." Gözlerim gözlerine doğru kaydı, ona baktım ama sarsmıştı beni söyledikleri. "Sudan da korkmak istemem, Çirkin."

"Ne?"

"Ateş," dedi. "Ben ateşten korkarım."

Şok olmuş gözlerle ona bakakaldım, diyecek hiçbir şey bulamadığım için mi ağzımı bıçak açmıyordu yoksa onun gözlerinde konuşmamamı isteyen küçük bir erkek çocuğunun siluetine rastladığım için mi böyle sessizdim? Bilmiyordum.

"Bir gün bana senden istediğim isimleri verecek misin?" diye sordu ortaya yatırdığımız sessizliğin karnını deşerek. Karanlıkların içindeki çırılçıplak bir gölge gibi baktım ona ama sorusuna cevap veremedim. Neden o pislikler hakkında konuşmak zorundaydık ki? Dudaklarını birbirine bastırdı, ardından yalayarak ıslattı. "Pekâlâ, şu Özge kim?"

Scanned with CamScanner

Tiksinti ruhuma bağlanmış, ruhumu kangren etmek isteyen sıkı bağlanmış bir ip gibiydi. "Sana bahsettiğim intihar eden kişinin kardeşi," dedim kuru bir sesle. Başıma müthiş bir ağrı saplanmasına neden oluyordu bu konunun tekrar edilip durması. Özge'nin yaptıkları aklıma gelince kanım damarımın içinde öfkeyle çağlamaya başladı. Onu bu yaptıklarına pişman edecektim. Korhan'a ne yapmam gerektiğini sormanın bir anlamı kalmamıştı, o ne dese desin ben aklıma eseni yapacağımı şimdi daha iyi anlıyordum. "Benden daha iyi olduğunu falan söyledi. Saçmaladı işte. Normalde çok sessizdi, benimle uğraşmazdı, hatta ben ona zarar veriyormuşum gibi gösteriyordu insanlara."

"O kıza bulaşma," dedi Korhan kaşlarının öfkeyle çatılmasına neden olacak bir şekilde. "Onun gibileri iyi tanırım. Her türlü pisliği yaparlar ama meleği oynarlar."

"Nasıl yani?"

"Muhtemelen sana bunu yapan kızın ciddi sorunları var. öntle olma isteğiyle yanıp tutuşuyor. Karşıdan gelecek olan bir taş bile onu yüceltir sanıyor. Böylelerini iyi bilirim. Herkes benimle uğraşıyor ama ben melek gibiyim, kimseye kötülük yapmıyorum havalarında olurlar."

"Hiçbir şey olmamış gibi davranamam, Arjen," dedim inatla. "Bana yaptığı şeyin bir bedeli olmak zorunda."

"Elbette ama dedikoduların önünün açılmasını sağlayan kişinin sen olmanı istediği için yaptığı bir hamle de olabilir bu. Nasıl bir iftira atacağını, kendini nasıl aka çıkarıp seni karalayacağını bilemezsin. Bu yüzden ortalığı velveleye verme."

"Yaptıkları yanına kalsın diyorsun, öyle mi?"

"Hayır," dedi Korhan, yüz hatları gerilmişti. "Öyle bir şey demiyorum. Bak yine fevri davranıyorsun."

"Yağış'ı durduramam. Delirmiş gibiydi, görmedin mi?" Onun gözlerinin içine bakıyordum ama sanki kendimi tam anlamıyla ifade edemiyordum.

"Biliyorum, durdurmanı istemiyorum zaten. Sadece eğer kaos yaksa bu kaosu başlatan kişi sen olmayacaksın, duydun mu?"

"Ama..."

"Bu konuda bana güven. Bırak Yağış ne istiyorsa yapsın, ona karışmana gerek yok. Seni korumak istiyor, haklı ama bu kaosu başlatan sen olmayacaksın."

"Ortamı Yağış'a bırakırsam Özge'yi parçalar. Yağış'ı tanımıyorsun. Söz konusu kendim olduğunda ben çok gaddarım, yani umursamam bir şeyleri ama söz konusu bensem Yağış sadece kaosu değil, kıyameti başlatan kişi olur."

"Ona böyle güvenmen güzel," dedi Korhan. "Ama bazen sadece izleyici olmak zorundasın. Film sana ait olsa bile."

"Ne?"

"Senarist gibi düşün. Filmi sen yazarak var ediyorsun, belki de yönetmenliği üstlenip sen çekiyorsun ama oyuncusu sen değilsin. Bazen içinde olmadığın bir şey senin tüm hayatını değiştirebilir, İs."

Doğrulup kalktım, haklılık payı oldukça yüksekti. Yine de Özge'ye ders vermem gerekiyormuş gibi hissetmekten alıkoyamıyordum kendimi. Güneşin damarlarında atan nabız artık odanın içinde çarpıyordu. Korhan'ın ayağa kalktığını fark ettim, temkinli adımlarla bana yaklaşıp arkamda durdu, kollarını belime bir filin kalın hortumu gibi sardı. Çenesini omzuma bastırdığı sırada gözlerim duvarda büyüyen gölgelerimizdeydi, tuhaf bir şekilde güzel görünüyorduk.

"Çok üşüdün mü?" diye sordu, ardından ılık dudaklarını boynuma bastırdı. Dudaklarını boynumda hissettiğim an gözlerim aşiyan* bulmuş gibi huzurla kısıldı. Maruz kaldığım soğuğu hatırlayınca kalbimin garip bir ağrıyla çarptığını hissettim ama Korhan o kadar sıcaktı ki saniyeler içinde o soğuk hafızamdan silindi.

"Evet ama şimdi üşümüyorum."

"Güzel," diye fısıldadı. "Üşümeni sevmedim."

"Ben de. Yani soğuğu sevmedim."

"Benimle Eskişehir'e gelirsen gerçekten soğuğa alışman gerekecek."

Eskişehir meselesini hatırlayınca elimde olmadan yine aynı çocuksu heyecanla sarıp sarmalandım. Ellerimi Korhan'ın belime dolanmış büyük ellerinin üstüne örtüp, kabuk bağlamaya başlamış yaraların üstünü kaygıyla okşadım.

"Seni sıkıştırmaya çalışmıyorum," dedi, dudaklarını boynum boyunca kaydırarak boynumdaki damarları tek tek öpmeye başladı. Bedenim anında kaskatı kesilerek onun öpücüklerine arzulu tepkiler vermeye başlamıştı. "Sadece... Bugün anladım ki ben sana bir şey olma düşüncesini taşıyamıyorum. Hep gözümün önünde ol istiyorum."

Kalbimi delip geçen sözcüklerini dinlerken kısık gözlerimin aralığından kadrajıma düşen gölgemizi izlemeye devam ediyordum. Dilini boynumdaki deriye ıslak bir biçimde sürtünce yeryuvarlağı tepetaklak geldi. Korhan'ın sıcak nefesi boynumu, telaşsız bir yangının göğe sıçrayan ateşleri gibi sararak usulca turladı. Dilinin ıslattığı yere haşlak su dökülmüş gibi hissetmeme neden olan bu hareketi, zihnimi dolduran berrak suyu bulandıran taş darbesi gibiydi.

* Aşiyan: Yuva, kuş yuvası.

Scanned with CamScanner

Eli elimin altından kayarak kasıklarıma doğru ilerledi, ardından kuş tüşörtü yukarı doğru çekerek parmaklarını çıplak kasıklarıma sürmeye başladı. Uyarılmaya başlatan bedenim kırmızı alarm vermiş, tüm organlarım bu alarmı dikkate alarak telaşla çalışmaya başlamışlardı.

Parmakları iç çamaşırımın lastiğine doğru ince körük gibi kalkıp inmeye başlayan göğsümün içinden taşan nefes sesleri odanın içini doldurmaya başlamıştı. Dili tekrar ensemden başlayarak aşağı doğru kayıyor, zikzaklar halinde boynumun en üçra köşelerine dokunuyordu. Boğazımdan yükselen inilti bir yırtıcının yarasına basılan parmaklara bulaşan kanın rengi gibi kızıl, yırtıcının dudaklarından dökülen kükreme sesi gibi gündü.

"Arjen!" diyebildim, istiyordum, bu isteğe gem vuramıyordum. Parmakları iç çamaşırımın içine dalmalı, beni tekrardan keşfetmeye başlamalıydı. Nefes seslerim tıpkı bir göğsün içini dolduran kalbin ısrarcı çığlıkları gibi belli aralıklarla artıp boşlukları yok ederek hızlanıyordu.

Korhan aniden parmaklarını iç çamaşırımın lastiğinden çekince ne olduğumu şaşırdım. Neden çekmişti ki? Dilini boynumdan uzaklaştırıp dudaklarını ıslattığı yere bastırdı: "Benden korkuyor musun?" diye sordu, ellerimi taşla ezmiş olsaydı bu kadar yoğun bir acı hissetmezdim.

"Hayır," diyebildim. "Neden korkayım senden?"

"Ben sana zarar vermem," dedi, sonra ekledi: "Artık vermem."

"Ne?"

"Benden korkma," dediğinde göğsüm artık sanki nefes almıyormuşum gibi neredeyse hiç havaya kalkmıyordu. Gözlerimi güneşin gitgide belirginleştirerek hatlarını ortaya serdiği gölgemizden ayırmadım. "Ben sana o şekilde dokunmam."

Sırtıma ok saplanmış gibi hissetmeme neden olan söyledikleri miydi yoksa ses tonu muydu bilmiyordum ama gerçekten sarsıldığımı hissetmiştim. Beni önemsediği, korkmamı istemediği için mi elini bedenimden uzaklaştırmıştı? Benim için bana dokunmayacak kadar mı korkuyordu beni incitmekten? Kirpiklerimde onun söylediklerinin ağırlığıyla usulca ona doğru dönüp kollarımı onun boynuna sardım, o da o kalın, güçlü kollarını benim belime sararak ona daha sıkı sarılmam için beni kendine bir yaraya tuz basıyormuş gibi bastı.

♦

Korhan'ın yanından ayrıldıktan sonra önce eve uğramış, bileğimdeki sargının hesabını anneanneme bin takla eşliğinde savurduğum yalanlarla açıkladıktan sonra da üstüme daha rahat bir şeyler giyip genelde takıldığımız bilardo salonuna geçmiştim. Yağış ve Çağlar beni orada bekliyorlardı, tıpkı

akbaba gibiydiler. Çağlar elindeki uzun istekayı dik konuma getirerek yere vurduğu esnada içeride ortama sis gibi çökmüş sigara dumanlarının oluşturduğu gri bulutlar, ritmik hareketlerle mekânı turluyordu.

"Bugün onun hesabını göreceğim," dedi Yağış kendi elindeki daha kısa olan istekayı Çağlar'ın dizdiği toplara vurup, topların birbirine çarpa çarpa ilerleyişini kısık gözlerle izlerken. Doğruldu, istekanın diğer ucuyla avucuna vurdu. "Ve hiçbiriniz bana karışmayacaksınız."

Çağlar kulağının arkasına koyduğu sigarayı çekip dudaklarının arasına yerleştirdi, ardından kotunun arka cebinden yeşil çakmağı çıkardı, çakmağın taşını çevirmesiyle ateş dışarı fırladı. Çağlar gözlerini kısarak dudaklarının arasında duran sigaranın ucunu tutuşturdu. İkisinin de gözleri sargılı bileğimdeydi şimdi.

"Şu Akşın denen elamanın telefon numarasını gece almıştık," dedi Çağlar. "Özge'yi görmese de adını soyadını vermemiz yetti. Adam sandığımızdan daha garip, Özge'nin şu an nerede olduğunu bulup Yağış'a mesaj atmış. FBI gibi." Çenesiyle bileğimdeki sargıyı işaret ederken sigara dumanını ağır ağır dışarıya üfledi. "Kolun gece mi oldu?"

"Sıktır et," dedim bileğimi avucumla örtmeye çalışarak. "Akşın ne alaka onu anlamadım."

"Adam sana yenge diyor, senin için birini bulmak ona zor gelmez," dedi Çağlar alayla. "Yengesisin sonuçta."

"Ben kimsenin yengesi değilim," diye homurdandım.

Yağış dişlerini sıkarak bileğimdeki sargıya bakarken istekayı sertçe bilardo masasının üstüne koyup, "Artık gidebilir miyiz?" diye sordu öfkeli bir sesle.

"Sen iyi görünmüyorsun. Bunu daha sonra yapabiliriz," dedim.

"Yemeği sıcakken mi yemeyi tercih edersin yoksa soğuduktan sonra mı?"

"Yağış..."

"Bu sen değilsin," dedi Yağış işaret parmağıyla beni hedef alarak. "Benim arkadaşım kendine yapılan bu tür bir atağa sessiz kalmaz. Sen yalnızca dedikodulara sessiz kalırsın. Biri sana elini uzatırsa o eli kökünden koparırsın. Arkadaşımı görmek istiyorum!"

"Başına bela alacaksın," dedim. "Kimse onun beni oraya kapattığına inanmaz."

"Kimse kimsenin başına bela olamaz." Durdu. "Hayır, olur. Ben onun başına bela olurum."

"Özge'yi karşımda görürsem kendimi tutamam," diye itiraf ettim. "Ona bunun bedelini en ağır şekilde ödetirim. Şu an durup mantıklı düşünmeliyim."

Scanned with CamScanner

"Tamam," diye kabullendi Yağış. "O halde ben gidiyorum, sen kalıyorsun. Ben tırnaklarımın içinde ona ait kan lekeleri görmezsem asla sakinleşemeyeceğim, anlıyor musun?" Çağlar'a baktı. "Sen benimle geliyor musun?"

"Elbette," dedi Çağlar. "Seni tek başına bırakmak demek, karakoldan almaya gelmek demek."

"İyi." Yağış ışık hızıyla yanımdan geçtiği sırada dudaklarını saçlarıma bastırdı, bu hareketi beni gülümsetti ama kalbim yine endişeyle çarpmaya başlamıştı. Böyle inatçı davranmasından ölesiye nefret ediyordum. Omuzlarımı düşürüp bilardo salonundan çıkan arkadaşlarımın peşinden dışarı çıktım.

Başta Çağlar onlarla gelmemem konusunda diretmelerde bulunmuş olsa da Yağış'ı öylece bırakamayacağım için ben de onların peşine takılmıştım. Gittiğimiz yer Antalya'nın biraz daha dışında kalıyordu, Manavgat'a yakın bir yerlerdeydik. Büyük bir alışveriş merkezinin hemen karşısında kafelerin dizilmeye başladığı uzun, gösterişli bir sokak vardı. Su parkının çaprazında, dışı camlarla kaplı mavi panjurlu kafenin önüne geldiğimizde yönlendirildiğimiz adresin burası olduğunu anlamıştım.

Güneş gökyüzünün tenine ışıklarını açık renk, kalın bir kazak gibi örmüştü. Yanaklarım sıcaktan dolayı kıpkırmızıydı, ellerimin titrediğini fark ettiğim sırada Yağış'ın hızla kafeye doğru yürümeye başladığını gördüm. Ne zaman öfkelensem ellerim titremeye başlardı.

Çağlar'ın omzuna dokunarak, "Eğer Yağış şiddete başvuracak olursa beni tut," dedim. Çağlar bir an anlamayan gözlerle, sanki alnımda antenlerim varmış gibi bana bakakaldı. "Çünkü ben de başvururum ve ikimiz sakdırırsak kız ölür."

Ardından hızla kafeye doğru koşmaya başladım. Çağlar arkamdan koşarken, "Siz delisiniz!" diye bağırıyordu ama ona aldırış eden yoktu. Yağış kafenin cam kapısını iterken rüzgâr çanları şangırdadı, Yağış içeri girdi. Cam kapı üstüme doğru kapanacakken ellerimi kapıya bastırarak kapıyı tekrar itip içeriye daldım.

İçerideki cilalı ahşap masalar üniversitelilerle doluydu. Yağış masaların arasından hışımla geçerek ilerlerken ben de onun arkasındaydım ve abartısız tüm gözler üzerimize çevrilmişti. Gözlerim duvar dibindeki masaya kaydı, duvar dibinde Özge'nin sarışın arkadaşlarından biri oturuyordu. Özge'nin profili bize doğru dönüktü, yan şekilde oturuyordu ve arkasındaki kalın kolonu saymazsak sırtı boşluğa bakıyordu.

"Solucan!" diye bağırdı Yağış, o an tüm üniversitelilerin gözlerinde hayret bir çığ gibi büyüyerek korkuya dönüştü. Özge, Yağış'ın sesini duyduğu anda bakışlarını büyük bir hızla bize doğru çevirdi, ilk göz göze geldiği kişi Yağış oldu. Ardından bana baktı ve olduğu yerde donup kaldı. "Tüm

hayvanları severim ama solucanları oldum olası sevmem biliyor musun?" Yağış'ın öfkeli sesi kafenin ortasına yıldırım gibi düşmüştü.

Özge'nin duraksadığını gördüm, bakışları endişeyle Yağış'a çevrildi. Şeklini sevmediğim saçları yine salıktı, saçlarını topladığını hiç görmemiştim zaten. Beyaz teninin hızla kızarmaya başladığını gördüm. Her şey saniyeler içinde gerçekleşmişti.

"Ne oluyor?" diye sordu Özge, sesi soğuktu ama korkusu gözlerinde uzun metinler çizmeye başlamıştı çoktan.

Yağış'ın bacağını genişçe açarak spor ayakkabısının sert tabanıyla Özge'nin karnına vurduğunu gördüğümde gözlerim irice açıldı, Özge'nin yüzünü saran acı devamında paniği ördü, sandalyesi birkaç metre kayan Özge, sandalyesiyle birlikte sırtüstü yere kapaklanınca sarışın kız oturduğu yerden hışımla ayaklanarak kalktı.

"Otur!" diye bağırdım arkadaşıma doğru dönen sarışına. "Elimde kalırsın."

Sarışın iri bakışlarını bana çevirdi, ardından geri adım atarak gözlerini bu kez yere düşen Özge'ye çevirdi. O sırada Akşın da görüş alanıma girmişti, o zaten burada mıydı? Çağlar'ın Yağış'a doğru koştuğunu görür gibi oldum, öfke avuçlarımda bir ateşe dönüşerek tüm kolumu kapladı ve gözlerimi avıma, yani en yakın arkadaşımın saçlarını kavrayarak çekip ayağa kaldırdığı Özge'ye çevirdim.

Çağlar kalın, dövmeli kolunu Yağış'ın ince beline sararak Yağış'ı kendine doğru çekince, Yağış'ın ellerine dolanan koyu renk saçların da Yağış ile birlikte çekildiğini gördüm.

"Bırak beni, Çağlar!" diye bağırdı Yağış, ince boynunu saran damarlar kabararak sertçe atmaya başlamıştı. Yağış, Özge'nin saçını daha sert kavrayıp kendine doğru çekince Özge tekme atmak için ayağını kaldırmaya çalıştı. Dizginleyemediğim bir hızla ona doğru yürüyüp, kaldırdığı dizinin ortasına tekmeyi geçirmem bir oldu. Özge'nin çığlık atarak dizlerinin üstüne düştüğünü gördüm. O tekmenin bedelini ödemişti. En ağır şekilde.

"Yağış!" diye bağırdı Çağlar. "İsl Allah kahretmesin, Akşın tut şunu! Lan dur!"

"Öldüreceğim seni!" diye bağırdı Yağış. "Duydun mu beni? Soytarı!" Yağış tırnaklarını Özge'nin çenesine sapladı, kararmış gözlerimi Özge'nin tişörtünün yakasının hemen üstüne, boynunu saran tırnak izlerine çevirdim. Bu izleri o gece ona veren bendim.

Çağlar, Yağış'ı durdurmaya çalışırken Akşın, "Oğlum dokunamam ben yengeme, Koran öldürür beni," dedi.

"Lan salak herif, tut şunu başlatma yengene!"

Scanned with CamScanner

İşletme sahibi, çalışanlar etrafımızdaydı ama öyle bir haldeydik ki kimse bizi ayırmak için atakta bulunmaya cesaret edemiyordu. Kafenin yarısı kafeden dışarı çıkmış, yarısı da etrafımızda bir çember oluşturmuş şok içinde bizi izliyordu. Çağlar, Yağış'ı kucaklayarak havaya kaldırınca Özge'nin saçları Yağış'ın elinde kaldı. Yağış öfkeyle kendini geriye doğru atarak tekmelerini arkaya, Çağlar'ın bacaklarına geçirmeye başladı.

"Siz bu kadar düşüksünüz işte!" diye bağırdı Özge, Çağlar önüme geçerek ona doğru atılmama engel oluyordu ama yaptıkları yetmemiş gibi bir de konuşması sinirlerimi öyle bir tepeme zıplatmıştı ki Çağlar'ı iterek Özge'nin yanağına avucumdaki ateşi büyüterek sert, yankısını kulak zarını parçalayarak beyninde hissedeceği şiddette bir tokat yapıştırdım.

İçinde bulunduğumuz zamanı ören saat göğsümde durmuştu.

Bir ferahlama hissettim.

Özge'nin saçları yüzünü örttü, avucunu tokadı geçirdiğim yanağına yaslamış şok içinde boşluğa bakıyordu. "Bunun bedeli," diye fısıldadı kısık bir sesle. "Çok ağır olacak."

"Sus be amcık ağızlı!" diye bağırdı Yağış aniden, hiç beklemediğim bir atakla Çağlar'ın kucağından kurtularak. Sarışın ise korkularını bir köşeye itip, belki insanların gözünde korkak olmamak belki de gerçekten Özge'yi savunmak için bilmiyordum ama Yağış'ın elini tutup onu çekmeye çalıştı. Yağış'ın kıza sert bir tokat atarak kızı yere düşürdüğünü gördüm. Ardından öylece dikilmiş, cansız gözlerle izlediğim tokadımı yiyen Özge'nin Yağış'ın tam kulak boşluğuna geçirdiği tokatla sarsılarak kalın kolona tutunduğunu gördüm. Ve sonra siren seslerini duydum...

"Abe yedik işte şimdi naneyi," dedi Akşın, o an gözlerim onu merceğine aldı. Hemen yan taraftaki masanın üstüne çıkmış, yukarıdan bizi izliyordu. Çatık kaşlarla ona baktım, hâlâ öfkeli hissediyordum ama onu o şekilde görmek tuhaf bir şekilde gülme isteğimi tetiklemişti. Eğer sinirden köpürüyor olmasaydım gülerdim. "Polis geldi be ya!"

Sarışın, "Şimdi bu yaptıklarınızın hesabını karakolda verirsiniz!" diye bağırınca, Yağış hırlayarak kıza doğru döndü, Çağlar Yağış'ı belinden kavrayarak, "Yeter Yağışl" diye bağırdı. "Dur durduğun yerde artık!"

Ekipler içeri girdiğinde ilk işleri meraklı kalabalığı bizden uzaklaştırmak olmuştu. Ardından polis memurları yanımıza gelip ne olduğunu anlamaya çalışarak olayı sorgulamaya başladılar. Ne Yağış ne de ben ağzımızı açıp tek kelime etmiyorduk, Özge de sessizdi ama yanındaki sarışın durmadan konuşarak ekiplerin dikkatini dağıtıyordu. Polis memurlarından yaşlı, göbekli olanın gözleri hâlâ masanın üstünde olup biteni izleyen Akşın'a kayınca adamın yüzünde garip bir ifade belirdi, kaşları da çatılmıştı.

"Lan sen ne yapıyorsun orada, değişik?" diye sordu polis memuru. "İn aşağı."

"Aşta, niye ineyim, komiserim? Bir şey olursa buradan atmaca gibi atıycaktım ben kızları savunmak için. Burayı pusu kurdum ben."

"Lan in aşağı!" diye bağırdı polis memuru öfkeyle.

"Niye bağırırsın ki şimdi bana, iniyom tamam."

"Deli midir nedir ya," diye söylendi adam, ardından uzun boylu, zayıf polis memuruna döndü. "Şu iki kızı sen getir, bu deliyi de al," dedi Akşın'ı işaret ederek. "Şu adamı ve diğer iki kızı ben alıyorum. Karakolda anlatırlar dertlerini."

"Aşta beni niye alırsınız şimdi siz?" diye sordu Akşın.

"Sus lan, hâlâ mı oradasın sen? İn aşağıya!"

"Tamam be komiserim, gerilme hemen."

"Asıl beni niye alıyorlar ya?" diye söylendi Çağlar. "Ben dayak yedim."

"Komiserim," dedi Akşın tekrardan. "Ben telefon akkımı kullanabilir miyim?"

Polis memurunun sabır çekerek gözlerini devirdiğini gördüm. Ardından kafeden çıkarılıp ayrı ayrı iki farklı ekip otosuna bindirildik. Çağlar, Yağış ve ben aynı araçtaydık fakat Akşın o ikisiyle aynı araca bindirilmişti. Siren sesi sokağın başında çınladı, ardından düz bir ezgiye dönüşerek bir süre uzun uzun çaldı ve durdu. Çağlar arka koltukta Yağış ve benim aramda, hemen ortamızda oturuyordu.

Çağlar'ın başını yavaşça salladığını fark edince yan gözle ona baktım. "Biliyordum ben ya, biliyordum," diye fısıldadı Çağlar ağzının içinden homurdana homurdana.

Dudaklarımı birbirine sürterek gözlerimi aracın ön camına çevirdim, dışarıyı görmeme engel olan polis memurunun düzgün tıraşlı kahn ensesiydi. Çağlar yavaşça Yağış'ın kulağına doğru eğilip, "Kız bana bak," dedi. "Sen benden gizli karateye mi gidiyorsun, kara kuşak? O nasıl bir tekmeydi?"

"Ya öf sus be," dedi Yağış huysuzca. "Çakarım ağzına bir tane."

"Tamam ya neden geriliyorsun ki şimdi sen..."

İkisi ekip otosu karakola varana kadar sessizce birbirlerine çemkirmeye devam ettiler. Karakola geldiğimizde Özge'nin hemen önümde ilerlediğini görmüştüm, açık renge boyanmış duvarların ortasında yürürken gözlerim ahşaptan yapılma masaların arkasında görevini yapan memurlara takıldı. Hepimizin ifadesi farklı odalarda, farklı polisler tarafından alınmıştı. Bu olay zabıtlara basit bir kız kavgası olarak geçti.

Karakolun önündeki uzun, dalları aşağı doğru sarkmış hurma ağacının altında otururken Çağlar'ın içeriden çıkmasını bekliyorduk. Akşın yanımızdaydı, ilerideki demir parmaklıkların oluşturduğu mavi renkteki kapının

Scanned with CamScanner

açılırken çıkardığı sesi duydum, bakışlarım ağır ağır oraya döndü. Korhan oradaydı. Kaskını kolunun altına almıştı, üstünde profesyonel motorcu ceketi vardı, kot pantolonunun bağları gergin görünüyordu. *Kaosu yaratan ben miydim?* Bence değildim. Onu görünce huzura kavuşan kalbim, onun söylediklerini hatırlayınca yine rahatsız bir tavırla çarpmaya başlamıştı.

Büyük adımları karakolun bahçesini titretmeye başladı. Tırnaklarını avuç içime saplayarak onun bana yaklaşan bedenini izlemeye başladım. Attığı her bir adım çığ gibi büyüyor, beni içine alarak döne döne ilerlemeye başlıyordu; sonunda bir yere çarparak orayı altımızda bırakacaktık.

Beni kolumun iki tarafından kavrayarak kendine doğru çekince donup kaldım, ona verebilecek bir tepki bulamadığım için sadece öylece duruyordum. Bana dokunmasıyla içimdeki huzursuzluğun pençelerin kendine batıp, kendi kendini yok ettiğini fark ettim; kollarımı yavaşça kaldırıp onun beline sararken Çağlar da dışarı çıkmıştı.

"Sen," dedi dudaklarını saç diplerime bastırırken. Güzel yüzünün ifadesini değiştiren keskin kaşlarının çatıldığına emindim. Elini saçlarımın üzerinden kaydırdı, yanaklarıma düşen tutamları kulaklarımın arkasına sıkıştırırken geri çekilip gözlerimin içine baktı. "Sen benim başıma eşkıya mı olacaksın?"

Omuz silkmekle yetindim. Uzun uzun gözlerimin içine baktı. Ruhumda zedelenmiş bir bölge vardı ve orası çürük çürük acıyordu, gözlerinin içine ruhumdaki çürüğün gözlerime öğrettiği tepkisizlikle bakıyordum.

"Yapma dediğim halde yaptın, değil mi?" diye sordu sessizce, bu sözlerini yalnızca ikimiz duyabilmiştik.

"Elimde değildi."

"Fevrisin," dediğinde dudaklarında silik bir tebessüm belirmişti, ona arafta asılı duran bir hiçmişim gibi bakıyordum ama o bana bir hiç değilmişim, birçok şeyin anahtarı, anlamıymışım gibi bakıyordu. Bir gün bu gözler bana böyle bakmaktan vazgeçer miydi acaba?

"Kaosu başlatan ben olmadım," dedim sessizce.

"Ama o kaosa dâhil oldun, değil mi?"

Sadece ona baktım. Cevap vermemem onu kızdırmadı, hiçbir şey söylemeden yüzümü izlemeye devam etti. Özge ve arkadaşı dışarı çıktıklarında hâlâ Korhan'ın kollarının arasındaydım. Özge'ye bakmıyordum ama koyu renk gözlerin ikimizin üzerinde olduğunu adım gibi biliyordum.

"Abe kardeşin düştü mapus damlarına, bakmazsın suratıma bile," dedi Akşın h harfini yutarak.

Korhan ona yan gözle baktı. "Seninle de görüşeceğiz," dedi, sesi soğuk bir tehdit gibi Akşın'ın tenine sinerek onu âdeta buzdan bir kalıbın içine hapsetti. Akşın'ın gözlerini kaçırdığını gördüm.

"Onu bunu bırakın da zabıtlara kız kavgası olarak geçti," dedi Çağlar.

"Ve o kavgada ben de vardım..."

"Abe ben kız mıyım, erkeyim ama ben de varım," diye söylendi Akşın.

"Her neyse. Bu konu burada kapandı mı şimdi?" Korhan'ın sorusu masanın ortasına saplanmış bir bıçak gibiydi. Bizim için kapanacağa benzemiyordu bu konu ama en azından şimdilik başımız polisle belada değil gibi görünüyordu.

"Evet, kapandı," dedim ama bu dediğime kendim de inanmıyordum.

"Bence kapanmadı," diye söze girdi Çağlar, Korhan'ın gözleri Çağlar'a çevrildi. "Arkadaşlarımı tanıyorum, birader, emin ol asıl olaylar şimdi başlıyor. Bu kızla geçmişten gelen bir husumet vardı, kız fitilin ucunu ateşledi."

"Kendini göstermeyi seviyor galiba," dedi Korhan kaygısız bir sesle. "Acıması."

Çağlar üstündeki tişörtü tek çırpıda çıkarıp çıplak kalınca bir an dışarıda olan polis memurlarının gözleri hızla ona doğru döndü, Çağlar bunu umursamadan, "Gidelim artık, burası beni çok sıktı," dedi. Korhan'ın dudaklarının değdiği yer bebek saçlarımın başlangıç noktasıydı, oradaki hisler öyle aktif hale gelmişti ki... Gözlerimi kaldırarak Korhan'a baktığımda yüzünde memnuniyetsiz bir ifadeyle Çağlar'ı izlediğini gördüm. Yıldızların gerçekten barışmadığını düşünmeye başlamıştım.

"Soyunduğun yerin neresi olduğunun farkında mısın?" diye sordu Yağış tek kaşını havaya dikerek. "Giy şu tişörtünü üstüne."

"Gören de striptiz yapıyorum sanacak anasını satayım," dedi Çağlar, ardından tişörtünü omzunun üstüne atarak gözlerini bana çevirdi. "Sen Korhan'la mı gideceksin?"

"Evet," dedi Korhan benim cevap vermemi beklemeden. "Siz ne yapacaksınız?"

"Benim araç kafenin önünde kaldı." Çağlar saç diplerini kaşıdı. "Muhtemelen buradan bir taksiye atlarız."

"Benim de arabam orada kaldı," diye söylendi Akşın. "Bir taksiye biner, oradan mekâna geçerim. İş başı yapmak zorundayım..."

Özge ve sarı çıyan artık burada değillerdi, muhtemelen onlar da bir taksiye atlayıp buradan uzaklaşmış olmalıydılar. Onları düşünmemeye çalışarak Korhan'ın kollarından çıktım, ardından Yağış'ın yanına doğru yürüyüp onun gri saçlarını karıştırarak güldüm. "Hadi yine iyisin, aldın öfkeni," diye takıldım ona.

"Hiç bulaşma bana. Hâlâ dizginlenmiş sayılmam," dedi dişlerinin arasından. "Ekipler gelmeseydi görürdü o gününü. Solucan."

Scanned with CamScanner

"Şşşh." Yanağını sıktım, eğilip dudaklarımı onun dar alnına bastırdım. "Bu kadar yeterli. Daha fazla olay istemiyorum, anlaştık mı, Kaplumbağa Hanım?"

"Anlaştığımızı söyleyemeyeceğim."

"Yağış."

"Dün az daha geç kalınsaydı ölebilirdin," dedi Yağış itiraz kabul etmeyen bir sesle. "Ne dersen de, bu iş burada bitmedi. Hem sen şikâyetçi oldun mu ondan? O dün bir suç işledi!"

"Şikâyetçi olmadım." Ona bakarken kaşlarım çatılmıştı. "İfadeni verirken böyle bir şeyden bahsetmedin değil mi?"

"Elbette hayır," diye homurdandı. "Senin söylememe ihtimalini göz önünde bulundurarak ayrıntıya girmedim.

Akşın ve Çağlar'a baktım. "Peki ya siz?"

"Abe yok valla demedim bir şey, zaten sıçtım altıma korkudan. Konuşmayı unuttum be orada."

"Ben de bir şey söylemedim," dedi Çağlar sakince. "Ama yine de şikâyetçi olman gerektiğini düşünüyorum. Yağış'ın da dediği gibi, Özge bir suç işledi ve bunun bedelini ödemek zorunda."

Onların söylediklerini tıpkı içi diken dolu çuvallar itiyormuşum gibi bir kenara iterek, "Artık gidebilir miyiz?" diye sordum. "Çünkü biraz daha karakolun bahçesinde durmaya devam edersek gerçekten nezarete atılacağız."

"Üstelik Çağlar çıplak," diye ekledi Yağış.

"Çıplak falan değilim ben, Çalı Süpürgesi."

"Çıplaksın." Yağış'ın keyfinin yerine geldiğini Çağlar'a dilini çıkardığında anlamıştım. Çağlar, Yağış'ı omzuna attı; Yağış çığlık atarak gülmeye başlayınca polis memurlarından bazıları homurdanarak dışarı çıkmamız için bizi ikaz ettiler. Bahçeden çıkıp biraz daha lafladık, ardından Korhan ile birlikte motosiklete doğru yürümeye başladık. Benim için yaptırdığı kask motosikletin önündeydi, kendi kaskını taktıktan sonra bana diğer kaskı uzatmıştı.

Onun incecik beline sarılarak geçirdiğim kısa motosiklet yolculuğu sonlandığında neredeyse karanlık çökmek üzereydi. Yıldızlar gökyüzünün lacivert teninde yanmaya başlamıştı, lacivert tene ait beyaz benler gibi görünüyorlardı.

Tenimden gözyaşları gibi akan ter tanelerinin kıyafetimin içindeki hassas dansını hissedebiliyordum. Kafamı kaldırıp motosikletin üstünde duran adamın kaskın camının arkasında beni izleyen yeşil gözlerine bakarken motosikletten inmiştim. Birlikte vakit geçireceğimizi düşünmüştüm ama öyle olmamıştı, beni yokuşun başında indirmişti.

"Bileğin nasıl?" diye sordu motosikletin üstünden inmeden.

"Kötü durumda değil."

Kaskı kafasından çıkardı, koyu renk saçları dağınık görünüyordu. Bir an ellerimi dağınık saçlarına uzatmak, o saçları yavaşça karıştırarak okşamak istediğimi düşündüm. Yeşil gözleri mahşer yeri gibi yanıyordu, her zaman olduğu gibi yüzünde cehennemden kopardığı parçalarla yarattığı gizemli bir ifade vardı. Dudaklarımı yavaşça yaladım, düşünceler zihnimde karmakarışık bir sıra halinde ilerlerken Korhan'ın yeşil bakışları dilimin ıslattığı dudaklarıma dokundu. Kalbim mümkünmüş gibi daha da şiddetle çarpmaya başladı.

"Dudaklarını yalama," dedi kısık bir sesle.

"Neden?"

"Benim de yalayasım geliyor."

Açık sözlülüğü karşısında bir an nutkum tutulsa da rengimi kaybetmeden gözlerinin içine bakmayı sürdürdüm. Birkaç saniyeyi sessizliğin darağacına yatırdık, sözcükler o darağacından aşağı bir bir sarkarak idam edilmeye başladıklarında aramızda uzayan bakışma daha da derinleşti.

"Kremini sürmeyi unutma," dedi ilgiyle.

"Unutmam."

"Güzel."

"Hıhım."

"İlacını da iç."

"Olur, içerim."

Başını salladı, kaskını kolunun altına alıp gözlerini yokuşa çevirdi, o an yüzündeki ifade bozulmuş bir saatin dimdik duran akrebinden sızan zehir gibiydi; usulca rakamlara akmaya başlamış, rakamları felç ederken gözlerini sayılara dikmişti.

Bakışlarını takip eden yeşil gözlerim omzumun üstünden yokuşa doğru kaydı, dedemin yokuşun ortasında dikilmiş ikimizi izliyor olduğunu gördüğümde gözlerim sanki beni yazan kadının satırlarında dolanıyordu. Eğer bir romanın sayfasına ait olsaydım, şu an, yani dedemi gördüğüm şu saniyeler içinde o romanın sayfasını yazan kadının kalbi de benim gibi çarpıyor olurdu.

"Dede," diye fısıldadım ama aramızdaki mesafeden dolayı dedem dudaklarımın bu hareketini görebilse bile sesimi duyamazdı. Elimde duran kaskı sıkıca kavradım, Korhan'a bakabilecek cesareti bulamıyordum ve gözlerimi dedemden ayıramıyordum. Yüzünde bir duygu belirtisi arayışı içindeydim. Ne düşünüyordu? Ona bu şekilde yakalandığım için biraz garip hissediyordum sanırım.

Scanned with CamScanner

Zaman avuçlarındaki sayıları yere, bir rahmi dolduran spermler gibi fırlatmaya başlamıştı. İçinde bulunduğumuz anın rahmi ağzına kadar sayılarla dolduğunda sonunda gözlerimi Korhan'ın incir yaprağı rengindeki koyu yeşil gözlerine çevirdim. Korhan'ın yüzü tamamen hareketsizdi, ona dikkatle bakıyor olmama rağmen herhangi bir mimiğe rastlayamadım çehresinde. Muhtemelen bizi izleyen adamın dedem olduğunu biliyordu, bundan yana içimde şüphe yoktu çünkü Korhan'ın beni, benim onu izlediğimden daha çok izlediğine emindim.

"Gitmem gerek," dedim aceleyle ama hareketlerim, sesimin aksine sakindi.

"Sakin ol, Çirkin," diye fısıldadı, gözleri gözlerimdeydi; sokak lambaları birer birer yanmaya başladığında sanki şehir tüm elektriğini kalbinden karşılıyordu.

Kuru boğazımı yarmak pahasına yutkundum. "Ben sakinim."

"Evet," dedi. "O yüzden mi şu an bembeyazsın?"

"Değilim bembeyaz falan."

"Deden değil mi?" diye sordu, ardından gözleri sırtımın dönük olduğu dedeme kaydı. "Seni bekliyor bence."

"Evet," dedim zorla.

"Neden korkuyorsun?"

"Ne korkması ya?" Elimi enseme koydum. "Sadece panik oldum."

"Neden? Deden seni benimle bastığı için mi?"

Bir an göğsümün içine yerleşen dinamit patladı, dinamitin parçaları ayırdığı hisler kaburga kemiklerime asılı kaldı. "Ne basması ya?"

Korhan sinir bozucu bir rahatlıkla güldü. Onun ağzının ortasına yumruk atıp dedemin aksi yönünde koşarak ikisinden de uzaklaşmak istiyordum şu an. "Sakin ol, Kedi, bizi gayet düzgün bir pozisyonda yakaladı. Seninle doggy* yaptığımız sırada yakalasaydı daha kötü olmaz mıydı?"

"Edepsiz," diyebildim.

"Daima," dedi hiç beklemediğim bir anda. Ona bakakaldım ama sözcükler dilime batmış çiviler gibiydi, onları kullanamadım. Kolunun altındaki kaskı kafasına geçirdi, ben de elimdeki kaskı ona verip yavaşça topuklarımın üstünde dönerek ondan uzaklaşmaya başladım. Dedemin meraklı bakışları üzerimdeydi, gözlerimi dedemin gözlerine sabitlemiş şekilde ona doğru ilerliyor olsam da aslında şu an olduğum yere diz çöküp tıpkı deve kuşu misali kafamı kumun altına sokmak istiyordum.

Motosikletin güçlü sesi sokağı inletmeye başladığında onun benden uzaklaşmaya başladığını anlamıştım ama arkama dönüp onun gözden

* Doggy: Köpek pozisyonu, alıcı partnerin dizleri bükük, başı ileride duracak şekilde dört uzvuyla da çömeldiği, bacakların hafifçe açık durduğu seks pozisyonu.

kayboluş anını izleyemedim. Yokuşun ortasında dikilen dedemin yanına vardığımda, "Dede," dedim dudaklarımı yalayıp ıslatmaya çalışarak. "Ne yapıyorsun burada?"

"Seni gördüm," dedi, sonra durdu, doğru kelimeyi arıyordu. "Yani seni görünce durup bekleyeyim dedim." Gözleri kısaca arkama, yokuşun bitişine kaydı, ardından tekrar gözlerimin içine baktı. "O kimdi?"

"Ha? O mu?" Kafamı çevirip arkama baktım ama Korhan artık orada değildi. *Bunu biliyordum, tek amacım kendime vakit yaratmaya çalışmaktı.* Tekrar dedeme baktığımda gözlerinde anlam veremediğim bir ifadenin gölgelerini görür gibi oldum ama bu kısa sürdü. "Korhan," dedim sakince.

"Korhan kim?" diye sordu dedem bu kez.

Neden böyle sorular sorarak beni kuyruğuna teneke bağlanmış bir kedi yavrusu gibi delice koşmaya sevk ediyordu ki? Tırnak diplerimin bile terlediğine yemin edebilirdim. Alnımdaki gözyaşlarına benzeyen ter damlaları yavaşça kayarak şakaklarıma doğru akıp, ağlamaya başladılar.

"Kimse," dedim ani bir refleksle.

"Kimse mi?"

"Yani biri, bir kişilik." *Yalan üretmem gerek, yalan üretmem gerek... Hadi ama bu kadar zor değil, buna alışkınım ve bu benim uzmanlık alanım! Hadi!*

"Bir kişilik mi?"

"Korhan bir canlı."

"Ne?"

"O da senin benim gibi bir insan işte, dede."

Dedem başını iki yana sallayarak gülmeye başladığında kan ter içinde yüzünü izliyordum. *Sıçtım,* diye düşündüm içimden. *Yalan atmayı mı unuttun sen, kızım?*

"Ne zamandan beri sevgilin var?" diye sordu dedem gülmeye devam ederken. O an canlı yayında bayılan Bülent Ersoy misali yığılasım geldi olduğum yere.

"Ne?"

"Aptal kız çocuğu," dedi dedem gülmeye devam ederken. "Şu hayatta kandıramayacağın tek insanın ben olduğumu ne çabuk unuttun?"

"Ne?"

"İş, tamam," dedi dedem, saf bakışlarının onun daha da şiddetli gülmeye başlamasına neden olmuştu. "Konuşmayı yeni öğrenen küçük çocuklar gibi görünüyorsun şu an."

"Ama..."

"Tamam yahu, kıvırma artık." Gözleri bileğimdeki sargıya kayınca kaşları çatıldı. "Bu ne ara oldu? Motordan mı düştünüz yoksa o sırık herifle?"

Scanned with CamScanner

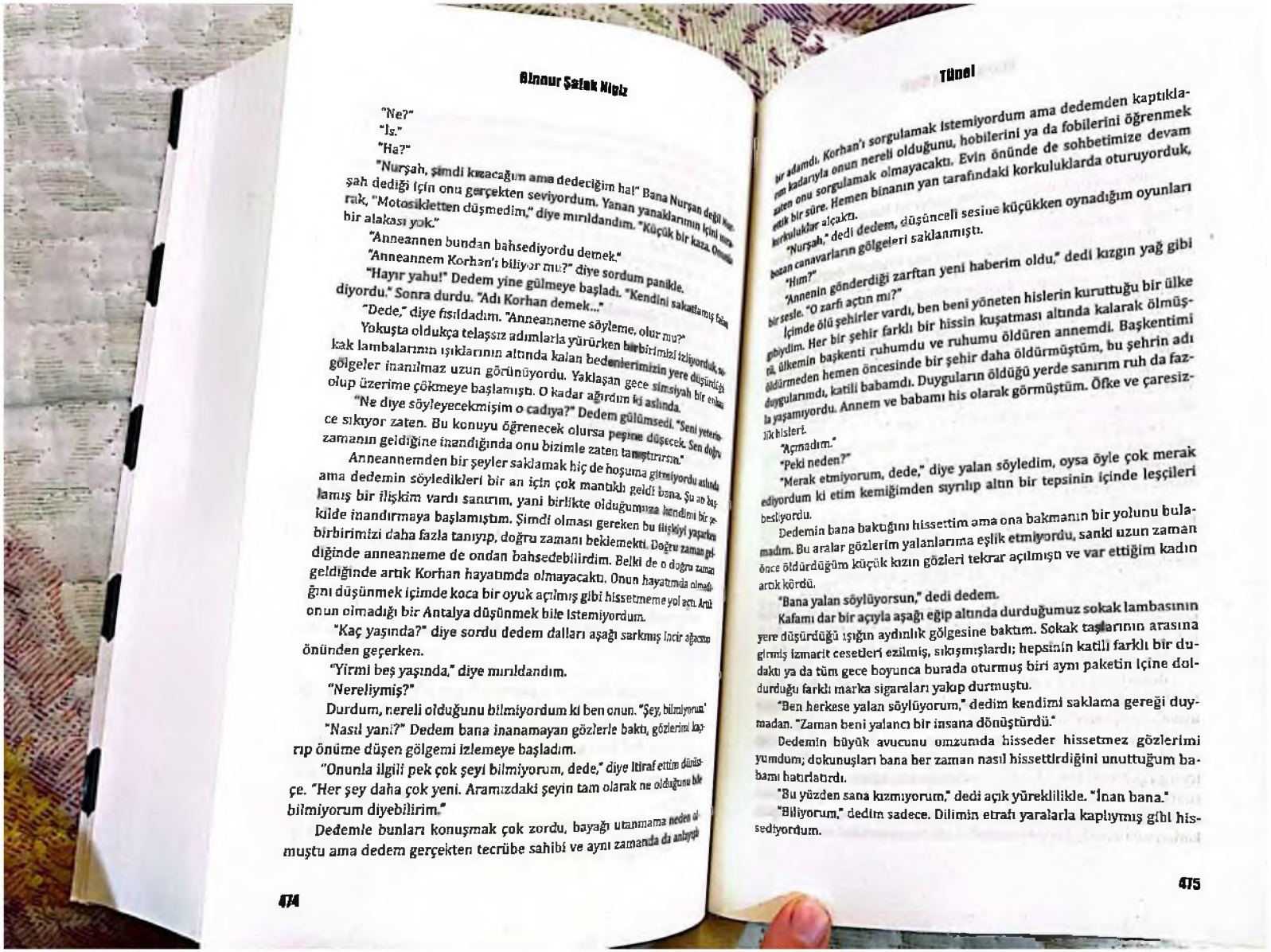

"Ne?"

"İs."

"Ha?"

"Nurşah, şimdi kızacağım ama dedeciğim ha!" Bana Nurşan değil Nurşah dediği için onu gerçekten seviyordum. Yanan yanaklarımın içini usulca, "Motosikletten düşmedim," diye mırıldandım. "Küçük bir kaza. Onunla bir alakası yok."

"Anneannen bundan bahsediyordu demek."

"Anneannem Korhan'ı biliyor mu?" diye sordum panikle.

"Hayır yahu!" Dedem yine gülmeye başladı. "Kendini sakatlamış falan diyordu." Sonra durdu. "Adı Korhan demek..."

"Dede," diye fısıldadım. "Anneanneme söyleme, olur mu?"

Yokuşta oldukça telaşsız adımlarla yürürken birbirimizi izliyorduk, sokak lambalarının ışıklarının altında kalan bedenlerimizin yere düşürdüğü gölgeler inanılmaz uzun görünüyordu. Yaklaşan gece simsiyah bir enkaz olup üzerime çökmeye başlamıştı. O kadar ağırdım ki aslında.

"Ne diye söyleyecekmişim o cadıya?" Dedem gülümsedi. "Seni yeterince sıkıyor zaten. Bu konuyu öğrenecek olursa peşine düşecek. Sen doğru zamanın geldiğine inandığında onu bizimle zaten tanıştırırsın."

Anneannemden bir şeyler saklamak hiç de hoşuma gitmiyordu aslında ama dedemin söyledikleri bir an için çok mantıklı geldi bana. Şu an başlamış bir ilişkim vardı sanırım, yani birlikte olduğumuza kendimi bir şekilde inandırmaya başlamıştım. Şimdi olması gereken bu ilişkiyi yaşarken birbirimizi daha fazla tanıyıp, doğru zamanı beklemekti. Doğru zaman geldiğinde anneanneme de ondan bahsedebilirdim. Belki de o doğru zaman geldiğinde artık Korhan hayatımda olmayacaktı. Onun hayatımda olmadığını düşünmek içimde koca bir oyuk açılmış gibi hissetmeme yol açtı. Artık onun olmadığı bir Antalya düşünmek bile istemiyordum.

"Kaç yaşında?" diye sordu dedem dalları aşağı sarkmış İncir ağacının önünden geçerken.

"Yirmi beş yaşında," diye mırıldandım.

"Nereliymiş?"

Durdum, nereli olduğunu bilmiyordum ki ben onun. "Şey, bilmiyorum."

"Nasıl yani?" Dedem bana inanamayan gözlerle baktı, gözlerini kayırıp önüme düşen gölgemi izlemeye başladım.

"Onunla ilgili pek çok şeyi bilmiyorum, dede," diye itiraf ettim dürüstçe. "Her şey daha çok yeni. Aramızdaki şeyin tam olarak ne olduğunu bile bilmiyorum diyebilirim."

Dedemle bunları konuşmak çok zordu, bayağı utanmama neden olmuştu ama dedem gerçekten tecrübe sahibi ve aynı zamanda da anlayışlı

bir adamdı. Korhan'ı sorgulamak istemiyordum ama dedemden kaptıklarım kadarıyla onun nereli olduğunu, hobilerini ya da fobilerini öğrenmek aslında onu sorgulamak olmayacaktı. Evin önünde de sohbetimize devam etmek bir süre. Hemen binanın yan tarafındaki korkuluklarda oturuyorduk, korkuluklar alçaktı.

"Nurşah," dedi dedem, düşünceli sesine küçükken oynadığım oyunları bozan canavarların gölgeleri saklanmıştı.

"Hım?"

"Annenin gönderdiği zarftan yeni haberim oldu," dedi kızgın yağ gibi bir sesle. "O zarfı açtın mı?"

İçimde ölü şehirler vardı, ben beni yöneten hislerin kuruttuğu bir ülke gibiydim. Her bir şehir farklı bir hissin kuşatması altında kalarak ölmüştü, ülkemin başkenti ruhumdu ve ruhumu öldüren annemdi. Başkentimi öldürmeden hemen öncesinde bir şehir daha öldürmüştüm, bu şehrin adı duygularımdı, katili babamdı. Duyguların öldüğü yerde sanırım ruh da fazla yaşamıyordu. Annem ve babamı his olarak görmüştüm. Öfke ve çaresizlik hisleri.

"Açmadım."

"Peki neden?"

"Merak etmiyorum, dede," diye yalan söyledim, oysa öyle çok merak ediyordum ki etim kemiğimden sıyrılıp altın bir tepsinin içinde leşçileri besliyordu.

Dedemin bana baktığını hissettim ama ona bakmanın bir yolunu bulamadım. Bu aralar gözlerim yalanlarıma eşlik etmiyordu, sanki uzun zaman önce öldürdüğüm küçük kızın gözleri tekrar açılmışın ve var ettiğim kadın artık kördü.

"Bana yalan söylüyorsun," dedi dedem.

Kafamı dar bir açıyla aşağı eğip altında durduğumuz sokak lambasının yere düşürdüğü ışığın aydınlık gölgesine baktım. Sokak taşlarının arasına gırmış izmarit cesetleri ezilmiş, sıkışmışlardı; hepsinin katili farklı bir dudaktı ya da tüm gece boyunca burada oturmuş biri aynı paketin içine doldurduğu farklı marka sigaraları yakıp durmuştu.

"Ben herkese yalan söylüyorum," dedim kendimi saklama gereği duymadan. "Zaman beni yalancı bir insana dönüştürdü."

Dedemin büyük avucunu omzumda hisseder hissetmez gözlerimi yumdum; dokunuşları bana her zaman nasıl hissettirdiğini unuttuğum babamı hatırlatırdı.

"Bu yüzden sana kızmıyorum," dedi açık yüreklilikle. "İnan bana."

"Biliyorum," dedim sadece. Dilimin etrafı yaralarla kaplıymış gibi hissediyordum.

Scanned with CamScanner

"Bir gün anneni affedecek misin, Nurşah?"

Dedemin sorusunun içine karışan annemin parfümünün kokusuydu sanki. Bir an o kokuyu soluyunca sırtıma batarlar saplandı ve boğazımda bir bıçakla yutkundum.

"Anneme kızgın değilim," dedim, gözlerimi Marla marka sarma sigaranın cesedine dikmiştim, bunu her kim içmişse dudakları sigaranın sarı filtresini âdeta parçalamıştı.

"O benim öz kızım olmasına rağmen ona kızgınım," dedi dedem kuru bir sesle. "Teyzen uzak bir şehirde yaşıyor, onun sık sık gelememesini anlıyorum. Dayın zaten kaptan, denizler evi olmuş artık. Ama annen... Ellerimden kayıp gitti."

Tırnaklarımı kotumun gerilen bağlarına sürterek içimdeki yoğun bulantının geçmesini beklemeye başladım. Dedem konuşuyordu, onu dinliyordum ve duyduklarım dikişlerimi patlatıp yaralarımı kanatıyordu.

"Annen o gece kulübünde şarkı söylemeye başladığı zamanlar dahaydı yedi yaşındaydı," dedi dedem. "Asi bir kızdı, evden kaçıp gitmişti. Onu asla affetmeyeceğimi düşünmüştüm biliyor musun?"

Çenemi dikerek karşımdaki incir ağacının altında oturan siyah kediyi izlemeye başladım, onu en son gördüğümde yavruydu, hangi ara bu kadar büyümüştü ki? Sargının içindeki bileğimi saran nabzım yüksek bir şekilde atarak sargı bezine çarpıyordu.

"Ona çok kızgındım, o zamanlar insanlar annene kötü gözle bakıyorlar hep. Bana gelip, Ali senin kızını şurada şarkı söylerken gördük, falan diyorlardı. O zamanlar daha cahildim, insanların söyledikleri beni daha da sinirlendiriyor, annene olan öfkem gün geçtikçe artıyordu."

"Yine de ona zarar verecek bir şey yapmadın," diye fısıldadım.

"Evet, elbette. Hiçbir baba kız çocuğuna değil zarar vermek, bir tokat bile atmamalı. Biz onların gözlerinde her daim bir süper kahraman olarak kalmak isteriz. Her ne kadar bazılarımız nefislerinin kölesi olup, kendi kendini kör etse bile."

Dudaklarım usulca yukarı kıvrılırken, "Sen harika bir babasın," diye fısıldadım. Dedem kolunu omzuma attı, beni kendine doğru çekip başımın üstünü öptü, ardından derin bir nefes aldı.

"Annenin kendisinden yaşça büyük bir adamla birlikte olduğunu öğrendiğimde bir kıraathanedeydim. Sevdiğim bir çocukluk arkadaşımın içeri girip, telaşla bana olup biteni anlattığını hatırlıyorum. Beynimden vurulmuşa dönmüştüm. Annenin birlikte olduğu adamın evli olduğunu, annenden yaşça çok büyük olduğunu duyunca yaşadığım sadece şok değildi, korkuyu da derinlerimde hissettim."

Gülümsedim, bu doğruydu. Babam ve annem hiç evlenmemişlerdi, çünkü babam zaten evliydi. Hatta babamın evliliğinden benden yaşça olduça büyük olan, neredeyse annemle aynı yaşta olan iki oğlu vardı. Anne-me kızamıyordum, babamın ağına düştüğü zamanlar henüz çok küçüktü ve yapayalnız, savunmasızdı.

"Annen eve döndüğünde sana hamileydi," dedi dedem derin bir nefes alarak. "Babandan nefret ettiğimi düşündüm, karşıma çıksa onu öldürebilirdim. Benden yalnızca on, bilemedin on beş yaş küçük bir adam kızımı hamile bırakmıştı, bir de bu yetmezmiş gibi adam evliydi." Dedem güldü. "Sonra babanı tanıdım. Altan. Altan Tanyel. Bu hayatta bir insanın karşısına çıkabilecek en merhametli, en yufka yürekli, en iyi insandı. Eli açıktı. Zengindi. Her şeyden önemlisi iyi bir kalbi vardı ve annene âşıktı."

"Ama evliydi," diye fısıldadım.

"Üstelik ne yaparsa yapsın boşanmaya ikna edemediği karısı anneni her yerde rezil ediyordu." Dedem yutkundu, sesi titriyordu. "Annen çıt gebeyken, yani sen doğdun doğacakken anneni karakola bile çektirdi o kadın. Kocamla zina yapıyor diyerek. Sen bilmezsin, o zamanlar böyle şeylerin cezası vardı. Kanunlar şimdi olduğu gibi değildi yani. Baban gitmiş tüfek çekmiş karısına, demiş ki, hemen gidip o şikâyeti geri almazsan şurada alırım canını senin. Kadın korkuyla geldi, şikâyeti geri aldı, anneni bıraktılar. Annen daha yeni on dokuz yaşına girmişti."

"Babam evli olduğu için annemi hep ikinci kadın olarak mı gördüler, dede?" diye sordum, elimi kalbime bastırıp annemin kokusunun burnumdan gitmesini istiyordum.

"Tabii. Ama zamanla insanlar Altan'ın Deniz'i çok sevdiğini gördüler, aslında isteyerek evli kalmadığını anladılar. Altan iyi adamdı, herkes severdi onu. Onu seven herkes zamanla anneni de sevmeye başladı."

Yutkundum. "Ya sonra?"

"Sen doğdun. Doğduğun gün baban burada değildi, bir arazi meselesi yüzünden şehir dışına çıkmıştı. Babanın karısı hastaneyi birbirine kattı. Seni öldürmekle tehdit etti anneni. Sen babanın soyadını alacak olursan seni öldürecekmiş, öyle demiş. Ben olsam sıçardım onun ağzına ama yoktum, o sırada doktorla görüşüyordum. Üst kata çıktığımda annen iki gözü iki çeşme ağlıyordu. Sırf ağlamasın diye aldım seni üstüme. Senin ilk kimliğine baba adını benim adım olarak yazdılar, ana adını da anneannenin. İlk üç sene annen kimliğine bakıp bakıp ağladı. Soyadın Şahiner diye, nüfusta onun kız kardeşi olarak görünüyorsun diye ağladı durdu. Baban sonunda dayanamayıp seni kendi üstüne aldı. Sen çok severdin babanı, bilmem batırlar mısın ama annen kapıdan kovardı..." Dedem burnundan nefes vererek güldü. "Sen balkondan içeri alırdın babanı."

Scanned with CamScanner

Dudaklarımın titrediğini hissettim. Sadece üç yıla iki kimlik sığdırmıştım o zamanlar. Annemin yaşadıkları gözümün önünden film şeridi gibi aktı. Sanki o anlar yaşanırken oradaydım, annem beni görmüyordu ama onun döktüğü gözyaşlarını elimde ıslanmış mendillerle siliyordum.

"Sen beş yaşına geldiğinde bir daha dikiş tutmayacak şekilde ayrıldılar birbirlerinden."

Antalya'nın herhangi bir parkında tümseğe vidalanmış o banktım ben, biri elindeki bıçakla beni oymuştu. İnsandım ben, cansız bir bank değildim ki. Canım acıyordu.

"Annen tekrardan işe başladı, zamanla babandan bir daha haber alınamadı. Onların hikâyesi bitti." Dedem oturduğu yerden bir cenaze gibi kalktı. "Sonra da senin hikâyen başladı işte."

Gözlerime ağır gelen hislere rağmen dimdik durmayı başardığımda artık ben de ayaktaydım. Dedem kafasını kaldırıp göğü saran inciler gibi görünen yıldızlara baktı. "Baban," dedi, sonra durdu. "Nerede olduğu bilinmeye değecek bir adamdı."

Kalbim tuhaf bir ritimle çarpmaya başladığında, içimde onu görmek isteyen küçük kız çocuğu kafasını kaldırıp buzdan, şeffaf bir duvarın arkasından gözlerimin içine baktı. Küçük ellerini kaldırıp o buzun yüzeyine bastırdı, elimi kaldırıp elinin yansımasının üstüne koyarken düşüncelerim göçük altındaydı.

Dedem binanın bahçesinden içeri girerken bir süre olduğum yerde öylece dikilip onu izledim, o gözden kaybolduğunda ben elimde araftan çaldığım idam ipleriyle kendimi asmak istediğim incir ağacının önünde çökip yüzümü dizlerime bastırmıştım.

Ben babasının tahta kuklasıydım.

Babam tahta kuklasının kalbini de yanında götürürken kuklasını çocuk parkının kumlarının içine gömmüştü.

♠

Öfkeyi var eden müdana duygusuydu.

Güneşin zeval olduğu vakit bir hayli geçmiş, gecenin örtüsü gökyüzünün şark köşesindeki yerini almıştı. Genç adamın yere düşen adımlarında saniyelerin gölgesi birbirinin ensesine binerek zamanı örüyordu. İçinde büyük bir kin kalıntısı nefesini zorlayan bir et parçasına dönüşerek genzine kadar tırmandığında yeşil gözlerini kaldırıp önünde durduğu mekânın demir kapısına baktı. İçerideki müziğin göğüs kafesini zonklatan baskısını dışarıdan bile hissedebiliyordu. Dudaklarının arasından dışarı bıraktığı nefes önce ciğerlerini

boşalttı, ardından sokağı saran kasvetli havaya karışarak artık onun parçası olmaktan vazgeçip onu geride bıraktı.

Yeşil gözleri kalın, damarlarla sarılı bileğindeki siyah kayışlı saate kaydığında dolgun dudakları düz bir çizgi şeklinde gerilmişti. Kin denen yaratık bir kadındı, siyah saçları uzadıkça öfkeyi büyütüyor, öfke yerini nefretin sahnesine bırakıyordu. Şimdi o kadın oradaydı; adamın zihninde, adamın nefesinde, adamın kalbinde, adamın ensesindeydi ve uzun, siyah saçları adamın avuçlarının içinde uzuyordu.

Demir kapıyı iterek açtığı sırada mekânın dışında öylece dikilen, parmaklarının arasında Marla marka sarma tütün sigara olan kel adamla göz göze geldi. Adam gülümsedi, ön iki dişi sapsarıydı, ortalarında bir diş daha çıkabilecek kadar geniş bir aralık vardı.

"Korhan, bugün sıra Akşın'ın değil miydi?"

Korhan kapüşonlusunun şapkasını arkaya doğru attı, dağınık saçlarını karıştırıp, "İş için gelmedim," dedi mesafeli bir mizaçla. Kapıyı araladığı için müziğin sesi artık sokağı inletiyordu.

"Hayırdır, bir problem mi var yoksa?"

"Yok," dedi Korhan. "Eyvallah Selçuk."

"Bir sıkıntı olursa her zaman buradayım, unutma."

"Biliyorum. Eyvallah." Korhan araladığı demir kapıdan içeri girdi, kapıyı arkasından kapatmıştı; mekânın taş merdivenlerini inmeye başladı. Kalabalığın saatin henüz çok da ileri olmadığı bir zaman diliminde bile yoğun olduğunu fark edince izlerle kaplı zarif yüzünde memnuniyetsiz bir ifade apalamaya başladı.

Kapüşonlusunun bol şapkasını tekrar kafasına geçirdi, ellerini kapüşonlusunun derin ceplerine gömerek kalabalığın içinde ilerlemeye başladı.

Arkadaşı orada, bar tezgâhının arkasında duruyordu. Elinde beyaz, küçük bir bez yardımıyla kuruladığı shot bardaklarını tezgâhın yüzeyine sıraladı, gri gözlerini kaldırdığında karşında Korhan'ı bulmayı beklemiyordu.

"Ne oldu?" diye sordu Akşın son derece ciddi bir sesle, yalnız kaldıklarında daha farklı bir adama dönüşüyordu, neşeliydi ama göründüğü kadar hayat dolu olduğu da söylenemezdi.

Korhan dirseğini tezgâha yaslayıp, "Şu kızın adresini bulabildin mi?" diye sordu, müziğin sesi onun kalın, etrafı tel örgülerle çevrilmiş sesini boğuyordu ama Akşın onu net bir şekilde duyabilmişti.

"Elbette buldum," dedi Akşın, ardından uzun, ince bir votka bardağını eline alıp kurulamaya başladı. "Elimden kaçar mı sandın?"

"Güzel. Bana şimdi lazım."

"Hani daha vakit vardı?"

Scanned with CamScanner

"Bugün vadesini doldurdu," dedi Korhan yalın bir kudretle. "Fikir değiş-
tirdim."

"Ne yapacaksın?"

Korhan tek kaşını kaldırdı. "Sana ne? Adresi verecek misin?"

Akşın yanaklarının içini havayla doldurdu, gözlerini kalabalığa çevirip
"Bir delilik yapmazsın?" dedi sorar gibi.

"Ben kendim zaten deliyim, bilmiyor musun?"

Akşın'ın kaşları çatıldı, geniş fakat dik duran burnundan içeri çektiği he-
fes, burun deliklerinin tamamen genişlemesini sağladı. "Kız bir süredir yalnız
yaşıyormuş," dedi ciddi bir sesle. "İki ay öncesine kadar bir kız yurdunda kal-
şimdi de bir apartman dairesinde tek başına kalıyor."

"İsteyince nasıl da güzel konuşuyorsun," diye dalga geçti Korhan, tezgâ-
hın üstündeki siyah tablalara doldurulmuş soslu fıstıklardan birkaç tane attı
ağzına. "Neden ailesiyle yaşamıyormuş?"

"Kız kardeşi öldükten sonra ailesiyle arasında kopukluklar başlamış,"
dedi. "Zaten kız kardeşi, yani ablası ailenin daha fazla sevilen çocuğuymuş."

Korhan kaşlarını çattı. "Bu kız kaç yaşında?"

"On dokuz, yirmiye girecekmiş."

"Ölen kız İs ile aynı yaştaydı, değil mi?"

"Evet. Bahsettiğimiz kızın ablası yaşasaydı onunla aynı yaşta olacakmış."

"Anladım." Parmaklarındaki sosu yaladı, mekânın tavanından inen ha-
rın bedenine tıpkı namlu gibi doğrultulan rengârenk ışıklar tenini süzgeç-
den geçirdi. "Adresi bana bir kâğıda yazsana."

"Şimdi mi gideceksin?"

"Evet," dedi. "Kızı eve bıraktım, sonra da eve uğrayıp üstümü değiştir-
dim. Yerimde duramıyorum. En iyisi şu işi halletmek."

"Kendine mukayyet ol," dedi Akşın. "Tufaya gelme."

"Getirildiğimi ne zaman gördün?"

"Getirilirsin demedim, gelirsin dedim. Kendini aldatan yine kendin ol-
yorsun genelde."

"Tamam, demagoji yapma."

"Şu kelimeyi kullanıp durma, telaffuz edemediğim için sinirleniyorum."
Akşın, Korhan'a sırtını döndü, kapağı mavi gövdesi sarı bir dolma kalemle
peçetenin üstüne bozuk bir el yazısıyla karaladığı adresi okuyup doğru olup
olmadığını kontrol ettikten sonra Korhan'a uzattı. "Dediğim gibi, kendini te-
faya getirme."

Korhan peçeteyi alıp incir yaprağı yeşili gözlerini adresi oluşturan ha-
melere indirerek bir süre adresi izledi. Özyılmaz Apartmanı, dedi kendi ken-
dine. Ardından arkadaşına bir hoşça kal bile demeden hızla kalabalığa karış-

a. Avucunun içinde tuttuğu adresin yazılı olduğu peçete parçalara ayrılmış,
cebindeki yerini almıştı.

Motosiklete bindiğinde karanlık düşünceleri de onunla birlikte kalın te-
kerleklerin üzerinde yolculuk yapıyordu. Hava soğuktu, nisan ayında olmala-
rına rağmen bedeni soğuğu en yalın haliyle hissedebiliyordu. Bu soğuğu his-
setmek ona dün gece olanları hatırlatıyor, hatıralarında canlanan bu fitne
anı motosikleti daha hızlı kullanmasına neden oluyordu.

Kızın kollarının arasında nasıl titrediğini hatırlayınca gazı kökledi, saç-
larında öfkeyi uzatan kin isimli kadın usulca zihninde ilerlerken ona dehşet
saçan efsaneler fısıldıyordu.

Apartmanın önünde durduğunda gece böceklerinin seslerine kulak verdi;
kendi nabzının derisinin altında attığı amansız çığlık seslerini de duyuyordu.

Kafasını kaldırıp apartmanın girişine baktı; dar bir bahçeye sahip
apartmanın önünde kullanılmamış çimento çuvalları ve tuğla yığını vardı.
Hemen arka sokakta havlayan köpeğin sesi gecenin içinde yankılar halinde
dolaşıyordu.

Kıvrak bir hareketle motosikletin üstünden inip kaskını çıkardı, kaskı iki
elinin arasında duruyordu. Gözleri bir süre apartmanın önünde takılı kalsa
da sonunda elindeki kaskı motosikletin üstüne koyup apartmanın kısa, demir
kapısını aralayarak içeri girdi. Sensörlü lamba onu fark edince cızırdayarak
yanmaya başladı, bakışları yağ gibi kayarak giriş katının balkonunda yan-
maya başlayan sarı ışığı merceği altına aldı.

Kızı gördü. Özge oradaydı, balkonun cam kapısından yansıması görünü-
yordu, kulağında telefon vardı.

Genç adamın sivri bakışları uzun bir süre boyunca kızda takılı kaldı.

Kızın yoğun, uzun saçları siyaha yakın bir renkteydi. İri gözleri uzaktan
bile seçiliyordu, bu rahatsız edici bir irilikti; güzel göründüğü söylenemezdi.
Altında siyah bir tayt, üstünde belini açıkta bırakan askılı bir tişört vardı,
tişörtün önünü düğüm atarak bağlamıştı. Korhan binanın içine girerken hiç
zorlanmadı, bina güvenlik olarak yeterince iyi değildi; girişteki demir kapı
aralık duruyordu.

Binanın içi boş ve karanlıktı, apartman boşluğunda büyüyen adım ses-
lerini dinleyerek merdivenleri tırmanırken kafasının içinde kurduğu labi-
rentin içinde ilerleyen o yaratığın uzun saçları artık o kadar çok uzamıştı
ki yaratık o uzun labirentin ortasındaydı ama saçlarının uçları labirentin
girişinde duruyordu.

Kızın oturduğu evin kapısına geldiğinde bir süre kapıdaki rakamı izledi.
Ters döndürdüğünde 9 olan yamuk duran bir 6 rakamıydı bu. Genç adam
keskin, siyah kaşlarını kavislendirerek çattıktan sonra uzanıp yamuk duran

Scanned with CamScanner

rakamı düzeltti, ardından zile basıp gözlerini kapı deliğine dikti. Genç kız kapıyı açar açmaz karşısında adamı görünce bir an donup kaldı. Yüzünün yarısı hâlâ yediği tokadın etkisiyle kıpkırmızı görünüyordu, etrafından ilişki ler vardı ve boynu ile gerdanı arasında şeritler halinde uzayan tırnak izleri korkunç görünüyordu.

"Sen..." dedi kız gözlerinin penceresini örtmüş bir endişe perdesiyle genç adama bakarken. "Burada ne arıyorsun?"

Genç adam cevap vermedi, can alıcı bir sessizliği ortalarına aldığında genç kız panikle kapıyı kapatmaya çalıştı ama çok geçti, genç adam ayağını kapının arasına koyarak genç kızın kapıyı kapatmasına engel olmuştu. Kapının kenarını tutarak sertçe çekip açtı, içeri ölümü yelek gibi sırtına giymiş bir Azrail meleğinden farksız soğuklukla daldı.

"Ne yaptığını sanıyorsun?" diye bağırdı Özge can havliyle. "Eğer hemen burayı terk etmezsen polise haber veririm! Beni duydun mu?" Sırtını dar hol deki beyaz boyalı duvara bastırdı, karşısındaki adama korku dolu gözlerle bakıyordu ve adamın gözlerinde büyüyen bir ölüm sessizliği vardı. "Neden buradasın?" diye bağırdı kız bir kez daha. "Onun için mi?"

Korhan'ın ayaklarının altında ezilen ahşap parkenin çatırtıları kızın kalbinin içinden geliyormuş gibi yakınındaydı. Kız dikkat kesilmiş, soluk soluğa Korhan'a bakıyordu ama zihni aktifti, hemen çaprazında duran sehpanın üstünü süsleyen turuncu motifli vazoyu alıp ona doğru yaklaşan bu adama vurarak kaçabilirdi; ama buna cesaret edemiyordu.

"Onun için burada olduğunu bilecek kadar zeki, ona dokunmayı göze alabilecek kadar da aptalsın," dedi Korhan, yalnızca dolgun dudaklarını oynatarak kurduğu bu cümle fırtına kıran bir felakete dönüşerek kızın akıl odalarını hızla korku denen duyguyla doldurmaya başlamıştı.

Kız yana doğru kaçmak için atılacağı sırada Korhan kızın ince bileğini büyük avucunun içine alarak sıktı, kız çığlık attı ama çığlığı kimse tarafından duyulamazdı; bina neredeyse bomboştu, orta katta oturan yaşlı çiftten başka kimse yoktu ve onlar da top patlasa duymazlardı.

Korhan kızı duvara yapıştırınca kızın nefesi göğsünde kesik bir yara açarak o yarıktan dışarı başalmaya başladı; gözlerine yayılmış sıru dışı bir ifadeyle karşısında duran yeşil gözlü adama bakakaldı.

"Bırak beni!" diye bağırdı kız fakat Korhan'ın büyük avucu artık kızın ince boynundaydı, kızın boynunu bir yılanın avını sardığı gibi sarmış, sıkmaya başlamıştı.

İçerideki duvarda asılı duran beyaz saatin siyah saniye kolu hızla dönüyordu. Uzun, siyah saçlı yaratık evin odalarına girip çıkmaya, önüne gelen her şeyi kırıp dökerek ilerlemeye başlamıştı. Korhan zamanın içindeyd

avucunun içinde kasılarak damarları belirginleşen boynun sahibi ise hızla zamanın içinden düşmeye başlıyordu.

"Onu o soğuk hava deposuna kapatırken aklından ne geçiyordu?" diye sordu genç adam, kızın yüzüne doğru eğilerek öfkeli nefesini kızın eğreti duran zihnine verdi. Kız kemikli ellerini Korhan'ın boynuna sardığı elinin üstüne koyarak nefes alabilmek için Korhan'ın parmak boğumlarını tırnaklamaya başladı.

"Bırak," dedi güçlükle.

"Bana cevap ver, Özge," diye fısıldadı, Azrail'in kanatları açıldı, yeri göğü gölgesiyle karanlığa boyadı.

"O bunu hak etti." Özge'nin gözlerinin kenarları yaşlarla dolmaya başlamıştı. Çırpınarak tırnaklarını parmak boğumlarına sapladı, çizmeye çalıştı ama gücünü kaybetmeye başladığı için bunu yapamadı. "Ben ona hiçbir şey yapmadım."

"O bunu hak etti diyorsun ama ona hiçbir şey yapmadığını da söylüyorsun." Korhan parmaklarını gevşeterek kızın nefes almasına izin verdi, yeşil gözleri kızın koyu renk gözlerine kilitlenmişti. "Herkesle oyun oynayabilirsin ama benimle oynayamazsın."

"Onu oraya ben kapatmadım!" diye bağırdı kız öfkeyle. "Her zamanki gibi oyun oynuyor! İnsanlara beni kötü göstermeye çalışıyor!"

"Kimse oyun uğruna kendini soğuk hava deposuna kapatmaz." Korhan kızın boynunu tekrar sıkıca kavradı, Azrail şehrin sokaklarını üstündeki cübbenin kuyruğunu sürüyerek dolaşmaya başlamıştı. "Gözlerimin içine iyi bak, Özge."

Kız, adamın gözlerinin dibindeki kuyuları gördü. O kuyularda merhamet boğulmuş, güzel olan her duygu yakılmıştı; karşısındaki adam şeytanın kör olan gözünü kalbinin içinde taşıyordu. Saniye kolu bir tam dönüşü daha tamamladıktan sonra yelkovan topal bir adım atarak diğer rakamın üstüne devrildi.

Kızın kalbi tuhaf bir ritimle çarpmaya başlamıştı.

"Bu gözler bir kez daha sana bu kadar dikkatli bakacak olursa, devamında çarpan bir kalbin, alıp vermeye devam edebileceğin bir nefesin olmaz." Korhan parmaklarını kızın boynundaki kalın damara bastırınca kızın ayaklarının altındaki yer çekilir gibi oldu. "Anladın mı?"

"Beni tehdit ediyorsun," diye mırıldandı kız.

"Tehdit demeyelim, uyarı diyelim." Korhan başını sol omzuna doğru yatırdı. "Beni anladın mı, Özge?"

Özge karşısındaki yabancının kime ait olduğunu anladığı için mi göğsünü dolduran bu hissin yoğunlaştığını hissediyordu yoksa bu yabancı tehlikeli

Scanned with CamScanner

bir şekilde güzel göründüğü için mi göğsü böyle sıkışmıştı? Yoksa sadece korkuyor muydu?

Adamın izlerle kuşatılmış yüzünü izlerken, "Anladım," dedi sessizce.

Korhan parmaklarını kızın boğazından sertçe çekince kızın boğazında o parmakların geride bıraktığı kalın, koyu renk izler kaldı. Kızın dizlerinin bağı çözülmüş, bedeni içindeki tüm organlar sökülmüş gibi bomboş kalarak sarsılmıştı; sırtını duvara yaslayarak ellerini üzerinden çeken adama baktı.

"O senin için bu kadar mı değerli?" diye sordu sonunda konuştuğunda, sesi mezarın içinde çürümüş bir kemiğin ezildiği anda çıkardığı sese benziyordu.

"Onun benim için kim olduğunu bilseydin yeryüzünde ondan en uzak olabileceğin noktayı bulmaya çalışırdın." Korhan sırtını kıza dönünce kızın gözleri Korhan'ın geniş omuzlarına kaydı; hâlâ nefes nefeseydi ve kalbinin içinde hareket eden kurtçuklar içinden iltihap gibi akmaya başlayan hücrelerle beslenmeye başlamıştı.

Genç adam kapıyı çarparak evden çıkarken arkasında bıraktığı genç kızın kalbi işlek bir caddede tıkanmış bir trafik gibiydi. Özge parmaklarını genç adamın sardığı boynuna bastırdı. "Neden?" diye sordu. "Neden güzel olan her şey seni seçiyor?"

11. PERDE
Keklik

Kimse bana neyim olduğunu sormamıştı ben elimdeki bıçağı bileyip bileyip kendime saplarken. Kimse beni görmedi gözyaşlarımı dirseğimin iç kısmıyla silerek önümde duran kâğıtlara döşenmiş sahneleri ezberlerken. Sessiz sessiz, telaşsız değiştirmiştim kendimi. Önce kendime sormuştum, sonra cevabı kendime söylemiştim; bağırarak yapmıştım üstelik bunu ama beni kimse duymamıştı.

Eğer babam karşımda olsaydı ona şöyle söylerdim: "Sen yokken çok kötü şeyler oldu, bu kalbime attığım kendi yumruğumdu."

Bağırarak önümde açık duran kapıyı çarpıp duvarları titrettiğim gün gelmişti aklıma. Yedi, bilemedin sekiz yaşlarındaydım. Altımda dizleri kana bulanmış, kan kuruduğu için yaraya yapışmış beyaz bir külotlu çorapla apartmanın dik, dönemeçli merdivenlerini koştura koştura iniyordum. Zihnimde devamlı olarak aynı iki kelimelik cümle tekrara düşüp duruyordu: *Babamın arabası. Babamın arabası. Babamın arabası.*

Sonra apartmanın önüne çıktığımda o arabanın aslında babama ait olmadığını anladım. Aynı renk, aynı model arabanın yalnızca babamda olmadığı gerçeği yüzüme bir tokat gibi çarpmıştı. Saksıdaki çiçekten bir tane yaprak toprağın içine düştü, diken sızladı. Çiçek olduğuna kendini inandırmaya çalışan aptal bir dikendim.

Okulun tıpkı bir tünele benzeyen dar, loş bir şekilde aydınlatılmış koridorunda karınca adımlarıyla ilerliyordum. Yaşananların üzerinden nere-

Scanned with CamScanner

deyse on gün geçmişti. Ferruh Hoca oyunun sahne alınacağı günün tarihini belirlemiş, bize bu tarihi verirken çalışmaları sıklaştırmamız için temb lerde bulunmuştu.

22 Mayıs, diye geçirdim içimden. Bu tarih ikiye bölüneceğini öğrendiğimiz piyesin ilk bölümünün sahne alacağı gecenin tarihi.

Yaklaşık on gündür ne Özge'yi ne de canımı sıkacak herhangi birini görmediğim için huzurluydum ama odanın bir köşesinde açılmayı bekleyen o zarfın gölgesi gün geçtikçe kararak tüm odamı altına almış, içinde uyuduğum odayı bir zindana dönüştürmüştü.

Artık o zarfı açmam gerektiğini düşünmeden edemiyordum.

Biri aniden sırtıma dokununca olduğum yerde sıçrayarak bana dokunan elin sahibine doğru döndüm. Ömer karşımda duruyordu. Boncuk bavisi gözlerinin içi küçüktü, saçları güneşte başak renginde olsa da loş ışığın altında kumral gibi görünüyordu. Yüzüme eklediğim duygudan uzak bir maskeyle ona bakmaya başladığımda elini ensesine attı, ensesini ovaladı.

"Ne diye aniden dokunuyorsun?" diye sordum ters bir sesle.

Ömer'in bir adım geri çekilerek, "Duymadın mı?" diye sorması üzerine kaşlarımı kaldırdım.

"Neyi?"

"Ferruh Hoca'nın yanından gelmiyor musun?"

"Evet?" dedim sorar gibi.

"Ee, söylemedi mi?"

Ona düz düz bakıp, "Oyun tarihinden bahsediyorsan haberim var, tüm ekibi toplayıp bize tarih verdi," dedim baygın gözlerle.

"Hayır, onu demiyorum." Ömer elini ensesinden uzaklaştırdı, bileğinden başlayarak iç dirseğine kadar uzanan bir dragon dövmesi vardı. Gözlerinin içine baktım. "Oyunun daha fazla bölüme ayrılacağını duymuştum ama Ferruh Hoca vazgeçmiş sanırım. İki bölümden oluşacakmış oyun. Uzun soluklu olacakmış. İlk bölüm için her şey ayarlanmış gibi görünüyor ama ikinci bölümde bir değişiklik yapılacakmış."

"Ne değişikliği bu? Ferruh Hoca bir şey söylemedi bize."

"Sanırım konsantrasyonunuzu bozmamak için söylemedi," dedi Ömer, bana haber verdiğine pişman olmuş gibi bir hali vardı. "Galiba benim de söylememem gerekiyordu."

"Şu an bir şey söylemedin zaten, Ömer," dedim soğuk bakan yeşil gözlerimi devirerek. "Hiçbir şey konsantrasyonumu bozamaz. Söyle."

"İkinci bölümde Mantus geliyor."

Duraksadım. Tüneli içine açtıkları dağ, tünelin içine yıkıldı. Kendi içine yıkıldı. Ben çok küçükken annemin çamaşır ipine astığı en sevdiğim adlı

bluzumun bir an evvel kuruması için dua ederek, yeşil çamaşır ipinin saç örgüsü gibi duran yüzeyini incelerdim. Şimdi büyümüştüm, bu kez bir sahnenin önünde elimde binlerce piyes metniyle dikilip ışıkların yanmadığı karanlık sahneyi izliyordum. Mantus oradaydı, en başından beri belki de yanımda duruyordu ama ben repliklerimi okurken onu yalnızca hissediyor, asla göremiyordum.

Olmayan birine varmış gibi davranmak ezkaza o kişiyi gerçek kılmak demek oluyormuş.

"Is?" dedi Ömer bana doğru bir adım atarak. Aramızda daralan mesafe beni girdiğim şaşkınlık denizinden ensemden yakalayarak çekip çıkardı. Anında ondan uzaklaştım, güvensiz bakan gözlerle, "Uzak dur," diyebildim.

Ömer'in yüzünde bozguna uğradığı alenen resmeden bir tablonun hatları oluşmaya başladı. "Ben sana ne yaptım?" diye sordu boşluğu saran sesiyle. "Bana neden böyle davranıyorsun?"

"Nasıl davranıyormuşum?" diye sordum. Çok uzun zamandır benimle konuşmaya cesaret edemeyen adam karşımdaydı, bana anlam veremediğim bir hadsizlikle hesap soruyordu.

"Böyle," dedi Ömer ellerini açıp beni işaret ederek. "Yabani otlarına rağmen bahçene girmeye çalıştığımı görmüyor musun gerçekten? Beni neden görmezden geliyorsun?" Derin bir nefes aldı. "Sebebi seni kampüsün önünden alıp duran motosikletli adam mı?"

"O yokken de sana karşı böyleydim," dedim demirden daha sert, mermerden daha soğuk bir sesle. "Karşıma geçmişsin anlamsız bir şekilde bana hesap soruyorsun. Sen kimsin ki? Ben seni tam olarak tanımıyorum bile. İster konuşurum ister konuşmam, birine nasıl davranacağımı sana mı soracakmışım?"

Ömer bir adım gerileyip, gözlerini bize dikmiş kalabalığa baktı kısaca. Şimdi gerçekten utanmışa benziyordu işte. Açık renk saçlarını karıştırıp, "Kusura bakma," dedi sessizce. "Haddimi aştım."

"Tekrarlanmasın."

Bana bakarken gözlerindeki ışıkları söndürmüştü. "Bir şey sorabilir miyim?" dedi renksiz bir sesle.

"Evet."

"Onunla berabersin değil mi? Yani şu kampüsün önüne gelen motorluyla."

Başkası sorsa durup verecek cevap bulamayacağım bu soruya hiç düşünmeden, "Evet," dediğimde Ömer'in omuzları dimdik duruyor gibi dursa da aslında düşmüştü. Hemen Ömer'in arkasında Rima'nın belirdiğini görünce yüzümü saran sert tuğlalar yerini şeffaf bir buz tabakasına bıraktı.

Scanned with CamScanner

Rima kaşlarını kaldırarak soru sorar gibi kafasını salladığında ben de başımı iki yana sallayarak ona baktım.

"Pekâlâ," dedi Ömer, ardından bakışlarını koridorun diğer ucuna çevirdi. "Mantus rolü için seçmeler olacak mı bilmiyorum ama eğer olursa katılacağım. Bunu bilmeni istiyorum. Geri çekilmeyeceğim."

"Geri çekilmemek?"

"Basbayağı geri çekilmeyeceğim. Hâlâ bir şansım olduğuna inanıyorum. Artık sessiz kalmaktan çok sıkıldım."

"Diyelim ki seçmeler oldu ve sen Mantus rolünü kaptın, peki ya sonra? İkimiz başrol olduk diye normal hayatta da aramızda bir şey olabileceğini falan mı düşünüyorsun?" Ona aşağılayıcı bakışlar atmaya başladım, artık içimde zerre acıma hissi taşımıyordum, o bu gaddarlığı gerçekten hak etmişti. "Çocukça davranıyorsun."

"Zamanın ne getireceğini bilebilir misin, İş?" diye sordu Ömer. Bu konu gerçekten sıkıcı olmaya başlamıştı. Ona cevap vermek yerine sarıp sarmalayarak sahip çıktığı saçma düşüncelerini küçümsediğimi belirten bakışlarımı gözlerinden bir an olsun ayırmadan onu izlemeye devam ettim. Sonunda eline bir şey geçmeyeceğini anlamış olacak ki yanımdan kayarak hızla benden uzaklaşmaya başladı.

Rima elinde mavi, tel dosyayla yanıma geldiğinde dudaklarını öne doğru uzatarak, "Yine atak yapmaya başlamış bakıyorum da," diye söylendi. "Ne güzel sessizdi."

"Umurumda değil ya." Sırtımı dönüp koridorun aksi yönünde yürümeye başladım, Rima da arkamdan geliyordu.

"Valla onun gayet umurunda gibi görünüyor," dedi. "Erkek arkadaşım bu konudan bahsetmeye ne dersin?"

Korhan'ın erkek arkadaşım sıfatının altına koyulması beni gerçekten heyecanlandırıyordu. Onun erkek arkadaşım, sevgilim olarak tanıtılması... Bu düşünce içimde bir yerlerde ağırlık yaparak kalbimi kaşındırmaya başlamıştı. Parmaklarımı kalbime sokup o kaşınan yeri bulmak ve kanatana kadar kaşımak istiyordum ama o şeyin kanlar içinde kalıp ölmesinden de korkuyordum.

"Bunu bilmesine gerek yok," dedim. "Saçma sapan lise çıkışı kavgaların zerre tahammülüm olduğu söylenemez. Bir adamı diğer adama şikâyet etmek... Bu bir erkek için saç başa girmekten farksız. Çok leş bir durum. Hiç bana göre değil."

"İyi de ya seni rahatsız etmeye devam ederse?" diye sordu, ona yan gözle baktım. Uçuk pembe şalının ucu yine aşağı doğru sarkmıştı, şalının ucunu tutup omzuna attığımda dişlerini göstererek gülümsedi. "Teşekkür ederim."

"Önemli değil ve hadi ama... Ömer'i bilmiyor musun? Ne zaman beni rahatsız edecek kadar ileri gitti ki?" Durdum. "Aslında onu görmek bile beni rahatsız ediyor ya."

Rima kahkaha atınca koridordaki öğrencilerin birkaçı bize baktı, onların bakışlarına aldırış etmeden ben de bir kahkaha koydum ortaya. İnsanların gülen kadınlardan ne istediğini merak ediyordum. İstediğimiz her yerde, gönlümüzce kahkaha atma hakkına sahiptik. Bu engellenemezdi.

"Yağış nerede?" diye sordu Rima, artık kampüsün bahçesindeydik. Dışarısı cehennemden daha sıcak olabilirdi şu an.

Ellerimi yelpaze yaparak yüzüme doğru yellerken, "Ferruh Hoca'nın yanından çıktığımızda babası aradı. Telefonla konuşuyordu. Birazdan çıkar," dedim.

"Serin bir yer bulalım," dedi Rima, narin parmağıyla ilerideki ağaçların altını işaret etti. "Serin görünüyor. Gidelim mi?"

Anında onay verdim buna. Biraz daha güneşin altında duracak olursam bir dondurma gibi eriyecektim ve külahım zemine yapışacaktı çünkü. Ağaçların altındaki gölgeliğe, çimlerin üstüne oturduk.

Telefonumu sırt çantamın ön gözünden çıkardığım sırada birinin enseme elindeki su şişesini boşaltmasıyla çığlığı basmam bir oldu. Buz gibi olmuş tenim kırmızı alarma geçmişti resmen. Havaya zıplayıp kafamı kaldırdım, Çağlar sırıtarak beni izliyordu.

"Sen ne yapıyorsun ya?" diye bağırdım, tişörtümün arka tarafı ıpıslak olmuştu, tenime yapışan kumaş bir anlığına gerçekten üşümeme neden oldu.

Çağlar elindeki pet şişenin dibinde kalan suyu kafasına dikti, ardından yamuk bir tebessümle, "Serinlettim işte seni, Kara Böcek," dedi, keyfi yerinde gibi duruyordu. Oysa son on, on beş gündür inanılmaz durgundu ve bunun sebebini gerçekten anlayamıyorduk. Şimdi geride kalan günlerin aksine oldukça zinde, keyifli görünüyordu.

"Geri zekâlı ya," diye söylendim sinirle.

Çağlar yüzümü avuçlarının içine alınca gözlerimi kısarak yüzüne baktım. Başparmaklarıyla yanaklarımın köşelerini okşayıp, "Oy sen kızdın mı?" dedi tatlı tatlı.

Onun ellerine vurarak kendimden uzaklaştırdım. Haluk abi diğer ekibin çalışmasını izlemek için okula gelmişti ama onu en son kafeteryada görmüştüm, bir daha da karşılaşmamıştık. Yağış'ın hışımla bize doğru yaklaştığını fark edince Çağlar'a onu işaret ederek kaşlarımı kaldırdım.

"Ne oluyor?" diye sordum merakla.

"Kafasından dumanlar mı çıkıyor yoksa bana mı öyle geldi?" diye dalga geçti Çağlar. "Umarım sinirini yine benden çıkarmaz. Geçen sefer arkaya doğru tekme atmıştı ya hani, ha işte o tekme attığı yer mosmor."

Scanned with CamScanner

Rima, "Her nedense yaklaşan gerginliği solumamam gerektiğini dü-
şünüyorum," dedi yavaşça bizden uzaklaşmaya başladığında. "Kahve içe-
misiniz? İçecek bir şeyler almaya gidiyorum."

"Sağ ol," dedi Çağlar sadece. Ben de cevap vermek yerine başımı iki
yana sallayarak gözlerimi Yağış'a çevirdim. Yağış ışık hızıyla yanımıza gelip
çantasını çimlerin üstüne atarak, "Allah kahretsin!" diye bağırdı hırsla ar-
dından olduğu yerde yavaşça dönüp tekmesini boşluğa salladı ve sarılarının
üstünü geriye doğru sıvazladı.

"Problem ne?" diye sordum, kaşlarım havaya dikilmişti.

"Babam on gün önceki olayı öğrenmiş," dedi, sesi sinirden titriyordu.
"Demediğini bırakmadı telefonda. Soyadından girip, sülaleden çıktı. Sela-
yım böyle soyadına ya!"

"Sakin ol," diye mırıldandım koluna dokunarak. "Nereden öğrenmiş?"

"Emniyet müdüründen öğrendiğini düşünüyorum ama bilmiyorum."
Yağış öfkeli bakışlarını kampüsün bahçesinde gezdirdi. "Hoş, olayın üstün-
den on gün geçtikten sonra nasıl öğrenebiliyor anlamıyorum. Emniyet mü-
dürü söylemiş olsaydı daha o gün öğrenirdi."

Durup düşünmek için kendime zaman tanıdım. Bu işin altında da Öz-
ge'nin parmağı olabilir miydi? Gönülzade soyadının ne kadar büyük, köklü
bir soy isim olduğunu biliyordu, belki de olayın soğumasını beklemiş ve
oklar onu göstermeyi kestiğinde de böyle bir atakta bulunmuştu. Dişlerimi
gıcırdattım. Gözde'nin... Onun hayatını bitirmek istememiştim. Fakat şu an
Özge'ye karşı öyle kin doluydum ki karşımda kendi kanında boğuluyor olsa
ona yardım eli uzatmazdım. Yağış'ın babası ile tartışmasına sebep olan iş-
şinin o olmamasını dileyerek bakışlarımı arkadaşımın yüzüne sabitledim.

"Kahretsin," diye söylendi Yağış, avucunu gözüne bastırdı. "Şu lanet
lens gözüme batıyor."

"Çıkarsana," diyebildim.

"Ondan sonra hepiniz porno sitelerindeki buğulanmış video kapak
fotoğrafları gibi göreyim, değil mi?" Yağış'ın bu sorusu Çağlar'ın da benim
de dudaklarımızdan fırlar eden kahkahaya öncülük etmişti. Yağış da sinir-
den midir yoksa söylediğine midir bilinmez gülüyordu ama bir yandan da
öfkeyle başını sallamaya devam ediyordu.

Her ne kadar gülsem de içime korkunç bir sıkıntı düşmüştü. Arkadaş-
mın hedef haline gelmesinden korkuyordum sanırım. Gözlerim kampüsün
bahçesindeki hareketliliğe doğru kayınca donup kaldım.

Karamel rengi saçları güneşin altında çok daha açık renkli, güneşin
söküldürken arkada bıraktığı ipleri gibi görünüyordu, onu görür görmez
tanımıştım. Güz. Yağış'ın bakışları gözlerimin aldığı hedefi takip ederek

kampüsün bahçesine döndü, kaşlarını kaldırdığını gördüm ama ben hâlâ
Güz'e bakıyordum.

"Bu o geceki kız değil mi?" diye sordu Yağış, sesine çöken sakinliğin
arkasında, usulca dağılan bir öfkenin avladığı dikkat vardı.

"Evet," dedim. "Haluk abiye tıp fakültesinde okuduğunu söylemişti."

"Burada ne yapıyor?" diye sordu Yağış.

"Hiç bilmiyorum."

Çağlar'ın sessizliği dikkatimi çekince ona bakma gereği duydum. Göz-
leri Güz'e takılmıştı, bakışları boştu ama o boşluktan taşarak etrafa yayıl-
maya başlayan şaşkınlık gözle görülmese bile hissedilirdi. Neden Güz'e
böyle dikkatli baktığını anlayamasam da ben de bakışlarımı kıza çevirdim.
Altında açık renk bir kot vardı, o an ikimizin de altındaki kotun aynı model
ve aynı renkte olduğunu fark edince gözlerim şaşkınlıkla kocaman açıldı.
Onun üstünde benim üstümdeki beyaz tişörtün aksine omuzları açık, vizon
rengi bir gömlek vardı.

"Şu dangalağa Özge hakkında bir şeyler mi sorsak?" diye bir soru attı
Yağış ortaya. Kıza dangalak dediği için ona kınayan gözlerle baksam da
ses tonu beni gerçekten güldürecek gibi oldu. Çağlar hâlâ tepkisizce kızın
hareketlerini izliyordu. Yağış, Çağlar'ın omzuna sertçe vurdu. "Dünyadan
Bursalıya?"

Çağlar'ın gözleri usulca Yağış'a doğru çevrildi, o an ifadesi daha da do-
nuklaştı ve uzun uzun Yağış'ın gözlerini izledi. Dişlerini sıktığını fark etmiş-
tim, bir an kafam allak bullak oldu.

Yağış duraksadı. "Sorun ne?" diye sordu, sesinde garip bir tınıya rastlar
gibi olmuştum ama o tınının nedenini sorgulayamadım.

"Hiç." Çağlar kaşlarını çatarak bakışlarını çimlere indirdi, burnundan
içeri çektiği sert nefes burun deliklerinin daralmasına neden oldu. "Hava
çok sıcak."

Rima yanımıza döndüğünde artık sohbetin boyutu daha farklıydı ama
Yağış yine Güz'den bahsedince Rima oturduğu yerde doğrulup elindeki so-
ğuk içeceği kenara koyarak hemen ileride, arkadaş grubunun yanında sa-
kince dikilen Güz'ü işaret etti. "Güz Salman'dan mı bahsediyorsunuz?" diye
sordu gözlerini kırpıştırarak.

Bağdaş kurduğum için kotumun bağları gerilmişti. Meraklı gözlerimi
Rima'nın iri, mavi gözlerine çevirerek, "Onu tanıyor musun?" diye sordum.
Rima normalde okuldaki herkesi tanırdı ama konuşmazdı, sadece isimle-
rini ve hangi bölümde okuduklarını bilirdi. Güz'ü tanıyor olmasını çok da
garipsememem gerekirdi.

"Elbette," dedi Rima başını sallayarak. "Bölümüne birincilikle girdi o
kız. Tam burs kazandı."

Scanned with CamScanner

Yağış huysuzca, "Bak şu dangalağa," diye söylendi. Çağlar artık telefonuyla oynuyordu ama durgundu. Arada bir kafasını kaldırıyor, kafasını kaldırdığı sırada gözlerini dokundurduğu kişi hep Yağış oluyordu ve bana yakalanınca da durgun bir şekilde tekrar telefon ekranına indiriyordu gözlerini.

"İki tane abisi var, ikisi de Güz'ün tam aksine sanatla ilgilenen adamlar. Sanırım abilerinden bir tanesi ünlü bir baletti, diğer abisi de bayağı ünlü bir piyanist."

"Bu da ailenin küçük Doktor Ayşecik'i yani," diye dalga geçti Yağış. "Hem piyanist derken? Şantör olanından mı bahsediyoruz?" Tekrar gülmeye başladığı sırada ona dirseğimle sağlam bir tane geçirdim.

"Yağış..." Rima gözlerini devirdi. "Adam çok ünlü isimlerin arkasında çalıyor. Dünyaca ünlü orkestralardan teklifler almış duyduğum kadarıyla."

Haluk abi çantasını ortamıza savurunca muhabbet yarıda kesildi, kafamı kaldırıp Haluk abiye baktım. Elinde beyaz bir mendille alnındaki ter damlalarını kurularken, "Öldüm yahu!" diye bağırdı. "Ne kaynatıyorsunuz bakayım siz?"

"Tıp öğrencisinin dedikodusunu yapıyorduk, abi," dedi Rima dişlerini göstererek. "Senin işin yeni bitti sanırım?"

"Kız öldüm ben öldüm," dedi Haluk abi, ardından yanımıza oturup bağdaş kurdu. Rima'nın soğuk içeceğini elinden alıp kafasına dikti, kolluyla ıslanan dudaklarını sildikten sonra, "Yemin ederim öldürdü beni bu kahrolmayasıcalar. Ellerimle işlediğim, emek verdiğim, nakış nakış kaleme geçirdiğim oyunumu nasıl oynuyorlar bir görün! Deliriyorsiniz! Kancıklar," dedi.

"Haluk Başkan yine sinirli," dedi Yağış kollarını arkaya atarak çimlere doğru yarı uzanır, yarı oturur pozisyona geçtiğinde. "Herkes bizim gibi taşıyamaz senin yazdıklarını."

"Yiğidi öldür hakkını yeme, Yağış," dedi Haluk abi abartılı bir sesle. "Ben sizden aldığım hazzı hiçbirinden alamıyorum. Sizin sahnede bir salınışınız, bir duruşunuz vardı ki yemin olsun diyordum içimden hep, bu iki kız birbirinin parçası. Sahnede siyah ve beyazsınız, birleşip gri oluyorsunuz. Bu salaklar öyle mi? Hepsi mosmor! Hiçbir albenileri yok, hiçbir çekicilikleri yok, hiçbir yetenekleri yok! Dümdüz moronlar!"

Haluk abi gözlerini Çağlar'a çevirdi bu kez. Kaşlarını kaldırarak, "Buna ne oldu?" diye sordu. "Karadeniz'de gemilerin mi battı? Yad eller mi üzdü seni, Bursalı?"

"Yad eller kim?" diye sordu Çağlar kaşlarını çatarak. "İstemiyorum yad eller falan ben."

"Yad eller de ne severler ya seni..." diye söylendi Haluk abi. "Dikenlerinden fırsat bulup da nah severler."

"Ya Haluk sen neden bana sardın şu an?" Çağlar cebinden sigara paketini çıkarıp paketi sallayarak birkaç dal sigaranın dışarı çıkmasını sağladı. Dallardan birini dudaklarının arasına alarak çekti, çakmağı ateşlerken gözlerini tekrar Güz'ün olduğu yere çevirip kaşlarını çattı.

"Aman seninle uğraşamam, Antalya gâvurun amı gibi yanıyor zaten bugün. Kan ter içindeyim," dedi Haluk abi, gözleri bana doğru dönünce dişlerimi göstererek küçük bir sırtlan yavrusu gibi gülümsedim. Gözleri kısıldı. "Küçük kedi," dedi sinsi bir sesle ve o an kalbim öyle pervasız bir kuvvetle göğsüme çarptı ki heyecanın acılığını hissetmiştim. Kedi... Bu bana direkt onu hatırlatıyordu. "O kadar olay oldu, konuşma şansımız olmadı. O Özge şırfıntısının yaptıklarına girmeyeceğim bile ama söyle bakalım kim bu Korhan Efendi?"

Rima, "Özge'nin yaptıkları?" diye sordu ama onu önemsemedik. Haluk abinin olayın ayrıntısına girmesini istemiyordum. Rima olayı öğrenirse endişelenirdi, üstelik her şeyi en başından anlatmak zorunda kalmak da istemiyordum.

"Abi, sıkıştırmasana beni," dedim dalgaya vurmaya çalışarak ama kulaklarımdaki baskıyı hissedebiliyordum. Haluk abinin olayı hangi açıdan gördüğü konusunda bir fikrim yoktu, yani Korhan hakkında ne düşündüğünü tam olarak anlayabilmiş sayılmazdım.

"Kız seni bir sıkıştırırım itfaiye erleri çıkaramaz olduğun yerden."

"Sıkışanları itfaiye erleri mi kurtarıyor?" diye sordum sırıtarak.

"Kedi yavrularını itfaiye erleri kurtarıyor, evet," dedi Haluk abi gözlüklerinin altından bana ters ters bakarak. "Şimdi söyle bakalım, küçük kedi, kim bu herif?"

Damarlarımdaki ışığı zorlayan sorusu sessizliği doğurmama önayak oldu. Onu yaklaşık bir haftadır görmüyordum, tek bildiğim çalıştığıydı ve bu aralar pek vakti olmadığıydı.

"Pekâlâ," dedi Haluk abi. "Ağzını bıçak açmadığına göre bu konu hakkında konuşmak istemiyorsun. İyi o zaman. Şu Özge kaşarından ne haber?"

Özge hakkında kısa ama kısa bile olsa insanın sinirlerini tepesine toplamaya yetecek derinlikte bir konuşma yapmıştık. Sohbetimiz bittiğinde Güz artık kampüs bahçesinde değildi, nerede olduğuyla ilgilenmiyordum. Haluk abi bizden ayrıldığında hava kararmaya başlamıştı. Bir şeyler yedikten sonra Rima'yı evine bıraktık, şehrin içindeki tıkanık trafiğin ortasında ilerlemeye çalıştığımız sırada artık hava lacivertti ve aracın içi kapkaranlıktı. Aracın tarih göstergesinden sızan kızıl ışığı izlerken Çağlar'ın sessizliğinin altında yatan sebebi gerçekten merak etmeye başlamıştım.

"Senin neyin var?" diye sordum, onu böyle görmek gerçekten tuhafıma gitmeye başlamıştı. Yağış ön koltukta oturuyordu, yan gözle bana baktı,

Scanned with CamScanner

sonra eğilip radyonun sesini açtı. Çağlar'ın gözleri kısaca Yağış'a çevrildi, ardından iç dikiz aynasından bana baktı.

"Bir şeyim yok, bunu da nereden çıkardın?"

"On, on beş gündür durgunsun sanki."

"Keyfim yok son günlerde," dedi, önündeki aracı sollayarak önüne geçtiğinde aracın içinde yüksek sesli yabancı bir şarkı çalmaya başlamıştı.

"Bir şey mi oldu?" diye direttim, bu esnada yüzünü buruşturduğunu görmüştüm.

"Çok soru soruyorsun güzelim ya," dedi homurdanarak.

"Merak ettiğimden soruyorum, hayvanlık yapma da cevap ver o zaman," diye söylendim.

Çağlar şarkının sesini biraz daha arttırırken, "Ya siz bana kızınca daha da güzelleşiyorsunuz, biliyor musunuz?" dedi, amacının beni yumuşatmak olduğunu biliyordum. Güldüm ama gözlerim hâlâ profilindeydi, ondan bir şeyler öğrenemeyeceğimi anladığımda beni kavşakta indirmesini istedim.

Eve gitmek istemediğim için rotamı değiştirerek Korhan'ın evine doğru yürümeye başlamıştım. Anahtarın yerini biliyordum, en azından o işteyken onun için bir şeyler pişirebilirdim. Bu hareketimin onu kızdırmayacağını düşünüyordum, belki şaşırabilirdi ama eminim gördüğünde garip bir tepki vermezdi.

Sokak lambalarının tabloyu renklendiren boya gibi aydınlattığı sokakta ağır adımlarla ilerlemeye devam ettim. Korhan'ın evinin olduğu sokağa geldiğimde dikkatimi ilk çeken çöp kovasının hemen yanına bırakılmış olan, kumaşı yırtıklarla dolu eski çekyat oldu. Çekyatın üstünde turuncu kabarık tüyleri olan bir kedi uyuyordu; patilerini bedeninin altına almıştı.

"Kendine yatak bulmuşsun bakıyorum," diye mırıldandım dudaklarım yukarı kıvrılırken. Kedi, sanki beni anlamış gibi gözlerini açtı. İri, kehribar rengi gözleri başta şaşkınmış gibi ortaya doğru kaysa da bakışları düzelince beni odağına aldı. Uzun uzun yüzümü izledi, ardından yavaşça doğrulup kalktı. Kollarını öne doğru uzattı, kalçasını yukarı kırdı ve uzun tırnaklarını çekyatın eski kumaşına saplayarak gerindi. Kedinin rengi, çekyatın yastı durduğu duvar yazılarıyla süslü duvarın çaprazındaki sokak lambasından yayılan turuncu ışığın altında olduğundan çok daha canlı duruyordu. "Seni rahatsız etmek istemem."

Kedi miyavlayınca duraksadım, küçük tebessümüm büyük bir gülümsemeye bıraktı yerini. Ardından Korhan'ın demir bahçe kapısını iterek açıp bahçeden içeriye girdim, yaprakları iri iri açmış incir ağacının yanından geçip merdivenleri üçerli beşerli tırmandım. Elimi kırlangıç yuvasına sokup yedek anahtarı yerinden alırken hiç duraksamamıştım, bu garip bir şekilde olağan bir durummuş gibi geliyordu bana.

Kapıyı açıp içeri girdiğimde beni buyur eden karanlık hol olmuştu, anahtarı vestiyerdeki küçük kâseye bırakıp ayağımdaki spor ayakkabıları çıkardım, kenara koydum ve koridorda ilerlemeye başladım. Mutfağın yerini biliyordum, az bir uğraşla malzemeleri de bulabileceğime emindim. Tam mutfağa yöneldiğim sırada Korhan'ın odasından yükselen öksürük sesi, olduğum yerde sıçramama neden oldu. Gözlerim korkudan iri iri açılmış, kalbim son sürat çarpmaya başlamıştı.

Büyük bir hızla onun odasına girdiğimde Korhan'ı yatakta bulmayı beklemiyordum. Üstü çıplaktı, karnından aşağısını beyaz bir çarşafla örtmüştü ve gözleri sıkı sıkı kapalıydı ama uyumadığını biliyordum, alnının üstü gözyaşları gibi görünen ter damlacıklarıyla doluydu. Sessizlik bir girdap olup beni yörüngesine çektiği sırada Korhan'ın göğsü kabardı, kafasını kaldırarak öksürmeye başlayınca korku mideme çöküp orada bir kapsül misali patlayarak bedenime yayılmaya başlamıştı. Öksürürken alnındaki tüm damarlar sanki teninin altını terk etmek isteyen fırtına şimşekleriymiş gibi belirginleşerek renklerini koyulaştırdılar.

"Korhan!" dedim ona bu kez ikinci ismiyle seslenmeden. Gözlerini zar zor aralamaya çalıştı, kirpiklerinin oluşturduğu küçük aralığa kendi resmimi yerleştirdiğimde tekrar öksürmeye başlamıştı. Hızla yatağın önüne geldim, dizimi yatağa bastırarak ona doğru abanıp avucumu alnına bastırdım. Ateşler içinde yanıyordu. "Bekle burada, taksi çağıracağım!" diye bağırdım panikle.

Alnında duran avucumu geri çekecekken Korhan ateşler içinde yanan parmaklarını bileğime sardı, bedenini kasıp kavuran ateşe ve hastalığa rağmen o kadar güçlüydü ki geri çekilebilmenin hiçbir yolu yoktu. Kalbim kan ile değil, korku ile yıkanıyordu.

"Hemen geleceğim, tamam mı?" dedim panikle. "Seni hastaneye götüreceğim."

"Hayır," dedi kuru dudaklarının arasından. "Bir yere gitme."

"Hemen geleceğim."

Bileğimi daha sıkı kavrayıp, "Gitme," dedi, zamanın kalbimden süpüremeyeceği bir his göğsümün altında boğulmaya başlamıştı. O his boğulup ölecekti, kalbimin içinde çürüyecekti ama zaman onu yok edemeyecekti; hatta belki de bu his, çürüdüğü göğsümün içindeki kalbimi de öldürecekti.

"Ateşler içinde yanıyorsun," dedim korkuyla. Onun kısık duran gözlerinin içine baktım, o gözlerde gitmemi istemeyen küçük erkek çocuğunun sessiz çığlıklarını duyabiliyordum. Bileğimi saran parmaklarına aldırış etmeden avucumu terli tabakaya bastırıp teri geriye doğru süpürerek saçlarını okşadım. "İyi görünmüyorsun, Arjen. Sen bu haldeyken benim burada

Scanned with CamScanner

olmamın bir anlamı kalmaz. Ama izin verirsen iyi olman için seni hastaneye götürürüm."

"Hastane sen ol," dedi, yeşil gözlerini yoğun kirpiklerinin altında saklarken görmek gerçekten zordu ama oradaydı, yoğun bakışlarını yüzümün her bir köşesinde ziyan edilemez bir güzellikle pare pare hissediyordum.

"Sana yardım etmeme izin ver."

"Bana yardım ediyorsun zaten," dedi pürüzlü bir sesle. Sesi bir bataklık gibiydi, önce kendini yutmuştu belki ama şimdi onun kıyılarında adım atmaya başlayan beni ayak bileklerimden yakalayarak kendine doğru çekiyordu. O beni bataklığına çekerken hiç çırpınmadığımı fark ettiğimde zaman bizi birbirimize ait izlerle doldurmaya başlamıştı.

"Ateşler içindesin," diyebildim.

"Ateşler içindeyim." Yamuk bir şekilde gülümsedi, âdemelması boğazında bir çığlığın zarafetiyle usul usul dökülür gibi kaydı.

Omuzlarımın düştüğünü hissettim. Neden ona karşı koyamıyordum? Neden bende zamanın bile silemeyeceği derinlikle izler bırakmasına izin veriyordum? Nedenler çoğalıyordu, ben nedenlerin içinde çürüyordum ama ondan vazgeçmiyordum.

"Buradayım," diye fısıldadım. "Ama bileğimi bıraksan da en azından sana sıcak bir şeyler yapsam? Ateşini düşürmeye falan çalışacağım."

"Ateşimi düşürmek mi istiyorsun?" Gözleri artık daha net görünüyordu, ince bileğimi sertçe tutup beni kendine doğru çekince bir an için yatağa devrileceğimi sandım ama diğer kolumu yatağa bastırarak buna mani oldum. Gözlerimi kırpıştırdım. "Ben bir yolunu biliyorum, Çirkin."

"Sen beni çok yoruyorsun," dedim gözlerimi yumup dudaklarını onun sert, sivri çenesine bastırarak. "Gerçekten beni çok yoruyorsun, Arjea."

Güler gibi bir ses çıkardığını duydum ama benim gülecek halim kalmamıştı. Aklımı başımdan almıştı. Ona bir şey olması düşüncesini geçmiştim, onun hasta olması düşüncesi bile içimdeki organlara sigara basılmış da organlarımda büyük, yanık delikler oluşmuş gibi hissettiriyordu.

"Doktora..."

"Hayır," dedi yorgun argın bir sesle. "Hasta değilim ben."

"Bal gibi de hastasın," diye mırıldandım yutkunurken. "Bekle, sana ıhlamur kaynatacağım. Evde ıhlamur var mı?"

"Yok," dedi, burnunu burnuma sürttü. "Benim evimde ıhlamurun işi ne, kızım?"

"Yolunu kaybedip bu batağa düşmüştür belki," diye söylendiğimde biraz daha sesli güldü, geri çekilip telaşsız gözlerle onun yorgun yüzünü izledim. Lezâ yeşili gözleri gözlerimdeydi. Bir tünelin çıkışına doğru derin

yordu, ben de hemen onun arkasında rayların üstünde yürüyordum; trenin ışığı sırtıma çarparak kollarını yüzüme sarıyor, ışık beni yutuyordu.

Doğrulup kalktım. Evinde sirke bulabildiğim için mutluydum en azından. Temiz iki bez ve sirkeli su yaptığım geniş, su mavisi kap ile tekrar odaya döndüğümde gözleri yarı açık halde tavandaki yansımaları izliyordu; bu yansımaların sebebi gelip geçen araçlardı.

Tekrar yatağın ucuna oturup sirkeli suya batırdığım bezi güzelce sıktım, tırnaklarımdan ikisi kırılmıştı ama kötü bir görüntü olmadığı için günlerdir onlara dokunmuyor, kısaltma gereği duymuyordum. Sıktığım bezi önce yavaşça alnına sürdüm, sonra bezi yavaşça açıp alnına bastırdım. Diğer bezi de sirkeli suya batırdığım sırada yüzünü buruşturmuş, "Bu ne ya?" diye söyleniyordu. "Boğup öldürmeye mi çalışıyorsun beni? Çok kötü kokuyor bu."

"Sus, söylenme," diye azarladım onu, ardından bezi güzelce sıkıp omuzlarında gezdirmeye başladım. Bakışlarının durgunlaştığını fark etmiştim, gözleri yüzümü tarıyordu ama ben ona bakmadan bedenini sirkeli suyla siliyordum.

Kendi benliğimin eline aldığı tebeşirle çizdiği çizgi benim kendim için belirlediğim yolumdu; bu çizgiden bir santim dışarı çıkmak kaybolmam demekti ve ben şu an o çizgiden oldukça uzak bir yerdeydim. Bu adamın yanındaydım. Ve bu adam bir labirentti, sonu olmayan bir tüneldi, varılacak en son perondu; kaybolmama neden olsa da onun çıkışını bulmaktansa kendi çizdiğim çizgiyi zihnimden silerdim.

"İşini çok dikkatli yapıyorsun," dedi yorgun bir sesle, hasta olduğu sesinden bile belli oluyordu. Kafamı kaldırıp incir yaprağı rengini almış gözlerine baktım. Dudaklarını ağır ağır yaladı, bakışlarım dağlanmış demir sırtına bastırılmış bir köle gibi hızla dudaklarına doğru düşerek zihnimin feryat figan bağırmaya başlamasına sebep oldu.

"Kendini bu hale nasıl getirdin?" diye sordum onun söylediğini duymazdan gelerek.

"Ölüm döşeğindeymişim gibi konuşuyorsun," dediğinde gözlerinde alayı görmüş olsam da cümlesi tenimden uçurumun başında esen rüzgârın şiddetinde bir soğukluğun geçip gitmesine neden olmuştu.

"Neden bu haldesin?" diye sordum tekrardan.

"Buzhanede çalışıyordum son üç gündür, ağır buzları taşıyordum," dedi, kuru dudaklarını tekrar yalayarak nemlendirdi. "Buz da taşısan çok ağır bir şeyi taşıyınca terliyorsun haliyle. Terledim, sonra da buzhanede uykuya dalmışım. Uyandığımda sorun yoktu da eve gelince böyle halsizleştim biraz."

"Biraz mı? Zatürre olmuşsun bildiğin!"

Scanned with CamScanner

"Yok," dedi gözlerini devirerek. "Kanser oldum."

Alnındaki bezi alıp tekrar suya batırırken, "Salak salak konuşma," de-
dim sinirle. "Kalk bir doktora gidelim işte."

"Gitmeyeceğimi biliyorsun, neyin ısrarı bu? Hem bana salak deyip de-
ruyorsun, hayırdır?"

Ona cins cins bakıp sirkeli bezi sıkmadan sertçe alnına yapıştırdım.
Korhan'ın gözleri iri iri açıldı. "Hasta olduğun zaman sadece konuşuyorsun
sanırım, sıfır icraat," diye dalga geçtim. "Tipe bak, dal gibi yatıyor."

"Emin ol tam şu an seni altıma alıp farklı en az sekiz pozisyonda seks
yapabilirim," dedi yanaklarıma kan oturmasına neden olacak müstehcen-
likte bir sesle. "O yüzden fazla miyavlama, veririm sütünü."

"Edepsiz," diye söylendim huysuzca. Sirkeli suyla sildiğim bedenindeki
sıcaklık seviyesi biraz olsun düşmüştü. Evdeki malzemeler sınırlı olduğun-
dan ona domates çorbası yapmıştım. İçirmesi çok zor olacağını düşündüğüm
çorbayı bayıla bayıla içmesinin sebebini anlayamasam da içten içe mutlu
olmama neden olmuştu. Her konuda zorluk çıkarmayı seçen Korhan Arjen
Alacahan, yaptığım çorbayı çıtını bile çıkarmadan, devamını arayarak içmişti.

Ruhumun nefesi kelimelerimdi.

Parmaklarımı dipleri terden nemlenmiş saçlarına daldırarak saçlarıy-
la oynamaya başladım. Odadaki sessizliğe rağmen onun yanında olmak be-
nüz kurumamış çimentonun üstüne harfleri kazımak gibiydi. Yarattığımız
bu anıların bir gün önce zihnimden başlayıp beni zehirleyerek yok edeceği-
ni biliyordum. Yine de buna mani olamıyordum. Hemen karşımızda duran
duvara belirli aralıklarla dokunan ışıkların sebebi açık pencereden içeriye
dalan far ışıklarıydı.

Boğazı parçalanıyormuş gibi öksürmeye başladığında kalbimdeki pa-
nik tekrar terleyerek metabolizmasını çalıştırmaya başladı.

"Hastaneye gitmeliyiz," diye fısıldadım, bunu reddedeceğini bile bile
söyleyip duruyordum. Korhan yüzünü boynuma sokunca boynumdaki ter
tabakasına çarpan nefesi ürpermeme sebep oldu. Bir kolumu onun boy-
nuna sardım, avuç içimi terli ensesine iyice bastırıp yüzünü tam anlamıyla
boynuma gömmesini sağladım.

"Eğer bir daha hastane dersen seni bacaklarını bağlayıp küvete atarım," dedi yorgun, hastalıklı bir sesle. "Sadece böyle kalmak istiyorum."

Islak saç diplerine parmaklarımı bastırarak saçlarıyla oynamaya de-
vam ederken, "Tıpkı huysuz, küçük bir erkek çocuğu gibisin," diye söyle-
dim. "Neden böyle inat ediyorsun ki? Ateşin var."

"Ben her zaman ateşliyimdir," diye dalga geçti, yüzü boynumda oldu-
ğundan dolayı sesi boğuk çıkmıştı.

"Ya sorma sorma," dedim. "Kırk beş derece geziyorsun ortalarda."

"Eğlî dereceyi bulduğum bile oluyor, Çirkin."

"Aptalsın."

"Bana hakaret etmeye devam edersen seni pencereden aşağı sarkıtırım."

"Bu haide bile tehditlerine, şantajlarına devam ediyorsun resmen,"
diye homurdandım.

"Yemek yapabildiğini bilmiyordum," dedi hiç beklemediğim bir şekilde
konunun akışını değiştirerek. "Sadece çorba mı yapabiliyorsun?"

"Hayır," dedim. "Neredeyse her şeyi yapabiliyorum. İnanmayacaksın
belki ama anneannem bana turşu kurmayı, yoğurt yapmayı bile öğretti."

"Ha sen tam bir babaanne model ev kadınısın yani," diye dalga geçti
Korhan. Gözlerini kıstığını hissettim. "Aç kalmayacağım desene."

Bir an Korhan'ın anlattığı o küçük çocukluk anısı aklıma gelince biri
kaburga kemiklerimi yırtıyormuş gibi acı çektim. Saçlarını karıştırdığım
sırada istemsiz buruk bir şekilde gülümserken buldum kendimi. Burnumu
alnına, saçlarının hemen başladığı yere bastırıp bir süre sessizliğin koy-
nuna kurulan beşikte sallanan o küçük bebeği izledim; bu bebek şefkatti.

"Arjen."

"Hım?"

"Tıpkı yaralı bir kekliğe benziyorsun," dedim, ardından bu dediğim şey
beni de şoka sokarak bir süre donuk gözlerle duvara bakakalmama neden
oldu.

"Yaralı bir keklik mi?" Şaşırdığını hissettim. Parmaklarım onun asi saç-
larının arasında turlamaya, o saçların içine kurulmuş tünelleri keşfetmeye
devam ederken başımı yavaşça salladım.

"Evet. Ben keklikleri çok severim."

Bana baktığını hissedince durgunlaşmış bakışlarımı Korhan'a indir-
dim, renginde kaybı yaşayan hislerin kol gezdiği gözlerimi onun lezâ yeşili
gözlerine dikmiştim. Yorgun, hasta ve uykusuz çehresine yerleşen duygular
çözülebilir olmasa da beni ilgiyle izliyordu.

Uzun yıllardır tekrar baskı yüzü görmemiş bir romanın unutulmuş,
eski, sararmış ve yıpranmış sayfaları gibiydi; ona dokunup sayfaları değiş-
tirirken gözlerine döşediği harfleri, kelimeleri, cümleleri, satırları okumak
istiyordum.

Gözlerine bakarken burnuma bir romanın sayfalarının kokusu dolu-
şuyordu.

"Bana bir şeyler anlat," dedi, anlatamadıklarıma öncülük edip onları
anlatmamı sağlamak istiyormuş gibi.

"Ben küçükken bir kekliğim vardı. On iki, on üç yaşlarındaydım. Dayım
dağda arkadaşlarıyla kuş avına çıktığında yaralı bulmuş onu. Öldürmeye

Scanned with CamScanner

kıyamamış, bana getirdi. Bana geldiğinde bir kafesin içindeydi. Yaralı, ürkek ve çaresizlik içindeydi." Parmaklarım Korhan'ın saçlarının arasında saklanan tünellerdeki rayların üzerinden trenin tekerlekleri gibi geçti. "O eve ilk geldiği zamanlar salondaydı, hemen sehpanın üstünde duruyordu. O kadar çok ilgimi çekmişti ki... Kafesin içinde küçük bir yuvası vardı, o yuvaya girip çıkmazdı bazen. Kafasını bile çıkarmazdı. Yemini yemek için çıktığında da genelde hep diken üstündeymiş gibi dururdu, her an biri ona zarar verecekmiş gibi tedirgin yiyordu. Gün geçtikçe içimdeki ona dokunma isteği artıyordu. Tüm günlerimi onu izleyerek geçiriyordum. Bir gün tüm cesaretimi topladım, yaralı kekliğimin kafesini açıp elimi ona uzattım. Gülümsedim, dudaklarım titriyordu.

"Ne yaptı?"

"Önce elime baktı, sonra da elimi parçalamak ister gibi gagaladı. Parçaladı da."

Korhan'ın kaşları çatılmıştı. "Canını mı yaktı?"

"Haklıydı," dedim ona bakarken. "Bana güvenmiyordu. Kimseye güvenmiyordu ki bana nasıl güvensin? Yere düşen gölgesine bile güvenmiyordu. Bu ne demek biliyor musun? O zamanlar ben ne demek olduğunu yeni öğreniyordum, belki de kekliğimle birlikte öğrenmiştik." Derin bir nefes aldım, parmaklarım alnına kadar kaydı, alnındaki çizgileri okşayıp tekrar saçlarına taşıdım parmak uçlarımı. Sürte sürte, bastıra bastıra, sabırla çizgilerinin üstünden geçiyormuşum gibi; yavaşça. "Elimi sardılar, elimdeki sargıyla oturup onu izlemeye devam ettim. Artık kafesin kapısını açıp avucumun içine doldurduğum yemini kafese ben döküyordum. Birkaç gün böyle sürdü bu. Bir süre sonra beni izlemeye başladığını fark ettim. Gözleri sargılı elimdeydi, ne zaman kafese elimi soksam sargı bezine bakıyordu. Sargı bezini çıkardıklarında elimde izi kalmıştı. Bir gün avucumdaki yemi kafesin içine bıraktığım anda bir anda elimin üstüne kondu. Gözlerimin içine bakıyordu, içime içime bakıyordu."

Korhan'ın yutkunduğunu duydum.

"Artık elime geliyordu, ben okuldayken ötermiş ben gelene kadar, bana da anneannem diyordu. Beni görünce kafesin kapısına gelir, elimi içeri sokmamı beklerdi. Hatta tuhaf gelebilir ama artık kafesten çıkarıyordum, onu zuma alıp evde gezdirirdim." Gülümsedim. "Sonra bir gün dayımla birlikte kısa bir deniz yolculuğuna çıktık. Beş, altı gün falan sürmüştü o yolculuk. O yolculuk boyunca aklım hep kekliğimdeydi. Bir an olsun aklımdan çıkmadı. Eve gidip onu sevmek, onunla oynamak istiyordum."

Derin bir nefes aldım, kekliğimin bakışları gözlerimin önünde maziye ait bir sayfada öylece asılı durmaya başlayınca içimin sızladığını hissettim.

"Eve döndüğümde anneannem ağlıyordu, nedenini bile sormadan koşturup kafesin önüne gittim. Sonra baktım ki kekliğim kafesinde yok, yuvasında yok." Gözlerim daldı, boğazım acılarla sarılmıştı. "Benim yokluğumda durmadan bağırmış, çığlıklar atmış, beni beklemiş. Yemlerini yememiş." Gözlerimi kısarken yutkundum, gözyaşlarımın uzaklaşmasını istiyordum. Benden gidebildikleri kadar uzağa gitmeleri gerekiyordu. "Benim yokluğumda beni beklerken çığlıklar atarak, bağırarak, gelmem için ağlayarak ölmüş."

Korhan durdu, zaman da Korhan'la birlikte olduğum anda durmuş, geçmişin içinde tekrardan akmaya başlamıştı.

"Ağlıyor musun?" diye sordu Korhan, yüzüme bakmadığını o an anlamıştım. "Ağlıyorsun." Burnunu boynuma bastırdı, kirpiklerime yayılan yaşların gözüme batarken aynı anda kalbime batırdıkları içime dokunuyordu. Korhan gözlerini kaldırıp gözlerimin içine açık bir yara gibi baktı. "Beni ona mı benzetiyorsun?" diye sordu, bu soru bir tüfek oldu, çenemde patlayarak kurşununu beynime sapladı.

"Ben..."

"Tamam," dedi sadece susturmak ister gibi. Cevabı o da duymak istemiyordu bana kalırsa. Duygular üstümüzden kar kıyamet gibi geçip gidince arkada iki enkaz olarak öylece kalakalmıştık. Baş başa.

"Biliyor musun," diye konuştu dudaklarını boynuma bastırıp kaşlarını çatarak. Kaşlarını çattığını alnının boynumda dalgalanışından anlamıştım. "Sen çok güçlü bir kız çocuğusun." Elimi tuttu, geri çekilip yeşil gözlerini kırık tırnaklarıma indirdi. "Çok güzel ellerin, güzel ve bakımlı tırnakların var ama bir tırnağın kırıldığında diğerlerini kesmiyorsun. Bir iki tanesinin kırık olmasının önemi yok senin için. Bir tanesi kırıldı diye diğerlerine de kıymıyorsun." Yutkunduğunu işittim. "Hem bu kadar merhametli hem de bu kadar güçlü olmayı nasıl becerebiliyorsun? Güçlüsün. Hem kırılgansın hem de çok güçlüsün."

"Nasıl yani?" diye sordum.

"Bazı kadınlar bir tırnağı kırılınca tüm tırnaklarına kıyar, sen kıymıyorsun. Bu nasıl hissettiriyor bana biliyor musun? Sana nasıl bir zarar verirsem vereyim gitmeyecekmişsin gibi. Canını bile yaksam, yanan canına rağmen diğer aynı olan tüm duygularınla yanımda kalmaya devam edecekmişsin gibi." Burnundan sert bir nefes verdi, ardından yüzünü tekrar boynuma gömdü. "Her şeye rağmen, yaşanan ve yaşanacak tüm şeylere rağmen sen çok güçlüsün."

Yutkundum. Söylediği tüm o kalp yakan sözlere rağmen yalnızca, "Biliyorum," diye itiraf ettim.

Scanned with CamScanner

"Yaşadıklarını başka biri yaşamış olsaydı ortada bas bas bağırır, ağla-
yıp dururdu."

"Bunları ben yaşadım, başkası değil," dedim. "Başka birinin nasıl dav-
ranacağı umurumda olmazdı bu yüzden."

"Bu yüzden sen," dedi Korhan hiç beklemediğim bir anda, dudaklarını
boynumdaki damara bastırıp yutkundu. "Vitaminsin."

"Hani ekmektim?"

"Hem ekmek hem vitaminsin."

"Sen de hastasın," dediğimde burnunu çekti, başının üstüne bastırdığı
dudaklarımı. "Hem hasta hem inatçısın."

"Hasta değilim ben."

"İnatçı."

"İnatçı değilim ben," dedi bu kez.

"Hasta."

"Değilim," diye homurdandı.

O gece anneannemi arayıp onu Yağış'ın evinde kalacağım konusun-
da tereddütsüz söylenmiş bir yalana inandırdım. Yağış'ın da bu yalandan
haberi vardı, ona kısa bir mesaj çekmiştim. Tüm geceyi benim kollarımda
deliksiz bir uykuyla geçirdi, sabah uyandığımda çalışma olmasına rağmen
çalışmayı yok sayarak ona kahvaltı hazırladım. Hazırladığım kahvaltı öyle
çok kapsamlı bir kahvaltı değildi. Ortada bir söğüş salata, bir menemen,
biraz peynir, kızarmış ekmek ve siyah zeytinden ibaretti.

Korhan'ı uyandırmak için odaya döndüğümde Mavi odanın ortasın-
daki parkede ağır adımlarla ilerliyordu. Normalde kirpiler gayet hızlı hay-
vanlardı fakat Mavi gerçekten ya tembeldi ya da evdeyken böyle takılmayı
tercih ediyordu. Artık ondan korkmadığım için onu görünce öcü görmüş
gibi davranmıyordum. O da benim evdeki varlığıma alışmış gibiydi.

Onun önünde durup eğildim, avuç içlerimi diz kapaklarıma bastırıp.
"Ya seni görmeyip üstüne bassaydım ne olacaktı? Sırtındaki bütün dikenle-
ri batıracaktın bana değil mi?" diye sordum yalancıktan kaşlarımı çatarak.
"Fazla ayakaltında dolaşıyorsunuz, Mavi Bey."

"Dağdan gelmişsin bağdakini kovuyorsun," dedi Korhan sanki kendisi
değil de Mavi konuşuyormuş gibi ustaca seslendirme yaparak. "Bence fazla
ayaküstünde dolaşma da yatağa gir, İs Hanım."

Yan gözle Korhan'a bakıp, "Kahvaltı hazırladım sahtekâr kirpi," diye
söylendim. "Mavi'nin miting konuşmalarını da sen mi yazıyorsun yoksa?"

"Ülkeyi kirpiler yönetsin," dedi Korhan, ardından sırıttı. "Akbabalar yö-
terince yönetti."

"Siyaset yapmayı bırakıp yataktan kalkacak mısın?" diye sorduğumda
yavaşça doğruldu, büyük avucunun nasırlı yüzeyiyle şakaklarını ovuşturdu.

"Kahvaltı hazırladın demek," dedi.

"Evet ama biraz daha yatakta kalacak olursan hazırladığım kahvaltıyı
bayaletler yiyecek."

Korhan altında dar, siyah bir boxerla yataktan çıkıp üstüne bir şey giy-
meden odanın kapısına doğru ilerledi. Birlikte mutfağa geçtiğimizde hazır-
ladığım kahvaltıya hayret dolu gözlerle bakmıştı ama o bakışların nedenini
sorgulamak yerine sessiz kalmayı tercih etmiştim. Söğüş salatanın suyuna
ekmek banarken, "Sen bugün okula gitmeyecek misin?" diye sordu.

Fazla demli olduğu için tadı acılaşan çayımdan bir yudum aldım. "Ha-
yır yanında kalacağım."

"Çalışman yok muydu?"

"Evet ama önemli bir sahnem yoktu, o yüzden gitmesem de olur."

"Ben hasta değilim, biliyorsun değil mi?" diye sordu, ağzına attığı bü-
yük lokma yanağının şişmesine neden olmuştu. Çehresine oturmuş solgun-
luğu görmediğimi falan mı sanıyordu? Üstelik ateşini biraz düşürebilmiş
olsam da boğazındaki kuru öksürük sanki ciğerlerini kusacakmış gibi onu
zorluyordu.

"Bunu tartışmamıza hiç gerek yok bence. Bugün yanındayım, eğer ate-
şin tekrar çıkacak olursa kesinlikle doktora gideceğiz."

"Kim demiş onu ya?" Bana düz düz baktı. "Gitmiyoruz doktora falan.
Kafanda kurgulama."

Elimdeki çatalın ucunu ona doğru uzatarak, "Gerçekten gevezesin ve
hasta olduğunu asla kabullenmiyorsun," dedim öfkeyle. "Ateşin düşmezse
doktora gideceğiz. Yoksa..."

"Yoksa ne, Kedi?" diye sordu Korhan, tek kaşı havaya kalkmıştı.

"Yoksa sana kanalizasyon suyu içiririm," dedim.

"Fıstık zaten kanalizasyon suları içiyoruz," dediğinde yüzümdeki ifade
dondu, elimdeki çatalı tabağımın içine düşürdüm.

"Ne?"

"Sonsuza dek su gelecek bir kaynağımızın olduğunu mu düşünüyor-
sun? Bir döngü içindeyiz."

Yüzümü buruşturup sırtımı sandalyeye yasladım, tüm iştahım kapan-
mıştı resmen. Bir süre yüzümde limonu komple yutmuşum gibi rahatsız
edici bir ifadeyle önümde duran yiyecekleri izledim.

"O yüzünü ekşitme hiç," dedi. "Yediğin yiyeceklerin çoğu da gübre sa-
yesinde yiyebileceğin hale geliyor."

"Gübre mi?"

Scanned with CamScanner

"He gübre," dedi sırıtarak. "Hayvan boku."

"Midemi daha fazla bulandıracak mısın yoksa kalkıp gideyim mi?" diye sorduğumda yüzünde oluşan su kuyusu derinliğindeki boşluk bir an için afallamama neden oldu.

"Beni gitmekle tehdit etme," dediğinde artık bana değil önünde duran tabağa bakıyordu. "Konu ne olursa olsun."

"Ben..."

"Sana gittiğinde ne olacağını söylediğimi hatırlıyorum," dedi buzdan bir sesle. "Tekrar etmeme gerek var mı?"

"Yok," diyebildim, dilim damağım saniyesinde kurumuştu.

Bazen bileğimdeki tüm damarlara içi sakinleştirici dolu iğneleri saplayıp ardından balkona çıkmak istiyordum. Şehrin ışıklarını izlerken içtiğim sakinleştiricinin etkisiyle o ışıklar olduğundan daha parlak, daha canlı gelecekti gözüme. İntihar düşüncesi yerleştiği yerden usulca kalkıp giderken yerini daha boş, arafta kalmış bir duyguya teslim edecekti. Işıkları içinde yapay, dışımda fersiz bir mutlulukla izlerken ölümü düşünmeyecektim ama yaşam da umurumda olmayacaktı artık. Ölmeyecektim ama beni gören yaşadığımı da düşünmeyecekti.

Başımı önüme eğip saniyelerin ayaklarımın dibinde denizin dalgaları gibi patlayarak dağılışını izlemeye başladım. Korhan'ın yüzüne bakmaktan bilerek kaçınıyordum çünkü o yüze baktığımda hüzünleniyordum. Bana asla gelmeyecek olması düşüncesi ve durmadan ona gelmem düşüncesi iki duvar olup beni arasına alıyor, o iki duvar hızla birbirine doğru hareket ederken ben ikisinin arasında eziliyordum.

"Hiç tanımadığın bir yerde, varlığından yeni haberdar olduğun bir sokaktan geçerken, daha önce hiç görmediğin insanların arasında yürüyorken..." Kafasını kaldırıp yüzüme baktı. "Islık çaldığın oldu mu hiç?"

Bana baktığını hissedince ona baktım ama sorduğu soru bir an için kafamda şekil bulamadı. Hatları tamamlanmamış bir heykel gibi duruyordu. Bir anlığına konuyu değiştirmesine bile sevinemedim.

"Hayır," diye mırıldandım. "Neden?"

"Çalsan bilirdin. Oradan tekrar geçmeyeceğin, o yabancıları bir daha görmeyeceğin için ne düşündükleri umurunda olmaz," dedi, gözlerimin içine bakarken tepki vermemi bekliyor gibiydi ama tepki vermedim. "Bir gün gidersen ne düşüneceğim umurunda bile olmayacak. Çünkü gitmek istemeseydin, ne düşüneceğim umurunda olsaydı, gitmezdin."

Ellerime bakma ihtiyacıyla sarsıldım. Neden bana böyle hissettiriyordu? Her şey yolundayken bir anda her şeyin yerle bir olabileceğini hatırlatıyordu bana. Oysa o değil miydi beni sevgilin, baban, dostun gibi gören

lirsin, istediğin her şey olurum diyen? Aniden içim öfkeyle doldu, masaya yumruğumu vurup onu olduğu yerde bırakıp gitmek istedim ama gerçekten hastaydı, onu bu halde bırakmamın imkânı yoktu.

Akşama doğru birkaç kez anneannemle telefonda konuşmuştum, dedem de aramıştı ve Korhan, dedemle konuştuğumu fark ettiğinde normalde izlediğinden daha dikkatli bir şekilde izlemişti beni. Bana yakalandığımız günden sonra dedemle alakalı soru sormamıştı ama şimdi anladığım kadarıyla aslında ne olduğunu içten içe merak ediyor, sadece sormuyordu. Bu açıdan birbirimize benzediğimizi düşündüm.

Saat gece on gibi ateşi artık tenini tamamen terk etmişti. Normal bir insandan daha hızlı iyileşebildiğini fark ettiğimde, bu başta tedirgin olmama neden olsa da bünyesinin ne kadar sağlam olduğu gerçeğini de önüme yatırmıştı. Anlatmadığı geçmişinde onun bünyesinin bu kadar sağlamlaşmasına neden olan ne tür olaylar yaşanmıştı kim bilir? Bana anlatacağı günler gelecek miydi acaba? Eğer yarası acıyacaksa, bana anlatmasına gerek yoktu.

Akşın ve Yağış'ın beraber olduklarını bana gelen telefonda Yağış'ın yanında Akşın'ın sesini duyunca anlamıştım. Bu başta bana çok tuhaf gelse de yorum yapmadım. Yağış'ın ondan hoşlanmadığını düşünmüştüm, şimdiyse birlikte bir yerlerde takılıyor olmaları gerçekten tuhaftı. Yağış bir kafede takıldıklarını, Çağlar'ın da birazdan geleceğini söylemiş ve bizi kafeye davet etmişti. Korhan'ın hasta olduğunu söylesem de Korhan buna karşı çıkmış, hasta olmadığını vurgulayarak sırf inadına Yağış'ın davetini kabul etmişti.

Evden çıktığımızda üstümde ona ait bir tişört, altımda ona geldiğimde giydiğim kot pantolon vardı; ayağıma giydiğim çoraplar da ona aitti ve onun koca ayaklarını içinde taşıyan o çoraplar, benim ayaklarıma resmen bir karadeliğin içinde kaybolmuş gibi hissettirmişti. Kocamandı...

Yağış'ın bahsettiği kafe yakınlarda olduğu için yürüyerek gitmeye karar verdik. Korhan hava almak istiyordu, anladığım kadarıyla tüm günü yatakta geçirmeye alışkın biri değildi. Bir şey dışında... Düşüncelerim gittiği yönün kırmızı çizgilerle dolu olduğunu fark edince zihnimin rotasını hızla değiştirip farklı bir şeye odaklanmaya çalıştım. Aynı kaldırımda, kollarımız birbirine sürtünerek yürürken ikimiz de sessizdik. Gece böceklerinin ağaçların içinde attığı hoş bir melodiyi anımsatan çığlıkları dinliyordum. Korhan'ın parmaklarının arasında duran sigaranın ucunda yanan turuncu ışık, tıpkı bir ateşböceği gibi gecenin içinde bizimle ilerliyordu.

Korhan'ın adımları yavaştı, yere düşerken hiçbir atiklik belirtisi göstermiyordu ama bunun nedeni yorgunluğu ya da hastalığı değildi, sanırım geceyi dinlemeyi seviyordu. Dudaklarının arasından dışarı sızan gri duman usulca kollarını dışarıya uzattı, ardından onun yüzünü okşayarak havaya karıştı.

Scanned with CamScanner

Kafe, caminin hemen çaprazında, merkeze konumlandırılmıştı. Kafenin bahçesinde rengârenk armutlar armutların ortasına yerleştirilmiş kısa ahşap masalar vardı ve kafesinin etrafı ahşap çitlerle örülmüştü. Tek katlı bu kafeydi, içeriyi görebilmemizin sebebi tüm duvarlarının camlardan oluşmasından kaynaklanıyordu. İçerideki ışık sarı loş bir ışıkken, dışarısı daha canlı bir şekilde aydınlatılmıştı. Bu saatlerde üniversiteli gençlerin daha fazla yoğunluk gösterdiği bir kafeydi, bazen burada yemek yediğimiz oluyordu.

Korhan parmaklarının arasındaki izmariti yere atıp üstünden spor ayakkabısının tabanıyla geçtikten sonra çitlerle çevrilmiş bahçenin dar taş patika yolundan ilerleyerek bahçeye girdi. Altında eşofman, üstünde salaş bir tişört vardı ama bunu umursamıyordu. Bunu umursamamasının nedeni etraftaki çoğu gencin öyle giyinmiş olması mıydı yoksa Korhan'ın böyle bir adam olması mıydı, işte orası muammaydı. Gerçi bu üstündekilerle benim de ondan aşağı kalır yanım yoktu.

Yağış ve Akşın'ı armutların üstünde oturmuş, muhabbet ederlerken görünce kaşlarını kaldırıp Korhan'a oldukları masayı işaret ettim. Çok ortada değillerdi, cam duvarın hemen önündeki armutlarda oturuyorlardı. Akşın'ın nargile içtiğini fark etmiştim, Yağış önünde duran muhtemelen soda olduğunu düşündüğüm içeceği yudumluyordu. Bizi ilk fark eden Yağış oldu.

Elini kaldırıp bize doğru salladı, Korhan ifadesiz bir yüzle masaya ilerlerken ben de ellerimi kotumun ceplerine sokmuş etraftaki kalabalığı taramaya başlamıştım. Tanıdık birilerine rastlayacağımı düşünmüş olsam da görünürlerde gözümün aşinalığının olduğu birileri yoktu. Yine de ortamdaki herkesin öğrenci olduğu çok açıktı.

"Nerede kaldınız ya?" dedi Yağış cam, yuvarlak bardağı önündeki ahşap, kısa masaya bırakarak.

"Yürüyerek geldik," dediğimde hemen Yağış'ın karşısındaki turuncu armut yastığa oturmuştum. "Çok uzak değildi."

Yağış koyu kahverengi gözlerini Korhan'a çevirdi. "Geçmiş olsun," dedi çenesiyle Korhan'ı işaret ederek.

Korhan gergin bir sesle, "Ben hasta değilim, Gri," dedi.

"Burnunun ucu kıpkırmızı duruyor ama sen bilirsin," diye dalga geçti Yağış, Korhan buna aldırış etmeden masaya doğru yaklaşan uzun boylu, sarışın garsona çevirdi gözlerini. Garson Korhan'ı tanıyor olacak ki eğilip tokalaştılar.

"Nasılsın, abi?" diye sordu sarışın garson, sesi ilgiliydi.

"Eyvallah, kardeşim, sağ olasın," dedi Korhan. "Sen bana çay getir." Gözlerini bana çevirdi. "Sen ne içeceksin, Kedi?"

"Diyet kola," diye mırıldandım.

"Duydun," dedi Korhan sarışına dönerek.

"Tamamdır abim, başka bir isteğiniz var mı?"

Korhan gözlerini masada gezdirip Akşın ve Yağış'tan bir tepki bekledi ama tepki alamayınca, "Yok," dedi. "Sağ ol."

Kafede Türkçe bir şarkı çalıyordu, sık sık tarz değiştiren şarkı bir süre sonra duygu karmaşası yaşamama neden olmuştu. Kolamı yudumlarken armutlarda oturan insanları incelemeye devam ettim. Korhan'ın bakışlarını arada yüzümde hissediyordum ama ne zaman ona baksam, göz göze geldiğimiz o saniyede kalbim öyle garip çarpıyordu ki, beni korkutan bu çarpıntı hissi yüzünden ona bakmamaya başlamıştım.

Çağlar geldiğinde muhabbet iyiden iyiye koyulaşmıştı. Akşın önceden çalıştığı yerleri anlatıyor, Çağlar da çalıştığı çoğu yeri bildiğinden o yerler hakkında kısa yorumlarda bulunarak sohbeti ilerletiyordu. Korhan'ın sadece bir saat içinde neredeyse yarım paket sigara bitirdiğini fark edince kimseye çaktırmadan elimi kalın bileğine sararak, "Bu kadar hızlı içme," diye fısıldadım.

Bana yandan bir bakış attı, gözleri öyle uzun gözlerimde saplı kaldı ki sanki gözlerini biraz daha gözlerimde tutarsa kirpik diplerimden kan damlamaya başlayacaktı. Onunla böyle uzun uzun bakıştığımızda ciğerlerimin sadece nefes alabilen değil, aynı zamanda yanabilen bir organ olduğunu düşünüyordum. İstisnasız ciğerlerimi yakıyordu.

Yağış, "İs," dedi sigarasını kül tablasının içine bırakırken. "Havalar bir anda yanmaya başladı. Ne yapsak, bu hafta deniz sezonunu mu açsak?"

Korhan'ın duraksar gibi olduğunu hissettim. Gözlerim arkadaşımdaydı ama Korhan'ın hemen yan tarafımda duran bedenini de görebiliyordum. Onun arkadaşı ve benim arkadaşlarımın bir arada oturup muhabbet etmesi öyle güzeldi ki...

"Aslında olabilir," diye onay verdim ona. Korhan'ın kafasına tuğla düşmüş gibi bir anda bana doğru döndüğünü gördüm ama ona bakmadım. "Çok sıcak gerçekten. Yani denize girilir bence."

"Ben de gelirim," dedi Çağlar. "Gerçi ben deniz sezonunu açtım. Geçen gece içkiyi fazla kaçırınca kendimi iskeleden attım. Erdal abinin oğlu Salih şey diye bağırıyordu: Gemi çarpacak..."

Akşın gülerek, "Sen ne dedin?" diye sordu.

"Aylayım diye girdim, Salih, dedim." Çağlar başını iki yana sallayarak gülmeye başladı. "Dedi ki: Niye baygın mısın?"

Aniden gülmeye başladığımızda Korhan da bizimle birlikte gülmeye başlamıştı. Konu tekrar Yağış ile denize gitmemize döndüğünde yüzünü saran o zoraki gülümseme silgiyle silinmiş gibi anında yok oldu çehresinin sayfalarından.

Scanned with CamScanner

"Daha mevsimi değil," dedi Korhan çayının son yudumunu içip gözleri-
ni bana çevirerek. "Hasta olursunuz."

"Ya ne hasta olması? Biz bu kızla şubat ayında denize girmiş insanlarız"
Yağış'ın bu sözleri Korhan'ın bakışlarının benden koparak arkadaşıma dön-
mesine sebep oldu. Yüzünde aşılması güç bir bariyer, gözlerinde durgun bir
ifade vardı ama o durgun ifadenin altında en vahşi canavar uyuyordu.

"Neden havuza falan gitmiyorsunuz? Hasta olma olasılığınız daha az
olur kapalı yüzme havuzlarında," diye bir öneri attı ortaya Korhan. Onu
baktım, profilinden seçilen yeşil gözleri parlak yeşil bir bilyeye benziyordu.

"Kapalı yüzme havuzu mu?" Yağış kaşlarını kaldırdı. "Sıkılırız orada biz"

"Aslında çok eğlenceli," dedi bu kez Korhan. "Bu aralar üniversiteliler
tarafından bayağı rağbet görüyor."

"Hadi ya?" diye sordu Yağış, ardından bana baktı. "Aslında haklı, bir
deneyebiliriz."

"Aynen, bence pişman olmazsınız. Hem isterseniz benim çalıştığım bir
yüzme havuzu var, nadiren orada ders verdiğim oluyor." deyince durdum,
bu adam hiç yorulmuyor muydu? "Ben de birkaç gün içinde tekrar ders
vermeye başlayacağım. Oraya gelebilirsiniz."

Akşın, "Hem spor salonu hem yüzme havuzu zor olmayacak mı be, kar-
deşim?" diye sordu çatık kaşlarla.

"Yok, spor salonu ve yüzme havuzu aynı işletme sahibine ait. Yani fark-
lı iki iş sayılmaz."

"E ama sen mekâna da geliyorsun," dedi Akşın bu kez.

"Bana koymaz, biliyorsun," dedi Korhan sadece.

"E iyi o zaman, biz de Korhan'ın bahsettiği yüzme havuzuna gidelim,"
dedi Yağış bakışlarını gözlerime sabitleyerek. "Ne dersin?"

"Bana uyar."

"Tamam o zaman," dedi Korhan, resmen gevşediğini hissedebiliyor-
dum şu an. "Bana ne zaman gelmek istediğinizi söylemeniz yeterli."

Çağlar'ın bakışları uzun süre Korhan'ın profilinde takılı kaldı, anlam
veremediğim bir dikkatle onu izlerken yüzünde sıra dışı bir ayrıntı görür
gibi oldum ama bu ayrıntının ne anlam taşıdığını bilmiyordum. Sadece Çağ-
lar, Korhan'ı benden daha iyi analiz ediyormuş, Korhan'ı benden daha iyi
görüyormuş gibi düşündüm bir an için. Bu düşünceyi zihnimin gündemine
oturtan Çağlar'ın dudaklarını usulca saran tebessümün yüzüne armağan
ettiği çizgiler olmuştu.

Muhabbet tam gaz devam ederken odağıma aniden giren turuncu saç-
lar, içgüdüsel bir şekilde kaşlarımı çatmam için sebep doğurdu. Ardından
onu gördüm. Bu o gün spor salonunda Korhan'ın yanında gördüğüm to-

runcu saçlı kızdı. Yanındaki Korhan boylarında olan iri adam büyük elini
kızın beline koymuştu, boş masalardan birine doğru ilerliyorlardı. Adamın
saçları omuzlarına kadar uzundu, ıslaktı ve dalgalı görünüyordu.

Turuncu saçlı kızın kafasını adama doğru çevirip yavaşça gülümsediği-
ni görünce duraksadım. Kızın yüzünü öyle ifadesiz hatırlıyordum ki şimdi
gülümsediğini görmek çok tuhafıma gitmişti.

"Lan bu bizim Ezrak değil mi?" diye sordu Akşın yüksek sesle. Turuncu
saçlı kızın yanındaki iri adam Akşın'ın sesini duyunca bizim masaya doğru
dönüp baktı. Bir gözü apaçık, su gibi bir maviyken diğer gözü öyle koyu bir
maviydi ki lacivert gibi görünüyordu. Uzun bir çenesi vardı ve çenesinin
ucu keskindi, düzgün burnundan aldığı nefes göğsünü doldururken ada-
mın ifadesiz suratını kaplayan gülümseme korkunçtu.

Adam, yani Akşın'ın söylediği kadarıyla Ezrak, Korhan'ın arkadaşı ol-
malıydı. Korhan bu adamın sevgilisine, yani şu suratsız turuncu kafalıya
ders veriyordu. Turuncu saçlı kızın da bakışları bizim masaya doğru kaydı.
Ezrak elini hafifçe kaldırıp mesafeli bir şekilde göz kırptı, ardından elini
indirdi ve turuncu saçlı kızın küçük elini, büyük elinin içine alarak sıkıca
tutup bizim masaya doğru yürümeye başladı.

Korhan'a doğru eğildi Ezrak, Korhan oturduğu yerden kalkmasa da
doğrulmuştu. Tokalaştılar. İkisinin büyük elleri birbirlerine temas ettiği
sırada turuncu saçlı kız ile göz göze gelmiştik. Gözlerinin rengi de saçları-
nın rengine yakın tonlardaydı şu an, içinden kan portakalı akıyormuş gibi
duruyordu. Turuncu kafa, ceylana benzeyen bakışlarını benden ayırıp Kor-
han'a çevirdi, birbirlerine kafalarını telaşsızca sallayarak selam verdiler.

"Kardeşim nasılsınız?" diye sordu Ezrak gözlerini Akşın ve Korhan ara-
sında gezdirerek, ardından Çağlar'a başıyla selam verdi ama Yağış ve beni
görmezden geldi. Sesi çok kalındı, bir an için Korhan'ın arkadaşlarının da
Korhan gibi korkunç olduğunu düşündüm. Akşın hariç...

"Eyvallah birader. Sen nerelerdesin, oğlum?" diye sordu Korhan, çene-
siyle boş armutları işaret etti. "Otursanıza."

"Benim kız selamınızı getiriyor bana sık sık," dedi Ezrak göz kırparak.
Turuncu saçlı kızı kolunun altına çekti, kız ona sokularak yanağını Ezrak'ın
göğsüne yasladı ve bizi incelemeye devam etti. Ezrak eğilip dudaklarını tu-
runcu saçlara bastırdı, gözleri hâlâ Korhan'daydı. Birlikte yan yana duran
biri mavi, diğeri sarı olan iki armut yastığa oturdular. Kızın küçük eli Ez-
rak'ın büyük elinin içindeydi. "İşlerim vardı, biraderim, bir süredir ortalar-
da yokum. Ayçelen'den başkasını sokmuyordum benim atölyeye."

Ayçelen sanırım turuncu kafanın adıydı. *Güzel isim,* diye düşündüm
içimden ama kıza cins cins bakmaya devam ediyordum. Sevgilisi bile olsa o

Scanned with CamScanner

gün benim yüreğimi ağzıma getiren kızdı bu, kalkıp saçını başını yolmadığıma şükretmeliydi. Gözlerimi kısarak kıza baktığımı fark eden Yağız masanın altından ayağıma sertçe vurup güldü.

"Ben bir tuvalete gideceğim," diyerek masadan kalkarken Korhan'ın gözleri üzerimdeydi, ona aldırış etmeden hızla uzaklaşarak lavabonun yolunu tuttum. Tuvaletler bomboştu, içeride beyaz bir floresanın hastane havası veren garez ışığı yanıyordu. Boş kabinlerden birine girip işimi halletim, kabinden çıktığımda lavabonun önünde sırtı bana dönük halde duran Ayçelen'i bulmayı beklemiyordum. Gözlerimiz aynanın parmak izleriyle lekelenmiş kirli yüzeyinde birleşince uzun uzun birbirimizin yüzünü izledik.

Ağır adımlarla yanına yaklaştım, hemen dibinde durup avucuma biraz sabun aldım; avucumu dolduran pembe sıvıyı suyun altında avuçlarına sürterek ellerimi yıkamaya başladığımda o, avuçlarını lavabonun mermerlerine bastırmış aynadan bana bakmaya devam ediyordu.

"O gün beni yanlış anladın, değil mi?" diye sordu pürüzsüz bir sesle. Parmaklarımda köpürmeye devam eden sabunu suyun altında ovalarken, "Anlamadım?" dedim soğukkanlı bir tavırla.

"O gün, beni spor salonunda gördüğünde yanlış fikirlere kapıldın, değil mi?" diye tekrarladı sorusunu, biraz daha genişleterek sorduğu için kaşlarım çatılmıştı.

"Sorun değil," diye mırıldandım. "Bana açıkladı."

"Korhan mı?" diye sordu kız kaşlarını kaldırıp aynadaki yansımamı izlemeye devam ederken.

"Evet?" dedim sorar gibi, ardından omzumun üstünden ona kaydırdığım dikenli bakışlarımı çilli yanaklarında gezdirip, gözlerine tırmandırdım. "Tuhaf mı geldi?"

Kız küçük dudaklarını yavaşça yaladı, birbirine bastırıp gözlerini bana çevirmeden beni aynadan izlemeye devam etti. Tavırları çok sinir bozucuydu. Kafasını tutup lavabo giderine sokmak istiyordum. Orada boğulabilirdi.

"Beni düşman olarak görmene gerek yok," dedi sakince. "Korhan abim gibidir."

Duraksadım. Korhan'a abim demesi bir an için çok garip hissetmeme yol açmıştı. Ellerimi akan suyun içinden çekmedim, köpükler çoktan parmaklarımı terk etmiş, parmaklarım buruşmaya başlamıştı. Kızı izliyordum. Ona söyleyecek bir şeylerim olmasını istiyordum ama dudaklarım birbirlerine dikilmiş gibi bir türlü aralanmıyorlardı.

"Seni düşman olarak görmüyorum," dedim sonunda konuştuğumda.

"Güzel."

"Her neyse." Başımı önüme çevirdim, parmaklarımı suyun altından çektiğim an su akmayı kesti. Elimi kâğıt havlunun çıktığı küçük cihaza gö-

rdüğümde mekanik bir ses lavabonun duvarlarında büyüyerek etrafı çınlattı. Alttan çıkan kâğıt havluyu sertçe çekerek yırttım, ellerimi kurulayıp bir top haline getirdiğim kâğıt havluyu çöp kovasına attım. Ayçelen'in kan portakalı rengindeki gözleri beni takip ediyordu.

Sonunda kıza doğru dönüp, "Tavırlarım sana özel değil," diye açıklamada bulundum. "Seni tehlike olarak görmedim. Aksine, o gün seni gördüğümde ve durumu yanlış anladığımda da emin olduğum bir şey vardı, bu şey de Korhan için sıradan birisi olduğundu. Ben onun için farklıyım, bunu biliyorum," dedim meydan okuyan bir sesle. Bana ilk kez gülümsediğinde olduğum yere çivilerle çakılmışım gibi hissetmeme neden olan gülümsemesine bakakaldım.

"Bunu anlamış olman güzel, İs," dedi, o an adımı nereden bildiğini sormak istedim ama bunu ona soramadım; öyle çok şaşırmıştım ki...

"Peki," diyebildim önüme doğru dönerken. "O zaman aramızda bir sırrımız yok."

"Olmayacaktır," dedi Ayçelen, hâlâ gülümsüyordu.

"Yanındaki adam," diye mırıldandım, sonra yan gözle ona baktım. "Korhan'ın yakın arkadaşı sanırım. Korhan onun hatırına sana ders veriyormuş. Korhan'a güvenmese seni ona emanet etmezdi bence." Durdum, doğru kelimeyi aradım. "Çünkü sana karşı... Çok korumacı görünüyor."

"Korhan'ın sana göründüğü gibi mi?" diye sordu Ayçelen, dudaklarını birbirine bastırdı ama gözlerinde yaramaz bir parıltı vardı. Dilini ağzının içinde döndürdüğünü gördüm.

"Sanırım," diye fısıldadım.

"Ezrak ile uzun zamandır birlikteyiz," dedi. "Emin ol onun hayatına dâhil olabilmem göründüğünden daha uzun sürdü. Onların hayatına dâhil olmak öyle kolay değil."

Durgun bakışlarımı kızın gözlerinden çekmeden, "Neden?" diye sordum.

"Zaman bunu sana öğretir." Bana doğru yürüdü, önüme geçtiğinde bakışlarım hareketlerini takip etmeyi sürdürüyordu. "Daha onun hayatına dâhil olmadın, olduğunda seninle tekrar tanışacağız. Eminim. Şimdi..." Elini bana doğru uzatınca kaşlarını kaldırdım. "Ayçelen," dedi sanki adını bilmiyormuşum gibi. "Ayçelen Karahalis."

Kızın bana uzattığı küçük elini kemikli, uzun parmaklarımın arasına aldığımda gözlerimiz sınırlarının arkasındaki tellerden birbirlerine doğruldu. "İs," dedim, yutkundum, bildiğini biliyordum. "İs Tanyel."

Yüreğime zaman damlamaya başladığında gece yavaşça göğsümün içinde eridi. Şafak sökmeye başlarken Ezrak ve sevgilisi bizden çoktan ay-

Scanned with CamScanner

rılmıştı. Yağış armutlardan birinde uyuyakaldığı için Çağlar onu kucaklamış, araca kadar taşımıştı. Onlardan ayrıldığımızda yine o sokakta baş başa yürüyorduk; bu kez gün yerini tan mavisine devretmiş, gökyüzü lacivert bir şemsiye gibi üstümüzü örtmüştü.

Eli elimin içine kayınca bir an Ayçelen'in söyledikleri zihnimde karanlık bir tekrara düştü. Kızın sesi durmadan aynı cümleyi fısıldayarak aklımın odalarındaki kapıları çarpıyor, aklımın içini geziyordu.

Evin önüne geldiğimizde, "Düşüncelisin, Çırkın," diyerek bahçe kapısını açtı. Çöp kovasının yanında duran eski çekyatın üstünde birkaç kedi yatıyordu, gürültümüz gözlerini açmalarına neden olsa da Korhan'ın onlara verdiği güven duygusunu resmedercesine onu görünce gözlerini tekrar kapatmışlardı.

"Yoruldum," diye itiraf ettim, avuçlarımız terliydi. Parmaklarımı güçlü parmaklarına sürterken gözlerimi ensesine, oradan da profiline çevirdim. "Sen ne durumdasın? Gece boyunca çaktırmadan öksürmeye çalıştın, görmedim sanma."

"Sıkıntı yok," dedi. "Bu kadar büyütme."

Zihnim bir şehir terminali gibiydi. Her türden insan içinde sabahlıyordu; sigaralarını zihnimde söndürüyor, otobüsleri düşüncelerimin peronlarından kalkıp aklımın sokaklarından geçiyordu.

Korhan kapıyı açtı, içeri girerken içimdeki sıkıntıyı da eve taşımıştım sanki. Ayçelen durmadan kafamın içindeki terminalde bir yolcu ismini anons eder gibi o cümleyi kurup duruyor, peronların önünde bekleyen insanlar etrafına bakarak bu cümlenin hedefinin sahibini arıyorlardı. Beni arıyorlardı.

Duş almak için banyoya girdiğimde banyoda yaşadıklarımız sanki duvarlara kazınmış grafitiler gibiydi; su tenimden akıp giderken duvarda resmedilmiş sevişmemizin eksiz görüntülerini izlemiştim. Islak bedenimi sardığım küçük, beyaz havlunun içinde kalçalarımı sergileyerek çıktım banyodan. İçeri parmak uçlarımda girmiştim, parmak uçlarımdaki ıslak tabaka yere benim tenimin imzasını taşıyan izler bırakıyordu.

Korhan'ın davetkâr gözlerinin bedenimde dolaştığını hissedince, yanaklarıma oturan kan büyük bir hızla kasıklarıma kadar akarak beni perişan bir döngünün içine çekti; tenimi ısırmaya başladı. Bedenimi büküp havluyu tenime sürterek kurularken havlu ha düştü ha düşecek gibi eğreti duruyordu.

"Bu akşam eve gitmem gerek," diye mırıldandım onun arsız bakışları tenimi alev alev yakarken. "Anneannem söylenmeye başlar."

"Anladım." Gözleri bacaklarıma kayınca yutkundum. "Benim boxerlarımdan birini giysene."

Ona baktım. "İç çamaşırım var."

"Olsun, ben giymeni istiyorum," dedi, aniden öksürmeye başlayınca üstündeki kısacık havluya aldırış etmeden ona doğru yürüyüp önünde durdum. Islak elimi ağzına bastırıp, "Dinlenmelisin," diye fısıldadım.

Büyük ellerini aniden belime sarınca ona yenildim, kanadına kurşun saplanmış bir kuş gibi yalpalayarak kollarının arasına düştüm. Büyük avuçlarını belime sürterek bastırınca zaten kısacık olan havlu, kalçalarımı tamamen gözler önüne sererek yukarı çıktı. Dudaklarımı birbirine bastırarak ona baktım, kelimeler dilimin ağına takılmış yavru balıklar gibiydi; sonlungaçlarında kırıklar vardı. Ağ onları denize geri verse bile, balıklar artık yüzemeyecekleri için boğulup öleceklerdi.

Bir şeyler söylemesini bekledim, söyleyeceği şeyler tenimde yanan ateşe düşen kuru odunlar olacaktı, biliyordum ama o hiçbir şey söylemedi. Kalın sesini, dağ deviren cümlelerini bana vermek yerine kendine sakladı.

"Bırak da giyineyim, Alacahan," diye fısıldadım güçsüz, her an ona yenilip dizlerinin üstüne düşebilecek kadar bitkin bir sesle.

"Eğer giyinmeni istemiyorsam, yine de giyinir misin?" diye sordu, kalbim saniyede bin beş yüz kez çarpıyormuş gibi hissetsem de dışarıdan bakıldığında oldukça sakin görünüyor olmalıydım. Oysa içeride işler çok farklı yürüyordu.

Ellerimi ensesine kaydırdım, kalın ensesine avuçlarımı bastırdığımda asıl cehennemin bu adamın tenine kurulduğunu düşündüm. Şeytan damarlarının içindeki sıcak kanın içinde yaşıyordu, günahları etini saran derisinin altına gömmüştü.

Saatin saniye kolu sanki kalbimin atışlarıydı, göğsüm ise saatin ta kendisiydi. Beni bacaklarının arasına çektiği sırada güçlü, çevik vücudu masaya yaslı duruyordu ve ben onun mezarına gömülmüş bir ölü gibi hissediyordum. "Bir şey soracağım," dedim ortamızda alev alev yanan ihtirası göz ardı ederek.

"Sor," dedi, kalın dudaklarının aralanırken aldığı şekil dikkat dağıtıcıydı. Dudaklarına kapanmak, kana kana dudaklarını içmek, kurumak dudaklarında, dudaklarına yaşamın bir parçası olan suyla can verip, belki de dudaklarında gerçekten idam edilerek can vermek istedim.

Ellerimi Korhan'ın ensesinden kaydırarak sırtına indirdim, tişörtünü kaplayan ter tabakasının nemini parmak uçlarımda hissettim. Yeşil gözleri gözlerimdeydi, gözleri içimde birçok yere dokunuyordu. İçimdeki meraka, zihnimdeki sorulara, gözlerimi kaplayan duygulara rağmen sanki beni var eden kelimeler yeterince ayrıntıya sahip değildi; onun önünde ayrıntılarla dolu bir tabloymuşum gibi dursam da, aynaya baktığımda renklerin ala bula olduğu düz figürlerden başka hiçbir şey görmüyordum.

Scanned with CamScanner

Bazen kendimi onun gözünden görebilmek istiyordum.

Acaba kendimi onun gözünden görsem, hakkımda ne düşündürdüm? Düşüncelerim yine böyle negatif, acımasız, eleştirilerle dolu, elinde bıçak larla yapacağım türden mi olurdu? Yoksa daha başka yönlerimi keşfedip kendimi tanıma şansını mı elde ederdim? Belki de bende kendimin bile görmeye cesaret edemeyeceği kadar derin şeyler vardı ama ben kendime öyle sığ gözlerle bakıyordum ki bunu reddederken avuçlarımda çürüğüm kelimeler beni anlatan kötü sıfatlara dönüşüyordu.

"Hadi, sormayacak mısın?" diye sorunca içinde bulunduğum ana kanavarın kollarına tutunarak çekildim. O canavar odanın bir köşesine geçti, kollarında avuç içlerimi bastırırken onda bıraktığım mürekkep lekeleri vardı. Karnı deşilmiş bir oyuncağın dışarı çıkmış pamuktan organları kadar güçsüz bir ruh, kelimeleri zihnimdeki ateşlere tutarak yakan bir şeytanın küçük kızıymışım gibi çaresizliğin portreler çizdiği gözlerimle gözlerinin içine bakmaya devam ettim.

"Ben babamın nerede olduğunu bilmek istiyorum," dedim sonunda konuştuğumda. Çözülen dilimin içinde sakladığı kemikleri kırık kelimeler ortaya serildiğinde aramızda oluşan sessizliği ikiye bölen yine ben oldum. "Benimle gelebileceğini söylemiştin, gelir misin gerçekten?"

İçi tıpkı benim gibi alev alev yanıyordu, biliyordum ama o buna rağmen soğuk bir sesle, "Gelirim," dedi.

Başımı telaşsız, usulca salladım. Yeşil gözlerinde herhangi bir duygu kırıntısı aradım ama bulamadım, kendini öyle iyi kamufle ediyordu ki. Eğer bir tiyatro sanatçısı olsaydı onu kıskanırdım. Önüme çıkmasını istemezdim. Onunla savaşırdım.

"Senin denetimin mayıs ayının sonunda bitecekti hatırladığım kadarıyla," diye fısıldadım, sonra durup dilimi kelimelere hazırlamak adına yutkundum. "Benim de oyunumun ilk bölümü 22 Mayıs'ta," diye devam ettim. "Sahneden inene kadar kafamı karıştıracak bir şeylerin zihnimde yaşamasına izin vermek istemiyorum. Beni anlıyorsun değil mi?" Yutkundum, başını sallarken beni ilgiyle izliyordu. "Oyundan sonra zarfı açmayı düşünüyorum."

"22 Mayıs'a denetimim bitmiş olur," dedi.

"Bu güzel."

"Soracağın şey bu muydu gerçekten?"

Hayır, diyen iç sesime rağmen, "Evet," diye mırıldandım.

"Anladım."

"Üstündeki tişört terli," diye fısıldadım. "Değiştir."

"Tamam." Başka bir şey söylemedi. Beni saran kolları gevşedi, ardından beni yavaşça serbest bırakıp geri çekilmemi bekledi. Geri çekilirken

omuzlarımda kilolarca ağırlık varmış gibi hissediyordum. Korhan bana kendi boxerlarından ve tişörtlerinden bir tane çıkarıp yatağın üstüne koyarken sırtı bana dönüktü. Üstündeki terli tişörtü tek seferde çıkarıp kenara fırlattı; çıplak sırtını saran kaslar, derinin altını dalgalandıran kan gibi tenini dalgalandırıyordu.

"Çirkin," dedi bana bakmadan. "O gece seni izlemek için orada olacağım."

Bu benim için yeterdi de artardı bile. Benim için koyduğu kıyafetleri üstüme giydiğimde odadan çıkmıştı, ben giyindikten yaklaşık on, on beş dakika sonra odaya geri girdi. Yatağın üstüne çıkıp yorganın altına girdim, hemen arkamdan yatağa girmiş, yorganı üstümüze tekrar çekerken beni kollarının arasına çekmişti. Yorganın altına girmemizin esas nedeni yorganın gerçekten soğuk hissettirmesiydi, sıcaktan kurtulmak için soğuk yorgan gerçekten birebirdi.

"Sana bir şey diyeceğim, Çirkin," dedi, parmakları tenimde dolaşırken ikimiz de yorganın altındaydık ama onun parmaklarının hareketlerini öyle net hissediyordum ki görmeme gerek yoktu.

"Evet?"

"Ben birkaç gün önce bir kâbus gördüm." Gözleri artık tavandaydı, gün çoktan ağarmıştı ama güneşin kalp atışları gökyüzünün göğsünde çarpmaya başlamamıştı henüz. "Biraz tuhaftı. Yani her zaman gördüklerime benzemiyordu."

Kaşlarım anında çatılırken, "Ne gördün?" diye sordum, sesim uykulu çıkmıştı.

"Seni," dedi ama gözlerinde dudaklarından dökülen tek kelimeden daha fazla kelime taşıyordu, bana bu kelimeleri verebilmenin bir yolunu arıyormuş gibi göründüğünü fark edince kaşlarım daha fazla çatıldı.

"Beni?"

"On iki, on üç yaşlarındaki halini," dediğinde donup kaldım.

"Nasıl yani?" diye sordum kuru bir sesle.

Yatağın içinde öylece duruyorduk, onun kollarındaydım ama ruhum burada değildi, cennetten uzak yerde ve cehenneme birkaç adım mesafede; araftaydı.

"Bilmiyorum. Çok ilginçti. Kulaklarında bir sürü delikler vardı, bir sürü küçük halka küpe takıyordun, ayaklarında beyaz converse vardı, üstüne keçeli kalemle bir şeyler yazılmıştı ama dikkat etmedim." Buzdan bir sarayın içinde buzdan bir muhafızın elinde tuttuğu buzdan kılıç göğsümün ortasından girerek omurgamdan çıkmış gibi kaskatı kesildim. O yaşlardayken tam olarak anlattığı gibiydim çünkü. "İspanyol paça buz mavisi bir kot pantolonun, beyaz tişörtün vardı ve saçlarını da atkuyruğu şeklinde toplamıştın.

Scanned with CamScanner

Ben de küçüktüm, senden iki ya da üç yaş büyüktüm ama küçüktüm yani. Saçlarım üç numaraydı, kısacık kesilmişti. Bana sarılıyordum, birbirimizi tanıyorduk. Durmadan aynı şeyi fısıldadın.

"Ne fısıldadım?"

"Ağlayarak babanın purolarını çalmamı istedin."

Ben çok küçükken babamın puro içtiğini hatırlıyordum. Babamın sesi bile artık hafızamda o kadar canlı ve kalıcı değildi ama içtiği puronun kokusu hâlâ burnumdaymış gibi hissediyordum. Kalbime giren şiş tüm duyguları eleğinden geçirerek parçalıyormuş gibi acıyla gözlerimi gözlerinden uzaklaştırdım. Korhan devam etti:

"Babanı buluyordum sonra. Purolarını çalıyordum ama hepsini çalamamışım. Sen ağlayarak göğsüme vurmaya başladın. *Hani babamın puralarını çalacaktın*, diye bağırarak ağlıyordun."

"Bu çok... Garip," diye fısıldadım. "Küçüklüğüme dair hatırladığım şeylerden bir tanesi de babamın puro kullandığı."

Korhan'ın bir an gerildiğini hisseder gibi oldum ama bunu bana yansıtmak istemiyor olsa gerek hemen toparlayıp normale döndü. Bir süre Korhan'ın gördüğü rüya hakkında düşündüm. Kafamı yorduğum bu konu aynı anda kalbimi de yoruyordu, halsizdim. Sonunda bunun basit bir rüya olduğunu düşünmeye çalışarak gözlerimi yüzüne sabitledim, yeşil gözlerinin yüzümün her bir zerresinde itinayla dolaşırken elimde olmadan ona gülümsemiştim.

Karadeliklerin büyüdüğü kentlerde kuşlar gökyüzünde en uzak yerlere kanat çırparlardı; okyanuslar balinaların zindanı, ormanlar koskoca filler için korku kapanıydı. Bir de ikimiz vardık. Ona baktığımda yavru bir sokak kedisi gibi hissediyordum; sokaklar da benim korku kapanımdı ve patimde büyük bir yarayla onun sokağındaki çöp kovasının önünde yaşıyordum. Bir gün patimi büyük avucunun içine aldı; kuşlar en güzel diyarlara göç ettiler, balinalar ağlara yakalanmadan akıntı boyunca dur durak bilmeden yüzdüler, bir fil hortumunu diğer filin hortumuna doğru uzattı, hortumları birbirine dokunduğunda oluşan kalp şeklinin penceresinde ermanın büyüleyici güzellikteki görüntüsü vardı.

Dudaklarının yukarı kıvrılır gibi olduğunu gördüğümde içimdeki fırtınalar yerini ılkbaharlara devretmişti. Kâbusunun lekeleri usulca zihninden silinsin istiyordum, bu yüzden ona doğru sokulup uykulu gözlerle yüzüme bakarak gülümsemeye devam ettim. Kimsenin karşısında çocuk olmayan ben, bu adamın karşısında elma şekerini yere düşürdüğü için dolu gözlerle insanları izleyen o çocuk gibiydim; o bana yeni bir elma şekeri alıp saçlarını okşamıştı sanki.

"Kız çocuğu," diye fısıldadı.

"Hım?"

"Biliyor musun şeytan ne zaman cennetin kapısından kafasını uzatıp bir meleğe gülümsese, o melek kapıyı onun suratına çarparmış. O yüzden şeytan güzel gülümseyen kadınları ağlatacak hilelere başvurmuş hep. Sonra bir gün güzel bir kadın ona gülümsemiş, hilesi avuçlarında yanmış; şeytan kendi ellerini yakmış."

Cümleleri dağ delen fırtınalar gibiydi. "Öpmemiş mi kimse şeytanın avuç içlerini?" diye sordum, uyku karanlık gibi çöknüştü zihnime.

"Şen ateşe dudaklarını uzatır mısın, Çirkin?" Güldü. "Uzatırsın."

Ona biraz daha sokulduğumda artık mesafeler o kadar parçalanmıştı ki, sanki geçip giden zamanın yere düşürdüğü saniyeler bile ördükleri geleceğin içinde bizi ayrı iki yola saptıramazdı. En azından ben böyle hissediyordum. Bir gün daha farklı hissetmekten korkuyordum sanırım.

"Evet," dedim uyku mahmuru bir sesle. "Uzatırım."

Kendime karşı, tüm insanlığa karşı örülmüş sıralayabileceğim yüzlerce sınırım varken ona olan sınırım uçurumdu. Bir adım atsam sınırlarım tam anlamıyla yok olacak ve ben o uçurumdan aşağı düşüp parçalara ayrılacaktım ama inatla başımı göğe dikip sanki uçurumun önünde durmuyormuşum gibi umarsızca gökyüzünü izliyordum.

Birdenbire tüm ışıklar sönmüş, uyku üstümüzü bir gün bedenimizi saracak o beyaz kefen gibi örtmüştü.

Zamanın kanatıp durduğu yaralarım vardı.

Takvim yapraklarının her bir düşüşünde bir diğer yaram yeniden kanamaya başlıyormuş gibi hissediyordum.

Bileklerimi saran damarların genişlediğini hissettim. Sanki göğsümün içine dikilmiş olan kalbim de telaşla büyüyor, kalbimin göğsümde asılı durduğu damardan ip, büyüyerek ağırlaşan kalbimi taşıyamıyordu. Kalbim göğsümün içinde büyümeye devam ettikçe, tıpkı bir yanardağ gibi sıkışıyordum. Kalbim patlayacak, göğsümün eteklerine kalbimin lavları dökülecekti sanki.

Üstümde eteklerinde iş lekeleri olan beyaz, uzun, çemberli kabarık bir elbise vardı. Yalnızca bana doğru uzanmış beyaz ışığın altında, sahnenin ortasında dikiliyordum. Sahnenin benim dikildiğim köşesi haricinde her bir noktası karanlığa gömülmüştü. Seyirci koltukları boş muydu yoksa dolu muydu bilmiyordum ama göğsümün içinde büyüdükçe damarın kopacak gibi incelmesine neden olan kalbim gürültüyle çarpmaya başlamıştı.

Sahnenin diğer ucunda bir piyanonun tuşlarından dökülen sesi takip eden adım seslerinin bana doğru yaklaşmaya başladığını duyduğumda göz-

Scanned with CamScanner

lerimi usulca o karanlığa, ayak seslerinin sahibinin gölgesine çevirdim. Attığı her bir adım, piyanonun tuşlarından dökülen ses ile korkunç bir uyum içerisindeydi. O ne zaman adımlarını yavaşlatsa melodi de onunla birlikte uysallaşıyor, o bana doğru hızlı adımlarla ilerlese melodi bir korku filminin gerilim dolu sahnesini çekiyormuşuz gibi dehşet verici tonlamalarla sahneyi kalbinde taşıyan salonun içini doldurmuyordu.

Bir an kafamın içine ördüğüm tüm metinlerin sökülerek bir köşeye yığılışına şahit oldum. Zihnim durmuş, kalbim susmuştu ve tüm replikler silinerek kaybolmuştu. Ne diyeceğimi bilmemenin verdiği telaşla bana yaklaşan adımların gölgesini takip ettim. Tam karşımda durdu, onu göremiyordum ama karanlığa çizdiği gölgesi orada duruyordu; uzun boylu bir adamdı.

"Kalbindeki," dedi tok, erkeksi ses, bu ses anılarımın ev sahipliği yaptığı zihnimde uzun süredir benimle birlikte yaşayan sesti. "Kalbindeki boşluğa beni mi gömdün?"

Elim ayağım buz kesmiş halde sesin sahibinin gölgesine bakakaldım. Hâlâ ışığın altındaydım ama asıl en karanlıkta yaşayandım.

"Kalbimdeki boşluğa seni bastım," diye fısıldadım güçsüz bir sesle, onun sorularının acıdığını fark ettiğimde o sesin sahibinin kim olduğunu anlamıştım. Uzun zamandır bu sahnede yapayalnızdım, onu bekliyordum; oysa o hep buradaydı, biliyordum.

"Kalbindeki boşluğa beni mi astın?"

Başımı iki yana sallarken o sese doğru yürümek istedim ama sahneyi saran zincir sesleri, piyanodan dökülen melodiyi bastırarak şangırdadı. Gözlerime yayılan boşluk sanki gözyaşları gibi gözlerimden sahneye dökülmeye başladığında ayaklarımdaki zincirlerin soğuk yüzeyini tenimde hissettim. Gözlerim ayaklarıma kaydı, Mantus'un nefesi her yerdeydi, ayaklarımdan zincirlenmiştim. Elbisemin kabarık eteğini kaldırarak yara bere içindeki ayaklarıma baktım, ardından kafamı kaldırıp gözlerimi Mantus'un gölgesine yerleştirdim.

"Ben seni kalbime bastım, seni kalbime astığım damarı boynuma geçirip kendimi sana astım," diye mırıldanıp zincirleri zorlayarak ona doğru bir adım atmaya çalıştım, zincirler adımımın önüne duvarlar ördüğünde dizlerimin üstüne düşmüştüm. Artık ellerim karanlıkta, bedenim hâlâ ışığın ortasındaydı. Ellerimi görmek ister gibi gözlerimi karanlık tarafa düşmüş ellerime indirdiğimde ellerimin gölgesine bile rastlayamadım. O taraf aslında yok muydu? Mantus olmayan yerden mi seslenıyordu bana?

Ellerimi usulca ışığa doğru çektiğimde zihnimde patlayan silahın sesi yine kendi zihnimi sağır etti; kurşunun boşalan kovanları sekerek düşüncelerimin arasında kaybolurken gözlerimden aşağı yaşlar dökülmeye başlamıştı.

Az önce karanlığa uzattığım ellerim bileklerimin altından itibaren kapkaraydı, tırnaklarım sivrilmiş, uzun ve ince parmaklarımın boğumlarından simsiyah dikenler dışarı doğru fırlamıştı.

"Mantus," dedim gözlerimi parmaklarımı saran kapkara dikenlerden ayıramadan. "Mantus bu da ne?"

"Mania," diye fısıldadı sanki bir kuyunun dibinde, çok uzak bir yerde adımı ninni gibi mırıldanıyormuşçasına.

"Bu..." Gözlerimde yaşlarla oturduğum yerde doğrulmadan kafamı kaldırıp karanlığa, o kör sessizliğe, bıçak yarası gibi göğsümü çizen gölgeye baktım. "Bu ne?"

"Benim," dedi Mantus, sesi durgun bir su gibiydi. "Ben buyum."

"Ne?"

"Haviye ateşini içtin geldin," dediğinde gözlerim yine ellerime inmişti, titreyen ellerimdeki dikenlere bakıyordum. "Peki Lezâ'nın tünelinde seni bekleyen şeytana kendinden ne verdin?"

Durdum, ben o şeytana kendimden ne vermiştim?

"Ondan beni istedin," dedi Mantus, artık sesi sanki ensemdeymiş gibi yakından geliyordu. Tüylerimin diken diken olduğunu hissettim. "Peki sen ona ne verdin?"

"Ben..."

"O tünelde bir şeyini kaybettin mi, Mania?"

"Mantus..." diyebildim, devamını getiremedim. Biraz sonra siyahlığın damarlaşarak bileğimden yukarı usulca tırmanmaya başladığını fark ettiğimde gözlerimde umursamaz bir kayıkçı, kırık küreğiyle suyu yararak akıntıya doğru ilerliyordu. Aynı dikenlerin yüzeyi bozulan, kararan bileklerimdeki damarlardan da dışarı doğru fırladığını gördüm.

"O koskoca tünelde bir şey kaybetmedin mi, Mania?"

Bileğimden yukarı ağır ağır, damarlar örerek tırmanan karanlığı izlemeye devam ederken dizlerimin üstünde oturuyordum ama Mantus'a verebilecek bir cevabım yoktu. Piyanodan dökülen melodinin etrafını denizin dalga sesleri sarmaya başladı; sanki o denizin kıyısında, dalgalar ayaklarıma çarparken umursız adımlar atarak rüzgârın saçlarımı arkaya doğru uçuşturmasına izin veriyordum.

"Göğsündeki o koca boşluğun sebebini hiç mi düşünmedin?" diye sordu Mantus, sesi bu kez göğsümün içinden geliyordu. Kalbimin biraz daha ağırlaşarak genişlediğini, büyüyerek göğsümü doldurduğunu hissettim. "O tünelde kalbini kaybettin."

"Kalbimi kaybettim," dedim, gözlerimdeki ışık sönmüş, alnımın ortasından çoban yıldızı şeklinde bir tılsım dışarıya doğru fırlayarak hemen önümde ışıklar saçmaya, aydınlık vererek yanmaya başlamıştı sanki.

Scanned with CamScanner

"Kalbini yok ettin."

"Kalbimi..." diye fısıldadığımda tılsımın ışıkları güçsüzleşti. "Yok ettim."

"Sen şeytana bir şey vermedin," dediğinde gözlerimin rengi artık mosto ve göz bebeklerim yoktu. Sanki önümde bir ayna vardı ve kendimi izliyordum. Gözlerim saf yeşil rengindeydi, başka hiçbir renk, hiçbir iz yoktu. Karanlığın dirseklerimin altına kadar tırmandığını gördüm, dikenler de karanlıkla birlikte ilerleyerek kolumu sarıyordu. "Şeytan senin kalbini tünelin içinde kendi buldu."

Söyledikleri canımı acıtıyordu, buna rağmen gözlerimden dökülmeyen yaşların nedeni duygularımı ölüme uğurladığımı fark etmemden kaynaklı olabilir miydi? Oysa sadece az evvel ağlıyordum, şimdi nasıl olurdu da gözlerimdeki pınarlar kurak bir çöl gibi kavrulabilirdi?

"Ne yapabilirsin ki?" diye sordu, kalın sesinde alay vardı.

"Kalbim burada," dedim simsiyah, dikenli elimi elbisemin belli bir düzeyde açık bıraktığı göğsümün üstüne bastırarak. Tam o esnada donup kaldım, dokunduğum yerden dışarı dikenler fırladı; karanlık tıpkı bir yılan gibi ilerleyerek çatallara ayrıldı, gerdanımı sarmaya başladı. "Kalbim büyüyor," diye fısıldadım. "Kalbim büyüyor."

"Kalbine beni bastın!" dedi bağırarak, sesi öyle korkunç bir tonda yükselmişti ki piyanonun tuşlarından birinde basılı kaldı piyanistin parmağı. Tüm sahneyi aynı tuştan dökülen dehşet verici o değişmeyen ses sararak inletmeye başladı. Bu kez kapkara ellerimi kulaklarıma bastırarak Mantus'un ve piyanonun korkunç sesinden korunmaya çalıştım. Kulak boşluğuma avuçlarımın içinden fırlayan sarmaşıklar daldı aniden, ardından ben o korkunç çığlığı atmadan saniyeler önce dikenli sarmaşık zihnime dolandı.

"Mantus!"

"Kalbin benim!" diye bağırdı öfkeyle, sesi tüm duvarları titretmeye başladı, titreyen duvarlarda oluşan çatlakları karanlıktan dolayı göremiyordum ama yere dökülen kavlamış boyaların seslerini duyabiliyordum. Altında durduğum ışık cızırdamaya, yanıp sönmeye, rengini sık sık değiştirerek farklı kâbusları hatırlatan piyesleri önüme sermeye başladı.

"Kalbin benim!"

"Mantus!"

Sahne yıkılırken sesi artık her yerdeydi. İzleyici koltuklarının aralarına yerleştirilmiş boşluklardan rüzgâr gibi hızla bana doğru çarpıyor, renk değiştiren ışıklardan saçlarıma dolanıyor, zihnime giren sarmaşığın dikenlerinden adımı fısıldıyordu.

"Şeytan!" diye bağırdım korkuyla, ardından ışık tepemde patlayarak söndü, Mantus'un sesi telaşsız ilerleyen Azrail'in arkasında sürünen cübbesinin kumaşı gibi sahnenin içinde ilerlemeye başladı.

"Ne yapabilirsin ki?" dedi, fısıltısı zamana yayıldı. "Sen bir tünelsin."

"Şeytan!"

"Sen bir tünelsin."

"Şeytan!"

"Kalbin benim!" diye bağırdı. "Tünelimde onu kaybettin. Tünel de benim, kalbin de benim. Sen benimsin!"

Çöken sahnenin altında kaldım.

Şimdi bir tren garındaydım.

Bir korkunun eşiğinde durmuş, o eşiği atlayabilecek kuvveti kendimde aramaya başlamıştım. Tren garında ağır adımlarla yürümeye çalışırken kollarımda ilerleyen o karanlık artık omuzlarıma binmişti, sırtımdan fırlayan dikenler elbisemin kumaşını parçalayarak dışarı fırlamıştı.

Tıpkı geçmişin içinde ilerleyen bir canavar gibi tren garının içinde ilerliyordum.

Burayı daha önce hiç görmemiştim.

Mania olmanın bu kadar ağır bedellere sahip olmak demek olduğunu bilmiyordum. Görünmez duvarlarımla mutluydum oysa. Bundan bir süre önce, Mania hayatımda değilken her şey daha normalmiş gibi hissediyordum. Ona sahip olduğum günü hatırlıyordum. Yağış ile aramızda geçen o konuşmayı, o an o konuşma geçerken bir köşede kötü kokulu peynirli krakerini yiyen gözlüklü şişman çocuğu, Şerife'nin sık sık bana dokunan bakışlarını... Ona sahip olduğum gün, kendimden vazgeçtiğim gündü sanki. Şimdi ise ben ona değil, o bana sahipti. O benim yeni kimliğimdi. Ben onun yeni bedeniydim.

Peronun önüne geldiğimde ayağımda hâlâ zincirler vardı ama yürüyebiliyordum. Sanki biri zincirlerimi uzatmıştı ama yalnızca gitmem gerektiği yere kadar gitmeme izin vermişti. Bir trenin önce rüzgârını hissettim, ardından sesini duydum ve raylar, eceli gözleyen bir hasta gibi inlemeye başladı. Bundan kurtulmak istiyordum. Sırtımdaki dikenlerden, bedenime kanser gibi yayılmaya başlayan bu karanlıktan, kendimden kurtulmak istiyordum.

Tren büyük bir hızla bana doğru yaklaşmaya başladığı sırada kendimi trenin önüne atmak için manevrada bulunacaktım ki zincirler o adımı atmamı engelleyerek beni durdurdu; sınırım tam burada çizilmişti. Yere tıpkı bezden bir bebek gibi düşerken trenin vagonları bir bir uzayarak önümden geçmeye başladılar. O an gözlerim trenin camındaki siluete kaydı. Geçen trenin her vagonunda Mantus üstünde kapüşonlu cübbesiyle dikiliyor, yüzü tıpkı karanlık sahnedeki gibi simsiyah bir gölge şeklinde olduğundan görünmüyordu.

Her vagonda o vardı, her vagonda kalbim vardı, her vagonda kendimi terk edip onunla gidiyordum.

Scanned with CamScanner

Önce raylar koparak birbirinden ayrılmaya başladı, ardından kolun kolonun yüzeyine monte edilmiş büyük saat yere düşüp parçalandı. Sayılar etrafa dağıldı. Duvarlar sarsılmaya, akrebin kolları yerde dönmeye, sayılar mürekkep gibi dağılarak oldukları yerde yok olmaya başladı.

Tren garı önü alınamaz bir hızla başıma çöktü.

♣

Gördüğüm rüyanın üstünden dört ya da beş gün geçmiş olmasına rağmen gerçekten hâlâ huzursuz hissediyordum kendimi. O rüya ya da kâbus... Öyle gerçekçiydi ki şu an yaşadığım anın bile o rüyaya ait olup olmadığını sorgulayıp duruyordum. Siyah saçlarımı örüp omzumun üstüne atmıştım, elimde yalnızca salamlarını yediğim bir sandviçle evin mutfağında öylece dikiliyordum ama ruh gibiydim, yüzümün bembeyaz olduğundan yana hiç şüphem yoktu.

Anneannem bulaşık makinesini boşaltıyordu.

"Annenin gönderdiği parayı harcıyor musun?" diye sorduğu sırada elinde makineden çıkardığı bardaklardan biri vardı, kristal yüzeye sahip hoş bir bardaktı; hatırladığım kadarıyla anneannemin annem için aldığı ama annemin asla kullanamadığı eski, göz nuru çeyizlerindendi.

Sandviçten bir ısırık alıp, "İhtiyacım olmuyor," dedim. "O yüzden biriktiriyorum."

"Sen şuna o parayı harcamak istemiyorum desene," diye söylendi. Bardakları raflara dizmeye başladı. "Annen bir gün çıkıp geldiğinde ne yapacaksın?"

Yanaklarımın içini havayla doldurup, "Bugün Yağış ile havuza gideceğiz," diyerek konuyu değiştirmeye çalıştım. "Birazdan beni almaya gelir."

"Çağla da gelecek mi?" diye sordu, her zamanki gibi Çağlar'a Çağla demişti.

"Evet, o da gelecek."

Kapı çalmaya başladığında anneannemle Çağlar hakkında laflıyorduk. Çağlar'ın hayatında biri olup olmadığını sormuş, şakayla karışık yine Çağlar'a bir sürü laf sokmuştu ama aslında Çağlar'ı sevmediğinden değildi, anneannem soğuk gibi görünse de şefkatli bir insandı. Yağış omzunda siyah bir sırt çantasıyla salonun ortasında dikilirken ayaklarında parmak arası terlikler vardı. Parmak arası sandaletlerimin kayışlarını bileklerime bağlamak için eğildiğimde anneannem önümde dikiliyordu.

"Havuz için daha çok erken değil mi? Daha nisanın ortasındayız."

"Ne nisanın ortası, sonuna geldik, Nuriş Sultan," dedi Yağış omzunun üstünden anneanneme bakarak.

Zaman gerçekten hızlı ilerliyordu. Korhan'ı tanıyalı ne zaman iki ay bile olmuştu? Şubat ayının sonlarına doğru tanımıştım onu. Şimdi neredeyse nisanın sonuna gelmiştik. Takvim yaprakları ikimizin üstüne yağmur misali yağıyordu.

"Hasta olun da göreyim sizi," diye söylendi anneannem, ardından mutfağa doğru ilerlemeye başladı ama aklının hâlâ bizde olduğunu biliyordum. Herhangi bir yorum yapmadım, ona karşı çıkmadım ya da tezini çürütmeye çalışmadım. Sadece sessiz kalıp koltuğun üstüne bıraktığım sırt çantasını omzuma atarak arkadaşımla birlikte evden ayrıldım.

Korhan'ın bahsettiği yüzme havuzu Lara yakınlarında olduğu için herhangi bir toplu taşıma aracına binmemize gerek kalmamıştı. Çağlar da bizi almak yerine direkt olarak yüzme havuzunun olduğu yere gelecekti. Bunun böyle olmasını isteyen bizdik. Yüzme havuzunun önüne geldiğimizde saat daha öğlenin ikisiydi. Tesisin tavanı yuvarlak camdandı, anladığım kadarıyla iki katlıydı. Girişte uzun, demir çubuklar vardı, çubukların üstünde de bir sürü bayrak dalgalanıyordu ama en üstte dalgalanan bayrak bir Türk bayrağıydı.

"Ne kadar büyükmüş be," dedi Yağış otomatik kapıya doğru ilerlerken. Kapı iki yana doğru kayarak açıldı, Yağış'ın gri saçları kapının üstünden aşağı akan rüzgârla uçuşmaya başladı.

İçimde ağırlık yapan bir hisle kapıdan içeri girdiğimde önce alabildiğince beyaz bir hol karşıladı bizi. İçeriye doğru ilerledikçe duvarlara asılmış madalyalar, tablolar, posterler çoğalarak altında kalan duvarları kaplıyordu. Ayağımdaki sandaletler topuklarıma çarptıkça ses çıkarıyor, bu ses sinirlerimi zıplatsa da ağır adımlarla ilerlemeye devam ediyordum.

Koridorun sonunda üstünde eşofman takımı olan bir adam karşıladı bizi. Korhan önceden o adamla görüşmüş olacak ki adam bizim adımızı sorduktan hemen sonra sevecen bir tavırla bize tesisi gezdirmeye başladı. Tesiste yedi farklı yüzme havuzu vardı, bunların iki tanesi yalnızca kadınlar, iki tanesi milli sporcular, bir tanesi çocuklar, bir tanesi yalnızca erkekler ve bir tanesi de herkese açık bir yüzme havuzuydu.

Biz herkese açık olan yüzme havuzunu seçtiğimiz için o bölümdeki soyunma kabinlerinin önünde adamdan ayrılıp üstümüzü değiştirmek için kabinlere girdik. Giydiğim mayo kırmızıydı, önünde beyaz harflerle BEACH QUEEN yazıyordu. Oldukça sade bir modeldi, zaten sadece yüzme odaklı bir insan olduğum için mayolarda abartıya gitmeyi sevmiyordum. Mayo tercih etme nedenim karnımı saran çirkin izi kapatma isteğinden kaynaklıydı, yoksa gerçekten incecik bir belim vardı ve bu bele sahip başka bir insan mutlaka bikini giyerdi.

Scanned with CamScanner

Yağış benim aksime bikini tercih ediyordu ama o da benim gibi göğüs-
rişten pek hoşlanmıyordu konu bikini ve mayo olduğunda. Sade, siyah bir
model giymişti, yine de fiziği o kadar iyiydi ki giydiği sade bir bikiniyi bile
gösterişli bir aksesuar taşıyormuş gibi yıldızlaştırıyordu.

Ayağımdaki sandaletlerin kayışlarını çözmüştüm, bu yüzden ayağım-
daki ayakkabı artık terlik gibi duruyordu. Sırtımızda çantalarımız, dış-
seklerimizin iç kısmına astığımız havlularla havuzun giriş kapısına doğru
yürümeye başladık. İkinci kattaydık, tavan camla kaplıydı ve gökyüzünü
görebiliyordum ama güneş bizi göremiyor, kolları camdan içeri uzanmış-
yordu. İçerisi soluk gri, mavi renkteydi, havuzun mavi ışığı tavandaki cama
çarparak yansıyor, havuz dalgalandıkça camın yüzeyinde kristal bir görün-
tü oluşturuyordu.

Yüzme havuzu dikdörtgen şeklinde, oldukça uzundu. Bir baştan bir
başa uzanıyordu. Havuzun içinde yaşıtlarım olduğunu düşündüğüm birkaç
genç kız vardı. Onun dışında şezlongların birkaç tanesi de doluydu ama bu-
rası herkese açık bir yüzme havuzu olsa da içeride erkek yoktu.

"Yanlışlıkla kadınlar matinesinin ortasına falan mı düştük?" diye sordu
Yağış kaşlarını çatıp bakışlarını usulca bana doğru çevirerek. "Yoksa ülkede
erkek kıtlığı mı başladı?"

"Sanırım erkek kıtlığı," dedim, kaşlarımı kaldırarak yüzme havuzuna
doğru baktım. Sarı saçlı bir kız suyun içinden tıpkı bir denizkızı gibi kafa-
sını çıkardı; saçlarını sallayarak sarı, ıslak bir pervane oluşturdu, ardından
tekrar suyun derinliklerine gömülerek gözden kayboldu. "Herkese açık
olan bölümde olduğumuza emin miyiz?"

"Giriş kapısında öyle olduğu yazıyor ama bilemiyorum." Derin bir ne-
fes aldı. "Şu Korhan bizi kandırıyor olmasın? Zaten havuz teklifinde bulun-
duğunda kıllanmıştım ondan. Bir şeyler karıştırıyor gibiydi."

Başımı iki yana sallayarak boş şezlonglara doğru ilerlemeye başladım.
Yağış arkamdan gelirken Korhan ile ilgili teorilerde bulunmaya devam edi-
yordu ama onu dinlemiyordum. Şezlonglar siyah, geniş ve haddinden fazla
uzundu ya da ben çok kısaydım. Kolumun iç kısmına astığım beyaz havluyu
şezlongun üstüne serip çantamı iki şezlongun ortasında duran kısa sehpa-
nın üzerine bıraktım. Ayağımdaki ayakkabıları kenara bırakıp şezlongun
ucuna oturdum. Çıplak ayaklarım mermer zemine temas ettiğinde hisset-
tiğim soğuk kısa süren bir ferahlık hissinin tüm bedenime yayılarak dalga-
lanmasına neden oldu.

"Korhan nerede?" diye sordu Yağış aynı şekilde sehpanın diğer ucun-
daki şezlongun ucuna otururken. "O burada olmayacak mı?"

Zihnimin içinde büyüyen bir paradoksun ortasına oturttuğum bir çift
göz insanları inceliyordu.

"Bilmiyorum," diye mırıldandım. "Gelir herhâlde."

"İyi insan mı bilemeyeceğim ama lafının üstüne geldiği kesin," dedi
Yağış, gözlerimi yavaşça Yağış'a çevirince çenesiyle havuzun giriş kapısını
işaret ettiğini gördüm. Bakışlarımı omzumdan kaydırdım, gözlerim kapıyı
bulduğu an sanki bir mıknatıs tarafından çekiliyormuş gibi onun gözlerinin
içine yerleşti. Oradaydı. Altında siyah bir yüzme şortu vardı, üstü çıplaktı
ve yaraları ortada duruyordu; buna aldırış etmediği için ona minnettardım.
Çünkü böyle bir güzellikten kimse çekinmemeliydi.

Onun yaraları onun bedeninin kılavuzu gibiydi, o yaraları okuyarak
onu öğrenebilirdin.

Yağış muhtemelen onun göğsünü boydan boya kaplayan dikiş izinin
bütün halini ilk kez burada, şimdi görüyordu. Ne düşündüğü umurumda
değildi ama kötü bir düşünce zihnindeki rahimde yumurtalara ayrılmamış-
tı, bundan emindim.

"Adam kokunu alıyor, seni kokundan buluyor bence, kanka," diye dalga
geçti Yağış ama tepki veremedim. Hâlâ ona bakıyordum. Onun da gözleri
benim duvarıma saplanmış bir çivi gibiydi; oradan çıksa bile oraya büyük
bir iz bırakmıştı.

Korhan büyük adımını yere bastığında gözlerim gözlerinden usulca
ayrıldı ama ona bakma isteği hâlâ tam kalbimin içinde yanıyordu. Bakış-
larımı önüme doğru çevirip bana yaklaşmasını beklemeye başladım. Yağış
ise sanki ikimizi baş başa bırakmak istiyormuş gibi şezlongun üstünden
kalkıp havuzun başına doğru ilerledi. İnce kollarını kaldırıp esnettikten
sonra omzunun üstünden bana çapkın bir bakış atarak, "Bu atlayışımı se-
nin için gerçekleştiriyorum," dedi, ardından büyük bir hızla balıklama atla-
dığı havuz suyunu ikiye yararak suyun içinde kayboldu.

Sertçe yutkunup bakışlarımı arkadaşımın şeffaf görünen suyun altın-
da tıpkı su gibi dalgalanan siluetine diktim. Bacaklarını hareket ettirerek
suyun altında hızla havuzun diğer ucuna doğru yüzüyordu. Korhan par-
maklarını enseme bastırınca gözlerim Yağış'ı odağından iterek boşluğa
devrildi. Korhan ensemi hafifçe ovmaya başladı. Dokunuşları notaların pi-
yanonun tuşlarının altında can buluşu gibiydi; belki de bir yazarın kelime-
lerini sayfalara işleyişi... Tam olarak tanımlayamıyordum.

"Kırmızı senin rengin," dedi yavaşça. Sesi tüylerimin diken diken olma-
sına neden olan ılık bir esinti gibiydi.

"Öyle miymiş?" diye sordum ama kalbim güm güm atıyordu. Bunu bil-
diğini biliyordum.

Ensemdeki sayfaya harfleri yerleştiren mürekkepli bir kalem gibi çar-
pıp duruyordu güçlü parmakları.

Scanned with CamScanner

"Evet," dedi.

Yağış suyun yüzeyine çıkıp saçlarını geriye doğru savururken havuzun kenarlarına tutunarak kendini yukarıya doğru çekti ama sırtı bize dönükken bizi göremiyordu. Arkadaşımın ıslak bedenini izlerken Korhan'ın dokunuşları usulca ensemden uzaklaşıp kürek kemiklerimin arasında yaşamaya başladı.

"Burada tek bir tane bile erkek olmamasının asıl sebebi ne?" diye sordum sakin bir sesle.

"Bilmem," dediğinde dudaklarını büktüğünü görmesem bile hissettim. "Canları gelmek istemedi herhâlde."

"Öyle mi?"

Parmakları kürek kemiklerimin ortasında sert bir şekilde hareket etti, işaret parmağını iki kemiğin arasındaki boşluğa doğru itip o boşluğu parmağının baskısıyla doldurdu. İnledim.

"Öyle olmamasını mı isterdin?" diye bir soru attı ortaya, o sorunun sırtındaki örgü çantada tenime saplayacağı oklar vardı.

Arkadaşım kendini sırtüstü suyun içine bırakınca havuzun suyu bir kez daha yarılarak onu içine aldı, yuttu. Dilimi dişlerimin yüzeyinde dolaştırırken vereceğim cevabın zihnime ördüğü harfleri izliyordum.

Bazen o harfleri zihnime işleyenin ben olduğuma inanmıyordum. Sanki ben bir piyestim, biri beni sahneye işliyordu, kelimeler bana değil ona aitti; sanki bir roman sayfasıydım, bir kadının parmaklarından hisler olarak o sayfaya akıyordum ve bu kelimeler yine bana değil, o kadına aitti. Bazen beni var eden kelimeleri benden çalan bir kadının parmaklarında kalbim atıyor; göğsüme doldurduğum nefes, gözümden akan yaşlarla birlikte kadının parmaklarında mürekkep lekeleri bırakıyordu.

"Canları gelmek istememiş," diye mırıldandım.

"Can önemli," dedi Korhan alaycı bir sesle.

Alt dudağımı yaladım. "Bazen düşündüğümden daha tehlikeli olduğunu düşünüyorum."

"Ben düşünemeyeceğin kadar tehlikeliyim, Kedi," dedi. Bir an parmaklarım tutmazken o hâlâ tenime dokunuyordu.

Ona doğru döndüğümde artık burun burunaydık, şezlongda hemen arkama oturmuştu. Çizgiler, izler, bozuk yüzeylerle dolu güzel yüzüne bakıp, "Kollarında uyuduğum adamı tanıyamadığımı mı ima ediyorsun?" diye sordum ona. Korhan beni büyük bir dikkatle izliyordu ve çehresine yayılan ifadesizlik beni çıldırtacak kadar baskındı.

"Tanıyor musun?" diye sorunca ona bakakaldım. Neden bu kadar vicdansız bir cevap vermişti ki? Evet, bu bir cevaptı. İkimizin arasında kalbi

atmaya başlamış gaddar bir cevaptı. Bazen onun gerçekten çok zalim bir adam olduğunu düşünüyordum. Beni saran şefkatli kollarına, beni dikkatle izleyen yeşil gözlerine rağmen acımasız ve zalimdi.

Ona verecek bir cevap bulamadım. Belki de en çok bu acıttı canımı.

"Çağlar gelecek," dedim yavaşça. "Onun canı istemiş."

"Canına yürek yediriyor demek ki," diye takıldı Korhan ama bu basit bir alay da olmayabilirdi.

"Çağlar'dan hoşlanmıyor musun?"

Tek kaşını kaldırıp, "Ondan hoşlanmamı mı isterdin?" diye sordu iğrendiğini açığa vuran bir sesle. Bir an ne demek istediğini anlayamadım ama jetonum düştüğünde anlamsız bakan gözlerimde beliren bir şaşkınlıkla yüzümü buruşturdum.

"İğrençsin," diye söylendim. "Ben o anlamda bir hoşlantıdan söz etmiyordum."

Bir şey söylemedi. Yağış yüzmeye devam ederken biz onunla orada öylece oturup sessizce etrafı izledik. Bazen bakışlarımız birbirine takılıyordu ama konuşmak yerine birbirimizin gözlerinin içine bakarak susmaya devam ediyorduk.

Çağlar yüzme havuzuna geldiğinde Akşın da onun yanındaydı, kapıda karşılaştıklarını söylemişlerdi. Şimdi koskoca yüzme havuzunda yalnızca üç erkek vardı ve etraf güzel kadın kaynıyordu. İçime oturmuş huzursuzlukla etrafımdaki kadınları seyrediyordum. Akşın benden olabildiğince uzağa gitmiş, yanıma gelip bana selam bile vermemişti ama nedenini anlayabilmiş değildim. Çağlar, Yağış'ın boş bıraktığı şezlonga oturdu, gözündeki gözlükleri kaldırıp kafasının üstüne taktı. Korhan ona stada yabancı madde fırlatılmış gibi bakıyordu.

"Burası tam benlikmiş ya," dedi yaramaz ışıklar yakan gözlerini yabancı bedenlerde gezdirerek. "Etrafta çok kadın az erkek olunca ne olur biliyor musun, Kara Böcek?"

Kaşlarımı kaldırdım. "Ne olurmuş?"

"Hedef erkekler olur."

"Ay Çağlar öf ya!" Gözlerimi devirip bakışlarımı havuzun içindeki kız topluluğuna çevirdim. Çoğunun gözü Çağlar ve Korhan'daydı. Sanırım Çağlar haklıydı. İçimi kasırga gibi sararak zihnimde hortum oluşturan kıskançlık hissinin ıslak adımları düşüncelerimde koyu renk izler bırakmaya başlamıştı. Bir an bakışlarımı Korhan'a çevirdim. "Sen bunlara mı ders veriyorsun?"

Korhan yüzünde dengeli, ölçüsünü kaybetmeyen bir ifadeyle, "Evet," dedi. "Gerçi bir süredir ders vermiyorum. Tekrar başlayacağım."

Scanned with CamScanner

Çağlar bize değil, onu kesen kızlara bakıyordu ama yine de burnundan sert bir nefes bırakarak güler gibi bir ses çıkardığını duydum. Dişlerimi gıcırdatarak gözlerimi kısaca arkadaşımın profiline dokundurdum, uyarı okları profilini hedef aldı. Gözlerim tekrar Korhan'a çevrildiğinde o ölçülü ifade hâlâ suratındaydı. Aniden ona yumruk atma isteğiyle doldum. benim de sesim ölçülüydü. İçimdeki hisleri bastıramasam da en azından bir rolün içine saklanarak akışı biraz olsun değiştirmeyi başarabiliyordum.

"Evet?" dedi Korhan sorgulayan bir sesle.

"Buradaki kadınlar karetta karetta gibi yüzüyor valla, ben derse ihtiyacı olan bir kadın göremiyorum," dedim aniden. "Yani bunlarınki de biraz şov bence."

"Onlar eğlenmek için geldi. Ders saatleri ayrı, genelde derse gelen kişiler de yüzme biliyor ama daha iyi yüzmek istedikleri için geliyorlar," diye açıkladı Korhan fakat bunu açıklamayı duygularıma değil mantığıma yapıyordu.

"Yine de şov bence," diye direttim. "Yani yüzmeyi biliyorsan ne gerek var ki? Dalgıç mı olacaklar? Titanik ile birlikte batan okyanusun kalbini falan mı bulacaklarmış? Şov işte."

Çağlar tekrar aynı şekilde burnundan nefes verdi, nefesi verirken güler gibi bir ses çıkardı.

"Yıl içinde yüzme bilen binlerce insan boğularak ölüyor. Çirkin," dedi Korhan, yüzünde eğlendiğine dair gölgeler görür gibi olsam da bununla ilgilenmedim. "İnsanlar bilinçlenmek, daha iyi yüzebilmek için kurslara katılmalı."

"Konuştu kamu spotu," diye söylenip önüme döndüm.

"Koran!" diye bağırdı yaklaşık on şezlong ötedeki Akşın. "Abe kaldım ben tek başıma. Gelsene burayı!"

Tek kaşımı kaldırıp tuhaf figürler sergileyerek Korhan'a el sallayan Akşın'a baktım. Havuzun içindeki kızların da gözleri bağırarak ortalığı ayağa kaldıran Akşın'a çevrilmişti; bakışlarındaki aşağılamayı görür gibi olunca içim öfke samanıyla doldu, o samanlar içimde alev aldı tutuştu.

"Sen gelsene be burayı!" diye bağırdım Akşın'a. "Gittin beş yüz metre uzağa!"

Bir an Çağlar'ın da Korhan'ın da şok olmuş gözlerle bana baktığını hissettim ama umursamadım. Kızlar artık Akşın'a değil bana bakıyordu, gözlerinde aşağılama değil şaşkınlık vardı. Onlara orta parmağımı göstermek istiyor olsam da sakin kalmaya çalıştım.

"Abe gelemem, yenge, gelemem orayı!"

"Neden be?" diye bağırdım ona uyarak. "Gelsene!"

"Abe ısrar etme işte gelemem!"

"Ya niye?"

"Giymişsin mayuyu ben nasıl geleyim senin üstünde mayu varken orayı? Gelirsem yanımdaki de bana mayu giydirir. Hem de kenarları ipli, seksi rengali mayu giydirir!"

Korhan'ın boğazından hoşnutsuzluklarla çerçevelenmiş bir homurtu sesi duyuldu. Çağlar artık gerçekten kahkaha atarak gülüyordu. Yağış'ın havuzun diğer ucunda bize baktığını fark ettim, muhtemelen o da gülmeye başlamıştı çünkü sesimiz kapalı havuzun boş duvarlarında yankılar uyandırıyordu.

"Abe Çağlar, gelsene burayı! Mayu var görmez misin? Sana da mayu üstü giydirecek bak, o yapar ha... Geçen sene onu kızdırdım diye güneşlendiğim sırada memelerime mayu üstü koymuş, iki ay doğuştan Allah vergisi sütyenim varmış gibi gezdim ortalıklarda!"

"Bir şey yapamaz sana, sen gelsene buraya, yengem!" diye bağırırken ısırarak Akşın'a baktığım sırada artık havuzdaki herkes bana bakıyordu. Eğer yerin dibine girmek mümkün olsaydı, ben o dibin de dibi olduğunu kanıtlamak için dibi kazmaya devam ederdim. Üstünlük taslayan tarafım göğsünü kabartarak o kızlara bakmak, yanımdaki adamın sahipli olduğunu vurgularcasına böbürlenmek istiyordu ama donup kalmıştım.

"Aslan yengem benim be!" diye bağırdı Akşın, sonra durdu ve Korhan'a baktı. "Ama mayu giydirir bu bana."

Akşın'a *'yengem'* dediğim için ekstra bir utanç içinde olduğumdan Korhan'a bakamıyordum, gözlerim Akşın'daydı. Çağlar sanki kenara sıkıştığımı anlamış gibi, "Bağırmayın artık," diye homurdandı. "Lan Akşın, sen de gel buraya!"

Yağış havuzun korkuluklarına tutunarak merdivenleri tırmanırken su bedeninden gözyaşları misali akarak süzülüyordu. Saçları arkaya doğru yapışmıştı. Çağlar'ın gözleri Yağış'ı hedefine aldığı sırada Akşın da ağır adımlarla bize doğru yürüyordu. Yağış ıslak ayaklarının yerde bıraktığı su lekelerini arkada ona ait bir yol gibi bırakarak şezlongun önüne geldi. Çağlar'ın bacaklarına vurup, "Kaldır kıçını da havlumu ver!" diye söylendi. Yağış'ın bedeninden sıçrayan su yüzüme gelmişti.

Çağlar koyu renk gözlerini Yağış'ın bedeninde gezdiriyordu. Yağış, "Bakacağına şu havluyu versene ya," diye homurdanınca, Çağlar yavaşça doğrulup altında kalan siyah havluyu Yağış'a uzatarak, "Sen nasıl görebiliyorsun şu an?" diye sordu. "Lenslerin yok."

Scanned with CamScanner

"Lenslerimin olmadığını kim söylemiş?" Yağış, Çağlar'ın elinden aldığı havlu ile önce yüzünü, ardından da bedenini kurulamaya başladı. "Denize ve havuzda da kullanılabilen lenslerden bu. Diğer lenslerimi çöpe attım, gözlerime batıyordu."

"Sorun olmaz yani?" diye sordu Çağlar. Korhan'ın parmaklarını belimin iki yanında hissettim, geri çekilmemiştim ama tenimin altında dalgalanan nabzım artık daha hızlıydı.

"Yok," dedi Yağış, Çağlar'ın ayak ucuna otururken. "Çok rahat."

Akşın hemen diğer tarafımdaki şezlonga oturdu. Yüzme havuzu iyiden iyiye dolmaya başlamıştı ama şaşırtıcı bir şekilde gelen herkes kadındı. Yağış, Çağlar'ın iki bacak arasına girdi, kafasını Çağlar'ın göğsüne yasladı. Yağış'ın ıslak saçları, Çağlar'ın çıplak göğsünü saniyeler içinde su damlalarıyla doldurmuştu. Çağlar ilgili gözlerle Yağış'ın iki kaşının ortasını okşamaya başladığında gözlerim hareketliliğin arttığı kalabalığa doğru çevrildi.

Tüm duyularım bir bıçağın ucundan geçerek parça pinçik edilmiş hale geldiği sırada gözlerim odağına zihnimin felaket rüzgârları estirmesine neden olan yüzün sahibini almıştı. Özge. Üstünde üstü mor, altı siyah olan bir bikiniyle havuzun kenarındaki dar yürüme bandında ilerliyordu. Yanında kıvırcık saçlı, kumral bir kız vardı ama kızın yüzünü görememiştim. Tesadüfün çirkinliğine mi yoksa onun burada, Korhan'ın çalıştığı yerlerden biri olan bu yüzme havuzunda olmasına mı şaşırmalıydım bilmiyordum.

Özge koyu renk saçlarını omzunun üstüne alıp gözlerini bizim olduğumuz tarafa doğru çevirdi. O an onun tıpkı saçları gibi koyu renk olan gözlerinde bir şaşkınlık belirtisi aradım ama o öyle soğukkanlı bir şekilde bize bakmıştı ki bu daha da şaşırıp donup kalmama neden oldu.

Yağış kaşlarını çatarak, "Bunun burada ne işi var?" diye sordu, sesi kurşunun etrafını saran zırh gibiydi; girdiği yeri delebilirdi fakat hiçbir şey onu zedeleyemezdi.

"Sakin olun," dedi Çağlar. "Burası herkese açık bir yer. Bu tarz tesadüflere alışmak zorundasınız. Buraya eğlenmeye geldiğinizi unutmayın."

Korhan'ın belimi saran kolları bir yılanın öfkeyle kabaran boynu gibi şişkin damarlarla sarılıydı. Korhan arkamdan yaklaşarak yüzünü saçlarımın arasına daldırınca kaskatı olan bedenim, onun nefesinin tenime akmasıyla eş zamanlı olarak gevşeyiverdi. Özge'nin koyu renk bakışları uzun uzun bende kaldı, bir süre sonra o bakışlar bellime yılan gibi sarılmış güçlü kollara doğru kaydı ve yüzündeki ifade daha da donuklaşarak ifadesizlik buz tutmasına neden oldu.

"Yediği dayak yetmemiş demek ki," diye söylendi Yağış. "Burayı ona dar getirmek bana farz oldu."

"Saçma sapan şeyler yapıp, Çağlar'ın da dediği gibi günü kendimize zehir etmeyelim," diye uyardım onu göz ucuyla yüzüne bakarak.

"O solucanın neler yaptığını hepimiz biliyoruz," dedi Yağış. "Sakin olmak zorunda değilim."

"Tamam. Sakin olmak zorunda değilsin, Kaplumbağa," dedi Çağlar kollarını Yağış'ın omuzlarına doğru sarıp ellerini Yağış'ın çıplak karnına sarkıtırken. "Eğer çok öfkelenecek olursan yine beni tekmeleyebilirsin."

"Şu sidikli için kendinizi yıprattığınıza değer mi be?" diye sordu Akşın sonunda konuştuğunda. "Hırsından kafayı yemiş, rezil." Ona baktım, şezlonga uzanmış, kollarını başının altına almış havuzu izliyordu; esmer pazıları genişlemişti, pazısını bir tanesinin iç tarafında tıpkı Korhan'da olduğu gibi bir dövme vardı. Bu bir Kızılderili dövmesiydi.

Korhan bu konu hakkında herhangi bir yorum yapmadı ama bana sarılmayı da bırakmadı.

Çağlar aniden Yağış'ı kucaklayıp havuza atlayınca havuzun içindeki kızlar çığlık atıp yüzerek etrafa kaçıştılar. Suyun dibine çöken arkadaşlarım bir süre ortada görünmedi, kafaları tekrar suyun yüzeyine çıktığında Yağış kollarını Çağlar'ın boynuna sarmış, ona sıkıca sarılmıştı ve kahkahalar atarak gülüyordu. Bu durum Özge'nin yanındaki kumralın dikkatini çekti, sinir bozucu bir yüz ifadesi takınarak Çağlar ve Yağış'ı izleyen o aptal kumrala doğru uçup ona kafa atmak istiyordum şu an.

"Sen girmeyecek misin?" diye sordu Korhan.

"Birazdan," dedim yavaşça.

Bana daha sıkı sarılınca yan gözle ona baktım. Özge'nin gözleri sık sık ikimize dokunuyor, sonra kalabalığa çevirdiği gözlerindeki memnuniyetsizlik bir dalga gibi büyüyerek çehresini yutmaya başlıyordu.

Çağlar ve Yağış ciddi anlamda eğleniyor gibi görünüyorlardı, havuzun içinde birbirlerine oldukça yakın bir pozisyonda kahkahalarla gülerlerken gözlerim usulca kalabalıkta ilerleyen o tanıdık bedene döndü. Güz de buradaydı. Buz gibi bir ifadeyle şezlonglardan birine otururken plaj çantasını şezlongun yanındaki boşluğa bırakmış, güneş gözlüklerini kaldırıp başının üstüne takmıştı. Güz'ün kahverengi gözleri usulca Özge'ye kaydı, onun varlığını fark edince ifadesiz yüzünde farklı renkte bir ışık görür gibi oldum ama saniyeler içinde o ışık söndü. Gözlerini Özge'den uzaklaştırıp havuzun içine çevirdi. O an Çağlar da kafasını kaldırmış ve muhtemelen Güz ile göz göze gelmişlerdi.

Çağlar usulca Yağış'tan uzaklaştı, havuzun diğer tarafına doğru geri geri yüzerken gözleri Güz'deydi ama Güz artık ona bakmıyordu, kızın gözleri yalnızca birkaç saniyeliğine Çağlar'a dokunmuş, ardından kalabalığa çevrilmişti.

Scanned with CamScanner

Yağış'ın gergin bir sesle, "Çağlar?" dediğini duydum, ben daha ne olduğunu anlamadan bir başka dudaktan dökülen ıslık sesi ortamın içine bıçak gibi düşerek bakışlarımı usulca kapıya doğru çevirmeme neden oldu.

"Korhan," dedi uzun boylu, yapılı bir vücuda sahip olan sarışın adam. Islığı çalan bu adamdı. Altında şort, üstünde sporcu atleti vardı ve ayağındaki parmak arası terlikler ıslaktı. "Bir gelsene."

Korhan'ın elleri bedenimden uzaklaşınca boşluğa asılmışım gibi hissettim. Yavaşça şezlongdan kalkıp onu çağıran sarışına doğru yürümeye başladım. Yan şekilde oturmuş Korhan'ı izlemeye başlamıştım, sarışının yanında durdu ve ayaküstü bir şeyler konuşmaya başladılar. Ne konuştuklarını duyamıyordum ama Korhan'ın gitgide daha da gerilen ifadesinden anladığım kadarıyla sarışının söyledikleri pek hoş şeyler değildi. Sonra o sarışın hiç ummadığım bir şey yaparak elini kaldırıp karşı şezlongdaki kızlara doğru salladı, ben daha ne olduğunu anlamadan Özge ve yanındaki kumral oturdukları yerden kalkıp sallana sallana sarışına doğru yürümeye başladılar.

"Ne?" diyebildim sadece, Akşın'ın gözleri sarışın ve Korhan'daydı ama o da ne olduğunu anlayabilmişe benzemiyordu.

"Bunlar da yeni öğrenciler," dedi sarışın duyulur bir sesle Özge ve kumral kızı işaret ederek. Gözlerim iri iri açıldı, Akşın'ın da şok içinde bakakaldığını hissedebiliyordum ama gözlerimi onlardan ayırıp Akşın'a çeviremiyordum. Öfke, tıpkı saatlerce birbirine sürtündüğü halde kıvılcım bile oluşturamayan iki odun parçasının ortasından aniden fırlayan ateş gibi tansiyonumu tepelere fırlatıp damarlarımı yakmaya başladığı sırada dudaklarım kupkuru olmuştu.

Özge, Korhan'ın yalnızca üç ya da beş adım uzağında, hemen hemen yanında duruyordu. Bu görüntü kalbimin içine odunlar yerleştirilmiş, kupkuru odunların üstüne damarlarımdan akan ateşler sıçramış gibi göğsümün içindeki yangının büyümesine sebep oldu.

"Nasıl yani ya?" diyebildim, bunu yalnızca Akşın duyabilmişti.

Korhan buz gibi bir suratla kafasını eğip Özge'nin yüzüne baktı, Özge ona değil önünde duran sarışına bakıyordu ama dudaklarına zaferi arzulayan bir tebessümün ilk harfleri döşenmeye başlamıştı. Ayağa kalkıp ışık hızıyla oraya gitmek, Özge'yi göğsüne vurup iterek Korhan'ın kolunun altına girmek istedim ama izlemekten başka hiçbir şey yapamıyordum şu an. Nutkum tutulmuştu.

"Özge ve Selen'e senin ders vermene karar verdik, Korhan," dedi sarışın, turuncumtırak sakallarını hafifçe kaşıdı devamında. "Günleri senin günlerinle uyuşuyor, Emrah'ın öğrenci listesi dolu olduğundan sana vermeyi daha uygun buldu yönetim. Sınıf listesi hazırlanınca koridora asacağız."

Korhan donuk yeşil gözlerini Özge'den uzaklaştırdı, bana çevirdi. Titreyen ellerimi çıplak bacaklarıma bastırırken öylece ona bakıyordum ama yapabileceğim hiçbir şey yokmuş gibi hissediyordum. Harekete geçmem gerekti, kalkıp ona gününü göstermeliydim belki de ama elim ayağım buz tutmuş gibi oturmaktan başka hiçbir şey yapamıyordum. Kendimi oturduğum yere vidalanmış gibi hissediyordum.

"Özge, Selen aramıza hoş geldiniz, kızlar. Umarım iyi vakit geçirirsiniz," dedi sarışın, ardından kızların ellerini sıkarak Korhan'ın söyleyeceği şeyi beklemeden sırtını döndü ve kapıdan çıkıp gitti. Çıkıp giderken nasıl büyük bir yükü geride bıraktığını o da bilmiyordu.

Korhan hiçbir şey söylemedi, iki kızın yanından hışımla geçip giderken Özge olduğu yerde öylece dikilip boşluğu izlemeye devam ediyordu ama Selen, yani şu kumral, Korhan'ın bu hareketinden dolayı bayağı şaşırmış olacak ki ağzı açık Korhan'ın arkasından bakakalmıştı. Gözlerimi usulca önüme çevirip havuzun içine baktım, Yağış artık havuzun içinde değildi ama dışına da tam olarak çıktığı söylenemezdi. Her şeyden habersiz ayakları havuzun içinde öylece havuzun kenarında otururken gözleri cansız bakıyordu.

Korhan tekrar yanıma geldiğinde bir süre ona bakamadım, gözlerim arkadaşımın durgun suretinde asılı kalmıştı, kalbimde de anlam veremediğim bir baskı hissediyordum. Sanki biri kalbime sıkı bir gemici düğümü atmıştı ve bu gemici düğümünü attığı ipin etrafı dikenlerle çevriliydi.

Aramızda giderek büyüyen sessizliğe katlanamıyor olacak ki, "İs," dedi. Bakışlarımı ona çevirdim, bana bakıyordu ve bana bir şeyler anlatmaya çalışıyor gibi görünüyordu. Usul usul geri çekilip onu tanımadan önce durduğum kaynar okyanusun içine doğru ilerliyormuşum, ondan uzaklaşıyormuşum, yavaşça derinlere batarak kendimi alevden okyanusa teslim ediyormuşum gibi hissediyordum.

Aslında geri çekildiğim kişi o değildi, ben kendimi bulduğumu sanmıştım ama bana benzeyen bir kadınla karşı karşıya geldiğimi, o kadına dönüştüğümü fark etmemiştim. Şimdi dönüştüğüm o kadın bana hiç olmadığı kadar yabancı geliyordu ve ben aslında o kadından kaçmak istiyordum.

Artık neler olacağı, olayların nasıl bir şekilde ilerleyerek ne tür bir gelişmeye imza atacağı konusunda en ufak bir fikrim bile yoktu. Tek bir isteğim vardı. O isteği arzulayan mantığım bir gün susup yerini duygularıma tamamen bırakarak benden gidecekti belki ama ben şu an dönüştüğüm bu kadının sessizce geri çekilip beni ortaya salmasını istiyordum.

Korhan kollarını birden bacaklarımın altından geçirince dudaklarımdan şaşkınlığın inliltisi döküldü. Bir kolunu sırtım boyunca kaydırdı, büyük avucunu çıplak koluma bastırdı, dizlerimin altından geçen büyük elleri

Scanned with CamScanner

beni kıskıvrak kavradı ve Korhan, beni hafif bir şeyi taşıyormuş gibi hiç zorlanmadan kucakladı. İri iri açılmış gözlerle onun yeşil gözlerine bakakaldım. Sadece birkaç adım sonra havuzun önündeydik ve Özge başta olmak üzere tüm gözler ikimizin üzerindeydi.

"Ne yapıyorsun?" diyebildim şaşkınlık dilime pelesenk olmuş bir şarkı gibi bulaşırken.

Yarım metre mesafemde bir sürü silah patlıyordu sanki. Kan damlaları usulca zamanın duvarlarına sıçrıyor ve gözyaşları gibi akarak geçmişin zeminine damlıyordu. Yeşil gözler ömrüme dolanan bir daracığın girdiği köklerinden feyz alarak büyüyen dalları gibi gözlerime dolandı. Onun bir adım daha attığını hissettiğimde bir an bedenim havalanmış gibi hissettim. Sanki çok yüksek bir yere tırmanmış, kendimi oradan aşağı bırakmış gibi elim ayağım boşalırken saçlarım uçuştu ve saniyeler içinde suyun içini dikiş tutmaz bir yara gibi ikiye yararak havuzun dibini boyladık.

Saçlarım bir ahtapotun simsiyah kolları gibi açılarak suyun içinde dallarına ayrıldı. Kolları bedenimi daha sıkı sararken bir an ciğerlerimin basınçla dolduğunu hissettim. Gözlerimi güçlükle araladığımda suyun içi masmaviydi ve Korhan'ı görebiliyordum. İrkilerek kollarımı onun boynuna sarmamla onun güçlü kollarının bacaklarımı serbest bırakması bir oldu. Suyun içinde yılan gibi kayarak bacaklarımı onun incecik beline sardım. Kasıklarımı yaralarına bastırırken artık yüzlerimiz birbirine çok yakındı ve siyah saçlarım ikimizin yüzlerini arasına almıştı. Siyah saçlarım, bakışlarımızın etrafına sadece birbirimizi görebilmemiz için çitler örüyormuş gibi geliyordu bana.

Yeşil gözleri o kadar yeşildi ki bir orman gözlerinde büyüyor, o orman sanki su basmış ve yemyeşil ağaçlar suların altında kalmış gibi ölümcül bir güzelliği tablolaştırarak gözler önüne seriyordu.

İkimizin de burnundan baloncuklar çıkıyordu, bir an gülümseyecek gibi oldum ama kalbimin ağrısı hâlâ orada, göğsümün altında güçsüz de olsa nefes alıp verişlerini sürdürdüğünden bunu yapamadım. Tıpkı o acının aldığı nefes gibi ciğerlerim de nefes alma ihtiyacıyla dolunca çırpınarak kendimi yukarı itmeye çalıştım ama Korhan buna izin vermedi. Gözlerine panik dolu yeşil gözlerle baktım, o benim aksime suyun altında daha kala kalabilirdi ama benim limitim dolmaya başlamıştı. Tırnaklarını çıplak omuzlarına bastırdım, ardından ona daha sıkı sarılıp yaklaştım.

Burnunu burnuma bastırdı, devamında bizi hızla yukarı doğru itmesiyle kafamın suyu yararak dışarı fırlaması bir oldu. Gözlerimi kısaca yumup açtığımda artık kafam suyun dışındaydı ve ben kollarımı Korhan'ın boynuna öyle sıkı sarmıştım ki fırtınadan sonra limana sığınan o kırık dökük balıkçı kayığı gibi ona sığınmıştım.

Yüzümden sicimle inen su damlaları, havuzun tenime döktüğü gözyaşları gibiydi ama her bir damlanın içinde bir sözcük saklanıyordu. Korhan'ın izleri misafir eden güzel yüzünden de aynı su damlaları akıyordu ama onun yüzünden akan su damlalarının içinde sözcükler değil, melodiler vardı.

Tüm gözlerin üstümüzde olduğunu hissetmeme rağmen ben gözlerimi bir an olsun ayırmadan ona, onun acı yeşil gözlerine bakıyordum ve dudaklarım, uzun süre nefese aç kalmış ciğerimin bana gönderdiği ihtiyaç sinyalinden dolayı aralık duruyordu. Onun da kalın dudakları tıpkı benim dudaklarım gibi aralıktı ama onun istediği nefes değildi; dudaklarımdı...

Gür, siyah kirpiklerinden düşen damlalar onu dökerken göremeyeceğim gözyaşlarının sahneye düşen gölgeleri gibiydi. Aniden patlayan bir yanardağın içinden fırlayarak eteklerine dökülmeye başlayan lavlar gibi çarpıştı dudaklarımız. Lavlar sanki ikimizin çenesinden boynuna doğru akıyormuş, içinde olduğumuz havuzun suyu ikimizin ateşiyle ısınıyormuş gibi delice öpüşmeye başladık. Etraftaki şaşkın gözler umurumda değildi, şu an hissettiğim yalnızca oydu ve ben ondan başka bir şey hissetmek istemiyordum.

Parmaklarımı ensesine bastırıp dudaklarından sözcükleri çalmak istiyormuş gibi dişlerimi dudaklarına bastırarak ağzına doğru inledim. Büyük avuçlarını belime bastırdı, oradan usulca indirdi ve suyun içindeki kalçalarımı kavradı. Bu beni daha da ihtiraslı bir biçimde inletti. Dişlerini dudaklarıma geçirmeye başladığında artık bu öpüşmenin boyutu ateşlerin içinden geçtiğinden mi yoksa cehennemin içinden kopup geldiğinden mi bilinmez, alev alevdi.

Dudaklarımızın ayrılacağını sandığım o küçük anda, saniye kolu yalnızca birinci turunu tamamlayabilmişti. Korhan dudaklarıma küçük öpücükler kondurmaya başladı ve ben bu öpüşmenin artçı sallantılarını içimde hissetmeyi sürdürdüm. Nefes nefese yüzüne bakarken dudaklarıma küçük bir öpücük daha kondurup alnını alnıma bastırdı. Çenemizin hizasında dalgalanan su birleri suyun içinde hareket ettikçe dudaklarımıza çarpıyordu.

"Anladın mı?" diye sordu boğuk bir sesle, bu soruyu benden başka kimsenin duymasına imkân yoktu.

"Anlamadım," dediğimde göğsüm öfkelerle örülmüş bir yelek gibiydi, kalbim o yeleğin altında ter içindeydi.

Dudaklarımı bir kez daha sertçe öpüp, "Anlasana," dedi.

"Anlamak istemiyorum," diye mırıldandım gözlerinin içine bakarak.

"Bana yüzünde bu ifadeyle bakma," dedi, dudaklarını dudaklarıma sürterek konuştuğu sırada nefesi sanki bana aitmiş gibi ciğerlerimi ağzına kadar havayla dolduruyordu.

Scanned with CamScanner

İstemiyorum, diye çığlık atmak istesem de hiçbir şey söylemeden alnımı alnına bastırıp sessizce bekledim. Özge'ye ders vermesini istemiyordum. Bana böyle bir şeyi yapmaya cüret etmiş birine nasıl ders verebilirdi ki? Tıpkı bir çocuk gibi kenara çöküp bağırarak, kapris yaparak bunu reddetmek istiyordum. Özge'nin gölgesinin aramızda durup beni üşütmesini istemiyordum. Korhan'a bunu söylesem beni nasıl biri olarak görürdü? Herkes, tüm herkes beni istediği insan olarak görsün umurumda olmazdı ama onun beni nasıl göreceği öyle çok umurumdaydı ki kafamı toparlayamıyordum.

Beni belimden iterek tekrar suya doğru devirdi, o da üstümde suyun içine devrilmişti. Gözlerimi yumup suyun beni yutmasına izin verdim. Zihnimin içinde bir korkunun birikerek olduğu yerde büyümeye başladığını hissettim. Kulaklarım suyun baskısıyla zonklamaya başladığında gözlerimi yavaşça araladım. Suyun içinde dümdüz yatıyordum, Korhan kısmen üstümdeydi ama ağırlığını bana vermemişti; büyük elleri belimin iki kısmına yerleştirilmiş beni sıkıca kavramıştı. Bacaklarımı yavaşça hareket ettirdim, ardından bir yılan misali onun bedenine sararak suyun içinde ters dönmemizi sağladım. Artık o benim altımdaydı ve saçlarım suyun içinde yer çekimine meydan okurcasına havalanıp uçuşurken onun gözlerinin içine bakıyordum.

Gözlerimde gördüğü ifadeyi silmedim ki o ifadenin ne anlama geldiğini unutmasın, yapacağı her şeyin önünde bu ifade bir bariyer gibi dikilip onu durdursun istedim.

Tekrar suyun yüzeyine çıktığımızda insanlar artık bize bakmıyordu. Tek biri hariç. Özge'nin gözlerini sık sık üzerimizde hissedebiliyordum. Korhan beni kendi ağırlığıyla ite ite havuzun duvarına kadar getirip sırtımı duvara yaslayınca havuzun duvarı ve onun bedeni arasında sıkışıp kaldım. Kollarımı boynuna tekrar sarıp gözlerimi kısaca Özge'nin gözlerine dokundurdum, bulutların arkasında çığlık atan şimşek gibi donuk yüzünün arkasına sakladığı bariz bir öfkeyle bizi izliyordu. Bakışlarımı tekrar Korhan'a çevirip burnumu çektim.

"Yarışalım mı?" diye sordum yutkunurken.

"İkimiz mi?" Bana alay dolu gözlerle baktığını gördüm. Dudaklarını yalayınca dudaklarını saran su damlaları patlayarak kayboldu, dudaklarındaki ıslak yüzeye kaydı gözlerim. Kafamı dağıtmam gerekti ve bu görüntü sadece kafamı değil, bedenimi de dağıtıyordu.

"Evet," dedim sonra. "Sen ve ben. Biz. Olamaz mı?"

"Bana karşı şansın olduğunu mu düşünüyorsun, Çırkın?" diye sordu ukala bir tavırla.

"Olamayacağını falan mı sanıyorsun?"

"Sana yüzme şampiyonluklarımdan bahsetmiştim." Beni tamamen sıkıştırınca bedenimdeki boşluklar bedeniyle dolmuş gibi ürperdim. Gözlerinin içine bakmaya başladım.

"Ben sahil kızıyım, dayım da denizci," diye savundum kendimi. "Denizin içinde büyüdüm."

"Denizin içinde büyümek, denizi içinde büyütmeye benzemez," dedi Korhan erkeksi bir sesle, eğilip burnunu burnuma sürttüğünde nefesim körük misali hızlıydı. "Kendi içinde boğulup duran bir kız çocuğu, onu suyun dibine çekebileceğimi bile bile bana meydan mı okuyor?"

"Sana meydan okuyorum, Alacahan," dedim ışıl ışıl gözlerle ona bakarken.

Alnını alnıma bastırırken hırıltılı bir nefes vererek güldü. "Güzel," dedi. "O zaman bu gece, sen ve ben, biz. Burada, baş başa."

Hiç karşı çıkma gereksinimi duymadan, "Olur," dedim. "Sen ve ben, biz. Bu gece."

Dudakları yukarı kıvrılırken kendini bana daha sert bastırdı. Bu hareketi, içimi allak bullak eden hislere rağmen bir an beni gerçekten inletecek sandım ama öyle olmadı, kendimi tutmayı başarabilmiştim. Korhan yavaşça benden uzaklaşıp suyun içine battı, ardından suyun içinde hızla ilerleyerek kulaç atmaya başladı. Sadece saniyeler içinde havuzun diğer ucundan kafasını çıkardığında bir an ona meydan okuduğum için pişmanlık duyduğumu hissettim ama aynı meydan okuma isteği orada duruyordu, inadımdan hiçbir şey kaybetmemiştim.

Suyun dibine doğru kayıp insanlara aldırış etmeden kollarımı iki yana açtım ve ayaklarım yere değdiğinde artık suyun yüzeyinden oldukça uzaktaydım. Bir süre saçlarım öylece uçuştu, ayaklarım yerde bekleyip gözlerimi yumarak kendimi dinlendirmeye çalıştım. Tekrar suyun yüzeyine çıktığımda Güz, kahverengi bikinileriyle havuzun içinde, neredeyse dibimdeydi ve ben kafamı bir anda suyun yüzeyine çıkardığım için irkilmişti.

"Merhaba," dedi sonunda konuştuğunda. Gözlerim kısaca Korhan'a kaydı, ilerde havuzun kenarlarına tutunmuş Akşın ile muhabbet ediyordu, sırtı bana dönüktü. Bakışlarım Güz'e çevrildi.

"Selam," dedim.

"İlk kez geliyorsun galiba," dediğinde ona alnında antenleri varmış gibi baktım. Açıkladı: "Neredeyse haftanın üç dört günü buradayım. Seni burada hiç görmemiştim."

Suyla ıslanan karamel rengi saçları şimdi daha koyu tonlarda, kakao rengindeymiş gibi görünüyordu. Başımı sallayarak kollarımı hafifçe hareket ettirdim ve suyun yüzeyindeki dengemi korumaya çalıştım. "Evet," diye mırıldandım. "Genelde deniz tercih ediyorum."

Scanned with CamScanner

"Yaz kış yüzmeyi seviyorsan burası mükemmeldir," dedi, sesindeki mesafeye rağmen oldukça samimi bir ifadeye sahipti. Aslında dışarıdan bakan biri onun kahverengi gözlerinin buzdan duvarlarla örüldüğünü düşünebilirdi ama öyle değildi, yakınındayken o gözlerin aslında yalnızca mesafelere sahip fakat gerçekten sıcak olduğunu görebiliyordun.

"Ben kışın bile denize giren bir insanım," diye takıldım ona. Her ne kadar soğuğu sevmesem de bu tarz çılgınlıklar yaptığım doğruydu. Zaten biz Yağış ile yan yana gelince, normal iki insanın yapamayacağı her şeyi yapabilen iki insana dönüşüyorduk.

"İyiymiş," dedi Güz, ardından gözlerini arkadaş grubuma çevirdi. "Kalabalık gelmişsiniz. Yine aynı tayfa sanırım." Gözlerini tekrar yüzüme dikti. "Sadece şu geçenki oyun yazarı yok sanırım."

"Haluk abiyi mi diyorsun?" Güz olumlu şekilde başını sallayınca sözlerime şu şekilde devam ettim: "O piknik yapmayı daha çok sever. Belki yığınının içinde yüzmek ona saçma gelirdi eminim."

Güz belli belirsiz bir şekilde güldü. Derin bir nefes alırken, "Özge burada," dedi, ifademdeki değişimi gözlemlemek istiyormuş gibi dikkatle yüzüme bakıyordu. "Bu senin için sorun değil mi?"

"Burası herkese açık bir yer," diye mırıldandım ama gayet büyük bir sorundu aslında.

"Özge'nin daha önce buraya geldiğini hiç görmedim, İs," dedi Güz beklemediğim bir şekilde adımı pürüzsüzce telaffuz ederek. "İkinizin aynı anda burada olması sadece tesadüf olacak kadar basit de gelmedi gözüme. Sen yine de kendine dikkat et."

"Neden kendime dikkat edeyim?" Alayla güldüm. "Asıl o kendine dikkat etsin."

"Böyle söyleme. Gözü döndüğünde neler yapabileceğini geçen sefer gördük. O kız için kötü biri diyemem, onu tam olarak tanıdığımı söylenemez ama konuşmuşluğum var. Bu tür şeyler yapacak birine benzemiyordu ama yaptı. Bu tür şeyler yapamayacağını düşündüğümüz biri bu tür şeyler yapmaya başladığında ortada gerçek bir tehlike var demektir."

"Boşluğumdan yararlandı," diye açıklamada bulunsam da Güz'ün söylediklerinde içime tedirginlik aşılayan bir şeyler vardı. İkimizin aynı gün burada olması... Bir tesadüf müydü gerçekten?

"Bu tekrardan boşluğun olmayacağı anlamına gelmez," dedi Güz son derece ciddi bir sesle.

Biri aniden suratıma su çarpınca irkilerek geri çekildim, bana gelen su aynı anda Güz'e de çarpmıştı. Güz yüzünü buruşturarak suya yumruğunu çarparak bizi ıslatan kişiye çevirdi bakışlarını. Bu kişi Çağlar'dı. Yüzünde

sinir bozucu bir gülümsemeyle bana bakıyordu ama Güz'ün ona baktığının farkında olduğuna emindim.

"Çıkmayacak mısın artık sudan, ördek?" diye sordu Çağlar gözlerini gözlerimden sanki bilerek yapıyormuş gibi bir an olsun ayırmadan.

"Şu suyla çocuk gibi oynarken en azından şaka yapacağın kişinin yanında biri olup olmadığına da dikkat etseydin keşke," dedi Güz gergin bir tonlamayla. "Kimse senin sulu şakalarını çekmek zorunda değil."

Çağlar alt dudağını yalayarak gözlerini Güz'e çevirip, "Zaten suyun içindesin, neyin kaprisi şimdi bu?" diye sordu, ses tonu çekiciydi.

Güz çatık kaşlarla Çağlar'a baktı. "Ne kadar zekice," dedi iğneleyerek. "Her neyse, görüşürüz, İs."

"Görüşürüz," diyebildim.

"Sudan bu kadar çekiniyorsan neden suyun içindesin? Suyun içinde zaten ıslanmıyor musun?" diye sorarak konuyu uzatacağını belli etti Çağlar. Sırtımı havuzun duvarına yaslayıp sakince arkadaşıma çevirdim gözlerimi. Gözlük başının üstündeydi, gözlüğün üstünde kuruyan suyun lekeleri vardı.

"Havuza gözlükle girenlerin soyu tükenmemiş bakıyorum da," dedi Güz, ardından aşağılayıcı bir şekilde gülüp başını iki yana salladı. "Her neyse ya."

"Gözlükle havuza girilmez diye bir kural mı var, yoksa bu kuralı sen kendi kafanda mı var ettin?"

Güz yanaklarının içini şişirdi, gözlerini devirerek kendini yavaşça suyun dibine doğru batırdı ve gözden kayboldu. Kaşlarını kaldırmış Çağlar'a bakmaya başlamıştım ama o bana bakmıyordu, bir süre Güz'ün suyun yüzeyine çıkmasını bekler gibi aynı noktaya bakmaya devam etti ama saniyeler sonra Güz havuzun diğer ucundan çıkmıştı.

"Senin sorunun ne?" diye sordum, tek kaşım havaya kalkmış, yüzüme dengeli bir sorgu eklemiştim.

"Ne sorunu?" Çağlar gözlüğü gözüne indirip geriye doğru kulaç atarak ayaklarını havaya kaldırıp suyun yüzeyine çıkardı. "Havuzda gözlük takılamaz diye bir kural yok."

"Var dediğimi hatırlamıyorum zaten."

Çağlar geri kulaçlar atarak benden uzaklaşırken havuzun kenarlarına tutunarak kendimi yukarı çektim. Bir su seli benimle birlikte havuzun kenarındaki mermerlere dökülürken ıslak saçlarımı avucumun içine alarak sıktım, sular ayaklarıma akmıştı ve ben şezlonga doğru yürümeye başlamıştım.

Bir ara Yağış ve Akşın'ın havuzun içinde vakit geçirdiklerini görmüştüm, Çağlar ise bir köşede sessizdi, gözleri ara sıra Yağış'a uğrasa da genel-

Scanned with CamScanner

de az önce atıştıkları Güz'e bakarken yakalıyordum onu. Güz'ün Çağlar'ın yeni avı olmasını pek istediğim söylenemezdi. Çağlar ilişki adamı değildi. Bir şekilde karşısındaki kadını etkiler, o kadına hiçbir şekilde duygusal yönden ümit vermez ama o kadını belli ölçüde etkiledikten sonra onunla birliktelik yaşar ve hayatına asla dâhil etmezdi.

Beni kurtarmış bir kadını av olarak görmesini istemiyordum.

Yüzme havuzundan çıktığımızda kapsamlı bir duş almak yerine yalnızca suyun altında kaldığım için tenimde klor kokusu varmış gibi hissediyordum. Korhan bizimle birlikte çıkmamıştı, yüzme havuzunun olduğu tesiste kalmak zorundaydı sanırım, bilmiyordum. Bana mesaj atacağını söylemişti çünkü bu gece ikimiz burada birbirimize meydan okuyacaktık.

Yüzme havuzuna yürüme mesafesindeki kafeye yürüyerek gidebilmek mümkündü ama Çağlar yine de aracıyla götürmüştü bizi oraya. Güneş gök yüzünün bağrından kopmuş inci bir kolye gibi dökülerek yavaşça uzaklaşırken artık sokak lambaları yavaş yavaş yanmaya başlamıştı. Kafenin hoş ışıklandırmasının altında fotoğraf çektiren gençleri izlerken önümde duran taze sıkılmış portakal suyunun içindeki pipeti dudaklarım yardımıyla çeviriyordum.

Çağlar'ın üstünde kolları belli bir seviyeye kadar kesilmiş beyaz, salaş bir tişört vardı ve kafasına siyah bir kep takmıştı. Güneş gözlükleri gözündeydi. Sanki ifadesinin çizdiği duyguları görmemizi istemiyormuş gibi kendini bir güneş gözlüğünün altında saklıyordu. Yağış'ın dikkatli bakışlarının uzun süre Çağlar'ın yüzüne giden trafikte sıkışmış bir halde takılı kaldığını gördüm.

Yağış bir sigara yakıp dudaklarının arasına yerleştirdi, koyu renk gözler hâlâ Çağlar'ın üzerindeydi ama Çağlar'ın nereye baktığını, nasıl bir ifadeyle baktığını gözlükten dolayı bir türlü göremiyordum. Yine de bir şeylerin yolunda gitmediği öyle ortadaydı ki...

"Artık bize ne olduğunu anlatacak mısın?" diye patladım sonunda. "Çünkü bir süredir gerçekten tuhafsın."

Yağış derin bir nefes alırken parmaklarının arasında yanan sigaray siyah, taş kül tablasının içine bıraktı.

"Ben de İs'in patlamasını bekliyordum," dedi Yağış bana hak vererek. "İs'e katılıyorum. Sorun nedir?"

Suyun altında kalıp bedenimi durulamış olmama rağmen altımda hâlâ ıslak bir mayo vardı. Mayo, üstüme geçirdiğim bol, beyaz tişörtten belli oluyordu ama altımdaki siyah tayt, kalça kısmım ıslak olsa bile kötü bir görüntü vermeme engel oluyordu.

Çağlar ellerini masanın üstüne koyup yumruk yaparak kalın, uzun parmaklarını birbirine geçirdi; kenetledi. Yanımızdan geçip giden garson

oluşturduğu rüzgârın içindeki saniyeleri ıslak saçlarıma çarparak beni içinde bulunduğum zamanın ortasına çekmişti. Arkadaşım gözündeki gözlüğü çıkardı, ardından o gözlüğün camlarını tişörtünün eteğindeki kumaş ile yavaşça silip biri diğerinden daha koyu renk duran gözlerini bize doğrulttu.

"Şeklî size dünyanın en saçma şeyi gibi gelecek ama sanırım ben âşık oldum," dedi Çağlar pattadak.

Çağlar'ın kurduğu cümlenin harflerinin gölgeleri masanın üstünde uzadı, gözlerime yayılan şaşkınlık bir bardağın içinden taşan su gibi gözlerimin kenarlarından akmaya başlayarak arttı.

"Ne?" diyebildi Yağış, sanki benim de kafamın içindekini o seslendirmişti ama ben ağzımı bile açamadan öylece Çağlar'a bakakalmıştım.

"Duydunuz." Çağlar, Yağış'a değil, bana bakıyordu. Yüzüme silinmeye yüz tutmuş bir ifade ekledim, ardından o ifade yerini yadırgayarak çeherden kendi kendini sildi. Birkaç defa aralanan dudaklarım hiçbir kelimeye, hiçbir sözcüğe gebe kalamadan tekrar sımsıkı kapandı.

"Sen ne dediğinin farkında mısın ya?" diye sordu Yağış, sesi gergindi. "Ne demek, *ben âşık oldum?*"

Çağlar gözlerini kısacası Yağış'a çevirdi, bir an durup sadece Yağış'ın gözlerinin içine baktı. Yağış'ın koyu kahverengi gözlerindeki davetsiz öfke artmaya başlamıştı.

"Duydun işte," dedi Çağlar. "Bilmiyorum. Bir anda oldu."

"Bir andaysa buna aşk diyemezsin," diye karşı çıktı Yağış bir aracın farlarından fırlayan güçlü ışığa benzer bir ışığı, gözlerinden öfkeye sararak fışkırtırken. "Sen ne saçmalıyorsun? Bizimle dalga falan mı geçiyorsun?"

"Kimseyle dalga geçmiyorum," dedi Çağlar, durdu, gözlerini masanın yüzeyine indirdi. "Benim birine âşık olabileceğime imkân vermediğinizi biliyorum ama bu böyle, değiştiremem ya da bunu yok sayamam."

"Kim?" dedi Yağış başını iki yana sallarken, yüzünde allak bullak bir ifade belirmişti. "Şu kız mı yoksa? Hani o yiyecek gibi bakıp durduğun kız mı?" Yağış kaşlarını çattı. "İs'i o depodan çıkaran kızdan mı bahsediyorsun?"

Çağlar burnundan içeri çektiği nefesi usulca geri bırakırken gözlerini kısıp, "Evet," dedi. "O."

"Onu yalnızca üç kez gördün, bir tanesi sayılmaz bile. Okul bahçesinde bizden siklerce metre uzakta duruyordu!" diye bağırdı Yağış kendine hâkim olamayarak. Şimdi diğer masalardaki herkes bizim olduğumuz masaya bakıyordu. "Sen ne dediğinin farkında mısın ya? Sen ne hissettiğinden emin misin?"

"Ona o olaydan sonra birkaç defa daha rastladım. O gece gördüğümde hissettiğim aynı şeyleri hissetmeye devam ediyordum," diye açıkladı Çağ-

Scanned with CamScanner

Çağlar dudaklarını saran gülümsemeyi bana bahsettiğinde ilk kez bö-
le buruk gülümsediğini fark etmiştim. "Elbette," dedi. "Biz dostuz."

"Daima," dedim gülümserken.

Çağlar masanın üstündeki anahtarı eline alırken, "Sizi evinize bırakı-
yım," dedi. "Benim de birkaç küçük işim vardı hem."

"Biz kalacağız," dedi Yağış ifadesiz bir sesle. "Sen git."

Çağlar duraksadı, gözlerini Yağış'ın yüzüne indirip birkaç saniye Ya-
ğış'a baktı ama sonra doğrulup kalktı. Cebindeki cüzdanı çıkarıp masaya
yüklü bir miktar para bıraktıktan sonra hızla masadan uzaklaşmaya başla-
dı. Para bırakmasını istememiş, parayı geri almasını söylemiştim ama beni
dinlememişti bile.

Masada uzun süren sessizliği kelimelerinin çanlarıyla kırıp parçalara
ayıran ilk kişi Yağış oldu. "Bu Güz müdür nedir, şu ineğin amacını anlamı-
yorum," diye söylendi. "Çağlar'a mı göz koymuş yani?"

"Kız Çağlar'ı tanımıyor bile," diye açıkladım ona yandan bakış atarak.
"İlk kez bugün konuştular."

"Tanımadığını nereden bilebilirsin ki? Şeytan olduğun kadar çok da saf
olabiliyorsun bazen. Belki de Çağlar'ı ve bizi çok önceden beri tanıyordur
ve farklı görünmeye çalışarak Çağlar'ı etkilemeye çalışıyordur."

"Yapma," dedim yüzümü buruşturarak. "Anka'ya diyorsun ama bence
sen daha fazla roman okuyorsun."

"Bunlar gerçek hayatta yok falan mı sanıyorsun? Yok böyle bir kendini
kahraman ilan etmeler, değişik tavırlar, çalışkan olmalar, kendine bakmalar
falan..." Yağış gözlerini devirdi. "Çağlar'ı da anlamıyorum. Düşüp kalkmak
neyine yetmez olmuş? Onun yaşadığı hayatı yaşayabilmek isteyen binler-
ce erkek var sokakta. Beyefendinin yatağını ısıtmak isteyen kadın sayısı
Antalya'nın nüfusundan fazla. Kalkmış âşık olmaya karar vermiş. Hadi ya!
Saçmalığa bak..."

"Buna bu kadar ağır bir tepki vermemelisin, onu incitebiliriz," dedim
omuz silkerek. Bugün Korhan'ın Özge'ye ders vermeye başlamak zorunda
kalmasından bahsetmemiştim arkadaşlarıma. Duymadıkları için bilmeme-
leri daha iyiydi. Muhtemelen Yağış bunu da duyacak olursa iyice zıvanadan
çıkardı çünkü.

"İncinirse incinsin hayvan, yediği bokun saçmalığına bak. Tanımaz et-
mez, gelmiş bir de *ben âşık oldum* diyor. Aşkın ne olduğunu biliyor mu da
sanki?" Homurdanarak kül tablasının içinde sönen sigarayı tutup iyice bas-
tırarak kül tablasının mezarlığına gömdü. "Sizi de anlamıyorum. İyice ilişki
insanı oldunuz çıktınız."

Dudaklarımı birbirine bastırıp, "Konu neden bana döndü şimdi ya?"
diye söylendim.

"Şuş, sen farklısın sanki."

"Ya ama..."

"Şuş, bana cevap verme. Ayrıca lütfen korunduğunu söyle bana," diye
söylendi. "Erkenden teyze olmaya hayır demem, aksine o bebeğin kıçını
sırarak büyütürüm onu ama hiç gerek yok. Karşıma geçip ben hamileyim
demeni istemiyorum."

"Biz sadece bir kez yattık," dediğimde Yağış donup kaldı.

"Şaka mı?" diye sordu. "Benim düzenli bir ilişkim olsa adamı yataktan
çıkarmam be!"

"Ciddiyim," dedim sessizce. Korhan benim ona anlattığım taciz olayla-
rını duyduktan sonra birçok kez yakınlaşmış olmamıza rağmen bana do-
kunmamıştı. Beni incitmekten korkuyordu, biliyordum. Ne zaman sınıra
yaklaşsak bir şekilde konu değişiyordu. Bunu Yağış'a söyleyemedim.

"İktidarsız mı diye soracağım ama bugün az daha önümüzde götüre-
cekti herif seni. Havuzun içinde bir yerlerinin arşa kalktığına o kadar emi-
nim ki." Yağış yüzünü buruşturdu. "Iy!"

"Benim cinsel hayatımdan bahsetmek yerine sen söyle bakalım, sen-
den ne haber?" dedim kaşlarımı kaldırarak. "Son zamanlarda formundan
bayağı düşmüş görüyorum seni. Ufukta gizemli iş adamları, tek gecelik ya-
kışıklılar yok mu?"

"Yok be, kanka," dedi Yağış çenesini avucunun içine bastırarak. "İnanır
mısın neredeyse bir sene olacak."

"Sen bakireye dönmüşsündür şimdi," dedim gülerken.

"Dedi hayatında sadece bir kez seks yapmış, ilişkisi olan salak..." Ya-
naklarının içini havayla şişirip bir süre etrafını izledi. Çağlar'ın söyledikleri
onda nasıl bir etki yaratmıştı bilmiyordum ama huzursuz görünüyordu.

Bazen bir şeyleri ondan sakladığım için kendimden tiksiniyordum.

"Yağış," diye mırıldandım.

"Hım?" dedi bana bakmadan.

"Sana bir şey anlatacağım ama anlattıklarım az önce verdiğin tepkileri
tekrar vermene sebep olacaksa hiç anlatmayayım."

"Çağlar kadar ağır geri zekâlı olduğunu düşünmüyorum, kanka. O yüz-
den merak etme, aynı tepkileri alamazsın. Ne oldu? Korhan'ın iki tane mi
çükü var yoksa? O yüzden mi ikinci kez seks yapmaktan korkuyorsun?"

Gözlerimi devirdim. "Şalak ya..."

"Anlat..."

Derin bir nefes alıp zihnimde kilitlediğim o odanın kapısını açtım. O
kapının arkasında beni bekleyen, bütününe baktığımda beni olduğum yer-
den olabildiğince uzağa kaçmam için uyaran bir şeyler vardı. Gördüklerim.

Scanned with CamScanner

Korhan'daki fotoğraflarım, çizimlerim aklıma gelince ağzımın içindeki kek remsi tadın daha da çoğalarak damaklarımı yakmaya başladığını hissettim.

O an onun bana bakan gözlerini hatırlayınca bir toplu iğnenin önünde duran karınca gibi hissettim kendimi. Öyle büyük bir toplu iğneydi ki bu, ben karınca kadardım ve o toplu iğnenin ucu zaten kendi ucu kadar büyük lüğü olan küçük kalbime saplanıp duruyordu.

"Korhan ve biz birlikte olmadan önce bir olay yaşandı," dedim sonunda konuştuğumda. "Korhan'ın evindeyken."

"Ne yaşandı?"

Dilimi ısırma isteği tıpkı bir hastalık gibi ağzımın içine çakılmış, diş lerimi kamaştırıyordu. Kelimelere can verecek olan o nefes sanki benim ölümüm için mezar kazıyordu. Dudaklarımı birbirine bastırıp ne yapmam gerektiğini sorgularken bunu Yağış'a söylersem beni Korhan'dan uzaklaş tırmaya çalışacağını düşündüm. Ama belki de yapmazdı, beni anlardı? Yine de Korhan'ı tehlikeli biri olarak görmesinden korkuyordum.

"Söyleyecek misin artık?"

Dudaklarımı nemlendirmek için yaladığım sırada Yağış'ın telefonu çal maya başlayınca rahat bir nefes aldığımı hissettim. Köşeye sıkıştırılmıştım fakat aslında kendimi köşeye sıkıştıran yine bendim. Yağış telefonu açıp omzuyla kulağı arasına yerleştirirken, "Baba?" dedi.

Bir süre karşı tarafta konuşan Atilla amcayı dinledi, kaşları gittikçe daha da çatılıyordu. Son karakol olayı ortaya çıktığından beri Atilla amca sınırları çoğaltarak Yağış'ın özel hayatına kendini dâhil etmiş, Yağış'ı sı nırlandırmaya çalışmaya başlamıştı. Yağış ona asla boyun eğmiyordu ama aynı zamanda asla babasını çiğneyip geçmiyordu.

"Oyuna bir aydan daha az zaman kaldı, bu aralar yurt dışına falan gide mem," dedi Yağış gergin bir sesle. "Hayır."

Duraksadım, konu neydi ki?

"Figen halam tatil için buraya gelsin o zaman? Ben neden o tatil yapacak diye Amerika'ya gidiyorum, baba? Bana ne kadının tatilinden? Bu oyunun bizim için ne kadar büyük bir önem taşıdığını bilmiyormuş gibi konuşuyorsun şu an." Yağış gözlerini devirdi. "Amerika'ya gitmeyeceğim. Oyun için çalışmak zorundayım. Bunlar telefonda konuşulabilecek kadar basit konular değil." Yağış öfkeyle gözlerini yumup telefonu kapattıktan sonra, "Şu Gönülzade soyadından nefret etmeme neden oluyorlar bazen," dedi dişlerinin arasından. "Cidden..."

"Problem nedir?" diye sordum tedirgin bir sesle.

"Figen halamı biliyorsun, şu Amerika'da yaşayan. Tatil yapacakmış ve beni yanında istiyormuş. Benimle ne alakası var ablı?" Gözlerini devirdi.

"Babam da gitmem gerektiğini falan söyledi. Şu tiyatro konusunda bana destek olan tek kişi babamdı, oyuna bu kadar az bir zaman kalmışken böyle davranması gerçekten çok kırıcı."

"Ne olacak şimdi? Çalışmalar tüm hızıyla sürerken Amerika'ya gitmen ciddi kayıp yaşamana neden olur performans açısından."

"Gitmeyeceğim tabii ki de," dedi Yağış, yavaşça kalkarken çantasından para çıkaracaktı ama Çağlar'ın bıraktığı miktar gelecek olan hesabın tutarından daha fazla duruyordu. Homurdanarak bakışlarını bana doğru çevirdi. "Gitmem gerek. Kalkalım mı? Yolda anlatırsın bana anlatacağın şeyi. Bu gece babamla boks yapacağız da biraz..."

"Ben biraz daha oturup havuza geçeceğim," dedim, durup bana anlamayan gözlerle bakınca, "Korhan'ın yanına," diye açıkladım. "Mesaj atacak işi bitince."

"Ha..." Başını yavaşça salladı. "İyi o zaman. Ben muhtemelen babamla kavga edip evden çıkar, gelir sizde kalırım diye düşünmüştüm ama..." Gülüdü. "Neyse artık, bakarım başımın bir çaresine."

"Ben geç bile olsa eve dönerim. Sen git evde bekle beni olmazsa."

"Hayır ya, bak keyfine. Şaka yapıyorum," dedi gülerek. Sonra durdu. "Onu bunu bırak da şu ikinci perde de Mantus rolünü kime vereceklerini merak ediyorum." Sırt çantasını omzuna attı. "Beklenen adam rolü resmen."

Kendimin en ücrasında yaşamaya alışmış ben, şimdi kendimde hiç bilmediğim yerleri keşfediyordum. Bunun başında içimdeki merak duygusunun ne kadar kuvvetli olduğunu fark etmem de vardı. Mantus rolüne kafamda bir beden biçemiyordum. Aslında bazen biçtiğim oluyordu ama bu sanırım benim duygularımın bana oynadığı bir oyundu, bu yüzden hızla o düşünceden uzaklaşmaya çabalıyordum.

Yağış kafeden çıktığında ben bir süre daha o masada oturup masadan eksilen arkadaşımın yokluğuyla baş başa camın arkasından geçip giden insanları izledim. Telefonum titrediğinde gözlerim ne zamandan beri boşlukta akıp giden bedenleri izliyordu, bilmiyordum; belki yarım saat, belki kırk beş dakika...

Arjen *: Neredesin? Gelip seni alayım (21.35)*

İs *: Gelmene gerek yok, yüzme havuzuna yakın bir kafedeyim. Geliyorum (21.36)*

Arjen *: Yenilmeye amma meraklı çıktın :) (21. 37)*

İs *: Yenileceğimi kim söylemiş? :) (21.38)*

Arjen *: Ben*

Arjen *: :D (21.39)*

Scanned with CamScanner

"Salak ya," diye homurdandım mesaja bakarak başımı iki yana sallarken. Bazen bir çocuktan farksız olabiliyordu işte. Acaba bunu çocukluğunu yaşamalarına mı borçluydu? Hakkında bilmediklerim bu kadar fazlayken, bildiğim tek bir şey canımı nasıl bu kadar yakabiliyordu? Peki ya bildiğim tek bir şey canımı bu denli yakıyorsa, diğer şeyleri öğrendiğimde ölür müydüm?

Oturduğum yerden kalkıp çantamı omzuma atarken kafenin içi artık kalabalıktı. Kendimi kafenin olduğu kaldırıma attığımda artık kalabalığın içinden bir an önce sıyrılıp boş bir alanda yürümeye başlamak istiyordum. Sokağın tavanını kaplamış şemsiyelerin altında ilerlerken gözlerim mağazaların vitrinlerinde dolaşıyordu. Vitrine düşen yansımalardan biri duraksamama neden oldu. Hemen karşımda, yürüdüğüm kaldırımda bana doğru ağır adımlarla ilerleyen kişiyi gördüğümde kaşlarımı hafifçe kaldırdım. Erdem Demirel.

Uzun süredir hiçbir şekilde bana mesaj atmıyor, ulaşmaya çalışmıyordu, şimdi ise karşımdaydı ve her zaman gördüğümün aksine giyim tarzı bu kez daha spordu. Dudağının kenarındaki kanı fark edince bileğimi saran damar garip bir şekilde çarpmaya başladı. Gözüne kan oturmuştu, gözünün etrafında da hafif bir morluk vardı.

Bana baktı, yüzünü saran açık renk sakalları dağınık görünüyordu, uzun süredir tıraş olmuyordu sanırım. Göz göze geldiğimizde aramızda asılı duran saniyeler asırlara dönüşmüş gibi hissettim. Bana bakışı rahatsızlık vericiydi, büyük bir dikkatle inceliyordu ve onu görmezden gelme isteği içime saplanmış uzun bir tırnak gibiydi; bu tırnak şeytanın yanık parmaklarına aitti.

Adımlarım hafifledi, onun da attığı güçsüz adımlar neredeyse durmuş sayılırdı. "Tanyel," dedi mesafeli bir sesle, yorgun görünüyordu.

"Erdem Bey," dedim mesafeyi korumak uğruna.

Durdu, ben de pili bitmiş bir saat gibi durdum.

"Nasılsın?" diye sordu. "Hazırlıklar nasıl gidiyor?"

"İyi," dedim sessizce. "Teşekkür ederim." Bir süredir görmediğim yüzü hafızamda hâlâ taze olduğundan ona bakarken yabancılık duymuyordum. "Yorgun görünüyorsunuz." Gözündeki morluğa baktım. "Kaza mı geçirdiniz?"

Onu son gördüğümde aramızdaki konuşmanın çirkinliğine rağmen bana içten bir şekilde gülümsemişti. "Yorucu bir gün geçirdim, diyelim," dedi sessizce. Nereden geliyordu ki? "Gözümü bir yere çarptım."

"Dudağınızı da çarptınız sanırım," diyerek parmağımla kendi dudağımı işaret ettim. "Kanıyor."

Erdem'in yüzündeki kan saniyesinde çekildi. Parmağıyla dudağına dokunup samimiyetsiz bir şekilde gülerek, "Ah," dedi, gülümsemesinin aniden

buz tutmasına neden olan benim sorduğum soru muydu? "Sanırım fena çarpmışım."

"Öyle olmuş," dediğimde ona gülmek istedim, çünkü bir yere çarpmadığı, biri tarafından tartaklandığı ortadaydı. Bir süre sonra gözlerim koyu renk tişörtünün önündeki ıslaklığa kayınca duraksadım. Bu adam yaralıydı. Dehşetle açılan gözlerimi yüzüne çevirdiğimde suratında anlam veremediğim bir boşlukla karşılaştım.

"Sen yaralısın," dedim aniden mesafeyi bir köşeye bırakarak. "Ne oldu?"

Elini tişörtün önüne bastırıp yorgun bir şekilde yutkundu. "Sıkıntı yok," dedi uzun dişlerini gösterip aynı samimiyetsizlikle gülerek.

"İyi misin?" diye sordum panikle, insanlar yanımızdan geçip giderken her şeyden bihaberdiler.

"Elbette."

"İyi olduğuna emin misin?" Ona doğru bir adım atınca geri çekilip buz tutmuş gözlerle gözlerime baktı.

"İstediğin oldu, Mania," dedi bir bıçağı âdeta kalbimin ortasına saplayıp, sapını tutup acımasızca çevirerek. "Mantus artık sahnede."

"Ne?"

"Ben bu hikâyenin sonunu biliyorum," dedi ve yanımdan sıyrılarak öylece geçip gitti.

Scanned with CamScanner

12. PERDE

Na

Sen ve ben. Biz.

Arapçada *biz* manasına gelen zamir. *Na.*

Gecenin kararttığı bir pencereden eğilerek simsiyah saçlarını gökyüzüne sarkıtmıştı sanki. Dibinde yanan ışıklar, havuzun tıpkı okyanusun kalbi gibi yanarak mısmavi ışıldamasına neden oluyordu. Nabzım tenimin altında ihtilal ateşlenmiş bir bomba gibi gezinliyordu, sanki şimdi eğilip parmak uçlarımı suya dokundursam su bir periye dönüşerek karşımda canlanacaktı.

Küçük dalgalar hareket ettikçe yüksek tavana çarpan ışık da tıpkı havuzun içindeki su oradaymış gibi camın yüzeyini dalgalandırıyordu.

Korhan'ın çıplak ayakları yerde duyulması zor lekeler bırakarak adımlarının bana yaklaşmasına yardımcı olurken, olduğum yerde çömelmiş şekilde havuzun ışıklı yüzeyini izlemeye devam ettim. Erdem'in hızla uzaklaşması, kolumdaki yaradan sızan kan, bana olan bakışları ve yanımdan geçip giderken kurduğu cümle... Hepsi bir olup zihnimin dibine çökmüş beni izleyerek usul usul büyüyen bir yaratığa dönüşmeye başlamıştı.

O yaratığın elleri ayakları terstı, yüzü ensesinin hizasında, dişleri boynumdaydı.

Üstümde yalnızca mayo vardı, kıyafetlerimi çıkarıp yerlerinin dibine bırakmıştım. Birkaç saat öncesinin aksine havuzun mermerleri ıslak değil, kuruydu ve havuzun suyu tertemiz görünüyordu. Sanki yeni doldurulmuş gibi tertemizdi hem de.

Scanned with CamScanner

Korhan yavaşça eğilip, "Hazırsan başlayalım mı, sahil kızı?" dedi dalga geçer gibi ama bir an ona karşılık veremeyip sadece havuzun yüzeyindeki suyu izlemeye devam ettim. Çıplak omzuma dokununca sarsıldım, irkilerek ona döndüğümde gözlerimde büyümüş bir boşluk onu karşıladı. Bana anlam veremeyen gözlerle bakıyordu. "Bir problem mi var?" diye sordu, sesindeki sorgu, buzun etrafını kazımış ve o buza bir bıçağın şeklini vermişti sanki.

"Yok," diyebildim.

"Bu yüzden mi gri bir Eskişehir sabahı gibi bakıyorsun?"

"Ne?"

Eğilip gözlerimin içine daha yakından bakmaya başlayınca kalbimin göğsümün altında kayarak boğazıma doğru tırmanmaya başladığını hissettim. "Soğuk," diye fısıldadı, biraz daha yaklaştı. "Sisli." Gözlerine bir perde indi, o perdede tüm sahneler bir bir yanmaya başladı. "Durgun ama bir o kadar da telaşlı."

"Daha önce hiç Eskişehir'i görmedim," diye mırıldandım, dilimi yavaşça dudaklarımda gezdirdim. "Ama duyduğum kadarıyla bir o kadar da kirliymiş."

"Kirli baktığın zamanlar da oluyor, evet ama Eskişehir'in sabahı ne kadar kirliyse, akşamı da o kadar temizdir."

"Görmediğim bir şey hakkında yorum yapmam doğru olmaz sanırım."

"Gördüğün zaman yaparsın o zaman," dediğinde çapkın gülümsemesi dudaklarındaki yerini almıştı, kalbim son sürat çarpmaya başladı. Üstümdeki etkisi öyle yoğundu ki ne olursa olsun bu etki yakamı asla bırakmayacakmış gibi hissetmekten alıkoyamıyordum kendimi.

Gözlerimi gözlerinden koparıp, "Başlayalım mı?" diye sordum.

Başını salladığını göremesem de hissettim. "Önce biraz ısınalım," dedi. "Hadi bakalım denizci dayının, sahil kızı olan yeğeni. Göster bana marifetlerini."

Keyfimi yerine getirmeye çalışıyormuş gibi davranıyordu ama nafileydi. Erdem'in sesi, gözleri, o hali... Aklımdan çıkmasının hiçbir yolu yok muydu? Yutkunup doğrularak kalktım. Havuzun başlangıç noktasına doğru gidip iki farklı çizgide yan yana durduk.

"Bir fikrim var," dedi benim hemen dibimde dikilirken. Bana bakmıyordu, gözleri ilerideydi, hemen ilerideki metal duvar bir ayna kadar parlak bir yüzeye sahipti ve yansımalarımızı görebiliyordum.

"Neymiş?"

"Hiçbir balık pullarını kıyafetle örtmez," dedi. "Akvaryumdakiler bile."

"Hım?"

"Soyun." Bana baktı, ağzım kocaman açılırken artık ben de ona bakıyordum. "Pullarını kıyafetle örtme."

Kurduğu cümlenin bendeki etkisini biliyor muydu bilmiyordum ama nabzımın sarmaşıkları artık bileğimi sıkarak köklerini kanımın içine salmaya başlamıştı. Onun önünde çırılçıplak kalma hayali bile bedenimi ısırgan otlarıyla dolu bir küvete uzanmışım gibi acılarla donatıyorken, onun karşısında gerçekten çırılçıplak olmak bir ölünün dudaklarından kendinle ilgili kelimeleri o ölünün artık yeryüzünden silinmeye başlayan sesinden duymak gibiydi.

Benim için çok zor değildi aslında. Bedenimi gördüğü için artık daha rahat olmam gerekiyordu ama bir yanım hâlâ ondan utanmayı başarabiliyordu. Kısıtlı zamanda yaşadığımız onca şeye rağmen... O beni kökümden koparmak için dallarımı kırıp, beni saplandığım toprağın içinden sökmeye çalışarak etrafımda esen o gaddar rüzgâr gibiydi.

Fırtınaydı.

Özüme sinmiş bir tutkuyla, kötülüğün arkasına sakladığım ruhuma bir tekme de ben atarak mayomun askısını sağ omzum boyunca kaydırarak aşağı indirdim. Adından diğer kolu da indirip mayoyu bedenimden bir deriyi söküyormuş gibi sökerek çıkarıp, bedenimi saran mayonun içinden tıpkı doğduğum zamanki gibi çırılçıplak ve savunmasız halde çıktım.

Artık gidebileceğim bir yer yoktu, belki de gidebileceğim o kadar çok yer vardı ki burada kalmak için bir bahane üretmeye çalışıyordum. Korhan altındaki şortu çıkarıp ayağıyla kenara itti. Karşımızda duran yansımalarımız artık çırılçıplaktı ama biz birbirimize doğru dönüp çıplak tenlerimize bakmıyorduk. Gözlerimiz bizden bir hayli uzakta duran yansımalarımızdayken bile sanki göz gözeydik.

Elini elime kaydırınca bu dokunuşu yadırgamadım, parmaklarım parmaklarına bir sürgü gibi geçti. El eleydik. O ve ben, *biz*.

Ne.

Başını yavaşça salladığını yansımada hareket eden başından anladığımda dudaklarım yukarı kıvrıldı. Gözlerimi yavaşça kırpıştırıp komutuna karşılık verdim. Hazır olduğumu anladığında artık ikimiz de suyun dibine gömülmeye hazırdık. Ellerimiz birbirlerinden tek bir an olsun bile ayrılmadı.

Birlikte suya atladığımızda sudan önce ateşe değdi sanki tenimiz. Kırk ateşin içinden geçtik, yedi kat aşağı düşüp Haviye'nin dibinde gözlerimizi açtık. Haviye'nin dibinde ateşler değil, sular vardı; Haviye'nin dibinde yalnız değildim, yanımda o vardı.

Bacaklarını yavaşça hareket ettirirken zihnimin içindeki o suskun kız çocuğu usulca araladı gözlerini. Bir süre bakışları suyun trafiğinde asılı

Scanned with CamScanner

kaldı. Korhan elimi sıkıca kavrayınca bacaklarıma eklediğim makas hare-
ketleriyle usulca kendimi suyun üstüne doğru çekmeye başladım. Ellerimiz
ayrılmadı, bedenlerimiz aynı lirik ahenkle usul usul suyun yarısına kadar
tırmanmayı başardı. Saç tellerim bile birbirinden ayrılarak binlerce kara
yılana dönüşüp etrafımda kıvrılmaya başladığında burnumdan dışarı ba-
loncuklar çıkıyordu. Omzumun üstünden ona doğru döndürdüğüm başım,
onun boynunun taşıdığı güzel başıyla aynı hizada durunca, onun da bana
baktığını anladım.

Haviye'nin dibine düşmüş iki şeytan, bir kadehi iki farklı yerinden ka-
rarak o kırıkları avuçlarına saplamış. kırık kadeh bileklerine kadar sapla-
nırken iki farklı kırığın tam ortasında elleri birleşmişti sanki.

Elleri buluşmuştu belki.

Elleri kavuşmuş muydu sahi?

Birkaç saniyeyi birbirimize bakmak uğruna suyun dibine yatırdık. Sa-
niyeler, yelkovanın kollarından bir bir düşen melekler gibi Haviye'nin di-
binde boğularak ölmeye başladıklarında gözlerimi usulca yumdum. Ayak-
larım geriye doğru havalandı, bedenim yatar pozisyon aldı. Diğer kolumu
kullanarak kulaç atmaya başladığım sırada o da artık tek kolunu kullanarak
kulaç atıyor, ellerimiz birbirinden ayrılmadan havuzun diğer ucuna, Havi-
ye'nin sonundaki vadiye doğru yüzüyorduk.

Ellerimiz ayrılmadan suyun yüzeyine çıktık. Bir elimi havuzun başlan-
gıç noktasına koyup soluk soluğa, yüzümden boşalan damlalarla tam kar-
şımda duran yansımamıza bakakaldım. O da derin nefesler alıyordu ama
diğer eli de benim elimi tutan eliyle birlikte suyun içindeydi.

Bana doğru çevirdiği başına ayak uydurup ben de omzumun üstünden
ona doğru baktım. Islak dudaklarına verdiği aralıktan dökülen sıcak nefesi
yüzüme çarpınca suyun altında soğuk olacağını sandığım kasıklarıma san-
ki bidon dolusu benzin dökülmüş, kibritler üstüne çakılmış ve kasıklarım
yanmaya başlamıştı.

Dudaklarını dudaklarımın yakınına getirdi, gözlerim kalın dudaklarına kaydı, ardından tekrar acı yeşil gözlerine baktım. Dudaklarını dudaklarımın sınırlarından uzaklaştırmadan, "Yarış benimle," diye fısıldadı.

Kalbimdeki çarpıntı zihnime elini uzattı, zihnimin içindeki mantık kıvılcımları yıkılmaya, duygularım tüm zihnimi kuşatma altına almaya başladı. Korhan içimdeki suskunluk hissini yakıyor, küle çeviriyordu. Önceleri insanların sorularına maruz kalmamak için anlatmaktan kaçınan ben, şimdi kendimi sadece gözlerimde kıstığım, gözlerimde yaktığım, gözlerimde söndürdüğüm, gözlerimde öldürdüğüm ışıklarla bir adama anlatabiliyordum.

Aniden yüzümüzü havuzun sırtımızda kalan uzun yoluna çevirdik. Nefeslerimi düzenleyerek ciğerlerimi mücadeleye hazırlarken gözlerim bi-

silmişti. "Üç," diye fısıldadı Korhan, gözleri profilime dokundu, yaktı geçti. "İki," dediğinde dudaklarını yalıyordu, bunu ona bakmasam da görebiliyordum. "Bir." Güldü. "Başla!"

Suyun içine kafamı daldırmamla kalçamı kaldırıp suyun içine gömülmem bir oldu. İnanılmaz bir hırs, önü alınamaz duygular, göğsümü saran adrenalinle çılgınlar gibi bacaklarımı kollarımı sallamaya, ciğerlerimdeki nefes parçaları tüm organlarıma saplanırken ona meydan okurcasına yüzmeye başladım. Bir balık gibi kayıyordum. Bedenim çırılçıplak olduğu için su sanki ona ait bir canlıymışım gibi beni içine daha saf bir halde kabul ediyor, beni parçası haline getiriyordu.

Ne kadar sürmüştü bilmiyordum, kafamı havuzun diğer ucundaki bitiş çizgisinde dışarı çıkardığımda gözlerim Korhan'ı aradı. O an havuzun yüzeyinde kolları bacakları açık halde, gözleri kapalı öylece duran Korhan'ı görünce ellerimdeki derman çekilmiş gibi sarsıldım.

"Korhan!" dedim korkuyla. Suyun yüzeyinde panikle ona doğru kayarak birkaç kulaç atıp yanında bittim. Gözleri kapalıydı, yüzünde ifadelere ait renklerden hiçbirini göremiyordum. Bir an nefes bile almadığını sandım ve korkuyla, "Arjen!" diye bağırdım bu kez. "Arjen!"

Onu kolundan tutup havuzun dışına çekmeye çalışırken suyun etkisiyle bedeni daha da ağırlaşmıştı sanki. Suyun içine daldım, suyun dibinden ellerimi bedenine bastırarak onu yukarı itmeye çalıştım ama bedeni çok ağırdı. Kelimelere emanet ettiğim tüm duygular ölü bedenler gibi suyun üstünde yüzmeye başladıklarında tekrar suyun yüzeyindeydim, gözlerim korkuyla dolmuştu. Tam havuzdan çıkıp yardım çağıracaktım ki biri suyun içinde bileğimi kavradı.

Üstünde olduğum dünyanın altında kaldım.

Gözlerimi hızla ona doğru çevirmemle, dudaklarının arasından dışarıya doğru tıpkı bir su havuzuna ait süsün ucundan fırlıyormuş gibi yukarıyı hedef alarak fırlayan suyu görünce gözlerim iri iri açıldı. Tek gözünü açıp bana baktı. Sonra aniden gülmeye başladı.

"Hayvan," diye fısıldadım korku tenimin üstünden bir hayalet gibi kalkıp giderken. Çıplak vücuduna kaşlarımı çatarak baktım, ardından uzanıp dirseğimle tam kasığının üstüne vurup, "Hayvan!" diye bağırdım şiddetle, sesim havuzun duvarlarına çarparak bana geri döndü. Korhan acıyla kendini suyun dibine bıraktı, tekrar suyun üstüne çıktığında yüzünde dehşet ile pekişmiş acılarla dolu bir ifade vardı.

"Sikime vursaydın!" diye hırladı öfkeyle bana doğru yüzüp beni havuzun duvarıyla kendi arasına alarak. "Vurduğun yer çok da farklı bir yer değildi aslında. Ne yapıyorsun, Kedi?"

Scanned with CamScanner

"Pezevenk ceketli," diye homurdandım dik dik bakarak. "Ödünü kopardın!"

"Bıdı bıdı," diye söylendi kafasını iki yana sallayıp biraz daha yaklaşarak. Artık tamamen sıkıştırılmıştım.

"Ben kazandım," dedim çatık kaşlarla.

"Hayır," dediğinde onun da kaşları çatılmıştı. "O kadar yavaştın ki ben çoktan bitiş çizgisine gelmiştim ama sen hâlâ suyun ortasında dana gibi deviniyordun koca güllenle. Ben de sen devinirken biraz dinlenmek için suyun üstüne yatayım dedim..."

"Hile yapıyorsun! Ben kazandım!"

"Hayır, önce ben bitiş çizgisine geldim."

"Yalan atma," dedim. "Hem ben görmedim bile."

"Sen yalan atma asıl. Önce ben geldim diyorsam önce ben gelmişimdir."

"Görmediğim şeye niye inanacakmışım?" diye söylendim.

"Mantus'un varlığına inanıyorsun ama," dedi, bir an donup kaldım.

"Ben inanmıyorum ki, Mania inanıyor," diye yalan söyledim. Gözlerimin içine dikkatle bakıyordu, benden alıp götürdükleriyle hemen karışmaydı, daha fazlasını istediği o kadar ortadaydı ki...

"Niye, Mania salak mı görmediği adamın varlığına inanıyor?"

"Salak demek ki, sana ne?"

"Geri zekâlı Mania," dedi, ona düz düz baktım.

"Sensin geri zekâlı."

"Yo," dedi. "Sensin. Güller."

Homurdanmaya başladım. Gözleri bir an suyun altında kalan göğüslerime kaydı, duraksadım. Sertçe yutkunarak. "Memelerinin uçlarını tenime bilerek mi sürtüyorsun?" diye sordu, sesi dikkat dağıtıcıydı.

"Ne?" Geri çekilmeye çalıştım ama gidecek hiçbir yerim yoktu şu an. "Ben öyle bir şey yapmadım. İçime giren sensin."

"İçine giren benim," diye fısıldadı yakıcı bir gerçeklikle.

Zaman suyun içinden çekilerek yalnızca içeriye dağıldı, suyun içindeki gelecek ve geçmişin ortasında yanan ateşler bir bir sönmeye başlamış, seniyeleri oluşturan sayıların etrafında buzdan sarkıtlar oluşmuştu.

Bir eli yavaşça suyun içine daldı, diğer elini bedenimin yanından geçirerek havuzun duvarına yaslayıp gözlerini gözlerime sabitledi. Gözlerindeki cehennemin gölgesi bedenime uzanmıştı. "Ne istiyorsun?" diye sorunca apışıp kaldım. Ne istiyordum? Bir şey istiyor gibi mi bakıyordum? Güçlü parmakları suyun içindeki çıplak bacaklarıma dokundu, dizlerden başlayarak uyluk kemiğime kadar tırmandırdığı parmaklarının uçlarından alevler birer bıçak gibi tenime saplanıp çıkıyordu.

"Ne mi istiyorum?"

"Söyle," diye emretti.

Köşeye sıkışmış bir av, kimsesiz bir kız çocuğu gibi onun gözlerine iri iri gözlerle bakarken hiçbir şey söyleyemedim. Cevapsızlığım onun cesaretinin üstünü kaplayan benzine atılmış ucu yanık kibrit gibiydi. Parmakları daha da yukarı tırmanarak iki bacağımın arasına girdi, iç bacağımı ılık bir sallantı hissettirerek okşamaya başladı. Kadınlığım bu dokunuşun enkazında kalmış bir yaralı gibi can çekişerek kasılmaya başladığında o da o parmakların üzerinde dolaşması için can atıyordu. Bu mikrop istek içimde büyümek isteyen bir hastalığın bana geçirdiği acımasız pençeleriydi.

"Söylemeyecek misin?" diye sorduğunda gözlerindeki siyah boşlukların genişleyerek gözlerindeki yeşil rengi yutmaya başladığını gördüm.

"Hım?" Parmakları kadınlığıma yakın bir yere geldi, iç kısmı okşuyordu fakat oraya dokunmuyordu. Suyun içinde kadınlığımın kaslarının kasılmaya başladığını hissedebiliyordum. Bu illet duygu beni mahvediyordu. "Söyle," diye emretti bir kez daha, sesinin ateşinde tenim soyunuyordu.

İçimdeki isteğe avuçlarımdaki mermileri çarparak sessizliğimi korumaya devam ettim ama o bana yaptığı saldırıları azaltmadı. Geri çekilmedi, durmadan üstüme gelerek daha da saldırılarını arttırdığı bu savaşta benimle çatışan oydu ama benim onunla çatışacak gücüm yoktu. Kaybederdim. Biliyordum. Sessizce bana yağdırdığı ateşin altında ölmeyi bekliyordum. Ya teslim olacaktım ya da ölecektim.

Şu an teslim olmak zaten ölmek demekti.

Parmağını kadınlığıma değdirmeden üste çıkarıp göbek deliğime yerleştirince dişlerimi sıkarak yanağımda oluşturduğum oyuklarla ona bakmaya başladım. Sıcak nefesi tenimdeki yanardağın eteklerine lav misali akıyordu.

Parmağını göbek deliğime bastırınca bedenimdeki tüm kemikler kırılmak üzereymiş gibi bir baskı hissederek gözlerimi yumdum. Sıcak nefesi dudaklarıma usul usul aktı, beni kûl etmeye başladı. "Arjen," diye mırıldandım güçsüz bir sesle. Elimde teslimiyet bayrağıyla ateş hattının ortasına atlayıp o bayrağı sallayarak önünde diz çökmek istiyordum ama buna engel olan tarafım hâlâ oradaydı, ölmemişti, can çekişiyordu.

Göbek deliğimi tıpkı farklı bir yeri okşuyormuş gibi dairesel hareketlerle okşamaya başladı. İstekten sızlayan bedenimi suların dibine gömüp, kendimi orada dizginlemeye çalışmak istiyordum ama sıkıştırıldığım yerden kaçıp kurtulmamın hiçbir yolu yoktu.

"Söyle bebeğim," dedi, tenimden bir ölünün nefesi gibi geçen harfler, cam kırıkları gibi tenime saplanmaya başlamıştı. Parmağını sanki farklı

Scanned with CamScanner

bir deliğe itiyormuş gibi göbek deliğime doğru itince sırtımı soğuk duvara daha sert bastırıp kesik kesik inledim. "Söyle," diye emretti, gözlerim kapalı olsa da o yoğunlaşmış yeşil gözlerin yüzümü saran zevk dalgalarını hoşuna izlediğini biliyordum.

Bir an için zihnimi kaplayan tüm sorunlar bir köşeye geçip sessizce bizi izlemeye başladılar. Erdem'in yüzü, sesi, o hali artık umurumda bile değildi. Umurumda olan tek şey dondurduğumuz şu anın çözülmeye başladığında gerisinde bize bırakacağı anılardı. Göbek deliğimi ıstırap verici bir hızla bastırarak okşamayı sürdürüyordu, kafam allak bullaktı ve kasıklarımın alev alev yandığını hissedebiliyordum. Sınırlar yoktu, sınırların cansa cehennemeydi. Sanki parmakları bir bıçaktı ve göbek deliğime girip çıkıyor, zevk gibi akan kanım parmaklarına bulaşıyordu.

"Arjen," diye inleyerek saçlarını kavradım, o da buna karşılık vermek istiyormuş gibi elini hızla kasıklarıma indirdi. Kasığımdaki damara parmağını bastırmasıyla gözlerimin kararması aynı saniyelerde gerçekleşen olaylardı. Gözlerimi güçlükle aralayınca kapkara olmuş gözleriyle karşı karşıya kaldım. Gözlerindeki kirli canavar, tenimdeki kız çocuğunun temiz kanını içmek istiyordu.

"Dokun," döküldü dudaklarımdan. "Daha aşağılara dokun."

Güçsüz sesimin yüzüne indirdiği fırça darbeleri onun tuvali olan çehresindeki ifadeleri belirliyordu. Parmaklarını kadınlığımın başlangıç çizgisine indirdiğinde bedenim taş kesildi, aralık duran dudaklarımdan onun dudaklarına doğru çarpan inilti sesi tüm duvarlara çarparak yankılar halinde parçalara ayrıldı.

Dilini dudaklarında gezdirdi, usulca gözlerimden kopardığı o kuyu gibi bakan gözlerini dudaklarıma indirdi. Parmaklarını kadınlığımın ikiye ayrılan vadisindeki ıslak çizgi boyunca kaydırdı, işaret ve yüzük parmağını kullanarak ikiye ayırdığı vadinin ortasındaki belirgin mağarayı orta parmağıyla yuvarlamaya başladı.

"Ah!" Güçsüz iniltim benim sandığımın aksine güçlü olacak ki tüm duvarlarda erotik bir çınlamaya yol açtı. Gözlerime sis gibi çöken zevki ondan saklamak ne mümkündü? Tenim kırmızı alarma geçmiş, bedenim sarsılarak daha fazlasını isteyen bir girdaba dönüşmüştü. "Dokun," diye inledim, bana dokunurken ektiği hisler beni yok edebilecek, yeryüzünden silebilecek kadar kuvvetliydi. Gözlerini tekrar gözlerime tırmandırdığında şişmiş tepem artık onun parmaklarının arasında kayarak zonklamaya, sanki mümkünmüş gibi daha fazla şişerek onun parmağını itmeye başlamıştı.

"Seni bu havuzun her noktasında saatlerce inletebilirim," dediğinde parmağı artık o tepeyi koparmak istiyormuş gibi hareketler sergiliyordu.

"Bu su çekilip kuruyana kadar, bu havuzun her noktasında sahip ol bana," dedim arsız, kendini kaybetmiş, benliği silinmiş, mantığı susmuş bir sesle. Bu cümlelerim Korhan'ın dudaklarında şiddetli bir iniltiye dönüşerek dudaklarıma çarptı. Dişlerinin dişlerime çarptığını hissettiğimde artık dudaklarımız birbirine girmiş iki farklı ip gibiydi, delirmiş gibi öpüşmeye başlamıştık. Parmakları tepemi eziyor, sağa sola yatırarak zevkimi bir yıkıma dönüştürüp beni deliye döndürüyordu ve dudakları da dudaklarımda aynı hâkimiyeti kurmuş, beni kölesi haline getirmek için bana saldırıyordu.

Düşüncelerimin üstüne gece gibi çöken hareketlerini artık takip dahi edemiyordum. Zevkten başım dönüyor, suyun içinde olsam da kavruluyordum. Parmağının ucunu usulca içime itince bir an kasılıp kaldım, ardından dudaklarımdan dökülen o haykırış acılarla kamçılanmış gibiydi. Hareketli suyun içinde tıpkı bir kum gibi dağılırken onun parmakları da kadınlığımın en ücra köşesindeki bilinmedik yerleri depreme maruz kalmış bir duvar gibi yıkıyordu.

"Sudan daha ıslaksın," dedi. "Ateşten daha sıcak."

Kirpiklerim usulca onun hemen önünde diz çökerek gözlerimin üstüne kapandı. Dudaklarını dudaklarımdan çekmeden arsız kelimeleri dudaklarıma çarpmaya devam ediyordu. Orta parmağını yarısına kadar içime kaydırdığında suyun içinde kıvrılan parmaklarım kasıldı, bir an parmaklarını asla hareket ettiremeyeceğimi düşündüm. Saf bir zevk bedenime tıpkı felç gibi düşüyordu.

"Ah, sikeyim!" diye inlediğini duydum. Korhan'ın kendini kontrol etmekte güçlük çektiği ortadaydı. Dudakları dudaklarımın üstünde günahı arayan bir şeytan gibi sahipsizce geziniyor, dokunduğu her yeri kendi topraklarını sayarak beni cehenneme alt kılıyordu. "Şakırtılarını duymak için parmaklarımı içine daha sert sokmak istiyorum. Bu canını yakacak."

"Yaksın," diye kabullendim sadece. Daha fazlasını istiyordum.

Onu istiyordum.

Kelimeleri tenime iş gibi sinmeye başladığı sırada, "Sen çok arsız bir kedisin," diye mırıldandı, dudakları dudaklarımın üstündeydi. Parmağını saran kemikler içimi ağrıyla doldururken orta parmağı içime tamamen saplanmıştı. Acıyla çığlık atarak sırtımı daha sert bastırdım duvara. Mermerden akan soğuk bile içimdeki yangını serinletmeye yetmiyordu. Şiş tepem, Korhan'ın parmağı içime saplandıkça daha da şişerek nabız gibi çarpıyordu.

Korhan'ın gözlerinin içine acılar ve zevkleri birbirine kardeş ederek baktığımda Korhan'ın gözlerindeki ifade derinleşti. Parmağını yavaşça içimden çıkardı, kalın parmağı bile aslında onun aletinin yanında ufacık

Scanned with CamScanner

kalmasına rağmen o parmağı ne zaman içime kaydırsa acılar benim evim oluyordu. Sanırım henüz çok dardım, bu darlık bana acı, ona ise sınırsız zevk veriyor olmalıydı. Damarımın içinde atan o nabzın damarımı sarsarak hareket ettiğini hissedebiliyordum.

Korhan acılarıma aldırış etmeden o derin ifadeyi gözlerime bir bıçak gibi saplayıp orta parmağını sertçe içime sokup çıkarmaya başladı. Suya çarparak içimdeki sıvıları darmaduman eden parmakları bir süre sonra istediği şakırtıların doğup, duvarlarda ilk adımlarını atmaya başlamasına neden oldu. Çıkan sesler hem erotik hem de utanç vericiydi ama şu an öyle ağır duygular içerisindeydim ki bu duygular dağılmadıkça ben utancı sınırlarıma kabul etmeyecektim.

Parmakları girip çıktığı yere zevk tohumları ekiyordu âdeta. Artık dişünebildiğim tek şey buydu. Bizdik. O ve ben. Sinirlerimi oluşturan tüm kıvrımlar birer birer ateşe veriliyordu sanki. Öyle deli bir yangının içinde hissediyordum ki kendimi... Sanki başımdan aşağı yakıcı, kaynar yağmurlar yağıyordu.

Korhan başparmağını şişmiş tepeme bastırınca gözlerimin önünde şimşekler çaktı, yıldızlar bir bir yeryüzüne yağmaya başladı sandım. Vahşi iniltiler dudaklarımın zarını yırtan tırnaklar gibi karanlığın içine karışıyordu. Kafamı geriye doğru attığım sırada dudakları çeneme sürtündü. Gözlerimi cam tavana diktim. Yıldızları görebiliyordum.

Yıldızlar bu gece daha parlaktı.

Şakırtıları dinlerken kendimden geçmiş halde yıldızları izlemeyi sürdürüyordum. Acı vardı, beni bitiriyordu ama zevk çok daha baskındı, zevki hissetmek için zevkin kardeşi olan acıyı bedenimde ağırlıyordum. Dudakları çenemdeydi, uzun uzun öptüğü çenemi bir süre sonra yalamaya, diliyle ıslatmaya başladı. Dili çenemdeki gamze boyunca kaydı, boynuma aktı. Boynumu delirmiş gibi yalarken güçsüz elimi kaldırmanın bir yolunu bulup aşağı indirdim. Onun bacağımı dürten hacimli aletini kavradım, ereksiyonu artık öyle bir şişmişti ki onun da ihtiyaçları gözünü kör etmiş olmalıydı.

Ereksiyonuna avucumu sardığım anda gırtlağından koparduğu inilti nefes boşluğuma bir dövme gibi işlenerek oraya onu kazıdı. Avucumun içinde kalp gibi atan kalınlığını usul usul çekiştirerek okşamaya başladığımda gözlerimi yıldızlardan çekemiyordum; ben o yıldızların üstünde eteklerinde ateş yanarken çılgınca dans eden bir kız çocuğu gibiydim şu an. Kimsenin bilmediği diyarlara ayak izlerimi bırakıyordum.

Korhan hem tepemi eziyor, sağa sola yatırıyor hem de şakırtıların daha da çoğalmasını ister gibi avucunu kadınlığıma çarpa çarpa orta parmağını vadiden içeriye, derinlere itiyordu. Her köşemde ondan bir hatıra varmış

gibi hissediyordum artık. Tenime bir sürü çerçeve asmıştı. Tüm çerçevelerde ona ait bir fotoğraf vardı. Belki de onun çizdiği bir resim...

Damarları avucuma çarparken artık tüm hisler parmağının baskı uygulayarak ezdiği yere toplanmıştı. Kendimden geçmiş gibi ismini fısıldayarak inliyordum ve o dişlerini boynuma saplamış, ısıra ısıra ilerlerken kalçalarını hareket ettirerek kalınlığını avucumun içinde kaydırıyordu. Artık gerçekten alev almış, aklımızı yitirecek duruma gelmiştik.

Ereksiyonunu sıkarak o avucumun içindeki kayışlarının daha da zorlaşmasını sağlarken artık çıldırmış gibi inliyor, boğazından yükselen kükreme seslerini bana duyurmaktan çekinmiyordu. Suyun sesi tenimden yükselen sese karışmış, devamında iniltilerimizde bezenen bu ses, karışık bir çiçek buketi gibi tam ortamızda asılı kalmıştı.

Korhan parmağını geri çekince içimde boşluğun büyüdüğünü hissettim. Gözlerimi usulca yüzüne çevirmemle, ne demek istediğini anlamışçasına elimi ereksiyonundan çekmem bir oldu. Beni aniden daha sert bastırdı mermer duvara, ardından suyu dalgalandırarak bacaklarımı iki yanından tutup hafifçe ayırdı. Avuçlarının içindeki bacaklarımı duvara yasladığı sırada, zonklayan kalınlığı sanki yolu biliyormuş gibi kadınlığımın sınırlarında dolaşmaya başlamıştı.

Gözlerimde yangın yeri gibi bir ifadeyle onun hareketlerini izlerken sık soluyordum. Bu gecenin sabahı olmayacaktı, güneş içinde olduğumuz havuzun dibinde boğulup sönmüş, ölmüştü sanki. Öyle hissediyordum.

Aletini kökünden kavradığı sırada artık sadece bir eli bacağımda duruyordu, diğer bacağım ise kendi kuvvetim sayesinde duvara yaslıydı. Korhan aletinin şiş başını kadınlığımın dışarı fırlayacak gibi çarpan tepesine sürtmeye başladığında dudaklarımdan dökülen isim yine ona aitti. Bir süre sonra beni kucağına çekip kalçalarımdan kavrayarak havalandırdı, aletinin üstüne oturttu ve ben onun damarları ağaç kökleri kadar kalın olan ereksiyonunun üstünde sertçe sürtünerek hareket etmeye başladım. Altımızdaki su her seferinde daha kuvvetli bir şekilde etrafını saran duvarlara çarpıyordu.

Bir süre sonra kalçalarımı kavrayan parmakları kalçalarıma saplanarak acıyla inlememe neden oldu. Sonra onu içimde hissettim. Usul usul girdiği yerde öyle büyük bir yankıya sebep olmuştu ki attığım çığlığı takip eden inilti sesleri yeri yerinden oynatmıştı. Tırnaklarımı hırsla ensesine geçirdim, kalınlığının içimde hafifçe hareketlenerek dibe doğru ilerlediğini hissettim.

Bu onun kalın parmağına benzemiyordu. Şimdi çok farklıydı işte. Güçsüz bir şekilde onun boynuna sarılırken artık ne yapmam gerektiğini tam olarak bilmediğim için yalnızca inleyerek onun bana verdiklerine karşılık vermeye çalışıyordum. Oysa güçsüzdüm. Hissettiğim her şeye, biraz sonra

Scanned with CamScanner

kucağında ölebilme ihtimaline rağmen kendimi ona bırakmıştım. Kendimi salmıştım.

Hayalarının suyun içinde olmamıza rağmen onun kavradığı kalçaların dışarıda kalan kısımlarına çarpmaya başladığını hissettiğimde artık o haddinden daha fazla derindeydi ve ben, inliltilerimi çığlıklarıma bağlayarak gün yüzüne çıkarıyordum. Kaburgalarımın üzerinden usulca karnıma damlamaya başlayan his girdapları büyüyerek beni içine çekmeye, yutmaya başlamıştı.

Zevkin kökleri kadınlığımın içinden daha derinlere tırmanarak tüm bedenimi sarıyordu âdeta. Beni tekrar duvara yasladığında elleri yine kalçalarımdaydı, güçlü parmakları kalçalarım ve duvar arasında sıkışmıştı. Öyle hızlı girip çıkıyordu ki altımızdaki su yükselerek dışarı taşmaya başlamıştı. Canım öyle çok yanıyordu ki nefesim kesiliyordu ama aynı zamanda delice bir zevkin pençesine düşmüştüm, kendimi geri almak istemeden o pençeye sarılıyordum.

Bir elini duvar boşluğuna yaslayıp içimdeki hareketlerini hızlandırmaya başladı. İçime girip çıktıkça yükselen o yüz kızartan sesler artık yüzme havuzunun her noktasından duyuluyor gibiydi. Başım geriye doğru düşünce bir an dünyam tersine dönmüş gibi hissettim. Artık gördüğüm her şey terstendi. Dünya tepetaklak gelmiş olamaz mıydı?

İçime bir kez daha saplanınca hayaları kalçalarıma çarparak şakıdı. Gözlerimden akan yaşların mimarı aldığım zevkti, o da bunu biliyordu. Göğüs ucumu ağzının içine aldı, dudaklarını göğüs ucumun etrafına örttü ve tekrar içimdeki zelzeleyi ateşe vermeye başladığında artık göğüs ucumu bir bebek gibi iştahla emiyordu. Kalçalarımın kenarlarını sıkıyor, sanki benden daha fazlasını istiyormuş gibi erkeksi inliltilerini benden sakınmadan delice bana çarparak beni yok etmek isteyen bir sılgı misali üstümden kayıp geçiyor, beni silmeye başlıyordu.

Beni içine çektiği girdap dönerek büyümeye, bu kez onu içine çekmeye başladı. Beni aniden ters çevirince ne olduğumu şaşırdım. Bedenim artık suyun çok fazla üstündeydi. Korhan beni havuzun dışına çıkardı ama kendi çıkmadı, artık içimde olmadığı için kadınlığım zonkluyordu. Ben daha ne olduğunu anlamadan dizlerimi havuzun önündeki mermerlere yaslamamı ve eğilmemi sağladı. Domalmış gibi öylece dururken yanaklarım yanıyor, nefesim göğsümü parçalayarak dışarı dökülüyordu. Ayaklarım kısmen suyun içindeydi. Aralanmış kalçalarımla onun önünde duruyor, savunmasız hissediyordum kendimi.

Bir anda yüzünü kalçalarımın arasında hissetmemle bedenimden akan sular yüzünden ıslanan mermer zemine tutunmam bir oldu. Öne doğ-

ru eğildiğim için kalçalarım tamamen ikiye ayrılmış, onun iştahına sunulmuştu şu an. Kalçalarımı büyük elleriyle daha fazla ayırınca kadınlığımın da ay bir ağız gibi açıldığını hissettim. Dili kadınlığımın çizgisi boyunca kaydı, arka taraftaki mahrem bölgeye gelince gözlerim iri iri açıldı. Karşımızda duran yansımama bakarak yüksek sesle ismini sayıkladım.

"Arjen," diye inledim zayıf bir sesle, ardından bağırmama sebep olan dilini derinlerimde hissetmemdi. "Arjen!"

Suyun içinde kendini yukarı iterek dişlerini kalçalarıma batırdı, kalçalarımın etrafını ısırıp yüzünü tekrar oraya gömdü ve dilini tekrar aynı baskıyla oraya itmeye başladı. Alnımdan akan ter miydi yoksa az önce içinde olduğum suyun damlaları mıydı hiçbir fikrim yoktu artık.

"Siktir!" diye hırlayarak beni belimden tutup suyun içine sertçe çekince sırtım onun göğsüne yapıştı, içine daldığım su iki yana patlayarak ayrılıp etrafı sele çevirdi. Beni suyun içinde itti, çıplak göğüslerim havuzun soğuk duvarına yaslandığında o tüm ağırlığını sırtıma vermiş, kalçamı kırarak ona doğru eğilmemi sağlamıştı. İri gözlerle havuzun kenarlarına tutundum ve o an onu yine içimde hissettiğim andı...

Beni duvara her seferinde biraz daha iterek yapıştırıp içime girip çıkmaya devam ederken artık dünya üstümüze yıkılsa, ben dünyanın altında onunla yeni bir cehennem inşa edip yaşamaya razıydım. Uzun süre benim çığlıklarım, onun dudaklarından dökülen ahlaksız kelamlar, hırıltıları ve inliltileri duvarlardaki yankısını sürdürdü. Güçsüzce duvara tutunup onun bana çarparken yarattığı sarsıntıyı zevkle karşıladığım sırada artık parmakları tepemdeydi.

Hem içimi hem dışımı dağlıyormuş gibi hissettiren hareketleri kör gibi hissetmeme neden oluyordu. Sanki baktığım yerde gördüklerim aslında olanlar değildi, onları oraya zihnim yerleştirmişti.

Korhan son hamlesini de yaptığında birbirine aynı anda kayarak söneceğine söz vermiş iki yıldız gibi hızla gökyüzünden yeryüzüne düşmeye başladık. Önce dudaklarım çığlığa sustu, sonra gözlerim görmeyi reddederek kapandı, hemen ardından bedenim bir ateş topunun döne döne oluşturduğu çığın içine kapılarak sarsılmaya başladı.

O içime dolduruyordu ışıklarını, ben onun etrafına ışıklarımı akıtıyordum.

Birlikte usul usul sönüyorduk.

Beni kendine çevirip kollarımın altlarından kavrayarak havuzun başına oturttuğunda bedenim hâlâ tir tir titriyordu. Aramızdaki sessizliğin hasat edildiği tarla yavaşça alev almaya başlamıştı. Zayıflamış gözlerimi gözlerine sabitleyerek ona güçsüz düşmüş bir savaşçı gibi baktım.

Scanned with CamScanner

"Bu havuzun suyunu boşaltıp tekrar doldurmam gerekecek," dedi dudaklarında yarım yamalak, yorgun bir gülümsemeyi bana sunarken.

Ona anlamadığımı belirten gözlerle baktım. Başını iki yana sallayıp aralık duran bacaklarımın arasına girdi ve belime sarıldı. O, benim aksime hâlâ suyun içindeydi. Az önce bedenimi yöneten o hisler geri çekilmiş, utanç kafasını kaldırıp yüzümü dikkatle izlemeye başlamıştı. O utanca yenilmemek için gözlerimi Korhan'ın kor yeşili gözlerinden tek bir an olsun ayırmıyordum ama kalbim, göğsümün içinde kendini yitirmiş gibi kayıp bir ritimle çarpıyordu.

Başka zaman olsa belki de utançtan bu surata bakamazdım ama onunla aramızdaki şeyin utancı içeri kabul etmeyecek kadar baskın olduğunu biliyordum. Korhan beni güçlü kollarıyla sardığında çıplak tenlerimiz teker birbirine değdi, ürperdiğimi hissettim. Yine o haptan almak zorunda kalacaktım. Bir an o hapı almadığımı ve karnımın içinde ona ait bir ağacın köklerinin yavaşça beni sararak benden bir parça haline gelmeye başladığını hayal ettim... Karnımın içinde ona ait bir bebek. Damarlarında onun kanını taşıyan bir bebek... Bu düşünce beni korkutmuştu.

Havuzdan tamamen çıktığımızda bedenimi küçük bir havluya sarıp şezlonga oturmuştum, Korhan nasıl çalıştığını bilmediğim bir sistemi usulca kullanarak havuz suyunun boşalmasını sağlamaya başlamıştı. Havuz suyu ağır ağır, tıpkı bir girdabın içine çekiliyormuş gibi usulca kısalmaya başladığında hâlâ oturduğum yerde öylece duruyordum.

Korhan'ın boxerını giydiğini gördüm, ardından şortunu giymek yerine altında boxerla yavaşça bana doğru ilerledi. Önüme dikildi. Damarlarımda iğne gibi dolaşan merakla gözlerimi kaldırıp yüzüne oturttum. Birkaç dakika yalnızca birbirimizi izledik.

"Sana sormak istediğim bazı şeyler var," dedim dilimi dudaklarımda gezdirip, öpüşürken şişirdiği dudaklarımdaki sızıyı en derinlerimde hissederken.

Kaşlarını kaldırdığını gördüm ama bana cevap vermedi.

"Sorgu olarak değil," diye mırıldandım. "Yalnızca merak ettiğim bazı ayrıntılar. Seninle ilgili."

Derin bir nefes alıp, "Bunu benim için özel olan bir yere gittiğimizde konuşalım," dedi hiç beklemediğim bir anda. "Şimdi giyin." Gözleri kısmen örtülmüş bedenime kaydı. "Bedenin ne durumda?"

Güçlükle yutkunup, "İyiyim," diye fısıldadım. Aslında çok daha fazlası vardı. Çok iyiydim, harikaydım, müthiş hissediyordum. Onun dediğini yapıp giyinmeye başladığımda o da beni şaşırtarak şortunu giymek yerine şezlonglardan birinin üstünde duran lacivert kot pantolonunu giydi.

Bir süre sonra havuzun ucundan çıkarak hareket etmeye başlayan beyaz kapak usul usul havuzun diğer tarafına doğru ilerleyerek suyu altına alan bir tavana dönüştü. Yalnızca birkaç dakika sonra artık havuzun üstü o beyaz tavan ile örtülmüş, tamamen kapanmıştı.

Tesisten çıktığımızda tesisin olduğu karanlık dar sokakta ilerlemeye başlamıştık. Telefonla konuştuğu için tenime bastığım hislerin ne kadar aktif olduğunu ondan saklamaya çalışmıyordum, dikkati şu an bende değil, telefonda konuştuğu kişideydi. Muhtemelen o sarışın adamla konuşuyordu. Havuzu boşaltığını, tekrar dolması için bıraktığını söylemişti. Adamdan onay almış olacak ki telefonu kapatıp kotunun cebine sıkıştırırken gözleri kısaca profilime kaydı.

Elini yavaşça koluma doğru kaydırdı, avucunu koluma bastırıp beni bedenine çekerek göğsüne yasladı. Bu şekilde yürümek sanıldığından daha zor olsa da hissettirdikleri de sanıldığından çok daha mucizeviydi.

"Senin bir tadın var," diye fısıldadı, hemen arkamızdan hızla bir aracın geçerken bedenimize çarpıp söndürdüğü ışığı takip eden gözlerim tekrar karanlık ile kucaklaştı. Yutkunup sözlerini tamamlamasını bekledim. Bir şey diyecek oldu ama sonra dudaklarını birbirine bastırıp başını iki yana salladı. "Var ulan işte."

"Hım?"

"Öyle işte," dedi, beni iyice kolunun altına çekti. "Var yani."

"Nasıl bir tadım var?"

"Çocukken çok sevdiğim bir şeyin tadına benziyor."

Ona bakıp, "Ne o?" diye sordum merakla.

Gölgeler, geceyi doğurduğu sokağın içinde kasıklarından süzülen karanlığı kaldırımlara damlatarak bizi takip ediyordu. Havanın biraz önceye nazaran daha serin olduğunu fark edince ona sokuldum. O da beni kendine bastırdı.

"İncir," dedi, söylediği bu tek kelimedeki tüm harfler, kalbimi dolduran kanın içinde yüzmeye başlamıştı.

Çenemi göğsüne sürterek kafamı hafif bir açıyla kaldırdım ve onun yüzüne baktım. Gözlerini bilerek gözlerime dokundurmuyordu sanki. Bakışları hemen ilerde, önümüze döşenen yoldaydı.

"İncire mi benziyor tadım?" diye sordum şaşkın şaşkın.

"Evet, sadece tadın değil. Kokun da."

Yutkundum, bana bakmasını istiyormuş gibi pürdikkat ona bakıyordum ama o gözlerine yayılan harfleri görmemi istemiyormuş gibi inatla bana bakmaktan kaçınıyordu. Bir an o harflerin yanaklarını oluşturan kemikli vadilerden aşağı atlayarak yüzüme dökülmeye başlayacağını düşündüm.

Scanned with CamScanner

"İncir," diye mırıldandım.

"Evet," dedi. Caddenin ortasındaydık şimdi. Yolun bir ucundan bir kamyonet bize doğru yaklaşıyor, diğer ucundan da ters yönünde son model bir spor araba geliyordu. Yavaşça karşıya geçtiğimiz sırada, "Teninin kokusu incir gibi," diye fısıldadı. "Sen incir gibi kokuyorsun."

Belki söylenebilecek binlerce sözcük, kurulabilecek yüzlerce cümle vardı ama ben bunu yapmadım. Konuşmadım. Uzun zamandır sakladığı şeyleri belki de zamanla o bile unutmaya başlamıştı ve ben ona bu şeyleri hatırlatan insan olmak istemiyordum.

Korhan aracını sokağın diğer ucuna park ettiği için bir süre daha sessizce yürüdük. Aracın önüne geldiğimizde cebinden sigara paketini çıkarıp, dudaklarının arasına yerleştirdiği sigarayı telaşsız hareketler eşliğinde yakarak ciğerlerini zehirle tıka basa doldurdu. Dalgın bakışlarla onu izliyordum. Artık neler olacağı konusunda hiçbir fikrim yoktu. Ve aslında bunu sorgulamıyordum da. Omzumdaki sırt çantasının kulpunu çekiştirerek yavaşça düzeltim. Aracın dikiz aynasına düşen yansımama kaydı gözlerim, bedenim canlı görünüyordu ama bakışlarım, bedenime ait değilmiş gibi solgundu.

Bakışlarını bana çevirip uzun uzun yüzüme baktı, onun bana baktığını fark ettiğim an ben de gözlerimi onun yeşil gözlerine çevirmiştim. Gözleri birbirine yaslanmış dağ gibi duruyordu, gözlerine rengini veren ifadeler ise o iki dağın birleştiği yerde başlayan boşlukta doğup, yine o boşlukta ölen güneş gibiydi.

"Şu sigarayı içeyim, gideceğiz, Çirkin," dedi, gözleri hâlâ gözlerimin üstüne örtülüydü. Başımı yavaşça salladım. Ben de bir sigara yakmak istiyordum ama son zamanlarda yanımda paket bile taşımıyordum, sigara içmeyi unutmaya başladığım için gerçekten artık sigara kullanıyor bile sayılmazdım bana kalırsa. O yüzden bu gereksiz isteği bir köşeye itip sadece onu izledim.

"Nereye gideceğimizi neden sormuyorsun?" diye sordu, kalçasını aracın kapısına yaslamıştı. Sokak lambası çok ileride, bizden epeyce uzak bir yerde yandığından biz onunla karanlığın içine saklanmış iki gölge gibiydik. Belli aralıklarla geçen araçlardan fırlayan ışıklar bedenimizi bir ışığa boyuyor, ardından da karanlık fırça darbelerini tenimize dokunduruyordu.

"Senin için önemli bir yere gideceğiz?" dedim sorar gibi.

Bir roman sayfasının ortasındaki cümleymişiz, o cümlenin sonuna nokta konduğu anda bitecekmişiz gibi baktı bana. Bana vereceği cevabı beklerken sanki o roman sayfasının ortasındaki cümleyi oluşturan kelimelerin harfleri mürekkep tarafından örülüyor, ben içinde durduğum cümlenin roman sayfasına işlenişini izliyordum. Arkamızda kalan satırlar, daima orada kalacağını bildiğim fakat artık bizi takip etmeyen o geçmiş gibiydi.

"Beni neden bu kadar çok kabulleniyorsun?" diye so... gökyüzünün ortasına asılmış yıldızlar, bir avizenin içinde güçsüzce ya... ampuller gibi bir bir sönmeye başladılar.

Duygularımın yönünü belirleyen pusulanın ortasında duran ibre yok- tu, o ibreyi onun kırdığını düşünüyordum ya da o ibre kırılmamıştı, hâlâ sağlamdı ve onun avuçlarının arasında duruyordu.

Sonunda dudaklarımı araladığımda, "Seni kabul etmemeli miyim?" diye sordum.

Parmaklarının arasındaki sigara ölü bir beden gibi duruyordu. O sigaranın ucundan ne zaman küller yere dökülse, o ölü bedenin içindeki son kan pıhtıları da çekiliyormuş gibi geliyordu bana.

"Hiç sorgulamadan, korkmadan, beni kendinden sayarak kabulleniyorsun. Belki de kendini bile bu kadar kabullenmiyorsundur, bilmiyorum." Yutkundu, ardından parmaklarının arasındaki ölü bedeni tıpkı bir köprünün altına bırakılmış ceset gibi yere atarak üstünü çiğnedi, kafasını kaldırıp gökyüzüne baktı. "Beni bu kadar kabullenme."

Bir an göğsümün boşlukları acılarla doldu. Dişlerini boynunda, yüzünü ensesinde taşıyan o canavar şimdi ikimizin boğulduğu denizin dibinde, yan yana yatan cesetlerimizden sızan kanın kokusunu takip ederek bize doğru ilerliyordu. Karşı şeritten gelen bir aracın beyaz ışığı Korhan'ın çehresine ışığın yarattığı gölgeler döşemeye başladığında şimdi o ışık benim de yüzümü aydınlatıyordu; artık canavar cesetlerimize daha yakındı.

"Neden bu kadar acımasızsın?" diye sordum kendimi tutamayarak.

Duraksadı, ifadeler gözlerinden büyük bir hızla önüme, ayaklarımın ucuna dökülmeye başlamıştı. "Ben mi acımasızım?"

"Evet," diye mırıldandım. Onun yüzüne ondan önce böyle bir kadın olmadığını, beni bu hale onun getirdiğini, bana neden böyle davrandığını anlamadığını, onun kim olduğunu merak ettiğimi bağıra bağıra söylemek, sormak, susmamak istiyordum ama bir yanım bu isteği görmezden geliyordu.

"Asıl sen acımasızsın," dedi hiç beklemediğim bir gerginlikle. Ona bön bön bakmama neden olan cümlesine karşı ne tür bir cevap vermem gerektiğini bilmiyordum çünkü ona ne yaptığım konusunda en ufak bir fikrim bile yoktu.

"Ben ne yaptım ki?"

"Senden beklemediğim bir şekilde beni her halimle kabul ediyorsun," dedi. "Başlarda senin gerçek bir aptal olduğunu düşünmüştüm." Bu itirafı gözlerimin iri iri açılmasına neden oldu. "Sonra seni tanıdıkça aslında yalnızca bana karşı böyle olduğunu anladım, sen yalnızca beni bu denli kabul ediyorsun. Bu acımasızlık."

Scanned with CamScanner

"Bu acımasızlık mı?" diyebildim, kekelemiştim.

"Evet," dedi üstüne basa basa. "Bunun bana nasıl hissettirdiğini bilmiyorsun."

Sessizce yüzüne bakakaldım, içimde deli gibi kabaran *nasıl hissettiğini* sorma isteği olsa da sadece susmuştum.

"Bak işte yine aynısını yapıyorsun," dedi. "Sormayı deliler gibi istiyorsun, nasıl hissettirdiğini bilmek istiyorsun ama sormuyorsun. Sen... Aptal mısın?"

Toprağın karnını doyuran ceset gibi baktım ona. Dudaklarım birkaç kez aralanacak oldu ama yapamadım, sessizlik çöldeki deve misali çöktüğü dilimin ucuna. Başını iki yana sallayıp dilini dudaklarında gezdirdi, başını arkaya atarak derin bir nefes aldı, göğsü körük gibi inip kalkıyordu.

"Bakma öyle," dedi bana bakmasa bile ifademi görüyormuş ve gördüğü ifade ona istediğini vermediği gibi bir de üstüne kötü hissettiriyormuş gibi.

"Nasıl bakıyorum?"

"Seni canımın içine sokmak istememe neden olacak şekilde bakıyorsun," dedi dürüstçe.

Kelimeleri, hayatı yapraklarında taşıyan bir ağacın gövdesi gibiydi; sırtımı o ağaca yaslayıp tenime yapraklardan akan yaşam ile durulanıyordum. Gözlerinde közlenmiş hisler, bir ateşin dibinde çığlığını uykuya yatırmış kâğıt parçalarına benziyordu. Bu kâğıt parçaları aslında bir romanın eskimiş sayfalarıydı. Harfler yanmıştı, oysa bir zamanlar en güzel satırlar o romanın sayfalarında yaşıyordu.

Bir şeyler söylemesini bekledim, bir şeyler anlatmasını belki... Ama sustu. Sessizlik yeni bir dilin oluşturduğu alfabedeki harfleri dilimizin ucunda yakarken ben sadece onu izliyordum. Sonunda araca bindiğimizde o canavar gözlerini yummuş, dişlerini kendi boynuna saplayarak kendini zehriyle uyutmuştu.

Aracın içinde öylece otururken uzun parmaklarım kendi bileklerimi tıpkı bir kelepçe gibi sarmıştı. Karşı şeritten gelen araçların önlerinde yanan farların ışıkları her seferinde bir bıçak gibi aracın içine girip yüzlerimizi aydınlığa taşıyor, Korhan sessizce aracı kullanıyordu. Nereye gittiğimizi merak etmeye başlamıştım. Evinin olduğu sokaktan geçmiştik ama oralarda durmadık, aksine Korhan gitgide daha da uzaklaşıyordu oradan. Evine giden sokakların içinden geçerek gecenin içinde yavaşça sönmeye başlayan evlerin ışıkları gibi silinmeye başlamıştık.

"Bayağı uzaklaştık," diye fısıldadım gözlerim saat göstergesine inerken. *02.06*... Yutkundum.

"Evet," dedi ifadesiz bir sesle, ona kayan gözlerime yanıt vermedi gözleri. Önümüzde akıp giden yolu izliyordu. Direksiyonu yavaşça kırınca yan

şeride girdik, hemen ardından yan şeridin sırtını dayadığı koruluğun içindeki ağaçların arasında ilerlemeye başladık. Nereye gittiğimiz konusunda kafamda en ufak bir tahmin bile yürütemiyordum.

Dudaklarıma sakinliğin nefesi çökmüştü, bakışlarımı ön cama çevirdim ve gözlerimi karanlığın gölgelere dönüştürdüğü ağaçların yere serilmiş gibi duran bedenlerinde gezdirdim. Biraz sonra koruluğun sonunda, iç içe gibi duran iki ağacın arasında eski bir bina dikkatimi çekmişti. Ön tarafı tamamen taş olan binanın diğer yanları kireçleri dökülmüş çatlak duvarlardan oluşuyordu. Binanın önünde koyu yeşil, etrafı yosun bağlamış bir su tulumbası vardı.

Korhan'ın aracının önünden fırlayan ışık, etrafına gecenin içinde uçuşan böcekleri toplayarak doğrudan binayı hedef alıyor, binayı aydınlatarak gecenin içine saklanmış bu eski konutu gözler önüne seriyordu.

Gözlerimi binadan bir an olsun ayıramıyordum. Aracın önünde yanan ışık aniden sönünce aydınlık yerini karanlığa bıraktı. Bina artık yalnızca bir gölgeden ibaretti; sanki bu dünyaya değil, karanlığın kollarına aitti. Korhan aracın kapısını aniden açınca içeriye buz gibi bir hava doldu. Tenime ellerinde savaş silahlarıyla saldıran soğuğa afallamış gözlerle bakakaldım. Burası neden bu kadar soğuktu?

"In," dedi Korhan bacağını dışarıya atıp tıpkı kâğıda damlayan mürekkep gibi yavaşça gecenin içine doğru akarken.

Kendi tarafımdaki kapıyı açarken avuç içlerim hissettiğim soğuğa rağmen ter içindeydi. Araçtan inip kapıyı çarparak kapattım, kafamı kaldırıp binaya baktım. Ardından Korhan'ın binaya doğru ilerlemeye başladığını fark edince ben de tedirgin adımlarla onu takip etmeye başladım.

Binanın büyük, ahşap kapısının önünde durdu. Gözlerimi geniş omuzlarına çevirip arkasında öylece durarak kapıyı açmasını bekledim. Kotunun ön cebinden çıkardığı eski, muhtemelen antik, bronz bir anahtarı kapının geniş deliğine saplayıp çevirdi, çıkan o tok sesi sanki içimde bir organ patlamış gibi yankısını derinlerimde hissetmeme neden oldu. Korhan geçmişin kapısını araladı. İçeriden tinerin, boyanın ve daha ne olduğunu bilmediğim birçok maddenin birbirine karışarak ortaya serdiği koku usulca dışarıya uzattığı kollarını ciğerlerime sardı.

Gözlerim içeriyi odağına almaya çalıştı ama içerisi o kadar karanlıktı ki sanki bu karanlık koruluk, içeridekı karanlık göz önünde bulundurulduğunda ışıl ışıldı. Korhan içeriye doğru adım atınca ben de arkasından davranıp kapı eşiğinden ilk adımımı attım.

Boğazımdan taşan öksürüğün esas nedeni ciğerlerimi oyan bu kokuydu. Ağzımı avucumun içiyle örtüp öksürürken Korhan'ın karanlıkta kayan

Scanned with CamScanner

bakışları kısaca beni odak noktasına çekti. Ardından çakmağın tapının bareketiyle birlikte ateşin yanarken çıkardığı sesi dinledim. Bir mum hemen ortamızda yanmaya başladığında artık binanın içindeydim, ortasında dikiliyordum ve mum, yeni yandığı için dumanını karanlığın içine zehir gibi kusuyordu.

Gözlerim hızla duvarları kaplayan tablolara dokundu. Mumun ışığı duvardaki tablolara çarpıyor, üzerlerinde titreyerek onlara dokunmaya kıyamıyormuş gibi kara zorla aydınlatıyordu. İçerisi bir tünel gibi derinlere doğru ilerliyor, tünel daraldıkça duvardaki tabloların birbirlerine tıpkı tayların üstünden geçip giden tren tekerlekleri gibi yığılmaya başladıklarını görüyordum.

"Burası senin atölyen mi?" diye sordum ilgili gözlerimi duvardaki karmaşık, somuttan oldukça uzak eserlerde gezdirirken.

"Öyle sanatsal isimler vermeyi tercih etmiyorum ben," dedi Korhan, avucunun içinde tuttuğu mumun bedeninden akan beyaz gözyaşları parmak boğumlarına akıyor, orada donup kalıyorlardı.

Sol taraftaki duvarın önüne gelip kafamı kaldırdım, ışığın zar zor aydınlattığı tabloya baktım. Simsiyah bir çizimdi bu, muhtemelen kalemin ucunu bastıra bastıra çizdiği bu resim için bir damla bile boya kullanılmamıştı. Ellerinin yan kısımlarındaki çizgilere kurşun kalemin kurşuni renginin dağılıp orayı lekelediğini hayal edince kalbim umarsızca çarpmaya başladı. Onu çizim yaparken izlemeyi deliler gibi istiyordum.

"Genelde soyut çizimler yapıyorsun," diye fısıldadım, gözlerim diğer çizime kaydı, bu da boya kullanılmadan yapılmış bir çizimdi. İlk bakışta bir incir yaprağına benzettiğim bu şeklin aslında incir yaprağı olmadığını fark ettiğimde uzun uzun o çizimi izledim. Eğer dikkatli bakılmazsa biri onun yalnızca basit bir incir yaprağı olduğunu düşünebilirdi ama aslında değildi, yine de ortasından tünel geçen bir incir yaprağı olarak hayal edildiğinde nabzımı hızlandıracak kadar güzel olduğunu düşünmüştüm. "Kalemi çok mu bastırıyorsun?" diye sordum yutkunarak.

"Nereden anladın?" diye sorunca bana doğru bir adım attığını anlamıştım.

"Belli oluyor," diye fısıldadım. "Kalemin ucunu kırana kadar bastırdığını kâğıttaki yıpranmadan, kalemin arkasında bıraktığı lekelerden anlamak mümkün."

"Çizimden anlar mısın?" diye sordu.

"Hayır, çizim yapmıyorum," dedim ağzımda acı bir tatla. Aklıma yine Kıyas'ın yüzü, bakışları, tavırları çizilmeye başlamıştı. Sanki onun yüzünü zihnime çizen kalemi tutan parmakların sahibi bendim.

"Yapmıyor musun yoksa yapamıyor musun?" diye sordu.

"Yapmıyorum," dedim sadece.

Bir şey söylemedi. Gözlerim omzumun üstünden ona doğru kaydı, parmaklarının etrafında kalıplar oluşturmuş mum damlalarına baktım. "Canını acıtmıyor mu?" diye sordum.

"Hayır," dediğinde yüzü ifadesizdi. "Benimle gel."

Sırtını bana dönüp tünel gibi derinleşen koridorun içinde ilerlemeye başladı. Birkaç saniye ona, ardından duvarda duran çizime baktıktan sonra onun arkasından yürümeye başladım. Büyük, demir bir kapıyı eliyle iterek açtı; kapıda herhangi bir kilit olmadığı için kapı gıcırdayarak açıldı. Korhan avucunda yanan mumun ucunda titreyen ateşe üfleyince, nefesi buzlu su gibi ateşin üstüne akarak ateşi saniyeler içinde söndürdü. Bir anda her yer kapkaranlık olmuştu.

Korhan'ın koluna tutundum, o yavaşça eğildi, sonrasında ortam kıpkırmızı bir ışığın altında kalarak tüm dünyamı kanın kızıl rengine boyadı. Zaman, bulunduğumuz odanın içinde parçalara ayrılmaya başladığında kalp atışlarının sesi göğsümden yükselerek boğazıma tırmanıyor, ağzımdan dışarıya taşıyordu. Odayı aydınlatan kıpkırmızı ışığın, karanlığa saklananları sobelediği saniyelerde gözlerim odanın dört bir yanına çekilmiş iplerin üstüne mandallarla tutturulmuş fotoğraf karelerinde dolaşıyordu.

Kelimeler dilimin ucunda lâl olarak beni yakan bir ateşe dönüştü, yüreğim bir mayın tarlasına düşmüş gibi korkuyla hareketsizce göğsümün içinde asılı duruyordu ama attığı çığlıklar mayınları patlatabilecek kadar kuvvetliydi.

Her biri bana ait olan fotoğraflar, kırmızı ışığın altında öyle ürkütücü bir ahenkle sırt sırta duruyorlardı ki bir an dengemi koruyamayıp dizlerimin üstüne çökeceğimi sandım. Korhan'ın koluna sardığım parmaklarım güçsüzce onun tenine saplandı. Fotoğraf karelerini bir bir kadrajıma almaya başladım.

Bir fotoğraf karesinde saçlarım kızıldı, kalemle topuz yaptığım saçlarımdan firar eden asi tutamlardan birkaçı yanaklarıma düşmüş, terlediğim için tenime yapışmıştı. Önümde bir kahve bardağı duruyordu, gözlerim elimde tuttuğum plyes metinini takip ediyordu. Bu fotoğrafın çekildiği günü hatırlıyordum, o zamanlar onu yeni tanımaya başlamıştım ama artık hayatımın çemberi içindeydi, sınırlarımdaydı yani. Bu fotoğrafı onun çektiğini düşününce damarlarımın içindeki kan sancımaya başladı. Sahiden o mu çekmişti? Habersiz çekilmiş bir fotoğraf olduğuna emindim.

Diğer fotoğraf sosyal medya hesaplarımda olan bir kareydi, kızıl kâküllerim alnımı örtüyor, dudaklarım belli belirsiz bir tebessüme ev sahipliği yapıyordu ve ışıkların altındaki gözlerim bu fotoğrafta yeşil değil, griydi.

Scanned with CamScanner

Tırnaklarımı Korhan'ın koluna batırırken sertçe yutkunup gözlerimi diğer fotoğraf karesine çevirdim.

Zaman ortada durmuş, gözyaşlarını saniye kollarına siliyordu.

Bu fotoğrafta saçlarım siyahtı, alnım açık duruyor, geniş alnımın sıra- fını saran damarlar şişkin görünüyordu ve ben uyuyordum, üstüm çıplaktı, çıplak bedenimi örten beyaz çarşaf yalnızca göğüslerimi içine almıştı. Kor- han'ın yatağındaydım. Bu fotoğrafı çeken kişinin o olduğunu biliyordum. Ne zaman çekmişti? Neden çekmişti? Gözlerim şeytandan kaçar gibi fotoğ- raf karesinden uzaklaştı ve sırasıyla onun hayatıma denk düştüğü zaman dilimlerinde çekilmiş fotoğrafları kadrajıma düşürmeye başladım.

Uyurken çekilmiş onlarca fotoğrafım vardı, hepsinde de ya onun kuca- ğında ya onun göğsünde ya da onun yatağında, onun çarşaflarına sarılmış haldeydim.

Kötü şeyler insanları her zaman kötü etmezdi, bunun kanıtı Korhan'dı. Yaptıkları başka biri için çok korkunç olabilecekken, ben bu gördüklerim karşısında kötü hissedemiyordum. Bana kötü hissettirmiyordu. Bana kötü hissettirmediği, aksine iyi geldiği için bu hisden gerçekten korkuyordum ama bu hissin beni kılıçlarından geçirip yere sermesini öyle deli bir tutkuy- la istiyordum ki bu hissin bana çektiği dimdik duran kılıca doğru koşup, kendi karnımı o kılıca saplıyordum.

Gözlerim duvarın diğer ucunda duran gerilmiş ipe kaydı, bu ipte ıs- çekilmiş fotoğraflarımın çizime dökülmüş halleri ıslak bir şekilde asılı du- ruyor, uçlarından damlayan su yerde ışıktan dolayı kan renginde bir su birikintisi oluşturuyordu. Sanki beni çizdiği yerlerden kanıyordum, yere- re damlıyordum, birikip nehir oluyordum. Parmaklarımı yavaşça bedenim- den uzaklaştırıp tüylerimi diken diken eden görüntüsünün özüne doğru ilerlemeye başladım. Yere düşen adımlarım benden daha kararlıydı, gözle- rimse her an bedenimi burada bırakıp kaçıp gidecek, beni kör edecekmiş gibi hissediyordum.

Islak çizimlerden birine dokunup ucunu tutarak havaya kaldırdım, tıp- bir mandalla kenarından tutturulduğu için yamuk duruyordu. Bu resmin- ki bendim ama tuhaf bir şekilde hem bana çok benziyor hem de hiç benze- miyordu. Gözlerimdeki ifade böyle miydi sahiden? Saçlarımızın tam aynı noktadan ayrıldığını, aynı kâkül telinin diğer kâkül tellerine meydan oku- casına ters yönde kıvrılmasını, elmacık kemiğimde kolay kolay seçilmeye- cek o küçücük gamzeyi bile tam olarak kopyam gibi geçirmişti kâğıda. Oysa bu çekilmiş bir fotoğraftan alıntıya benzemiyordu, çünkü ben bu çizimdeki anı hatırlıyordum. Rakı içtiğimiz gece... Beni o kadar uzun izlemişti ki ben nedenini anlayamamıştım ama beni kaleme aldığı kâğıt nedenini çok iyi biliyor olacak ki ona el vererek beni içine hapsetmişti.

"Şimdi," dedi bir anda. Öyle çok dalmıştım ki olduğum yerde hafifçe sıçradım. "Gitmek istiyor musun?"

Parmaklarım hâlâ ıslak kâğıdın ucunda asılı dururken gözlerimi usul- ca gözlerine çevirip, yeşil gözlerinin tam içine baktım. Şeytanın gölgesi gözlerinden sarkarak elmacık kemiklerine uzanmıştı.

Sadece yutkundum.

Boğazımdan kayıp giden kelimeler kaburga kemiklerime saplanarak dikenleri yapraklarından daha büyük boynu bükük güller gibi orada asılı kaldılar.

"Gitmek istiyor musun?" diye sordu bir kez daha.

"Bana bunu neden yapıyorsun?" diye sordum, sesimi kolları arasına alan fısıltının ayakları tutmuyordu; kötürümdü. Ben kafamı allak bullak edecek şeylerden kaçmak istiyordum ama o, tüm o şeyleri üzerime yıkıp beni altında bırakıyordu resmen.

"Şimdi gitmek istersen seni götüreceğim," dedi sorumu duymazdan gelerek. "Ama eğer hâlâ kalmak istiyorsan bazı şeylere kayıtsız kalmamayı öğrenirim."

"Bazı şeyler?" diye sordum, dilim damağıma çarpıp duruyordu.

"Sana gitme demem, gidersen de durdurmam," dedi acımasızca. "Bunu sana daha önce de söylemiştim. Arkandan gelmem, seni aramam, geri ge- tirmek için uğraşmam." Yutkundu, acaba onun da boğazı acımış mıydı be- nim gibi? "Ben gelmek nedir bilmiyorum ama sen gelirsen seni kovmam." Yutkunduğunda artık cehennem benim evimdi. "Ama eğer bana gelmeyi öğretirsen..." Durdu, konuşmadı, sustu.

Başımı yavaşça sallarken ne demem gerektiğini bilmiyordum.

"Ben en çok Oğuz Atay'ı severim," dedi. "Bir onu okurken cümlelerin altını çizerim. Kalemi kâğıda bastırdığım gibi bastırırım sayfalara. Geçen- lerde bir sayfaya denk geldim," dedi. "Seni tanıdıktan sonra denk geldiğim bir sayfaydı. Normalde durup üstünde düşüneceğim, defalarca okuyacağım bir satır da değildi üstelik ama dönüp dönüp o cümleleri okurken buldum kendimi."

"Nasıldı?" diye sordum.

"Beni bir gün unutacaksan, bir gün bırakıp gideceksen, boşuna yor- ma derdi; boş yere mağaramdan çıkarma beni. Alışkanlıklarımı özellikle yalnızlığa alışkanlığımı kaybettirme boşuna," diye fısıldadı gözlerini gözle- rimden çekmeden.

Sonra durdu, bir süre beni izledikten sonra devam etti: "Tedirgin etme beni. Bu sefer geride bir şey bırakmadım. Tasımı tarağımı topladım geldim. Neyim var neyim yoksa ortaya döktüm. Beni bırakırsan sudan çıkmış ba-

Scanned with CamScanner

lığa dönerim. Bir kere çavuş olduktan sonra bir daha amelelik yapamayan zavallı köylüye dönerim."

"Beni uyandır," diye tamamladım onu yavaşça.

"Sever misin?" diye sorunca durdum, parmaklarını çizimden usulca uzaklaştırırken karnım ağrıyordu. "Yani Oğuz Atay'ı sever misin?"

"Severim," dedim kara zorla.

Başını olumlu şekilde sallayıp, "Peki gidecek misin?" diye sordu, sesinin dikenli tellerine saplanmış karınlardan kan değil, kaynar sular akıyordu.

"Bazı şeylere kayıtsız kalmamayı öğreneceksin," dedim onu onaylamak ister gibi. Gözleri gözlerimdeydi ama tepki vermiyor, yalnızca beni izliyordu.

"Evet."

"Ama asla gelmeyeceksin," dedim, bu bir soru değil, bu kendini tekrar edişti; bu kabullenişti.

Bu kez sessiz kaldı. Artık kayıtsız kalmayacağı şeyler neydi bilmiyordum, küçük tahminlerim vardı ama geleceğin bana ne göstereceğini bilmediğim için o tahminlerin altında uyuttuğum çıkarımları ortaya salarak kendimi ümitlendirmek istemedim.

"Gitmiyorsun?" dedi sorar gibi.

"Gitmiyorum."

"Sormak istediğin şeyleri sor," dedi, bana doğru bir adım atınca durup geri çekilmek istedim ama yapamadım. Gözlerimi tekrar çizime çevirip bana çok benzeyen kadını izlemeye başladım.

"Normal sorular," diye mırıldandım.

"Seni dinliyorum, Çirkin."

Ayaklarının altında ölen adımların nabızları odanın içine gömülüyor, kırmızı ışıkla aydınlanan duvarlara ruhlarımızın gölgeleri devriliyordu.

"En sevdiğin yazarın kim olduğunu öğrendim," dedim kısık bir sesle. "Oğuz Atay."

Bir şey söylemedi. Yan gözle ona bakınca parmaklarına yapışan mum kalıplarını soyduğunu gördüm. Bu odanın dünya üzerinde kapladığı yer bir karıncanın bedeninden daha küçüktü ama sanki dünya bu odadan ibaretti, şu an ben öyle hissediyordum.

"Nerelisin?" diye sordum.

"Samsun'da doğdum," dedi hiç düşünmeden. "Ama babam olacak pezevengin soyu doğuya dayanıyormuş. Hem Karadenizliyim hem de Doğuluyum."

Yutkundum. "Babanı tanıyor musun?" Bu soruyu sormak benim için öyle acı vericiydi ki. Korhan ona tokat atmışım gibi baktı bana. Sonra bana anlat-

aklarını hatırlamış olacak ki yüzünde cansız bir tebessüm önce ikiye, sonra üçe devamında da dörde ayrılarak suratının topraklarına köklerini yaydı.

"Sadece adını biliyorum, bir de Doğulu olduğunu."

Avucunun içine doldurduğu mum kabuklarını yere atıp üstünden geçerek yanıma doğru yürüdü. Hemen yanımda durup gözlerini çizdiği resme çevirdi, beni, yani çizdiği resmi izlemeye başladı.

"En sevdiğin yemek ne?" diye saçma bir soru attım ortaya. Aslında konudan uzaklaşmak istediğim için yapmıştım bunu. Suratına oturan o ifadenin altında ezilmek, kendimi gözlerindeki mezara gömmek istemiyordum.

"Yaprak sarması," dedi alayla. "Bir de aşureyi çok severim. İncirli aşureyi."

"Aşure yemek değil ki."

"Ben yemek niyetine de yiyorum belki, sana ne," diye homurdandı.

"Şey..."

"Ne?" diye sordu, dudaklarım o soruya gebe kalamadığından sustum ama o anlamış olacak ki, "Onu mu merak ediyorsun?" diye sordu.

Kimden bahsettiğini bildiğim için dudaklarımı birbirine bastırdım. Annesinin nerede olduğunu merak ediyordum. Bana annesinin bir hayat kadını olduğunu söylemişti, o zamanlar çocuk olduğundan bahsetmişti... Peki ya şimdi? Annesi neredeydi? Görüşüyorlar mıydı?

"Öldü," dedi sadece.

Boğazımdan aşağıya litrelerce benzin dökülmüş, dilimin ucuna sürttüğüm kibriti kelimelerimin aleviyle tutuşturmuşum da kendi kendimi kendi içimde ateşe vermişim gibi öylece saplanıp kaldım.

"Yetimhanede büyüdüm," diye ekledi sonra. "Yetimhaneden önce de belli bir süreyi sokaklarda geçirdim." Ona bakamıyordum ama ikimiz de bana bakıyorduk. O çizime... "On sekiz yaşına gelince de yetimhaneden ayrılmak zorunda kaldım. Zaten pek uğradığım da yoktu. Dedem beni yanına aldı."

"Deden mi?"

"Evet," dedi. "Annemin babası."

"Ben..."

"Dedem varlıklı," dedi, sonra durdu. "Onu uzun zaman önce reddetmiş, yani o öyle bir hayatı seçtiği için."

Annesi, dedesi varlıklı olduğu halde nasıl olurdu da öyle bir hayatı seçebilirdi? Oysa kafamdaki mahkemede annesi suçsuzdu, onu o yola sevk eden hayat ve insanlardı. Kafam şimdi allak bullaktı.

"Dedem tek bir şartla kabul etti beni," dediğinde hâlâ gülümsüyordu.

Güçlükle yutkunurken, "Şart?" diyebildim, anlatmak istemezse onu anlardım.

Scanned with CamScanner

"Arjen ismini asla kullanmamak şartıyla."

Duraksadım, gözlerim çizimin üstünden toprak gibi kayarak onun yüzüne çevrildi. Yanağını saran izler, bir otobüsün takip ettiği yollara benziyordu; hepsi farklı bir şehre kesilmiş biletlerin üstünde yazan terminal isimleri gibiydi.

"Bana ondan başkası Arjen demiyordu, dedem de onu hatırlamak istemediği için Arjen ismini taşırsam beni reddedeceğini, soyadını bana vermeyeceğini söyledi." Yutkundu. "Hayatta kalabilmem için o soyada ihtiyacım vardı ve ben de o ismi kimsenin ağzından duymak istemiyordum. Tıpkı dedem gibi."

Annesi hayat kadını, annesi ölmüş, annesi zihninde hâlâ diri olan Asjen... Bir an gerçekten nefes alamadım. Annesi neden ve nasıl ölmüştü? Bunu ona soramazdım ki ben. *Allah'ım*, diye geçirdim içimden. *Allah'ım ne olur daha ağır olmasın. Geçmiş silinsin, gelecek uyusun, içinde bulunduğumuz zaman dursun. Bu kadar ağır olmasın.*

"Deden nerede şu an?" diye sordum acım damarımın içini oyup kanama tükürürken.

"O da Antalya'da," dedi Korhan. "Arada görüşüyoruz ama eskisi kadar sık değil."

"Seni reddetmedi, değil mi?"

"Hayır," dedi. "Aksine, yanında olmamı istiyor ama ben yalnız kalmak istediğimi söyledim. Ben bu hayatta hep yalnızdım, bunu o da biliyor. Yalnızlığa alışmış bir insan kendinin hem en yakın dostu hem de en büyük düşmanı oluyor. Hal böyle olunca ne dosta ne de düşmana gerek duyuyor insan. Hiçbir şeye gerek duymuyor."

Boğazımda binlerce yara varmış gibi hissederken, "Peki annen... Şey..." dedim. Durdum, yutkundum. "Sen kaç yaşındaydın?"

"Öldüğünde mi?" diye sordu rahatça. "On üç."

Tırnaklarımı avucuma saplayarak gözlerimi zemine indirdim. Soluğum bir boşlukta toplanıp şişiyor, damarlarımın içinde deprem oluyormuş gibi damarlarım sarsılıyordu. "Başka soracağın bir şey var mı? Ama benimle ilgili."

"Sevmediğin bir şey var mı? Yani bir hareket, davranış falan?"

"Bir insana piç demem, orospu çocuğu da demem. Diyen insanı da sevmem," dedi yara kabuğu renginde bir sesle. "Bana her şeyi de, şerefsiz de, ne bileyim pezevenk de ama orospu çocuğu ya da içinde piç geçen herhangi bir şey söylersen işler değişir. Karşımdaki kim olursa olsun."

"İlk birlikteliğini kaç yaşındayken yaşadın?" diye sordum dalgın bakışlarımı zeminden çekmeden.

"On dört yaşındaydım," dedi, buz gibi olsam da dışarıya renk vermemiştim. "Kendimden yaşça büyük bir kadınla birlikte olmuştum."

"Ne kadar büyük?" diye sordum.

"O yirmi beş yaşındaydı," dedi, derin bir nefes aldı. "Güzel bir kadındı." Mideme asit döküimüş gibi hissettiren cümlelerini duymamak için dönüp dudaklarına yapışmak, gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı dökülerek intiharını gerçekleştirirken onu acılar içinde öpmek istiyordum.

"Onun da resmini çizdin mi?" diye sorduğumda başını sallayınca içime yıldırım düşmüş gibi kasıldım.

"Evet, o benim sen dışında resmini çizdiğim ilk kadındı."

"Ona âşık mıydın?"

"Hayır," dedi gülerek, gülmesine anlam veremedim, benim içimin ağrıdığının farkında değil miydi şu anda? "Ama ona minnettardım."

"Ne?"

"O da onun gibi bir kadındı," deyince duraksadım, o kadın bir hayat kadını mıydı? "Ama onun aksine bana karşı hep ilgili davrandı. Beni okuldan alır, ihtiyaçlarımı karşılardı, istemesem de bana para verdiği oluyordu. Beni yurdun önünden alırdı, bazı geceler onda kalırdım."

"O sana âşık mıydı?" diye sordum, oysa o bunları yaşarken yalnızca küçücük bir çocuktu. Koskoca bir kadın ona âşık olamazdı, bunun imkânı yoktu.

"Bilmem," dedi Korhan. "O bana âşık olduğunu, benim onun dünyası olduğumu söylerdi ama benimle yattıktan sonra gidip başka erkeklerle de yatardı." Bana baktı. "Gerçekten seven bir insan bunu yapabilir mi?"

Yüzümü iğrentiyle buruşturup, "Yapamaz," diye fısıldadım.

"Ondan iğreniyor musun?"

"Onu tanımıyorum," dedim sadece ama evet, ondan nefret ediyordum, onu görmediğim halde ondan tiksiniyordum.

"Adı Serap'tı," dedi bunu ona sormadığım halde. "Minyon tipli bir kadındı. Boyu senin gibiydi, kısaydı yani. Senin gamzelerinin aksine onun çilleri vardı, fiziği seninki kadar kadınsı değildi."

"Dinlemek istemiyorum," dedim aniden, sesim bir anda fazlasıyla yüksek çıkmıştı.

"İyi bir insandı," dedi beni duymazdan gelerek. "Ama kötü bir kaderi vardı."

"Onun hakkında konuşmak istemiyorum!" diye bağırdım içimde birikten nefret duygusu boğazımdan kelimelere sarılarak taşarken. "Yeter!"

Zihnimin içini kaplayan girdap dönerek genişlemeye, genişledikçe daha da korkunçlaşarak ruhuma doğru yaklaşmaya başlamıştı. Duyduğum

Scanned with CamScanner

her şeyin zihnimdeki akıntıya karışıp o girdaba kapılsın ve beni terk edip gitsin istiyordum. Beni kollarımın iki yanından tutup kendine doğru çevirince öfkeden titreyen gözlerimi onun incir yaprağı rengini almış gözlerine yaydan fırlayan zehir saçan bir ok gibi sapladım.

Dudaklarında yarım kalmış bir tebessümle, "Seni tanımak isterdi," diye fısıldadı, yıpranmış kelimeler bir fırçanın ucuna boya gibi damlamış, telaşsız darbelerini dilimin ucuna vurmaya başlamışlardı. Devam etti: "Kendinden küçük bir kadınla olabileceğime asla ihtimal vermiyordu. Hatta birinin sınırlarımın içine girebileceğini bile düşünmüyordu. Bu yüzden seni bilseydi, mutlaka çok merak ederdi ve tanımak isterdi."

"Ben onu tanımak istemezdim," diye inledim.

"Ben de onu tanımana izin vermezdim," dedi, sonra acımasız gözlerle gözlerimin içine baktı. "Senin tırnağın etmeyecek insanlar seni tanıma hakkına asla sahip olamazlar."

"Öyle söyleme," diyebildim, bir an için Serap denen kadın hakkında böyle konuşması zoruma gitmişti. Belki yaşadıklarından dolayı öyle hayatları ciddi bir şekilde yargılıyordu, belki de bana kendimi iyi hissettirmeye çalışıyordu, bilmiyordum ama ciddi manada gücüme gitmesine neden olmuştu.

Kollarımı onun ince beline sardım, ona sıkı sıkı sarıldım. "Neden böylesin?" diye sordu bir kez daha ama bu soruyu bana değil, kendine sormuştu. Neden böyle olduğumu kendine bile açıklayamıyordu, belki de en çok kendine açıklayamıyordu.

Kalbime yerleştirdiğim o yumrukla sıkıca onun göğsünün duvarına tuşladım. Ona kurduğum tüm cümlelerin içinde kendi hissettiklerimi en iyi şekilde tarif edebilecek o kelimeyi bir türlü bulamadığım için sessizdim ben.

Oradan ayrıldığımızda şafak yeni sökmeye başlamıştı. Gün ağarırken gökyüzüne hediye ettiği o enfes rengi izlerken aracın önünde durmuş, onun atölyesinin kapısını kilitlemesini bekliyordum. Bana çizdiği resimlerin tamamını göstermemişti, hatta girmediğimiz birkaç oda daha vardı ama bir gün o odalara girme şansını bulacağımı düşündüğümden üstüne gitmemiştim. Araca bindik. Aracın içinde bıraktığım sırt çantamın ön gözündeki cep telefonunu çıkarıp açtığımda anneannemden ve Yağış'tan gelen cevapsız çağrılar dikkatimi çekti. Anneannemin şu an uyuyor olduğunu varsayarak Yağış'ı arayıp telefonu kulağıma yerleştirdim.

Çalmaya başladı.

Korhan bu esnada aracı çalıştırmış, koruluğun içinden geri geri usulca çıkıp, yavaşça direksiyonu kırmış ve ağaçların arasında aracı hızlı bir şekilde kullanmaya başlamıştı.

"İşi" diye bağırarak açtı telefonu Yağış. Olabilecek tüm kötü şeylerin en karanlık senaryoları aklımın odalarını kaplayan duvarlara bir projektör yardımıyla yansıtılmaya başladığında gözlerimi iri iri açarak oturduğum yerde dik konuma geldim. Korhan'ın gözleri bana dokundu, paniğimi fark edince duraksar gibi oldu.

"Sorun ne?" dedim panikle.

"Ben bir bok yedim," dediğinde sesinde artık alışageldiğimiz bir tedirginlik vardı. Durdum, arkadaşımı tanıyordum. Bu saatlerde bir bok yediğini söyleyerek telefonu açıyorsa ya da beni arıyorsa oklar tek bir şeyi gösterirdi çünkü.

"Gün doğmak üzere. Eczaneler açılınca ilk iş ikimize de birer ertesi günü hapı alırım, Yağış," dedim gözlerimi devirerek. Korhan'ın beni kavrayan bakışları gevşedi, yüzünde garip bir ifade belirse de herhangi bir yorumda bulunmadı ve gözlerini tekrar yola çevirdi.

"Yok artık, sen de mi?" diye bağırınca başımı iki yana sallayarak güldüm, beni yanıltmasının imkânı yoktu... "Senin adına sevindim ama şey..."

"Ney?" diye sordum.

"Ama Akşın'la..."

Yüzümdeki kan hızla çekildi, saniyesinde kireç gibi olmama neden olmuştu söylediği şey. Ben mi yanlış anlamıştım yoksa o gerçekten Akşın ile mi yatmıştı? Bir an anlam veremeyip, "Ne?" dedim, şok içindeydim.

"Buluşmamız gerek!" diye bağırdı bir kez daha telefonda. "Sana anlatacağım on milyon tane falan şey var çünkü."

"Yağış..."

"Ertesi günü hapını al ve o yanındaki herife söyle, seni hemen bizim eve bıraksın. Ben de şu an apar topar çıktım çocuğun evinden... Ya kızım anlatmam gerek diyorum!"

"Tamam," dedim kireç gibi bir suratla. "O zaman geliyorum ben."

"Hapı unutma, kanka!"

"Unutmam," dedim yine aynı suratla, şok içinde önümde akıp giden yolu izlerken.

"Ben hemen bir taksiye atlayıp eve geçiyorum, seni bekleyeceğim."

"Tamam," dedim tekrardan, ardından telefonu kapatıp hızla çantanın ön gözüne attım. Korhan'a hiçbir şey söylemedim, o da bana hiçbir şey sormadı ama zaten Yağış öyle çok bağırmıştı ki muhtemelen Korhan onun söylediği her şeyi duymuş olmalıydı...

Zaten Korhan'ın her şeyi duyduğunu, Yağış'ın evinin adresini ben ona nereye gideceğimizi söylemeden sorduğunda anlamıştım...

Korhan ile açık bir eczane bulduğumuzda bana hiçbir şey sormadı ama benimle birlikte eczaneye girmişti. O hapı karşımda duran başörtülü kadın-

Scanned with CamScanner

dan isterken kadının bana kötü kötü bakacağını düşünmüş olsam da aksine yüzünde anlayışlı bir ifadeyle bana gülümsemişti. Yine de insan utanıyordu işte. Korhan beni Yağışların oturduğu sitenin önünde indirdi. Olayın şokuy- la hâlâ pancar gibi olduğumdan pek bir şey konuşamamıştık. Işık hızıyla sırtımı Korhan'a dönüp sitenin içine doğru koşturduğumu hatırlıyordum... Merdivenleri sırtımda kanatlarla uçarak tırmanmış olabilirdim.

Yağış kapıyı açar açmaz kısık sesle desibelini aşağı çektiği bir çığlık atarak beni evin içine kolumdan tutup sertçe çekince gözlerim Hülya tey- zeyi aradı. Bu saatlerde mahallenin kedilerine mama vermek için uyanırdı. Parmak uçlarımızda yükselerek Yağış'ın odasına geçerken Hülya teyzeye yakalanmamıştık. Elimdeki yeşil eczane poşetini yatağa atıp, "Ne Akşın'ı ya?" diye sordum kocaman gözlerle ona doğru dönerek.

Sırtını koyu kahverengi kapıya yaslamış, bir eli kapının kulpunda du- rurken bana yavru köpek bakışları atıyordu. Yatağın ucuna oturup dipleri ıslak saçlarımı parmaklarımla geriye doğru tarayıp, "Nasıl oldu?" diye sor- dum, olayı hâlâ tam olarak idrak edebilmiş sayılmazdım. Yağış'ın bu tarz konularda bir sınırı yoktu, hayatı kendi kurallarını çizerek yaşamayı sever- di ama Akşın ile böyle bir şey yaşaması için kafasına sakso falan düşmüş olmalıydı.

"Oğlum ben babama sinirli çıktım evden," dediği sırada kapıdan uzak- laşıp bana doğru yürümeye başlamıştı. Kaşlarımı çatarak yüzüne bakmaya başladım. "Seni arayacaktım ama Korhan'la olduğunu hatırlayınca Çağlar'ı arayayım bari dedim. Sonra aklıma o şırfıntı inek ile ilgili söyledikleri ge- lince ben de aramadım aşağılığı. Akşın'ı aradım, birlikte onun evine gittik ama yeminle kötü bir niyetle gitmedim ya. Muhabbet ederim, kafam da- ğılır falan diye düşünüyordum ben. Bira falan içmeye başladık. Bira içer- ken kedileri seviyorduk." Durdu, ıslak saçlarını kaşıyıp, "Sonra o kedi diye beni sevmeye başladı. Kanka en son hatırladığım çocuğun kucağındaydım ben..." dedi.

Bir an gerçekten güleceğimi sandım ama bunu yapamadım. Arkadaşım halinden hiç memnun görünmüyordu çünkü. Ayaklarımı yatağın üstüne çe- kip bağdaş kurdum. "Ne olacak şimdi?" diye sordum.

"Nasıl ne olacak?" Yağış bana düz düz baktı. "Hayatıma kaldığım yer- den devam edeceğim tabii ki de."

"Akşın?"

"Ya kanka kötü düşünmeyelim belki de beni kedi sanmıştır..."

Dayanamayıp güldüm. "Kızım sen nasıl bir delisin ya?" diye sordum ba- şımı iki yana sallayarak. "Hiçbir şey olmamış gibi mi davranacaksın yani?"

"Nasıl davranacağım ya?" diye sorup poşete uzandı, hap kutularından birini eline aldı. "Gözümü açtığımda kendimi adamın yatağında çırılçıplak

bulunca yaşadığım şoku düşünebiliyor musun? Donumu bile ters giydim panikten. Evden nasıl çıktım inan hatırlamıyorum. Ben çıkarken o daha uyuyordu."

Durup bir süre yüzüne baktım, ne demem gerektiğini bilmiyordum. Garipseyeceğim bir olay değildi aslında ama söz konusu Akşın olunca biraz şaşırmıştım sanırım. Yağış çekim hissetmediği biriyle değil yatmayı, yan yana oturmayı bile sevmeyen bir kızdı, nasıl olmuştu da Akşın ile öyle bir şey yaşamaya kalkışmıştı hiçbir fikrim yoktu.

"Peki ya Akşın bu geceden sonra aranızda bir şey olduğunu düşünme- ye başlarsa?" diye mantıklı bir soru attım ortaya.

"Peki biz şimdi neyiz muhabbetini lisede kızlar yapıyordu, kanka, öyle bir muhabbete gireceğini sanmıyorum," dedi Yağış tedirgin bir sesle. "Hem gerçekten anlık bir şeydi. Akşın'ın da uyanıp kendini toparlayınca anlaya- cağına eminim ben. Anlamazsa da bana ne yani, ırzına geçmedim sonuçta."

"İflah olmazsın sen, Yağış," diye mırıldandım.

Olmazdı, olmayacaktı. Bir yanım babasına ve Çağlar'a olan öfkesinin patlamasını böyle bir delilik yaparak bedeninden zehir gibi akıtmak iste- diği için bunu yaptığını fısıldayıp duyuyordu. Her şeye rağmen, bir gün bi- rini öldürüp karşıma geçecek olsa bile onun yanında, arkasında, ensesinde daima onun yanında olacağımı biliyordum. Dostlar, hatalarımızın altında kaldığımız zaman bizimle birlikte o hatanın altına yatan vefa hamallarıydı.

Aynı şekilde onun da nasıl bir hata yaparsam yapayım, o hatanın altın- da benimle sonuna kadar yürüyeceğini biliyordum. O hatanın gölgesi onu üşütecek olsa bile...

♠

13 Mayıs 2018, Pazar.

Mayıs ayının ikinci pazarı... *Anneler günü.*

Önümde duran piyes sayfalarını usul usul çevirirken son iki, üç hafta- nın nasıl geçtiğini hatırlamıyordum bile. Öyle yoğun çalışıyorduk ki nefes almaya fırsatım bile yoktu. Erdem'den kötü bir haber gelmediğine göre o gece ciddi bir şekilde yaralanmamış demekti, bu konu hakkında kimseye tek kelam etmemiştim.

Yağış ve Çağlar'ın araları hâlâ hafif limoniydi ama yan yana geldikle- rinde konuşmuyor değillerdi, sadece arada bir soğukluk vardı ve Yağış, Ak- şın'dan da köşe bucak kaçıyordu bu aralar. Akşın'ın Yağış'ı sık sık aradığını biliyordum, onunla konuşmaya çalışıyordu ama Yağış konuyu bir şekilde değiştirerek o gece hiç yaşanmamış gibi davranıyordu.

Scanned with CamScanner

Ve Korhan... O kadar çok çalışıyordum ki onunla görüştüğümüz aralıklarda neredeyse hiç konuşmuyor, sadece ayaküstü sevişiyorduk. Bu kapsamlı bir sevişme değildi, beni bulduğu her köşede ya duvara yaslayıp başımı döndürecek kadar kuvvetli bir şekilde öpmeye başlıyordu ya da kasıklarındaki baskıyı bana hissettirerek o gece havuzda olanların tekrarlanması için bana sinyal gönderiyordu. Öyle çok dar bir zamandaydım ki ne ona ne de kendime istediğimi verebiliyordum.

Özge'nin yüzme derslerine henüz başlamadığını Akşın'dan öğrenmiştim, başlamak için neyi beklediğini düşünüyordum ama bir yandan da başlamaması gerçekten işime geliyordu. Son zamanlarda tek isteğim bir an evvel bu oyunu aradan çıkarmak, ardından o zarfın içinde saklanan canavarı özgür bırakmaktı.

Kendime bir söz vermiştim. O gece oyun bitene, ben sahneden inene kadar babam ya da annemle alakalı düşünmeyecektim ama bugünün anlam ve önemi önüme katık edilmemiş bir ekmek parçası gibi boğazıma dizilliyor, beni düşünmeye mecbur edip duruyordu. Görüşüne kimse gelmemiş bir mahkûm gibi hissediyordum kendimi.

Karşımdaki sandalye aniden çekilince kafamı kaldırıp karşıma oturan kişiye baktım. Ömer'i karşımda bulmayı beklemediğim için gözlerime farklı bir renk gibi yayıldı şaşkınlık. Mavi gözlerini yeşil gözlerime bir bıçak gibi çekmiş, bana meydan okurcasına karşıma geçmişti. Tam dudaklarım aralanacakken, "Konuşma," dedi. "Sadece beni dinle."

"Ne?"

"Biraz önce kampüse senin motorlu girdi," dediğinde yüzünü buzdan duvarlar kaplamıştı. Gözlerine âdeta cinayetin gölgesi düşmüştü. Çok kısa bir an için onun bu tavrına anlam veremeyen gözlerle baktım. "Yanında da bir herif vardı. Esmer bir herif."

"Ee?" dedim sorar gibi.

"Bu adam buraya senin için mi geldi?" diye sordu, bu sorusunu bomboş gözlerle onu izleyerek yanıtsız bıraktım. "Biter dedim," dedi bir anda. "Geçer sandım. Geçici bir hevestir, yakında vazgeçen bu adamdan dedim ama ya günler sandığımdan daha yavaş ilerliyor ya da sen ondan gerçekten vazgeçmeyeceksin."

Elimdeki metinleri masanın üstüne bırakırken, "Sen kendini ne sanıyorsun ya?" diye sordum, kaşlarımın ortasında oluşan yarığa tırnaklarımı saplasam, tırnaklarımın içi mezar topraklarıyla dolardı.

"Ben kendimi ne sanıyorum bilmiyor musun?" diye sorup dirseğini masaya bastırarak bana doğru eğildi. "Görünmez."

Alayla gülmeme neden olan bu cümlesi onun yüzündeki buzların daha da güçlenerek tüm suratını sararak kalınlaşmasına sebep oldu. "Doğru," dedim. "Öylesin."

Ağaçların arasında güçlü adımlarla ilerleyen o yırtıcı, yere basan adımları sanki havada süzülüyormuş, kanatları olmadan uçuyormuşçasına hızlanmaya başladığında, ağaçların arasında onun varlığından bihaber olan av, biraz sonra bedenine çökecek olan darbelerden habersiz otlanmaya devam ediyordu.

"Artık yeter," dedi Ömer. "Ben görünmez olmaktan vazgeçtim."

"Ama benim seni görmeye hiç niyetim yok," diye mırıldandım.

Elini sertçe masaya vurunca, pet şişenin içinde yarıya kadar içilmiş duru su dalgalanarak şişenin şeffaf duvarlarına çarpmaya başladı. Gözlerim kısaca suyun hareketlerini seyrine aldı, ardından gözlerimi usulca Ömer'e çevirip onun buz mavisi gözlerine baktım.

Yırtıcı artık avına daha yakındı. Saldırgan ve gözü dönmüştü. Ağzının kenarlarından öfkenin kanı olan salyalar akıyor, dişleri intikam ateşiyle kamaşıyordu. Yırtıcının yel gibi geçtiği ağaçların arasında huzursuz ruhlar sırtlarından bağlanarak asılı kalıyorlar, ne cennet ne de cehennem o ruhlara kapılarını açmazken araf oldukları yere iş lekeleri gibi sinerek onları boşlukta sallandırmaya başlıyordu. Tanrı'nın gökyüzüne diktiği bulutların içinde uyuyan yağmur damlaları aslında meleklerdi, yeryüzüne düşecekleri zaman yağmur olup toprağa yağıyorlardı. Bu yüzden her yağmur yağdığında topraktan güzel bir koku yükselirdi.

"Hareketlerine dikkat et," döküldü dudaklarımdan tıpkı bir beddua misali.

Ömer'in kısık bakan gözlerinin içinde biriken soru işaretleri de çehresini kaplayan buzlardan nasibini almış, soru işaretleri donarak kirpiklerine çivi gibi çakılmaya başlamışlardı. "Bana bunu yapmaya hakkın yok," dedi. "Ben senin hakkında söylenen tüm kötü şeylere rağmen seni istemedim mi? Senin nasıl biri olduğunu bile bile, bunu göre göre senin peşinden gelmedim mi? Seni benden başka hak eden biri yok da, sen beni inan hiç hak etmiyorsun!"

"Yükselip durma, Ömer. Bu ne şimdi?" diye sordum. "Saçmalık yaptığın. Diğer günlere nazaran daha sakin bir İs görüyorsun diye mi bu cesaretin senin? Yanılıyorsun. Sandığından daha tehlikeliyim artık. Görmüyor olabilirsin ama bu göstermeyeceğim anlamına gelmez."

Şerife'nin kafeteryanın kapısında durmuş şaşkınlık dolu gözlerle bizi izlediğini gördüm, ardından yavaşça içeri girip elindeki metinleri kapının çaprazındaki boş masanın üstüne bıraktı. Gözlerimi tekrar Ömer'e çevir-

Scanned with CamScanner

diğimde bir an Ömer'in gerçekten öfkeden deliye dönmüş gibi etrafına ba-
kındığını gördüm.

"Kes şunu," diyerek oturduğum yerden kalktım, tam ondan uzakla-
şacakken bileğimi kavrayıp tutmasıyla gözlerimi kaldırıp mavi gözlerine
çarpmam bir oldu. Bileğimi geri çekeceğim sırada kafeteryanın cam kapı-
sı sertçe itildi, cam kapı diğer duvara pervasızca çarpınca öyle bir gürültü
sesi duyuldu ki Ömer de ben de gözlerimizi birbirimizden ayırarak kapıya
çevirdik.

Yırtıcı artık çalılıkların arasından kafasını uzatmış, karşısında duran
avı çelik gibi parlayan yeşil gözlerle izliyordu. Yer ile gök birbirine geçti,
İyileşeceği için söz veren kanser hastasının damarlarına akan o son serum
damlası Azrail'in gözyaşıydı, monitörde zikzaklar çizerek ilerleyen çizgiler
devrilerek dümdüz oldular, korkunç bir ses hastane odasının içine yayıl-
maya başladı.

Korhan oradaydı.

Serumdaki son damla olan gözyaşı kalbimin üstünden kayıp geçmiş,
geçtiği yerde büyük bir yara izi bırakmıştı. Ömer'in gözleri usulca yüzüme
döndü ama ben hâlâ Korhan'a bakıyordum ve bileğim, Ömer'in avucunun
içine hapsedilmiş haldeydi. Bir kuvvetle bileğimi sertçe geri çekip ondan
kurtardım. Korhan'ın gözlerinde bir bombanın geri sayımı başlamıştı; yo-
sun yeşili gözlerinin aynasında sayılar yavaşça eriyerek rakamlara dönü-
şüyor, rakamlar eridikçe gelecek bir nabız gibi içeriyi doldurarak zamanı
içinde olduğumuz duvarlara örüyordu.

"Sen kime dokunuyorsun lan, sikerim senin götünü!" diye bağırma-
sıyla masaların arasından zıplayarak âdeta Ömer'e doğru uçması bir oldu.
Ben daha ne olduğunu anlayamadan Korhan, Ömer'in yüzüne öyle sıkı bir
yumruk indirmişti ki Ömer'in burnundan gelen o kemik sesini duyup piş-
liği basmıştım. Hızla Korhan'a doğru atılıp ellerimi Korhan'ın göğsüne has-
tırdım ve onu itmeye çalıştım ama öyle güçlü ve atılgandı ki beni bir köşeye
itip yere savrulan Ömer'i açık renk saçlarından tutarak havaya kaldırdı.

"Korhan!" diye bağırdım dehşetle. "Korhan!"

Onları ayırmak için aralarına girmeye çalışıyordum ama nafileydi. Kor-
han dirseğini kırıp Ömer'in ağzına geçirince Ömer'in ağzından bir kan seli
boşaldı, aynı zamanda az önce Korhan'ın sert yumruğunu yerleştirdiği bur-
nu da kandan görünmez haldeydi. İçimde torpil patlamış gibi büyük bir en-
dişeyle Korhan'ın kolunu tutarak onu çekmeye çalıştım. Kafeteryadaki hiç
kimse bu kavgaya müdahale etmiyordu ya da edemiyordu, çünkü Korhan'ın
yüz ifadesi öyle korkunç bir renk almıştı ki kimsenin ona dokunmaya cüret
edebileceğini düşünmüyordum. Benden başka...

Akşın'ın kafeteryaya girdiğini gördüm. Hemen arkasından Yağış, Ya-
ğış'ın arkasından da Rima ve Anka içeri girmişti. Benim çığlıklarım Yağış'ın
korkuyla bize doğru atılmasına neden olsa da Akşın, Yağış'ı belinden tutup
durdurdu. Ona bir şeyler söyledi ama ne söylediğini bilmiyordum, her ne
söylediyse bu söylediği Yağış'ı bile durdurmayı başarabilmişti; demek ki
gerçekten büyük bir şeydi.

Kafeteryadaki birkaç genç, "Ayrılın gençler!" diye bağırdılar ama ka-
feterya çalışanları da başta olmak üzere hiç kimse bir şeyler söylemekten
ileri gidemiyordu.

"Kesin lan sesinizi!" diye bağırdı Korhan, ağzından köpükler saçtığı-
na yemin edebilirdim. Ona doğru atılacakken, "İs, yaklaşma!" diye bağır-
dı. Tekrar yere düşürdüğü Ömer'i yakasından kavrayıp havaya kaldırdı,
Ömer'in ağzından burnundan akan kan seli artık Ömer'in önündeki yakalı,
beyaz tişörtü de kirletmişti.

Ömer gözlerini zar zor açarak Korhan'a karşılık vermek için kolunu
kaldırıp yumruğunu sıkarak Korhan'a doğru savurdu ama Korhan, çelik
gibi bir manevrayla yumruktan kurtularak Ömer'e kafa attı. Karnımı deşen
dehşetle, "Bakacağınıza bir şey yapın!" diye çığlık atarak Korhan'a doğru
yöneldim, Yağış'ın beni kolumdan tutup çekmeye çalışmasını anlayamıyor-
dum şu an. "Bırak beni!" diye bağırdım. "Ne yapıyorsun? Onu öldürecek!"

"O çok sinirli, ona yaklaşırsan sana da zarar verecek! Görmüyor mu-
sun?" Yağış öfkeyle etrafına bakıp, "Adamım diye geçineceğinize şu herifleri
ayırsanıza!" diye bağırdı. "Akşın, yeter! Bir şeyler yap!"

Korhan, Ömer'i tutup masanın üstüne çarparak yatırınca gözlerim
dehşetle aralandı. Uzun tırnaklarımı Yağış'ın bileğine istemeden de olsa ge-
çirip onun beni tutmasına engel olduktan sonra koşarak Korhan'ın sırtına
zıpladım. Korhan'ın boynuna sardığım kollarımı sıkılaştırıp, bacaklarımı
onun bedenine dolarken, "Dur artık!" diye bağırdım ne yapacağımı bilmez
halde.

Korhan dengesini kaybetti, öfkeden gözü dönmüş gibiydi. Ömer'in ya-
vaşça doğrulup kalktığını görünce duraksadım, tam Korhan'ın sırtından
Korhan'ın suratına patlatınca gözlerim irileşti. Bir an zihnimdeki tüm düşün-
celer bir bilinmezliğe doğru ilerlemeye başladı ve Korhan beni sırtından
âdeta atarak indirdiğinde ardı kesilmeyen yumruklarını Ömer'in yüzüne
indirmeye başlamıştı. Akşın'ın sağlam adımlarla ona doğru ilerlediği sa-
niyelerde ben artık hiçbir şekilde tepki veremiyor, Ömer'in suratına inen
yumruğun kana bulanışını büyük bir boşluğu seyrediyormuş gibi tepkisiz-
ce izliyordum.

Scanned with CamScanner

Korhan'ın geri çekildiğini gördüm. Yırtıcı öldürdüğü avın önünde durmuş kafasını kaldırmıştı ve gökyüzünde yanan yıldızları izlerken usulca ulumaya başlamıştı. Onunla göz göze geldiğimizde yeşil gözlerinin uludığına yemin edebilirdim.

Ömer masanın üstünde baygın halde uzanıyordu.

Denetiminin bitmesine sayılı günler kalmışken bu yaptığı onun başına çok büyük bir çorap örebilirdi, bunu bilmiyor muydu? Kalbimde anlam veremediğim bir ritimsizlik duygusuyla, bomboş gözlerime yerleştirdiğim içi ölmüş çaresizlik hissini ondan gizlemeden ona bakmaya başladım.

Burnundan sert bir nefes vererek geri çekildi, ardından bana bakmadan kafeteryanın çıkışına doğru yürümeye başladı. O an, belki de onu durduran benim gözlerimde gördüğü ifadenin gerçekliğiydi. Belki Ömer'i öldürene kadar onu yumruklamaya devam edebilirdi ama bana baktığında, gözlerimiz bir köprünün üstünde karşılaştığında o, bu zehirli düşünceden vazgeçmişti.

Etrafımdaki kimseye aldırış etmeden hışımla arkasından çıkıp koşmaya başladım. Attığı bir adım, benim beş adımıma bedel olduğu için ona yetişebilmem uzun zamanıma mâl oldu. Kampüsün dışında, motosikletinin önüne geldiği sırada bileğini yakalayarak durdurdum onu. Hafifçe esen rüzgâr aramızdan bir atın yelesini savurarak hızla koşuşu gibi koşup gitti. Korhan gözlerini gözlerime indirdiğinde saatin ortasında duran yelkovanın ve akrebin iskeleti kemiklere ayrılarak parçalanmaya başlamıştı.

"Bırak kolumu," dedi anlam veremediğim bir ses tonuyla.

Akan süre tıpkı o kemikler gibi parçalara ayrılarak gözlerime dağıldığı sırada takvimin üstünde yazan sayının uğursuz gözleri ikimizin üstündeymiş gibi hissediyordum. Parmak boğumlarına, kanın bir deri gibi yerleşerek ondan parça haline geldiğini gördüm. Yavaşça ona yaklaşmak, tıpkı o avın önünde çaresizce uluyan yırtıcıymış gibi alnımı onun başına yaslayarak sessizce tüylerini okşamak istiyordum. Kalbinin hızlı atışları tıpkı sanayenin kolları gibi göğsünün içine döne döne hızla hareket ediyor olmalıydı.

"Ben ne yaptım ki?" diyebildim, yeşil gözlerine uzun uzun bakıp sorduğum sorunun cevabını aradım ama o gözlerde bu cevap yoktu.

Bana cevap bile vermeden motosiklete bindi, arkasında kapkara bir yel bıraktı ve o bilmese de ben bu yelin içinde oradan oraya savruluyordum şu an. Olduğum yere çöküp her şeyi zihnimden uzaklaştırmak istiyor olsam da dimdik durup kampüsün içinde ilerlemeye devam ettim. Ömer'i revire götürdüklerini görmüştüm, ardından birkaç hoca beni yanına çağırıp durum hakkında bilgi almaya çalışmışlardı ama mükemmel oyunculuğumu kullanarak birkaç yalan söyleyip onlardan kurtulmuştum.

"Yenge," dedi Akşın, onun sesini duyar duymaz bedenimdeki gerginliği zihnime çekip, zihnimde boş bir odaya kilitledim. Bakışlarım usulca Akşın'ın yüzüne çevrildi, gri gözleri esmer yüzünün ortasında çok farklı bir görüntü oluşturuyordu ama ona yakışıyordu. "Yağış şu Ömer denen dallamayla konuşup herhangi bir şikâyet konusu falan olmamasını sağlayacakmış," dedi tedirgin bir sesle. Kolları kesik tişörtünün üstünde yabancı dilde küfürlü cümleler yazıyordu ve başındaki siyah kep yamuk görünüyordu.

"O iyi mi?" diye sordum ağzımdaki acı tadı önemsememeye çalışarak.

"Çok farklı görünüyordu."

Akşın yamuk bir şekilde gülümseyip, "Bugün günlerden nedir bilmiyor musun?" diye sordu, tam o esnada sesi inanılmaz derecede ciddi gelmişti bana.

Dalgın gözlerle Akşın'a bakarken, farkındalık ağır ağır içimdeki yerini almaya başlamıştı. Bu doğruydu, bugün anneler günüydü. Korhan'ın belki de kalbini, ruhunu, bu hayattaki tüm parçalarını ateşe verdikleri gündü. Harlanmış halde yanan ateşin içine odun parçaları gibi atmışlardı onu.

"Normalde bugün Samsun'da olurdu, denetimi var diye gidemedi. Birkaç gün daha şehir dışına çıkma yasağı var," dedi Akşın dağınık bir sesle. "Seni görürse morali biraz yerine gelir diye onu buraya getireyim dedim, böyle olacağını bilseydim gidelim demezdim. Her yıl olduğu gibi bu yıl da yaptı yapacağını." Akşın'ın söyledikleri bir duvar gibi üzerime yıkılıyordu. "Sen birkaç gün onu görmezden gel. Canını sıkar yoksa."

"Onu nasıl görmezden gelebilirim ki?" diye acılar içinde, kendi kendini kanatan bir soru cümlesi çıktı dudaklarımdan.

Akşın gülümsedi, sahnenin ışıkları yavaşça sönmüş gibi hissetmeme neden olan bir gülümsemeydi bu: "Tanrı'nın onu görmezden geldiği gibi."

♣

22 Mayıs 2018, Salı. Saat: 19.25

Ben kendi etrafıma örülmüş bir duvardım.

Göğsümün içinde bir duygu vardı ki asla nefes almama müsaade etmiyordu. Kaburgalarımın içinde bir kargaşa vardı, bu kargaşaya bir isim vermek zorunda olduğum için ona kalbim demiştim. İçimde taşıdığım taşı sürekli kaldırıyor, içimden fırlatıp atmaktansa her defasında içimdeki farklı bir noktaya bırakıyordum. O taş ne zaman yer değiştirse, sanki daha da ağırlaşıyordu.

Yağış elbisemin arkasındaki korsenin ipini sertçe çekince nefesim kesildi, elimi aynanın kenarındaki altın rengi çerçeveye bastırarak dengemi

Scanned with CamScanner

kavramaya çalıştım. Yüzümde sanki maske gibi ağırlık yapan bir ton puder vardı, tenim porselen gibiydi ve gözlerimdeki makyaj ifademi olduğundan daha hüzünlü kılıyordu. Sırtım gerilmiş, topuz şeklinde toplanmış saçlarım o kadar gergindi ki başım şimdiden ağrımaya başlamıştı. Tüm gece ne yapacaktım hiçbir fikrim yoktu.

Korhan'ın bugün burada olup olmayacağını merak eden tarafım bir köşede, kulisin ortasında duran kırmızı koltuğun üstündeki çantamın önündeki duran zarfın içindeki adres bir köşede oturmuşlar birbirlerinin yüzlerini izliyorlardı sanki. Ben ise ikisinin ortasında duruyordum; ne kalkıp gidebiliyordum ne de oturduğum yerde olmaktan mutluydum.

"Çok sıkıyorsun," diye mırıldandığım sırada Yağış normalden daha acayip bir güç sergileyerek korsenin iplerini öyle bir sıktı ki gözlerimi yumdum. "Ne yapıyorsun?"

"Sıkıyorum," dedi o tanıdık ses. Kafamı kaldırıp karşımda duran aynaya baktığımda yüzümün onun yüzüyle aynı sınırda yan yana durduğunu fark ettim ve bakışlarıma yayılan şaşkınlık, yerini düğüne bıraktı. Işıl ışıl gözlerle oca baktım. Buradaydı. Beni yalnız bırakmamıştı. Ömer başıma bir çorap örmese de o günden sonra ona bir şey olmasından korkarak yaşamıştım; beni aramaması sorun değildi, sadece iyi olmasını istiyordum.

"Gelmişsin," diye fısıldadım, dudaklarımdan dökülen kelimelerin kalıplarından sarkmış harfler bir tren vagonunda taşınmıştılar dilime. Zihnimin ortasına serilmiş bir düşünce gibiydi, onu ne zaman düşünsem tüm düşüncelerim onun üstüne yıkılıyor, trenin rayları biçerek geçip gittiği gibi onu ezip geçiyordu.

"Vedimi yalnız bırakacak değildim," dedi, çapkın gülümsemesinin dudaklarını renklendirdiğini görünce, yüzünün tablosundaki renklerin önemini bir kez daha kavramış bulundum. Bir yanım ona çok kızgındı, zihnimi bulandırıp beni düşüncelere hapsettiği için ona öfkesini kusmak istiyordu ama bir tarafım onu anlıyordu, kendini onun yerine koyuyor ve susmamı istiyordu.

"Aramıza zamanı ördün," dedim kırgınlıklarla dolu bir sesle. Beni yavaşça kendine doğru çevirdi, elbisemin kabarık etekleri onun pantolonunu içine tıpkı denizin dalgasının kayalıkları yuttuğu gibi yuttu.

"Şimdi o zamanı çözmek için buradayım," dedi. "Ben bir şeyi söyleyeyim yaparım. Seni izlemeye geleceğimi söyledim ve geldim. Birazdan o sahnenin tozunu attıracaksın ve ben en önde, seni gururla izliyor olacağım, çirkin çocuk."

Verruh Hoca'nın sesi, başlangıç düdüğü gibiydi. Kulis saniyeler içinde insanla dolmaya başladı. Korhan dudaklarını şakaklarıma sürtüp beni

arkasında bırakarak kulisten çıktığında son hazırlıkları da tamamlayıp sahneye uzanan ahşap merdivenleri tırmanmaya başladım. Sahne perdesinin arkasında, sahnenin ortasındaki yerimi aldığımda diğer oyuncular da sahnedeki yerlerine yerleşmeye başlamışlardı. Henüz sahne kapkaranlıktı ama biliyordum ki perde açıldığı anda ışıkların hedefi benim tenim, kelimelerinki ise benim zihnim olacaktı.

Şifayı yarasında arayan, Yaradan'a sırtını dönüyordu. Şimdi Tanrı ve ben bu sahnenin ortasında yapayalnızdık, ben biçareydim, o benim çaremdi; elindeki oyun kartlarını birer birer sahnenin ortasına dağıtarak fırlatmaya başladığında aramızdaki kumarın tam şu an başladığını biliyordum. Benim kartlardan birini seçip ilk eli başlatmamı istiyordu ama tüm kartları o fırlattığı için seçeceğim kartın onun hamlesinde pek bir etkisi olmayacağını düşünüyordum.

"Başaracağız," diye fısıldadı Yağış sahnenin diğer ucundan. Onun umudu sesi herkesin ruhuna güçlü bir sarmaşık gibi dolandığında oyunu seslendiren dış sesin kelimeleri bir araya gelerek seyircileri içinde beklediğimiz dünyaya çekmeye başladı.

"İncir Dalı," dedi dış ses. Bu oyunumuzun ilk kısmına verilen isimdi. Ardından kelimeler örülmeye başladı. *"Evvel zaman içinde kalbur saman içinde, takvim yaprakları bir canavarın karnında bebek imiş, zamanı ören saatlerin üç kolu var ama üç kolu da sakat imiş. Saniyenin kolunu geçmiş karmış, dakikanın koluna gelecek dikmiş gözünü, akrebin kolunu akrep kendi sokmuş, kangren edip sonra yine kendisi kesmiş. Acının hüküm sürdüğü bir dönemde, zamanı yalnızca doğan güneş ve çöken karanlığın belirlediği günlerde... İnsanlar birbirlerini silahla değil, sevgiyle öldürürmüş."*

Perde yavaşça aralanmaya başladı.

Olduğum yerde dizlerimin üstünde oturuyordum, sırtımı bir ağacın kalın gövdesine yaslamıştım. Bu sadece bir dekordu, bu yüzden ağırlığımı tam olarak vermiyordum. Tenimde çizikler vardı, hemen yanımda kırık bir ayna...

"Sevmek, çok sevmek, taparcasına... İşte o bir cinayet, sanat dalında."

Dış sesin boğazından kayan kelimeler, sesin sahibinin yutkunmasıyla eş zamanlı olarak, onun yüreğine iğne gibi battılar.

"Pencerede yağmur damlaları, yağmur damlaları pencerede," diye fısıldadı dış ses. *"Vuruyor incir ağacının dallarına, incir ağacının dallarının altında... Uyuyor. Uyuyor, incir dallarının altında, ölüm sanatının ilk tablosu."* Yavaşça fısıldadı: *"Uyuyor."*

Perde açıldı.

Gözlerimi yavaşça yumdum.

Scanned with CamScanner

Artık yanan ışığın altındaydım, tüm gözlerin gölgeleri üzerime serilmişti.

Bir süre olduğum yerde gözlerim kapalı, uyuyormuş gibi öylece bekledim. Bir alkış tufanının altında kaldığımda tenim buz gibiydi, ellerimin uyuştuğunu hissediyordum ama hareketsizce gözlerim kapalı, doğrudan beni hedef almış ışığın altında o ağacın gövdesine yaslı halde durmaya devam ediyordum.

Bedenimi saran o beyaz ışığın yavaşça yeşile döndüğünü, ardından yeşil ışığın kızıl ışıkla birlikte boğularak renk değiştirip yerini soluk bir maviye devrettiğini fark ettim. Kuşların sesleri sahnenin dört bir yanını sarmaya başladı. Gözlerimi usulca aralamadan hemen önce dudaklarımdan dökülen isim, "Mantus," olmuştu. "Şafak sökülüyor."

Acılar içinde kurduğum bu kısa cümle, insanların bedenime yansıttığım ağrıları hissediyormuş gibi şiddetle alkışlamaya başlamalarına neden oldu.

"Burada, hanımefendi burada!" diye bağırdı oyunculardan bir tanesi.

Fenriz'in kabarık elbisesiyle sahnede belirmesine neden olan o ışık, Fenriz'in her bir adımında Fenriz ile birlikte ilerleyerek bana doğru yaklaşıyordu. Fenriz'in elinde içinde zayıf, turuncu bir ateşin dalgalanarak yandığı gaz lambası dikkatimi çekmişti. Fenriz, altında durduğum soluk mavi ışığın içine girdiği anda onu takip eden diğer ışık büyük bir hızla sönerek karanlığın içine gömüldü.

"Tehliken acından büyük," diye fısıldadı Fenriz yavaşça eğilip elini başımın üstüne koyarken. "Bu gece de mi sönmedi içinde onu görme dilekleri?"

"Buradaydı," dedim çaresizlikle.

"Buradayım," dediğinde ona acı dolu gözlerle bakıp başımı ret ile iki yana salladım. "Şimdi ben," diye devam etti. "Senin için buradayım. Halk seni bulmadan saraya dönmek zorundayız."

Birkaç metre mesafeden duyulan silah sesleri kalbimin gümbür gümbür çarpmasına neden olurken Fenriz'in tek eline tutundum, kafamı kaldırıp söken şafağın damarlara ayırdığı mavi ışığı seyrettim. Titriyordum. Korhan oradaydı, Mantus gibi çalılıkların arasında sanki beni izliyordu.

"Seni şeytana ait sanıyorlar, öfkeliler, kendi kendini bir çim gibi biçiyorsun." Gözlerini usulca ormana çevirdi, koruluğun içinde atlıların sesleri duyulmaya başlamıştı. Endişeli bakışları tekrar beni buldu. "Mania, her şeyin normale dönmesini istiyorsan kalkmak zorundasın! Hadi hanımefendi!"

"Ah, doğan güneş!

Ah, söken şafak!

Ah, kaybolan gece..." diye mırıldandım. "Ah, inan ki Tanrı'nın ahdir aşk."

"Mania," dedi Fenriz telaşla. "Yoksa dedikleri gibi, sen de sattın mı rumunu şeytana?"

"Mantus şeytan değil."

"Mantus diye biri yok!" diye bağırdı Fenriz, atların nallarının yere düşerken çıkardığı sesler sanki kalbimizin atış sesleri gibi göğsümüzün kemiklerinde ilerliyordu. "Sen Tanrı'nın çocuğusun, sen Havva'nın kanısın. Kâbuslarını yazan İblis'e inanma. Her şey mahvolmadan, onlar seni şeytanın sanıp şurada kurşunlamadan kalk gidelim buradan!"

Patlayan silahın sesi tüm kuşların aynı anda kanat çırpmasına neden oldu.

"Çok geç," diyebildim.

"Mania!"

"Lezâ'dan geçtim," diye mırıldandım gözyaşları gözümden dökülmeye başladığında. "Haviye'den içtim." Fenriz'e baktım. "Yedi kat düştüm, cenneti de gördüm, kafamı eğdim cehenneme yürüdüm."

"Seni öldürecekler..."

"Ben zaten öldüm."

"Halk seni geri istiyor..."

Kafamı kaldırdığımda ışık yavaşça zayıfladı. "Geri dönebilmem için onun bana gelmesi gerek."

Dış sesin aldığı derin nefes, ışıkların usulca sönmesine neden oldu. *"Nemrut ateşinin içinde yanıyordu Mania. Yanıyordu. Cehennemin ırmaklarından ateşler içiyor, şeytanın tünellerinde Mantus'u arıyordu. Mantus... Bir zehir gibi. Gecenin içinde büyüyen gölge, gökyüzünden karanlığı silen şafak gibi. Yetimin gözünden damlayan yaş, fahişenin bacak arasından akan kimsesiz döller gibi. Kente ilk silahı sokan, sevdiği kadını göğsünden vuran bir iblis gibi."*

Piyes yavaşça, bir romanın sayfalarına işlenen kelimeler gibi işlenmeye başladı sahneye. Ekip alabildiğine hızlıydı. Perde her kapandığında dekor büyük bir hızla değiştiriliyor, yeni bir tema hazırlanıp sahnenin içine yerleştiriliyor, o esnada biz de üzerimizi değiştirip Ferruh Hoca'nın telaşlı gözlerinin takip ettiği övgü dolu sözleriyle kendimizi daha iyi hissetmeye çalışıyorduk.

Yaklaşık üç saat sahnede kalmıştık, artık sıra son perdedeydi ve son perde sergilenmeden hemen önce kısa bir mola verilmişti. İnsanlar ihtiyaçlarını karşılamak için salonu boşaltırken ben kulisteydim, Çağlar önümde diz çökmüş elinde küçük bir su şişesiyle yüzümü izliyordu ve Yağış da elbisenin fermuarını yukarı çekmeye çalışıyordu. Yağış'ın uğraşlarını fark eden Çağlar yavaşça ayağa kalkıp elindeki şişeyi yanıma bıraktı, ardından

Scanned with CamScanner

Yağış'ın arkasına geçip fermuarı yukarı çekerek, "Anıma çırpındın ha" dedi, bunu söylerken sıcak bir tebessümü dudaklarına dokundurmuştu ama Yağış ona düz düz bakmaktan ileriye gitmemişti.

"Neredeyse bir ay oldu, hâlâ mı bozuğuz?"

"Sen o bir ay içinde fikrini değiştirebildin mi peki?" diye sordu Yağış.

"Son bir aydır onu yalnızca üç kez gördüm, konuşmadık bile," dedi Çağlar sıkıntılı bir sesle. "Şimdilik bu konu hakkında düşünmüyorum. Sen de düşünme. Hem... Sahnede harikaydınız."

Yağış, Çağlar'ı görmezden gelerek bana doğru döndü. "Aliş dedem nasıl da heyecanlı heyecanlı izliyordu, gördün mü?" diye sordu. "Bir ara göz göze geldik, tüm replikleri unutacağımı sandım."

"Seyircilere bakmıyorum," dedim dürüstçe. Her ne kadar oyun esnasında birkaç kez Korhan ile göz göze gelmiş olsak da... Ama bana öyle bir bakışı vardı ki beni şaşırtacağına, replikleri unutturacağına daha da iyi oynamama neden olmuştu. Sanki sırtımda ellerini hissetmiştim, nefesi yavaşça tenime yayılmış ve şunları fısıldamıştı: *"Hadi benim küçük çirkin kızım, göster onlara günlerini!"*

"Son perde için herkes sahnedeki yerlerini alsın!" diye bağırarak içeri giren Ferruh Hoca'nın gözleri kısaca yüzüme dokundu, dudaklarında memnuniyet dolu bir tebessüm belirdi, bana hiç olmadığı kadar içten gülümsedi. Yorgun bir şekilde gülümseyip yanımdaki sudan bir yudum aldım, herkes sahneye doğru ilerlerken kulisten yavaşça çıkıp ahşap merdivenlere doğru ilerlemeye başladım. Sahne yine karanlığa gömülmüş görünüyordu, sahneye doğru uzanan merdivenler de karanlık olduğu için önümü tam olarak görebildiğim söylenemezdi.

Birinin kollarını belimde hissettiğimde tam çığlığı basacaktım ki o kolun sahibi diğer elini hızla havaya kaldırıp avucunu ağzımın üstüne örttü. Gözlerim iri iri açıldı. Tam çırpınmak için bacaklarımı sallayacakken beni çekerek sahnenin altındaki tavanı alçak yere soktu. Sırtımı ahşap duvarda hissetmemle eş zamanlı olarak dudaklarımı örten o avuç dudaklarımdan uzaklaştı, yerini yumuşak dudaklar aldı.

Gözlerimde şaşkınlığın kırılan parçaları parıldarken güçsüzce onun geniş omuzlarına yerleştirdim parmaklarımı. Diliyle dudaklarımı araladı ardından dilini içeriye iterek dişlerimi yaladı. Kalbim deli gibi çarpıyordu ve omuzlarında duran ellerim bile titriyordu şu an. Ağzımın içine doğru erkeksi bir sesle gülünce ayağımın altındaki ahşap zemin yıkılacak, yerin dibine birlikte çökeceğiz sandım.

Parmaklarım titremeye devam ediyordu, avuçlarını omzuna bastırarak göğsüne indirdim ve iki avucumu da göğsüne yaslayıp dudaklarımı

öpmeye devam ettim. O tanıdık, bana yanan bir ateşi hatırlatan kokusu o kadar yoğundu ki kendimi kaybetmiş gibi onu öperken zamanın usulca tuşmaya, ardından da alev alev yanmaya başlamış olması umurumda bile değildi.

Adımlarım benden komut beklemeden ilerlediler. Ona tamamen yaklaşıp beni öpüşüne kendimden emin bir tavırla karşılık vermeye başladım. Dudaklarımız birbirinden ayrılırken akrep ve yelkovanın eteklerinden zaman değil, bana yaşattığı hisler damlıyordu. Sahnenin altındaki ahşap tavan sanki bir gökyüzüydü, karanlığa el uzatan sönmüş yıldızlar tenimize yağıyordu.

"Git ve göster kendini," dedi rüzgâr gibi bir sesle. Nefesi tenimden çekilince dilimin ucuna yerleşen kelimeler de kıyıyı darmaduman eden o dalga gibi geri çekilmişlerdi. Geri sayımın başladığını duydum, yavaşça ona yaklaştım ama hiçbir şey söylemedim, bunun yerine dudaklarına güçlü bir öpücük yerleştirip hızla geri çekildim.

Onu orada dudaklarına kelimelerden ördüğüm bir öpücükle baş başa bıraktığımda ben artık sahnedeydim. Çok geçmeden perde açılmış, Korhan da perdenin açılmasıyla beni izlediği koltuğa geri oturmuştu.

Aslında Mania ve Mantus'un hikâyesi, paramparça edilmiş iki insanın birbirlerine parça olmasını anlatıyordu. Sadece iki parçadan oluşan bir yapboz gibi... Eksik parçalarına oturmayan, otursa bile oynayan, onları tamamlamayan parçaları belki de birçok kez basmaya çalışmışlardı eksik kalan yerlerine ama başaramamışlardı. Rüzgârın caddenin ortasına atılmış kâğıt parçalarını sürüklediği gibi sürükledi beni zaman sahnenin ortasında.

"Senin ellerinde cam," diyordu Mania. "Benim ellerimde ise kan. İnsanın hisleri kalbinden kasıklarına akar, zamanla soğur sönmez sanılan tüm yangınlar. Kalemden mürekkep akar, mürekkep koskoca bir roman yazar. Bir yazar ağlar, düşen gözyaşları kalemin rahminde bir karakter olur, o karakter bir gün doğar. Büyür o karakter. Yazarı bulur, önce yazarı, sonra okuyanı vurur."

Şimdi sahnenin ortasında duruyordum.

Bir silah patladı.

"Beni sen yazdın Mantus, benim seni vurmam gerekmez miydi?" Elimi göğsüm ile karnımın ortasına bastırdığımda içime yerleştirilmiş yapay kanın patlayıp elbisenin kumaşının altından yukarı taşarak kızıl renkte koyu gölgeler oluşturduğunu gördüm. "Neden beni sen vuruyorsun?"

Dizlerimin üstüne düşerken parmak boğumlarımdaki çizgiler uğursuz, kızıl renktekı sıvıyla dolmuştu.

"Mantus," diye fısıldadım. "Bak, şafak kanıyor."

Scanned with CamScanner

Kanlı eşik bir denizanın içinde dalgalanan kanın yarattığı nehir, ışığı ta yıldızlı, zeminden süzerek her yanı külün gri rengine boyadı. Bir ölüm yaş mırıltının dilinde kaldım.

Perde kapandı.

Işığı su dolu bir şişeye sığdıranın kâbusu silikmek gibiydi. Kâbus [illegible] şeffaf cenginî kendine boyuyor, girilmeyen su hem berraklığını hem de tadını yitiriyordu. Mandalı o sahnede vurulmuş halde bırakıp sahneden kendim dışarıda bulduğumda içime kâbus sökülmüş o duru su gibi hissediyordum. Kalbim ışığı cesetlerle doluyken, terk edilmiş bir mezarda esen o uğultudan rüzgâr g miş dışarıya çalışan kan kırıntılarıyla dolu halde, elimde tuttuğum zarf la bıyken o kırmızı kâbusun üstünde oturuyordum.

Kalbimin içindekiler Tünelin duşturduğu yırtıcıyan kurtulup kendin gördüklerinden öteye, önümde duran dünyaya doğru atmaya başlamış, sa bi. Dışarıdaki kendi kanıcağıma dikkatlerin cenem düşüncelerî ilkemeye başladım.

O mezarlığın içinde dolaşan rüzgârın uğultusu kulaklarımın ardında esiyordu. Kalbimin yıkıntı bir bir dinmeye başladığında artık içerde ölüm yok yanıyordu, tanımsamaz bir eşkıya bu. Kalbimin içini boşaltan hastalık gölgelerinden öteye varan eşiğin yüzeyinden usul usul silinişini izlemeye başladığımda yaralıdan akıcak kan lekeleri, zarfı sıkışım için artık zarfa bırakmış da damlamaya başlamıştı.

Parmaklarımda kuruyan yapay kanın arasında buruşan zarfa rastladığımda kâbusların kalbimden gittiğini.

Sağ avucumda bıraktığım bir kalemin inşaatı tamamlanmış, sol avucumda bir yaralılık patlamıştı. "Bırakıyorum artık, Çıkıyor!" diye sordu kafa, şimdi kalbimin kapısındaydı.

Bir okyanusun ortasında sarayı mitsali dikilmiş bir ada gördü. Bu okyanusun dalgalarında kalbi, okuyan o adayı öğrenmişti, bilerek o kaçmak istiyordu, o ada tek çaremdi; bir süre sonra o adanın da tıpkı bana gibi yıkıldığını fark etmiştim. Onu doğru kalbi, artık o ada da kalbi o kalbi artık yıkılıyordu sanki. Okyanusun içinde öylece durup, adanın ulaşılamaz yerine ordan yapacak bir gemiyi beklemek daha mantıklıydı. Ben nefesimi göğsümün içinde sındırarak o adanın peşinden yürüyorum.

Bir süre sonra o adanın ben sahilde kıyıya doğru yürüdüğüm ala doğruda, hiç durdurmadan kulaçlar atıyım için nefesim göğsümün içini ciğerlerime çekiyordu, sonra bedenim adanın ben getirdiğ kıyıdaki kadar yorulmuştu.

O ada cesedimi kıyıdan böyle bir hızla okyanusun derinliklerine Yarlı ağım.

Annemin düzgün el yazısının oluşturduğu harflere kaydı gözlerim. Bir adresi düzgün bir el yazısıyla kâğıda geçirmişti, kâğıdın ortasını kaplayan mürekkebin üzerine damlayan bir iki damla gözyaşı mürekkebi içine ulaşarak geniş, siyah renkte yuvarlak bir göl oluşturmuştu. Onun bu adresi yazarken ağladığını anladığımda gözlerim tüm ışıklarını söndürüp onun gözyaşı damlasının oluşturduğu o karanlık nehrin içinde battı.

Adresin altında yazan şehrin adı şöyleydi:

Eskişehir.

Scanned with CamScanner

13. PERDE
Har

Bir piyanoydum ben, beyaz tuşlarımdan kar beyaz çığlıklar dökülüyordu. Siyah tuşlarıma dokunmaya cesaretim yoktu ve bir adam parmak uçlarına topladığı acılarıyla siyah tuşlarıma basıyordu.

Ağlamaya başlıyordum.

Beni izliyordu.

Gözlerinde, bir huy gibi izlemeye alışkanlık haline getirdiğim o aynı güçlü ama bir o kadar da yorgun ifade kirpiklerinin anestezisi altındaydı. İplerinden duvara bağlı yine bir başka duvar gibiydim onu izlerken. Duvardım, altımda kalanı ezerdim ama kuklaydım aynı zamanda, o ipi tutan elin hareketlerine göre şekil almak zorundaydım. İsterse beni yere çarpar paramparça ederdi, isterse dimdik tutar bir ev gibi içimi sıcacık kahkahalarla, bazen hüzünlü bazen de güzel anılarla doldururdu. Bazı şeylerin bağımlılık olduğunu ona baktığımda daha net görüyor, anlıyor, biliyordum.

İkimizin tam ortasında temelsiz bir sürü cümle asılı duruyordu. Birbirlerinden bağımsızdılar. Acı, tutku, geçmiş ve gelecek üzerine çizilmiş binlerce kelime, ikimizi konu alan terimler... Hepsi buradaydı.

Beni öldüreceğine inandığım bir tepkisizlikle, elindeki küreği toprağa vurarak mezarımı kazmaya başlayan o dinginliğin kollarındaydım. Ruhumu acılar besliyordu ve yalanlar toprağıma ektiğim tohumlar gibiydi; her bir acı yeni bir yalanın sırtını yaslayacağı duvar oluyor, sonra da beni o duvarın altında bırakıp yaralıyor ama öldürmüyordu.

Scanned with CamScanner

Omzuma zincirlerle dikilmiş, tek bir kanatla dizlerimin üstüne çökmüş şeytanı izliyordum. O korkunç yaratığı, acıyı var eden bedenin sahibini, cukken üstümü örten korkuları var eden canavarı...

Gözyaşlarımın mimarı olan insanları, ateşten dalgalarıyla kendine doğru çekerek kaynar okyanusunda cayır cayır yakacağı günü görebilmek uğruna, ona kanatlarımdan birini feda etmiştim. Elinde ona kurban ettiğim kanadın tekiyle karşıma dikilmiş, ateşten dalgaları bacaklarına çarparken, onun kaynar okyanusunun kıyısındaki çamurdan toprağın içine dizlerini gömerek oturmuş olan yaralarla dolu bedenimi izliyordu.

Peronların önündeki bardak mısır satan genç çocuğun parmakları arasında tuttuğu sigaranın iskeleti usulca mermer zemine düştü, ucunda hâlâ yanan turuncu ateşe baktığım sırada sarışın bir kadın valiziyle önümden geçip gitti; o benden uzaklaşırken valizinin tekerlekleri dönüyor, dönüyor, dönüyordu... Tekerleklerin çıkardığı ses, kalbimin bir odasında durmuş, duvara yumruğunu çarparak parmak boğumlarından akan kanı izleyen o hissin attığı çığlıkların sesine benziyordu. Az önce yıkadığım ellerimi kurulamadığım için mayısın geceleri çetin esen rüzgârı ıslak parmaklarımda acıtıyordu.

Önümdeki perona yaklaşan otobüse çevirdim gözlerimi. Henüz Eskişehir'e gidecek olan o otobüs ortalarda görünmüyordu. Hemen yan tarafımda duran otomatik kapı bir rüzgâr eşliğinde açıldı, bakışlarımı otobüsten çekerek kapıya doğru çevirdim. Karanlığın çıplak bir beden gibi yatağına uzandığı gökyüzünde yanmaya başlayan yıldızlar, o bedenden döküldüğü zevk inîltileri gibiydi. Korhan gecenin içinde akan saniyelerin ortasında ilerleyerek usulca bana doğru yürümeye başladığında başında siyah bir şapka vardı, elinde iki tane karton bardak tuttuğunu görmüştüm. İkisini de tek bir avucunun içine sığdırmayı başarmıştı.

Yanıma geldi, elindeki karton bardaklardan birini bana uzatırken, "Al," dedi. "İç de için ısınsın. Hava serin bu gece."

Karton bardağı yavaşça elinden aldım, avuçlarımın içini saniyeler içinde yakmayı başaran bardağı sıkıca kavrayarak parmaklarımdaki soğuk acının çözülerek uzaklaşmasını bekledim ama öyle olmadı. Aksine, bardak fazla sıcak olduğu için parmaklarım daha da acımaya başlamıştı.

Karton bardağın yalnızca yarısından biraz fazlası kahveyle doluydu; bardağın kenarlarını tutup güzel kokan kahveden bir yudum aldığım sırada Korhan bir elini arka cebine attı, o benim aksime kahve değil, çay içiyordu; çayından bir yudum aldı. Çıkardığı biletleri ve kimliğimi bana uzatınca kafamı kaldırıp ona baktım, ardından duygusuz bakışlarım yavaşça biletlere ve kimliğime doğru kaydı.

"Otobüs yarım saate kalmaz peronda olur," dedi. "Direkt Antalya'dan kalkıyormuş. Yolcusuz geliyor yani."

Başımı yavaşça salladım, kahveden bir yudum daha içip bana uzattığı bileti ve kimliği aldım, kimliği küçük cüzdanımın içine koyarken bakışlarımı biletin yüzeyine döşenmiş harflere ve sayılara indirdim.

Nurşan Is Tanyel, 26 numaralı koltuk. Antalya – Eskişehir... Gözlerim biletteki tarihe kayınca duraksadım, takvim yaprakları bir tokat gibi suratıma çarpmıştı. Bilet saat 00.00'a kesildiği için tarih 26 Mayıs'ı gösteriyordu, henüz ayın 25'iydi evet ama yarım saat sonra 26 olacaktı. Yani yarım saat sonra gireceğimiz yeni gün, benim doğum günümdü.

Korhan'ın bakışlarının yüzümde kilitli bir sandık gibi asılı kaldığını fark edince kafamı kaldırıp ona baktım. Bir an ona 26'sının doğum günüm olduğunu söylemek istedim ama dudaklarımdan dışarı çıkmak isteyen o cümle dilimin ucundan yavaşça geri çekilerek hızla boğazımı yardı, aşağıya doğru kaydı ve kalbime saplandı. Ona bunu söyleyemedim. Bileti almaya gittiği sırada benden kimliğimi almıştı ama doğum tarihime bakmayı akıl etmiş olsa bile gireceğimiz yeni günün benim doğum günüm olduğunu bilemezdi. Çünkü kimliğimde doğum tarihim 26.11.1996 şeklindeydi, oysa ben 26.05.1996 tarihinde doğmuştum.

Korhan çayından büyük birkaç yudum daha aldı, ardından karton bardağı metal çöp kovasının içine atıp buz mavisi kotunun cebinden Camel Box paketini çıkardı, paketin içinden bir tane sigara çekip dudaklarının arasına yerleştirdi sigarayı.

Onu kendi romanını okuyan bir yazarın gözlerinde beliren duygularla izliyordum. Sert bir şekilde esen rüzgâr çakmağından fırlayan alevin yalpalayarak sönmesine neden oluyordu. Korhan sinirle soluyarak başını yavaşça eğdi, çakmağın alevine avucunu siper ederek sigaranın ucunu yaktı. Kafasını kaldırdı, parmaklarının arasında bir suç aleti gibi tuttuğu sigarayı dudaklarıyla vakumlayarak içine çekerken yanakları birer çocuk mezarı gibi açılarak içe doğru çöktü.

İnsanlar gelip geçiyor, zaman bir kovayı dolduran çeşmeden akan su gibi içinde bulunduğumuz anın üstüne akıyordu. Zihnimdeki gölgeler bana akıl oyunları oynarken ben düşüncelerimin içine gömdüğüm soruları önüme alarak o soruların cevaplarını düşünmeye başlamıştım. Neden Eskişehir'e gidiyordum? Babamı gördüğümde ne değişecekti? Eskişehir'de beni ne bekliyordu?

Eskişehir'e giden otobüs perona yaklaşmaya başladığında Korhan yeşil gözlerini usulca otobüse doğru çevirdi, parmaklarının arasında asılı duran sigarayı tekrar dudaklarıyla buluşturmuştu. Otobüsün camının kenarı-

Scanned with CamScanner

na monte edilmiş küçük monitörün içinde aracın kalkış saati ve güzergâhı hakkında küçük bilgiler yazıyordu. Korhan sigarayı yere atıp üstünden spor ayakkabısının tabanıyla geçtikten sonra şakaklarını ovaladı. Bir şeyler söylemek için dudaklarımı aralamak istedim ama sanki sesim bir bıçağın ucundan sakındızında duruyormuş gibi geri çekildi, kelimelerimi o bıçağın ağ-

Otobüsün önünde sigara içen genç muavinin kahverengi gözleri kasacaikimizi odağına aldı. "Eskişehir yolcusu musunuz, abi?" dedi meraklı bir sesle.

"Evet," dedi Korhan.

"Otobüsünüz geldi. Beş dakikaya kalkar. Bir sigara daha iç istersen."

"Eyvallah," dedi Korhan sadece.

O beş dakika ne çabuk geçmiş, akrep ve yelkovan ne zaman burun buruna gelmişlerdi bilmiyordum ama otobüsün çalıştığını fark edince gözlerimi orta kapıya çevirerek, "Binelim," diye mırıldandım.

Korhan başını salladı, elimdeki karton bardağı çöp kovasına atıp orta kapıya yöneldim. Korhan kenara geçerek, "Geç," dedi, ben de açtığı boşluğu kullanarak otobüse bindim. Hemen arkamdan o da otobüse binmişti. Hiçbir şey söylemeden cam kenarına geçip oturduğumda Korhan da asıllara konu olacak bakışlarını yüzümden çekmeden yavaşça yanımdaki boş koltuğa oturdu.

Muavinin yolculara seslendiğini duyuyordum. Otobüsün ışığı yanıyordu ve hemen yan tarafımdaki cama düşen yansımam, yüzümdeki tüm ifadeyi bir tuvale dökercesine o camın yüzeyine dökmüştü. Otobüs yavaşça peronu terk edip terminalden çıktığında ışıklar, her akşam telaşsızca batan o güneş gibi söndü. Karanlık, gecenin içinde bir anne gibi göğsünde sönmüş ışıklar ile öylece ağlıyordu.

Geceyi kendime benzetiyordum.

Korhan'ın uzun bacakları benim bacaklarıma değiyordu. Koltuğa sığmadığı o kadar belliydi ki rahatsız görünüyordu. Üzerine sinen sigaranın kokusunu ve kendi teninden yükselen ateş kokusunu soluyabiliyordum. Başımı cama yaslayınca kendi yansımamın bana uzattığı yeşil gözlerle göz göze geldim. Beni bir kadından âdeta bir kadıncağıza çevirecek üzüntü gözlerimin bebeklerine ölüm gibi oturmuştu. Yorgun, bıç olmadığım kadar bitkin ve hüzünlü görünüyordum. Tüm psikolojik tanımlar o yansımadaki gözlerden gözlerime çarpıyordu.

Korhan kollarını göğsünde birleştirmiş tavanı izliyordu, uzun bacaklarını ayırabildiği ölçüde ayırmış, ona dar gelen otobüse sığdırmaya çalışmıştı.

Kısa süren sessizlik zincirlerini kırdığında, dudaklarından dökülen kelimeler şu yöndeydi: "Önünden geçtikçe arkanda silinen evleri mi izliyorsun?"

Başımı cama daha sert bastırıp dediği gibi bir görünüp bir kaybolan evlere bakmaya başladım. "Evet," diye mırıldandım, sesimin üstüne çöken yorgunluk elle tutulabilecek kadar somuttu. Madde gibiydi.

"Gittiğimizde neyle karşılaşacağını bilmiyorsun," dediğinde sesi dürüncell yükselmişti. Gözlerimi usulca kıstım, cama düşen bu kez onun yansımasıydı ve uzun kirpiklerini bile görebiliyordum. Oysa otobüsün ışıkları kapalıydı. "Bu yüzden her şeye hazırlıklı ol."

"Öyle olmasam şu an bu otobüste olmazdım."

Bir süre konuşmadı, ardından sessizliği eliyle sigara dumanını dağıtıyormuş gibi dağıtarak, "Onu görünce duyguları sil," dedi. "Senin için daha kolay olur."

"Nasıl yani?" diye sordum, anlayamamıştım.

"Duygular ya nefret ettirir ya da muhtaç," dedi tok bir sesle.

"Duyguları silsem bile kelimeleri silemem, Arjen." Gözlerimi yansımamdan silerek yavaşça ona doğru çevirdim, yanağımı koltuğa bastırdım. "Otobüs ilerliyor, ilerledikçe evler siliniyor, insanlar siliniyor, sokaklar siliniyor, bir süre sonra otobüsün içinde tüm gördüklerine rağmen hiçbirini görmemiş gibi yapayalnız kalıyorsun ama otobüs ilerlerken kelimeleri silemiyor."

"Öldüreni öldürmek, ölmüş olduğun gerçeğini değiştirmiyor, Çirkin Kızım," dediğinde gözleri gözlerimle buluştu, birkaç saniye yatırdık bu bakışmaya. Aramızdaki bakışmanın zamanı kısalmaya başladığında sözlerini şu şekilde devam ettirdi: "Sözlerinle zehirlemek için değil, sessizliğinle yüzleştirmek için gör onu."

"Öldüreni öldürmek, ölmüş olduğun gerçeğini değiştirmez, evet," diye onayladım onu. "Ama ben ölmedim. O beni vurdu, yaralı halde olduğum yerde bırakıp gitti. Ölmedim ama ölmek üzereyim ve şimdi silah benim elimde."

"Seni vurdu," dediğinde gözlerinde yüzümün yansıması vardı. "Ölümcül bir şekilde yaraladı, haklısın. Şimdi elindeki silahı kaldırıp onu vursan, biliyorsun ki ölecek ama onu öldürmek, seni yaşatmaya yetmeyecek."

Başımı tekrar soğuk cama yasladım, gözlerim bir görünüp bir silinen ağaçların arasında gezinirken yutkundum. "Seninle Eskişehir'e bu şekilde gitmek istemezdim," diye itiraf ettim sonunda tekrar konuştuğumda.

"Bu söylediğin benimle Eskişehir'de yaşamayı kabul ettiğini gösterir," dedi imalı bir sesle. Dudaklarımı birbirine bastırdım. "Denetimim bitti, işlerimi tamamen hallettikten sonra eğer sen de istersen," dedi, sonra durdu. "Ama artık Eskişehir'i istemiyorsan ben gidilecek başka bir yer de bulurum."

Alnımı cama bastırarak, "Eskişehir'i görmek istiyorum," diye mırıldandım.

Scanned with CamScanner

"Gittiğinde gördüğün Eskişehir mi olacak sanıyorsun?" diye bir soru attı ortaya. Bu soru bir an ona öfkeyle bakmama neden oldu. Gözlerimdeki yüklerin artmasına neden olan sorusu bana öyle çok dokunmuştu ki gözlerimde bunu görmesini dilercesine onun gözlerinin içine bakmıştım. Karanlıkta birbirimize bakmaya başladık, anlık gelişen kırgınlık yanında kızgınlığı da taşıyarak ortamızda asılı kalmıştı sanki.

Şimdi o şeytan, elinde tuttuğu kanatları avucunun içinde sıkıyor, o kanatlar artık benim omzumda olmasa da omzumda derin bir yarık şeklinde açık duran yara şiddetle sızlıyordu. Ateşin oluşturduğu dalgalar yaratığın, o iblisin, kötülüğün mimarının ayaklarını içine alarak kıyıya vurdu; ateşin acak damlaları tenime sıçrayıp derimi dağladı. Gözlerimden boşalan yaşlarla karşımda duran yaratığa, o kâbuslarımı dilinin ucundaki dünyada saklayan canavara bakarken çaresizlikler tarafından dört bir yandan sarılmıştım.

Şeytan, o korkunç iblis bana doğru bir adım attı.

"Bazen çok acımasız olabiliyorsun," diye mırıldandım kırgınlığımın altını mürekkepli bir kalemle çizip belirginleştirerek. Ardından bu kırgınlığın sırtını kızgınlığımın şişleriyle dağladım. "Etrafındaki insanları dağıtmanın, yapayalnız kalmanın sırrı bu mu?"

Sınırı aştığımı belirten bakışları gaddar bir tokat gibi yüzüme çarptı, otobüsün yol kenarında yavaşlamaya başladığını fark ettim. Otobüs durdu, orta kapı açıldığında içeriye kucağında bebeği olan genç bir kadın ve o kadının eşi olduğunu düşündüğüm genç bir adam girdi. Kapı yavaşça kapanırken otobüs tekrar hareket etmeye başlamıştı.

Korhan kelimelerin üstüne sessizliği bir kumaş gibi dikerek gözlerini gözlerimden ayırmadan beni izlemeye devam etti; dudaklarının kenarı ruhsuz bir kıvrımla yukarı doğru çekilmişti. Bir an kendi söylediklerim bana çok ağır geldi, kalbimde ona hissettirdiğim şeyin yükünü hissedince çatık kaşlarla yosun yeşili gözlerine baktım. Özür dilemek istedim, belki ona güzel bir şeyler söylemek istedim ama yapamadım. Kazdığım kuyunun içine benimle inen bir adama nasıl oluyordu da böyle acımasız kelamlar edebiliyordum?

Ben bazen kalbimin kaybettiğim o tünelde, şeytanın avuçlarında çarpıyormuş gibi hissediyordum.

"Dilinden akıttığın zehre rağmen ne kadar öldürmek istersen iste, sen sadece yaşatabiliyorsun," dedi, har yeşili gözlerini gözlerimden ayırıp hemen yüzümün yan tarafında akıp giden yola çevirdi. "Tanrı canı verir, Azrail verilen o canı alır ama ikisi birbiri olmadan ne can alır ne de can verir. Gözleri yavaşça gözlerime kaydı. "Sanırım bu yüzden benim öldürdüğüm yerlerimi sen tekrardan yaşatıyorsun ve ben senin hâlâ yaşayan yerlerini öldürmeye çalışıyorum."

Söyledikleri suyun üzerine yazı yazıyormuşum gibi hissettiriyordu. Gerçeğin en keskin virajından son hızla dönmeye çalışırken hızımı alamayıp o virajın bariyerlerine çarparak, bariyerlerin arkasında boylu boyunca uzanan sonsuz denizin içine çakılmıştım.

Yüzüne baktım, baktım, baktım... Kurduğu cümlenin ağırlığına, beni içine çeken derinliğine rağmen kaşları çatık olduğu için normalde olduğundan daha sert görünüyordu.

Yavaşça ona sokuldum, hiçbir şey söylemeden yüzümü boynuna sokup burnumu boynundaki kalın damara bastırdım. Damarın içinde akan kanın baskısını hissedebiliyordum; yaşamın pervanesi tıpkı bir geminin pervanesi gibi dönerek onu ölüm denizinin üstünde bir yolcu misali taşıyordu. Güçlü kollarını omuzlarıma sararak beni kendine doğru bastırınca yutkundum. Benim koltuğumun önündeki koltuğun sırtına monte edilmiş küçük ekrandan sızan mavi ışığın aydınlattığı cama baktım. Bu pozisyondayken boynum ağrımıştı ama hiç olmadığım kadar rahattım da... Böyle kalmak istiyordum. Bu huzur vericiydi.

Ateşten dalgalar büyüyerek şeytanın sırtı boyunca yükseldi, bir an o dalgalar yaratığı içine çekerek yutacak sandım ama sandığımın aksine o kabaran dalga yavaşça boyun eğerek ona itaat etti; küçüldü ve hafifçe bacaklarının arkasına doğru çarptı. Bu cayır cayır yanan okyanusun sahibi oydu, tüm kötülükleri rahimlere akıtan günahın taşıyıcısıydı. Sırtımdaki yarıktan kan sızmaya başladığını hissettiğimde bir elimi sırtıma doğru uzatıp parmaklarımı kanadımın koparıldığı açık yaraya bastırdım. Parmaklarıma dolan sıvıyı görmek için elimi geri çekip, gözlerimi parmaklarıma indirdiğimde gördüğüm kan değil, mürekkep lekesiydi. Diğer kanadımın yavaşça üleri doğru açılmasıyla birlikte kafamı kaldırıp meydan okuyan gözlerle elinde kanadımın diğer eşini tutan şeytana baktım.

"Korhan," diye mırıldandım uykulu bir sesle.

"Arjen diyeceksin," diye uyardı beni, bir an bunun beni gülümseteceğini düşündüm ama o kadar halsizdim ki sadece gözlerimi yummakla yetindim.

"Ne zaman varırız?"

"Şafak sökmeden inmiş oluruz. Otobüs sandığımdan daha hızlı gidiyor."

Yutkundum. "İnince ne yapacağız?"

"Arkadaşlarımdan birine haber verdim, otogara yanımıza gelecek. Vasıta lazım, biliyorsun," dedi durgun bir sesle. "Bana araba getirecek. Sonra da o adrese gideriz işte. Adres yanında, değil mi?"

"Evet," diye mırıldandım. Cüzdanımın içindeydi, küçük cüzdanımı kot pantolonumun cebine sığdırabilmiştim. Bir miktar para, kimliğim ve o adresin yazılı olduğu kâğıt parçası... Derin bir nefes aldım.

Scanned with CamScanner

"Uykun yok mu?" diye sordu.

"Uyuyamıyorum ki," dedim sakin bir sesle.

Parmakları yavaşça saçlarımın arasına kaydı, dokunuşlarının altında gevşeyen bedenim bir an kendini salıp uyku moduna girecek sandım ama zihnim o kadar aktif şekilde çalışıyordu ki bu şekilde uyuyabilmemin imkânı yoktu.

"Benim kollarımdayken de mi uyuyamıyorsun?" diye sordu, bu soruyu dillendirirken dudaklarında hüzünlü bir gülümsemenin bekçilik yaptığını biliyordum.

"Senin kollarındayken uyuyabiliyorum," dedim, sanki kendi sesimin altında kalmıştım. "Bir senin kollarındayken uyuyabiliyorum."

Şeytanın damarlarında har dolaşıyordu.

"Uykun gelmeye başladığında olduğundan çok daha açık sözlü oluyorsun," dedi. "Uykun gelmiş senin."

Parmaklarımı göğsüne bastırırken derin bir nefes alıp, "Ben her zaman açık sözlüyümdür," diye homurdandım.

"Bilmez miyim?" Güldüğünü duydum. "Özellikle seks yaparken."

Göğsüne vurup kocaman gözlerle otobüsün içine baktım, önümüzdeki koltuk boştu, yan tarafımızdaki tekli koltuk da öyle... Ama rastgele bir şekilde koltuklara dağılmış oturan insanlar duyarsa büyük rezillik olurdu.

"Biri duyacak!" diye söylendim, iki kaşımın ortasındaki kuyuya parmaklarını bastırdı, gülüyordu. Gözlerinin içi bile gülüyordu. Bu anı hafızamdan zamanın hiçbir darbesi silemezdi.

"Bizi dinleyenin kulağına sikim girsin," dedi kaba bir sesle. Ona inanamayan gözlerle baktım, omzunu silkerek beni tekrar kendine doğru çekip bu kez göğsüne yatırdı. Kalbinin vuruş sesleri kulağımın içini okşamaya başladığında gözlerim tekrar kısılmaya, hatta zaman zaman kapanmaya başlamıştı.

"Manla oyunun sonunda öldü mü?" diye bir soru sordu, muavinin elinde bir kâğıt, bir de kalemle yavaşça bize doğru ilerlemeye başladığını görür gibi olmuştum. Yolcuların yanında duruyor, yolculara muhtemelen nerede ineceklerini sorup, aldığı cevabı o kâğıda not ediyordu.

Manla'nın vurulma anını hatırlayınca ağzım acı bir tat ile doldu, bir an kusmak istedim. Her nedense o karakteri o kadar benimsemiştim ki hayatımın her köşesinde benimle yaşamaya devam edecekmiş gibi hissediyordum.

"Oyunun ikinci kısmında da rol alacağıma göre ölmemiştir," diye mırıldandım uykulu bir sesle. "Beğendin mi oyunu?"

"Daha profesyonel kurgulanabilirdi," dedi mesafeli bir tınıyla. "Ama senin oyunculuğun güzeldi."

"Beğendin yani?"

"Evet," dedi. "Beğendim."

"Oyun yazarı izlemeye bile gelmemiş, biliyor musun?" diye sorup yüzümü buruşturdum. "Bu oyun için kendini yırtıyordu resmen. Her şeyin en iyisi olmasını istiyordu. Bana bile ağlayamadığımı söyleyerek posta koymuştu ama kendi yazdığı oyunu izlemeye bile gelmedi." Durdum, Erdem'in o geceki hali aklıma gelince içim acayip bir duyguyla doldu. "Yarası ciddi miydi acaba?" dedim sesli bir şekilde, elimde olmadan sesli kurduğum bu soru cümlesi Korhan'ın bedeninin kasılmasına neden olmuştu.

"Ne yarası?" diye sordu, sesindeki sorgu üzerine kafamı kaldırıp yüzünü saran güzel izlere, ardından da yeşil gözlerine baktım.

"Seninle havuzda yarış yaptığımız günü hatırlıyor musun?"

"Havuzun içinde seviştiğimiz gün deseydin daha kolay hatırlardım ama evet, hatırlıyorum," dedi.

Gözlerimi devirdim. "İşte o gün, ben senin yanına gelirken bizim oyun yazarını gördüm yolda. Havuzun olduğu tesisin üstündeki yoldan geldiği kesindi, gerçi görsen tanımazsın ama..." Gözlerimi yüzünde gezdirdim. "O gece sizin havuzun olduğu yerde tuhaf bir olay olmadı değil mi? Ne bileyim, bir kavga falan?"

"Yok," dedi, yüzü ifadesizdi. "Ne olduğunu anlatacak mısın artık?"

"Her neyse. Adam yaralıydı, ağzını yüzünü de dümdüz etmişler. Yani gözü mordu ve dudağının kenarı da kanıyordu," dedim, esneyip kısaca muavine baktım. Yaşlı bir kadın ile konuşurken kâğıda bir şeyler yazmaya çalışıyordu, otobüs sallanınca bir an dengesini kaybeder gibi oldu ama çabuk toparladı. Gözlerimi Korhan'ın gözlerine sabitledim tekrardan. "Zaten biraz acayip bir adam, ne olduğunu anlamaya çalıştım ama hiçbir şey söylemedi."

"Hiçbir şey söylemedi mi?" diye sordu Korhan, yüzünde sert bir ifadeyle bana asırlara konu olacakmış türden bir bakış atıyordu şu an. Yanlış bir şey söylemişim gibi hissetmeme neden olan bakışlarının altında ezildiğimi fark etmiştim.

"Abuk subuk konuştu, hiçbir şey anlamadım. Dedim ya, eleman bayağı değişik birisi."

"Eleman demek," dedi kaşlarını kaldırıp, yüzündeki sert ifadeyi belli derecede yok ederek. Şimdi sesine bulaşmış o alayı duyabiliyordum işte. Sonra aniden yine duvar gibi bakmaya başladı. "Değişik birisiyse değişik birisidir, sana ne bundan? Ne bok yerse yesin, oyunu yazıyor mu? Yazıyor. Gerisiyle ilgilenme."

"İlgilenmiyorum zaten," dedim çatık kaşlarla.

"Aferin, ilgilenme."

Scanned with CamScanner

"Aferin diyor bir de," diye homurdanıp yüzümü göğsüne gömdüm. "Aferine ihtiyacım var benim sanki de..."

Gülerek saçlarımı karıştırdı. "Bir de uykun gelince çenen düşüyor," diye fısıldadı.

"Acaba yarası ciddi miydi?" diye sordum bir kez daha, düşünceli çıkan sesimin eklemlerinde Erdem'in o gece gözlerimin içine bakarken bana bıraktığı ağrı dolaşıyordu.

"Havuz olayının üstünden bir ay geçti, o zamana kadar gebermediyse çoktan iyileşmiştir," dedi kuru bir sesle, her nedense bu kuru sesin ölü yaprakların üzerinde huzursuz edici bir gölgenin koyuluğu serili yatıyordu. "Hem bir şey olsa bile neden bu kadar takıldın, anlamıyorum?"

"Takıldığım falan yok."

"Hiç öyle durmuyor," dedi, ona yumruk atma isteğine rağmen göğsünde uzanmaya devam ettim.

"Akşın ve Yağış olayını biliyorsun," dedim konuyu değiştirmek adına. "Akşın sana bir şey söyledi mi hiç?"

"Yağış'ın ondan sürekli olarak kaçtığını, konuşma şansı bulamadıklarını söyledi," dedi, parmakları saçlarımın arasından kayıp geçti ve o an muavinin gölgesi üzerimize devrildi. Kafamı kaldırıp onun göğsüne ilişerek muavine soğuk gözlerle baktım.

"Beyefendi," dedi muavin Korhan'ı hafifçe selamlayıp, sessizce yaklaşarak. "Eskişehir otogarında mı ineceksiniz?"

"Evet," dedi Korhan demirden bile sert bir sesle, gözleri de bu sertliğe eşlik edecek tonlarda koyulaşmıştı. "Otogarda."

"Hanımefendi de sizle, değil mi?" diye sorunca bir an muavine düz düz baktım. Yok, ben yabancıydım ve öylesine canım sıkıldığı için bu adamın göğsüne uzanmıştım...

Korhan, "Evet?" dedi sorar gibi ama sesi normalden çok daha sert çıkmıştı.

Muavin elindeki kâğıda bir şeyler yazarken, "Anladım. Rahatsız ettiğim için kusura bakmayın," dedi, ardından yavaşça bizden uzaklaşarak birkaç koltuk arkamıza oturan çifte doğru ilerlemeye başladı.

Bakışlarımı yukarı doğru kaydırarak yorgun gözlerimi beni izleyen gözlerine yerleştirdim. "Yağış'ın aklı bayağı karışık son günlerde," dedim kuru bir sesle. Korhan beni ilgiyle dinliyordu, belki bu konulardan zerre anlamıyordu ama yine de gözlerimin içine öyle bir bakışı vardı ki beni anlatmaya teşvik ediyordu. Bir an onun şu an benim kafamı dağıtmak için bu kadar ilgili ve konuşkan olduğunu düşündüm. Bu düşünce sıcak ellerini kalbimin içinde gezdirdi, duygularıma parmak uçlarındaki saf şefkatle dokunarak duygularımın başlarını okşadı.

"Neden karışık? Akşın'dan dolayı mı?"

"Bilmiyorum," diye mırıldandım. "Normalde de böyle şeyler yaşıyordu ama karşısındaki adamlar birkaç gün uğraştıktan sonra peşini bırakıyorlardı. Akşın diğerlerinin aksine hâlâ onunla iletişime geçmeye çalıştığı için Yağış biraz şaşkın. Konuşuyorlar, Yağış her şey yolunda gibi göstermeye çalışıyor ama Akşın için bir şeyler yolunda değilmiş gibi... Bilmiyorum. Yağış olayların bu şekilde gelişmesini beklemiyordu."

"Akşın da beklemiyordu, emin ol," dedi Korhan anlayışlı bir sesle. "Aralarında ne geçtiği beni ilgilendirmez ama Akşın çok eski arkadaşım, bu yüzden bende farklı bir yere sahiptir. Senin arkadaşına kötü bir niyetle yaklaşmadığına emin olabilirsin. Akşın kötü bir insan değil."

"Biliyorum," dedim kuru bir sesle. "Onu az çok tanıdım sanırım."

"Eğer Yağış, Akşın'ın bu olayı aklından tamamen silmesini istiyorsa ben Akşın ile konuşurum, Çirkin," dedi Korhan, gözleri alnımdan aşağı doğru düşmüş kâkül teline kaydı, kâkülümü parmağıyla düzeltti. "Sıkıntı yok yani."

"Şu an Yağış'ın ne istediğini bilmiyorum," diye mırıldandım. "Zaten son zamanlarda Çağlar'la da kötü arası. Babasıyla da aynı şekilde... Hayatında bir şeyler yolunda gitmiyor." Derin bir nefes alırken gözlerim boşluğa düştü. Atilla amca, Yağış Amerika'ya halasının yanına gitmediği için uzunca bir süre Yağış'a bozuk atmaya devam etmişti. Hatta bu işi inada bindirmiş, oyunun ilk kısmını izlemeye bile gelmemişti. Yağış'ın koyu renk üzgün bakışları aklıma gelince bir durgunluk çöktü üstüme.

Korhan avucunu saçlarıma bastırıp yanağımı göğsüne yaslamamı sağladı. Gözlerimi bir misket gibi boşluğa yuvarlayıp boşlukta ilerleyen sıkıntının attığı adımları izlemeye başladım. Saç diplerimde parmaklarının bıraktığı lekeleri hissediyordum, parmaklarını zihnime soksa parmak uçlarına zihnimdeki kelimelerin mürekkebi bulaşırdı.

"Uyu," diye fısıldadı.

O yaratığın gözlerinde hapsettiği gözyaşlarında bir kadının cesedi yüzüyordu. Parmaklarımdaki mürekkep lekelerini üstümdeki beyaz elbisenin kumaşına sürterek elbiseyi kirlettim. Şeytanın saçlarının başladığı yerden kök vererek arkaya doğru uzanan simsiyah boynuzlarında dikenler vardı, bu dikenlerin ucundan zehir damlıyordu. Dalgalar bir kez daha kabardı, yavaşça yana doğru açılan güçlü kanadımdan bir tüy süzülüp çamurun üstüne düştü, çamur saniyeler içinde tüyü emerek içine çekti, gömdü. Başımdaki kırık hale parıltılar saçmaya başladığında artık şeytan, karşısında güçsüz olmadığımın farkındaydı.

Uyku bana haramdı, yine de gözlerimi belli aralıklarla da olsa uykuya kapattım. Dakika başı gözlerim açılıyor, uykularım bölünüyordu ama buna

Scanned with CamScanner

rağmen Korhan sakince saçlarını okşamaya devam ederken beni her şeyin yolunda gittiğine inandırmaya çalışıyor gibiydi.

Eskişehir'e varmak sonsuz bir ömrü tamamlamak kadar uzun sürmüştü. Ellerime baktım; avuçlarımın içi gömülmüş tırnak izleri, kırmızı lekeler le doluydu. Otobüs şehir terminaline giriş yaparken açılan sarımtırak ışık yüzümü aydınlattı. Zihnimdeki tünelin içinde ilerleyen düşüncelerin trafiği sıkışıktı.

Korhan yüzüne örttüğü şapkayı kaldırdı. Gözlerinin etrafına kan oturmuştu ama uyumadığını biliyordum. Yorgun görünüyordu.

Kalbimin atışları göğsümün içinde güçsüzce patlamaya başladı.

Otobüs perona yaklaştı, durdu. Korhan ağzındaki kötü tadı benim de ağzımın içinde hissetmeme neden olacak şekilde yüzünü buruşturarak etrafa baktı, hemen ardından şapkayı kafasından çıkarıp saçlarını karıştırarak gözlerini bana doğru çevirdi.

Otobüsten indiğimizde bir süre içinde bulunduğumuz saate rağmen işlek bir şekilde kalabalık olan otogarın içini izledim. Korhan kolonlardan birinin arkasında telefonla konuşuyordu. Uykunun tren yolları çizdiği gözlerimde sönmüş bir ifadeyle karşı bankta uyuyan genç, muhtemelen üniversite öğrencisi olan gence baktım. O da tıpkı Korhan gibi yüzünü şapkasıyla örtmüş, bacaklarını birbirinin üstüne atarak kollarını göğsünün üstünde toparlamıştı; başının altında çantası vardı.

"İs," diye bana seslendiğini duyunca kafamı ona doğru çevirip, omzumun üstünden ona baktım. Telefonu kapatmış, cebine koymuştu ve bana doğru yürürken yüzünü sarmış ölçülü bir tedirginlik vardı. Bunun nedenini sorgulamadım, biliyordum çünkü. Yutkunup Eskişehir'in kokusunu içime doldurdum, bu kokuda babamın kokusu, babamın nefesi, babamın gölgesi de mi vardı? Bu otogarın zeminine onun da mı adımları düşmüştü? Bu peronlardan birinde otobüs beklemiş, bu peronlardan birinde otobüsten mi inmişti? Beni terk ettiğinde ilk adım attığı yer bu otogar mıydı yani?

Ellerimi kotumun ön ceplerine sokarak, "Eskişehir soğukmuş," diye fısıldadım. Üstümde ince, tek omzumu açıkta bırakan bir kazak vardı ve kazağın büyük deliklerinden içeriye soğuk hava girerek bedenimin kasılmasına neden oluyordu.

"Eskişehir'e kolay kolay yaz gelmez," dedi, ardından gözlerini kalabalığa çevirip temkinli gözlerle yabancı yüzleri taradı. "Arkadaş on dakika içinde burada olacak. İstersen gel içeri girelim, hem sen de bir şeyler atıştırırsın."

"Canım bir şey istemiyor," diye itiraz ettim, bu itirazımı başımı iki yana sallayarak belirginleştirmiştim. Bana kızgın bir bakış atınca, "Gerçekten," dedim. "Canım hiçbir şey istemiyor."

"Son zamanlarda hiçbir şey yemiyorsun," dedi, sakallarını kaşıdı. "Sağlıksız bir şekilde zayıflamaya falan mı çalışıyorsun? Spor salonuna devam edebilirsin bunun yerine." Gözlerini bedenimde gezdirdi. "Ben senin zayıflamanı istemiyorum ama sen gerçekten kilo verdin."

"Bunu kilo vermek için yaptığımı mı düşünüyorsun?" Ağzımda zehir gibi bir tatla yutkunup başımı iki yana salladım. "Sadece içim hiçbir şeyi kabul etmiyor," diye mırıldandım. "Canım bir şey istemiyor."

Kollarını belime sarıp beni kendine doğru çekince ona karşı koymadım, onun eksenine kaymış bir yıldız gibi bedenimi bedenine yerleştirerek kafamı kaldırıp gözlerinin içine baktım. "İçin beni kabul ediyor," dedi dudaklarında yarım kalmış bir tebessümle. "Bir şeyler yemelisin."

"Bu saatlerde bir şey yiyemiyorum," dedim. Gökyüzü hâlâ karanlıktı ama şafağın sökmesine çok yoktu, artık sabahlar daha erken olduğu için günün ağarmasına az bir vakit kaldığını görebiliyordum.

Şeytanın boynuzlarındaki dikenlerin ucundan zehirler damlıyor, dalgaların eteklerindeki ateş canlı bulduğu her şeyi yakıp saniyesinde küle çeviriyordu. Başımın üstünde havada duran, ışıklar saçarak o canavarın, benden kanatlarını çalan iblisin gözlerini alan hale artık kendi kendini parçalayacak kadar güçlüydü, etrafında nabız gibi atan baskıyı hissedebiliyordum.

Çamurlara bastığım avuçlarımdaki tüm gücü bileklerimden sağlıyordum, damarlarımdan aşağı doğru akan kan, şu an yukarı doğru çıkıyordu. Şeytan, canavar, kötülüğün şövalyesi avucunun içindeki kanadın kanlı köklerini sıkınca, omzumda yarığın içinden akmaya başlayan mürekkep tüm sırtımı yıkamaya başladı. Mürekkep, akarak geçip gittiği her yerde farklı bir kelime bırakarak sırtıma bir romanın sayfasını çiziyordu.

Canavarın gözlerindeki o iki derin boşluk, kör kuyu, karanlık mahzen bir anda yanmaya başlayınca sırtımdaki kelimeler, depremde sallanan farklı evlerdeki farklı renk ışık yayan avizeler gibi sarsılmaya başladılar.

Korhan'ın yanından ayrılıp lavaboya gittiğimde, diğer tüm otogarların aksine Eskişehir'in otogarının tuvaletlerinin ücretsiz olduğunu görmek beni gerçekten şaşırtmıştı. Beklenilmedik bir şekilde temiz lavabonun mermerine ellerimi bastırıp karşımda duran ak pak aynadaki yansımama baktım. Ardından elimi musluğun altına tutup, sensörlü musluktan akan suyun avucumun içini doldurduğunu izlemeye başladım. Avucumu dolduran su birikintisini her seferinde çok daha şiddetli bir şekilde yüzüme çarpıyor, ardından kafamı kaldırıp yüzümden gözyaşları gibi kayan su damlalarını izlerken aynadaki görüntüme boş bakışlar atıyordum.

Bir anda lavabonun duvarlarını saran sessizlik, gözlerimde rastladığım ifadenin göz çukurlarımda alev almasına neden oldu. Bütün sesler

Scanned with CamScanner

dinmişken, musluktan avucuma akan suyun sesi sanki bir çivi gibi zihnime saplanıyordu.

Kendimi lavabodan yaka paça dışarı atıp, kalabalığın içinde kaybolmuş gibi gözlerimi yabancı bedenlere değdirip çekerek bana tanıdık olan, diğer insanların ise yabancı gördüğü o bedenin sahibini aramaya başladım. Onu bulduğumda, otogarın dışındaki peronların önüne dikilmiş büyük kolonlardan birine yaslanmıştı; sigara içiyordu.

Siyah, oldukça uzun fakat fiziksel olarak zayıf bir köpek hemen Korhan'ın önünde durmuş Korhan'ı izliyordu. Bir köşede dikildim ve onun tertipli hareketlerini seyretmeye başladım. Sigarayı dudaklarının arasına yerleştirişini, gözlerinin dalgınca otogara giren, çıkan otobüsleri takip edişini, dudaklarının arasından gecenin içine karışan sigaranın gri dumanlarını... Onu.

Islak ellerimi kotumun kumaşına sildim. Korhan'ın gözleri önünde duran siyah tüylü köpeğe kaydı, o sırada dudaklarını sigarasıyla beşinci kez buluşturuyordu. Yeşil gözlerini göremesem de yüzünün sınırlarını kaplayan şefkatin gölgeleri bedenimi altına çekecek kadar yoğundu. Kalbimi hızlandıran bu görüntüyü dudaklarımda buruk bir tebessümle izliyordum.

Yavaşça eğildi, zaman onun parmak uçlarında durdu. Köpeğin başına bastırdığı avucunu telaşsız bir şekilde hareket ettirip köpeğin başını okşamaya başladı. Köpek onun şefkatli dokunuşuyla başını yavaşça eğdi, kuyruğu büyük bir sadakat duygusuyla iki yana sallanmaya başladı. Damarlarımda ilerleyen kan bile durmuş, Korhan'ın parmaklarından akarak saatin camının içine hapsolan merhamet ninnisini dinliyordu.

Korhan'ın dudaklarında cam kırıklarının saplanıp yararak oluşturduğu kan dolu çizgiler oluştu ama bu çizgilerde kan değil, sıcak bir şeyler vardı; gülümsüyordu. Dudaklarının arasında duran sigaranın gri dumanları gözlerine uzattığı kollarıyla kirpiklerinin kısılmasına sebebiyet veriyor olsa da o köpeğin başını okşamaya devam etti.

Bir köpeğin başını okşayan adam, nasıl kötü biri olabilirdi ki?

Önümden geçen simitçi gencin dudaklarındaki tebessüm, odağıma yerleşen ikinci güzel görüntüydü. "Günaydın abla," dedi ve benim cevap vermemi bile beklemeden yüzünde içten bir gülümsemeyle yanımdan geçip gitti.

"Günaydın," diye mırıldandım simitçi çocuğun arkasından bakarken ama o beni duymamıştı, kalabalığa günaydın diyerek yavaşça gözden kaybolmaya başladı.

"İs?" diye bağırdı Korhan hemen ileriden. Gözlerimi simitçi çocuğun kaybolan gölgesinden ayırıp yavaşça ona doğru çevirince yanında bir adamın dikiliyor olduğunu gördüm. Adamın turuncu sakalları, koyu kumral saçları vardı ve Korhan'dan beş, bilemedin on santim kısa gibi duruyordu

ama yine de uzun boyluydu. Hıçlık bulaşan bakışlarımı Korhan'a çevirip ağır adımlarla ikisine doğru yürümeye başladım. Siyah tüylü köpek hâlâ Korhan'ın yanında duruyordu ama Korhan ona bakmıyordu; köpek kuyruğunu sallamaya devam etti.

Korhan parmaklarının arasında öldürdüğü sigaranın izmaritini yere attı, sonra zaten sönmüş olan cesedin iskeletinin üstünden ayakkabısının tabanıyla geçip beni kolunun altına doğru çekti. Adamın gözleri kısaca yüzüme dokundu, bakışları gözlerimde çok oyalanmadan tekrar Korhan'a çevrildi.

"Seni buraya hangi rüzgâr attı, kardeşim?" diye sordu tok sesli adam. "Okul bittikten sonra uzun süre uğramamıştın buralara."

"Sıktır et," dedi Korhan. "Uzun hikâye."

"Nasılsın?" diye sordu adam, durdu ve Korhan'ın gözlerine hızla ilerleyen bir trenin girmek üzere olduğu karanlık tüneli izliyor gibi baktı. "Gerçekten nasılsın?"

"Eyvallah," dedi Korhan yalnızca. Bu cevabı nabzımın aniden hızlanmasına sebep vermişti, damarlarımın içindeki kan tıpkı bir toprak gibi kayarak hızla damarlarıma çarpıyor ve damarlarımı şişiriyordu. "Araba işini halledebildin mi?"

"Tabii ki," dedi karşısındaki adam, gözleri yine bana doğru inince yüzünde samimi bir gülümseme belirir gibi oldu. "Yengemiz mi?"

Korhan beni kolunun altında daha sıkı kavrayıp göğsüne acı gibi bastı. Dudaklarımda samimiyetsiz bir tebessümle adamın gözlerinin içine baktım, sonra gözlerimi yavaşça önümde duran köpeğe indirdim; köpeğe daha samimi bir şekilde gülümsediğimi fark ettiğim saniyelerde adamın gözleri apar topar yüzümün sınırlarından çıkmıştı.

Adam cebinden çıkardığı anahtarı Korhan'a uzatırken, "Hakan'ın arabası. Önceden de kullanmışlığın var zaten," dedi uykulu bir sesle. Şafağın damarları, gökyüzünün karanlık teninin altında koyu mavi çizgiler çizerek belirginleşmeye başlamıştı. Güneşin kalp atışları henüz duyulmaya başlamamış olsa da gökyüzündeki mavi damarlar şafağın nabzının çarpmaya başladığının işaretçisiydi.

Bizi bekleyen araca doğru yürümeye başladığımızda önümde ilerleyen gölgem de benimle birlikte yürüyordu. Zayıf, turuncu bir ışıkla aydınlatılmış sokağa çıktık. Korhan'ın ellerinin içine hapsedilmiş ellerimin parmak boğumlarından akan ter, yeni bir kelimenin doğarken döktüğü gözyaşları gibiydi. Gri bir aracın önünde durduk, Korhan ve adam tokalaştılar. Aralarında geçen konuşmaya kulak kesilemiyordum, kalbimdeki atış sesleri telaşlanmıştı ve artık kendi nabzımın sesinden başka hiçbir şeyin sesini duyamıyordum.

Scanned with CamScanner

Sanki karanlık bir sokaktaydım, yağmur damlaları yüzüme dökülüyor-
du ve ben dimdik durmuş bir cenazeydim, bir enkazdım; hiçtim. Akrep ve
yelkovan birbirlerine dokunarak sayıların üstünde sevişmeye başlıyorlar,
ben ise bulutların döktüğü gözyaşlarının altında bu hayattaki yerimi sorgu-
luyordum. Ben yüzüme dökülen yağmur damlalarının altında dimdik, hare-
ketsiz, öylece dururken; çocukluğum bileğime taktığı boncukları şangırdata
şangırdata etrafımda koşturuyor, hem ağlama hem de kahkaha sesine ben-
zer sesler çıkararak ilgimi çekmeye çalışıyordu.

Bir gün büyüyüp bana dönüştüğünde, zamanın aslında hiç ilerleme-
mesi gereken bir otobüs olduğunu ve onu yıkıma götürecek olan şehirdeki
perona doğru yaklaştığını anlayıp kendini hareket eden otobüsün kapısın-
dan aşağıya, araçların hızla hareket ettiği caddeye bırakacaktı.

Başımın üstünde havada asılı duran hale saçtığı ışıkların baskısına
dayanamayıp yirmi altı farklı yerinden çatladı, ardından büyük bir hızla
kafamın üstünde parçalanarak ışıktan parçalarını başıma, zihnimin içine
sapladı. Kar taneleri, şeytanın sırtını verdiği alevlerden okyanusun içine
usul usul dökülmeye başladığında şimdi şeytan kıyıdaydı; ayakları yarattığı
okyanusun içinde değil, kıyıdaki çamurun içindeydi ve o çamur, tıpkı bir
bataklık gibi benim ellerimi, onun ise ayaklarını içine çekmeye başlamıştı.
Elinde tuttuğu kanadı havaya kaldırdı, zihnime saplanan halenin parçaları
cam gibi battığı düşüncelerin en tenha köşelerden kafalarını kaldırarak dü-
şüncelerin parlamaya başlamasına neden oldu.

O canavar, beni çocukluğumdan vuran katil artık dizlerinin üstünde
duruyordu.

Korhan aracı çalıştırdı. Araç, nereye gideceğini bilmeyen bir kimsesiz
gibi Eskişehir'in sokaklarında ilerlemeye başladığında Korhan'ın adresi
bilmediğini biliyordum ama cüzdanımı açıp o adresin yazılı olduğu, anne-
min gözyaşlarıyla ıslanmış kâğıdı çıkarmak istemiyordum. Belirli aralık-
larla yol kenarına yerleştirilmiş olan sokak lambalarının altında kambur
beden gibi ilerleyen aracın hızını yavaşça arttırdı. Ön yolcu koltuğunda
sessizce oturuyordum. Yavaşça yana doğru dönüp aracın camını açmamla
birlikte Eskişehir'in çetin soğuğu, kamçı gibi bir rüzgârın sırtına binerek
aracın içine doluştu.

"Saat henüz çok erken, şafak bile sökmüş sayılmaz," dedi, gözleri ön
camdan dışarıyı hedef almış olsa da kelimelerinin hedef noktası bendim.

İçimdeki duygular ben nereye gittiğimizi düşündükçe büyüyordu. As-
lında şu an gittiğimiz bir yer yoktu, yalnızca ilerliyorduk. Zaman bizimle
köşe kapmaca oynuyordu.

"Gitmek istiyorum," dedim. "Saatin bir önemi yok." Dilimden bir dü-
şünce yumağı gibi kayıp giden, içime korkuyu bir kazak gibi ören sözcük-

lerim onun kıyısına çarpınca Korhan'ın lezâ yeşili gözlerinde daima gördü-
ğüm o sert kabuk çatlar gibi oldu, kabuğun yarıklar açılan boşluklarından
enkazın yeşil renkteki zehirli kanı akmaya başlamıştı. O da tıpkı benim gibi
bir enkazdı, birbirini takip eden iki farklı yıkım gibiydik.

Bizi bir araya getiren, aynı yerde, aynı anda yıkılmamıza neden olan
şeydi.

Korhan direksiyonu sanki kalbimi tutuyormuş gibi sıkı sıkı tuttu. Aca-
ba şu an zihnindeki mahkemede kimler vardı? Benim mahkememde baba-
mın yazılı ifadesi duvarda tıpkı bir kural gibi asılı duruyordu. Atatürk'ün
güzel fotoğrafının hemen altındaydı; sırtım o ifadeye dönük şekilde önüm-
de duran babamı izlerken hâkim bendim ve kalemi kırmamak için nefes
boşluğuma saplamıştım.

"Adresi ver," dedi Korhan. Çenesinin kasıldığını görür gibi oldum. Şa-
fak, avuçlarındaki koru gökyüzünün semalarına şiddetle çarparken, soluk
mavinin üstüne yıldırım misali damarlara ayrılarak düşen kızılık, ölümün
yirmi bir gramlık kaybını simgeliyordu.

Çocukken ne zaman bir yolculuğa çıksam, o yolculuğun sonunda beni
mutlu bir sonun beklediğine inandırırdım kendimi. İçinde olduğum araç
denizin önünden geçince kafamı kaldırır, yanağımı cama yapıştırırdım ve
denizi izlerdim çocuksu bir telaş, genzimi yakan bir mutlulukla. Şimdi de-
nizi olmayan bir şehirde ilerleyen bu aracın içinde bir bilinmezliğe gider-
ken ne sonumu düşünüyordum ne de yanağımı buz gibi cama yapıştırıp
manzarayı seyrediyordum. Ortada ne bir son ne de görünce heyecanlana-
cağım bir deniz yoktu çünkü.

Rüzgâr saçlarımı aldığını geri vermeyen toprak gibi fütursuzca uçuş-
turuyordu.

Cüzdanın içini açıp dörde katlanmış kâğıda indirdim gözlerimi. Dal-
gın bakışlarımı altında taşıyan kirpiklerimde tonlarca ağırlık varmış gibi
hissediyordum. Alnımda su damlacıkları vardı, sırtımda kopan kanadımın
açıkta bıraktığı yaradan akan mürekkebin, kelimelerden oluşturduğu teri
hissediyordum. Kâğıdı yavaşça cüzdanın içinden çıkardım, titreyen ellerim
fırtınada kopan, yerinden sökülen ağaç kökleri gibiydi; parmak uçlarımdan
bağlı olduğum toprağın gözyaşları damlıyordu.

Şehirdeki sokak lambaları hâlâ yanıyor, şafak gökyüzünü parmakları-
nın arasında tuttuğu fırçanın ucuna damlattığı kızıl, mavi renkle usul usul
boyamaya çalışıyordu. Gökyüzüne baktım, rüzgâr saçlarımı yel değirmen-
leri gibi savurmaya başladığında parmaklarımın arasında tuttuğum kâğıt
değil, bir anahtardı sanki.

Gökyüzü şimdi vurgunla mühürlenen tendeki morluğun ortasına yer-
leşmiş o acı yeşil renkteydi. Gökyüzünün morarın terindeki çürüyen ye-

Scanned with CamScanner

şilleri gördüğümde aklımdan şunlar geçiyordu: *Gökyüzü kendini nereye vurdu?*

Şimdi dizlerinin üstünde duran o iblis, geçmişin içinde ilerleyen o canavar, şeytan tam gözlerimin içine bakıyordu. Aramızda çok bir mesafe yoktu; gökyüzü yemyeşil, okyanus kızıl ve içine battığımız çamur ise simsiyahtı.

Kafamın üstünde parçalanmış halemle ona bakarken düşüncelerimi aydınlatan o ışık hâlâ kelimelerin üzerinde yanıyordu. Şeytanın içinde yanmalar büyüyen gözleri, öldürdüğü güneşin tenimden çaldığı ışıkla parladı. Bana anlatacak çok şeyi vardı. Ona anlatacak hiçbir şeyim kalmamıştı.

Kâğıdı Korhan'a doğru uzattığımda artık gerçek bir enkazdım, bu şehir üstüme yıkılmış gibi hissediyordum. Gözlerini ön camdan saniyelere bölerek ayırdı, ardından her yeşili gözlerini saatin ortasında duran mühür gibi gözlerimin çerçevesine yerleştirdi. Bir vitrinin arkasında duran cansız manken gibi bakıyordum ona; bomboş, duygusuz, ruhsuz...

Gözlerini kâğıda indirdi, direksiyon hâkimiyetini tek eliyle ustaca sağlarken ona uzattığım kâğıdı eline aldı, iki küçük hareketle kâğıdın içini açtı ve adresi okumaya başladı. Bir an, çok küçük bir an için yüzündeki kanın hızla çekildiğini görür gibi oldum, ardından o kan tekrar büyük bir hızla tenimin altında ilerleyerek alnındaki damarların belirginleşmesini sağladı.

"Adresin bu olduğuna emin misin?" diye sordu Korhan tereddütte kalmış bir sesle. Gözleri hâlâ adresin yazılı olduğu kâğıdın üstüne döşenmiş harflerdeydi.

"Orada ne yazıyorsa o," diye mırıldandım. "Ne oldu? Neresi olduğunu biliyor musun?"

Bir iş yerinin adresi olabilir miydi? Ya da bilindik bir sitenin? Adreste pek bir ayrıntı yoktu. Tek yazan şey bahsedilen sokaktaki demir parmaklıklı kapıydı. Ne bir apartman ismi ne bir kurum ismi ne de kapı numarası vardı.

Korhan birkaç saniye sessizce kâğıda baktı, sonrasında temkinli gözlerle kâğıdı torpido gözüne koyup gözlerini yüzüme çevirdi. "Ben karıştırıyor olabilirim," dedi sessizce. "Ya da oraya yeni bina falan dikmiş olabilirler."

"Orası neresi ki?"

"Siktir et, Çirkin, düşünmeye gerek bile yok." Gözlerini yola çevirdi. "Yakınız zaten, şu köşeyi dönünce geldik sayılır."

"Arabayı durdurur musun?" diye sorduğumda karnıma kramplar saplanıyordu artık. Nefes nefese olduğumu yeni fark ediyordum. Korhan aracı yavaşça kenara çekti, aracın camından içeri giren o hızlı rüzgâr anlden aracın içini terk etti. Kapıyı açıp kendimi aracın dışına atarken beden'im buz kesmişti. Bana ait bir yaradan akan kanı temizlediğim yerde, henüz hiç

kapanmamış başka yaralar bulmuştum. Hiçbiri kanamıyordu ama kumaşı yakan sigaranın arkasında bıraktığı yanmış delik gibi açık duruyorlardı.

Korhan'ın kapısını açıp benim olduğum tarafa doğru geldiğini görür gibi oldum. Dikildiğim yere çökûp içimde ne var ne yok hepsini kaldırıma bırakmak, kelimeleri burada kusmak istiyordum. Ona yakın olduğumu bilmek bile içimdeki rol kesen o kadının karnına ağrılar sokuyordu. Korhan'ın büyük avuçları yüzümü içine aldı, kafamı yavaşça kaldırdı ve o an pencereden dışarıya baktığım akvaryumun camı çatladı; sokağa su sızdırmaya başladım.

Korhan gözlerinden yağmur gibi gözlerime yağan duyguları saklamadı. Dudaklarının dudaklarıma yakın durduğunu fark ettiğim sırada artık daha sık nefesler alıyor, ağlamamak için kendimi zor tutuyordum. Üst dudağı iki dudağımın arasına yerleşince gözlerimi usulca yumup sertçe yutkundum.

İçimdeki uçurumla, içindeki uçurum kavuştu.

Beni bu bomboş sokakta, turuncu bir sokak ışığının altında, gökyüzünü saran çürük renk şafağın kasıklarına düşmüş o ağrı gibi telaşsızca öpmeye başlamıştı.

Onun kollarına güçsüzce tutundum, sanki bir amatörmüşüm gibi öpüşüne sadece bekleyerek, onun beni öpmesine izin vererek karşılık veriyordum. Belki de dudaklarımı aralayıp ona karşılık versem, dilimde biriken kelimeler onu da yaralayacaktı.

Dudaklarımız yavaşça birbirinden ayrıldı.

"Gidebiliriz," dedim güçsüz, zayıf bir sesle. Korhan'ın gözlerinin içine bakamıyordum, alnımı alnına bastırmıştım ve şehri saran soğuğa rağmen şu an cehennemin önünde dikiliyormuşçasına ter içindeydim.

Keşke seni ben doğursaydım, ben büyütseydim, ben yürütseydim.
Kaçtım hep geçmişten, belki dünden, belki bugünden, belki de kendimden.
Belki senden.
Belki bizden.
Belki beni saran o biz olma düşüncesinden.
Ben ucu uçuruma çıkan tünelde içinde seni, içinde beni, içinde çocukluğumuzu taşıyan o kaçak tren.
Ben aklında en az seni taşıdığı kadar fazla intihar fikriyle balkon korkuluklarından aşağıyı izleyen.
İki yanı alevlere bakan tahtadan rayların üstünde parmak uçlarında yürüyen.
İstasyonların ışıklarını trenler uyuduğunda söndüren.
Ben senin akvaryumun, dışarıyı izlediğin hapis penceren...

Scanned with CamScanner

Gözlerimde durgun bir su gibi akıp giden zamana meydan okuyan ruhum yine ayaktaydı; tüm yaralarıma, gözyaşlarımla bu şehri sel altında bırakabilecek olmama rağmen araca doğru kendinden emin adımlarla ilerledim. Korhan aracı kullanmaya başladığında sanki bir mezarlığa tabut taşıyordu, tabutun içinde ben uyuyordum.

"Neden böylesin?" diye sordu, aracın içine sinmiş olan koku sanki benim yaramdan akan kanın kokusuydu.

"Nasılım?" dedim dilimde birikenleri bir köşeye itip, gözlerimi onun yüzünün sınırlarına getirerek.

"Elinden gelse yere düşen gölgeni bile tekmeleyecekmişsin gibi. Kendini sevmiyorsun."

Keşke seni sadece ben bilseydim, ben görseydim, ben sevseydim.

Kaçtın hep bugünden, belki seni yutan o dünden, çocukluğunu parçalayan geçmişten...

Belki de benden.

Sen ayakucuna uçurumu dikmiş içinden geçtiğim o tünel.

Sen aklımdaki intihar fikirlerine rağmen kaybolduğum düşünceler.

İki yanı alevlere bakan tahtadan rayların üzerinde parmak uçlarında yürürken dipte beni izleyen alevler.

İstasyondaki ışıkları söndürmem için uyuyan tren,

Bir gün bana babam kadar tanıdıksın, ertesi gün yine tıpkı babam gibi el.

Araç adresin olduğu noktada durduğunda kafamı kaldırıp dışarıya bakacak gücü kendimde bulamadım. Korhan'ın aniden kaskatı kesildiğini fark etmiştim, aracın içindeki hava aniden değişmişti. Araçtan çıktığımda adreste bahsedilen demir parmaklıkların oluşturduğu büyük, siyah kapıya baktım.

Bu manzara bana babamdan daha tanıdıktı.

Tenimin altında küçük bir kız çocuğu ağlıyordu, kız çocuğunun gözyaşları damlaya damlaya göl oluyor, içinde ruhumu boğuyordu. Eski çocuk parkının hemen karşısında askeri bir lise, çaprazında da bakkal Nadi amcanın dükkânı vardı. O zamanlar çocuklar Link diye bir içecek alırlardı, ben Link'in en çok çileklisini severdim. Çocuklar Link'i buzluğa atar, buzlanmasını bekler, sonra da çay kaşığıyla buzlu Link'i yerlerdi. Çok özenirdim. Anneannem boğazımın ağrıyacağını, hastalanacağımı söyler, bu yüzden Link'i buzluğa asla koymazdı.

Dudaklarımın kenarında çilekli içeceğin bıraktığı pembe renkte bir halkayla çocuk parkının ortasında durmuş, yerdeki temiz kuma parmaklarımla güzel şekiller çiziyordum. O zamanlar resim çizmeyi çok severdim.

O zamanlar bana dokunmaya çalışan insanlar dokunabilmek için çizdiğim resimlere bakmayı bahane edemiyorlardı. Çünkü babam vardı, kimse bana dokunamıyordu.

Kafamı kaldırdığımda babamın arabasının aynı yerde olduğunu gördüm. Babam karşı kaldırımdan parkın içine doğru yürümeye başlamıştı. Parkın içine girdiğinde dudaklarımda asla eskimeyeceğini düşündüğüm, anılarımla birlikte büyüyecek, büyüse de asla değişmeyecek sandığım bir tebessüm belirmişti. Gözlerimin içinde yansıması vardı. Sanki gözlerime kurduğum tünelin içinde bana doğru ilerliyordu.

Yeşil gözlerini indirip yeşil gözlerimin içine baktı, artık parkın içinde, önümde dikiliyordu. "Baba," diye fısıldadım umut dolu, yarına gidebilecek gücü kalbindeki sevgiden alan o sesimle. Çocuk sesimle.

"Çirkin Kızım," dedi babam o hafızamda silinmeye başlayan kalın, güçlü sesiyle.

Yer yerinden oynuyordu, tüneller dağların kalbine çöküyordu, otobüsün içinde evlerine gidenler de vardı, bir bilinmezliğe doğru yol alanlar da... Hepsi aynı tünelin içinde ölüyordu. Eğilip sakallarını hassas cildime bastırarak öptü beni. Yanaklarımda onun sakallarının ağırlığını hissettiğimde dudaklarımda şimdi beni o çıkmaz sokaklara taşıyan gülüşlerim canlanırdı dudaklarımda.

Henüz kelimeleri tam olarak oturtamadığım dilimde bir şeyler yalpaladı. Kendimi ben bile anlamadım ama babalar kızlarını anlardı. Yeşil gözlerinde gördüklerimi sildim, karaladım aklımdan ama bir türlü onu gönderdiğim gibi gönderemedim. Onu gönderen ben değildim, giden oydu.

Dizlerinin üstüne çöküp beni bağrına bir kancaymışım, ona takılıp onu buraya asılıyormuşum gibi bastığında babam ilk kez ağlıyordu. Babaların ağladığını o gün, bu parkın içinde, babamın kollarının arasındayken, babamın gözyaşları yanaklarımı ıslattığı sırada öğreniyordum.

Sonra elimde olmadan ben de ağlamaya başladım.

İnsan terk edileceğini anlar mıydı? Anlardı. Peki bir kız çocuğu terk edileceğini anlar mıydı? Anlıyordu.

"Özür dilerim," dedi, durmadan bunu söyledi. Ben özürden ne anlardım ki? Çocuktum ben. Küçüktüm daha.

"Özür dilerim."

Dileme baba, dileme ama gitme de.

"Özür dilerim."

Baba özür dileme, anlamıyorum ben.

"Özür dilerim, Çirkin Kızım."

Baba bir ömür çirkin kalmaya razıyım ben, özür dileme.

Scanned with CamScanner

"Çok özür dilerim."

Baba özür dileme.

"Özür..." Öksürürken ciğerleri sökülecek gibiydi. O an göz göze geldik. Bakkalın hizasındaki binanın balkonunda asılı duran beyaz çarşafların ucunda can buldu alevler, ardından hızla her yanı sararak evleri cehennemin kuleleri gibi bir bir yakmaya başladı. Alnını alnıma bastırdığı sırada yağmur atıştırmaya başlamıştı.

"Özür dilerim, Çirkin Kızım."

Gözlerimden tenimi ıslatmaya başlayan yağmur damlaları gibi gözyaşları kayıyordu.

Babam dudaklarını alnıma bastırdı, bir şimşek göğü ışığıyla ikiye böldü, yağmur hızlandı ve o şimşeğin çığlığı tüm sokağı sanki gök başımıza yıkılıyormuş gibi inletti.

Şeytan, o canavar kanadını tam orada, babam bana sırtını dönmüş parkın çıkışına doğru yürümeye başladığı sırada koparmıştı.

Tanrı şimdi olduğum yerden bana sesleniyordu. Bir balo vardı, cennette tüm melekler, şeytanları bir günlüğüne affetmişti; dans ediyorlardı. Tanrı beni cennete çağırıyordu, gelemezdim, babamın cenazesi vardı.

Şeytan da çağırıldığı cennete gitmiyordu, yanımdaydı.

Karşımda duran, perişan haldeki canavara, acımdan beslenen iblise baktım. Avucunda tuttuğu kanadımı bataklık yutuyor, şeytan gözlerinden akan cehennem ateşleriyle acılar içinde yüzüme bakıyordu. Genişleyerek yana doğru açılan kanadım usulca bir kıskaç gibi dönerek o şeytanın bedenini içine doğru sakladı.

Şeytan kanadımın arasındaydı.

Şeytan kanadımın altındaydı.

Ben ağlıyordum.

Şeytan da benimle birlikte ağlıyordu.

İçimdeki bu yangına rağmen nasıl oluyordu da kemiklerim hâlâ küle dönmüyordu?

İnsanlar yeni bir yara açmak için önce eski yaraya şifa olurdu. Bir insan diğer insana yarası iyileşsin diye değil, yarası yarasına çok benzediği için âşık oluyordu. Ben âşık olduğumu anladığımda bir mezarlığın önündeydim.

Karşımda duran mezarlığa baktım.

"Çirkin Kızım," diye hısıldadı Korhan, hemen arkamdaydı, sesi yanıyordu.

Demir parmaklıkların arkasında uzanan mezarlığa, o mezarlığa atılmışım gibi bakıyordum.

İçinde ilerlediğim tünel büyük bir gürültüyle başıma çöktü.

Yokluğunda çok kötü şeyler olmuştu baba ama inan, hiçbiri bu kadar kötü değildi.

Şafağın gözyaşları gökyüzünün gözlerini saniyeler içinde doldurdu, yağmur damlaları yeryüzüne düşmeye başladığında, şafak artık benimle birlikte ağlıyordu.

Yazar elindeki kalemi bırakıp gökyüzüne, söken şafağa baktı.

Yağmur başlamıştı.

Tünelin içinde ilerleyen trendeki yolculardan biri, diğerinin omzunda uyurken öldü.

Tüneldeki ışıklar söndü.

- Devam Edecek -

Scanned with CamScanner

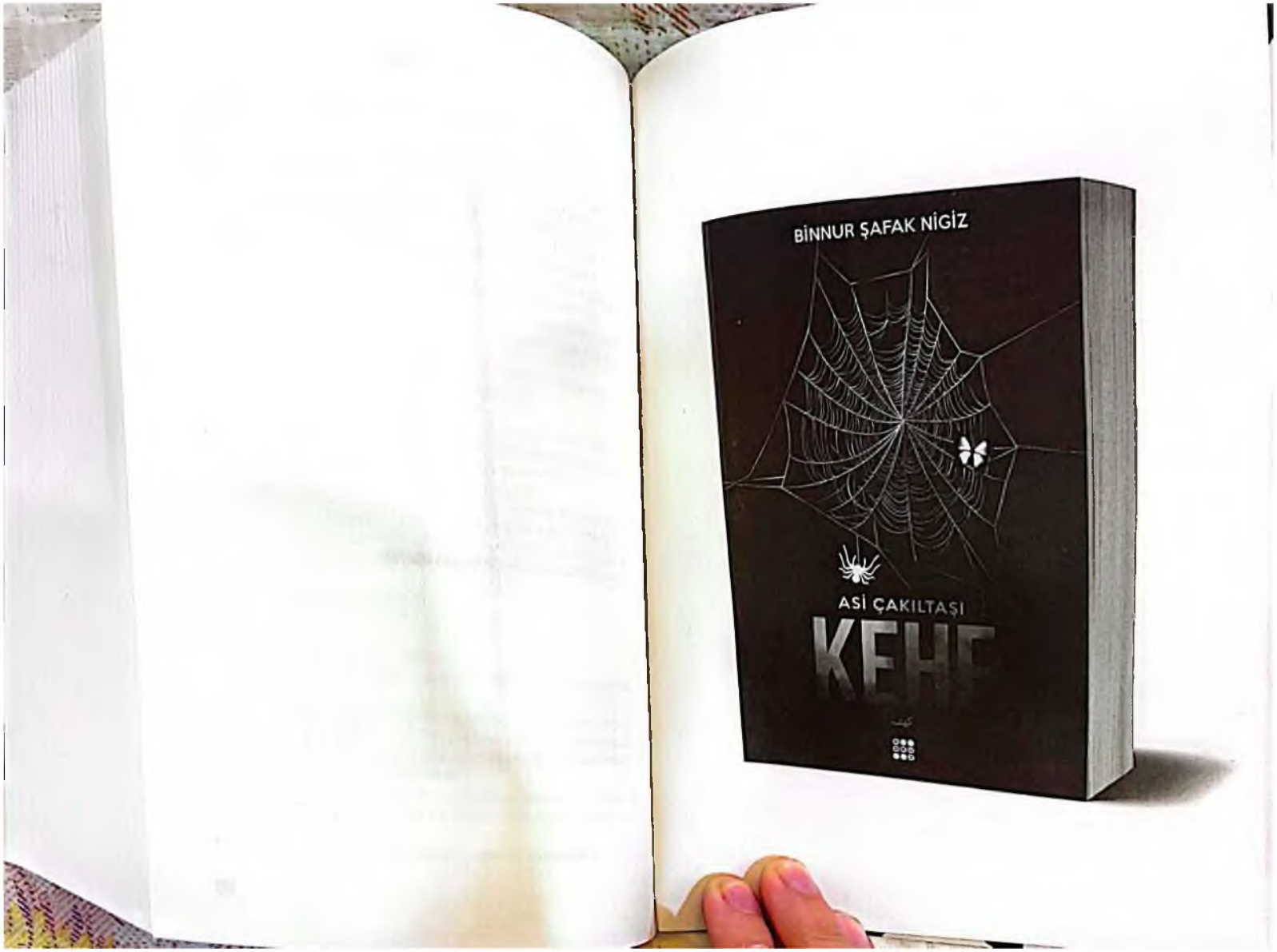

Scanned with CamScanner

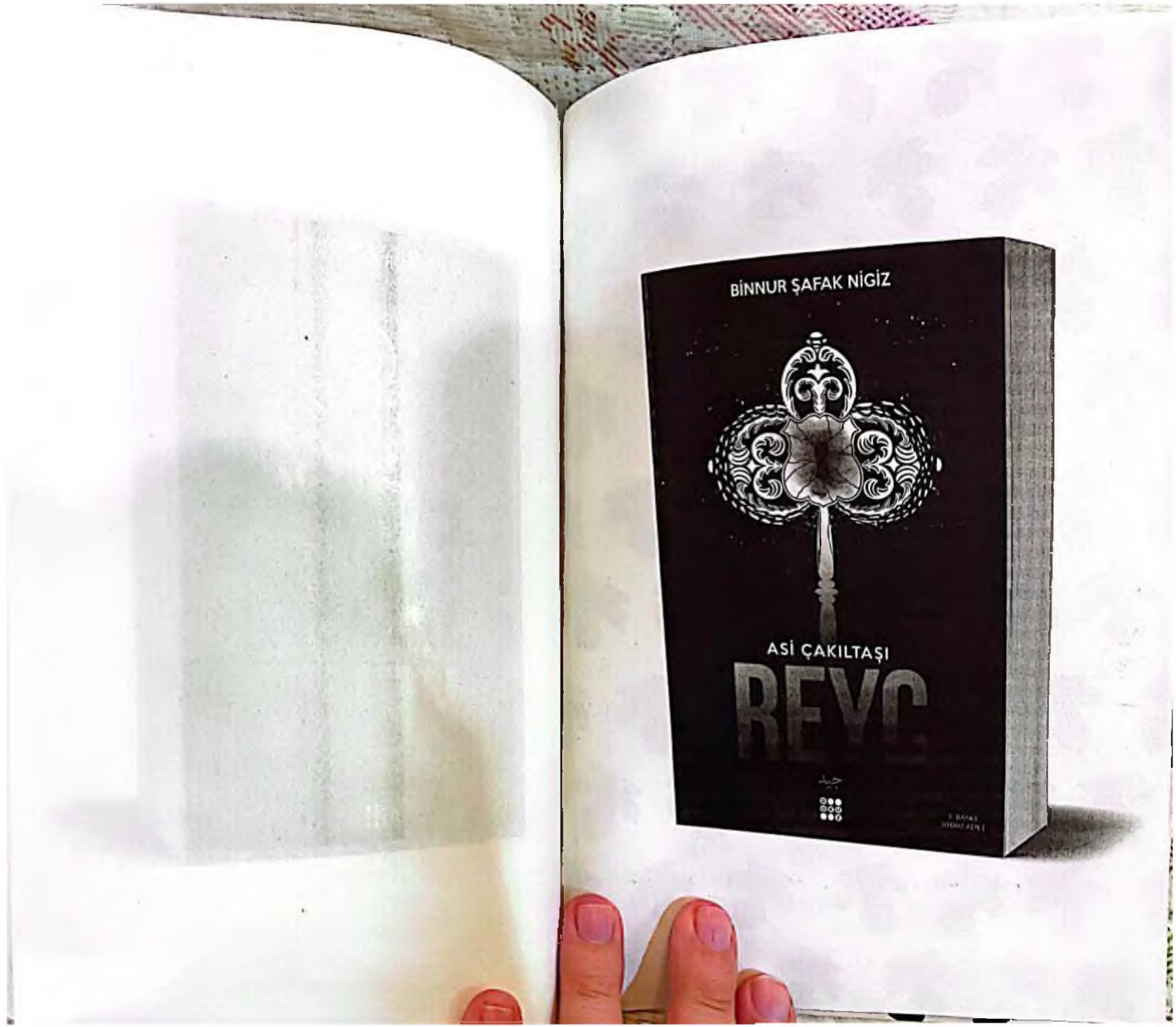

Scanned with CamScanner

Scanned with CamScanner

Tünel

İS SERİSİ I

İs Tanyel başarılı bir konservatuvar öğrencisidir. Sahnedeki başarısının devamlılığını sağlayabilmek uğruna adının önüne yerleştirilen birçok kötü sıfatı umursamaz.
Henüz daha lise yıllarındayken, adının karıştığı kötü dedikodular geçmişine ait bir canavar gibi onu bugününe kadar takip etse de dimdik durarak, aşk olarak gördüğü tiyatro için her türlü dedikodu ve iftiraya kulak tıkar.
İs'i diğerlerinden ayıran yaşadıkları, onun kendini kötü bir insan olarak kabul edip, kötü bir insan olarak yaşadığına ikna ettirir. Aslında İs, annesi tarafından ilgiden yoksun büyümüş, babası tarafından çok küçük yaşlarda bir çocuk parkında terk edilmiş, yine küçük yaşlarda erkeklere olan güvenini kaybetmiş ruhu kanayan küçük bir kız çocuğudur.
Peki aslında çok küçük yaşlarda erkeklere olan güvenini kaybetmesinin asıl sebebi nedir?

Bir gün bir yabancının hayatına yaptığı ani girişle, zaten ağır kan kaybetmiş hayatında hiç beklenmedik değişiklikler oluşmaya başlar. Peki bu yabancı kimdir? Ve her şeyden önemlisi İs neden bu yabancıyı hiç sorgulamadan hayatına kabul etmiştir?

Şeytan kanadımın arasındaydı.
Şeytan kanadımın altındaydı.
Ben ağlıyordum.
Şeytan da benimle birlikte ağlıyordu.
İçimdeki bu yangına rağmen nasıl oluyordu da kemiklerim hâlâ küle dönmüyordu? Yer yerinden oynuyordu, tüneller dağların kalbine çöküyordu. Otobüsün içinde evlerine gidenler de vardı, bir bilinmezliğe doğru yol alanlar da...
Hepsi aynı tünelin içinde ölüyordu.

YayinlariDokuz
dokuzyayinlari
DOKUZ
THG 0494591 LVB
978-605-4737-18-5
9 786054 737185
Fiyat : 40 ₺

Scanned with CamScanner